

Giấc Mơ Quân Doanh

Contents

Giấc Mơ Quân Doanh	2
1. Chương 1: Tôi Có Một Giấc Mơ	3
2. Chương 2: Người Mới Vào Trường Quân Sự	5
3. Chương 3: Cho Đội Trưởng Hi Vọng	8
4. Chương 4: Sức Mạnh Của Giấc Mơ	11
5. Chương 5: Tương Đồng Tin Ngưỡng Mới Là Đồng Đội	14
6. Chương 6: Chương 06	16
7. Chương 7: Ba Đóa Hoa Đêm Liên Hoan	19
8. Chương 8: Mục Tiêu Mới Của Đội Trưởng...	24
9. Chương 9: Lần Đầu Tập Bắn Bằng Đạn Thật	26
10. Chương 10: Tình Bạn Cả Đời	30
11. Chương 11: Con Gái Thích Làm Đẹp	34
12. Chương 12: Diệt Bành Đào Bá Đạo	37
13. Chương 13: Tập Hợp Khẩn Cấp, Khổ Mà Vui	40
14. Chương 14: Sự Chuyển Biến Của Trương Lệ Hồng	43
15. Chương 15: Cuộc Khiêu Chiến 5km Việt dã	46
16. Chương 16: Lo Âu Của Diệt Tư Lệnh	50
17. Chương 17: Hội Diễn Thành Quả Huấn Luyện Quân Sự.	54
18. Chương 18: Vì Sao Thích	58
19. Chương 19: Cuộc Thi Ca Hát Đầy Phong Ba	61
20. Chương 20: Diệt Bành Đào Xin Mời Chỉ Giáo	64
21. Chương 21: Diệt Bành Đào Thỏ Lộ	67
22. Chương 22: Đêm Khuya Ký Giấy Vay Nợ	71
23. Chương 23: Nỗi Nhớ Quê Nhà	74
24. Chương 24: Người Lính Chân Chính	78
25. Chương 25: Sự Kiện Đánh Nhau Ở Quán Bar	81
26. Chương 26: Đêm Giao Thừa Khói Lửa	84
27. Chương 27: Đoàn Kết Chính Là Sức Mạnh	88
28. Chương 28: Bỏ Lỡ Từng Chút Một	91
29. Chương 29: Thắng Lợi Thuộc Loại 308	95
30. Chương 30: Là Anh Được Không	99
31. Chương 31: Gặp Lại Chu Tử Phong	102
32. Chương 32: Tình Trường Như Cũ	106
33. Chương 33: Dã Ngoại Sinh Tử	111
34. Chương 34: Câu Ut Di Ut Đột Ngột Giá Lâm	114
35. Chương 35: Ở Hội Quán Gặp Lại Chu Tử Phong	118
36. Chương 36: Bữa Tiệc Nào Cũng Có Lúc Tan	122
37. Chương 37: Đen Tối Hướng Đến Ánh Mặt Trời	126
38. Chương 38	131
39. Chương 39: Gian Kế Của Diệt Bành Đào	134
40. Chương 40: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng	137
41. Chương 41: Tâm Tư Đàn Ông	141

42. Chương 42: Đội Trinh Sát Dự Bị	145
43. Chương 43: Diệp Bành Đào Vờ Ngốc	148
44. Chương 44: Nơi Gần Bầu Trời Nhất	152
45. Chương 45: Lấy Nhu Thắng Cường, Chuyển Bại Thành Thắng	156
46. Chương 46: Tiểu Biệt Ngọt Ngào	160
47. Chương 47: Nhóm Sĩ Quan Bị Kích Thích	164
48. Chương 48: Mập Mạp Thay Đổi	168
49. Chương 49: Cầu Cạnh, Không Có Cửa Đầu	172
50. Chương 50: Ghen Tị Dẫn Đến Âm Mưu	176
51. Chương 51: Khảo Hạch Hóa Trang Điều Tra Thực Tiễn	180
52. Chương 52: Tự Lo Bữa Ăn	183
53. Chương 53: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Dì Nhỏ	187
54. Chương 54: Diễn Tập Thực Chiến	191
55. Chương 55: Diễn Tập Thực Chiến 2	194
56. Chương 56: Diễn Tập Thực Chiến 3	197
57. Chương 57: Diễn Tập Thực Chiến 4	200
58. Chương 58: Diễn Tập Thực Chiến 5	204
59. Chương 59: Diễn Tập Thực Chiến 6	207
60. Chương 60: Chuyện Tốt Bị Quấy Rối Của Diệp Liên Đoàn Trưởng	211
61. Chương 61: Thịnh Thế Hoa Đình Của Chu Tử Phong	215
62. Chương 62: Hàn Đội Trưởng Làm Thuyết Khách	218
63. Chương 63: Công Chúa Của Thịnh Thế Hoa Đình	221
64. Chương 64: Em Gái Phiền Toái Của Trương Lệ Hồng	224
65. Chương 65: Diệp Bành Đào, Em Yêu Anh	227
66. Chương 66: Rác Rối Của Diệp Bành Đào	230
67. Chương 67: Bốn Người Gặp Lại	232
68. Chương 68: Ra Oai Phủ Đầu Đội Tập Huấn	235
69. Chương 69: Diệp Bành Đào Cũng Không Dễ Chọc	237
70. Chương 70: Huấn Luyện Ma Quỷ	239
71. Chương 71: Hai Cậu Cháu Bàn Kế	242
72. Chương 72: Chính Nghĩa Có Thắng Được Tà Ác?	245
73. Chương 73: Nhiệm Vụ Thực Chiến Của Đội Đặc Công	247
74. Chương 74: Cui Tiền Như Rác	250
75. Chương 75: Khảo Hạch Tổng Hợp Cuối Cùng	252
76. Chương 76	256
77. Chương 77: Chúng Ta Làm Báo Cáo Kết Hôn Đi	260
78. Chương 78: Vi Vi Bị Che Mắt	264
79. Chương 79: Chương Cuối	268

Giấc Mơng Quân Doanh

Giới thiệu

Tình yêu cũng giống như một bức tranh đầy màu sắc, bức tranh ấy cần có cả hai người cùng nhau vẽ

1. Chương 1: Tôi Có Một Giấc Mơ

Tôi có một giấc mơ, những lời này là do vị lãnh tụ da đen Martin Luther King, Jr. đã nói trong phong trào vì dân quyền ở Mỹ nổi tiếng toàn thế giới, Martin Luter King, Jr. vì ước mơ mà hy sinh cả sinh mệnh quý giá của mình, và câu nói bất hủ này đã tồn tại trong lòng mọi người mãi mãi. Người ta có thể vì một giấc mơ mà trở thành bất hủ, nếu không có giấc mơ, cuộc sống con người còn ý nghĩa nữa sao.

Cố Lăng Vi cũng có một ước mơ, từ nhỏ tới lớn cô chỉ có duy nhất một giấc mộng quân lữ, cô ao ước trở thành quân nhân, một nữ chiến sĩ, trước đây có lẽ cũng chỉ vì hâm mộ di hàng xóm hiên ngang oai hùng trong bộ quân trang màu lục, dần dần sau này lại cô lại yêu thích tất thấy những tính chất đặc biệt liên quan đến quân nhân, thậm chí còn vô cùng cuồng nhiệt.

Xuất thân trong một gia đình có truyền thống thư hương, giấc mơ quân lữ này càng gian nan hơn cả, cha mẹ đều là những giáo viên quy củ, mẹ dạy Ngữ văn ở trường trung học, trong người luôn có một khí chất nho nhã ôn hòa của người tri thức, tính cách cũng vô cùng truyền thống và nghiêm cẩn, bà hy vọng, con gái mình cũng sẽ là một cô gái nhu mì xinh đẹp, là một cô gái có cuộc sống bình lặng, không sóng gió, học đến khi tốt nghiệp, rồi cùng một người đàn ông tốt kết hôn sinh con. Nghĩ như thế cũng không có gì đáng trách, có lẽ mọi bà mẹ đều có tâm tư như vậy.

Ba cô là một giáo viên lịch sử, trời sinh tư tưởng rất bảo thủ, nhưng ông vẫn luôn tôn trọng mẹ cô, điều này càng làm cho giấc mộng quân nhân của Cố Lăng Vi chưa kịp thực hiện, kì thi vào trường cao đẳng đã qua đi. Khi đăng kí chọn trường, Cố gia lần đầu xảy ra tranh cãi, cô bé nhu thuận luôn nghe lời Cố Lăng Vi lần đầu chống đối ba mẹ cố ý ghi danh trường quân sự.

Ba mẹ đương nhiên sẽ kiên quyết phản đối, họ từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ cho con mình làm lính, tương lai càng không thể có chuyện đó, giảng co như vậy cũng không hay cho nên mỗi bên lùi một chút, Cố Lăng Vi đăng kí vào trường đại học Công an, tuy không phải trường quân sự nhưng ít nhất cũng liên quan một chút.

Bốn năm đại học, Cố Lăng Vi tích cực rèn luyện bản thân, học võ, đánh, bắt và bắn súng. Thành tích học văn hóa và các kĩ năng chuyên nghiệp khác cô luôn dẫn đầu, nhưng mà đại học công an dù sao cũng không phải quân nhân, Cố Lăng Vi vì thế luôn nuối tiếc, tốt nghiệp xong, sự nuối tiếc đó càng tăng gấp bội.

Sau khi tốt nghiệp, Cố Lăng Vi vào ngay cục công an công tác, thế mà sự thật lại không phải giống như Cố Lăng Vi nghĩ, đâu phải bắt tội phạm, duy trì trật tự xã hội, bảo đảm an toàn cho nhân dân đâu, mà là ngồi trước bàn máy tính, đăng kí hộ khẩu và mấy việc lật vật gì đó, cô thất vọng không thôi, rốt cục cũng sức cùng lực kiệt.

Giấc mơ sụp đổ, cảm giác như không còn động lực mà tồn tại, mỗi ngày tan làm, ăn cơm, ngủ, không có gì mới mẻ. Hai mươi lăm tuổi, quan trọng nhất với cô chính là xem mắt, Cố Lăng Vi không ngừng đi theo mẹ đến gặp các bạn bè thân thích, xem mắt rồi xem mắt, đương nhiên là không thể thành công, dần dần ba mẹ cũng chán, hai người buông tha.

Mẹ nhìn cô thở dài, Cố Lăng Vi biết bộ dạng mình cũng không phải xấu xí, thậm chí ở trong trụ sở công an, cô cũng được xem như thanh tú văn nhã, nhưng mà dần dà cô cũng sẽ đến tuổi ba mươi.

Hơn ba mươi năm cô sống, Cố Lăng Vi cũng không rõ làm sao lại thành ra như vậy nữa. Bây giờ cô lần đầu tiên được nhận nhiệm vụ tuần tra, nhân dịp sáu mươi năm quốc khánh sẽ tổ chức cuộc diễu binh, cục được phân sang phố Trường An làm công tác bảo vệ, còn cô bao lâu nay giờ mới được ra ngoài, cơ hội này chắc sẽ không có nữa.

Nghĩ đến đây, Cố Lăng Vi không khỏi buồn bực thở dài, màn hình lớn ở góc đường đưa tin về lễ duyệt binh ở quảng trường, đội hình chỉnh tề, xếp từng hàng thẳng tắp, đoàn nữ chiến sĩ xếp thành hình vuông, ưỡn

ngực ngẩng đầu, oai hùng bước đi, một khẩu lệnh đồng dục hô vang :“Bên phải, nhìn!” Ngay lập tức, toàn đội nhìn về phía bực nơi có các vị lãnh đạo Đảng và quốc gia đang ngồi, chào.

Tư thế hiên ngang oai hùng đó, vừa hào nhoáng vừa mạnh mẽ, đi ngang qua đài nhận được sự vỗ tay nồng nhiệt, Cố Lăng Vi càng hăm mộ, nhìn màn hình đến si mê, cô muốn nhìn rõ hơn một chút, gần thêm một chút, như thể lạc vào biển mê mông, quên mất luôn chính mình còn đang đứng trên bậc thang cao ngất.

Một bước đạp vào không khí, thân thể mất cân bằng, phản xạ có điều kiện đầu tiên cô làm được chính là bắt lấy bên rào chắn, ai ngờ rào chắn không biết là công trình mục nát cỡ nào, nứt ra, Cố Lăng Vi ngã dúi đầu xuống dưới. Trước khi cô mất đi ý thức, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, đó là, nếu có kiếp sau, cô nhất định phải tham gia quân ngũ, nhất định phải có tư thế hiên ngang như các nữ chiến sĩ ấy.

Lúc Cố Lăng Vi tỉnh lại, giống như bước ra từ một giấc mơ, cô nhớ mình rơi từ cầu vượt xuống mà, sao cả người không hề có cảm giác đau, mà cảnh tượng trước mắt cũng không phải là bệnh viện. Cô nghiêng đầu nhìn bốn phía một vòng, một cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, căn phòng tám mét vuông, sáng sủa, sạch sẽ, vật dụng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, xuyên qua cửa sổ thủy tinh còn có thể nhìn thấy cây quế già cao lớn ngoài sân, đang vươn cành tỏa lá.

“Cây quế?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra một lát rồi ngồi dậy, sao lại có thể là cây quế, chỉ có trong khu phố cổ nội thành lúc trước mới có cây quế già này, sau này khu phố bị phá bỏ để cải tạo, nhà cô phải chuyển đến chỗ ở mới, vì thế cũng không còn nhìn thấy cây quế già đó nữa.

Trong trí nhớ của Cố Lăng Vi, thời thơ ấu của cô đều gắn liền với sự sinh trưởng của cây quế này, mùa hè, lúc ăn cơm chiều xong, mẹ sẽ mang bàn gỗ ra dưới tán cây, cô và mấy đứa nhỏ trong phố cùng nhau ngồi chờ ăn chè đậu xanh của bà Trương hàng xóm. Mùa thu, bà Trương sẽ hái thật nhiều hoa quế, mấy đứa cũng được thưởng thức vị ngọt ngào của hoa, một vị ngọt lành thơm mát, dù nhiều năm qua đi, Cố Lăng Vi cũng không thể nào quên được.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn quanh một lần nữa, chiếc bàn học đơn sơ, cạnh bên một chiếc giường song sắt, tủ đầu giường đặt một chiếc đồng hồ báo thức cũ và lịch treo, ánh mắt Cố Lăng Vi dừng lại trên tờ lịch hôm nay, con số thật to biểu thị ngày, cô không nhìn lầm chứ, ngày 10 tháng 7 năm 1994.

Ngày này Cố Lăng Vi cả đời cũng không quên được, bởi vì hôm qua cô vừa trải qua bước ngoặt lớn của cuộc đời, thi vào trường cao đẳng. Cố Lăng Vi nhìn lại bài trí trong phòng, chính xác là ngôi nhà năm đó, lúc cô mười tám tuổi, mười chín năm sống ở nơi đây, sau này nó đã bị phá bỏ rồi cả nhà mới chuyển đến khu nhà mới.

Cố Lăng Vi chạy vội đến trước tủ quần áo, nhìn vào gương, quả nhiên, trong gương là hình ảnh phản chiếu của chính mình năm mười tám tuổi, tóc ngắn, vẻ mặt còn rất ngây thơ, thân hình cũng khá tròn trịa. Từ nhỏ Cố Lăng Vi không tính là gầy, chỉ là sau này học đại học công an, rèn luyện vất vả nên mới ốm đi.

Trên người cô là bộ áo ngủ, váy hoa kiểu cũ, vật áo có đường viền hoa văn, đây là kiệt tác tự tay mẹ làm. Bên ngoài phòng, cách âm kém nên cô còn có thể nghe thấy tiếng phát ra từ TV. Cố Lăng Vi lắng nghe, lát sau cô khẽ nở nụ cười, tôi yêu gia đình tôi, đó là một vở hài kịch thịnh hành Trung Quốc bấy giờ, mẹ và ba cô thích xem nhất. Năm đó cô cũng xem từ tập một, khúc nhạc quen thuộc vang lên, Cố Lăng Vi càng tin tưởng, mình đã xuyên qua thời gian trở về năm 1994 ấy.

Thật kì lạ, cô lại không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cô vui mừng đến không ngờ, có lẽ trời cao đã cho cô thêm một cơ hội, vậy thì cô phải nắm chắc, cô không muốn lại tiếp tục trải qua quãng đời buồn chán đó nữa, dù sao, lần này cô cũng sẽ có cơ hội lựa chọn lại một lần.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi hạnh phúc mà cười, nhạc kết thúc của tôi yêu gia đình tôi vừa dứt, cửa phòng đã bị đẩy ra, mẹ cô bước vào tự nhiên lại thấy con gái đứng ở tủ quần áo cười ngây ngô, bà thấy có lỗi quá:“Sao thế, tiếng ti vi lớn quá đánh thức con à.”

Cố Lăng Vi lạ lẫm nhìn mẹ thời còn trẻ, những nếp nhăn trên khóe mắt, mái đầu điểm bạc, tất cả đều không thấy nữa, mẹ cô mặc một chiếc váy liền, tuổi trẻ đúng là xinh đẹp thật, Cố Lăng Vi bước tới ôm lấy cổ bà:“Mẹ, mẹ thật sự rất đẹp.”

Mẹ cô sững sốt, sờ sờ đầu cô, nói:

“Đứa nhỏ này, hôm nay làm sao vậy hả, mẹ già đi, Tiểu Vi Vi nhà chúng ta mới nhanh vào đại học được, khi đó mẹ mới có thể trẻ lại. Thôi, đừng làm nũng, ba cười cho bây giờ, mẹ có nấu cháo đậu xanh, con mau ra ăn.”

Nói xong bà vỗ vỗ hai má con gái, xoay người ra ngoài. Cố Lăng Vi quay lại gương làm thành cái mặt quỷ, cả người sức sống bừng bừng, cô mở tủ quần áo ra, lấy một cái quần đùi cùng màu với áo trên người mặc vào, mang thêm dép lê nhựa rồi đi ra.

Bên ngoài là phòng khách kiêm luôn phòng ngủ của ba mẹ, cũng đành vậy, thời này còn khó khăn, nhà Cố Lăng Vi cũng không rộng rãi mấy, ba cười tủm tỉm nhìn cô:

“Ngủ ngon không, mấy tháng này con chưa được nghỉ ngơi mà.”

Cố Lăng Vi nhìn ba mấy lần, loại khí chất nho nhã học giả vẫn như trước, thay đổi không nhiều, cho nên người ta mới nói năm tháng đối với đàn ông vẫn rất ưu ái hơn. Mẹ từ phòng bếp bưng cháo đậu xanh ra đặt lên bàn, ngẩng đầu thấy đứa con gái lại ngây ngốc đứng đánh giá ba mình, không khỏi thức giục: “Đứa nhỏ này hôm nay làm sao vậy, cứ sững sờ mãi, nhanh đi đánh răng rửa mặt mà còn ăn cơm, cơm nước xong mình ngồi nói chuyện đăng kí nguyện vọng của con.”

Cố Lăng Vi thót tim, cô vẫn còn nhớ rõ, đó là cuộc cách mạng đầu tiên trong nhà của mình đại bại, giấc mộng quân lữ cũng từ đó mà bị ba mẹ tàn khốc trấn áp, không được, cô nhất định không thể giẫm lên vết xe đổ đó lần nữa, cô phải làm quân nhân, phải làm một nữ chiến sĩ, quyết không thể thỏa hiệp.

Nghĩ tới đây cô nhanh chóng lao vào toilet rửa mặt, thời này mọi nhà đều vậy, cái gọi là toilet chính là một gian bằng gỗ bên ngoài sân, diện tích thì nhỏ, mùa hè có thể dùng để tắm. Toilet ở ngõ cũng là nhà vệ sinh công cộng, tuy là có bất tiện nhưng mà giờ nghĩ lại mới thấy cũng thật là thân thiết.

Cố Lăng Vi vừa đánh răng vừa nghĩ đối sách, một lần thất bại đã cho cô bài học, đối kháng trực tiếp tuyệt đối không thể thành công được, nhìn cũng thấy giống đánh giặc thật, phải cực kì chú trọng đến chiến thuật, chiến lược. Cố Lăng Vi vắt hết óc ra suy nghĩ, quả nhiên trời không phụ lòng người, trong lúc đánh răng cô đã nghĩ ra một chủ ý, tính toán thêm vài lần nữa, Cố Lăng Vi thầm hạ quyết tâm, dù thế nào đi nữa, cũng sẽ tiến hành như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hân Hân Hướng Vinh bình sinh cũng có hai giấc mộng, một là đi lên phía bắc, một là tham gia quân ngũ. Sự thật chứng minh giấc mơ luôn tươi đẹp mà sự thật thì nghiệt ngã, giấc mộng đó vẫn chưa thực hiện được, nay ta viết tiểu thuyết trên Internet, cũng là một cách khác để thực hiện hai ước mơ này. Haha, cảm khái chút thôi, học quân sự thì Hân Hân Hướng Vinh chưa từng trải qua, cũng chưa từng thấy qua, nhưng mà căn cứ theo các tài liệu mà bịa đặt, cho nên tất nhiên sẽ có trăm ngàn sơ hở. Mọi người châm chọc nhé, Hân Hân Hướng Vinh cảm ơn nhiều.

2. Chương 2: Người Mới Vào Trường Quân Sự

Cố Lăng Vi cắn một miếng dưa muối mẹ làm, húp một ngụm cháo đậu xanh thơm ngon, lấy dưa gấp thêm một miếng dưa muối Bát Bảo trên bàn nữa, cực kì ngon mà. Mẹ lột một cái trứng gà đưa sang cho cô: “Hôm qua thi xong mẹ thấy con mệt nên không hỏi, con làm bài được không, tự đánh giá thấy thế nào.”

Ba cầm điều khiển từ xa tắt ti vi đi, cũng lo lắng mấy phần nhìn con gái, Cố Lăng Vi trả lời: “Ba mẹ, từ lớn đến giờ con thi cái gì mọi người cũng lo, yên tâm đi, con đoán là không có vấn đề gì.”

Ba mẹ rõ ràng thở nhẹ ra, mẹ vui vẻ nói:

“Con định ghi danh trường đại học nào, trong đầu đã có mục tiêu chưa? Mẹ thấy làm giáo viên cũng rất hay, trường thì gần nhà, tốt nghiệp xong cũng dễ xin việc, nếu mà làm giáo viên thì một năm có tới hai kì nghỉ dài hạn, rất phù hợp với con gái.”

Ba cô cũng gật đầu, Cố Lăng Vi thầm nghĩ, quả nhiên, vì thế mà chiến tranh gia đình mới xảy ra, cô tuyệt đối không thể để bị kịch này tái diễn. Cô nhớ tới chiến lược lúc này, nhu thuận nói: “Dạ, con cũng biết đi dạy là tốt, con cũng định đăng kí làm giáo viên rồi.”

Ba mẹ nghe xong càng sung sướng, trước kia lúc cãi nhau Cố Lăng Vi nhất quyết không nghe theo, nhưng cũng không gay gắt chống trả. Cố Lăng Vi đương nhiên bây giờ càng không có khả năng phục thù như vậy, chỉ là chờ lắng xuống cái đã, trong trí nhớ của cô, ba và mẹ cô vui quá, toàn bộ khu phố đều được chung vui theo, hồi đó con người cũng thật là đơn giản.

Đăng kí nguyện vọng lần này, ba mẹ cô cũng muốn đi cùng nhưng lại bị cô cương quyết từ chối, nói giỡn sao chứ, Cố Lăng Vi đương nhiên không thể để ai theo cùng, nếu đi kế hoạch của mình chắc chắn sẽ đổ vỡ toàn bộ. Cố Lăng Vi nhìn mẹ cười: “Mẹ, con đã 18 tuổi rồi, pháp luật quy định 18 tuổi đã có thể chịu trách nhiệm hoàn toàn về hành vi của mình rồi, mọi thứ con có thể tự lo được, con cũng muốn trưởng thành hơn, cho nên mẹ để con đi một mình tự đối mặt với cuộc sống mới của con đi. Hơn nữa mẹ và ba đều là giáo viên trong trường, đi theo con, không tiện.”

Ba cô không khỏi tự hào nắm chặt tay mẹ: “Được rồi, con bé nói đúng, chim non cũng phải tự rời khỏi tổ để kiếm thức ăn, chúng ta không thể đi theo nó cả đời được, tự ý thức được tính độc lập như vậy là rất khá, Vi Vi đi đi, ba với mẹ ở nhà gói bánh tẻo cho con.”

Cố Lăng Vi thấy việc thành công thì không khỏi kích động, vẫy vẫy tay rồi ôm túi bỏ chạy. Mẹ cô lắc đầu: “Đứa nhỏ này, miệng thì nói trưởng thành mà hành động thì, vẫn như con nít.”

Cố Lăng Vi lái xe đạp đi ra khỏi ngõ, bắt đầu lần mò theo trí nhớ để đến trường, các giáo viên giờ đang nhón nháo chuẩn bị, bởi vì tất cả học sinh và phụ huynh đều đến cả. Cô Chu chủ nhiệm lớp thấy Cố Lăng Vi thì tới xoa đầu cô: “Cố Lăng Vi, lần này thi tốt lắm, chúc mừng em, thế nào, chuyện lớn vậy mà ba mẹ không đi cùng sao?”

Cố Lăng Vi chớp mắt rồi cười: “Cô Chu, em đang cố trưởng thành, về sau phải tự mình lo liệu, việc này không thành vấn đề.”

Cô Chu khẽ cười, con bé Cố Lăng Vi này là học sinh lớp cô, học tập giỏi, quan hệ bạn bè cũng tốt, mấy giáo viên cũng quý, hơn nữa nó là một đứa trẻ có lý tưởng, không bao giờ cần thầy cô bận tâm, cho nên cô Chu để cho cô tự đi, đi sang giúp đỡ các học sinh khác.

Cố Lăng Vi cầm tờ đơn đăng kí trong tay, không biết phải thế nào, cô lo đến phát run, bước đến ngồi vào vị trí của mình. Cố Lăng Vi bướng bỉnh điền toàn bộ đều là quân sự, nhìn tên trường quân giáo mà như mò cò trong bụng.

Sau ngày ghi đơn, trong lòng Cố Lăng Vi lại càng lo sợ hơn, đứng ngồi không yên, cả ngày hầu như đều đứng ở cửa chờ người đưa thư đến thông báo trúng tuyển. Nói thật, cho dù đã điền trường quân sự, cô cũng không nắm chắc là bao. Việc chiêu sinh của trường rất khắt khe, hơn nữa, đối với dân chúng bình thường như cô cũng không dễ dàng gì.

Nhưng Cố Lăng Vi biết, nếu như lấy thành tích làm trọng, cô sẽ có ưu thế hơn nhiều. Ba mẹ vì cô mà cũng lo lắng theo, nhiều năm kinh nghiệm, họ biết, con gái họ đậu vào trường sư phạm cũng không có vấn đề gì. Tâm tình không yên cuối cùng cũng phải đón nhận thư thông báo. Cầm thư trong tay, Cố Lăng Vi nhất thời không biết giờ đang cảm thấy gì nữa, tất thấy giống như một giấc mộng không có thực.

Mẹ nhìn bộ dạng sững sờ của con gái, bà cầm lấy thư trên tay con rồi cúi đầu nhìn, mặt biến sắc: “Vi Vi, đây là chuyện gì, không phải nói ghi danh trường sư phạm sao, con từ khi nào học cách nói dối vậy hả?”

Cố Lăng Vi từ sớm đã biết trước thế này, dù sao cũng đã rồi, cô thà làm cá chết không sợ nước nóng, nhưng mà, tìm mẹ không tốt, Cố Lăng Vi vẫn không muốn khiến mẹ tức lên. Ba cô nhìn qua giấy báo, nghiêm mặt nói: “Giỏi lắm, vào nhà nói.”

Một nhà ba người vào phòng, mẹ tức giận nhìn Cố Lăng Vi: “Nói đi, đây là chuyện gì?”

Cố Lăng Vi nói đơn giản: “Mẹ, mẹ biết đấy, từ nhỏ con đã ao ước được làm chiến sĩ, sống làm quân nhân là giấc mộng của con. Con biết làm giáo viên rất tốt, nhưng mà con không thích, con muốn thực hiện giấc mộng của mình, tham gia quân ngũ.”

Mẹ cô thở hổn hển: “Ba mẹ sống cả đời rồi, ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, giấc mơ khi nào cũng hư vô mờ mịt cả, chỉ có sự thật mới là thứ mình phải nắm chắc, con không giữ đúng phương hướng, tương lai thế nào cũng hối hận, cho nên, nghe ba mẹ, sau này mới không khổ.”

Cố Lăng Vi cười khỏ, đúng vậy, nghe theo an bài của ba mẹ, rồi đến hơn ba mươi năm, cũng vẫn là bộ dạng đó. Nghĩ tới đây, Cố Lăng Vi bắt đầu trầm mặc không nói một lời, ba cô thấy con gái không nghe, ông thở dài: “Vi Vi, có một số việc con không hiểu được đâu, quân nhân nhìn ngoài là thế, bên trong con đâu có biết. Ba có một người bạn làm quân nhân, ông ấy cũng nói với ba rồi, ở trường quân sự thực ra các cán bộ nữ gia cảnh giàu có ở địa phương sau sẽ về khu bộ đội chăm sóc bọn trẻ. Còn nếu đào tạo sâu hơn một chút thì phân ngành bộ đội, bối cảnh lại rất quan trọng, con đi, không chừng lại chịu thiệt. Hơn nữa, toàn bộ trường đều bị quân sự hóa, huấn luyện học tập đều rất nghiêm khắc, con lại là con gái, làm sao mà chịu được.”

Cố Lăng Vi đứng lên nói: “Ba, ba nói con đều đã nghĩ qua, con tin vào trường quân sự của chúng ta sẽ không có những trường hợp cá biệt đó. Mà cho dù có đúng như ba nói, con cũng tuyệt đối không hối hận, trường quân sự trước hết là yêu cầu khám sức khỏe, ngày mai con đi, hai người cứ yên tâm.”

Nói xong cô xoay người trở về phòng, mẹ mặt trắng nhợt đi, nước mắt cứ thế mà rơi: “Ông nói cái con bé này, sao lại thế, trước kia nó rất nghe lời mà, à không, chắc chắn nó có chủ ý trước rồi.”

Ba vỗ nhẹ vai bà: “Quên đi, nó cũng lớn rồi, Vi Vi đậu trường quân sự cũng có danh tiếng, sau này tốt nghiệp chúng ta nghĩ cách không cho nó tham gia quân đội là được. Nói không chừng sau này tự mình thể nghiệm sự nghiêm khắc ở quân đội, tự nó rút lui cũng nên.”

Bà gạt đầu. Cố Lăng Vi bước bình không chịu để ba mẹ đưa đi, tự mình mang hành lý lên tàu, đi tìm lý tưởng. Thật ra trên xe cô cũng nghĩ về hành động mình gây ra, có phải quá đáng lắm không. Nhưng mà không làm thế, dù cô có trọng sinh một trăm lần cũng không thay đổi gì được. Cuộc sống tầm thường kiếp trước, không phải là điều cô muốn, cô phải làm lính kia. Tiếng xe lửa ầm ầm bên tai, Cố Lăng Vi bước về cuộc đời mới.

Quân ủy thuộc nhà nước trực tiếp lãnh đạo trường quân sự này, trên thực tế được gọi là trường quân sự cơ sở, số học sinh cũng không phải là ít, nhưng Cố Lăng Vi biết, ba nói đúng, số lượng cái gì chứ, đối với những người dân bình thường như bọn họ chật vật thì những người khác có thể dễ dàng vào được. Nhưng mà, dù có thể đi nữa, Cố Lăng Vi cũng chẳng mất đi tí vui sướng nào khi được bước vào ngôi trường có truyền thống quân sự lâu đời này.

Quản lý ở đây rất nghiêm ngặt, muốn ra vào phải có giấy thông hành, Cố Lăng Vi được một đàn anh chỉ dẫn đi vào. Đây cũng là lần đầu tiên Cố Lăng Vi thấy Trình Viễn, mặc quân trang, cho dù trên vai chỉ là quân hàm của học sinh màu đỏ, vẻ cao ngất cũng không mất đi, chắc cũng phải trên 1m8, da ngăm đen nhưng nhìn qua mấy người trong nhóm cũng chẳng là gì. Có lẽ đây cũng là một người đặc biệt, tuy là da hơi ngăm, mày rậm mắt to, không câu nệ cười nói, nhưng lại có một khí chất của người quân nhân rắn rỏi. Dù chỉ hơi hé miệng, hai bên má lại ẩn hiện lúm đồng tiền, nháy mắt làm biến đi vẻ lạnh lùng như băng đó, ấm áp như xuân về hoa nở.

Trình Viễn buồn bực, tự nhiên phải thay tên Diệp Bành Đào kia tới đón học sinh mới, anh cực kỳ không thích, Diệp Bành Đào nghĩ cái gì anh không biết chắc, hắn đã sớm bỏ chạy rồi. Hồi trước học trung học, hắn lúc nào cũng vậy, chó không bỏ được ăn thịt, anh vì ân nghĩa thì có thể đi, dù sao trung học còn có con gái đẹp, từ khi bị lão gia tổng vào trường quân sự này, mỹ nhân ở đâu ra, có thì cũng là khủng long cả.

Tục ngữ nói ở quân đội ba năm, heo mẹ cũng biến Diêu Thuyền, anh thấy có phải vì thế mà tên Diệp Bành Đào kia khiêu thắm mỹ cũng sụt giảm luôn không nhỉ, được như vậy mà toàn làm cái gì không thôi, phút cuối thì ba hán quân sự hắn đi ra ngoài nhẩn chỉ thị gì đó với ba anh, và chuyện tốt thế rơi xuống ngay đầu mình.

Trình Viễn nhăn nhó, mắt anh nhìn đến cách đó không xa có một cô bé đang đứng, không có người nhà đưa đi, cũng không có xe lính hộ tống, chỉ có một vóc dáng không cao lắm, đứng đó, dưới chân là túi hành lý không thể đơn giản hơn. Cô không cao, hơn nữa còn có phần đầy đặn, thế mà đứng ở đâu cũng uốn ngược ngẩng đầu, rất có hơi thở quân nhân, Trình Viễn không khỏi tò mò đi sang: “Xin chào, tôi là Trình Viễn, hệ chỉ huy, bạn là...”

Nói xong anh cúi đầu nhìn bằng tay cô: “Bạn là Cố Lăng Vi?”

Cố Lăng Vi còn đang bận đánh giá cảnh sắc xung quanh, nghe có người nói mới phát hiện ra là một người chỉ dẫn đứng cạnh mình, cô quay đầu nở nụ cười: “Xin chào, tôi là Cố Lăng Vi, hệ tin tức 94.”

Trình Viễn ngẩn người, dù đó không thể xem là một cô gái đẹp, như mà cũng thực thanh tú, mượt mà tinh xảo, nhìn lại vô cùng đáng yêu. Hơn nữa, hành động rất nhanh nhẹn, khiến ột người không thích tiếp xúc với con gái như Trình Viễn cũng không có cách nào chán ghét. Anh định cúi xuống xách hành lí cho cô thì bị từ chối, Trình Viễn không khỏi bật cười, cô bé này thực có ý tứ.

Hai người một trước một sau vào trường, Trình Viễn trầm mặc không nói gì, Cố Lăng Vi cũng tự mình vui vẻ, nhìn lung tung, mọi thứ đều thật mới mẻ. Cô phát hiện ra, trường quân sự cũng không giống vẻ ngoài, trừ các sinh viên mới nhập học, tất cả các học sinh khác đều mặc quân trang, xếp thành hàng rất hoành tráng, nhất cử nhất động đều thể hiện như một quân nhân.

Trình Viễn nhìn cô bé bên cạnh, âm thầm phỏng đoán, cô có phải từ một đại viện nào đó không, hành động chẳng giống các sinh viên khác, nhưng mà không đúng, nếu là từ đại viện quân khu, nhìn bộ dạng cô kìa, chắc chắn không thể ngạc nhiên kích động vậy chứ, đúng! Ngạc nhiên kích động, trên mặt cô bé đang hoành viết mấy chữ này, giống như nguyện vọng nhiều năm thành hiện thực vậy. Điều đó làm Trình Viễn thấy vô cùng hiếu kì, với công việc tiếp dẫn ghét nhất cũng đã không còn không kiên nhẫn.

Thế mà trên mặt anh lại chẳng có biểu tình gì cả, Cố Lăng Vi đánh chết cũng không nhìn ra trong lòng Trình Viễn lại có nhiều biến hóa đến thế, vừa đi đến khu huấn luyện sinh viên mới, đằng sau có tiếng cười rất to: “Trình Viễn.”

Cố Lăng Vi và Trình Viễn đồng thời quay đầu lại, ánh mặt trời xuyên qua cây cao chiếu vào người đó, giống như một chùm ánh sáng làm lóa mắt, nhất thời không thể nhìn rõ hình dáng người đi tới, chỉ thấy giống như cả người đó là ánh nắng tháng chín vậy, hòa hợp với nhau, mờ ảo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hân Hân Hướng Vinh chỉ có thể tận lực, nếu không dùng tạp văn, thì phải kiên trì, nếu kiên trì không được, mong mọi người châm chước nhé, hắc hắc.

3. Chương 3: Cho Đội Trưởng Hi Vọng

Người đến cũng là một nam sinh mặc quân trang, khi đến gần, Cố Lăng Vi mới nhìn rõ, người này cũng cao bằng Trình Viễn, xem đến ánh mắt, lạnh lùng hơn Trình Viễn, mày kiếm sắc sảo, mắt không nhỏ nhưng dài, tuy là một mí nhưng lại không phải loại hấp dẫn bình thường. Chỉ đáng tiếc là bộ dạng cười tủm tỉm này lại có phần nào đó sâu bi, cũng có vẻ bất cần đời, so với Trình Viễn thì thâm trầm hơn. Người nam sinh này bên ngoài thì cũng rất xuất sắc nhưng không hiểu sao Cố Lăng Vi lại thấy không hấp dẫn bằng Trình Viễn nhỉ.

Trình Viễn thấy bạn đến thì nhìn Cố Lăng Vi thản nhiên gật đầu một cái, vươn tay đánh vào vai đối phương: “Tôi về trước, lát không được quên mời tôi uống rượu đâu.”

Cố Lăng Vi còn chưa kịp hiểu chuyện ra làm sao Trình Viễn đã đi khá xa rồi. Cố Lăng Vi không khỏi thất vọng, tính ra cô vẫn muốn tiếp xúc với cái tên thiếu ngôn ngữ Trình Viễn hơn, bởi vì người trước mặt này, nhìn qua hình như không có ý tốt.

Diệp Bành Đào có chút kinh ngạc nhìn cô bé trước mắt, trong đại viện cũng chưa từng gặp con nhóc nào cao ngạo như vậy, cũng không giống những cô gái tục tằng vào trường quân sự bình thường. Anh nghĩ, có thể vào trường này chỉ có hai loại người, một là con gái thủ trưởng quân khu hay đại gia giàu có, loại khác chính là dân thường ham mê quân lữ mà thi.

Mà giấc mộng quân lữ cũng có gì là không đúng, trường quân sự này tuy là đối với học sinh nữ cũng ưu ái nhiều nhưng với dân thường thì lại cực kì khắc nghiệt, không cần quan tâm khả năng thể nào, điểm cao hơn thì sao, ngoại trừ số sinh viên ưu tú về thể dục thể thao, là nhân tài quân đội cần, còn lại cũng có thể thi vào, khỏi phải nói đương nhiên là vô cùng hiếm hoi. Hơn nữa, chỉ tuyển những nữ sinh điểm cực cao, tới nay hầu như không hề có. Cho nên nếu nhìn quanh trường, muốn tìm một cô gái xinh đẹp mà đi cùng thì cứ mơ tiếp đi.

Con gái tầm tầm, nói cũng xấu hổ chứ, có số lượng cực ít. Vậy mà cô bé này, Diệp Bành Đào trước nay chưa từng gặp qua người nổi bật như thế trong trường, chiều cao khá tốt, hơn nữa lại rất điềm đạm tú nhã, bên trong lại như chất chứa một sinh lực bùng bùng, cô đứng đó, ưỡn ngực ngẩng đầu, cũng có vài phần hiên ngang.

Hai loại khí chất mâu thuẫn này kết hợp với nhau, người cô giống như tỏa ra một sức hấp dẫn khó tả. Diệp Bành Đào vốn định tìm việc vui mới nhận việc này, trong lòng càng không khỏi rung rinh: “Tôi là Diệp Bành Đào, hệ chỉ huy, vốn là người chỉ dẫn của các bạn nhưng mà có chút việc, cho nên mới để Trình Viễn đi một lát.”

Nói xong khoe miệng cong lên, anh tự nhiên hiếu kì hỏi: “Bạn thi bao nhiêu điểm?”

Cố Lăng Vi không rõ, trả lời: “597 điểm, sao vậy?”

Diệp Bành Đào sững sốt: “Bạn ngốc hay sao vậy, điểm cao thế đến trường quân sự làm gì?”

Cố Lăng Vi mặt đen thui ngẩng đầu nhìn lại, đánh giá hai lần mới nói: “Anh mới ngốc, tôi thích tham gia quân ngũ, làm sao?”

Diệp Bành Đào lơ đãng, lắc đầu cười: “Bạn không cần để ý, tôi không phải ý đó. Tôi chỉ thấy con gái không thích hợp tham gia quân ngũ, hơn nữa, vào đây có gì tốt chứ. Bạn không biết chứ mặc bộ quân trang màu lục này oai phong vậy thôi, nếu cho bạn mặc cả đời, đảm bảo phiền mà chết, càng đừng nói đến huấn luyện quân sự, bạn không biết nghiêm khắc bao nhiêu đâu, không ai tính nổi.”

Cố Lăng Vi tò mò liếc mắt nhìn anh: “Nếu không thích như vậy, anh vì sao lại vào đây?”

Diệp Bành Đào xua tay: “Đây là vấn đề có tính lịch sử, nếu tôi có thể chạy trốn, tôi đã sớm chạy rồi, đây rõ ràng là ngục tù mà.”

Cố Lăng Vi há hốc mồm, cô thì mong muốn được vào trường như vậy, mà cái tên Diệp Bành Đào này lại hận không thể lập tức chạy trốn. Nghĩ qua cũng đoán được đại khái bối cảnh gia đình người này rồi, những dân thường muốn vào thì gian nan đến chết, hẳn thì lại dễ dàng như vậy, mình tốt nhất là không nên dính dáng đến người này.

Nghĩ xong, Cố Lăng Vi nói: “Cám ơn lời khuyên của anh, Diệp học trưởng, anh chỉ cho tôi kí túc xá ở đâu là được rồi, tôi tự đi.”

Diệp Bành Đào cười tủm tỉm nhìn cô một cái, chỉ phía trước: “Phía trước nơi này là khu quân huấn.”

Xong lại chỉ sang khu lầu bên cạnh bị bao phủ bởi cây to: “Bên kia là khu vực lao động, có chỗ đăng kí cho sinh viên, còn về kí túc xá, sau khi đăng kí xong sẽ được thông báo, đi thôi, tôi đưa bạn đến giành chỗ trước, bạn tới còn hơi sớm.”

Nói xong anh định đưa tay cầm hành lý của Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi nhanh nhẹn tránh xa, bày ra khuôn mặt tươi cười, vẫy tay: “Không cần, tôi tự đi là được, cám ơn Diệp học trưởng.”

Chưa gì đã chạy nhanh như chớp, Diệp Bành Đào sững sốt, cái kiểu chạy trốn của cô bé này, đúng là lần đầu anh gặp được, đương nhiên không thể không tức giận. Anh ngẩng đầu nhìn lướt qua, thoát đã không thấy bóng dáng đâu rồi, động tác cũng mau lẹ quá đi.

Cố Lăng Vi nhận ánh mắt đánh giá của giáo viên đăng kí, điền vào bảng biểu rồi nhận đồ dùng và quân trang, mang theo chìa khóa kí túc xá đi theo một người mặc quân trang. Nhìn qua bên trái phải cũng có đến ba mươi nữ sinh đi cùng, mọi người đều gọi cô đó là đội trưởng. Người này khá nghiêm túc, làm được đội trưởng đầu phải dễ, nhưng mà nhìn dáng người cao ngất này, xem ra đã từng làm lính, sau ốt cô ấy còn có một vết sẹo rõ ràng, cũng không hay cười nói, cho nên nhìn qua, thật dọa người mà.

Trong ánh mắt sắc bén đó, Cố Lăng Vi trong lòng khê run, thôi thì dù có vấn đề gì, cô cũng nhịn xuống không dám hỏi. Thế nhưng trong lòng vẫn khá là sùng kính người này, Cố Lăng Vi cảm thấy đội trưởng tuy nhìn rất nghiêm túc nhưng cả người lại có một khí khái anh hùng hiem gặp, cho nên mới khiến cô suy nghĩ.

Cố Lăng Vi cũng không biết rằng, đội trưởng thực ra là đội viên đội đặc công nữ, vì một nguyên nhân mà bị thương, lại không thể từ bỏ nhiệt huyết với đoàn đội cho nên mới đến đây làm huấn luyện viên, phụ trách

việc quân huấn nữ sinh các kĩ năng cơ bản cần nắm, việc này nhìn thì thoải mái, thực ra lại rất rườm rà, cô làm được hai năm, thấy chẳng giống một đội trưởng gì cả, giống bà mẹ già thì đúng hơn.

Hơn nữa những cô gái vào đây, không phải bối cảnh gia đình cao quý, thì cũng là thiên kim tiểu thư trong thành thị được nuông chiều từ bé, tự nhiên muốn thay đổi tình cảnh làm con một sách, đôi lúc có một hai người là sinh viên ưu tú thể dục thể thao là tạm chấp nhận được. Trong mắt cô, mấy người này không có tư cách tham gia quân ngũ, cho dù là nữ chiến sĩ cũng không được, nữ chiến sĩ đâu phải bình hoa, chẳng lẽ cứ mặc quân trang đứng đó là làm được à, nếu thế thì trực tiếp đến đoàn văn công hoặc là làm lính văn nghệ còn có thể.

Cho nên cấp trên đối với việc quân giáo mấy nữ sinh này yêu cầu không cao, nói chung là cho có ý tưởng, nhưng mà cô ở đây vẫn luôn đòi hỏi nghiêm khắc, cô thấy, nếu đã lựa chọn thể này, thì không được sợ mệt, sợ khổ, nếu thích an nhàn, thoải mái thì về nhà ngủ cho rồi, chọn quân ngũ làm gì.

Thế nên sau hai khóa quân huấn cô được mệnh danh là đội trưởng ác ma, sinh viên thì gọi cô là bá vương long. Cô phụ trách luyện binh thể nào mỗi lần đều có người té xỉu, nhưng cuối cùng kết thúc quân huấn, đã là học trò của cô, ít nhất sẽ có bộ dạng người lính, liên tục được thủ trưởng quân khu khen ngợi. Vì vậy, cô mới có thể ở đây tiếp tục lãnh đạo nữ sinh.

Hai khóa huấn luyện cho đội trưởng vô vàn kinh nghiệm, nhưng Cố Lăng Vi lại lần đầu tiên khiến cô phải ngạc nhiên, ấn tượng ban đầu là một cô bé có tinh thần, khác hẳn với các nữ sinh đến đây, không ủ rũ, mà chính là ngây thơ. Cô nữ sinh này nhìn qua khá trầm lặng, nhưng hành động nhanh nhạy, tự do thoải mái, cô bé đứng đó, cạnh bức tường nằm ngang.

Nếu những nữ sinh khác bao to bao nhỏ, hành lý của cô chỉ có một gói đơn giản nhẹ nhàng, bởi thế vừa nhìn qua, cô đã có ấn tượng cực tốt với Cố Lăng Vi. Đương nhiên Cố Lăng Vi không hề biết, nếu không đâu phải nơm nớp lo sợ đến thế.

“Đây rồi, chính là nơi này.”

Đội trưởng chỉ vào một cánh cửa. Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn xem, không khỏi , 308 mà gọi là 38 là không được, nhưng mà khi mở cửa ra nhìn lướt qua cũng không đến nỗi nào. Ít nhất so với tưởng tượng của Cố Lăng Vi cũng không quá giống nhau, bốn người một phòng, cũng giống với đại học công an vậy. Đại học công an cũng quản lý theo lối quân sự hóa, cho nên đối với những thứ này Cố Lăng Vi không hề xa lạ.

Không cần chờ đội trưởng nói, Cố Lăng Vi dựa theo trí nhớ của mình, nhanh chóng tìm giường rồi bắt đầu sửa soạn đồ đạc, chăn đã sớm xếp thành khối đầu hũ theo quy chuẩn, Cố Lăng Vi chỉ cần sắp xếp theo quy định là xong.

Cô làm mà không nói gì, những động tác nhanh nhạy thuần thục đó khiến đại đội trưởng phải chú ý, cô ấy kinh ngạc đi sang, hô: “Nghiêm, nghỉ, đằng sau quay, tiến về phía trước 5 bước.”

Liên tiếp một loạt khẩu lệnh, vào tai Cố Lăng Vi lại trở thành các phản xạ có điều kiện, cô làm ngay, liên tiếp từng động tác tiêu chuẩn, cho đến đứng thẳng trước mặt đội trưởng, nhìn vào ánh mắt của cô, Cố Lăng Vi mới định thần, đội trưởng đã đi vòng quanh cô hai vòng rồi: “Con quân nhân?”

“Không phải.”

Trong đầu cô chợt lóe lên: “Lúc học trung học, trường tôi có đội quân danh dự đến dạy, tôi thích tham gia quân ngũ.”

Đội trưởng khó tính lại mỉm cười, nhưng trong mắt Cố Lăng Vi cô chẳng nhìn thấy biến hóa gì hết, đội trưởng đánh giá một lần nữa rồi nói: “Tham gia quân ngũ khổ cực như vậy, hơn nữa làm nữ chiến sĩ chỉ học xếp nội vụ, đi đứng cũng chưa đủ tư cách làm lính.”

Cố Lăng Vi lớn tiếng: “Đương nhiên tôi biết.”

Trả lời rõ ràng lưu loát, lại rất mạnh mẽ, đội trưởng tự nhiên lại có cảm giác trở về bộ đội lúc xưa. Cô cũng phát hiện ra rằng, chỉ một thời gian ngắn mình đã bắt đầu yêu quý cô bé này rồi đây. Trên người cô, đội trưởng thấy được hình bóng mình trước đó, một ước mơ tham gia quân ngũ khát khao, khi bước vào binh doanh, làm lính, dù cho bây giờ bị bệnh phải nghỉ, cô vẫn không hề thay đổi.

Cô đối với quân đội không thể nói được hết sự cuồng nhiệt đó, mà sự cuồng nhiệt này cũng không có gì có thể lung lay. Cô bé này đúng là cũng có tương lai trở thành lính, giống như mình năm đó, nếu không vào binh doanh, thực rất đáng tiếc. Nhưng mà chỉ mới hai việc, còn chưa nhìn được rõ ràng, cô phải xem tiềm năng khác thể nào đã. Nếu có thể, cô không ngại sử dụng quan hệ của mình giúp đỡ cô bé vào bộ đội đâu.

Mình cũng đã ra khỏi quân đoàn lâu rồi, rất muốn được bổ sung người mới cho đội ngũ, một người đủ tư cách làm nữ chiến sĩ, tương lai nếu chỉ làm phóng viên quân báo hay biên tập thì đáng tiếc lắm, nghĩ đến đây, đội trưởng lại nói: “Nếu muốn làm lính sao không trực tiếp nhập ngũ, tới đăng kí hệ tin tức làm gì?”

Sắc mặt Cố Lăng Vi sầm lại: “Báo cáo đội trưởng, lý tưởng là vậy nhưng còn kì vọng của ba mẹ, mà học đại học với ba mẹ tôi chính là yêu cầu cơ bản nhất. Tôi không muốn làm họ thất vọng. Còn với việc chọn hệ tin tức, nữ sinh không có nhiều lựa chọn, đối với ngành khác tôi không có hứng thú.”

Trong mắt đội trưởng hiện lên một tia âm áp: “Được, thực ra nữ chiến sĩ cũng có lựa chọn khác, điều kiện tiên quyết là cô phải có đủ tư cách. Tốt lắm, hy vọng cô có thể giữ vững tinh thần này, cho tôi thấy được lý tưởng của cô, xem có thể chống đỡ được đến đâu.”

Nói xong thẳng người quay đi, Cố Lăng Vi chẳng hiểu gì cả, đại đội trưởng đi trước tâm tình rất khoái trá. Là bởi vì Cố Lăng Vi đến, cho nên đại đội trưởng mới vui vẻ như vậy, trên người Cố Lăng Vi, cô thấy được hi vọng rồi.

Cố Lăng Vi cũng không biết rằng, chính mình sau này cùng với cô ấy làm rất nhiều thứ, cả cuộc đời của cô rồi sẽ thay đổi cũng chỉ bởi những hành động cô đã thể hiện hôm nay, nhưng mà theo đó cũng sẽ là những tháng ngày luyện tập vô cùng gian khổ.

4. Chương 4: Sức Mạnh Của Giác Mơ

Ba ngày sau, bạn cùng phòng của Cố Lăng Vi cũng lục tục kéo đến đông đủ, chung phòng kí túc xá 308. Mấy người bọn họ, đông tây nam bắc đều có cả. Người đầu tiên là Trương Lệ Hồng, cao chừng 1m78, hơi đen, đến từ vùng núi Trường Bạch. Cô bạn nhìn qua có vẻ ngốc ngốc nhưng lại chơi bóng rổ cực tài, nói năng cũng cởi mở vui vẻ, tính cách lại thẳng thắn. Còn người đến từ phía nam tên là Lý Dĩnh, xuất thân từ vùng sông nước Giang Nam, trông không cao lắm, so với Vi Vi còn có vẻ yếu đuối hơn, may là cô nàng này cao đủ 158cm mới có thể đạt tiêu chuẩn trúng tuyển, nếu không thì chắc cũng đã bị trả về rồi. Mặt mày không thể gọi là xinh đẹp tuyệt trần gì, bù lại cô ấy có một đôi mắt rất tinh anh, giọng nói cũng mềm mỏng dễ nghe lắm.

Cuối cùng là Hà Hiểu Vân, đến từ cố đô Tây An, vóc người trông khá giống với Cố Lăng Vi, tuy là dung mạo của Vi Vi nhỉnh hơn một chút, nhưng dáng người của Hà Hiểu Vân cũng rất yểu điệu, không hề e dè sợ sệt, cả người toát ra khí chất thanh cao ưu việt, loại khí chất này, không phải lần đầu tiên Cố Lăng Vi nhìn thấy. Trước đây, Diệp Bành Đào cũng khiến cô có cảm giác tương tự. Nhìn qua cũng biết Hà Hiểu Vân thuộc tầng lớp tiểu thư đài cát rồi.

Hơn nữa khi Hà Hiểu Vân vào nhận phòng, theo sau còn có một sĩ quan trung úy mang nào là bao lớn, bao nhỏ lên cho cô, trong quân giáo điều lệ nghiêm ngặt vậy mà cô ta cứ ngang nhiên đi vào như chỗ không người. Cho nên chỉ cần không phải đồ ngốc, nhất định sẽ đoán được lai lịch của Hà Hiểu Vân. Đã thế vừa vào xong chưa gì cô ấy đã cầm lấy điện thoại ra ngoài nấu cháo đến tối mịt.

Bốn người đến từ những địa phương khác nhau, vì thế ngôn ngữ địa phương cũng rất đa dạng, nói không chừng còn giống như một Liên Hợp Quốc thu nhỏ vậy. Trương Lệ Hồng thật thà, Lý Dĩnh dịu dàng, Cố Lăng Vi thì hiền lành, bởi vậy cũng ai nhường nhịn nhau, rất nhanh ba người họ đã trở nên thân thiết.

Hà Hiểu Vân chẳng xem ai ra gì, ánh mắt khinh thường thấy rõ. Ba người Cố Lăng Vi cũng coi như thức thời, không muốn đụng chạm tới cô ta cho thêm phiền phức. Sau khi học viên đến đông đủ, trường sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe từng người. Quá trình kiểm tra thì nghiêm ngặt cực kì. Nhưng mà cơ bản cũng tạm ổn, bởi vì những dân chúng bình thường như cô nếu không đủ tiêu chuẩn, chẳng ai dại gì lại ghi danh.

Trước khi chính thức khai giảng có một khoảng thời gian ngắn các học viên được thả lỏng tinh thần, ra ngoài thăm quan phố xá. Nằm ở ngoại thành phố C, thành phố có vô vàn chiến tích lịch sử, tồn tại qua năm

tháng, ở đây cũng là nơi sinh ra nhiều bậc danh nhân vĩ đại. Những người quản lý nghiêm thì nghiêm đấy, nhưng thực ra cũng có mặt dễ dãi, chỉ cần xuất giấy thông hành là được ra vào tự do, hoặc có những lúc họ mắt nhắm mắt mở như không thấy bởi bọn các cô mới là tân sinh viên thôi.

Ba cô gái trong phòng Cổ Lăng Vi mặc thử bộ quân trang mới tinh, trông ai cũng có dáng vẻ oai hùng cả. Một người cao lớn, hai người kia lại tinh tế sắc sảo, như một làn gió mới đã thu hút ánh nhìn của không ít nam sinh. Vốn trong trường nữ sinh đã không nhiều, Lý Đình và Cổ Lăng Vi lại có dáng vẻ thực nữ vô cùng hiếm có, còn cả Trương Lệ Hồng, không ai nghĩ mình lại được hâm mộ đến thế. Cổ Lăng Vi lúc đầu còn không được tự nhiên, mãi cũng đành phải quen.

Lý Đình biết sau này làm bộ đội, cuộc sống sẽ tĩnh lặng đến phát chán, cho nên cô rủ Trương Lệ Hồng và Cổ Lăng Vi đi dạo xung quanh, đem theo cả máy ảnh, tranh thủ trang điểm để còn chụp hình lưu niệm. Bước vào trường quân sự, khoác lên mình bộ quân trang, dù là nam hay nữ đều cũng sẽ có cảm giác tự hào, từng giây từng phút đều muốn ghi dấu lại.

Thế là một tuần liền cả trường lính to như thế, khắp nơi đều nhìn thấy cảnh các tân sinh viên thi nhau chụp ảnh, trong đó cũng bao gồm Cổ Lăng Vi. Trước khi vào học một ngày, Cổ Lăng Vi đã đứng trước cửa trường tự mình chụp một bức ảnh nhét vào trong thư để gửi về cho cha mẹ xem, bởi trong lòng Vi Vi cô luôn muốn hai người có thể yên tâm, xem như một lời giải thích.

Ba mẹ bị cô chọc tức như thế, Cổ Lăng Vi cũng chỉ còn cách cố gắng học tập thật tốt mà thôi. Ngày đầu tiên huấn luyện quân đội, hoàn toàn có thể dùng 2 chữ tai họa để hình dung. Mùa hạ nóng đến 33 độ, trên sân tập chẳng có gì để che chắn, ánh mặt trời chiếu thẳng thế này có khi nhiệt độ ngoài trời còn lên đến 40 độ hơn. Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng Cổ Lăng Vi quả thực không chịu nổi, mồ hôi tuôn như mưa.

Bài học đầu tiên là tư thế đứng nghiêm, yêu cầu đòi hỏi nghe có vẻ đơn giản nhưng mà muốn làm tốt không phải dễ. Hướng chỉ dưới cái nóng 40 độ này, nhóm sinh viên Cổ Lăng Vi đa phần đều là nữ, lúc đầu cả lớp đứng khá nghiêm túc, quật cường nhưng chỉ chưa đầy 10 phút sau đã bắt đầu có người té xỉu, những người được đưa đến phòng y tế không phải vài người mà là một đám.

Những sinh viên đứng hàng đầu đối diện với đội trưởng cũng không đủ sức làm nhanh, xếp hàng luôn gắng thêm thời gian. Nói thật, Cổ Lăng Vi gần như muốn gục ngã rồi, những động tác này cô nắm bắt rất tốt, nhưng nhớ đến ngày xưa lúc cô học đại học công an, đứng 1 giờ sẽ được nghỉ ngơi mấy phần. Thế mà hiện tại, không chừng đã có mấy lần một giờ qua đi.

Cổ Lăng Vi thậm chí còn cảm giác trước mắt mình từng khối từng khối màu đen vây quanh, mồ hôi từng giọt, rơi từ trán xuống, hơi nước mờ lung che mờ mọi thứ trước mắt. Đảo mắt qua nhìn, đội hình hình vuông không còn lại bao nhiêu người, tâm tư thất thần một lát, đội trưởng đã bước tới trước mặt cô, cao giọng nghiêm nghị:

“Chú ý đằng trước, hai gót chân cụng sát vào, hai mũi chân hướng ra ngoài một góc 60 độ, hai chân thẳng, bụng hóp, ưỡn ngực, thân trên đứng thẳng, hướng về phía trước một chút, hai vai để ngang, đặt về phía sau một chút, hai cánh tay duỗi thẳng áp vào hai chân, các ngón tay khép lại, ngón cái để đúng vị trí ép chặt ngón trỏ, ngón giữa để ngay đường khâu của quần, đầu phải ngay, gáy phải thẳng, hai mắt hướng về phía trước.”

Cổ Lăng Vi nhìn thẳng vào mắt đội trưởng, trong ánh mắt của cô ấy như có ý “cô có làm được hơn cái gì không, còn luôn mồm nói muốn làm nữ chiến sĩ”. Cổ Lăng Vi kích động. Đúng vậy, chỉ mới vừa thử nhất mà cô đã không thể kiên trì được thì nói gì đến lý tưởng tham gia quân ngũ, thật là đáng chê cười.

Nghĩ đến đây, Cổ Lăng Vi chấn chỉnh lại đầu óc, cơ thể đang được thả lỏng một lần nữa cô buộc phải đứng thẳng lên đúng như tiêu chuẩn, đôi mắt vị đội trưởng nào đó lóe lên ý cười, nhưng rất nhanh biến mất.

Các học viên ai cũng âm thầm kêu khổ, oán thán trong lòng không biết đội trưởng hôm nay làm sao vậy, họ mới là những tân sinh viên thôi mà, còn là con gái chưa từng tiếp xúc nhiều với binh doanh nữa, nam sinh bình thường đứng tầm nửa giờ đã chịu không nổi rồi, huống hồ gì nữ sinh, bình thường tập 1 giờ sẽ được nghỉ một chút, ai ngờ hôm nay đội trưởng không biết bị làm sao, tiếp tục chỉnh sửa tư thế đứng mãi không cho nghỉ.

Trên sân tập chỉ còn lại hai tân sinh viên, chính trị viên Lưu trước kia cũng là lính thông tin đi ra, ánh nắng chói chang chiếu lên người hai cô gái, cô cũng có chút ấn tượng, một người là Cố Lăng Vi hệ tin tức, xinh đẹp văn nhã, là người đầu tiên có thể đứng nghiêm, rất có dáng dấp một tân sinh viên tiêu chuẩn, động tác không thể tìm ra một chút thiếu sót nào, người còn lại có vóc dáng khá cao hình như là theo hệ thể dục, Trương Lệ Hồng.

Từ một trăm học viên, bây giờ chỉ còn lại 2 người, vậy cũng không được, nếu như chị đội trưởng kia hứng chí, ngày nào cũng huấn luyện học viên hà khắc như vậy, không tới 2 ngày, chắc toàn bộ các phòng ban đều gọi điện đến để mắng vốn bà: bộ đội đã không tốt rồi ngay cả huấn luyện viên cũng không tốt nốt. Cô biết chị đội trưởng này tính tình ngoan cố, cố chấp tới mức, chính trị viên cô đây muốn can cũng không làm gì được.

Nghĩ đến đây, cô lướt nhìn đồng hồ, đi qua thấp giọng nói:

“Đội trưởng, thời gian cũng đã trôi qua gần một giờ rồi.”

Vu đội trưởng cúi đầu nhìn đồng hồ, lại ngược lên thấy 2 người kia dáng đứng vẫn nghiêm nghị, Cố Lăng Vi mồ hôi tuôn như mưa, sắc mặt nhợt nhạt, còn Trương Lệ Hồng thì dường như chịu không nổi nữa, thấy vậy, cô liền hô:

“Nghỉ.”

Cố Lăng Vi cảm giác mình đã sức cùng lực kiệt, khi nghe chị đội trưởng cho nghỉ, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu thả lỏng thân người, Trương Lệ Hồng cuối cùng bên cạnh rốt cục cũng chịu không nổi nữa, ngã nhào ra đất. Hai nam sinh rất nhanh chạy đến khiêng Trương Lệ Hồng vào phòng y tế, trên sân tập rộng lớn lúc này chỉ còn lại duy nhất Cố Lăng Vi.

Sau lưng có hai nam sinh nhìn chăm chú vào bóng dáng của Cố Lăng Vi trước mặt, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc. Trình Viễn và Diệp Bành Đào nhìn Cố Lăng Vi vẫn đang đứng ngạo nghễ giữa sân thể dục, trong lòng có gì đó xuyên xao, cô bé này, bọn họ lúc này còn nhớ rõ cô đã học rất tốt vừa rồi còn được huấn luyện viên gọi làm mẫu cho cả lớp, cô bé thoát nhìn yếu đuối văn nhã ấy vậy mà lại có thể đạt tiêu chuẩn, tốt đến mức làm cho bọn họ cũng phải xấu hổ.

Trời nghiêng bóng, hai nam sinh vẫn đứng đó tự hỏi, cô nữ sinh nhỏ bé kia vì sao có thể chống đỡ được suốt 1 giờ huấn luyện đứng nghiêm hà khắc như vậy, sức mạnh của cô đến từ đâu, đó chắc hẳn không phải là sức mạnh thể lực, mà ắt hẳn đến từ tinh thần. Phải có một niềm đam mê lớn lao lắm mới có thể chống chọi được như thế.

Trình Viễn nhớ đến ngày đầu tiên gặp Cố Lăng Vi, ngày đó trên gương mặt cô là vẻ cuồng nhiệt phấn khích, xem ra cô thật sự có thể làm lính rồi.

Vu đội trưởng đi xung quanh Cố Lăng Vi hỏi:

“Thế nào, một giờ đồng hồ đứng nghiêm khó khăn quá nhỉ, chẳng qua chỉ là tập luyện căn bản, bộ đội mang túi hàng nặng hành quân 5 km cũng chỉ là yêu cầu cơ bản mà thôi, đứng tấn một giờ thì có gì to tát, nếu làm không được thì còn nói gì đến làm nữ chiến sĩ, chịu không nổi thì hãy mau chuyển nghề đi còn kịp, tôi nói như vậy cô còn thật sự vẫn muốn tham gia quân ngũ?”

Cố Lăng Vi cố chấp gật đầu như gà mổ thóc nói:

“Vẫn còn!”

Vu đội trưởng âm thầm gật đầu nhưng sắc mặt rất nhanh lại nghiêm khắc:

“Tốt, hy vọng sau này cô sẽ chứng minh cho tôi xem những gì cô nói, còn bây giờ, nghỉ 10 phút.”

Đội trưởng vừa xoay người đi, Cố Lăng Vi nhất thời cảm thấy trời đất tối đen, chân tay mềm nhũn, Trình Viễn và Diệp Bành Đào vội vã chạy đến đỡ lấy cô, bên trái bên phải hai người dìu cô vào nơi có bóng mát nghỉ ngơi, Trình Viễn lấy vội chai nước khoáng trong tay một nam sinh bên cạnh đưa sang:

“Cô uống từ từ, không cần vội.”

Cố Lăng Vi ngồi dưới bóng cây, cảm giác vẫn khó chịu nóng bức, tay cầm lấy chai nước, ngửa cổ uống sạch, vị thanh khiết của nước mới khiến cô thoải mái, dễ chịu hơn hẳn, tự nhiên quên mất cô theo thói quen mà phun nước ra, nhưng phát hiện bên cạnh mình là hai học trưởng hệ chỉ huy, không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Diệp Bành Đào trêu chọc:

“Thực là nhìn không ra, bạn có tài như vậy, nói cho tôi biết đi, có bí quyết gì không, làm sao bạn có thể kiên trì lâu đến thế không ngủ?”

Cố Lăng Vi ngửa đầu uống nước tiếp rồi nói:

“Thực ra cũng không có bí quyết gì cả, lúc đó tôi chỉ nghĩ, đây là cánh cửa thứ nhất, nếu tôi còn không qua nổi thì nói cái gì mà muốn làm chiến sĩ.”

Trịnh Viễn trầm mặc một lúc lâu mới nói:

“Vì sao bạn lại muốn tham gia quân ngũ?”

Cố Lăng Vi lắc đầu:

“Nói thật tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ, thậm chí là suốt cả đời vẫn nhớ đến giấc mơ quân lữ đó, dù nguyên nhân là gì, dù có thể nào đi nữa, tôi cũng muốn làm một nữ chiến sĩ, một nữ chiến sĩ thực thụ, đó mới là giấc mơ lớn nhất của đời tôi.”

5. Chương 5: Tương Đồng Tỉ Ngưỡng Mới Là Đồng Đội

Buổi sáng quân huấn ngày đầu tiên, chưa gì đã có người đứng giữa cửa lớn mà xiu, nhóm sinh viên mới chậm chạp chờ mãi mới tới lúc ra căn tin ăn cơm, bổ sung năng lượng cho thể lực bị hao hụt nghiêm trọng, nghỉ ngơi xong lại bắt đầu chiến đấu buổi chiều.

“Nghiêm, nhìn bên phải, thẳng.”

Một buổi sáng huấn luyện tàn khốc khiến cho những cô gái mới lần đầu bước vào trường quân sự không khỏi bất mãn và bắt đầu uể oải. Cho nên buổi chiều vất vả lắm mới chỉnh đốn được hàng ngũ, chính trị viên Lưu hô khẩu lệnh, hàng lối chưa gì đã xiêu vẹo rồi. Ông so với đội trưởng ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng mà nhìn thấy cảnh này cũng không thể không nhíu mày, làm sao cho giống đội ngũ chứ, những con người xã hội thượng lưu rề rà và nhàn tản bất cần.

“Đứng thẳng, giống cái dạng gì thế hả, quy phạm quân nhân ở đâu, buổi sáng không phải đã luyện rồi sao, tôi nói cho biết, nếu đứng không đúng quân tư, đi không thành hàng lối thì tôi cho luyện tiếp, dù trễ cũng không cho nghỉ, nếu đi được mới cho về nghỉ ngơi, mọi người không cần lo lắng”.

Để lại một câu đó, đúng là tác dụng ầm ầm, dưới ánh nắng chói chang ngày hè, 2h rưỡi chiều, so với buổi sáng còn nóng hơn rất nhiều, nếu ở chỗ có nắng, đừng nói đứng 1 h, không chừng đồ ăn cũng phải choáng váng. Nhóm sinh viên nhanh chóng tiếp thu, dù có uể oải cũng không giải quyết được gì, phải cố gắng làm theo yêu cầu của đội trưởng ma quỷ, nhanh chóng mới là đường tắt.

Suy nghĩ kĩ càng, mọi người cũng không miễn cưỡng bản thân nữa, dựa vào những quy phạm học trong buổi sáng, đứng thành hàng thẳng tắp, chính trị viên Lưu vừa xem đã thấy kế hoạch vừa đầm vừa xoa phát huy tác dụng. Cô vội rèn sắt khi còn nóng, sửa lại cho đúng tư thế: “Chú ý, phải duy trì tư thế nghiêm vững vàng, hướng phải 45 độ, hai mắt nhìn thẳng, người sau nhìn được mũi người trước, nhiều người làm tốt rồi, Hà Hiểu Vân không cần ngửa đầu, người đứng thứ hai đó, mắt nhìn thẳng, cô cũng không phải mất lé, nhìn đi đâu đó...”

Thấy tốt rồi, cô Lưu hô khẩu hiệu: “Phía trước, nhìn, bây giờ trái phải không giống nhau, nhìn vị trí mình có chính xác không, không thì sửa lại đi, phải xem thử động tác nữa, động tác của mình vừa rồi sai chỗ nào.”

Nói xong cô đi dọc đội ngũ kiểm tra. So với buổi sáng Cố Lăng Vi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tuy là đầu vẫn đau nhưng ít nhất không lo nữa, bóng người đi tới đây, chính trị viên Lưu đứng trước Cố Lăng Vi, ánh mắt bắt gặp đánh giá từ trên xuống dưới cô bé này, tư thế tiêu chuẩn, so với các bạn học khác, cô còn có một sự nghiêm cẩn khó tìm ở học sinh mới mà cô rất ít khi nhìn thấy.

Chỉ nhìn qua tinh thần này, cô Lưu đã thấy cô bé giống một người lính, cũng tự nhiên hiểu được, chắc đội trưởng cũng có tâm ý với nhân tài cho nên buổi sáng mới tôi luyện ý chí của cô bé này như vậy, cô nghĩ một lát rồi hô: “Cố Lăng Vi.”

“Có.”

“Ra khỏi hàng.”

Cố Lăng Vi ngẩn ra rồi bước về phía trước ba bước, đứng trước đội hình, cô Lưu nhìn cô rồi quay lại nói với mọi người: “Bây giờ bắt đầu luyện tập, nghiêm nghị và quay bốn phía, quan sát cho kĩ.”

Nói xong cô ở phía trước làm mẫu vài lần, rồi quay đầu hỏi: “Cố Lăng Vi, thấy rõ chưa.”

Cố Lăng Vi: “Báo cáo chính trị viên, thấy rõ.”

Cô Lưu nói: “Được, em làm mẫu ọi người một lần, nghe khẩu hiệu của tôi, nghỉ, phía sau bước...”

Liên tiếp một loạt khẩu lệnh, Cố Lăng Vi làm lưu loát từng động tác, không chút chần chừ, đừng nói là đội ngũ sinh viên mới, ngay cả hàng sau là các nam sinh năm 2 đến hỗ trợ còn phải âm thầm tặc lưỡi, một nam sinh vóc dáng nhỏ nhắn bên cạnh Diệp Bành Đào thấp giọng nói: “Này, Diệp thiếu, anh nói cô bé này có phải từ đại viện các anh đến không, hay là con gái tư lệnh, nhìn động tác tiêu chuẩn chưa, không lẽ mẹ cô ta là lính.”

Trình Viễn nhìn lướt qua cô bé đứng trước đội hình, ánh mắt trời không ngại ngùng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn, ánh lên những giọt mồ hôi lấp lờ trong suốt. Ở góc độ này của Trình Viễn, thậm chí còn có thể thấy những sợi lông tơ cực nhỏ mấp máy trên mặt cô, thanh tú, diễm tính, giờ đây cũng ửng đỏ lên. Trình Viễn không khỏi liên tưởng đến ráng hồng mờ ảo nơi chân trời buổi sớm, ẩn chứa một tinh thần phấn chấn, cho dù không phấn son, mồ hôi nhễ nhại mà vẫn thấy xinh đẹp.

Trình Viễn như bị mê hoặc, đột nhiên Diệp Bành Đào bên cạnh nói: “Tôi sẽ theo đuổi cô bé này, Viễn, bạn tốt của cậu đang định theo đuổi người ta đấy.”

Trình Viễn ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn Diệp Bành Đào bên cạnh, từ nhỏ đến lớn, hai người cùng nhau ngỗ nghịch, cùng đến trường, giống như chưa một ngày tách ra, cho nên anh cũng hiểu Diệp Bành Đào rất rõ, từ nhỏ thằng này đã thích gặp gỡ con gái, vui đùa như vậy cũng không ít, chỉ là, chính mình tự nói muốn theo đuổi một người con gái, hình như là lần đầu tiên.

Trình Viễn càng kinh ngạc hơn, kinh ngạc nhưng cũng có gì đó tiếc nuối, loại tiếc nuối này không biết là từ đâu, anh bất giác nói: “Bành Đào, cô bé này không giống những đứa con gái trong cái vòng luẩn quẩn của chúng ta, cậu...”

Diệp Bành Đào bắn ra một ánh mắt nóng rực: “Tôi lần này cũng không phải đùa, yên tâm đi, tôi sẽ thực sự một lần, tự nhiên tôi thấy, Cố Lăng Vi này, đáng giá.”

Trình Viễn lẳng lặng nhìn, vẻ mặt kiên định đó, ánh mắt còn rất vững vàng, anh biết đó không phải trêu đùa, mãi một lúc sau mới thì thào nói: “Vây là tốt, là tốt...”

Diệp Bành Đào cũng không phát hiện ra Trình Viễn nói, ánh mắt đó vẫn dán lên người Cố Lăng Vi, ánh mắt này đã khiến không biết bao nhiêu nữ sinh điên đảo, cô rõ ràng yếu đuối như thế, nhưng là có một cái gì đó rất cứng rắn, mâu thuẫn làm người ta không hiểu rõ, vì thế mới hấp dẫn cực kì. Ít nhất cô làm cho ánh mắt của anh dừng lại, dù là một giây, như có một cảm giác bùng cháy, xa lạ đến mức không lý giải nổi.

Diệp Bành Đào cũng không biết mình tại sao lại thế, nhưng anh hiểu, mình muốn nhìn cô, nhìn bộ dạng cô anh sẽ thấy vui vẻ, có thể như thế bao lâu thì anh không chắc, nhưng cảm giác trước mặt giờ đây vô cùng mãnh liệt, anh tới giờ chưa từng động lòng, cho dù ba anh bá quyền độc thức, anh cũng không hiểu cái gì gọi là vu hời, anh chỉ biết nếu hấp dẫn anh, anh sẽ không ngồi yên như thế, đây là gia giáo, cũng là tính cách của anh.

Thực ra người nhìn bất cần đời như Diệp Bành Đào, kế thừa không biết bao nhiêu lính của tư lệnh Diệp, một người vô cùng đặc biệt, nhưng mà những tính cách đó, bình thường chỉ giấu sau một lớp mặt nạ mà thôi. Mà Trình Viễn lại tương phản, nhìn thì cứng rắn lạnh lùng, thực ra lại rất dịu dàng, sau này nhất định ba người sẽ liên quan đến nhau, chỉ là chưa phải bây giờ.

Một giờ luyện tập, đội trưởng cuối cùng cũng vừa lòng thả mọi người về nghỉ ngơi, nhóm học sinh ngồi tùm năm tùm bảy thở dốc, một đám người nhếch nhác không thua gì chó, chắc cần le lưỡi ra nữa thôi. Tập tập chủ yếu là ngồi theo phòng kí túc xá, Hà Hiểu Vân có vẻ cao ngạo hơn, tránh ba người Cổ Lăng Vi tự mình ngồi một bên.

Cổ Lăng Vi và Trương Lệ Hồng, Lý Dĩnh ngồi một chỗ, Trương Lệ Hồng, uống ừng ực mấy ngụm nước, đẩy cô: “Này, mình hỏi, cậu trước kia làm lính hải, sao mà ngồi cũng có tướng thế.”

Lý Dĩnh một bên cũng đánh giá Cổ Lăng Vi rồi tán thành: “Đúng, Lệ Hồng chỉ phải, Lăng Vi, mau khai nhanh, cậu vì sao lại thế, nếu không, mình sẽ...”

Nói xong tay ở bên eo Cổ Lăng Vi cù nhẹ, cô ngửa ơ là ngửa, vừa tránh né, vừa cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như xóa tan nóng bức sau trưa, lại có một cảm xúc gì đó mới lạ.

Cách đó không xa, Diệp Bành Đào và Trình Viễn cũng bị tiếng cười đó thu hút, hai người cùng nhìn sang. Cô bé nghiêm nghị lúc nào, bây giờ lại cười tươi như thế, cô cười càng khiến gương mặt sống động thêm vài phần xinh đẹp. Cổ Lăng Vi đề tay Lý Dĩnh lại: “Được rồi mà, mình nói, hồi trung học mình có học quân sự của đội quân danh dự, cho nên mấy động tác đó học qua rồi.”

Lý Dĩnh gục đầu xuống hít một hơi: “Ai, mình trung học cũng có dạy quân sự, nhưng mà mình nhờ mẹ viết giấy xin phép, cho nên thoát, lúc ấy còn đặc chí lắm, giờ mới thấy là chuyện chẳng tốt đẹp gì.”

Trương Lệ Hồng không tin liếc mắt nhìn Cổ Lăng Vi một cái: “Cậu lừa mình, học quân sự đâu có thế, nhà mình bên cạnh một binh doanh, mình thấy họ luyện tập, động tác cũng chuyên nghiệp i như cậu thế, đúng rồi, hay cậu là con quân nhân?”

Cổ Lăng Vi mặt mày u ám, lắc đầu: “Không phải, ba mẹ mình là giáo viên, họ cũng muốn mình đi dạy, mình lại gạt ba mẹ đăng kí thi quân sự, lúc đó mẹ còn không tha thứ ỉnh nữa kia.”

Trương Lệ Hồng ngạc nhiên: “Mình là vì không có cách nào mới phải tới đây chịu khổ, cậu lại tự đâm đầu vào, thật là kì quặc mà.”

Lý Dĩnh gạt đầu: “Đúng thế, mình miễn cưỡng lắm mới đủ tiêu chuẩn, trường lớn thì không đạt, ba mới nhờ quan hệ để xin vào đây, nếu không mình không vào đâu, nơi này huấn luyện như ma quỷ vậy.”

“Huấn luyện ma quỷ?”

Cổ Lăng Vi không khỏi bật cười, nhìn đội trưởng đang đứng cách đó không xa, cô lại suy nghĩ, nếu mình có thể tham gia quân ngũ, tương lai có thể giống cô ấy hay không, xuất ngũ rồi nhưng trên người vẫn luôn nhiệt tình trung kiên với binh doanh, giống như một loại tín ngưỡng khắc vào tâm khảm.

Phải, ánh sáng xóa âm u, Cổ Lăng Vi tự nhiên thông suốt, dù là nguyên nhân gì đi nữa, cũng giống như tín ngưỡng vậy, chỉ cần có nó, chỉ cần theo khuôn khổ đó, có lẽ không phải bằng những lý tưởng cao xa, nhưng loại tín ngưỡng này, cũng có thể chống đỡ cả lực lượng.

Còi tập hợp vang lên, Cổ Lăng Vi đứng lên theo, người đầu tiên vọt tới, làm Trương Lệ Hồng và Lý Dĩnh đuổi theo cũng ngạc nhiên không thôi.

“Nghiêm, bên phải làm chuẩn, nhìn trước thẳng...”

Liên tiếp một loạt khẩu lệnh hô vang.

6. Chương 6: Chương 06

Thành lập đội ngũ 4 người...

Quân đội là một thế giới vô cùng nghiêm ngặt, tất cả đều lấy khuôn khổ điều lệ làm tiêu chuẩn cơ bản của quân nhân. Trường quân sự cũng vậy, chương trình buổi chiều hết luyện tập liên tục động tác giậm chân tại chỗ, lại đến đi đều, đứng nghiêm, rồi trao đổi ngoài huấn luyện. May mà còn có một điều thú vị, chính là tập bài hát quân hành Tôi là một người lính, thực ra ca khúc cách mạng này cũng xuất hiện lâu rồi, nhưng với khí thế quân đội thì lại trở thành một khúc ca hùng tráng.

Đối với các học viên mà nói thì chẳng có việc gì đơn giản cả, không chỉ là đứng nghiêm, ngồi, nghỉ, ở quân đội mọi việc đều yêu cầu cực kì nghiêm khắc. Sau ngày đầu tiên, chính trị viên cũng muốn sắp xếp lại một chút, đâu có thể để vài phút đồng hồ lại đưa đến phòng y tế vài người như vậy được, cho nên đối với các học viên này cũng không có yêu cầu cao về chuẩn ngồi, áp dụng biện pháp nhẹ nhàng thôi, duy chỉ có đội trưởng là khó chịu chau mày.

Ánh mắt cô đảo qua một tư thế ngồi đường hoàng đầu ra đáy của Cố Lăng Vi, trong mắt ẩn chứa một tia vừa lòng, đội trưởng đối với nữ sinh này từ tò mò chuyển sang thích thú, rồi từ thích thú đến muốn tôi luyện thành một nữ chiến sĩ thực thụ, ý muốn này đầu phải một hai ngày là được. Trước kia đội trưởng còn do dự, sợ cô bé này không tiếp thu nổi, nhưng trải qua ngày huấn luyện đầu tiên, cô cuối cùng cũng hạ quyết tâm, Cố Lăng Vi có thể đào tạo thành tài.

Nhìn nhu nhược mà lại kiên trì, tiềm năng lẫn thể lực đều ổn, cô cũng có xem qua hồ sơ của Cố Lăng Vi, bởi vì từng hoài nghi cô bé là con nhà lính, nhưng thấy qua thì không khỏi bất ngờ. Gia đình Cố Lăng Vi hoàn toàn bình thường, không liên quan gì đến quân đội, cha mẹ là nhà giáo, có thể nói là xuất thân trong gia đình tri thức, hơn nữa Cố Lăng Vi từ nhỏ đến lớn thành tích xuất sắc không thua kém ai, cô lại càng không thể nào tin được.

Đúng là một đứa nhỏ có tài, cho dù không theo nghiệp lính, cũng sẽ không hề ảnh hưởng. Thành tích học tập tốt như vậy, đội trưởng càng thêm kiên định muốn huấn luyện Cố Lăng Vi. Trước kia cô sở dĩ xuất ngũ là do bị thương, ngoài ra còn một nguyên nhân nữa, đó là cô đã không theo kịp yêu cầu, nhiệm vụ trong đội đặc công vừa phức tạp lại gian nan, hơn nữa sau khi cải cách, khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, không chỉ kỹ năng về thể lực, chiến sĩ còn phải nắm giữ những ứng dụng kỹ thuật để phá án, bắt tội phạm, thậm chí còn phải nghiên cứu thêm về tâm lý học nữa.

Nếu đội trưởng ngày xưa thua kém trong lĩnh vực trí thức này, thì Cố Lăng Vi bây giờ lại rất có tương lai, bởi vậy mà sau khi nhìn hồ sơ, cô càng quyết đoán.

Lê lét thân thể đau nhức mệt mỏi về phòng tắm rửa ăn cơm, một ngày huấn luyện mệt mỏi cũng chưa hoàn toàn chấm dứt, buổi tối còn phải học nội vụ điều lệnh. Đây là kỹ năng mà nhà trường chuẩn bị, do chính trị viên Lưu giảng dạy. Cô Lưu tính cách thật ôn hòa, so với đội trưởng cường ngạnh thì tốt biết mấy. Cô nói bài học quan trọng cũng là khó nhất chính là gấp chăn.

Đem chăn gấp từng nếp thẳng thành hình vuông giống khối đậu hủ, bước đầu đã khó thế rồi, Cố Lăng Vi tuy từng học ở đại học Công an, nhưng mà học một tuần vẫn còn chưa hiểu hết. Cô lưu loát gấp nắn chỉnh sửa, rất nhanh xếp thành một khối hình vuông ngay ngắn, cô Lưu đứng phía sau không khỏi kinh ngạc, cũng vui sướng trong lòng.

Chính trị viên Lưu đi tới vỗ vỗ vai Lăng Vi nói: “Tốt lắm, bước đầu đã có đủ tư cách tham gia quân ngũ, tiếp tục cố gắng nhé.”

Nói xong nhìn sang 3 người còn lại đang vật lộn với đám chăn lộn xộn, cô không khỏi lắc đầu, đúng là đối lập hoàn toàn, chênh lệch quá lớn, cô Lưu khẽ ho khan một tiếng:

“Hà Hiểu Vân, cô ở nhà chăn đều là cuốn như cuốn giấy vậy hả, tôi nhớ nhà cô ở trung tâm thành phố Tây An mà, không phải ở thôn Tây Bắc.”

Hà Hiểu Vân đỏ mặt bĩu môi nói: “Ở nhà đều là mẹ và dì giúp việc làm giúp.”

Chính trị viên thở dài: “Mẹ? Hà Hiểu Vân cô có tay có chân, cũng là người trưởng thành, hơn nữa còn sắp trở thành một quân nhân, chẳng lẽ về sau vào bộ đội cũng bắt mẹ và dì giúp việc đi theo gấp chăn sao?”

Trương Lệ Hồng và Lý Đình bật cười một tiếng, cô Lưu liếc mắt nhìn sang: “Hai người các cô cũng chưa được đâu.”

Cô bước tới hất tung chăn hai người: “Ngày mai kiểm tra nội vụ, nếu không hoàn thành phạt chạy mười vòng quanh sân thể dục.”

Chính trị viên Lưu đi rồi, Hà Hiểu Vân trừng mắt nhìn Cố Lăng Vi: “Hừ! Đồ ham khoe khoang...”

Cố Lăng Vi lơ đãng đi qua giúp Lý Dĩnh sửa sang lại cho đúng, dùng bút bi vạch mấy đường ký hiệu: “Sau này cứ gấp theo mấy đường này là ổn thôi”.

Lý Dĩnh sững bái nhìn Lăng Vi: “Lăng Vi, cậu thật sự là có kinh nghiệm nha, nếu không thì chắc cũng giống mình rồi, sao cậu giống con nhà lính thế hả?”

Cố Lăng Vi cười cười, tiếp tục giúp Trương Lệ Hồng, khi cô quay đầu lại thấy Hà Hiểu Vân vẫn đang chiến đấu với đám chăn loạn xạ, do dự một lát mới đi đến: “Mình giúp bạn...”

Cô với tay lấy chăn, Hà Hiểu Vân lại gắt gao túm lấy không buông, Cố Lăng Vi chỉ có thể thả ra, tay vừa buông lỏng, Hà Hiểu Vân lập tức nhào vào chăn trùm đầu khóc rống, vừa khóc vừa gào: “Hu hu con không muốn tham gia quân ngũ, con không cần, không cần đâu... mẹ ơi con muốn về nhà, con muốn mẹ, mẹ hu hu...”

Cố Lăng Vi không khỏi đầu đầy hắc tuyến, nhưng trong nháy mắt lại nhận ra một điều, cô quay đầu nhìn Trương Lệ Hồng và Lý Dĩnh, hai người kia cũng đang sững sốt ngồi trên giường, không còn vẻ mặt cười nhạo như lúc nãy, bây giờ còn có phần cảm thông. Cố Lăng Vi giật mình, dù sao mình và bọn họ cũng không giống nhau, cô quay ngược thời gian đến đây, cũng đã ở cùng ba mẹ hơn ba mươi năm rồi, hơn nữa trong tâm tưởng cũng chẳng khác gì một người đã trưởng thành, không giống với ba người này, có lẽ đều là lần đầu xa ba mẹ, xa gia đình, hơn nữa trải qua một ngày huấn luyện nghiêm khắc đến thế, không chịu nổi cũng là đương nhiên.

Trong phòng trầm mặc rất lâu, ngay khi tiếng khóc của Hà Hiểu Vân dừng lại, Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng, Lý Dĩnh vội đi đến cạnh kéo cô gần lại, Trương Lệ Hồng giúp sửa sang lại đám lộn xộn trên giường, Lý Dĩnh cầm khăn mặt đưa cho Hà Hiểu Vân còn Lăng Vi thì rót nước.

Hà Hiểu Vân giật mình lặng nhìn ba người, Cố Lăng Vi đem nước trà đến cho bạn, nói:

“Uống nước đi, khóc lâu như vậy mất nhiều nước, phải bổ sung ngay, nếu không da mặt sẽ rất xấu.”

Nghe vậy Trương Lệ Hồng và Lý Dĩnh cũng bật cười, Hà Hiểu Vân liếc nhìn Cố Lăng Vi một cái: “Ai bảo cô làm tốt, không thì tôi cũng sẽ không tệ đến mức, đều là tại cô cả...”

Cố Lăng Vi không khỏi mỉm cười, gấp gấp chặn: “Đội trưởng nói chúng ta cùng phòng 308. Ký túc xá chính là một xã hội thu nhỏ, ngày mai kiểm tra nội vụ, mình làm tốt cũng có ích gì khi ba người không được chứ, vẫn bị xem là không đạt nội vụ, đến lúc phạt mười vòng sấm thể dục thì không ai chịu đựng được đâu. Cho nên các cậu so với mình càng quan trọng hơn, cái này thật ra không khó đâu. Chăn phải phân làm ba phần như vậy, trái phải canh cho bằng nhau, cậu vừa rồi gấp 2 đầu gấp cái lớn cái bé lại như thế sẽ không thể gấp được, cũng không được bên cao bên thấp, nhất định phải đem chăn gấp cho bằng phẳng, sau đó dựa vào ký hiệu mình đã gạch sẽ làm dễ hơn, cậu thử xem”.

Hà Hiểu Vân ngừng thút thít bước lên, dựa theo lời chỉ của Cố Lăng Vi luyện tập vài lần, tuy rằng không bằng tiêu chuẩn của Lăng Vi nhưng cũng coi như tạm được, nhìn trên giường đám chăn đã gấp thành khối vuông vức, Hiểu Vân đột nhiên cảm giác hết sức tự hào. Cô vội lấy từ túi hành lý ra một cái máy ảnh, rằng rắc rắc chụp lại thành quả, Cố Lăng Vi cùng hai người kia bị chọc cười, Trương Lệ Hồng chỉ vào Hiểu Vân cười nói:

“Này! Hà Hiểu Vân, nhà cậu bán phim máy ảnh à, ngay cả chăn mền cũng chụp lại.”

Hà Hiểu Vân liếc nhìn Lệ Hồng một cái: “Đây là lần đầu tiên tự mình gấp được chăn tốt như vậy, mình muốn chụp làm kỷ niệm gửi về nhà, cho ba nhìn xem, mình không phải giống như ba nói là thiên kim tiểu thư gì đó...”

Lý Dĩnh nói: “Xét về phương diện này, cậu đáng ra phải làm chuẩn lắm chứ, không phải cậu sống trong khu đại viện sao, so với chúng tớ còn không bằng.”

Hà Hiểu Vân chu miệng:

“Mình từ nhỏ ở với nhà vú nuôi, cho dù có về nhà, cũng là do mẹ dọn dẹp phòng ốc, cho nên ba mới đem mình đến đây, nói là giúp mình rèn luyện.”

Cố Lăng Vi gật gật đầu: “Ba cậu cũng là có ý tốt, mẹ với vú nuôi không thể ở cùng cậu cả đời, hơn nữa cho dù sau này chúng ta công tác ở lĩnh vực nào, mình tin tưởng những gì ở trường huấn luyện, đều sẽ có lợi cho chúng ta cả đời. Hơn nữa Hiểu Vân à, cậu thử nghĩ mà xem, lúc cậu được nghỉ về nhà, làm cho ba mẹ kinh ngạc một phen, không lẽ như vậy không đáng sao?”

Hai mắt Hà Hiểu Vân sáng lên:

“Đúng vậy, mình muốn dọa ọi người nhảy dựng lên, làm cho ba mình nhìn xem, mình không phải là đứa không có tiền đồ”.

Nói xong cô bạn tiếp tục đứng lên luyện tập gấp chần, cô Lưu lúc này đi ngang qua cửa không khỏi âm thầm thở phào. Hà Hiểu Vân này bối cảnh quá lớn, nói thật, cô thật sự có chút sợ, con bé này mà gọi điện về nhà tố cáo, nhờ khi thủ trưởng trong lòng xót xa con gái, đừng nói là cô với đội trưởng, ngay cả viện trưởng cũng không thoát khỏi tai ương. Cho nên cô muốn qua xem thử, cũng không ngờ lại vừa vịn thấy được màn kịch hay như thế.

Cất bước trở về văn phòng, cô vừa rót nước uống vừa không khỏi cười nói:

“Cô bé Cố Lăng Vi kia thật sự rất có ý tứ, biết sống tập thể, làm việc có phương pháp rõ ràng, tư duy linh hoạt, nhanh nhẹn, còn biết nắm bắt tâm lý đối phương, nháy mắt đã có thể giải quyết ổn thỏa, rất có tư chất lãnh đạo đấy”.

Đội trưởng Vu nhíu mày: “Làm sao vậy, nó lại làm cái gì thế?”

Cô Lưu đem chuyện vừa rồi nói qua một lượt, đội trưởng khẽ cười: “Chúng ta đều biết quy tắc trong bộ đội, phải biết sống tập thể, biết vì đồng đội, dù sao cũng có thể phát huy ưu thế khi phối hợp, vốn chị còn lo lắng, xem ra con bé đúng là rất thông minh.”

Cô Lưu liếc mắt sang: “Sao thế? Coi trọng à? Hay là đang thay các nữ đặc công tìm hậu bối sau này?”

Đội trưởng lắc đầu: “Hiện tại con bé còn chưa đủ tư cách, chị còn muốn xem xét kỹ lưỡng hơn.”

Cô Lưu gật đầu: “Đúng vậy! Những người đặc công đâu phải có thể dễ dàng chọn lựa, tùy tiện chọn một người đâu. So với đặc công nam thì còn phải có kỹ năng mạnh hơn rất nhiều, tuy rằng Cố Lăng Vi hiện tại có chút xuất sắc, nhưng chỉ là nội vụ, cũng không đáng được gì, nhưng mà em cũng thấy tố chất của một nữ trinh sát rồi đấy, can đảm cẩn thận, có tinh thần tập thể”.

Đội trưởng Vu khẽ gật đầu.

Ngày hôm sau kiểm tra nội vụ, phòng 308 là phòng duy nhất cả 4 người đều hoàn thành tốt, được biểu dương, mà còn có một chuyện bất ngờ hơn nữa, Hà Hiểu Vân tự cao tự đại là thế, con gái của cán bộ cao cấp Vô Trần thế mà chính thức bình bầu Cố Lăng Vi làm tiểu đội trưởng, dù gì các thành viên phòng 308 đều nhờ cậy vào cô mà.

Hà Hiểu Vân tuy là con gái của cán bộ cao cấp nhưng thân thể yếu ớt lại có nhiều tật xấu, dần dần tiếp xúc lâu, mọi người cũng hiểu rõ hơn. Cô ấy đúng là một nữ sinh yếu ớt nhưng không bao giờ giấu giếm, chẳng qua được nông chiều quá thôi, tính tình cũng hoàn toàn lương thiện, hơn nữa với Cố Lăng Vi ngại trước thích sau, bây giờ lúc nào cô cũng bám Cố Lăng Vi như keo dính, đi toilet cũng lôi kéo đi cùng.

Bởi vậy phòng ký túc xá 308 khác hẳn so với các phòng khác, là một đoàn thể đoàn kết chặt chẽ, buổi tối tắt đèn vẫn còn trò chuyện vô cùng vui vẻ.

7. Chương 7: Ba Đóa Hoa Đêm Liên Hoan

Một tuần huấn luyện quân sự nghiêm khắc đã ép nhóm tân sinh viên tới mức sức cùng lực kiệt, hơn nữa ngày ngày phơi nắng chang chang khiến cả đám học viên đều đen như than hết. Tính ra, bốn cô gái nhỏ phòng 308 còn tốt hơn người khác rất nhiều, cái này hoàn toàn là nhờ công lao của kẻ thích trang điểm Lý Dĩnh. Mẹ Lý Dĩnh là nhà bào chế thuốc, vì sợ ánh nắng sẽ làm tổn thương cô con gái mềm mại của mình cho nên bà tự tay điều chế phương thuốc dưỡng da, làm luôn vài hộp lớn, nghe nói được chiết suất từ lô hội thiên nhiên tinh khiết.

Cái gì gọi là có phúc cùng hưởng, Lý Dĩnh quả thực đã đạt tới một cảnh giới nhất định rồi, mang tặng luôn ổi người một hộp. Hà Hiểu Vân là người đầu tiên hưởng ứng, mà cũng không muốn một mình mình đồng tình, cô còn khẳng khái đốc thúc cả Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng làm theo. Lúc đầu Cố Lăng Vi còn ngại phiền, nhưng rất nhanh sau đó cô đã phát hiện ra sự thần kì của sản phẩm này. Buổi tối chỉ cần thoa một lớp kem dưỡng da, ngày hôm sau thoa thêm một lớp kem chống nắng nữa, làn da đảm bảo sẽ không bị ánh nắng làm tổn thương. Hơn nữa mặc dù không thể bảo toàn làn da trắng nõn như ban đầu, nhưng vẫn còn tốt hơn những bạn học khác rất nhiều lần.

Thấy được hiệu quả rõ rệt như thế, vậy là ngày ngày cô cũng rất tích cực cùng mấy người Lý Dĩnh chết chết bôi bôi, thật ra cường độ tập luyện của tuần huấn luyện quân sự đầu tiên cũng không cao, ngoài tập đội hình đội ngũ cũng chỉ có công việc nội vụ và học tập điều lệnh mà thôi, tương đối thoải mái. Mà Cố Lăng Vi cũng đã có kinh nghiệm trước rồi, cho nên cô biết, sau này còn có những khảo nghiệm nghiêm khắc hơn nhiều, nhưng mà nhìn tình cảnh sung sướng hỉ hả của ba người kia, Cố Lăng Vi cô cũng không muốn trở thành người giết chết phong cảnh.

Hà Hiểu Vân đặt mông ngồi xuống giường cô, gác khuỷa tay lên bả vai cô nói :

“Lăng Vi, buổi liên hoan đón tân sinh viên tối nay, cậu tính thế nào?”

Cố Lăng Vi nghiêng đầu nhìn cô một cái:

“Đại tiểu thư của chúng ta muốn trình diễn cái gì?”

Hà Hiểu Vân cười hắc hắc:

“Mình và Lý Dĩnh đã thương lượng xong xuôi rồi, hai người bọn mình sẽ hát bài ‘Vùng sông nước trong mơ’, sao, thấy hay không?”

Cố Lăng Vi cố gắng tìm kiếm chút ấn tượng trong đầu mình, chỉ nhớ đó hình như là một ca khúc rất có phong vị Giang Nam, tươi mát tuyệt đẹp, vì thế gật gật đầu, Trương Lệ Hồng đi, tới nói :

“Này! Lăng Vi, đừng có để ý tới hai kẻ phản đồ này, có tiết mục của mình liền quên ngay hai người chúng ta.”

Hà Hiểu Vân hơi đỏ mặt:

“Mình với Lý Dĩnh chẳng qua chỉ bàn bạc chút thôi, cũng chưa có quyết định cuối cùng, bằng không cả phòng chúng ta cùng nhau hát là được rồi”.

Lý Dĩnh vội khoát tay:

“Hiểu Vân, vấn đề là giọng địa phương của Lệ Hồng nặng như vậy, một khi hát lên, còn không làm cho người ta cười chết sao, cái mặt này của tôi cũng không chịu nổi đâu.”

Trương Lệ Hồng hừ một tiếng, trừng mắt lườm Lý Dĩnh:

“Tiếng địa phương thì làm sao, cả làng tôi đều nói như vậy, nói suốt mấy đời, tôi thấy rất dễ nghe.”

Ánh mắt Cố Lăng Vi sáng lên nói:

”Lệ Hồng, cậu là người Đông Bắc, có thể hát kiểu Nhị Nhân Chuyển [1] không?”

Trương Lệ Hồng rướn cổ tự hào nói:

“Đương nhiên có thể, ở chỗ mình kể cả đứa trẻ nhỏ cũng có thể hát hai câu.”

Nói xong, nhìn trái nhìn phải, cô bạn giật luôn cái khăn mặt trắng Lý Dĩnh vừa dùng lau mặt đang cầm trong tay, vung lên hát:

“Tháng giêng tới là năm mới đến nha a, ngày mừng một đầu năm nha a, mọi nhà sẽ đoàn viên nha a, người nhỏ tuổi chúc tết người già nha a, không kể nam nữ nha a a u ô ô u ô ô a, tất cả đều mặc trên mình quần áo mới nha a a ô ô ô ô, tất cả đều mặc quần áo mới a a nha a . . .”

Dáng vẻ cao lớn thô kệch lại còn làm dáng điệu nũng nịu hát khúc chúc tết, khối nói có bao nhiêu khôi hài, hơn nữa khăn mặt trắng trong tay ẩm ướt, vung đi vẩy lại, vẫn là một hình chữ nhật, vẩy sao cũng không

bay lên được, chẳng những không có chút mỹ cảm nào, ngược lại càng tăng thêm tính hài hước, ba người kia ôm bụng cười ha hả. Trương Lệ Hồng hát xong một khúc nhạc chúc tết, liền bị Lý Dĩnh giật lại khăn mặt, chỉ vào cô nói:

“Lệ Hồng, cậu biểu diễn cái này đi, nói không chừng chúng ta có thể làm cả bộ mặt cứng ngắc của đội trưởng cũng phải nở nụ cười.”

Hà Hiểu Vân không nhịn nổi cười, xoay người úp mặt vào giường, cản chân của Cố Lăng Vi, bả vai run lấy bầy, Cố Lăng Vi khom lưng cười, chỉ còn Trương lệ Hồng không hề cười đùa, nhìn ba người nói:

“Sao, cái này nghe không hay, vậy tôi đây hát Vương tam tỷ tư phu, ngoài tấm màn trúc cây đào cao sánh đôi cùng hoa sen, Vương nhị tỷ ngồi trong phòng rất tự do . . .”

Nói xong, lại bắt đầu hát hai câu, Lý Dĩnh vội vàng bước tới che miệng cô lại:

“Được rồi, cậu đừng có thể hiện tài năng nữa, muốn bọn mình cười đến chết hay sao, cái gì mà tư phu, nếu mà hát thêm một lúc thì chắc sẽ được chính trị viên mời tới văn phòng giáo dục tư tưởng luôn đấy, cái gì mà Vương tam tỷ tư phu, quả thực chính là độc tố còn sót lại của thời phong kiến.”

Trương Lệ Hồng không đồng ý:

“Đây là nghệ thuật dân tộc, cái gì mà độc tố thời phong kiến, cậu với Hiểu Vân cũng có phải cái người tiên tiến gì đâu, hai cậu nếu có sự giác ngộ như mình nói, vậy thì hát cái khúc ”Tôi là một người lính” mà chúng ta học đi, hát cái gì mà “Vùng sông nước trong mơ” ! m nhạc đòi trụ.”

Cố Lăng Vi xì một tiếng bật cười, cừ thật, đến cả âm nhạc đòi trụ mà cũng nói ra rồi.

“Lăng Vi, cậu nói xem mình hát thế nào?”

Trương Lệ Hồng cố chấp hỏi, đúng cái dáng vẻ nếu không bức được một kẻ cùng nhận thức, thề nhất quyết không bỏ qua.

Cố Lăng Vi nói đúng trọng tâm:

“Rất êm tai, nhưng mà động tác vừa rồi có hơi bị buồn cười.”

“Thật sao?”

Trương Lệ Hồng nhúc nhích:

“Mình đây vẫn còn có thể hát bài chúc tết, dù sao quan trọng là có tham dự là được rồi! Hắc hắc hắc.”

Lý Dĩnh đi tới tò mò hỏi:

“Lăng Vi, bọn mình đều có tiết mục rồi, cậu biểu diễn cái gì, đừng nói với mình là hát quân ca thật nhá?”

Cố Lăng Vi cười lắc đầu, đứng lên kéo một cái túi vải ra khỏi ngăn tủ, mở ra lấy ra một cái Sáo Bầu [2] nói:

“Mình thổi cái này là được rồi, rất đơn giản.”

Lý Dĩnh đưa tay cầm lấy:

“Oa! Lăng Vi, cậu sẽ thổi cái này thật à, mình có nhìn thấy người ta thổi cái này trong TV, hình như gọi là Sáo Bầu phải không?”

Hà Hiểu Vân cướp lấy đưa lên miệng thổi thổi, một hồi âm thanh ong ong khó nghe vang lên, Trương Lệ Hồng vội bịt lỗ tai không ngừng nói:

“Được rồi, Hiểu Vân, đừng có tạo ra tạp âm nữa, mình nghe xong lòng tơ dưng đứng hết cả lên rồi.”

Hà Hiểu Vân trả lại cho Lăng Vi:

“Cậu thổi cái này thật sao, cậu học qua?”

Cố Lăng Vi nở nụ cười:

“Không, chưa từng học, ba mình thích, hơn nữa biết thổi, mình chỉ học theo ba biết thổi hai khúc, những cái khác thì chịu thôi.”

Nói xong cô đặt Sáo Bầu bên miệng, thổi một đoạn đơn giản, Hà Hiểu Vân là thanh niên ít nhiều có chút cảm tính nghệ thuật, nâng cằm mê muội nói:

“Nghe thật là hay, khúc nhạc này tên là gì?”

“Phượng vĩ trúc dưới ánh trăng.”

Cố Lăng Vi cười trả lời:

“Là khúc nhạc ba mình thích nhất, cho nên mình cũng thuần thục hơn.”

“Phượng vĩ trúc dưới ánh trăng, đẹp quá, Lăng Vi cậu giấu tài a, còn biết thổi Sáo Bầu.”

Đội trưởng đi ngang qua cửa tuần tra, lúc này mới hoàn hồn lại, nâng chân bước tiếp về phía trước, khúc nhạc Sáo Bầu duyên dáng này, làm chị nhớ tới một người chiến hữu đã hy sinh. Trong khi truy bắt tội phạm ma túy ở Vân Nam, cô ấy đã ngã xuống dưới họng súng của kẻ buôn ma túy, so với cô ấy, chị may mắn hơn rất nhiều, mà khúc nhạc này, trước kia chị thường xuyên được nghe người bạn ấy thổi, không câu nệ phải dùng Sáo Bầu, đôi khi tùy tiện ngắt một cái lá cây, cũng có thể tạo nên khúc nhạc êm ả khiến người ta nhớ mãi.

Buổi liên hoan được tổ chức ở sân thể dục lớn, dù sao trường quân đội không thiếu nhân lực, hơn nữa hiệu suất cực kỳ cao, một lát sau, vừa tới buổi tối, sân thể dục đã chìm trong ánh đèn sáng ngời. Ánh đèn bừng sáng cả bóng đêm, làm cho trường quân đội vốn trang trọng uy nghiêm cũng nhuộm một chút màu sắc vui tươi.

Toàn bộ tân sinh viên đều ngồi ở phía trước, phía sau là các đàn anh đàn chị trong học viện, quan trọng nhất là các thủ trưởng của học viện, các vị lãnh đạo, các thầy cô đều rất nể tình mà đến tham dự. Tuy rằng là hội liên hoan, nhưng mà liếc mắt một cái sẽ nhìn thấy một rừng quân phục xanh lục hợp quy cách, ai ai cũng có tư thế ngồi thẳng tiêu chuẩn, ngay cả nhóm tân sinh viên vừa trải qua một tuần huấn luyện quân sự, dáng ngồi cũng đã có khuôn có dạng rồi, ngay ngắn chỉnh tề đúng là đặc sắc lớn nhất của trường quân đội mà.

Cô giáo Lưu phụ trách chủ trì liên hoan, thật ra cũng không yêu cầu ai cũng phải có tiết mục, chủ yếu là tự nguyện đăng ký, nhưng mà nhóm tân sinh viên vừa trải qua một chu kỳ huấn luyện quân sự, sắp bị bức đến điên rồi, khó có được cơ hội giải trí như thế này, đương nhiên ai cũng sẽ chạy tới hăng hái mà đăng ký tham gia. Vì thế trình tự phân chia các tiết mục cũng không kém phần đặc sắc, ngâm thơ, ca hát, khiêu vũ, thậm chí còn có tấu nói [3], cũng có nam sinh vác tới một cây đàn ghi ta đàn hát, mặc dù cũng không đạt đến tiêu chuẩn chuyên nghiệp, nhưng mà không khí cũng sôi động hơn rất nhiều.

Lý Đình và Hiểu Vân vừa lên đài, Cố Lăng Vi liền miễn cưỡng phát hiện các nam sinh phía sau bắt đầu khe khẽ bàn luận, cô mỉm cười, liếc nhanh qua trên đài, hai nữ sinh trẻ tuổi mỗi người một vẻ, một người xinh đẹp trắng trẻo, mặc trên người bộ quân trang anh tuấn, một người hiền ngang anh khí, lại càng hấp dẫn hơn so với bình thường, vô cùng đáng chú ý. Hai người vừa bước lên, phỏng chừng phần đông nam sinh phía sau đều nhiệt liệt hoan nghênh, hát hay hát dở gì đều được quẳng sang một bên hết.

Mập mạp Lục trong nhóm Diệp Bành Đào mở to mắt nhìn, nói oa oa:

“Đây là hai trong ba đóa hoa của hệ tin tức, một người tên là Hà Hiểu Vân, một người tên là Lý Đình, mày xem nhìn thật là thuận mắt nha, nhưng mà vẫn còn kém Cố Lăng Vi một chút, không biết hôm nay Cố Lăng Vi ca hát hay là khiêu vũ nhỉ, hôm qua mấy người ở ký túc xá chúng ta vì thế ngồi đoán cả nửa ngày đấy.”

Diệp Bành Đào liếc mắt nhìn Mập mạp một cái:

“Cái gì mà ba đóa hoa, mấy người trong ký túc xá bọn mày mắt mù hết cả rồi, rõ ràng là một nhành siêu quần xuất chúng, hai người này xem như quá bình thường đi.”

Mập mạp cười hắc hắc nói:

“Được rồi, Diệp thiếu, mấy người chúng tôi đây so về việc từng trải xuân sắc không thể nào sánh với ngài, ba năm quân doanh, heo mẹ cũng có thể sánh với Điều Thuyền, hai cô bé này đã xem như không tồi rồi. Cô bé Cố Lăng Vi kia, vẫn là để cho ngài đi, bạn đây sợ hãi, cô bé kia là người tài ba, may không thấy sao, đứng nghiêm một cái là liền hai giờ, không lung lay không hoảng hốt, mạnh mẽ hơn bạn đây biết bao nhiêu, bạn không dám trèo cao.”

Trịnh Viễn không khỏi cúi đầu nhếch khóe miệng cười, trong đầu không khỏi nhớ tới hình ảnh đợt huấn luyện quân sự mấy ngày nay, vốn chỉ là huấn luyện đội ngũ tư thế quân đội thông thường, thế mà Cố Lăng Vi lại vô cùng nổi bật. Sự kiên cường biểu lộ ra từ tận trong xương tủy, làm nam sinh bọn anh cũng không thể không âm thầm thán phục, tựa như ông cụ nhà đã từng nói qua, có những người trời sinh đã là binh sĩ, Trịnh Viễn cảm thấy Cố Lăng Vi chính là như vậy.

Còn đang mải mê trong dòng suy nghĩ của mình, bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng cười âm âm, Trịnh Viễn ngẩng đầu nhìn cũng không nhận được mỉm cười, mới nói về ba đóa hoa, mảnh lá cây duy nhất này cũng đi ra, mặc quân phục màu xanh, trong tay cầm một mảnh lụa màu đỏ au to bằng lòng bàn tay, không biết là tìm đâu ra nữa. Vừa mở miệng chính là giọng ca hát kiểu Nhị Nhân Chuyển mang đậm phong vị vùng Đông Bắc, thật ra hát không tồi, nhưng mà phối hợp với một thân quân trang và vóc dáng cao lớn uy mãnh của cô bé, có vẻ đặc biệt không hòa hợp, tràn ngập sắc thái khôi hài, khiến ai cũng phải phì cười.

Diệp Bành Đào ha ha cười vài tiếng:

“Viễn, tôi nhớ ông cụ nhà cậu, khi còn ở trong viện cũng từng hát khúc này, nhìn thấy cái này tự nhiên lại nhớ đến ông cụ nhà cậu ghê, cũng một kiểu kết hợp vô cùng mâu thuẫn như vậy.”

Trịnh Viễn bật cười, ông cụ nhà anh tất nhiên là người Đông Bắc, rất thích kiểu hát Nhị Nhân Chuyển, nghe còn không nói làm gì, ông cụ còn thường thường ở trong viện khoa chân múa tay hát, Diệp Bành Đào từng được xem qua vài lần, lần nào cũng cười đến gần ngất xỉu. Nếu mà mang so sánh, tiết mục hiện tại cũng không tính là quá buồn cười đâu.

Một khúc chúc tết của Trương Lệ Hồng đã mang tới không khí vui vẻ nhất, bất kể là tân sinh viên hay sinh viên cũ, thậm chí thầy cô giáo và thủ trưởng học viện cũng đều không nhận được nở nụ cười. Trong không khí ngập tràn vui vẻ đó, Cố Lăng Vi lên đài, đứng nghiêm trang, giơ tay chào đúng theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, tư thế quân nhân thẳng tắp, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, khí thế cao ngất, thủ trưởng học viện ở phía dưới không khỏi vuốt cằm:

“Ai huấn luyện vậy, có chút thú vị.”

Cô Lưu ngồi bên cạnh nói:

“Còn có thể là ai ngoài đội trưởng mặt sắt của chúng ta chứ, nhưng mà cô gái nhỏ này đích thực rất có linh tính, theo như cách nói của ngài là linh hồn quân nhân có từ trong xương tủy, giống như một nhân tài trời sinh để tham gia quân ngũ vậy.”

Thủ trưởng nở nụ cười:

“Nếu là mầm tốt, hai người phải tôi luyện thật tốt cho tôi, tương lai mà cho ra một hùng binh hèn nhất, tôi tới hỏi tội hai người.”

Một khúc nhạc du dương êm ái lan tỏa cùng gió đêm, cắt ngang câu chuyện của hai người, cũng khiến cho toàn sân huấn luyện to lớn nhất thời chìm vào yên lặng, bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng vàng vạc, lá cây hai bên đường lay động xuyên xao, tiếng lá xào xạc như hòa cùng nhạc khúc, đưa người ta tới với rừng trúc phương vĩ bên bờ sông xanh biếc, sóng gợn lăn tăn, cực kỳ xinh đẹp.

[1] Nhị Nhân Chuyển là kiểu hát đặc trưng của người vùng Đông Bắc, hình thức gồm một nam một nữ, mặc quần áo hoa lệ, tay cầm quạt, khăn lụa vừa đi vừa hát vừa múa, kể lại một đoạn chuyện xưa nào đó, giọng hát cao vút tục tằng, ca từ khôi hài.

[2] Sáo Bầu là loại nhạc cụ thổi dân tộc thiểu số Trung Quốc, là một trong những loại nhạc cụ thổi được bà con các dân tộc Tày, A Xơng, Oa yêu thích nhất và thường xuyên sử dụng nhất. m thanh của Sáo Bầu rất êm dịu, khiến người nghe có cảm giác mang theo vẻ đẹp kín đáo mông lung. Bởi vì âm thanh lấy nền của nó mượt mà thướt tha như tiếng tơ lụa bay theo chiều gió, cho nên người ta còn gọi Sáo Bầu là “Sáo Bầu tơ”.

[3] Tấu nói : một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

8. Chương 8: Mục Tiêu Mới Của Đội Trưởng...

Sau khi Cổ Lăng Vi thổi khúc sáo đó, một khoảng thời gian dài sau này cô đã trở thành trung tâm thảo luận của các học sinh giáo viên trong trường, thế nên có những lúc nhắc tới cô, người ta sẽ nói phải đi xem cô gái thổi sáo kia rồi cực là người nào, giống như một đặc trưng không lẫn vào đâu được.

Nếu xét một cách khách quan, Cổ Lăng Vi thổi hết sức bình thường, tuyệt đối không đạt đến trình độ chuyên nghiệp hay tiêu chuẩn gì đâu, nhưng đơn giản bởi vì trong tình cảnh này, ở cái học viện quân sự này, mười phần là dương khí đậm đặc, mọi người lại biểu diễn đều là những tiết mục hết sức đơn giản bình thường, cho nên Cổ Lăng Vi chiến thắng bởi vì đánh bất ngờ ấy. Vậy là trong bóng đêm, đối lập với những người khác, cô chỉ thổi một khúc du dương, lại chứa đựng bản sắc dân tộc đậm đà, khiến cho người khác có thể khắc cốt ghi tâm.

Cũng không trách cuối cùng viện trưởng có nói một câu, cô bé kia đi làm lính văn công cũng không tệ đâu, cái này dĩ nhiên là thủ trưởng nói đùa thôi, dù là cô Lưu hay Vu đội trưởng, ai cũng thấy Cổ Lăng Vi trở thành lính văn công là điều vô cùng đáng tiếc.

Sau vài ngày ngắn ngủi được thả lỏng tinh thần, việc huấn luyện vẫn nghiêm khắc như cũ mà tiếp tục, ngoài việc luyện tập kết cấu đội ngũ, các hạng mục tập huấn mới luôn được tăng thêm. Cổ Lăng Vi thích nhất là hạng mục bắn bia, đương nhiên muốn bắn được thì trước tiên phải nắm chắc kỹ thuật và đặc tính của loại súng trong tay, tư thế nhắm mới là quan trọng nhất.

Về phần tháo lắp súng, trước đây khi ở đại học Công An, Cổ Lăng Vi cũng chưa từng học qua chương trình này, lúc đó chỉ có ngắm mục tiêu mà bắn vào bia thôi, cho nên môn học này đối với Cổ Lăng Vi mà nói, cũng chẳng có tí ưu thế nào cả. Cổ chẳng là cô đã từng chạm vào rất nhiều dạng súng ống, so với các bạn khác tỏ mò lại không dám sờ vào, thì có am hiểu chút chút.

Học viện quân sự vẫn còn sử dụng súng ống 56 bán tự động đã sản xuất nhiều năm.

” Súng ống 56 bán tự động này là vũ khí bộ binh sử dụng ột người, nó lấy hỏa lực, lưỡi lê gập vào báng súng để sát thương kẻ địch, kết cấu chuyên dụng ngoài thoát khí còn tổng vỏ đạn ra ngoài. Toàn bộ súng dài 1025mm đối với súng hạng nặng, khối lượng 3.85kg. Nòng súng dài 521 mm, rãnh nòng súng có 4 đường xoay bên phải, khả năng có thể bắn 10 phát.

Đạn bắn ra di chuyển khoảng 7.62 mm trong súng. Vận tốc ban đầu là 735m/s, tốc độ bắn lúc chiến đấu là 35 -40 phát/ phút, tầm sát thương: 400m, cự li bắn: 1000m, cự li lớn nhất: 1500m...”

Vu đội trưởng đứng trước phòng học vừa ôm súng vừa giảng giải, hơn nữa còn thực hành luôn, lưu loát nhanh nhẹn tháo ra, rồi trước sự hoa mắt ngưỡng mộ của đám học viên mà lắp vào. Xem thế là đủ rồi, nữ sinh đối với vũ khí cũng không có hứng thú bằng nam sinh đâu, vốn dĩ trong phòng học ngay từ đầu các nữ sinh đã xao lãng nhiều rồi, đến khi thấy đội trưởng làm một loạt động tác đó mới suýt rơi trông mắt.

Trong chương trình học lắp ráp súng, các học viên sẽ chia làm 5 đội cùng thực hành, 20 người một đội, mỗi đội sẽ có một giáo viên bên cạnh giảng giải thêm, Vu đội trưởng vốn là không cần tự mình ra tay, thế lại chủ động nhảy vào tổ của Cổ Lăng Vi, cô Lưu nhìn qua cũng đoán được ít nhiều, chỉ là tự hiểu không nói ra mà thôi.

Khó có được dịp ngồi trong phòng nghe giảng, cho dù là nội dung có buồn tẻ đến mức nào, các sinh viên mới đều không hện mà cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, đội trưởng giảng xong, quét mắt xuống dưới liếc nhìn Cổ Lăng Vi một cái: “Cổ Lăng Vi. ”

“Có.”

Cổ Lăng Vi thẳng tắp đứng lên.

“Cô đem súng trên bàn lắp ráp lại một lần thử xem.”

Cố Lăng Vi ngẩng ra, cúi đầu nhìn loại súng 56 bán tự động trên bàn, không biết đã qua bao nhiêu người sử dụng, sầy lan cũng không còn, màu sắc giờ chỉ là màu đơn thuần của kim loại, gỗ nơi báng súng còn đầy những lỗ nhỏ, dính một thứ mỡ màu đen, nhìn thấy mới biết so với tưởng tượng của mình còn kém xa rất nhiều.

Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn Đội trưởng một cái, trên mặt đội trưởng đúng là chẳng bao giờ có một tia biểu tình gì, cô chần chờ một lát rồi dựa theo các bước lúc này mà làm, trình tự có chút chậm chạp lấy súng lên, mở ra từng cái rồi lắp ráp lại đầy đủ, dù hơi chậm nhưng trình tự đúng, cũng là lần đầu tiên làm, đâu dễ gì hoàn thành.

Trong lòng đội trưởng tự chấm cho Cố Lăng Vi 90 điểm, ít nhất cô bé cũng giống với bộ dạng chiến sĩ, không giống với những nữ sinh khác, không có vẻ gì là tích cực. Khóa huấn luyện này thực ra chỉ yêu cầu học viên nắm vững những kiến thức, hiểu biết nhất định về vũ khí đơn giản trong sách huấn luyện chuyên dùng thôi, đội trưởng nhân tiện mà nâng ột chút, và Cố Lăng Vi đương nhiên không hề biết điều này.

Vu đội trưởng chỉ mất một lát đã hoàn tất, Cố Lăng Vi thì gần như là nửa tiếng mới hoàn thành xong, lòng tự tin của cô không khỏi chịu một trận đả kích nghiêm trọng, đội trưởng liếc mắt cô một cái, ôn hòa hiếm thấy, nói: “Tôi làm lính mười năm thì mới có được thành tích của ngày hôm nay, lúc tôi làm lần đầu, so với cô quả thực kém xa.”

Cố Lăng Vi kinh ngạc, đội trưởng vốn lạnh lùng kia là đang an ủi cô sao, thấy Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn, đội trưởng Vu khẽ ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

” Súng như là sinh mệnh thứ 2 của chiến sĩ, làm một binh sĩ đủ tư cách, phải biết bảo vệ thật tốt súng như chính hai mắt của mình, tuy lý thuyết cũng quan trọng, nhưng tôi đặc biệt chú ý đến hoàn cảnh tác chiến cần phải tự mình đề phòng trực trực, hoặc là phải nắm được lực sát thương của vũ khí, khi đó mới có thể dễ dàng khống chế được quân địch. Chúng ta hôm nay chỉ tìm hiểu những thứ đơn giản thôi, phía dưới nghỉ ngơi mười phút, sau mười phút thì tập hợp ngay sân thể dục, chúng ta thực hành tư thế bắn súng cùng cách nhắm súng”.

Đội trưởng cầm súng rồi ra khỏi phòng, Trương Lệ Hồng nhanh nhẹn vỗ vỗ bả vai Cố Lăng Vi: “Oa! Lăng Vi, mình cuối cùng cũng cảm thấy, đội trưởng đối với cậu rất không bình thường nha, cậu có thấy không, bài học gì đội trưởng cũng đối với cậu nghiêm khắc hơn người khác rất nhiều, đúng không hả Hiểu Vân?”

Hà Hiểu Vân gật gật đầu nói: “Lăng Vi, cậu tự cầu phúc đi, ba mình nói, cấp dưới càng xuất sắc, càng muốn tôi luyện nghiêm hơn, cậu cẩn thận một chút.”

Lý Dĩnh tiếp lời: “Hiểu Vân, Lệ Hồng, hai đứa này đúng là lảm chuyện mà, mình xem đội trưởng như vậy, Lăng Vi ngược lại càng thích phải không, người này đúng là muốn làm lính đến điên rồi.”

Cố Lăng Vi liếc bọn họ một cái: “Còn có 8 phút nữa, các cậu muốn tiếp tục đứng đây chằm chọc phê bình mình sao?”

Cố Lăng Vi vừa nói xong, Lý Dĩnh lập tức lao vút ra ngoài: “Chúng ta mau đi WC, không kịp mất.”

Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng hai bên trái phải lời Cố Lăng Vi chạy tới WC, Cố Lăng Vi càng nghĩ càng thấy bất đắc dĩ, cô có định đi đâu chứ.

Huấn luyện ngắm bắn cũng giống như luyện tập đội ngũ, đây đều là phạm vi huấn luyện sức chịu đựng của tân sinh viên, bởi vì việc này vô cùng buồn tẻ, đối với một đám thiếu niên mười tám mười chín tuổi hào hoa phong nhã, nằm nghiêng một góc nào đó, không nhúc nhích, chỉ có thể tập trung cao độ để hoàn thành nhiệm vụ. Đội trưởng tự mình chỉ đạo tổ của Cố Lăng Vi, làm cho các thành viên khác trong tổ âm thầm kêu khổ mấy ngày liền.

Ai chẳng biết đội trưởng tích cực nhường nào, luyện tập đội ngũ đã thế, khác hẳn với sự huấn luyện của cô Lưu. Đội trưởng Vu làm mẫu xong, sinh viên chia làm hai nhóm luyện tập, Cố Lăng Vi được sắp xếp là người đầu tiên.

“Mục tiêu chính là ở phía trước một trăm mét, vào tư thế - lắp đạn.”

Đội trưởng hô khẩu lệnh, Cố Lăng Vi bắt đầu một loạt tư thế quỳ rạp trên mặt đất, không chỉ cô, những người khác ai cũng phải nhe răng nhếch miệng, dựa vào những quy trình sử dụng vũ khí đội trưởng đã dạy qua, dồn lên 5 phát ngòi nổ đạn cao su, lại đẩy vào chốt lên đạn.

“Chú ý nhắm bắn, sẵn sàng áp cò súng, bóp cò, bắn!”

Vu đội trưởng tiếp tục khẩu lệnh, sân thể dục liên tục vang lên những tiếng nổ vang trời cùng với thanh âm động cơ lập đi lập lại. cho dù là nhiệt độ không thấp nhưng mà từ người trên mặt đất rần rần như vậy, cũng đã vô cùng khổ sở rồi. Không chỉ hoảng thôi đâu, còn có từng đợt khí lạnh, xuyên qua quần áo chui vào trong bụng, đội trưởng thế còn đi tới đi lui sửa tư thế cho bọn họ nữa.

Một lát sau, Hà Hiểu Vân bên cạnh cũng chịu không nổi nữa, lui xuống thấp giọng nói: “Lăng Vi, mình đau bụng, muốn đi wc...”

Cố Lăng Vi còn chưa kịp nói gì, đội trưởng Vu đã đi tới quát roi vào mông Hà Hiểu Vân: “Không được chum đầu ghé tai nói chuyện, chống mông cao như thế trông ra cái gì hả, đây không phải chỗ để cô nhảy Disco, xoay tới xoay lui làm gì, còn động nữa à, tôi cho nhảy tại chỗ một trăm cái bây giờ.”

Hà Hiểu Vân nghe xong mặt mũi trắng bệch ra, vội vàng nằm im không nhúc nhích nữa. Nhưng mà mặt mày cứ nhăn nhó không ngừng mãi, Cố Lăng Vi cũng thôi không bận tâm bạn nữa, chăm chú nhìn tám bia phía trước thật lâu. Từ khi tốt nghiệp đại học công an, cô cũng không mấy khi luyện tập lại, mọi thứ trong trí nhớ cũng theo năm tháng nhòa dần, tuy là còn nhớ tư thế, nhưng mà cảm giác ngắm bắn lại tìm không ra.

Đội trưởng Vu quét mắt sang Cố Lăng Vi, tư thế nằm chuẩn rồi đấy, một loạt động tác vừa rồi cũng quá mức thuần thực, giống như đã luyện tập qua nhiều lần. Cô chợt nhớ lại có lần Lăng Vi nói, trước kia từng tham gia kỳ huấn luyện của bộ đội danh dự, chẳng qua chỉ là một kỳ huấn luyện ngắn ngủi, làm sao có thể huấn luyện một nữ sinh thành ra như vậy, thật sự là vô cùng hiếm có, hay nói thẳng ra, Cố Lăng Vi là một thiên tài.

Từng ngày qua đi, các hạng mục huấn luyện dần dần được nâng cao, đội trưởng với Cố Lăng Vi cũng càng thêm yêu quý, đó là một cô bé có tài, suy nghĩ sâu sắc, can đảm mà cẩn trọng, không những thế còn biết chịu khổ, không giống đa số nữ sinh chỉ cần hơi mệt sẽ kêu rên thấu trời, oán thán không ngớt.

Hơn nữa, sau khi nghe cô bé thổ lộ trong dịp liên hoan học viện, đội trưởng phát hiện ra mình không chỉ đơn giản là xem trọng một tài năng, cô còn muốn cô bé trở thành nữ chiến sĩ đặc công dự bị, như gọi lên trong cô một phần quá khứ đã chôn sâu trong trí nhớ.

Có một người chiến hữu của cô đã hy sinh, các kỹ năng của cô ấy đều hoàn thành xuất sắc, hơn nữa còn là một sinh viên cực kỳ xinh đẹp, cho đến lúc cô ấy hy sinh, đồng đội mới biết được, lần đó cô tính hoàn thành nhiệm vụ xong thì sẽ nhanh chóng kết hôn, vị hôn phu cũng là một quân nhân xuất sắc, trinh sát đã tác chiến lâu dài.

Có mặt ở lễ tang của cô ấy, đội trưởng Vu cùng một đồng đội trong nhóm liếc nhìn người đàn ông kia, cao lớn và anh tuấn, thắt lưng đứng thẳng, trên mặt hiện lên đầy vẻ đau khổ bi thương. Cũng từ lúc đó, bọn họ mới biết được rằng, người đồng đội đa tài kia vốn dĩ có lai lịch gia cảnh hiển hách như vậy, và cũng bắt đầu từ đó, đội trưởng mới có chút quan tâm đến gia cảnh của từng học sinh, không phải để khinh khi, bởi vì biết đâu trong đó sẽ có anh hùng tồn tại.

Trên người Cố Lăng Vi lúc này, không biết vì cái gì, Đội trưởng cảm thấy có thể tìm thấy bóng dáng người đồng đội của mình năm đó, bởi vậy cảm tình của cô cũng khác đi, vô tình, trong suy nghĩ không còn là một Cố Lăng Vi đơn thuần nữa, thấp thoáng đâu đó bóng dáng của chính mình ngày ấy.

9. Chương 9: Lần Đầu Tập Bắn Bằng Đạn Thật

Luyện tập tư thế nằm ngắm bắn suốt ba ngày mới được chính thức bắt đầu bắn đạn thật, cho dù là nữ sinh, cũng không tránh khỏi cảm thấy hưng phấn. Cảm súng bắn đạn thật mà, ai mà chả cảm thấy mình giống như nữ anh hùng thời chiến, coi quân địch là bia ngắm, lên đạn là bắn điên cuồng, thật là oai phong khiếp chồn.

Thật ra đó đều là tưởng tượng của bọn họ thôi, Cố Lăng Vi biết, thông thường cái đạn thật này, một người chỉ có năm phát đạn, muốn đánh nhau sáng khoáy tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa loại súng máy 56 bán tự động này sức giết lớn, với đôi vai của bọn họ, muốn bắn thoải mái, cũng không thể chịu nổi.

Bãi bắn nằm ở một ngọn núi vùng ngoại thành, tập âm lớn sẽ rất dễ gây nguy hiểm cho nên thiết lập trên núi là hợp lý nhất. Sáng sớm tổ nhỏ của Cố Lăng Vi lên xe tải quân dụng, đừng có trông mong gì vào chuyện được ngồi xe buýt, sau khi tập trung đội hình đội ngũ ngay hàng thẳng lối, tất cả ngồi quanh chiếc xe tải bạt màu xanh biếc này, chạy thẳng lên núi.

Bãi bắn dựa vào một vách núi, một đội quân tóc dài mặc quân phục nghiêm trang tư thế oai hùng nhảy xuống xe đã tạo nên một quang cảnh đẹp đẽ, bốn phía tràn ngập màu xanh lục, điểm xuyết một vài màu sắc khác biệt, cứng rắn và mềm mại hòa vào với nhau. Lý Đình lặng lẽ chọc chọc cánh tay Cố Lăng Vi nói:

“Này! Cậu thấy không, mấy đàn anh hệ chỉ huy cũng ở đây đó, hai người Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn kia cậu có biết không, mình nghe Ngọc thiếu nữ xinh đẹp của ký túc xá đối diện nói, bọn họ rất nổi danh ở trường mình, lớn lên đẹp trai, bối cảnh tốt, đúng là rất xứng với hai chữ hotboy. Mà Diệp Bành Đào ấy, nghe nói là công tử của tư lệnh quân khu nào đó, ông cụ nhà anh ta đã lên đến quân hàm thượng tướng mà cả nước cũng chẳng có mấy người đâu, cậu nói có trâu bò không cơ chứ.”

“Thượng tướng là quan chức như thế nào?”

Trương Lệ Hồng ở đằng sau nghe thấy hai người nói chuyện thò mò thò đầu lên, Hà Hiểu Vân nói:

“Thượng tướng cũng không biết, cậu còn vào trường quân đội để làm gì hả, theo như ngôn ngữ cổ đại chính là đại nguyên soái binh mã, bây giờ thì gọi là tư lệnh, hiểu không?”

Trương Lệ Hồng lú lười kêu lên:

“Ai nha! Mẹ ơi, người này thật là trâu bò nha, Hiểu Vân, vậy ba cậu mang quân hàm gì?”

Hà Hiểu Vân trợn mắt liếc cô một cái:

“Cậu cho rằng thượng tướng là mớ rau cải trắng hay sao, ba mình chỉ là đại tá mà thôi.”

“Đại tá là cái gì . . .”

Cái máy đào bới Trương Lệ Hồng còn chưa kịp hỏi xong đã bị ánh mắt nghiêm khắc của đội trưởng Vu đảo qua, trách mắng:

“Không được châu đầu ghé tai, nghiêm, nghỉ, dựa súng vào vai phải, ngồi xuống.”

Khẩu lệnh của đội trưởng vừa ra khỏi miệng, tiểu tổ gồm hai mươi người của bọn họ trước sau chia làm hai hàng đồng loạt ngồi xuống, sau khi học qua nội vụ và đội hình đội ngũ, đại đội một trăm người, chia làm năm tổ, mỗi tổ đều có huấn luyện viên riêng phụ trách huấn luyện. Tổ của bọn Cố Lăng Vi, thật không may bị đội trưởng Vu tiếp nhận, cô Lưu lần lượt đến tất cả các tiểu tổ, chủ yếu là làm công tác động viên tư tưởng một tí, trong lúc vô tình xuất hiện sự đua tranh giữa năm tiểu tổ. Trước mắt mà nói, đội trưởng Vu đang dẫn dắt một tiểu tổ cực mạnh, có cạnh tranh, mới có tiến bộ, kết quả của việc phân tổ huấn luyện quân sự đã làm mấy vị huấn luyện viên có nhiều vui mừng kinh ngạc ngoài ý muốn.

Các tiểu tổ lần lượt luyện tập bắn đạn thật.

Thực hành hôm nay, ngày đầu tiên là tổ một của Cố Lăng Vi. Cố Lăng Vi nhìn thoáng qua mười nam sinh cao lớn ngồi ở bên cạnh, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn ngồi giữa một đám nam sinh trúc trắc, giống như hạc giữa bầy gà, Trịnh Viễn chừng chạc thâm trầm, mặt không đổi sắc, nhìn qua mới lạnh lùng làm sao, Cố Lăng Vi luôn thiên vị loại đàn ông như thế này, cô cảm thấy như vậy mới đủ nam tính, mới giống một nam tử hán.

Diệp Bành Đào? Ánh mắt Cố Lăng Vi chuyển từ Trịnh Viễn lên người Diệp Bành Đào, vừa lúc đối diện ánh mắt anh ta đang đảo qua phía này, không biết có phải là ảo giác hay không, trong nháy mắt Cố Lăng Vi cảm thấy anh ta nháy mắt với mình, nhớ tới những gì Lý Đình vừa nói, cô không khỏi trợn ngược hai mắt lườm anh ta một cái, quần là áo lượt không đứng đắn, đúng là uống phỉ thanh danh của cha anh ta mà.

Diệp Bành Đào bị cô bé nào đó trợn mắt lườm một cái, không những không để bụng ngược lại còn cười ha hả hai tiếng, ánh mắt lại càng không e dè nhìn chăm chăm Cố Lăng Vi. Trong cả đội quân tóc dài này, anh nhìn thế nào cũng chỉ thấy Cố Lăng Vi thuận mắt, dáng vẻ vác súng ngồi ở kia, rất có khí thế nữ anh hùng, Diệp Bành Đào không khỏi nghĩ tới, nếu ông cụ nhà mình nhìn thấy một cô bé kiên cường như vậy, không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa nhỉ.

Trịnh Viễn nhìn theo ánh mắt của Diệp Bành Đào, thấy ngay Cố Lăng Vi giữa một đám người, ánh mắt bất giác đánh giá từ đầu đến chân cô bé một lượt, mới chỉ qua hai lần cuối tuần thôi mà, cô dường như đã gầy đi nhiều lắm. Anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, dáng người hơi đầy đặn, cười rộ lên sẽ lộ ra hai chiếc răng khểnh, vô cùng đáng yêu, bây giờ vừa đen vừa gầy, thế mà vẫn hiện ra vẻ duyên dáng xinh đẹp hiếm thấy, hòa cùng với khí thế kiên cường. Nhìn qua đập vào mắt chính là một tư thế oai hùng hiên ngang, lại còn xinh đẹp, dưới vành mũ đôi con ngươi sáng rõ như ánh sao vụt sáng, ánh mắt trời từ từ chiếu xuống đây, không hiểu sao Trịnh Viễn thế nhưng lại cảm thấy sự tươi mát khó hiểu từng đợt tràn qua người.

Trịnh Viễn biết mình bị điều tới hướng dẫn tân sinh viên tập bắn bia, chính là quý khách của Diệp Bành Đào, dù sao thủ trưởng học viện đều là thuộc hạ cũ của cậu ta, cho nên hẳn ở đây, ngoại trừ phóng hỏa giết người ra, muốn làm gì mà không được. Nhưng mà Trịnh Viễn cũng hiểu rất rõ tâm tư của mình, anh không hy vọng Bành Đào và Cố Lăng Vi có qua lại sâu sắc gì, bởi những gì anh hiểu về Bành Đào, và cũng bởi vì sự yêu mến khó nói thành lời của anh đối với Cố Lăng Vi.

Anh hiểu rõ cá tính của Bành Đào, nhìn bên ngoài có vẻ cứng nhả, bất cần đời, nhưng bên trong thật ra cực kỳ ngang ngược, không đạt mục đích thì không bỏ qua, từ nhỏ đã như thế, phạm là thứ gì hấn thích thì nhất định sẽ lấy bằng được, một khi đã lấy được rồi thì lại chẳng mấy chốc mà đem chúng gác xó, hoặc là vứt bỏ, không có gì là ngoại lệ, kể cả nữ sinh.

Khuôn mặt Cố Lăng Vi như tỏa ra thứ ánh sáng rạng rỡ lóa mắt, Trịnh Viễn không hy vọng có một ngày thứ ánh sáng đó sẽ vụt tắt, dù Bành Đào mở miệng là nói thật lòng, nói thật, Trịnh Viễn cũng chỉ ừ ừ, còn thật lòng tới mức nào thì, Trịnh Viễn cảm thấy, Diệp Bành Đào bây giờ giống như đang đánh bạc vậy, cậu ta sẽ không sao hết, nhưng mà Cố Lăng Vi một khi đã thua thì sẽ không dậy nổi.

Đội trưởng Vu ở đằng trước bắt đầu điểm danh :

“Lượt đầu tiên chuẩn bị, Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân . . .”

Cố Lăng Vi biết thông thường những người bắn đạn thật lượt đầu tiên đều là những người giấu bia xuất sắc, một là để thành tích không tới mức quá khó coi, hai là để cho những người phía sau lấy đó làm gương.

Thật ra cũng không khó lắm đâu, mọi người đều có thể bắn trúng đích, một kiểu an ủi và ám thị tâm lý đây mà. Mấy người bị điểm danh bước ra khỏi hàng, xếp thành một dãy, tiếp nhận năm viên đạn, thật cẩn thận đặt đạn vào trong túi áo ngực.

Sắc mặt đội trưởng Vu lúc này hơi dịu đi, nói:

“Không cần phải căng thẳng, nhớ kỹ yếu lĩnh khi bình thường luyện tập là được, còn nữa, lần này các đàn anh hệ chỉ huy tới hướng dẫn các em, bây giờ mời các đàn anh hệ chỉ huy lên làm mẫu.”

Nói xong đội trưởng Vu phất tay với Diệp Bành Đào, lần này Diệp Bành Đào là đội trưởng lâm thời dẫn đội đi, thật ra đối với phương pháp học viện mới sắp xếp này, đội trưởng Vu cũng có sự phê bình kín đáo, chỉ dẫn bình đi, còn cần phải có người tới trường bắn làm mẫu hay sao, nhưng mà đây là do học viện sắp xếp, chị cũng không thể làm gì. Chị đương nhiên không biết tất cả mọi chuyện đều là do cái tên Diệp Bành Đào này giở trò quỷ mà ra cả.

Nam nữ phối hợp làm việc không thấy mệt mỏi, người phát minh ra những lời này thật sự là rất trâu bò mà, đây là tiếng lòng của cô giáo Lưu. Nhìn trận tuyến trước mắt mà xem, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, tinh thần tướng mạo đều đặc biệt nổi bật, tư thế oai hùng tỏa sáng, giống như chuẩn bị lâm trận vậy. Hào hoa phong nhã, thanh xuân phơi phới, đây là sự cảm thán trong lòng cô giáo Lưu, mình dù sao cũng già rồi.

Diệp Bành Đào như vô tình lại như cố ý lướt nhìn qua Cố Lăng Vi, hô khẩu lệnh:

“Lượt thứ nhất vào chỗ, lên đạn, bắn.”

Theo sau tiếng hô khẩu lệnh lưu loát của Diệp Bành Đào, mấy nam sinh cao lớn đều nhíp nhàng nằm xuống, lên đạn, bắn, ba ba ba ba ba, tiếng súng vang lên liên tiếp không ngừng nghỉ, mọi chuyện chẳng qua chỉ diễn ra trong nháy mắt, động tác gọn gàng lưu loát, hơn nữa Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn, Trịnh Viễn ở trong cảm nhận của Cố Lăng Vi, sớm đã liệt vào loại người ưu tú xuất sắc, nhưng còn Diệp Bành Đào thì khác, trong lòng Cố Lăng Vi vẫn luôn coi anh ta là phần tử thoái hóa biến chất điển hình.

Nhưng mà những động tác thuần thực tiêu chuẩn của anh ta lần này lại đem đến cho Cố Lăng Vi sự bất ngờ rất lớn, cô vẫn luôn nghĩ rằng anh ta chỉ là vàng mạ, không ngờ cũng có chút bản lĩnh. Hai người có thành tích năm mươi điểm xuất sắc, là Trịnh Viễn và Diệp Bành Đào, không khỏi làm cho các nữ sinh vỗ tay như sấm, đều là hai nam sinh cao lớn đẹp trai nóng bỏng, ánh mắt vèo vèo phóng ra không biết bao nhiêu trái tim.

Hà Hiểu Vân lại gần thấp giọng nói:

“Lăng Vi, cậu thấy hai người này ai đẹp trai hơn, mình thấy là Diệp Bành Đào, cậu nhìn động tác vừa rồi của anh ấy xem, đẹp dễ phóng khoáng, nha! Thật đẹp trai, Trịnh Viễn cũng không kém cỏi, chẳng qua là khuôn mặt lạnh như băng, hơi bị thiếu nhiệt tình.”

Cố Lăng Vi liếc mắt khinh bỉ nói:

“Cậu chuẩn bị vượt qua Ngọc thiếu nữ xinh đẹp rồi đấy, mê trai ghê gớm.”

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp là một nữ sinh ở ký túc xá đối diện phòng 308 của bọn họ, người Phúc Kiến, tên rất có ý tứ gọi là Tôn Ngọc Kiều, mà cái tên lại không hợp với người, lớn lên vừa đen lại vừa gầy, tuyệt không có ngọc cũng chẳng có kiều [1], nhưng lại là một kẻ mê trai siêu cấp, tất cả những câu chuyện buồn đưa lê bán đưa chuột của tân sinh viên, đều bắt nguồn từ cô ấy. Chỉ mới nhập học không bao lâu, mà người ta đã thăm dò gần như hết từng cái cây ngọn cỏ trong trường quân đội, ví dụ như thầy giáo kia nói tiếng địa phương vùng nào, cô giáo kia là vợ của ai, còn có tìm ra hai hotboy hiện nay của trường quân đội, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn, mà đối với tin tức về hai người này, cô ấy lại biến ngay thành một kẻ cuồng nhiệt tới sồn tóc gáy. Thậm chí Cố Lăng Vi cảm thấy, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn mặc quần lót màu gì, nói không chừng cô ấy cũng biết, bởi vậy, Tôn Ngọc Kiều được phong ngoại hiệu Ngọc thiếu nữ xinh đẹp là vì thế.

Nghĩ tới đây, Cố Lăng Vi không khỏi cúi đầu cười thầm, Hà Hiểu Vân liếc mắt nhìn cô một cái:

“Lăng Vi, cậu nói mất cậu có phải có tật gì hay không, ở đây có hai anh chàng đẹp trai cực phẩm ngay trước mắt, hơn nữa cậu nhìn thấy không, Diệp Bành Đào kia vừa rồi hình như còn nhảy mất với cậu đó. Mình luôn cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu không bình thường, còn nhớ lúc trước chúng ta luyện tập đội hình đội ngũ không, mình phát hiện ánh mắt anh ta luôn theo sát cậu đấy.”

Cố Lăng Vi trừng mắt lườm cô một cái nói:

“Cậu càng nói càng thấy vượt xa cả Ngọc thiếu nữ xinh đẹp, mình thấy đó là do mắt anh ta bị co giật, nếu không thì chính là bị đau mắt hột.”

Hà Hiểu Vân rốt cuộc không nhịn được xì một tiếng bật cười, đội trưởng Vu nghe thấy tiếng động, ánh mắt nghiêm khắc đảo qua, Hà Hiểu Vân lè lưỡi, đứng nghiêm thẳng tắp, cô giáo Lưu nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói:

“Bây giờ tổ thứ nhất vào chỗ.”

Mấy nữ sinh bọn Cố Lăng Vi đã luyện tập qua phải đến trăm lần, động tác lưu loát nằm xuống, đặt báng súng lên vai, chờ hiệu lệnh kế tiếp, một bóng râm đi tới bên cạnh cô, một đôi tay to lớn có chút đẹp dễ khác thường nâng súng trên vai Cố Lăng Vi, một giọng nam hơi cọt nhả quen thuộc nhẹ nhàng bay vào màng tai Cố Lăng Vi:

“Bả vai và báng súng nhất định phải thành một đường thẳng, nếu không rất khó bắn trúng bia.”

Giọng nói đi kèm với hơi thở đầy nam tính thoảng vào lỗ mũi Cố Lăng Vi, mùi mồ hôi hòa với mùi hương xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại không hề khó ngửi, tuy rằng cô luôn không thích bộ dạng lưu manh của Diệp Bành Đào, nhưng mà Cố Lăng Vi biết anh ta nói đúng, tức thì điều chỉnh lại góc độ, nhắm

mắt lại, lại mở mắt ra, nhắm về phía tấm bia đường kính sáu mươi cm đặt ở một trăm mét phía trước, đưa tay vào cò súng.

Sau khi hiệu lệnh bắn vang lên, nhả cò súng, ba ba ba, tiếng súng bắn vang lên liên tiếp, cái bia chớp lên vài cái trái phải, thành tích năm mươi điểm tuyệt đối của cô khiến Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn đứng bên cạnh, thậm chí cô giáo Lưu ở phía sau có chút kinh ngạc, huấn luyện quân sự tân sinh viên nữ có thể bắn được bốn mươi điểm đã là kỷ lục rồi, vậy mà Cố Lăng Vi đã thiết lập nên một kỷ lục mới.

=====

[1] Ngọc = trắng trẻo, xinh đẹp; Kiều = xinh đẹp, kiều diễm.

10. Chương 10: Tình Bạn Cả Đời

“Mặt trời lặn phía tây ngọn núi, tầng mây đỏ rực, các chiến sĩ bắn bia quay về doanh trại, hoa hồng trước ngực rắng màu, tiếng ca bay khắp trời sáng khoải, mi sol la mi sol, la sol mi do re, tiếng ca bay khắp trời vui vẻ, hắc...”

Tiếng ca vang vọng nơi yên tĩnh, phát ra từ hai đoàn xe quân đội phiêu tán khắp núi rừng, lúc này trên mặt ai cũng đầy nét cười vui vẻ, bài hát này là một khúc ca quân lữ kinh điển của các chiến sĩ bắn súng, hát lúc này thực sự mang một loại cảm xúc khác, hơn nữa phối hợp giữa giọng nam và giọng nữ, trong cương có nhu, hương vị đó lại càng khác biệt.

Cố Lăng Vi đạt 50 điểm lần này cũng là nhờ các kỹ năng có được từ kiếp trước và cũng bởi sự rèn luyện chăm chỉ từ trước tới giờ, tư thế chính xác, thể năng cũng có một bước tiến rõ rệt, đặt súng trên vai cô cảm thấy một cảm giác thực kỳ diệu, Cố Lăng Vi cũng không hiểu được, là tự hào, hay là một niềm vui sướng vì thỏa lòng tâm nguyện, cảm giác của cô khi đó chính là, mình thật sự đã giống như một người lính rồi.

Thành tích của Cố Lăng Vi tuy làm không ít người kinh ngạc nhưng cô vốn cũng đã nổi bật lắm rồi, cách không xa chính là Hà Hiểu Vân, một đại tiểu thư nũng nịu, bình thường thể lực tương đối kém, nằm úp sấp lúc nào cũng rên ca, ai mà ngờ được lần bắn súng này cô ấy lại may mắn như vậy, chỉ xếp sau Cố Lăng Vi, một thành tích cực kỳ hoàn hảo 48 điểm.

Nói thật, so với 50 điểm của Cố Lăng Vi thì càng khiến mọi người kinh ngạc hơn cả, cái gì gọi là trong ngoài đối lập, mọi người đã được thấy qua Hà Hiểu Vân rồi, ngay cả đội trưởng Vu trên mặt lạnh lùng cũng phải giật mình, nói gì là người khác.

Xe vừa vào trường học, đội ngũ được tập hợp một cách nhanh chóng, cô giáo Lưu tổng kết đơn giản về lần thực tiễn bắn bia này, còn khen ngợi Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, sau đó mới chính thức giải tán. Ngày mai là Chủ nhật, cho nên hôm nay chính là thời điểm được nghỉ ngơi hiếm có.

Hiệu lệnh giải tán vừa được ban ra, Lý Đình vội túm lấy Hà Hiểu Vân:

“Này! Hiểu Vân, cậu làm sao mà bắn tốt thế hả, bình thường rõ ràng cậu và mình cũng giống nhau mà.”

Hà Hiểu Vân cười ha hả:

“Ba mình tốt xấu gì cũng là một quân nhân, tuy rằng mình bình thường cũng không hay rèn luyện, nhưng cũng hay cùng ba đi bắn súng, kết quả này cũng là mình tích góp nhiều năm mà được thôi, chỉ là bắn đạn ra mà, cũng nhờ hôm nay may nữa, đầu phải như Cố Lăng Vi nhà mình mới đúng là thực chất này.”

Trương Lệ Hồng không khỏi ủ rũ nói:

“Các cậu không cần giả khiêm tốn, so với mình cũng tốt hơn rất nhiều rồi.”

Nghe cô ấy nói, Cố Lăng Vi cũng phải bật cười, Trương Lệ Hồng bắn năm phát, dừng nói là đủ điểm, ngay cả đạn còn không biết bay đi đâu, hai người kia nhìn thấy Cố Lăng Vi cười, nghĩ đến tình cảnh lúc vừa rồi cũng phải cười theo, Trương Lệ Hồng mặt đỏ lên:

“Hừ! Ba người các cậu đều không phải người tốt.”

Cố Lăng Vi vừa thấy bạn hơi giận rồi mới vội vàng ngậm miệng, nói:

“Được rồi mà, là bọn mình không đúng, về sau luyện tập nhiều lần sẽ bắn được thôi, mình thấy vấn đề của cậu hoàn toàn là vì tư thế không chuẩn, tư thế chọn góc là yếu tố rất quan trọng đấy. Nhìn xem, bọn mình bắn hết cả, thôi nhanh về tắm rửa đi, ai tới phòng đầu tiên sẽ có thưởng.”

Bốn người hi hi ha ha vọt vào ký túc xá.

Diệp Bành Đào tự ngẫm thấy mình có điểm thất sách thật, mình bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết như vậy, đi giúp đỡ cô bé kia sửa tư thế này nọ, thế mà người kia một chút cũng không nhìn thấy, hơn nữa xem ý tứ của Cố Lăng Vi, ánh mắt không có vẻ e lệ gì như mấy cô gái khác hay nhìn anh, lạnh lùng phẳng lặng, còn có chút chán ghét nữa, điều này làm cho Diệp Bành Đào rối rắm thật lâu.

Cẩn thận suy nghĩ lại vô số lần, quá trình mình tiếp xúc với cô bé ấy, có làm cái gì khiến con gái ghét không nhỉ, hơn nữa hai người gặp nhau cũng chỉ có vài lần, nói chuyện lại càng rất ít, thế mà cô ấy lại bài xích mình như vậy, Diệp Bành Đào đương nhiên có thể cảm nhận rõ ràng. Nhưng mà dù là thế, Diệp Bành Đào cũng không thể không chế được lòng mình ngày càng say mê, không ngừng mê đắm.

Nhớ tới thân ảnh xinh đẹp ở bãi bắn bia, Diệp Bành Đào cho tới bây giờ chưa từng nghĩ việc bắn súng có cái gì khó khăn cả, nhưng nhìn Cố Lăng Vi, cả người cô bất tri bất giác tỏa ra một loại khí phách, anh mới thấy đó thực sự là một sự kiện đáng tự hào, cho dù cô là một nữ sinh xinh đẹp, Diệp Bành Đào cũng không thể không thừa nhận, cô trời sinh là một người tham gia quân ngũ.

Hơn nữa thành tích của cô, hoàn hảo 50 điểm, mình theo ba tập tành lão luyện mãi mới đạt tiêu chuẩn này, thế mà Cố Lăng Vi lần đầu tiên đã làm được, anh càng bội phục lần giạt mình, điều này cũng đã kích nghiêm trọng tới lòng tự tôn lớn nhất của đàn ông.

Diệp Bành Đào được kế thừa sự kiêu ngạo của Diệp tư lệnh, điều này đã khắc sâu vào máu thịt rồi, không chịu thua cũng đã trở thành là thiên tính, hơn nữa Diệp Bành Đào biết, nếu mình muốn theo đuổi được Cố Lăng Vi, anh phải là một người đàn ông đầu tiên làm tốt hơn cô mọi thứ, đây không phải để cạnh tranh, chỉ là một người đàn ông, điều cơ bản nhất phải có lòng tự tôn và kiêu ngạo, cũng chính vào lúc này đây, Diệp Bành Đào lần đầu tiên bắt đầu cảm thấy lo lắng, anh có thật sự muốn trở thành một quân nhân chân chính hay không.

Ban đầu anh đã chuẩn bị sẽ bỏ chạy bất cứ lúc nào, hứng thú của anh không phải đặt ở cái nơi doanh trại buồn tẻ này mà ngậy ngốc cả đời, anh thích thành phố náo nhiệt nam thanh nữ tú, giống như cậu của anh vậy, học một khóa quản lý doanh nghiệp, mỗi ngày quần là áo lượt, sống phóng túng, đó mới là cuộc sống hưởng thụ chứ, anh thấy ba anh đầu óc có vấn đề, tham gia quân ngũ đã là có vấn đề rồi, còn bắt chính con một của mình cũng phải tham gia quân ngũ, nếu không phải ông bức anh đến đây, anh đã sớm chạy rồi, còn ở nơi này làm một tên lính ngốc không bằng hòa thượng làm gì.

Nhưng mà Diệp Bành Đào phát hiện, từ khi gặp được Cố Lăng Vi, hơn nữa từ lúc theo đuổi, hiểu rõ cô, anh thế mà không còn ghét bỏ quân ngũ như trước nữa, nhìn Cố Lăng Vi, anh bắt gặp những điều rất mới, dũng cảm, ương ngạnh, kiên trì với lý tưởng, dũng cảm tiến tới, ở trên người cô, Diệp Bành Đào thấy được ánh hào quang duy nhất chỉ có ở quân nhân, trong nháy mắt tỏa ra, làm người khác ngỡ ngàng.

“Bành Đào, đang nghĩ cái gì vậy?”

Trình Viễn tắm xong đi vào, bắt gặp Diệp Bành Đào đang ngồi trên giường suy nghĩ, cái bộ dạng này, Trình Viễn từ nhỏ đến lớn, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua, nói như thế nào nhỉ, giống như đang suy ngẫm về một vấn đề con người trọng đại, sắc mặt ngưng trọng mà nghiêm túc, có lúc như vẽ mơ màng.

Diệp Bành Đào hoàn hồn nhìn anh một cái, nói:

“Viễn, cậu nói chúng ta sống trong doanh trại hỗn tạp này cả đời sẽ trở thành cái dạng gì?”

Trình Viễn ngẩn ra, nhíu mày:

“Cậu nói lời này, ba cậu mà nghe thấy nhất định ông ấy sẽ cao hứng mà uống hai bình Mao đài luôn đấy, không phải lý tưởng cả đời của cậu là tới công ty kiếm tiền, sống phóng túng cả đời sao, tự nhiên giờ lại giắc ngộ như vậy, không phải bị sét đánh chứ?”

Diệp Bành Đào đứng lên, đánh một đấm vào vai Trình Viễn:

“Được, thẳng khỉ, lý tưởng của cậu thì có gì mà lớn hử, cậu cũng không phải không muốn tham gia quân ngũ sao?”

Ánh mắt của Trình Viễn chợt lóe lên, có chút nghiêm túc nói:

“Trước kia tôi không nghĩ sẽ tham gia quân ngũ, chúng ta sẽ rơi vào một vòng luẩn quẩn mà không thể nào bứt ra, trong quân đội hai năm, rồi những người cấp cao cũng phải dựa vào mặt mũi ba của cậu, sắp xếp cho chúng ta vào nơi tốt nhất, tìm cho chúng ta một người con gái môn đăng hộ đối để kết hôn, cơm no áo ấm, rồi tiếp tục như thế, hai anh tôi cũng vậy cả thôi. Nhưng mà Bành Đào, gần đây tôi đột nhiên lại nghĩ thông suốt, tôi nghĩ, làm người như vậy thực sự là đang lãng phí sinh mệnh của mình, rất nhiều việc chúng ta làm hầu như không có tí ý nghĩa gì cả.”

Nói tới đây, Trình Viễn dừng lại một chút, trong đầu anh đột nhiên vụt qua một thân ảnh cao gầy thanh tú, tư thế oai hùng hiên ngang, nhớ cô từng nỗ lực như thế nào, sự nỗ lực ấy mới chính là một cuộc sống ý nghĩa.

Nghĩ đến điều này, khóe miệng Trình Viễn cong lên lộ ra nét cười, tiếp tục nói:

“Cho nên tôi tính, trước mắt cứ thuận theo ý mấy ông bố nhà chúng ta, làm một người lính tốt thử xem.”

Ánh mắt Diệp Bành Đào sáng lên, tay phải cao giơ lên cao bắt đầu nói:

“Không hổ là bạn tốt từ nhỏ của tôi, chúng ta ăn ý thật đấy, nam nhi phải đội trời đạp đất, vươn rộng năm châu, Viễn, chúng ta cùng quyết tâm tham gia quân đội đi.”

Trình Viễn giơ bàn tay của mình lên, giống như động tác hai người từng làm vô số lần trước đó, tiếng hai bàn tay vỗ vào nhau thật chặt, nhìn nhau mỉm cười.

Mập mập bước tới:

“Này! Diệp thiếu, có cơ hội tốt rồi đây. “

Diệp Bành Đào trêu tức liếc bạn một cái rồi nói:

“Thằng nhóc cậu thì có cái gì gọi là cơ hội tốt hử?”

Mập mập hắc hắc cười nói:

“Cậu không biết sao, cái gọi là nói tôm có tôm nói cua có cua, Mập mập tôi cũng là có chút trình độ.”

Diệp Bành Đào vung tay lên ngắt luôn mấy cái lời tự sướng khoe khoang của tên nào đó:

“Được rồi, hãy bớt nói nhảm đi, nói thẳng ra là cơ hội gì thế?”

Mập mập biết cá tính của Diệp Bành Đào, nói thẳng luôn:

“Đại Hùng cùng với một cô bé Đông Bắc một trong ba đóa hoa phòng ký túc xá hệ tin tức kia là đồng hương với nhau, vừa rồi ở chỗ bắn bia mới biết được, nói là làng của hai người cách nhau không xa, thằng đó nói chuyện với người ta cả nửa ngày, cuối cùng mới ý đồ xấu xa hẹn em í ngày mai đi ra ngoài chèo thuyền, em í nói, ký túc xá của bọn họ là một tập thể, bốn người sẽ đi cùng nhau, cái thằng Đại Hùng kia càng vui vẻ, mừng rỡ tới mức ngay cả cơm cũng không muốn ăn nữa”

Diệp Bành Đào hai mắt sáng rực lên:

“Nhìn không ra nha, cái tên Đại Hùng này cũng có tâm địa gian xảo thật.”

Mập mập cười:

“Thằng đó nhìn trung thực vậy thôi, thật ra tâm địa lang sói vô cùng, nhưng mà chỉ bằng với khả năng của nó mà đòi mời bốn người bọn họ, khuôn mặt nó sạch chứ túi tiền còn sạch sẽ hơn, mời người ta ăn cơm chèo thuyền nữa chứ, làm gì mà đủ. Cho nên nó mới làm mặt ngại ngùng tới nói với tôi mượn trước một trăm đồng để ứng phó ngày mai đấy.”

Diệp Bành Đào vui vẻ sáng khoái nói:

“Đều là bạn học, mượn hay không mượn gì chứ, cậu nói cho Đại Hùng biết, ngày mai mọi người đều cùng đi, đảm bảo sẽ làm cho cậu ta hẹn hò thành công.”

Mập mập nghe xong càng vui vẻ, ừ một tiếng rồi chạy ra ngoài báo tin, thầm nghĩ, mình biết kết quả sẽ thế này mà, ai nhìn không ra chứ riêng Mập mập thấy, khi Diệp thiếu nhìn cô nhóc Cố Lăng Vi đó, ánh mắt sáng ngời.

Trình Viễn liếc Diệp Bành Đào một cái rồi nói:

“Cậu muốn làm lính không phải là vì Cố Lăng Vi đấy chứ? “

Rất khó nói, Diệp Bành Đào thế nhưng lại có chút xấu hổ, chối biến, vầy vầy tay:

“Không, không phải, ai nói, cậu đoán mò cái gì thế hả, cái đó và cô ấy không có quan hệ gì, cái kia, Viễn, tôi đi tắm trước.”

Nói xong giống như sau lưng có quỷ, co chân co cẳng chạy trốn ra ngoài.

Trình Viễn tự nhiên lại sợ hãi, quay đầu nhìn qua cửa sổ ký túc xá, hướng ra phía bên ngoài, vừa lúc thấy thân ảnh đằng xa của Cố Lăng Vi, hình như là đi ra từ chỗ tập hóa trở về, Trình Viễn không tự chủ được bước về phía trước vài bước, dán mắt tại cửa sổ nhìn xuống dưới. Không biết có phải ảo giác hay không, dưới ánh tà dương, cô không có vẻ cao ngất như mọi ngày, đi lại cũng không nhanh nhẹn lắm, cô ấy đi rất chậm, hơi đổ người về phía trước một chút, chạy càng lúc càng gần, tầm mắt anh cũng càng rõ hơn, sắc mặt cô hình như hơi tái nhợt, ánh sáng buổi chiều vươn trên gò má, ánh lên giọt nước, có vẻ cô ấy có gì đó không được thoải mái lắm.

Trình Viễn khẽ nhíu mày, cứ như vậy nhìn cô đi vào ký túc xá nữ sinh phía đối diện, trong lòng tự dưng lại lo.

Trình Viễn đoán không sai, Cố Lăng Vi đúng là không được thoải mái, vừa vào ký túc xá một lúc cô phát hiện bụng dưới của mình từng đợt co rút đau đớn hơn, tay chân cũng dần lạnh toát, tự nhiên chột nhớ ra, vội vàng đi vào toilet, quả nhiên, dì cả mẹ đã đến, chắc tại mấy ngày nay cứ quỳ rạp trên đất lạnh cho nên bụng mới đau như thế. Uống nước ấm cũng không đỡ hơn, đi mua băng vệ sinh chỗ tập hóa về, cô leo lên giường nghỉ luôn, thật không muốn động dẩy gì nữa.

Lý Đình và Trương Lệ Hồng tắm giặt sạch sẽ xong là biến không thấy tăm hơi đâu, cũng không biết làm gì nữa, Hà Hiếu Vân giúp cô ra căn tin xin một chén mì nước nóng về, kí túc xá yên lặng hiếm khi.

Cửa vừa mở ra, Hiếu Vân mang tô mì đi đến:

“Đến đây đi Lăng Vi, nhân lúc còn nóng mà ăn đi, mình mỗi lần dì cả mẹ gần đến, mẹ đều làm ỉn một tô mì nước nóng, ăn vào sẽ đỡ ngay.”

Nói xong cẩn thận đặt lên bàn, cả tô nóng hừng hực, cô ấy vội sờ sờ lỗ tai, đáng yêu cực kì. Chỉ một trường hợp đơn giản vậy thôi không biết vì sao lại khiến Cố Lăng Vi cảm động đến thế, cô cầm lấy đũa ăn, ấm nóng lan thẳng đến lòng, cô ngẩng đầu nói:

“Hiếu Vân, có thể quen biết được cậu, thật tốt.”

Hà Hiếu Vân không ngờ Cố Lăng Vi lại cảm động đến thế, có chút giật mình, cô lắc đầu không đồng ý, rồi trình trọng trả lời:

“Không, có thể quen biết được cậu là mình may, mình từ nhỏ là con gái một, bạn bè đúng nghĩa không hề có, thực sự rất cô đơn. Mình vẫn luôn tỏ ra kiêu ngạo chỉ để che giấu sự cô đơn đó mà thôi, đến đây, được quen cậu, khi đó mới biết cái gì là bạn bè, tình bạn là thứ rất quan trọng, rất ấm áp, mình lần đầu tiên mới hiểu được những điều ba mình nói. Ba mình nói cuộc sống ở trường sẽ khiến mình vui hơn. Hứng thú hay không mình không biết, nhưng có các cậu làm bạn, mình thỏa mãn lắm rồi, cho nên mình quyết định, chúng ta bốn người phải làm bạn cả đời, được không?”

11. Chương 11: Con Gái Thích Làm Đẹp

Cả đời đều là bạn, chỉ những lời này thôi đã làm cho Cố Lăng Vi cảm động lắm rồi, có lẽ đây cũng lần đầu cô cảm giác được tình bằng hữu quan trọng và trân quý đến thế, thân thiết và ăn ý với nhau, giống như một thứ gì đó nảy sinh trong tâm hồn, mãi đến cái cây tình bạn lớn lên, có thể che cả trời cả đất.

Cửa cách một tiếng bị đẩy ra, phá vỡ không khí ngưng đọng trong phòng, Cố Lăng Vi và Hiểu Vân nhìn nhau cười, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên. Trương Lệ Hồng đang lôi kéo tay Lí Dĩnh vọt bước vào, cô gái nóng nảy Trương Lệ Hồng, cô nàng đáng yêu cẩn thận Lí Dĩnh, một tổ hợp mâu thuẫn lại hết sức hài hòa, nhưng mà hôm nay Trương Lệ Hồng có vẻ xúc động hơn so với mọi ngày nhỉ, còn có chút gì đó hưng phấn và bức bách nữa, đến cả Lí Dĩnh cũng thế, cảm xúc kích động qua đuôi lông mày, khóe mắt đã biểu lộ rõ ràng hết thảy.

Trương Lệ Hồng liếc mắt một cái thấy Cố Lăng Vi đang ngồi ôm tô mì nước, cô không buồn giấu diếm vẻ thèm khát, nói:

“Này! Hai cậu nhân lúc bọn mình không ở đây mà ăn, sao ích kỉ thế hả?”

Hiểu Vân liếc mắt sang:

“Quý ham ăn, đây là cơm cho bệnh nhân đấy nhé.”

Trương Lệ Hồng thấy mình sơ ý quá thì ngẩn ra:

“Ai bị bệnh?”

Lí Dĩnh nhìn sang Cố Lăng Vi:

“Làm sao vậy, Lăng Vi, vừa rồi thấy cậu không tinh thần, mình nghĩ chắc cậu mệt mỗi thôi, không thoải mái lắm sao?”

Hà Hiểu Vân nói:

“Được rồi, các cậu này quan tâm tới mấy cái nhỏ nhặt làm gì, kì sinh lý của Lăng Vi đến thôi mà, bụng đau, bây giờ tốt hơn rất nhiều rồi.”

Trương Lệ Hồng nhớ ra vội chạy qua ngăn tủ, tìm ra một bao đường đỏ dương dương tự đắc đưa lên:

“Này, thêm nước nóng nữa là dùng được.”

Nói xong cô xé mở bao rồi đổ vào tách trà của Cố Lăng Vi, Lí Dĩnh rút dây phích nước nóng mang lại, đổ vào thành một tách trà đường đỏ, không khí nháy mắt được lan tỏa bởi một hương vị ngọt đường, Cố Lăng Vi không khỏi há hốc mồm, nhiều như vậy cô uống sẽ không bị bệnh tiểu đường luôn chứ, cô vội vàng nói:

“Nhiều lắm, mình uống không hết đâu.”

Trương Lệ Hồng ha hả cười nói:

“Uống không hết bọn mình uống giúp, giống như đồ uống thôi mà. “

Nói xong mấy người cầm tách trà, chia đều thành bốn ly, thêm chút nước ấm nữa, Cố Lăng Vi khẽ mỉm cười, là cô chữa bệnh, bọn họ còn nhân cơ hội đỡ thêm, bốn người nâng ly chạm tách, một người uống một ngụm, nhấp miệng, hương vị ngọt ngào đó giống như lan tỏa ấm cả lòng, chưa bao giờ cô cảm thấy một ly nước đường đỏ cũng có thể thơm ngọt ngon lành đến thế.

Lí Dĩnh uống xong vuốt vuốt bụng:

“Hai tuần rồi, bụng mình bị chèn ép quá mức, mỗi ngày toàn phải ăn một đồng đồ ăn không mùi không vị, mình thấy chắc mình chóng thành ni cô quá thôi. “

Trương Lệ Hồng phình má:

“Cậu là do không quá đói mà thôi, mình thấy cơm căn tin ăn rất ngon.À mà ngày mai không phải anh Diệp Bành Đào hệ chỉ huy mời khách sao, đến lúc đó cậu đừng có mà đoan trang rụt rè đấy, nể mặt người chủ chỉ một chút mới được.”

Cố Lăng Vi với Hà Hiểu Vân nhìn nhau sững sốt, sau lại ngẩng đầu nhìn hai người kia, Lí Dĩnh cười hắc hắc:

“Các cậu không biết à, buổi học ở bãi bắn bia vừa rồi đó, Lệ Hồng giao lưu mới biết học trưởng hệ chỉ huy là đồng hương, Diệp Bành Đào với Trịnh Viễn cũng đối xử rất tốt. Diệp Bành Đào còn nói ngày mai mời bốn đứa mình đi chèo thuyền, ăn cơm, xem phim nữa, thế nào, có phải giống như chuyện tốt từ trên trời rơi xuống không, nói ai chứ Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn là hai người nổi bật nhất trường mình rồi, đúng là rất ga lăng nha.”

Hà Hiểu Vân trắng mắt liếc bạn một cái:

“Mình nghe nói cái tên Diệp Bành Đào này đào hoa ghê lắm, hơn nữa rõ ràng là đang hướng tới Lăng Vi của chúng ta mà, nếu không cậu cho là cậu và Lệ Hồng có thể mời được hắn ta sao. Mà hắn với cái tên Trịnh Viễn đó, các cậu đừng nhìn mặt đoán lòng, trong lòng không chừng xấu xa lắm đó, mấy nam sinh từ đại viện ra chẳng có ai là tốt cả.”

Lí Dĩnh lơ đãng nói:

“Cái này mình biết, nhìn biểu hiện của Diệp thiếu ở bãi bắn cũng thấy, chỉ có người mù mới nhìn không ra thôi, chắc chắn là nhầm Lăng Vi của chúng ta rồi. Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu mà, đây cũng chỉ mấy việc bình thường thôi mà, cũng đâu phải ngày mai là gả cho hắn. Chúng ta nếu mà đi chơi cũng chẳng có chuyện gì cả, Lăng Vi cá tính như vậy, cậu còn không biết à, không chừng còn chường mắt cái tên Diệp Bành Đào đó, mà mình thấy Lăng Vi với Trịnh Viễn còn có ý tứ hơn, đúng không Lăng Vi?”

Cố Lăng Vi mặt đỏ lên:

“Lí Dĩnh cậu nói bậy bạ gì đó, cậu tham gia quân ngũ đáng tiếc quá cơ, nên đi làm bà mối mới phải.”

“Mình không có nói bậy, dù sao ở đây cũng chỉ có bốn người chúng ta, cậu cứ nói thật đi, có phải cậu vừa mắt với Trịnh Viễn hơn đúng không?”

Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng rồi Lí Dĩnh chụm đầu tới, tò mò nhìn chằm chằm Cố Lăng Vi, ba người sáu con mắt như đèn pha chiếu trực diện ai mà chẳng bị dọa, Cố Lăng Vi khê ho khan hai tiếng:

“Trong lòng các cậu hết nghĩ đông đến tây, dám nói nam sinh người ta xấu xa, tâm hồn các cậu có chỗ nào tốt hử, mình chỉ là ngày đầu tiên vào trường, người dẫn mình đi là học trưởng Trịnh Viễn, cho nên có biết chút thôi.”

“Được rồi Lăng Vi, mình dám cam đoan cái tên Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn kia đối với cậu nhất định là có tâm tư không bình thường, ít nhất là cảm tình. Các cậu khi lên bãi bắn đâu có nhìn thấy được, mình ở phía sau nhìn mà ngỡ ra như phồng, Diệp Bành Đào thì không nói làm gì, ngay cả cái người mặt lạnh Trịnh Viễn cũng thế, anh mắt luôn theo sát Lăng Vi nhà mình, không tin cứ chờ xem, mắt mình nhìn luôn luôn chính xác.”

Lí Dĩnh uy quyền nói câu tổng kết. Hà Hiểu Vân không khỏi cười xì một tiếng:

“Nếu biết người ta không có ý, các cậu còn đáp ứng đi cùng bọn họ ra ngoài làm gì, mình thấy cậu lúc này còn vui vẻ lắm kia, giống như coi trọng người ta lắm í.”

Lí Dĩnh ha hả cười nói:

“Chỉ cần là dễ nhìn, cho dù không có ý với mình, đi nhìn xem thôi cũng là tốt lắm rồi, chỉ là Lăng Vi của chúng ta không thích, người trẻ tuổi đi chơi cũng không có gì, bọn mình cũng không quen thuộc nơi này, bọn họ ở đây tới hai năm rồi, đi theo bọn họ nhất định sẽ chơi rất vui.”

Cố Lăng Vi khoát tay nói:

“Các cậu đi đi, mình không thoải mái, ngày mai phải nằm ngủ.”

Trương Lệ Hồng và Lí Dĩnh đồng thời liếc mắt nhìn cô, lớn tiếng nói:

“Có thể nào lại như vậy chứ, cậu không đi chính là thất bại, cậu không phải khi nào cũng yêu cầu bản thân giống như người lính sao, cái này mà tính là đau à, cô Lưu nói rồi không nhớ sao, càng khó càng phải vượt qua, Lăng Vi, cậu như vậy không phải người chiến sĩ tốt đâu.”

Hà Hiểu Vân cười đến gấp cả thắt lưng, Cố Lăng Vi đỏ khòc đỏ cười nhìn mấy người nào đó:

“Mình thấy các cậu giống như gặp phải bạn tri kỉ ấy nhỉ.”

Lí Dĩnh le lưỡi, ủy khuất nói:

“Chủ yếu là ngày mai mình hi vọng được ăn ngon thôi, chắc chắn là ngon rồi, trong bụng mình mấy ngày nay chỉ toàn nước lọc thôi, cậu biết không, hôm trước mình đi ngang sân thể dục thấy cây Ma Tước còn định nướng quả xem có vị gì nữa kìa. Hơn nữa mình với Lệ Hồng cũng đáp ứng người ta rồi, ba mình nói, làm người phải sống có nguyên tắc, mất giang sơn chứ không thể bội ước, đi đi, được không?”

Hay thật, mất giang sơn chứ không thể bội ước mà cũng nói được, cô ấy nghĩ mình là hoàng đế hay tướng quân vậy chứ. Nhưng mà trước sự nhõng nhẽo cộng với ép buộc của Lí Dĩnh và Trương Lệ Hồng, sáng sớm hôm sau, Cố Lăng Vi vẫn bị hai người túm ra ngoài. Cô ngủ cả đêm rồi, bụng cũng không đau nữa, chỉ là cả người cứ thấy mệt mỏi không có tinh thần mà thôi. Đứng trước cửa xuất trình giấy tờ xong, bốn người ra khỏi trường.

Trường quân đội tuy là đại học nhưng lại tuyệt đối cấm nói chuyện yêu đương, đừng nói là yêu, ngay cả nam nữ tiếp xúc quá gần sẽ bị mệnh lệnh cấm rõ ràng, khuôn khổ trường học còn có đội duy trì trật tự, bị bắt phải sẽ xử phạt vô cùng nghiêm khắc, nặng còn có thể khai trừ. Nhưng mà ngay cả những quy định khắc nghiệt như vậy được đưa ra, cũng chẳng thể nào ngăn được tâm trạng rục rịch của mấy nam thanh nữ tú, tính lui tính tới đây cũng là bản năng thôi, không thể nào lí trí ràng buộc được, đâu ai có thể làm ấy anh chị đang tuổi mười tám đôi mươi này thành hòa thượng ni cô được.

Huống chi, trường này cũng không hề ít con của các thủ trưởng quân khu, đội duy trì trật tự cũng không ngốc, nếu muốn lợi thì phải phân biệt cho rõ, người nào là có thể quản, người nào là ngay cả chạm cũng không thể chạm vào. Cho nên tuy rằng ở mặt ngoài nam nữ có giới hạn rất rõ ràng, nhưng thực ra buổi tối, trong những bụi cỏ dọc bên sân thể dục, dưới tán cây hay nhiều nơi khác, thanh niên nam nữ ôm nhau rồi hôn hít ở đâu cũng có.

Có lần, buổi tối Cố Lăng Vi với Hiểu Vân đi phục vụ đội mua đồ dùng này nọ, đi ngang qua, hai người cũng không dám nhìn kỹ, vội vàng chạy thật nhanh về ký túc xá, kích động giống như đào binh quăng mũ cưỡi giáp vậy đó. Tới cửa ký túc xá rồi, hai người mới nhìn nhau đỏ mặt bật cười.

Dù thế nào đi nữa, ở trường quân đội cũng không thể chống lại tác phong và kỉ luật quân nhân được. Cho nên bọn họ mới hẹn gặp ở ngoài, Cố Lăng Vi cúi đầu nhìn chính mình, tâm tình xốn xang, con gái thích làm đẹp là đương nhiên, Cố Lăng Vi cũng không phải là ngoại lệ, nhưng mà đó là vì đối tượng của mình. Cố Lăng Vi lại chợt nhớ tới Trịnh Viễn, cô sống tới bây giờ, luôn luôn tự tình mình không phải một cô gái mù quáng xúc động, chỉ là, có một thứ gì đó, Cố Lăng Vi cũng không định nghĩa được, giống như cảm tình.

Trong lòng cô muốn đối phương thấy mình xinh đẹp, một mặt lý trí vẫn đè ép. Hôm nay Cố Lăng Vi mặc cũng không cầu kì gì lắm, quần bò màu lam, thêm một đôi giày vải, mặt trên có nhiều điểm xuyết. Cô còn kết hợp với một áo sơ mi màu đỏ tươi cánh dơi, mà mẹ mô phỏng theo tạp chí Hongkong làm được.

Mẹ cô luôn khéo tay vậy đấy, Cố Lăng Vi nhớ từ nhỏ đến lớn, đa phần áo quần của cô đều chính tay mẹ làm, đồ mua sẵn rất ít. Hơn nữa mẹ cô làm còn đẹp và thời trang hơn cả mua. Có đôi khi cô cảm thấy, mẹ cô nếu mà không làm giáo viên, có khi cũng sẽ trở thành một nhà thiết kế, chỉ là ở thời đại này, công việc như vậy còn chưa được người ta nhận thức rõ ràng.

Màu đỏ rất hợp với làn da trắng nõn của Cố Lăng Vi, ba người cùng phòng cô nhìn xong đều tự than thân trách phận, có làn da đẹp thật tốt, phơi nắng không đen, mình thì phơi xong sẽ đỏ rục lên, kinh hơn là còn tróc da ra nữa. May mà có sản phẩm dưỡng da của Lý Dĩnh, cho nên mấy tổn thương ngoài da đó cũng giảm nhiều, cường độ luyện tập cũng ngày một tăng, đáng người đẩy đà cũng gầy hơn hẳn, còn có vẻ yếu điệu rất xứng với màu áo đỏ au, nhu hòa diễm lệ, một loại xinh đẹp khác mà các cô chưa nhìn thấy.

Và khi cô bước ra, Diệp Bành Đào cũng đứng ngốc ra như thế, đương nhiên anh biết, cô bé này lớn lên sẽ rất xinh, chỉ là lần đầu gặp, cô mặc quân trang, lần thứ hai, cô vẫn mặc quân trang, anh cảm nhận được một vẻ hiên ngang từ đó. Vậy mà bây giờ, Diệp Bành Đào đột nhiên cảm thấy, người này thực sự rất xinh đẹp, chỉ tiếc là tóc ngắn quá, nếu mà cô có mái tóc dài, sẽ động lòng người hơn nữa, trong lòng anh càng YY hơn.

Trịnh Viễn cũng có chút giật mình, cảm giác những lần gặp trước không còn nữa, lúc xinh đẹp, lúc cao ngất, lúc kiên cường lúc chấp nhất, và lúc này đây, cô xinh đẹp đến thế, đến nỗi Trịnh Viễn phát hiện ra lòng mình như có một chấn động rất lớn. Anh nghiêng người sang thấy Diệp Bành Đào bên cạnh đôi mắt cũng sáng quắc lên, ánh mắt anh nheo lại, cúi đầu.

Không biết vì nguyên nhân gì, nhưng Trịnh Viễn mới nhìn cô một cái đã cúi đầu ngay như vậy, Cố Lăng Vi thấy mắt mắt không nói nên lời, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, mỗi lửa mới nhen nhóm trong lòng phút chốc tiêu tan, hứng thú rã rời.

12. Chương 12: Diệp Bành Đào Bá Đạo

Một nhóm tám người đi trên đường rất khiến người ta chú ý, mặc trang phục thông thường đã vậy rồi, đây lại còn là những quân nhân cao ngất ngưỡng, thân thể cường tráng nữa. Mấy người cũng không tính đi chèo thuyền, lên xe bus rồi đi thẳng đến thành phố T chơi trò chơi. Đứng trước cửa khu vui chơi, tâm tình Cố Lăng Vi không hiểu sao càng lúc càng rối rắm.

Cô nhớ khi còn học tiểu học, cha mẹ cô thường hay mang cô đến những nơi như vậy, trong kí ức mơ hồ ấy, hình như dù là lúc nào ở đó cũng đông người. Đây vốn là nơi vui chơi, là thiên đường của trẻ thơ, thế mà giờ đây bọn họ một đám nam thanh nữ tú đứng lù lù một đồng, mà cũng may, nhìn quanh cũng thấy có vài người thanh niên giống thế, xem ra đây cũng đang là trào lưu giới trẻ.

Diệp Bành Đào với Trịnh Viễn xếp hàng mua vé, so với Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng còn kinh ngạc hơn nhiều thậm chí còn vô cùng hưng phấn, nhìn trước nhìn sau cả buổi mới nói: “Này, không phải đây là nơi con nít mới tới sao, chúng ta tới đây làm gì?”

Lý Dĩnh liếc mắt một cái: “Đừng có thiên cận như thế, bây giờ mấy người bằng tuổi mình vẫn đến đây chơi, cậu nói xem bên trong toàn là các trò cỡ lớn mạo hiểm để con nít chơi chắc, Lăng Vi, trong đó vui lắm đấy, năm ngoái mình với chị họ có đi rồi. Cái trò tàu trượt í, kích thích kinh khủng.”

Diệp Bành Đào cầm vé đi sang, cười tủm tỉm: “Nếu khi nào nghỉ, các em muốn đi nữa thì anh với Viễn bao ăn bao chơi luôn, thế nào?”

Lý Dĩnh hai mắt sáng rực lên, cười hắc hắc âu yếm nhìn Diệp Bành Đào: “Được, có khi nghỉ đông hứng lên đi cũng nên, tới lúc đó anh không được nuốt lời đâu.”

Diệp Bành Đào lướt qua Cố Lăng Vi nở nụ cười: “Đương nhiên là chủ nhà phải tiếp khách rồi, Cố Lăng Vi, em thấy đúng không?”

Lăng Vi ngẩn ra, ánh mắt đảo qua Trịnh Viễn bên cạnh, kéo kéo Lý Dĩnh gạt đầu: “Cậu muốn đi thì được rồi, mình làm người dẫn đường cho.”

Đoàn người cười cười nói nói vào khu vui chơi, nơi này cũng vừa được chỉnh trang lại, đâu đâu cũng mới cứng. Cố Lăng Vi đúng thực là một nữ sinh trầm lặng, dù là kiếp trước hay kiếp này, ngoài ý nghĩ muốn làm lính, cái gì cô cũng nghe theo ba mẹ, kể cả xem mắt. Tính cách của cô cũng giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược vậy, hơn nữa cô biết, mình đã sớm qua rồi cái tuổi thanh xuân nồng nức ấy, mặt ngoài là mười tám vậy thôi chứ trong lòng cô đã qua bao mùa xuân hạ. Cho nên, với những thứ tràn trề sức sống gì đó của mấy cô gái cùng tuổi, từ lâu đã không còn hiện hữu trên người.

Hơn nữa, mấy cái trò kích thích mạo hiểm này cô cũng không hứng thú mấy, cho nên không chơi. Cô chỉ ngồi nhìn người khác chơi hết thứ này đến thứ nọ, rồi lại vọt tới xếp hàng, hứng trí bùng bùng như một đám con nít to xác ấy, mà Diệp Bành Đào lại là tên cầm đầu, xem ra, cái tên này đúng là hội trưởng hội ăn chơi rồi.

Cố Lăng Vi sau khi đi thuyền hải tặc xong càng không muốn chơi thêm trò nào nữa, sao giống như dày vò thân xác nhau thế chứ, cô thấy so với mang nặng việt dã 5km còn khổ sở gấp 10 lần. Cho nên, dù Diệp Bành Đào có nói toạc miệng ra cô cũng quyết tâm ngồi dưới chờ thôi, cùng một người cũng không có mấy hứng thú, Trịnh Viễn.

Cố Lăng Vi nghĩ mãi cũng không thể tưởng tượng được cảnh Trịnh Viễn chơi đùa há miệng kêu to thì sẽ thế nào nữa, trong lúc những người khác đi chơi, cô với Trịnh Viễn ngồi ở ghế dài trước vườn hoa nghỉ ngơi kiên chờ đợi. Không khí giữa hai người đột nhiên có gì đó xấu hổ, Cố Lăng Vi không quen nói chuyện với người lạ, thế mà trước đó cô còn nhận là có giao tình với Trịnh Viễn nữa chứ, tự mình đa tình rồi.

Bây giờ tuy chỉ còn lại hai người nhưng cô cũng không làm mặt thiện được nữa. Cố Lăng Vi diễn không được, thế nên, ngồi năm phút rồi mà vẫn trầm mặc như cũ. Đây không phải chỉ là xấu hổ, còn giống như bức bách ghê gớm lắm, Cố Lăng Vi đang định lấy cớ đi nơi khác xem gì đó ai ngờ Trịnh Viễn lại mở miệng:

“Nhà em ở thành tây sao?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra, hoài nghi nghiêng đầu nhìn anh, người đó vẫn nhìn thẳng tắp về phía trước, hình như là nói với mình thật sao, Cố Lăng Vi ừ một tiếng: “Đúng thế.”

“Anh nghe nói nhà em bên kia sang năm muốn xây lại, Bành Đào nói ở đó định làm trung tâm thương mại.”

Cố Lăng Vi nhất thời không hiểu anh ta nói với mình cái này để làm gì, thực ra cô không biết, Trịnh Viễn lại càng không biết mình bây giờ là làm sao nữa, để cô ấy và mình ngồi cùng nhau, trong lòng anh tự nhiên lại mừng thầm, hơn nữa lại tự dưng xấu hổ, tự nghĩ càng thấy mình thất bại quá. Dưới tình thế cấp bách đó, không biết nói cái gì, ai ngờ mở miệng ra lại nói cái chuyện chả liên quan gì cả, không khí lại càng thêm xấu hổ.

Tạo không khí vốn cũng không phải sở trường của anh, Trịnh Viễn thở dài trong lòng, nhưng mà cũng lỡ nói rồi, đành nói tiếp vậy, sau mấy phút ngẩn ngui ổn định tinh thần xong, Trịnh Viễn nghiêng đầu nhìn cô, hỏi điều mình vẫn khúc mắc trong lòng:

“Vì sao lại thích tham gia quân ngũ đến vậy?”

Cố Lăng Vi quay đầu, vừa vặn chạm vào đôi mắt đó, ánh mắt anh thâm thúy, như tỏa từng ánh hòa quang, càng nhìn càng sáng, tô điểm thêm cho từng đường nét cứng rắn của khuôn mặt, vậy mà vẫn phẳng phất một nét gì đó rất nhu hòa, Cố Lăng Vi thoáng động lòng, cúi đầu tránh né:

“Thực ra em cũng không rõ lắm, chắc là nuôi tiếc bản thân mình quậy phá nhiều quá, bây giờ nếu cả đời vẫn không làm được sẽ rất tiếc nuối, cho nên kiếp này mới muốn hoàn thành tâm nguyện đó. Còn vì sao phải tham gia quân ngũ, em cũng không nghĩ tới, chỉ là thích mà thôi, có thể vì thế là kiên trì, có lẽ giống như đội trưởng Vu hay nói là một loại tín ngưỡng vậy, khắc vào lòng thì không thể nào xóa được.”

Trịnh Viễn khẽ gật đầu, Diệp Bành Đào vừa lúc nhảy từ đu quay xuống, xa xa thấy Cố Lăng Vi đang ngồi cùng một chỗ với Trịnh Viễn, không biết vì sao, trong lòng tự nhiên khó chịu, cảm giác không thoải mái này phút chốc đã dần xé trong lồng ngực, anh không thích hai người này ở cùng một chỗ, nhìn như vậy rất hài hòa, một người là bạn tốt nhất của mình, một người là người con gái duy nhất mình động tâm, hai người này ở cùng một chỗ sao lại chứng tai gai mắt đến thế chứ.

Ánh mắt anh nhíu lại, Diệp Bành Đào bước vài bước đi qua, kéo tay Cố Lăng Vi:

“Đi, chúng ta đi cấp treo đi, cái này em có thể đi được mà.”

Không cần để cô phân trần gì cả, cứ thế mà kéo đi, Cố Lăng Vi không nghĩ tên này lại bá đạo đến thế, muốn tránh cũng không thoát được. Cô luôn nghĩ mình mạnh mẽ lắm, ai ngờ, trong tay anh, một chút cũng không suy suyễn được. Bàn tay anh to, đầy thô ráp, gắt gao nắm chặt lấy cổ tay cô, giống như sợ buông lỏng một chút cô sẽ tự dưng biến mất.

Dù sao người này cũng là học trưởng, Cố Lăng Vi không nghĩ các kĩ năng mình học được từ kiếp trước có thể đối phó được với người này, hơn nữa, cô đột nhiên có cảm giác, cái tên này có lẽ không dễ đối phó như cô vẫn tưởng, giống như khi ở bãi bắn, thực lực của hắn không thể khinh thường.

Bị Diệp Bành Đào lôi kéo tới cáp treo lên thẳng trên trời, xe cáp chậm rãi lên cao, Diệp Bành Đào khi đó mới buông tay cô ra, Cố Lăng Vi không buồn liếc mắt, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ thủy tinh ngoài trời, khung cảnh xa dần, Diệp Bành Đào cả lơ phất phơ dựa vào ghế đối diện, duỗi chân ra, đá giày Cố Lăng Vi một cái:

“Này, anh đưa em đến đây là để nói cho em nghe rõ ràng, anh thích em, cho nên không cho em thích người khác biết chưa, nhất là Viễn, nhất định không được.”

Ngữ khí bá đạo còn có nét gì đó chấp nhất của một đứa con nít, Cố Lăng Vi kinh ngạc quay đầu nhìn, phát hiện ánh mắt hần sáng quắc nhìn chằm chằm mình, đáy mắt chôn giấu một ngọn lửa rực cháy, có chút tức giận, có chút bướng bỉnh nhất quyết không tha, cái thể loại này tuy là không có đạo lý đầy nhưng mà Cố Lăng Vi lại không biết phải xử trí ra sao cả.

Trực tiếp cự tuyệt hay là vờ như không nghe, không biết. Nếu mà từ chối thẳng thừng, có lẽ tác dụng một chút cũng không có, anh ta dùng cái giọng điệu này mà nói thì có cần để ý ý kiến của ai đâu, mà làm bộ không nghe, càng không ổn. Cố Lăng Vi giật mình nhìn người nào đó, cả buổi cũng không nói gì.

Xe cáp cùng đạt độ cao với chiếc đằng sau, ánh mắt Trịnh Viễn bình tĩnh nhìn hai người trong xe phía trước, hơi nhú mồm, Hà Hiểu Vân ngồi đối diện nhìn ngắm một hồi mới nói:

“Anh với Diệp Bành Đào biết nhau bao lâu rồi?”

Trịnh Viễn bắt ngờ mới nhớ ra còn một người ngồi đối diện với mình nữa, giật mình một lát mới trả lời:

“Lâu lắm rồi, khi chúng tôi vừa sinh ra đã ở cùng một chỗ.”

Hà Hiểu Vân nhìn theo đây thương hại, nói thật, ban đầu cô vốn cũng xem trọng người này, bởi vì đối với sự hiểu biết của mình về Cố Lăng Vi, cô ấy hình như thích dạng con trai như Trịnh Viễn này cơ, nhưng mà cái tên Trịnh Viễn này tuy là chiếm thiên thời đấy, vậy mà mất địa lợi rồi, tóm lại là muộn một bước, hơn nữa, tính cách của người này cũng khó nắm bắt, cho dù thích, cũng sẽ không cạnh tranh với bạn bè mình. Cho nên dù cho Lăng Vi có thực sự thích Trịnh Viễn đi nữa, con đường sau này tuyệt đối sẽ gian truân.

Nói tới tính cách của cái tên Diệp Bành Đào kia, có khi còn không biết xảy ra chuyện gì nữa ấy chứ, Hà Hiểu Vân miễn cảm mà cũng rất thông minh, chỉ cần nhìn ánh mắt Trịnh Viễn không tự chủ mà lại tìm kiếm thân ảnh của Lăng Vi, cô càng lo lắng. Ba người này, không biết sẽ thế nào đây, nhưng mà có lẽ cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Rất nhanh sau đó Cố Lăng Vi đã được chiêm ngưỡng sâu sắc Diệp Bành Đào còn có thể bá đạo đến mức nào nữa, xe cáp vừa xuống hần liền đem cô thành bạn gái mình luôn, lôi lôi kéo kéo mặc kệ cô cự tuyệt hay chấp nhận, những người khác thấy thế cũng không làm gì được, Trịnh Viễn vẻ mặt trầm mặc hơn, càng không thể đoán ra rút cuộc anh ta đang nghĩ gì.

Ở cùng một chỗ với Diệp Bành Đào, Cố Lăng Vi càng bấn loạn, tên này không ngừng quấy phá, lúc thì chơi đùa xe, khi thì chơi đánh bóng, Cố Lăng Vi hoa cả mắt, may mắn cũng đến lúc dừng lại. Mấy người vào nhà hàng lẩu trong khu vui chơi, bên ngoài là không khí nóng bức tháng chín, vậy mà trong này lại mát mẻ lạ thường, gió từ điều hòa thổi vù vù ra, nhẹ nhàng sáng khoái.

Tám người ngồi trong một gian tương đối lớn, bốn góc ngồi thành từng đôi, Diệp Bành Đào kéo Cố Lăng Vi cùng ngồi giữa, trái phải là Trương Lệ Hồng và đồng hương của cô, Lý Dĩnh và Mập mạp, đối diện là Hiểu Vân và Trịnh Viễn, không biết ai sắp xếp mà lại ra cái dạng này nữa, Diệp Bành Đào cầm thực đơn nhìn sang Cố Lăng Vi:

“Có một nơi làm lẩu cá cũng được lắm, khi nào nghỉ anh đưa em đi nếm thử, hôm nay cứ ăn ở đây đã, mọi người không cần khách khí nha, hôm nay tôi mời.”

Anh nói câu đó xong mọi người vội vàng cầm thực đơn, y chang như ba tháng chưa ăn vậy, gọi nguyên cả đồng, Cố Lăng Vi khẽ nhú mồm nhìn sang Diệp Bành Đào một cái, lúc này cô xem giá cả trong này không phải rẻ, hơn nữa vừa rồi còn chơi nhiều như thế cũng không ít tiền, chi phí cả tám người đều do người này thanh toán chắc chắn là rất lớn rồi.

Diệp Bành Đào thấy được suy nghĩ của cô, khóe miệng nâng lên, ghé sát bên tai cô trêu tức:

“Sao thế, sợ anh không có tiền trả để em lại rửa chén sao?”

Cố Lăng Vi lườm nguýt, người này sao vừa thương được một chút là lại muốn tức điên vậy chứ, cô nghiêng rằng nghiêng lợi trả lời:

“Rửa chén cũng phải là anh ở lại, có liên quan gì đến tôi.”

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên, lộ ra ý cười đầy ti bỉ:

“Người ta nói vợ chồng là chim liền cành, đại nạn thì tự mình bay quả nhiên đạo lý nha.”

Giọng nói của hắn đủ thấp nhưng mà người ta lại nghe được vô cùng rõ ràng, đồng loạt cười òa lên, Cố Lăng Vi đẩy cái tên không biết xấu hổ Diệp Bành Đào ra chỗ khác, cái tên bá đạo này, cô không ứng phó nổi, đột nhiên ngẩng đầu đối diện với Trịnh Viễn. Trịnh Viễn cũng nghe được những lời vừa rồi, anh chỉ cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn, ánh đèn từ trần nhà chiếu thẳng, nhìn anh có vẻ như đang nhẩn nhai.

13. Chương 13: Tập Hợp Khẩn Cấp, Khổ Mà Vui

Mặc kệ cái tên Diệp Bành Đào lưu manh hay bá đạo, dù trong lòng vẫn có những con sóng nhẹ nhàng từng hồi không rõ là sao với Trịnh Viễn, hiện tại, với Cố Lăng Vi mà nói, những điều này cũng không phải chuyện quá quan trọng cho lắm, dù sao, giấc mộng của cô đã ở ngay phía trước, những thứ khác cũng không so bì được. Cho nên, đối với việc Diệp Bành Đào tự xưng là bạn trai của cô đi nữa, cô cũng chỉ cười cười, loại chuyện này, cái cần giả thích thì hãy nên giả thích, dù là lúc nào, Cố Lăng Vi vẫn luôn giữ những nguyên tắc xử sự của mình.

Kì nghỉ ngơi ngắn ngủi qua đi, nhóm học sinh chuẩn bị nghênh đón một tuần huấn luyện mới. Sau một tháng huấn luyện quân sự, những nữ sinh mới vào ngày nào giờ đã hoàn toàn thay da đổi thịt, trên sân thể dục, tiêu chuẩn quân tư, ngẩng đầu ưỡn ngực, động tác nhịp nhàng, nâng súng tự động đều đã ra hình ra dáng, cũng có vài phần tư thế oai hùng hiên ngang của một nữ kiệt rồi kia, không còn những ngày mới đứng một chút đã từng người từng người gục xủ.

Khi học sinh đã bắt đầu thích ứng với cường độ luyện tập, chiều nay huấn luyện xong, cô Lưu cười tủm tỉm nói một câu, mọi người chuẩn bị tâm lý đi, gần nhất sẽ có đợt luyện tập tập hợp khẩn cấp.

Cái gọi là tập hợp khẩn cấp cũng giống như là ý nghĩa chính của quân đội, cảnh sát hoặc là các tổ chức quân sự hóa khác, luôn trong trạng thái chuẩn bị. Bình thường đều phải cảnh giác cao độ, khi trạm canh gác có tín hiệu, trong thời gian ngắn nhất, các bộ đội tương ứng hoặc nhân viên trong phạm vi đều phải yêu cầu tập trung, mặc trang phục quy định, mang thêm các vũ khí hoặc trang bị tương ứng.

Mấy điều này cũng đã không còn xa lạ với Cố Lăng Vi, kiếp trước ở đại học công an cũng đã rèn luyện rồi, cô nhớ lần đầu tiên tập hợp khẩn cấp, mình chặt vật kinh khủng, nhưng mà chỉ qua vài lần đã có nhiều kinh nghiệm.

Cô Lưu nói cũng chưa ai để ý mấy, đến khi tiếng chuông sắc nhọn vang lên vào sáng sớm, hành lang có tiếng đội trưởng Vu:

“Khẩn cấp tập hợp.”

Tiếng chuông tập hợp vô cùng sắc nhọn, thêm cả giọng của đội trưởng Vu nữa, nhóm sinh viên càng miễn cảm rất nhiều. Dù có là người ham ngủ cách mấy chắc cũng không thể nào không nghe. Cố Lăng Vi sớm đã có tâm lý chuẩn bị, khi nghe được tiếng chuông liền bật dậy, lay lay Hà Hiểu Vân giường trên:

“Hiểu Vân, nhanh, tập hợp khẩn cấp.”

Hà Hiểu Vân cũng là một cô bé lớn lên ở quân khu, không quá chậm chạp, cô nói thầm hai câu bắt mắt rồi lấy áo quần mặc vào, năm phút đồng hồ sửa sang lại nội vụ và quần áo, mang ba lô, rồi chạy đến khu tập hợp mới tính là đủ tiêu chuẩn. Nhưng mà đối với các cô gái mà nói, đây đâu phải chỉ là khó khăn bình thường, huống chi, tất cả đều tiến hành trong đêm tối.

Cố Lăng Vi nhìn lướt qua cửa sổ, phía chân trời đã hơi lộ những tia nắng ban mai, đội trưởng Vu cũng còn ôn hòa lắm, cô nhớ lúc học ở đại học công an toàn tiến hành nửa đêm, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có

thể sờ soạng mà làm. Cổ Lăng Vi nhanh chóng sửa sang lại quân trang, vác ba lô lên vai, vừa nhắc nhở ba người kia bằng kinh nghiệm của mình:

“Đừng hoảng, mặc quần áo cái đã, rồi đến giày, cuối cùng là ba lô, nhanh lên.”

Cổ Lăng Vi chuẩn bị xong, thấy Lí Dĩnh còn chưa được tốt, cô vội vàng giúp bạn mang ba lô, lại chạy sang sửa lại đồ đạc cho Trương Lệ Hồng, hoàn thành xong bốn người mới chạy ra khỏi cửa kí túc xá, lao xuống cầu thang. Cổ Lăng Vi nhìn đồng hồ trên tay, gần mười phút, chắc sẽ bị phê bình mất thôi.

Chỉ là, khi vừa tới sân thể dục là địa điểm tập hợp, bốn người không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sân huấn luyện to như thế, bọn họ là người thứ nhất bước ra. Phía trước, cô Lưu cầm đồng hồ bấm giây và vẽ mặt u ám của đội trưởng, cô Lưu quét mắt qua mấy người, nhìn đồng hồ trong tay:

“Chín phút 40 giây.”

Nói xong lại nhìn chăm chăm bốn người, khẽ nở nụ cười, tân sinh viên chính tề như vậy hình như lâu rồi chưa được thấy, hầu như mỗi năm khi tập hợp khẩn cấp lần đầu tiên, lúc nào cũng như một đồng hồ dồn dập tàn dư chiến tranh để lại, người quăng mũ người cởi giáp, có lẽ đây là những sinh viên tài năng đầu tiên làm tốt đến thế, con cái của cán bộ quân khu thì có lẽ không có trở ngại gì rồi.

Cô Lưu đưa mắt nhìn Cổ Lăng Vi tò mò, đây là nguyên nhân sao, ba người còn lại tuy là chính tề đấy nhưng vẫn còn khá nhiều sơ hở, cô bé này lại vô cùng hoàn mỹ, giống như đã luyện qua vô số lần rồi vậy, ánh mắt đội trưởng Vu cũng dừng lại trên người Cổ Lăng Vi.

Đội trưởng Vu: “Cổ Lăng Vi.”

Cổ Lăng Vi: “Có.”

“Biết thời gian quy định của tập hợp khẩn cấp không?”

“Báo cáo đội trưởng, biết, năm phút đồng hồ.”

Đội trưởng Vu: “Năm phút là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn thôi còn chính xác phải là trong vòng ba phút, vậy mà các cô tới địa điểm tập hợp đã mất mười phút, nếu thật sự bị quân địch đánh bất ngờ, chắc đã sớm chết rồi. Cho nên dù là người nhanh nhất nhưng cũng không đủ tư cách, hiểu chưa.”

Hà Hiểu Vân ngẫm nghĩ một hồi, dùng khí đứng ra nói:

“Báo cáo đội trưởng, Cổ Lăng Vi là vì bọn em mới tới chậm, nếu không giúp đỡ bọn em sửa lại ba lô, chắc chắn năm phút bạn ấy sẽ có mặt.”

Ánh mắt đội trưởng Vu lóe lên, nhìn qua bọn họ:

“Một người đủ tư cách thì sao, các em trọng chiến trường chính là chiến hữu, không thể chỉ có một người đạt tiêu chuẩn, đây chính là quan niệm tập thể của bộ đội, cũng là tinh thần đoàn đội rõ chưa?”

Một câu của đội trưởng Vu đã dẫn dắt ba người, Trương Lệ Hồng, Lí Dĩnh, Hà Hiểu Vân đồng thời áy náy nhìn Cổ Lăng Vi, ngược lại, cô lại lơ đãng nở nụ cười, so với thành tích, Cổ Lăng Vi cảm thấy tình bạn bè của bọn họ mới thực sự quý giá, giống như đội trưởng Vu nói, các cô không chỉ là bạn, mà còn là chiến hữu.

Mười lăm phút sau các nữ sinh mới lục tục chạy ra, vừa nhìn thấy bộ dạng chật vật của bọn họ, bốn người không nhịn được bật cười, giày chiếc phải chiếc trái, có người còn cuốn chăn thành một cuộn mang theo, nhìn qua là biết ôm chăn chạy ra ngoài mà, đủ loại cả, giống y như chạy nạn vậy đó.

Đội trưởng Vu nhíu mày:

“Cả đội tập hợp, điểm số, một hai ba bốn...”

Đội ngũ coi như đã chỉnh tề, đáng tiếc trang phục kém nhiều lắm, đội trưởng đi từ đầu này đến đầu kia đánh giá một lượt rồi lớn tiếng:

“Nghiêm, tại chỗ lấy ra ba mươi thứ, bắt đầu.”

Theo khẩu lệnh, nhóm tân sinh viên bắt đầu tại chỗ lấy ra, lập tức sẽ thấy rõ chất lượng, bùm bùm đình đình vang lên, liên tiếp một loạt thanh âm, nhìn xuống đất, đủ loại cái gì cũng có, cô Lưu bật cười:

“Mọi người nhìn xem, nếu đi chiến trường mà cũng vậy chắc không cần đánh giặc đã bị giặc giết chết rồi, nếu cách đồng chí giải phóng quân giống các em bây giờ, đừng nói tới chuyện bảo vệ quốc gia nữa, tốt nhất là về nhà nằm ngủ đi.”

Khẩu khí của cô Lưu không nghiêm khắc nhưng lòng tự trọng của các nữ sinh lại bị đả kích nghiêm trọng, một đám xấu hổ cúi đầu, thậm chí còn có người mắt ngân ngấn nước, rớt mấy giọt.

“Bây giờ, ọi người năm phút sửa sang lại, quân trang phải chỉnh cho tốt, sau mỗi người chạy quanh sân thể dục mười vòng, Cố Lăng Vi hô khẩu hiệu đi.”

“Có.”

Cố Lăng Vi bước ra khỏi hàng.

Lạ kì là bị phạt nặng như vậy nhưng không một người oán giận, ai cũng ngoan ngoãn chấp hành sửa sang giống như ba lô là dung nhan mình vậy, một nhọc chạy từng vòng.

Nhìn Cố Lăng Vi đang dẫn đầu phía trước, cô Lưu nói:

“Không xem qua tư liệu về cô bé này thực sự tôi cũng không tin nó không phải là lính đầu, chị nhìn xem ba lô của nó, chỉnh tề y như một người lính lão luyện, hiện tại mà nói, các kĩ năng đều không thể khinh thường, đội trưởng Vu, mắt nhìn người của chị thật không sai, nhưng mà ngành của chị, cô bé xinh đẹp này chịu đi theo sao, mà dù có đồng ý, cha mẹ cô bé có lẽ cũng không.”

Ánh mắt đội trưởng Vu lóe lên:

“Người khác tôi không biết nhưng tôi nghĩ Cố Lăng Vi sẽ đồng ý, cô bé này trong mắt tôi có cảm giác rất quen thuộc, liệu lính vì lý tưởng của mình, còn về cha mẹ cô bé, tôi nghĩ cũng không cần lo lắng, nói bây giờ vẫn còn quá sớm, hơn nữa những chỉ tiêu đặc biệt đó, cô bé còn phải rèn luyện ở bộ đội thêm một năm rưỡi nữa mới đến đích, ở đây cũng chỉ là trường quân đội, không phải bộ đội, có thể thích ứng với sự luyện tập của bộ đội hay không còn tùy vào quyết tâm của cô ấy lớn bao nhiêu.”

Cô giáo Lưu gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện:

“Tôi nghe nói gần đây trong trường có tin đồn, con của tham mưu Diệp ở hệ chỉ huy với Cố Lăng Vi có vẻ không bình thường, nếu con bé này bắt đầu yêu không biết còn kiên trì với lý tưởng nữa không, có lẽ còn ném ra sau lưng nữa ấy chứ.”

Sắc mặt đột trưởng Vu đen lại:

“Nếu mà thế thì dù có vừa mắt tôi đi nữa, cô bé cũng không thích hợp vào đoàn đội của chúng ta.”

Thực ra cái nhìn của đội trưởng và cô Lưu cũng có nhiều bất đồng, Diệp tham mưu ở quân khu đối với quân giải phóng có ảnh hưởng rất lớn, nói thực ra, bộ đội so với xã hội còn phức tạp hơn, cũng có tính giai cấp, Diệp Bành Đào nếu coi trọng nữ sinh này, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là cô bé lọ lem trong quân đội, nữ sinh bình thường dù không hâm mộ hư vinh có lẽ còn khó lòng chống cự, huống chi Diệp Bành Đào này, ngoài bối cảnh gia đình hiển hách, các phương diện khác cũng vô cùng nổi bật, Cố Lăng Vi không động lòng cũng khó.

Cô Lưu đối với chủ nhiệm hệ chỉ huy cũng có chút giao tình, cho nên mới biết Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn là do hai vị lão gia phái tới, căn bản không muốn tham gia quân ngũ dù là như vậy, hai người này cũng đã có một tương lai sáng lạn lắm rồi. Về tiềm năng mà nói, cô Lưu cảm thấy Diệp tham mưu tuy là độc đoán chuyên quyền nhưng lại cực kì có mắt, hai người này đều có thể xem là những người lính xuất sắc, tương lai nếu ở lại bộ đội sẽ không phải nhân vật tầm thường.

Chính là Cố Lăng Vi, cô Lưu ngẩng đầu nhìn cô bé còn đang chạy trên sân thể dục, tia nắng ban mai hé rạng, ánh mặt trời dâng cao, từng mảng nắng xé mây mà chiếu, rọi thẳng vào đội ngũ trên sân, nhu hòa bên cạnh người dẫn đầu Cố Lăng Vi, hiện lên một quang ảnh mờ ảo, lung linh. Mồ hôi theo má rơi xuống, giống như sương trên cỏ, trong suốt dưới nắng mặt trời, khuôn mặt như trắng rằm động lòng người, hiệu lệnh từ miệng cô bé phát ra, thanh thúy mà hữu lực, một cô nữ sinh mạnh mẽ mà mềm mại, kết hợp với khẩu lệnh kiên cường, thế nhưng vẫn hài hòa xinh đẹp, còn rất êm tai nữa.

Nữ sinh xinh đẹp như vậy, nói thật trong trường quân đội không có nhiều, mà bộ đội là như lông phượng sừng lân, dù không phải là Diệp Bành Đào, tương lai cũng sẽ khiến nhiều người chú ý, không biết cô bé có thể chống chọi hay không, làm một nữ binh buồn tẻ tịch mịch, liệu có thể kiên định tới cùng.

Chạy mười vòng xong, Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng bên trái bên phải dựa vào Lí Dĩnh nghỉ ngơi, bốn người thở dốc cả buổi, Lí Dĩnh mới nói:

“Đêm qua mình còn đang đắc chí vì thích ứng được với cuộc sống quân đội rồi, ai ngờ hôm nay mình lại hận không thể về nhà, quên đi, mệt chết mất.”

Cố Lăng Vi liếc bạn một cái:

“Tập hợp khẩn cấp đã là gì, sau này còn chạy việt dã năm km nữa kia.”

Lí Dĩnh hét to một tiếng:

“Cái gì, việt dã năm km, Lăng Vi, cậu không lừa mình chứ, mình còn muốn sống về nhà mừng năm mới, mình không muốn tuổi trẻ đã ra đi trong này đâu.”

Hà Hiểu Vân cướp lời, cho cô bạn đỡ lừa mình dối người đi:

“Thật, chắc trường mình là trường quân đội thì không cần mang nặng đâu, nhà mình là quân khu, mình thấy rồi, ai cũng tay mang súng mang đạn, nhiều lắm, chắc cỡ 10 kg, mỗi ngày đều chạy, nhóm đại binh đó còn bước như bay nữa kia, cho nên Lí Dĩnh à, cậu giờ thất cổ đi là vừa, cậu xem bên kia có sẵn cây đại thụ đó, chúng ta mang ba lô xếp lại, đủ cho cậu dùng mà.”

Lí Dĩnh hét lên một tiếng rồi nhào tới túm lấy vật Hà Hiểu Vân ra cỏ, bắt đầu xử phạt:

“Cậu mới phải tìm cây á, cái tên Hiểu Vân kia chỉ biết châm chọc ta, xem ta giết người thế nào...”

Hai người quay cuồng lăn lộn trên cỏ, nhào cả vào người Trương Lệ Hồng và Cố Lăng Vi tạo thành một tập thể bốn người cùng đại chiến, tiếng cười vang xa, xuyên qua cành lá cây bạch dương già, vươn tới khoảng không xa xa màu xanh lam ấy, hôm nay là một ngày nắng đẹp.

14. Chương 14: Sự Chuyển Biến Của Trương Lệ Hồng

“Tối nay em có thể đến hay không, tình yêu của em có còn tồn tại, nếu lòng em đã muốn rời đi, anh cũng không cần tương lai nữa. Tối nay em có thể đến không, tình yêu của em có còn hiện hữu, đừng làm cho anh chờ đợi thành trống rỗng...”

Tiếng chuông báo tắt điện vừa vang lên, khoảng không đen tối, Lý Dĩnh bắt đầu cất giọng bài “tối nay em có thể đến hay không”, Trương Lệ Hồng với Hà Hiểu Vân cũng đầy bi ai không kém, cùng nhau đứng lên ngâm nga. Cố Lăng Vi không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng mà nghĩ lại thì quả thật bài hát này hợp với tình hình bây giờ nhất, hết bốn ngày thì đã có ba lần tập hợp khẩn cấp, cho nên nhóm tân sinh viên mới phải nơm nớp lo sợ y như chim đậu cành cong vậy đó.

Hồi đầu phải mất nửa tiếng mọi người mới có thể chỉnh chu quân trang chỉnh tề để tập hợp, thế mà bây giờ trong vòng 10 phút đã có thể tới địa điểm tập hợp, đây cũng xem như là một bước nhảy vọt đáng kể rồi, nhưng là cuối cùng vẫn không tránh được kết cục mỗi ngày đều phải chịu phạt. Thời gian quy định của đội trưởng Vu đưa ra là 5 phút, trước mắt ước chừng chỉ có một nửa sinh viên có thể đạt được tiêu chuẩn này, cho nên tập hợp khẩn cấp cũng vì thế mà cứ tiếp tục kéo dài vô hạn.

Phòng 308.

Bốn người trong phòng nhờ có kinh nghiệm chỉ đạo của Cố Lăng Vi, cùng nhau đoàn kết hỗ trợ, duy chỉ có ngày đầu tiên không đạt tới yêu cầu, về sau hai lần đều chỉ cần 5 phút đã tới địa điểm, may mắn tránh được xử phạt về thể xác, nhưng tinh thần luôn ở trong tình trạng lo lắng cực độ, giấc ngủ mỗi tối cũng chịu một áp lực nặng nề.

Sợ mình ngủ mất, lại không thể không ngủ, cảm xúc rối rắm thống khổ và mâu thuẫn quá đi.

“Lăng Vi, cậu có thấy làm lính không giống người có cuộc sống bình thường chút nào, hơn nữa chúng ta là nữ sinh lại càng không thích hợp. “

Hà Hiểu Vân thở dài nói.

Trong bóng đêm Cổ Lăng Vi trầm mặc hồi lâu:

“Nhà của mình ở trong một khu phố hỗn tạp, cạnh bên có một di tham gia quân ngũ. Từ nhỏ nhìn di ấy mặc một thân quân trang màu lục quốc phòng, luôn bận bịu nhiều việc trong quân đội, một năm mới ngẫu nhiên về nhà hai lần, mỗi lần di ấy về, thể nào mình cũng sẽ đi theo sau, dùng ánh mắt hâm mộ để nhìn di ấy. Thực ra di cũng chỉ là lính thông tin thôi, nhưng mà thất lưng luôn thẳng tắp, ưỡn ngực ngẩng đầu, đi đến nơi nào đều vô cùng nổi bật với tư thế oai hùng bồng bồng phần phần, mình thực thích di ấy. Sau này di có nói với mình một câu, quân đội là một lò luyện lớn, mà chúng ta chỉ có trải qua tôi luyện, mới có thể giữa mài thành thép, sau đó di chuyển đi, nhưng lời di nói lúc đó đến hôm nay mình vẫn không quên được, mình cũng có lý tưởng giống như di ấy vậy.”

Hà Hiểu Vân nghe xong thì lẩn sang, nói:

“Lăng Vi, cậu rất kỳ quái biết không, suy nghĩ của cậu quá bướng bỉnh, chẳng lẽ cậu lại không nghĩ tới, làm công việc khác có lẽ sẽ tốt hơn sao, giống như giáo viên dạy văn xinh đẹp chẳng hạn, ba mẹ cậu cũng hy vọng như vậy mà, làm một giáo viên tương lai đi khắp thiên hạ, cũng rất có cảm giác thành tựu lắm chứ. “

Cổ Lăng Vi không khỏi nở nụ cười, cẩn thận suy nghĩ thì mình đúng là cố chấp thật đấy, có lẽ bởi vì kiếp trước sống quá tầm thường, có lẽ vì mình không thực hiện được giấc mơ, cho nên mới chấp nhất đến thế, nhưng mà kệ đi, ít nhất cô thích cuộc sống này, tuy là gian khổ nhưng vô cùng thú vị, và cô cũng biết, ba người bạn này hẳn cũng không cùng lý tưởng với mình đâu.

Nghĩ đến đây, Cổ Lăng Vi tò mò hỏi:

“Hiểu Vân, lý tưởng của cậu là gì?”

Hà Hiểu Vân ngửa đầu thở dài, nằm gối đầu lên cao:

“Lý tưởng, lý tưởng của mình nói ra các cậu không được cười.”

Trương Lệ Hồng nôn nóng nói:

“Lý tưởng vĩ đại là chuyện bình thường, bọn mình làm sao có thể cười cậu được chứ, cậu nói mau đừng có rề rề thế. “

Hà Hiểu Vân trợn mắt liếc bạn một cái, do dự một lát rồi mới nói ra:

“Lý tưởng của mình là làm một người vợ tốt.”

Một câu nói ra làm ba người nhin không được bật cười, Hà Hiểu Vân đặt mông ngồi xuống, nói:

“Đấy, các cậu vừa nói là không cười mình.”

Lý Đình cười:

“Làm ơn đi Hiểu Vân, lý tưởng của cậu vĩ đại đến trình độ này bọn mình làm sao mà không cười được, nào có ai có lý tưởng làm người vợ tốt. “

Hà Hiểu Vân hừ một tiếng nói:

“Các cậu biết cái gì, sau lưng một người đàn ông thành công luôn có một phụ nữ vĩ đại, có biết hay không hả? “

Cổ Lăng Vi không khỏi mỉm cười, Trương Lệ Hồng nói tiếp:

“Tớ đã nghĩ tương lai có thể ở lại quân đội, làm một chức vụ nào đó, không cần trở về là ruộng thì tốt rồi, còn có thể đem tiền trợ cấp về nhà, chu cấp tiền cho các em đến trường, đây là lý tưởng của tớ, có phải so với Hiểu Vân còn buồn cười hơn không?”

Câu nói của Trương Lệ Hồng làm không khí nóng nảy nháy mắt trở nên yên lặng, gia đình Trương Lệ Hồng rất nghèo, có lẽ cả trường quân sự cũng không mấy ai có hoàn cảnh giống thế. Ở một làng bên khe suối miền đông bắc, Trương Lệ Hồng cũng đề cập qua vài lần rồi, muốn về nhà hết đi xe lửa rồi đến ô tô cũng chưa tới nơi, còn phải đi thêm một đoạn xe bò nữa mới tới, giao thông ở đó dù là bây giờ cũng còn chưa được nâng cấp, ba người không thể tưởng tượng được, nhưng đó lại là sự thật.

Bốn người, muốn làm lính cũng chỉ có Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng mà thôi, nhưng mà so với Trương Lệ Hồng, Cố Lăng Vi cảm thấy, cô bạn thật sự là một nữ sinh rất chịu khó, bình thường hi hi ha ha vậy thôi, nhưng trong lòng vào thời khắc quan trọng cô chỉ nghĩ đến gia đình, và phải bằng khả năng của chính mình, có lẽ đó là một tình thần mà thể hệ bọn họ đang dần dần mất đi.

Trầm mặc nửa ngày Hà Hiểu Vân mới nói:

“Lệ Hồng, nếu cậu thật muốn tiến vào quân đội, cậu sẽ phải giống Lăng Vi, xuất sắc trong mọi môn học. Không phải mình dội nước lã vào cậu đâu, mà thực sự là trong quân đội rất chú ý đến các mối quan hệ, nếu cậu không có chỗ dựa gì thì chỉ có một cách là phải xuất sắc nhất, đi cửa sau thì chen chúc không nổi, chẳng hạn nếu người ta giữ lại hai người, cậu muốn là người thứ hai, chắc chắn sẽ phải chen chúc giành giật, nhưng người thứ nhất thì lại là không thể.”

Trương Lệ Hồng không khỏi trầm mặc, có vẻ đề tài này hơi nặng nề, Hà Hiểu Vân ha ha cười hai tiếng:

“Mình nói chuyện không biết chú ý gì, nhưng mà cậu phải biết, cậu có ưu thế rất lớn nha, chắc là sẽ có cơ hội thôi.”

Cố Lăng Vi mở miệng nói:

“Ngủ đi, lát nữa mà có còi tập hợp, có muốn ngủ cũng không ngủ được.”

Cố Lăng Vi nhắc tới mới nhớ, phòng kí túc xá 308 hoàn toàn yên lặng. Nhưng Cố Lăng Vi cô lại bắt đầu mất ngủ, Hà Hiểu Vân nói tuy có tàn khốc đấy, nhưng cô biết những lời này đều là sự thật, ai cũng không thể lảng tránh. Không chỉ là vận mệnh của Lệ Hồng, đó cũng là tiền đồ của chính cô, lúc trước khi cô vào đây, lòng đầy tràn nhiệt huyết chẳng cần quan tâm gì cả, quan hệ cửa sau của gia đình mình chắc là không có, cho dù có, ba mẹ cũng sẽ không để ý đến đâu, ba mẹ ước cô ở lại cùng gia đình còn không được, làm sao có thể để cô trở thành quân nhân, cho nên cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Cho nên giống như Hiểu Vân nói, cô chỉ còn có một con đường, chính là nổi bật lên, chỉ có cách đó thôi mới có thể đảm bảo thực hiện lý tưởng của mình. Cô nhớ lại sáng nay đội trưởng Vu có nói chuyện với cô, khoảng cách về tiêu chuẩn quân nhân so với cô còn kém rất xa, Cố Lăng Vi biết chính mình gần đây có chút tự mãn, bởi vì không có đối thủ, giống như đội trưởng nói, một trăm người nhỏ bé thì có một tướng quân, có cái gì mà đáng để kiêu ngạo chứ, chính mình nếu thấy thỏa mãn sẽ trở nên bảo thủ, không tiến bộ được nữa, rồi tự mình cũng sẽ ngày càng tự cao tự đại, như vậy lại càng nguy hiểm.

Cố Lăng Vi trong đầu hỗn loạn, vừa suy nghĩ lại mơ mơ màng màng ngủ, đêm nay, còi tập hợp khẩn cấp không thổi lên, ngủ nguyên một giấc như vậy cũng không có mấy khi.

Đội trưởng nhảy cảm phát hiện ra, Cố Lăng Vi, cô bé này hình như đã thay đổi, giống như sau một đêm sự kiêu ngạo ở đuôi lông mày đã biến đi không dấu tích, không những thế lại bắt đầu rèn luyện bản thân càng nghiêm khắc hơn, dù là tập thể thao hay bắn bia đều cực kì nghiêm túc, không nề hà, không ngại luyện tập một động tác cho tới khi đạt chuẩn, dám ngã dám đánh.

Đội trưởng không khỏi mừng thầm, lính mới phải trải qua vài giai đoạn khó khăn cũng giống như cô bé đang vượt qua cánh cửa đầu tiên vậy. Còn có một điều đội trưởng Vu không ngờ tới chính là Trương Lệ Hồng, cô bé này vốn là vận động viên thể dục, thể lực tốt, nhưng các kĩ năng còn thiếu sót nhiều, cũng không có sự thông minh linh hoạt của Cố Lăng Vi, tuy hơi ngốc nhưng gần đây lại có sự thay đổi đáng kể, nếu thành tích bắn súng lần đầu tiên chỉ là 0 điểm thì bây giờ cũng đã đạt 36 điểm, lính thể thao luôn có trăm chiêu trăm thức muôn hình muôn vẻ mà.

Rất nhiều lần đội trưởng nhìn thấy, vào thời gian nghỉ ngơi Trương Lệ Hồng cầm một khúc gỗ luyện ngắm bắn ở sân thể dục, cái gọi là người chậm cần bắt đầu sớm, chăm học khổ luyện quả là rất rõ ràng, tuy cô bé ở mọi phương diện đều chỉ đạt mức trung bình của tân sinh viên, từng bước từng bước tiến về phía trước,

như lấy Cổ Lăng Vi làm tiêu chuẩn, nếu nói Cổ Lăng Vi trời sinh làm lính thì một ngày không xa cô bé này hoàn toàn có thể luyện tập mà thành.

Đội trưởng đột nhiên phát hiện, ánh mắt của mình bất tri bất giác lại dõi theo Cổ Lăng Vi tới lui trên người hai người bọn họ, có lẽ Trương Lệ Hồng cũng là một nhân tài có khả năng đào tạo.Đương nhiên hết thấy điều này, hai vị đương sự tất nhiên không hề biết, nhưng sự cố gắng của Trương Lệ Hồng, cả phòng ký túc xá 308 hiểu rất rõ ràng, mọi người đều biết buổi tối hôm đó những lời nói của Hà Hiểu Vân trở nên có tác dụng, nhưng ba người cũng không nói gì thêm, duy trì yên lặng tuyệt đối, điều này mới là tình bạn chân chính không phải sao.

Quân huấn một tháng cuối cùng, chủ yếu sẽ huấn luyện việt dã 5km, như Hiểu Vân có nói , trường quân sự cũng tương đối thoải mái thôi, ít nhất không có hạng nặng võ trang hay mang nặng tập kích bất ngờ, nhưng điều không ổn là, lộ trình có một nửa là đường núi, điều này cũng là một thử thách rất lớn rồi, dù sao cũng đều nữ sinh, đi 5km duy trì được cũng đã là vấn đề rồi, huống chi còn có là đường núi, nhưng mà điều duy nhất đáng để mọi người hưng phấn, chính là, việt dã lần này có cả nam nữ cùng huấn luyện.

Cho nên các cô gái kích động không ngừng, quên luôn cực khổ, đúng là đau cũng vui mà.

Đội ngũ kéo một hàng dài, cho nên chia làm mấy đội nhỏ, những học trưởng từng có kinh nghiệm sẽ dẫn đầu, thuận tiện chăm sóc hướng dẫn, không cần phải nói bọn Cổ Lăng Vi được phân thành một đội nhỏ, và không phải ai khác, chỉ huy chính là người có thói quen lợi quyền mưu tư - đồng chí Diệp Bành Đào.

Diệp Bành Đào kỳ thật cũng buồn khổ lâu thật lâu, từ lần ra ngoài trước, anh có hẹn Cổ Lăng Vi vài lần, và luôn kết thúc bằng thất bại, cũng bởi vậy Diệp Bành Đào mới dành một tháng suy nghĩ cẩn thận, lần đó cô bé này cũng có chú ý gì đến mình đâu, người ta căn bản đối với hắn là một chút ý tứ cũng không có mà. Anh luôn luôn cao ngạo tự tin là thế, cho nên điều này đối với anh cũng là một đả kích không nhỏ, nhưng chưa gì đã nhận thua sẽ không phải là Diệp Bành Đào. Nếu mà cha anh biết được không những hung hăng đập vào móng vài cái mà còn bị mắng là ăn hại cũng nên.

Vốn ngay từ đầu anh đã không tự chủ mà bị một người chả giống người thường là Cổ Lăng Vi hấp dẫn mà, nếu Cổ Lăng Vi cũng như các nữ sinh khác, một câu đã mắc lưới, chưa biết chừng Diệp Bành Đào cũng sẽ không kiên trì như vậy. Nhưng mà Cổ Lăng Vi cố tình không để ý đến anh, điều này càng khiến cho Diệp Bành Đào tính tình bướng bỉnh nổi loạn, hung hăng hạ quyết tâm, không theo đuổi được Cổ Lăng Vi là điều không thể.

Diệp Bành Đào cũng không hề biết, tình yêu của anh lúc này mới bắt đầu, một tình yêu âm thầm lặng lẽ, từ từ nảy nở, chờ đến lúc đơm hoa, không biết phải trải qua bao nhiêu thử thách.

15. Chương 15: Cuộc Khiêu Chiến 5km Việt Dã

Phân đội hai mươi người của Cổ Lăng Vi bị chia thành hai tiểu đội, mỗi tiểu đội mười người, tạo thành một nhóm sắp xếp tiêu chuẩn, Diệp Bành Đào nhậm chức lớp trưởng lâm thời, Cổ Lăng Vi bị hắn ép buộc làm lớp phó, rồi giống như vô tình, bốn người phòng ký túc xá của Cổ Lăng Vi lại được phân vào một nhóm, nhóm còn lại do Trịnh Viễn dẫn đi.

Cổ Lăng Vi không khỏi nhìn thoáng qua Diệp Bành Đào đang nói chuyện với Trịnh Viễn phía trước, hai người đó giống như một bức tường không rời nhau ấy nhỉ, ánh mắt cô bất giác dừng lại trên người Trịnh Viễn, xem ra quan hệ giữa anh và Diệp Bành Đào cũng không phải bình thường đâu, anh luôn luôn giữ một vẻ mặt lạnh lùng, thế mà, khi ở cùng Diệp Bành Đào nói chuyện, có một sự thả lỏng tự nhiên đến lạ kì, đôi khi khóe môi còn nhếch lên, bên má hiện lên một cái lúm đồng tiền ẩn hiện, một vẻ ôn hòa khó thấy, phẳng phất nhẹ nhàng.

Hai loại khí chất mâu thuẫn ở trên người anh lại hoàn mỹ nhu hoà đến thế, càng khiến cho anh hấp dẫn hơn bao giờ hết. Cổ Lăng Vi cười nhạt, cúi đầu lại ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Diệp Bành Đào, cái tên này còn ti bỉ nháy mắt với cô mấy cái Cổ Lăng Vi bất giác lờm lại hắn một cái. Hà Hiểu Vân thấy vậy, thấp giọng:

“Lăng Vi, cậu có thấy không, hai anh chàng đẹp trai đứng chung một chỗ thật là đẹp mắt phải không?”

Nói xong còn như cười như không quét mắt nhìn Cổ Lăng Vi:

“Tớ cảm giác Diệp Bành Đào cũng không phải nhân vật bình thường, cậu cho anh ta leo cây nhiều lần như vậy, thế mà vẫn không nổi giận, tinh thần còn rất chỉ là sẵn khoái nữa, không chừng chừng lần này chính hẳn dùng thủ đoạn nha, nếu không sao tình cờ có thể dẫn nhóm mình đi chứ. “

Cổ Lăng Vi đẩy đẩy bạn:

“Hiểu Vân, cậu cũng trở thành bà cô nhiều chuyện rồi đấy, cẩn thận chút đi, đội trưởng Vu nói, nếu không đạt tiêu chuẩn sẽ bị phạt năm mươi lần hít đất- chống đẩy đấy.”

Hà Hiểu Vân bắt mồm chẹp miệng, không vui nói:

“Đội trưởng nói thế chủ yếu là để phát huy tinh thần đoàn đội thôi, xem kí túc xá như một khối, cho nên, nếu chỉ có một người nào đó đạt tiêu chuẩn cũng không được, Lăng Vi à, cậu chạy về nhanh nhất, tớ bị bỏ lại phía sau, cậu cũng sẽ bị phạt đấy. Huống chi tớ cũng không đến mức đó, cậu nên lo cho Lý Dĩnh thì tốt hơn.”

Lý Dĩnh nghe xong kêu rên thảm thiết:

“Cho nên các cậu phải chạy chậm một chút biết chưa, dù sao tớ cũng là người cuối cùng rồi, chúng ta bốn người cùng nhau về cuối, có nạn cùng chịu đi mà.”

Cổ Lăng Vi, Hà Hiểu Vân thêm cả Trương Lệ Hồng ở phía sau đồng thời trợn mắt liếc bạn một cái.

“Nghiêm, bên phải quay... điểm số 123... Quay sang phải, đội thứ nhất của nhóm một xuất phát. “

Theo khẩu lệnh rõ ràng lưu loát của Diệp Bành Đào, bình bịch... từng tiếng bước chân nhịp nhàng có tiết tấu vang lên, nhóm 1 của Cổ Lăng Vi trời hừng nắng sớm đã ra khỏi trường. Trên đường từng đội nối đuôi nhau về phía trước, hai hàng cây rêu rắt tiếng chim ca, màu nắng sớm xuyên qua cành lá nghiêng mình trước một đội ngũ trên dưới chỉnh tề, tinh thần càng thêm phấn chấn.

Hai bên đường, thỉnh thoảng sẽ bắt gặp các cụ già đang tập thể dục, hiểu hi quan sát bọn họ – một đoàn lính mặc quân phục cứ y như là động vật trong vườn bách thú. Rẽ qua một con đường nhỏ rồi lên núi, lúc đó mới thanh tịnh hơn, không khí cũng càng tươi mát, không có người đi đường nữa, nhưng mà, đối với thể lực của con người lại là một sự khảo nghiệm vô cùng khắc khe.

Đường núi uốn lượn khiến cho hàng ngũ chỉnh tề ban đầu dần dần tản ra, nhóm trước nhóm sau càng kéo dài thêm khoảng cách, nói thật, Cổ Lăng Vi cũng đã phải âm thầm kêu khổ rồi, loại việt dã đường rừng này cô chưa từng thử qua, đi bộ bình thường trên đường bằng phẳng đã khó, cho nên, rất nhanh cô cảm thấy chân mình nặng như mang chì, hô hấp bắt đầu hỗn loạn.

Cổ Lăng Vi hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn Diệp Bành Đào, tự nhiên lại thấy khâm phục tên này ghê gớm. Bình thường nhìn hẳn giống thiếu gia công tử là vậy, thế mà lúc này lại chạy như bay, một chút cũng không gò ép, mồ hôi trên mặt thì nhỏ giọt không ngừng đấy nhưng hô hấp lại vô cùng ổn định, không biết hẳn làm cách nào nhỉ.

Diệp Bành Đào đột nhiên nghiêng đầu nhìn Cổ Lăng Vi hô một tiếng:

“Nhìn anh làm gì, chạy nhanh mới theo kịp được, chờ tới khi trở về đi, em muốn nhìn bao lâu anh đều cho em nhìn, bây giờ hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn “

Giọng của Diệp Bành Đào rất lớn, hầu như các bạn nữ trong nhóm một của Cổ Lăng Vi đều nghe cả, đồng loạt cười ào, cô không thể không trừng mắt liếc hẳn, mặt cũng từ từ đỏ lên. Cổ Lăng Vi hừ một tiếng rồi xách lại ba lô, bước nhanh về phía trước, ánh mắt Diệp Bành Đào như lóe lên, cúi đầu khẽ cười rồi hướng về đội ngũ, lớn tiếng nói:

“Nhớ kỹ điều trọng yếu này, ba bước thì thở một cái, ba bước thì hít một cái! Chú ý điều chỉnh hô hấp, dùng cái mũi mà thở...”

Đội trưởng Vu phụ trách chạy trước chạy sau hỗ trợ, cũng nhắc nhở:

“Phân phối thể lực cho tốt, 2500 m hai bước thở một cái, hai bước hít một cái, 4000 thước từng bước hít một cái từng bước thở một cái, trên 4500 thước, các tiểu đội các nhóm do tôi dẫn, tranh thủ trong 30 phút các tiểu đội toàn bộ phải tới được đích.”

Cố Lăng Vi dựa theo mấy điều trọng yếu đó mà điều chỉnh lại tần suất hô hấp của mình, dần dần vượt qua thời kì mệt nhọc, thể lực của cô qua một khoảng thời gian cũng khôi phục dần, không giống với lúc đầu, những khiếm khuyết về kinh nghiệm việt dã đường núi của cô, Diệp Bành Đào bên cạnh sẽ không người nhắc nhở, thực sự vô cùng có ích.

Trương Lệ Hồng thì không cần phải nói rồi, thể năng của cô ấy vốn rất tốt, leo núi cũng là chuyện nhỏ thôi, có khi leo núi so với đi bình thường còn nhiều hơn ấy chứ, cho nên biểu hiện so với bình thường cũng tốt hơn rất nhiều. Hà Hiểu Vân tuy là yếu ớt một chút, nhưng dù sao cũng là con cháu quân nhân, miễn cưỡng cũng không để tụt lại phía sau. Nhưng mà Lý Dĩnh thì không được, thể lực của cô vốn đã rất bình thường, lại nuông chiều từ bé, bình thường huấn luyện một chút cũng đã kêu khổ thối trời rồi, huống chi bây giờ.

Vào thời điểm còn lại 1.000 m, cô ấy thể mà ngồi phịch xuống đất, khóc hét lên:

“Mình không đi nữa... huhu... Mình muốn chết... huhu...”

Vừa mở to mồm thở hổn hển, vừa xoay người giãy nảy trên mặt đất kêu khổ, cô cũng không buồn giữ hình tượng nữa, cứ thế mà khóc lớn. Như vậy cũng không phải người đầu tiên, phía sau còn cả khối người, nhưng mà lại là người duy nhất của phòng ký túc xá 308. Tụt lại phía sau với cô cũng chẳng sao, cô chỉ sợ ba người bạn cũng vì thế mà bị phạt, hít đất- chống đẩy năm mươi lần so với việt dã 5km cũng chẳng thoải mái hơn đâu, bởi thế bây giờ mới khó khăn đến thế.

Cố Lăng Vi nhìn sang Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân hiểu ý gật gật đầu, nhanh chóng quay đầu lại đi qua đem ba lô của Lý Dĩnh trên người, nhanh chóng khoác lên vai mình, Cố Lăng Vi cùng Trương Lệ Hồng bên trái bên phải dìu Lý Dĩnh cùng đi:

“Đi, cậu mà ở lại phía sau, chúng mình ba người đều bị phạt theo, có thể mà, mau đứng lên đi, kiên trì một chút nữa thôi.”

Lý Dĩnh nhìn hai bên, cũng hiểu được mình trở thành sự cản trở cho phòng 308, vì thế cô lau vội nước mắt miễn cưỡng chống đỡ đi về phía trước, Diệp Bành Đào hô to một tiếng:

“Tiểu đội 1 nhóm 1 gia tăng tốc độ, mau.”

Hà Hiểu Vân đi trước làm gương, vọt nhanh, Trương Lệ Hồng, Cố Lăng Vi vừa chạy vừa kéo Lý Dĩnh theo sát sau đó, cô giáo Lưu đứng ở địa điểm tập hợp trên cao, nhìn đồng hồ:

“Hai mươi chín phút 2 giây, phòng ký túc xá 308 làm rất tốt, không có ai tụt lại phía sau cả, cũng đạt thành tích tiêu chuẩn rồi đấy, còn cho tôi thấy tinh thần đoàn đội rất tốt, đáng khen lắm.”

Giọng nói kích động của cô giáo Lưu, bốn người bọn họ, ai cũng nghe không vào nổi, ngồi phịch xuống đất lớn mà thở, giống như một con chi chi bị mắc cạn ở bãi biển há miệng vậy đó. Vốn Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng cũng không đến mức chật vật vậy đâu, nhưng Lý Dĩnh cũng nặng cỡ năm mươi kg, cho nên cũng giống như người mang nặng. Bởi vậy bây giờ so với Lý Dĩnh và Hà Hiểu Vân hai người còn mệt gấp nhiều lần.

Lý Dĩnh quay người nôn khan, Cố Lăng Vi cố gắng lắm mới có thể áp chế từng đợt trào lên ghê tởm, cảm giác khó chịu cùng cực, Diệp Bành Đào lại tự nhiên tóm lấy tay cô:

“Cố Lăng Vi, em đứng lên hoạt động cho anh, nếu không sẽ ngất xỉu mất, mọi người cũng mau đứng lên hoạt động đi.”

Hà Hiểu Vân thở hổn hển nói:

“Ngất xỉu mới tốt, tỉnh lại phải chịu tội.”

Cố Lăng Vi biết Diệp Bành Đào nói đúng, miễn cưỡng để cho anh nâng mình đứng lên, một bên chân đá đá vào chân Lệ Hồng:

“Mau đứng lên, không xỉu ra đây lại phải tạt nước.”

Chưa gì nghe xong, Lý Đình lập tức cũng giãy dụa đứng lên, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng, Lý Đình ba người dìu nhau, như mấy cụ già bảy tám chục tuổi, đi còn có phần tập tễnh.

Cổ Lăng Vi muốn tránh khỏi cánh tay của Diệp Bành Đào, lại phát hiện chính mình một chút sức lực cũng không có, cho nên tạm thời để mặc hấn vậy. Diệp Bành Đào nhìn cô thở dốc dần dần bình ổn hơn, mới lấy trong túi ra chai nước khoáng mở nắp đưa sang:

“Em uống đi, bổ sung thể lực, các em nữ sinh được ưu đãi đấy, bọn anh nam sinh hồi trước yêu cầu 23 phút là phải tới nơi rồi, cũng có người tụt lại phía sau, nhưng không giống mấy em, em xem xem phía sau một đám quăng mũ cối giáp, chặt vật như đào binh vậy.”

“Người này.”

Cổ Lăng Vi trừng mắt liếc hấn một cái, vừa cảm thấy hấn cũng có chút tốt, thể mà chưa gì đã bắt đầu chán ghét rồi:

“Nam nữ vốn còn có thể lực khác nhau, nam mà khỏe hơn nữ có chút xiu thì kiêu ngạo cái gì chứ.”

Diệp Bành Đào cười cười nhìn cô:

“Thể trên chiến trường đánh nhau với quân địch, chẳng lẽ bởi vì các em là nữ mà thủ hạ lưu tình sao?”

Cổ Lăng Vi ngẩn người, đúng vậy, nếu là chiến tranh, dù là nữ cũng vậy thôi, thể lực yếu thì sao chứ, rèn luyện cũng sẽ tốt lên, nếu không đã không tham gia quân ngũ, Diệp Bành Đào nhìn sang:

“Mẹ anh cũng là nữ chiến sĩ, ba anh nói mẹ anh năm đó 5km việt dã thành tích tốt nhất là 20 phút, còn mang nặng nữa kia, em xem mặc quần áo nhẹ như vậy cũng mất gần 30 phút, dù có về nhất cũng có gì phải thỏa mãn chứ.”

Cổ Lăng Vi quay đầu nhìn hấn một cái:

“Anh bị mù sao, mắt nào của anh thấy tôi thỏa mãn?”

Diệp Bành Đào nháy mắt mấy cái:

“Em không thỏa mãn thật à, nhưng mà biểu tình vừa rồi của em rõ ràng là thỏa mãn nha. “

Cổ Lăng Vi chán nản, cảm giác sức lực khôi phục không ít, rút khỏi tay anh:

“Được rồi, cảm ơn anh Diệp lớp trưởng, tôi nhất định là kiêu ngạo quá rồi, phải cố gắng rèn luyện hơn nữa, nếu không đạt được thành tích tốt như mẹ anh, ít nhất vượt qua anh cũng không phải việc khó.”

Diệp Bành kiêu ngạo cười ha hả :

“Em nghĩ có thể vượt qua được anh, thể lực nam nữ còn trời sinh khác nhau lắm đấy.”

Tự nhiên lại nhớ tới lời Cổ Lăng Vi vừa nói giờ lại tự mình bác bỏ, không ngờ mình nói cũng không có chút thuyết phục nào cả như thế, anh đành im miệng

Cổ Lăng Vi liếc mắt một cái, nói:

“Thành tích tốt nhất của anh là bao nhiêu? “

Diệp Bành Đào nhìn cô một lượt trên xuống, cười tủm tỉm:

“Quần áo nhẹ thì 20 phút là không thành vấn đề.”

Cổ Lăng Vi gật gật đầu:

“Diệp Bành Đào, một tháng sau tôi cũng có thể đạt tới thành tích này anh tin không ?”

Diệp Bành Đào có chút giật mình ngược nhìn cô nữ sinh trước mặt, ánh sáng mặt trời ngày càng dâng cao, thái dương đỏ rực đầy hào nhoáng, lướt qua nóc nhà rồi len lỏi qua từng tán bạch dương, đậu lại trên khuôn mặt đỏ, từng mảng màu dung hợp, ánh nắng chiếu vào mắt cô như tản ra một ánh sáng màu xanh ngọc, rực rỡ chói lóa, như hòa tan hết thấy. Trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đó, từng giọt mồ hôi lướt vội qua, không chỉ oai hùng hiên ngang, còn có một tinh thần phấn chấn mà bông bột.

Diệp Bành Đào cảm giác được nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng nổi loạn, cái cảm giác xa lạ này càng khiến anh kích động, vội vàng lùi về sau vài bước, không dám quay lại nhìn cô, xoay người chạy đi nói chuyện với Trịnh Viễn phía sau.

Cổ Lăng Vi bị hấn làm cho ngơ ngẩn, không khỏi hừ một tiếng, không thèm để ý tới tên này nữa, cô xoay người rút ra mấy bình nước khoáng đưa cho bọn Hiếu Vân.

16. Chương 16: Lo Âu Của Diệp Tư Lệnh

“Báo cáo “

“Mời vào “

Diệp tư lệnh đang cầm bản kế hoạch diễn tập quân sự trong tay, đặt xuống, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lính cận vệ Tiểu Trương đưa tới một tờ giấy mời, Diệp tư lệnh nhận lấy:

“A! Là buổi tổng kết thành tích kì huấn luyện quân sự của sinh viên mới, đúng rồi, Bành Đào gần đây thế nào, không biết có gây ra chuyện gì nữa không đây? Cậu đi gọi điện thoại cho Lưu Quảng Nguyên, nói là tôi nói, cứ nghiêm khắc quản giáo Bành Đào, không được dung túng, nó là một tên tư sản chính hiệu, tất cả cũng do mẹ nó ngày ngày dung túng mà ra cả, nói thêm, lúc trước tôi huấn luyện cậu ta thế nào, giờ cứ thế mà áp dụng với Bành Đào cho tôi. “

“Vâng “

Tiểu Trương nghiêm lớn tiếng đáp, sau đó lại cười:

“Gần đây biểu hiện của Bành Đào tốt lắm, không chỉ không hề trốn học, còn tham gia các hoạt động huấn luyện của trường rất nhiệt tình, dẫn dắt sinh viên mới bắn bia và việt dã 5km nữa.”

Diệp tư lệnh ngẩn ra, đứng lên, đi qua đi lại hai bước rồi nói:

“Điều này không giống tác phong của thằng nhóc kia chút nào, có phải trong lòng nó lại âm mưu quỷ kế gì nữa không, hay là lại định che mắt lão Lưu rồi dương đông kích tây gì đó. “

Tiểu Trương bật cười, cha con Bành Đào cứ như vậy đấy, cao có chính sách, thấp có đối sách, hai người này đấu nhau có khi còn tốt hơn cả một buổi diễn tập quân sự chân chính ấy chứ. Các loại chiến lược chiến thuật đều được ứng dụng, thực ra Tiểu Trương cũng biết, Bành Đào tuy rằng lười cá vậy thôi, nhưng lại cực kì có năng khiếu quân sự, nghe nói trước đây cậu ta chơi trò bày binh đánh trận với mấy đứa nhỏ trong viện, đừng cho rằng đây là trò chơi con nít, nếu cẩn thận cân nhắc kỹ càng thì có thể nhìn thấy bên trong vận dụng vô vàn chiến lược quân sự, có lẽ đây chính là quan hệ huyết thống di truyền, Bành Đào trời sinh đã có thể làm chỉ huy.

Cũng từ đó, Diệp tư lệnh bắt đầu nghiêm khắc hơn nữa với con mình, dù là ở nhà cũng quân sự hóa hoàn toàn cuộc sống, Bành Đào từng tự giễu nói rằng, nhà là gì, thực ra chính là một binh doanh không hơn không kém, ba là lớp trưởng, mẹ là ban phó, còn cậu đương nhiên chính là lính tốp.

Nghĩ tới đây, Tiểu Trương khẽ cười, Diệp tư lệnh càng nghĩ càng thấy việc này kì lạ, trong lòng âm thầm cân nhắc, thằng nhóc này từ khi lớn lên đến giờ đã thấy nó an phận quá nửa giấy đâu, trường quân sự cũng là mình ép buộc nó tham gia, thiếu chút nữa thằng nhóc kia đã quay đầu bỏ chạy, làm sao có thể chuyển biến thành tích cực như thế được, không đúng, chắc chắn có âm mưu:

“Tiểu Trương, cậu đi nói với Lưu Quảng Nguyên, lần tổng kết này tôi sẽ đi , nhân tiện xem xem thằng nhóc kia làm cái trò gì. “

Tiểu Trương thoáng do dự, ánh mắt lợi hại của Diệp tư lệnh đảo qua đã thấy, ông lớn giọng nói:

“Cậu không cần thay nó giấu diếm, nếu cậu dám lừa trên gạt dưới, tôi sẽ lấy quân pháp mà xử cậu “

Diệp tư lệnh tự nhiên rộng to làm Tiểu Trương hết hồn, thẳng tắp đứng nghiêm trình báo:

“Báo cáo tư lệnh, tiểu đồng chí Diệp Bành Đào hình như đang yêu “

Diệp tư lệnh vẫy vẫy tay:

“Lừa đảo đấy, từ khi nó đi học nhà trẻ đã bắt đầu có mấy biểu hiện này rồi , yêu đương có cái gì mà đáng ngạc nhiên chứ.”

Tiểu Trương nhúc nhúc:

“Nhưng là lần này nghe nói là yêu thật sự.”

“Yêu thật sự?”

Diệp tư lệnh nở nụ cười:

“Nó mà có thể yêu thật sự, chắc tôi đây giờ cháu trai cũng có luôn rồi “

Nói xong ngồi lên ghế, nói:

“Hắn lần này không biết lại vừa mất loại con gái nào đây, hồi trung học có lần nó mang về nhà một cô gái, thiếu chút nữa tôi đã định bắn chết nó luôn rồi, quần thì rách bầy tám lỗ, tai đeo khuyên nhiều đến nhức mắt, còn tô mắt y như gấu trúc vậy, giờ là loại đây không biết. “

Tiểu Trương hắc hắc cười, thầm nghĩ, đây không phải là vì hai cha con đấu nhau sao, Bành Đào biết ý ba mình ghét nhất cái loại con gái như vậy nên mới dẫn về nhà, nhớ tới tin trường học đưa sang, Tiểu Trương đoán lần này không chừng tư lệnh còn thuận mắt hơn con cả trăm lần ấy chứ, vội vàng đưa ra tập lý lịch nhập học:

“Đối tượng lần này Bành Đào thích là sinh viên mới hệ tin tức Cổ Lăng Vi, đây là tư liệu nhập học của cô ấy. “

Diệp tư lệnh cúi đầu nhìn lướt qua, không khỏi nhíu mày, tập giấy trong tay được cầm lấy cẩn thận hơn, trên đó có một tấm ảnh, tóc tai ngắn gọn, tinh thần hoạt bát, mặt mày thanh tú, xinh đẹp như hoa, đập ngay vào mắt đã khiến người ta thấy được khí chất của dòng dõi thư hương có học, đuôi lông mày khỏe mắt còn lộ ra rõ ràng một cô gái khí phách hiên ngang, phi thường.

Ánh mắt của Diệp tư lệnh nhìn từ trên xuống dưới, con bé này là một chuỗi các biểu hiện xuất chúng tạo thành, thi vào trường cao đẳng với số điểm rất cao làm cho Diệp tư lệnh không khỏi gật gật đầu. Nó cũng là một nhân tài đây, con gái của một gia đình trong sạch, Diệp tư lệnh tự nhiên lại thấy lo lắng cho cô bé nào đó, con mình thì Hồn Thế Ma Vương như thế, ông hiểu rõ nhất, cái khác không nói chứ vấn đề bạn gái thì đúng là thiên phú dị bẩm, trong người đã có mầm mống hoa hoa công tử rồi. Có đôi khi Diệp tư lệnh cũng buồn bực ghê lắm, rõ ràng mình sống khuôn phép là thế, mẹ nó cũng là một người phụ nữ nghiêm túc, sao mà thẳng thớm Bành Đào này lại biến thành người như vậy chứ.

Cô bé này nhìn qua là một cô gái tốt, dù sao cũng không thể bị hủy trong tay nó, nghĩ đến điều này, ông ngẩng đầu lên, nói:

“Cậu nhanh cho người theo sát nó cho tôi, cô bé này tốt như vậy, tôi không muốn nó dính vào.”

Tiểu Trương bật cười:

“Tư lệnh lần này ngài nghĩ sai rồi, Bành Đào giống như là khối da trâu bám theo người ta vậy đó, nữ sinh người ta không có động lòng chút nào. “

Diệp tư lệnh ngẩn ra không khỏi vỗ trán cười to:

“Tốt, con bé này làm rất tốt, phải cho thẳng thớm kia biết, nòi là làm bằng sắt.”

Diệp tư lệnh nghĩ lại tự nhiên hiểu ra:

“Nói như vậy Bành Đào giúp đỡ sinh viên đi bắn bia rồi việt dã 5 km, đều là vì Cố...”

Nói xong cúi đầu nhìn tư liệu:

“À! Cổ Lăng Vi.”

Tiểu Trương gật gật đầu buồn cười nói:

“Tôi nghĩ Bành Đào là muốn đi khoe khoang, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”

Diệp tư lệnh vội vàng xao động vẫy tay ý bảo cậu nhanh chút nói ra, không cần thừa nước đục thả câu như thế, Tiểu Trương vội vàng đứng thẳng nói:

“Đáng tiếc người ta so với cậu ta cũng không hề thua kém. “

“Sao?”

Diệp tư lệnh không thể không ngỡ ngàng, Bành Đào tuy rằng không tốt, nhưng đối với quân sự nó có năng khiếu bẩm sinh, hơn nữa từ nhỏ đã được huấn luyện, kỹ năng quân sự của nó, Diệp tư lệnh vẫn rất tin tưởng, chẳng lẽ, nghĩ tới đây, ông mở miệng nói:

“Cậu nói cô bé này thực xuất sắc.”

Tiểu Trương gật gật đầu:

“Vâng! Rất xuất sắc. “

Hiệu trưởng Lưu nói cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp người nào xuất sắc như vậy, dù là đội hình đội ngũ, quân tư, nội vụ, rồi tới thể thao, bắn bia hay là việt dã 5 km, cô giống như là một người lính lão luyện vậy. Diệp tư lệnh cúi đầu nhìn tấm hình phía dưới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dịu dàng lại mang một nụ cười tươi thản nhiên, một chút cũng không nhìn ra lợi hại đến thế, ông ngẩng đầu khẽ cười:

“Lưu Quảng Nguyên càng ngày càng giống đồ mặt dày rồi, một cô bé dịu dàng như vậy làm sao có thể? “

Tiểu Trương nói:

“Tôi cũng không tin, nhưng mà Lưu hiệu trưởng kể ra lại vui vẻ lắm, không giống như nói ngoa đâu, ông nói cô bé này lần đầu đạn bắn đạt điểm tối đa năm mươi điểm, không trượt phát nào, 5km việt dã thành tích tốt nhất là 20 phút, so với cả đại đội đều tốt hơn rất nhiều. “

Diệp tư lệnh không khỏi nổi lên hứng thú:

“Tốt lắm, Lưu Quảng Nguyên luôn thích nói ngoa, cậu đi gọi điện trả lời, nói là lễ tổng kết sinh viên mới, tôi sẽ tới.”

“Vâng “

Tiểu Trương nghiêm cẩn cúi chào rồi đi ra ngoài. Ở đó, Diệp tư lệnh tiếp tục nghĩ một lát, rồi cất tư liệu của Cố Lăng Vi vào trong bao công văn.

Nói đến Cố Lăng Vi lúc này, huấn luyện quân sự sắp kết thúc, tập hợp khẩn cấp, 5km việt dã, khó nhất cũng đã đều đi qua, nhóm sinh viên nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ, vòng cuối cùng tự nhiên lại nghiêm khắc hơn nữa, cô giáo Lưu quyết định không cấp nước, hơn nữa còn luyện thể thao, cái gọi là luyện thể thao kỳ thật chính là huấn luyện đánh ngã, thể thao bình thường vốn chỉ là tập thể dục theo nhạc cũng không phải là một cái bậc cấp gì cao, giờ lại tiếp cận tới cách đấu bắt đánh nhau kịch liệt, động tác gọn gàng nhưng cực kì thực dụng.

Ở trường đại học công an Cố Lăng Vi có học qua, cho nên động tác vốn đã rất đúng tiêu chuẩn rồi, thế nhưng đội trưởng Vu vẫn không hài lòng như cũ.

“Cố Lăng Vi bước ra khỏi hàng “

Cố Lăng Vi đi về phía trước ba bước:

“Có. “

Đội trưởng Vu vẫy tay:

“Giờ làm một số động tác mẫu, chuẩn bị bắt đầu.”

Theo khẩu lệnh của đội trưởng Vu, Cổ Lăng Vi nhảy lên, rồi xoay người, động tác có một chút chậm, mông rớt xuống đất, rầm một tiếng, Hà Hiểu Vân, Lý Dĩnh cũng cảm thấy đau thay, Cổ Lăng Vi cũng rên một tiếng, hít hơi thật sâu, đội trưởng Vu nhú mồm liếc cô một cái:

“Nói cho các em biết bao nhiêu lần rồi! Nhảy lên sau xoay người phải nhanh, nghiêng người gập khủy tay! Xem cho kỹ !”

Nói xong, đội trưởng Vu trực tiếp nhảy lên, giữa không trung, nhanh chóng xoay người, tay trái cánh tay gập lại, hai tay chống đỡ thân thể nghiêng người, làm mẫu động tác tiêu chuẩn hoàn mỹ. Học sinh vỗ tay như sấm dậy, Cổ Lăng Vi không khỏi có chút sùng bái nhìn đội trưởng Vu, đây là lần đầu tiên được nhìn cô tự mình làm mẫu một động tác, lưu loát rồi sức lực thật sự là hoàn hảo đến không chê vào đâu được.

“Cổ Lăng Vi, có làm được như vậy không? “

Cổ Lăng Vi nghiêm người, lớn tiếng nói:

“Có “

Đội trưởng Vu gật gật đầu:

“Các học sinh khác nghiêm nghị, nghỉ ngơi 10 phút, Cổ Lăng Vi, em tiếp tục luyện tập ba mươi lần động tác sườn ngã, làm tốt không khó, vấn đề là khổ luyện, thành thực tất sẽ khéo léo, mấy trăm lần, động tác tự nhiên sẽ chuẩn, đến đây, chuẩn bị bắt đầu.”

Theo hiệu lệnh của đội trưởng Vu, Cổ Lăng Vi lần lượt bắt đầu nhảy lên rồi ngã xuống, trên sân thể dục các bạn học khác đang nghỉ ngơi cũng âm thầm tắc lưỡi, Lý Dĩnh nhỏ giọng nói:

“Hiểu Vân, cậu nói Lăng Vi sẽ không ngã đến gãy đi chứ, mình nhìn mà còn sợ hãi, đội trưởng Vu của chúng ta mấy ngày nay làm sao vậy nhỉ, hình như cô ấy cố ý nhằm vào Lăng Vi vậy, lúc nào cũng soi mói nghiêm khắc hơn, mình thấy Lăng Vi so với chúng ta còn tốt hơn rất nhiều. “

Hiểu Vân nói:

“Ba tớ nói, tuần sau sau khi kết thúc cuộc huấn luyện sẽ tổng kết thành quả của sinh viên mới, lần này có rất nhiều thủ trưởng của các quân khu đến tham dự, mình nghĩ đội trưởng Vu muốn tôi luyện Lăng Vi , dù sao cậu ấy cũng tốt nhất, phải nổi hơn nữa, mà cậu không thấy sao, đội trưởng ma quỷ đối với Lăng Vi không giống chúng ta, có đôi khi ánh mắt nhìn vào Lăng Vi, giống như nhìn một tia hy vọng, hoặc là gì đó, dù sao mình cũng không hiểu rõ, cái cảm giác này, cảm giác đội trưởng Vu không phải nhằm vào Lăng Vi, ngược lại, cô ấy thực sự coi trọng Lăng Vi.”

Trương Lệ Hồng không khỏi có chút ảm đạm nói:

“Đúng vậy, Lăng Vi thật thông minh, mình có luyện tập khổ cực cũng không so sánh được, chênh lệch thật không nhỏ.”

Hà Hiểu Vân liếc mắt nhìn bạn một cái rồi nói:

“Lệ Hồng, cậu cũng không cần để tâm mấy chuyện vụn vặt này, cậu cũng rất xuất sắc mà, tin tớ đi, Lăng Vi là thiên phú dị bẩm, nhưng cậu cũng là thật khổ luyện mà thành, dù có kém hơn Lăng Vi, nhưng mà nếu kiên trì, ước mơ của cậu cũng không phải quá khó khăn.”

Trương Lệ Hồng biết lời của Hà Hiểu Vân không thể chắc chắn thành sự thật, nhưng mà vẫn rất đáng tin, cảm xúc ảm đạm trong lòng cũng vì thế mà giảm bớt, bắt đầu nghĩ tới mấy động tác tiêu chuẩn, buổi tối chắc mình phải đến sân thể dục luyện tập thêm mấy lần nữa, người chậm cần bắt đầu sớm, nếu không có thiên phú như Lăng Vi, cô sẽ cố gắng gấp bội để bù.

Làm đến lần thứ ba mươi động tác sườn ngã, cuối cùng, Cổ Lăng Vi rốt cục tìm được một chút cảm giác, dù không có hoàn hảo như đội trưởng Vu, nhưng mà cũng đạt được tiêu chuẩn, đội trưởng Vu lúc này mới buông tha cho cô. Buổi tối phòng 308 đèn đuốc sáng trưng, Cổ Lăng Vi nằm trên giường, Hà Hiểu Vân kéo quần áo của cô lên, lạnh ngắt, háng đã muốn xanh tím một mảng, cô lấy tay nhẹ nhàng chạm vào, Cổ Lăng Vi lại rên hừ hừ hai tiếng, Lý Dĩnh và Trương Lệ Hồng đẩy cửa bước vào, nói:

“Hiểu Vân, túi chườm nước đá đến rồi đây.”

Cái gọi là túi chườm nước đá chính là sản phẩm đặc sắc của trường quân sự, dùng nước quýt có ga đông lạnh thành băng rồi bán, khi trời nóng có thể đập nát làm nước đá bào để ăn, Hiểu Vân dùng khăn mặt bao lấy túi chườm nước đá, đặt giữa háng xanh tím của Cố Lăng Vi, cái loại lạnh lẽo này làm giảm bớt không ít đau đớn, Cố Lăng Vi khẽ thở ra, Hà Hiểu Vân trừng mắt liếc cô một cái nói:

“Cậu ngốc à, đây không phải chỉ là huấn luyện thôi sao, cậu coi mình thành cái gì, nếu ngã tàn tật luôn thì sao, tương lai cậu còn làm lính cái rắm gì nữa...”

Hà Hiểu Vân nói liên miên cần nhằn một hồi không thôi, lúc cô dừng lại mới phát hiện Cố Lăng Vi hiền lành không rên một tiếng, mặc cho cô quở trách lâu như vậy, không khỏi âm thầm kinh ngạc, cô thăm dò đi qua, Lý Đình khẽ cười nói:

“Cậu ấy sớm đã ngủ rồi.”

17. Chương 17: Hội Diễn Thành Quả Huấn Luyện Quân Sự.

Ngày mùa thu trong lành, gió đưa nhẹ nhẹ, sân huấn luyện trường quân sự rộng lớn hôm nay đã được chưng dựng làm nơi hành binh, toàn bộ các giáo viên, học sinh đều có mặt đông đủ, dưới ánh mắt của các vị thủ trưởng trên đài, tiếng hiệu lệnh rõ ràng vang lên... 94 lớp tân sinh viên thẳng tắp bước vào, nhịp nhàng từng bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn các thủ trưởng quân khu liên tiếp gật đầu cũng thấy, trong ánh mắt thể hiện rõ ràng sự đắc ý hài lòng.

Sinh viên nam nữ tách nhau ra, nam sinh đi trước nối tiếp sau đó là nữ sinh, Cố Lăng Vi dẫn đầu đoàn, khẩu lệnh hô vang, đội ngũ hình vuông chỉnh tề tiến về phía trước, tới khu vực gần đài trung tâm, Cố Lăng Vi lớn tiếng hô: “Cúi chào.”

“Chào thủ trưởng.”

“Chào các em, vất vả rồi.”

“Làm việc phụng sự.”

Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, giọng nữ vang dội tuy rằng không to rõ như giọng nam, nhưng trong nhu có cương, một hương vị rất khác, trước đài trung tâm năm cánh sao quốc kì bay trong gió, chiếu rọi tư thế hiên ngang oai hùng của những chiến sĩ, ánh mắt Diệp tư lệnh bất giác dừng lại trên người cô bé đứng đầu đội ngũ nữ sinh.

Khoảng cách hơi xa, nhưng vẫn có thể nhìn ra đánh vẻ duyên dáng, so với bức ảnh đã gầy đi rất nhiều rồi, nhưng mà xinh đẹp không hề thay đổi, không mảnh mai yếu đuối, cô bé ưỡn ngực ngẩng đầu, quân trang phẳng phiu, đi đứng kiên định, khẩu lệnh được hô rất rõ ràng, lớn giọng, trong trẻo lại đầy khí thế, cho dù duyệt binh chưa ai sánh bằng Diệp tư lệnh, nhưng mà không thể không nói, cô bé xinh đẹp xuất sắc này, trong quân đội không mấy ai có được, cho dù có cũng chỉ đi công tác đoàn văn công, bộ đội tác chiến làm sao tìm được.

Hiệu trưởng Lưu Quảng Nguyên bên cạnh thấp giọng nói:

“Thủ trưởng à, cô bé đứng đầu kia chính là Cố Lăng Vi, thế nào, tôi không nói ngoa chứ.”

Lưu Quảng Nguyên trước đây là thủ hạ của Diệp tư lệnh, cho nên vẫn quen gọi ông là thủ trưởng như thế, hôm nay cũng không sửa được, Diệp tư lệnh quét mắt nhìn ông:

“Đội ngũ thôi mà, dễ dàng như thế có thể thấy cái gì hả, nhưng mà con bé này cũng có tướng lắm đấy.”

Trịnh tham mưu trưởng ngồi bên nói:

“Lão Diệp ông trước tới nay lúc nào cũng ăn ngay nói thẳng, nhưng mà lần này lại đắn đo, tôi thấy con bé này không chỉ có dáng thôi đâu, rất tốt đấy chứ, so với chúng ta thời còn tân binh tốt hơn rất nhiều rồi.”

Sắc mặt Diệp tư lệnh đen đi:

“Ai là đội trưởng tân binh năm nhất này?”

“Còn có thể là ai, đương nhiên là Vu Kiến Quốc.”

Tham mưu trưởng Trịnh cười nói.

“Vu Kiến Quốc?Thằng nhóc này thì dạy được cái gì, Tiểu Trương gọi điện cho Vu Kiến Quốc, nói hẳn nếu không cho ra được một thể hệ hùng binh, tôi sẽ bắn chết nó.”

Tiểu Trương vội vàng đáp ứng, Trịnh tham mưu trưởng khẽ cười:

“Lão Diệp ông tính tình mấy chục năm rồi cũng không thay đổi, làm lính cũng phải có thời điểm bắt đầu chứ, đều được cha mẹ nuông chiều từ bé cả, tự nhiên sao lại thích ứng ngay với cuộc sống khổ cực của quân doanh được chứ.”

“Vô nghĩa.”

Diệp tư lệnh nhếch mi:

“Muốn làm thiếu gia thì chạy về nhà làm đi, ông đây không phải là nơi dạy trẻ nhỏ, lính của tôi phải là loại tốt nhất, tướng đội ngũ là một đồng ham ăn chờ chết chắc, không có cửa đâu.”

Mấy người thoải mái nói chuyện, dưới đài đã bắt đầu màn biểu diễn thể thao, a, ha, từng thanh âm không dứt bên tai, bởi vì đây đều là những nữ sinh xuất sắc, cho nên hiệu quả thị giác vô cùng mới mẻ và đẹp mắt.Hiệu trưởng Lưu Quảng Nguyên nhìn các em học sinh phía dưới, bởi vì gần với đài trung tâm nên thấy vô cùng rõ ràng, Cổ Lăng Vi hô vang:

“Chuẩn bị đòn đánh địch.”

Khẩu lệnh vừa đưa, đội ngũ nữ sinh hình vuông nhất tề cử động, hướng trái, chân phải rút ra sau, hai chân tạo thành hình chữ bát, thể trọng tập trung vào chân phải, hai tay nắm phía trước, cánh tay trái gấp khúc, lớn hơn 90 độ, nắm tay cao ngang cằm, đánh quyền móc vào trong, một quyền từ phía sau hướng mặt đánh tới, sau đó nhanh chóng thu tay, mắt nhìn thẳng.

Ánh mắt Diệp tư lệnh lộ ra tia hứng thú, trong các bài tập thể thao thì đòn đánh địch học sinh nữ tập tương đối khó khăn, nắm đầm phải thật có lực, con gái lại yếu, nhưng mà, Diệp tư lệnh nhìn về phía cô bé đứng đầu, chỉ còn hai chữ, tiêu chuẩn, ông cũng không tìm được một khuyết điểm nào, tay đánh chân đá, phòng thủ chắc chắn, liên tiếp một loạt động tác lưu loát, nhuần nhuyễn thuần thục.

Chính xác mà nói, phía sau đội hình này vẫn còn nhiều người chưa tốt, nắm chưa đúng kỹ thuật, nhưng mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn có thể luyện được như thế, với sức khỏe yếu ớt của nữ sinh mà nói là không phải dễ dàng.Còn cô bé Cổ Lăng Vi này, không chỉ Diệp tư lệnh mà cả các vị thủ trưởng khác, không ai không ngỡ ngàng.

Động tác sạch sẽ lưu loát, không chút yếu điệu ướn ắt, tinh thần dám đánh dám ngã đó đã để lại trong lòng các vị thủ trưởng một ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là động tác sườn ngã, hoàn hảo.Trước đài trung tâm, hàng loạt học sinh giáo viên vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

Bên cạnh đội trưởng Vu là một người phụ nữ khoảng tầm 30 tuổi, hiên ngang trong bộ nữ quan, một thân màu xanh đã khiến cho toàn bộ thủ trưởng quân khu chú ý, cô là đội trưởng đội nữ đặc công Hàn Vệ Hồng, Hàn đội trưởng nhìn xuống Cổ Lăng VI, không khỏi cười nói:

“Cô bé chính là mục đích mà cô mời tôi đến đây hôm nay sao?”

Vu đội trưởng hiện lên một ý cười ôn hòa khó thấy:

“Chính xác, là tân sinh viên năm nay, hệ tin tức Cổ Lăng Vi, cô xem, thấy thế nào?”

Hàn Vệ Hồng gật gật đầu:

“Một mầm non tốt, nhưng mà cô bé xinh đẹp như vậy, tôi luyện ở chỗ chúng ta có phải đáng tiếc quá không, hơn nữa cô cũng biết điều kiện công tác của chúng ta nguy hiểm đến tính mạng thế nào mà, nếu không phải cô bé tự nguyện, cho dù các kỹ năng có tiêu chuẩn tới mức nào cũng không được, cô hiểu phải không?”

Ánh mắt đội trưởng Vu nghiêm túc:

“Tôi hiểu, có lẽ tôi hơi cố chấp, nhưng cô bé này, cô không thấy rất giống một người sao?”

Hàn Vệ Hồng ngậy ra một lúc, lướt qua Cổ Lăng Vi đằng xa:

“Cô nói Hải Vân?”

Đội trưởng Vu gật đầu:

“Cô bé này cũng thối sáo bầu, hồi trước Hải Vân cũng thích nhất thối cái này, cô còn nhớ không?”

Hàn Vệ Hồng có chút ngỡ ngàng, mãi một lúc mới lấy lại tinh thần vỗ vỗ vai đội trưởng:

“Cô đấy, vẫn không thoát ra khỏi những khúc mắc đó, ngày ấy là ngoài ý muốn, không phải vì cô.”

Mặt đội trưởng tái nhợt, trầm mặc thật lâu mới nói:

“Nhưng tôi biết, nếu ngày đó tôi tới, Hải Vân sẽ...”

Hàn đội trưởng cướp lời:

“Cô đừng để tâm mấy chuyện vụn vặt này nữa, nhiều năm rồi vẫn không sửa được tật xấu này, người chết cũng chết rồi, cô có nhớ thì hãy để Hải Vân trong lòng, cô ấy sẽ vĩnh viễn bất tử, chỉ thế là đủ rồi.”

Đội trưởng Vu sững sờ:

“Đúng, ở trong lòng sẽ trường tồn vĩnh viễn, cô thấy con bé Cổ Lăng Vi này?”

Hàn Vệ Hồng nói:

“Tôi xem qua, thấy quân ủy sang năm có kế hoạch thành lập đội điều tra nữ, ngoài việc chiêu binh ta, nghe nói cũng sẽ tìm trong trường quân sự, là bộ đội tác chiến phải tiên phong tinh nhuệ, cái này ai cũng biết, thể lực, tiềm năng, kỹ năng, tâm lý đều phải phi thường, nữ đặc công chúng ta cũng cần có tầng lớp kế cận rồi, hôm nay tới đây tôi cũng muốn xem, nếu cô bé đủ xuất sắc, tôi tin nguyện vọng của cô sẽ thành sự thật.”

Đội trưởng thoáng vui mừng:

“Bộ đội tác chiến, vậy thì tôi có thể trở về bộ đội phải không, làm giáo viên ở đây tôi sắp điên rồi.”

Hàn Vệ Hồng khê cười:

“Chân của cô không tốt lắm.”

Đội trưởng Vu kịch liệt lắc đầu, Hàn đội trưởng cúi đầu nói:

“Yên tâm đi, thời điểm thích hợp tôi sẽ nói với cấp trên, bộ đội vẫn thích hợp với cô hơn, đúng rồi, cô bé này gọi là gì nhỉ?”

“Cổ Lăng Vi, can đảm can trọng, bắn bia lúc nào cũng điểm tối đa, tôi còn hoài nghi con bé này trước kia làm lính kia, rất có tiềm năng của một tay súng bắn tỉa.”

Đội trưởng Vu nói xong, Hàn Vệ Hồng gật gù, Cổ Lăng Vi, cái tên cũng thật dễ nghe.

Cổ Lăng Vi dẫn đầu đoàn biểu diễn thể thao, đứng phía trước các vị thủ trưởng quân khu, các tư thể tiêu chuẩn họ đã xem không ít, nhưng mà cô bé xinh đẹp này, chỉ trải qua ba tháng huấn luyện đã có thể đạt tới mức độ chính xác như vậy thực sự rất khó tin, Diệp tư lệnh vui vẻ nói:

“Tiểu Trương, cô bé kia tốt đấy, nhưng mà nhìn nó mạnh mẽ thế kia, phải theo đuổi rất cực khổ đây.”

Tiểu Trương bật cười phốc một tiếng:

“Đúng vậy, Bành Đào cũng ném mùi thất bại rồi.”

Diệp tư lệnh haha phá lên cười, nói:

“Nhớ nói với thằng nhóc kia, phải thu phục được con bé này về nhà, coi như là nhiệm vụ tôi giao, không đạt được thì khỏi về, tôi không cần thằng con vô dụng như vậy.”

Tiểu Trương có chút đỏ khốc đỏ cười, ở bên cạnh sân thể dục, Trịnh Viễn thấp giọng nói:

“Bành Đào, ba cậu sao lần này cũng tới, tôi nghe nói không phải sắp diễn tập quân sự sao?”

Diệp Bành Đào nói:

“Chú Trịnh không phải cũng tới sao?”

Nói xong ánh mắt anh đảo qua người ba tôn kính đang ngồi bên cạnh hiệu trưởng Lưu, nói thầm trong bụng, không phải chú Lưu lại báo cáo cái gì đó chứ, lão gia còn tự mình đến giáo huấn mình hay sao, nghĩ đến đây tự nhiên lại thấy không yên, nhưng mà anh ngẫm nghĩ một hồi, khoảng thời gian gần đây mình rất quy củ mà, đi học huấn luyện đủ cả, cũng không làm chuyện xấu.

Nghĩ xong, Diệp Bành Đào âm thầm thở ra, ánh mắt nhìn về Cố Lăng Vi đứng đầu dưới sân thể dục, bước từng bước, nhẹ nhàng xinh đẹp, chắc anh cũng không thể làm tiêu chuẩn như cô ấy được, Mập mập bên cạnh nói:

“Diệp thiếu cậu thấy không, đóa hoa kia không phải cô nhóc bình thường nha, thân thủ kia, người bình thường chắc bị một đám làm chết khiếp.”

Trịnh Viễn và Diệp Bành Đào đồng thời bật cười, liếc nhìn tên đó, Bành Đào đắc ý dào dạt nói:

“Đương nhiên, bạn gái Diệp Bành Đào đâu phải người tầm thường.”

Trịnh Viễn hơi cúi đầu, có gì đó lóe lên trong đôi mắt, lại như không, Mập mập cười nói:

“Thôi đi Diệp thiếu, bạn gái, tôi thấy cô bé kia còn không thèm quan tâm cậu, Trịnh Viễn nhìn còn thấy có hy vọng hơn đây.”

Mặt Diệp Bành Đào đen một mảnh, đồng hương của Trương Lệ Hồng ngồi bên cạnh nhéo tay cậu ta, thấp giọng:

“Mày bớt nói đi, miệng hôi thúi.”

Mập mập giờ mới phát hiện lời mình nói dễ khiến người ta hiểu lầm, vội sửa:

“Ha ha, tôi nói hươu nói vượn mà haha...”

Trịnh Viễn ngẩng đầu vừa vặn đụng phải ánh mắt Diệp Bành Đào đang nhìn, lần này Trịnh Viễn không biết vì sao, không hề lui bước, nhìn thẳng tắp lại anh, không biết bao lâu sao, Diệp Bành Đào mới vươn tay đánh vào vai Trịnh Viễn:

“Buổi tối ra ngoài uống rượu đi không?”

Trịnh Viễn liếc anh một cái:

”Lại như cũ, leo tường đi.

Diệp Bành Đào gật đầu:

“Ai say trước mời khách.”

Cố Lăng Vi hôm nay không thấy thoải mái mấy, hội diễn cùng thời điểm đi cả của cô tới thăm, thực sự quá mệt, cho nên với màn biểu diễn của mình cũng không mấy tin tưởng, thẳng tay túm lấy Hà Hiểu Vân hỏi:

“Sao hả Hiểu Vân, thấy động tác của mình tiêu chuẩn không?”

Hiểu Vân trừng mắt liếc cô một cái:

“Yên tâm, cực kì tiêu chuẩn, mình thấy mấy vị chủ tịch trên đài liên tục gật đầu nữa là.”

Lí Dĩnh cười ha ha:

“Đúng vậy, mấy vị thủ trưởng viện suốt ngày nghiêm túc mặt than vậy mà hôm nay cũng tươi cười hơn hử, chắc chắn là chúng ta làm cho họ có mặt mũi, nếu không đã sớm đen thui luôn rồi.”

Trương Lệ Hồng thấp giọng:

“Các cậu thấy ai bên cạnh thủ trưởng viện không, một hoa ba sao Hiểu Vân đó là thượng tướng phải không?”

Hiểu Vân vụng trộm tới thủ thủ bên tai Cố Lăng Vi:

“Mình biết, là Diệp tư lệnh, ba của Diệp Bành Đào, nếu cậu tương lai gả cho Diệp thiếu thì đó là ba chồng cậu đấy.”

Cố Lăng Vi trừng mắt nhìn cô một cái, vươn tay nhéo lưng người nào đó:

“Nói bậy bạ, mình với Diệp Bành Đào một chút quan hệ cũng không có.”

“Không có, không có là được rồi, ai u, Lăng Vi cậu mà khiến mình hét to thì tới lúc đó bị thổi phạt đó.”

Hiểu Vân thấp giọng đe dọa, mấy người châu đầu ghé tai thì thầm, tới khi cô Lưu với ánh mắt đe dọa quét qua cảnh cáo thì mấy người mới vội vàng nghiêm chỉnh, ngồi im không có âm thanh.

18. Chương 18: Vì Sao Thích

Huấn luyện quân sự qua đi cũng là lúc bắt đầu cuộc sống nhập học chính thức, trường quân sự xem trọng việc học hành cũng giống như những kỹ năng quân sự vậy, các khóa học về văn hóa cũng đã trở thành một yếu tố quan trọng và tiên quyết của người làm lính. Nhưng mà, so với cuộc sống huấn luyện cực khổ thì đây đúng là một thiên đường rồi, tuy cách quản lý cũng hoàn toàn theo lối quân sự hóa như cũ, khi nào rời giường, giờ nào lên lớp, lúc ăn cơm, lúc tắt đèn đi ngủ, đều phải tuân theo quy định nghiêm ngặt, tóm lại, cuộc sống như vậy chính là cuộc sống của một học viên quân sự, mỗi ngày đều là khuôn khổ.

Lúc đầu hầu hết các tân sinh viên đều cho là phải, nhưng mà sau một tháng, mọi người rốt cục mới hiểu ra, những cuộc huấn luyện quân sự địa ngục đó chỉ đơn giản là rèn luyện thể năng, còn cuộc sống học tập này cũng không hề thoải mái như suy nghĩ ban đầu, không những thế còn cộng thêm việc liên tục thao luyện thể dục và gia tăng các bài tập chuyên ngành nữa.

Có lẽ nhiều người cho rằng, trường quân sự không phải là nơi chịu nhiều áp lực gì cho lắm, chắc là còn khá thoải mái nữa kia, kỳ thật hoàn toàn không phải như vậy. Trường quân sự đúng là có những ưu thế nhất định, học phí được miễn giảm hoàn toàn, thậm chí về nhà còn được chi trả thêm lộ phí đi đường nữa, ngoài ra dựa theo tiêu chuẩn của sĩ quan cấp úy thì sẽ có phát tiền trợ cấp. Nhưng mà trường quân sự cũng có hàng loạt các quy chế nghiêm khắc về đuổi học, nếu không đạt được tiêu chuẩn khảo hạch như các bạn cùng lớp một là lưu ban hay kinh khủng hơn chính là đuổi học. Bởi vì quá trình học tập rồi tốt nghiệp nghiêm khắc như vậy, cho nên mỗi năm khi kết thúc học kì, lúc nào cũng có sinh viên lưu ban, đuổi học hoặc khi tốt nghiệp thì không lấy được bằng tốt nghiệp.

Đương nhiên điều này lại chủ yếu vẫn nhắm vào những sinh viên có bối cảnh gia đình bình thường, còn người có gia thế đặc biệt đương nhiên sẽ khác. Bởi vậy những người còn lại ai cũng phải cố gắng học tập rất nghiêm túc, nếu bị đuổi học, có lẽ cuộc sống sau này cũng không vực dậy nổi.

Học tập luôn là thể mệnh của Cố Lăng Vi, không tính tới việc đã học qua một lần ở chương trình đại học, cho dù giữa các ngành có nhiều khác biệt thì chương trình nói chung vẫn có nhiều điểm tương đồng, ví dụ như tiếng Anh, hay là một vài môn cơ bản, cho đến các bài chuyên ngành, dù sao đối với người có thành tích học tập nổi bật như Cố Lăng Vi mà nói, chưa bao giờ trở thành vấn đề khó khăn cả, có thể nói, thành tích học tập của cô xuất sắc tới mức khiến ai ai cũng phải trầm trồ.

Đôi khi Cố Lăng Vi nghĩ, có một người mục sư nước ngoài nói rất đúng, nếu mọi người đều có cơ hội trọng sinh một lần, thì trên thế giới này chắc sẽ có một nửa người thành vĩ nhân, bởi vì ai cũng sẽ biết nắm chắc cơ hội, bởi vì ai cũng đã nắm rõ phương hướng của mình, cho nên càng biết quý trọng hơn mọi thứ.

Ngồi ở trong phòng học tự học lớn như vậy, Cố Lăng Vi không khỏi có chút thất thần, Hà Hiểu Vân ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm cô, thấp giọng nói:

“Ngày mai lại vượt đả 5km, chúng ta về ngủ sớm đi, mình cũng không muốn ngày mai đi tập với một đôi mắt đen thui thâm quầng đâu.”

Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn phía, đúng lúc nhìn thấy Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn cách đó không xa, cô âm thầm bĩu môi, mấy người hệ chỉ huy này có khi nào tới đây tự học đâu, tự nhiên lại cố tình đi theo cô tới đây náo nhiệt. Hình như cảm giác được ánh mắt của cô, Diệp Bành Đào ngẩng đầu nháy mắt với cô mấy cái.

Lý Đình cười xì một tiếng, Cố Lăng Vi liếc mắt sang, lôi kéo Hà Hiểu Vân đứng lên đi ra ngoài, Lý Đình gõ gõ vào cuốn sách tiếng Anh kêu khổ với Trương Lệ Hồng:

“Lệ Hồng đi thôi, trở về ký túc xá đi. “

Nói xong hai người cũng theo bước ra ngoài, Mập mập tinh thần tự nhiên tỉnh táo hẳn, ngồi ngay ngắn lại, nói:

“Được rồi, Diệp thiếu, người ta cũng đã đi rồi, chúng ta nên về thôi.”

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên, đứng lên lao vút ra ngoài, Mập mập ngạc nhiên:

“Trịnh Viễn, Diệp thiếu của chúng ta không phải điên rồi chứ? “

Trịnh Viễn cầm lấy tập sách ném sang Mập mập rồi nói:

“Cậu đi về trước, tôi qua đó xem sao.”

Nói xong cũng bước nhanh đi khỏi, Mập mập không khỏi bĩu môi.

Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi đi song song phía trước, vừa mới ra khỏi phòng học cô đã cảm giác được từng gió lạnh thổi tấp vào người, nhưng đây còn chưa tính là rét mướt, là mùa đông đầu tiên ở thành phố C, Cố Lăng Vi còn chưa quen được kiểu thời tiết như thế này. Cô nhớ lúc ở nhà, mỗi khi ra sau vườn, ngoài một cây tùng bốn mùa xanh lá, cao ngất sum xuê ra, những cây cối khác đều trơ trụi, điêu tiều. Còn nơi này Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh đèn đường, cô có thể nhìn thấy từng cành lá lay động phong tình, những tiếng vang xào xạc, ừ thì cũng sẽ có chút gì đó hiu quạnh của mùa thu, nhưng mà cũng còn lâu lắm mới tới mùa đông được, rồi sẽ đến tết nguyên đán, hôm qua xem tin tức, nói hôm nay thành phố B có tuyết, không biết chứng phong thấp của ba lúc trời ẩm ướt có tái phát nữa không, từ lần nhận được thư ba gửi cũng đã một tuần rồi.

Ba cô vẫn luôn là người hòa giải trung gian giữa cô và mẹ, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, mỗi cô mắc lỗi, bên ngoài ba đứng về phía mẹ, nhưng thực ra khi nào cũng âm thầm đứng về phía cô, đây luôn là bí mật giữa hai cha con, mẹ cô cũng chẳng muốn vạch trần. Cố Lăng Vi biết, mẹ cũng là vì muốn tốt cho cô mà thôi, làm mẹ, cuối cùng cũng chỉ muốn đứa con của mình ít nhất sẽ có cuộc sống thuận lợi, không cực khổ thôi, phản ứng như thế cũng hoàn toàn đúng.

Cố Lăng Vi biết mẹ cô rất hiểu chuyện, đây là sự lựa chọn của cô, sớm hay muộn cũng vậy cả, nhưng mà mẹ lại quá cố chấp, điểm này, Cố Lăng Vi thấy cô cũng hoàn toàn thừa kế của mẹ mà ra cả, hồi trước cô gửi một bức thư về, trong đó không viết lấy một chữ, chỉ gửi kèm bức ảnh mặc quân trang, một tuần sau cũng nhận được hồi âm của ba cùng với một cái hộp mứt nhỏ.

Ước chừng hai trang thư, đều là nét chữ mạnh mẽ của ba, dặn dò cô rất nhiều chuyện này nọ, toàn là thứ đã cần nhằn suốt, cô biết tuy là chữ của ba, nhưng ý thì hoàn toàn là của mẹ, còn hộp mứt kia nữa, đó là thức ăn vặt cô yêu thích nhất, từng loại được phân ra trong hộp nhỏ, liếc mắt thôi Cố Lăng Vi cũng biết, là mẹ cô, khi ấy cô lại càng thấy hổ thẹn với chính mình.

Nàng biết cho dù mẹ bề ngoài vẫn không hề tha thứ cho cô, nhưng mà bà lại mềm lòng từ lâu rồi, tấm lòng yêu thương của cha mẹ ở trên đời luôn là vậy, cho nên khi nào nhận được tiền trợ cấp, Cố Lăng Vi không đựng tới một xu, cô tính lần nghỉ đông này về, cô sẽ mua ẹ một món quà thật lớn mà mẹ thích, làm lễ vật nhận tội, có lẽ mẹ sẽ không thèm chấp cô nữa.

Nghĩ đến đây, Cố Lăng Vi mở miệng nói:

“Hiểu Vân, Chủ nhật này chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi.”

Ngẩng đầu nhìn quanh cô mới ngó ra, mình lúc này cũng chỉ mới thất thần một lát, thế mà đừng nói là Hiểu Vân, ngay cả Lý Đình và Trương Lệ Hồng phía sau cũng không thấy đâu nữa cả, người bên cạnh sống

vai cùng mình không biết từ khi nào lại biến thành Diệp Bành Đào. Cổ Lăng Vi trong lòng nổi lửa, ba người Hiếu Vân bọn họ không chừng lại được Diệp Bành Đào mua chuộc cái gì nên mới đem mình ra bán đứng, cái đồ thấy tiền là sáng mắt, không có lập trường gì cả.

Đối với việc theo đuổi của Diệp Bành Đào, Cổ Lăng Vi cũng không biết làm thế nào, mấy người là con của cán bộ cấp cao như anh ta, chắc nhất thời cảm thấy mới mẻ thì theo, qua một thời gian hết nhiệt tình thì bỏ. Nhưng mà, cái người này lại dai dẳng đến thế, hơn nữa còn có vẻ không đạt mục đích sẽ nhất quyết không tha, chuẩn bị tốt mà làm một trận đánh lâu dài nữa.

Cổ Lăng Vi đôi khi cũng buồn bực lắm chứ, tự nhiên lại gặp phải tên ôn thần này, tưởng chỉ nói mấy câu đột khai giảng đó thôi, không ngờ anh ta lại chấp nhất đến thế. Cổ Lăng Vi khó hiểu nhìn chằm chằm Diệp Bành Đào, ánh mắt mang theo chút gì đó nghi hoặc và cả tò mò, dưới ánh đèn đường, góc độ trước mắt, khuôn mặt anh tuần này cũng dễ nhìn thật đấy, mày kiếm sắc nhọn này, hơn nữa ánh mắt thẳng tắp nhìn mình, không chút nào lảng tránh, đáy mắt sâu thẳm có một tia nhu tình, còn có chút gì đó kích động.

Đây là khuôn mặt trẻ tuổi xuất chúng, trong trí nhớ của Cổ Lăng Vi, thời kì này kiếp trước, hình như cô cũng từng gặp qua ánh mắt như vậy, ký ức cũng đã phai mờ vì năm tháng, mơ hồ không rõ, tự nhiên Cổ Lăng Vi lại thấy buồn cười, dù là bên ngoài cô còn trẻ thế thôi, lòng của cô dù sao cũng đã trải qua loại thời kì ngây thơ này rồi chứ, cho nên điều này đối với cô có lẽ không phải là sự thật.

Trọng sinh một lần để thực hiện giấc mộng bình doanh, nói thật, cô đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, về phần khác, cô cũng không có nhiều kỳ vọng, hơn nữa, cô hiểu rất rõ ràng, với bối cảnh hiển hách của Diệp Bành Đào mà nói, cho dù anh ta có thật lòng đi nữa, cô cũng không thể có khả năng. Cổ Lăng Vi cảm thấy tình yêu và lý tưởng của mình không thể cùng tồn tại, cô chỉ hướng tới ước mộng quân nhân chân chính, giống như đội trưởng Vu vậy, lấy lý tưởng của mình làm tín ngưỡng cả đời, vì loại tín ngưỡng này, những cái khác cũng không còn quan trọng nữa.

Diệp Bành Đào có thể cảm giác được trái tim của mình bắt đầu nhảy lên dồn dập không hề quy tắc, dưới ánh nhìn chuyên chú của cô gái đó, mặt anh thậm chí còn nóng lên, cả người rạo rực lâng lâng, loại cảm giác xa lạ này càng khiến anh kích động, mấy lời kịch bản lưu loát định nói cũng bay hết cả, Bành Đào há mồm ra định nói thế mà cũng không biết bắt đầu từ đâu, bối rối cuống quýt, tự anh còn thấy khinh thường mình đến thế.

Cực lực làm tâm thần ổn định, vừa định mở miệng, Cổ Lăng Vi nói trước:

“Anh thích tôi ở điểm nào?”

Giọng nói bình tĩnh không hề có chút gì bất ổn, theo đôi môi hồng nhạt của cô phát ra, nháy mắt dựng lên giữa hai người khoảng cách, Diệp Bành Đào bị cô hỏi không khỏi ngây ngẩn cả người, không biết nên trả lời thế nào, giống như Diệp tư lệnh nói, Diệp Bành Đào từ lúc đi nhà trẻ đã bắt đầu có cả đồng trò mập mờ cùng con gái, vào lúc học sơ trung tuy bạn gái của anh chưa tới một tá, thì chắc cũng có khoảng mười người, nhưng mà dù là nữ sinh nghịch ngợm cỡ nào, chưa từng có ai hỏi anh vấn đề này cả.

Cho nên với câu Cổ Lăng Vi vừa hỏi, anh trầm mặc rất lâu cũng nghĩ không ra câu trả lời, khóe miệng của Cổ Lăng Vi lộ ra ý cười nhạt nhẽo, châm chọc nói:

“Trả lời không được, cho nên tôi xác định, anh thực ra cũng không phải thật sự thích tôi, Diệp Bành Đào, đừng lãng phí thời gian với tôi vậy nữa, không có ý nghĩa gì đâu.”

Nói xong cô xoay người bước đi vào ký túc xá, Diệp Bành Đào nắm chặt tay, một quyền đánh vào thân cây bên cạnh, lá cây rớt rơi lả tả, ánh mắt anh nặng nề bất định, nhìn chằm chằm thân ảnh của Cổ Lăng Vi dần dần biến mất, cắn chặt răng, thâm nghĩ, cô bé này đẳng cấp cũng không nhỏ đâu, mới câu nói đầu tiên thôi đã làm cho anh không cách mở miệng như thế.

Ánh đèn pin của đội duy trì trật tự chiếu tới:

“Ai, ở nơi nào, cậu là người của hệ nào, ở dưới lầu ký túc xá của nữ sinh làm gì thế hả?”

Diệp Bành Đào lạnh lùng quét bọn họ liếc mắt một cái, người ở bên này mới nhìn rõ là ai, vội vàng lùi kéo bạn hướng nơi khác mà đi, Diệp Bành Đào ngẩng đầu nhìn thoáng qua lầu 3, rồi sau đó mới xoay người bỏ đi.

Trịnh Viễn đứng cách đó không xa cũng đi ra, bắt giắc cũng ngẩng đầu nhìn lên khu lầu 3 đó, bên cửa sổ xuất hiện một thân hình quen thuộc, vì sao thích, ai thực sự thích mới có thể nói rõ ràng.

Rạng sáng, ba tiếng còi tập hợp khẩn cấp lại vang lên, phòng ký túc xá 308 bật dậy, bốn người nhanh chóng nhảy dựng lên, mặc quần áo, động tác nhanh nhẹn lưu loát, nội trong 3 phút phải đến được sân huấn luyện tập hợp, không chỉ các cô, trải qua nhiều lần huấn luyện cực khổ như thế, chỉ trong vòng 5 phút thôi, toàn thể sinh viên mới cũng đã tập hợp xong toàn bộ, quân dung chỉnh tề, đội ngũ đạt tiêu chuẩn.

“Nghiêm, nghỉ, điểm số “

1, 2, 3... ”

Theo hiệu lệnh của đội trưởng Vu, hàng loạt giọng nói điểm số vang lên trong trẻo lưu loát.

Đội trưởng Vu xem xét xong, nghiêm túc nói:

“Hôm nay chúng ta tiến hành mười km việt dã, lấy khu ký túc xá làm vạch xuất phát, ba người cuối cùng sẽ phải chạy mười vòng quanh sân thể dục, hoặc năm mươi cái hít đất, tôi nghĩ sẽ chọn cái thứ nhất.”

Đội ngũ các sinh viên mới đồng thời xuyt xoa.

Đội trưởng Vu nhìn như không thấy:

“Toàn thể chú ý, rẽ phải, đi theo phía trước cô giáo Lưu, xuất phát.”

19. Chương 19: Cuộc Thi Ca Hát Đầy Phong Ba

Mười km việt dã kéo nặng thực sự đã khiến cho các sinh viên mới bọn cô hiểu thế nào là cực khổ, đừng nói đến một nửa hành trình đường núi nữa. Đi được một nửa đoạn đường khoảng một phần ba sinh viên đã bắt đầu tách ra khỏi đội, dừng lại nghỉ ngơi, cảnh sắc ngọn núi cuối thu càng thêm phần xinh đẹp, trông về phía xa xa, cánh rừng kéo dài tầng tầng lớp lớp hùng vĩ, nhưng mà hiện tại cũng chẳng còn ai có tâm tình đi thưởng thức.

Cố Lăng Vi cố gắng bám theo phía sau cô Lưu leo lên ngọn núi cao, thở hồng hộc, hai chân cô càng lúc càng nặng, mỗi bước như cả ngàn cân, không cần quay đầu lại cô cũng biết, theo đến đây chắc cũng không mấy người. Thực ra có vài thứ cô cũng không muốn bán mạng như thế, mười km cô chưa từng thử qua cho nên sẽ không thoải mái như 5km, bây giờ cô cũng không còn tâm tình đi quan tâm mấy bạn phía sau, chính bản thân cô đây còn không biết có thể kiên trì đến bao lâu nữa, có khi còn không được bao nhiêu bước.

Gió núi lạnh lẽo thổi qua, mồ hôi lã chã rơi liên tục, Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn thoáng qua từng bước như bay của cô Lưu phía trước, âm thầm cắn răng, cố nắm chặt balo mang theo, cố gắng nhắc từng bước theo, cô Lưu quay đầu nhìn cô một cái, trong mắt thấp thoáng ý cười khó thấy, Cố Lăng Vi này đúng là rất được.

Mười km việt dã kéo nặng chính là đề xuất của đội trưởng Vu, bởi vì cô nhìn thấy sự xuống dốc về thể năng và tinh thần của sinh viên mới, theo quy tắc của trường quân đội, sau này còn có thêm cả ba mươi km kéo nặng nữa kia, nhưng mà cũng chỉ là các tân sinh viên, yêu cầu đơn giản đạt tiêu chuẩn thành tích là được rồi, đối với nữ sinh càng được nới lỏng hơn. Nói thật, cho dù Cố Lăng Vi nổi bật thật đấy, cô Lưu cũng không hề nghĩ cô bé có thể đuổi kịp tốc độ của mình.

Sau khi qua được 7 km, cô bé rõ ràng đã bắt đầu dần dần tụt lại phía sau, cô Lưu cũng thả chậm tốc độ chính mình, muốn cho người nào đó chút cổ vũ, quả nhiên cô nhóc này, một lần nữa lấy lại niềm tin, gắt gao cố gắng đuổi theo. Lúc đến được địa điểm tập hợp, Cố Lăng Vi thấy chắc mình chết ngay đây cũng được, đầu óc trống rỗng, thân thể không còn chút lực, từng đợt buồn nôn ghê tởm, so với chết ngay lập tức còn khổ sở hơn rất nhiều.

Vừa định nằm trên mặt đất, cô Lưu lại tới kéo lên, rồi nói:

“Cố Lăng Vi, đứng lên đi chậm vài bước, sẽ tốt lên thôi.”

Cố Lăng Vi cố gắng đứng lên đi vài bước, một lát sau mới đỡ hơn một chút, người thứ hai trở về là Trương Lệ Hồng, còn lại một lúc lâu mới có thừa thớt người đến được. Rất rất lâu sau, khi sức chịu đựng của đội

trưởng Vu tới cực hạn, Lý Dĩnh là người cuối cùng tới được nơi, đội trưởng đảo mắt qua Cổ Lăng Vi, rồi nhìn qua cô Lưu một cái, khẽ gật đầu.

“Cả đội, tập hợp.”

Đội trưởng Vu hô một câu, mấy sinh viên đang xoay người, ngồi hay nằm đồng loạt nhảy dựng lên, đội trưởng Vu đánh giá từ đầu tới đuôi mọi người một lần, lớn tiếng nói:

“Quân đội là gì biết không, chính là một cái lò luyện lớn, luyện mãi mới thành thép, khi đó mới có một thanh kiếm tốt, làm sinh viên trường quân sự cũng vậy, tương lai các em có thể làm quan quân của đất nước, vì vậy các em phải có khí lực và ý chí kiên cường, hiểu chưa ?”

“Hiểu.”

Đội trưởng Vu nói xong, mọi người đồng thanh đáp.

Nhóm tân sinh viên cũng nghiêm nghị hẳn lên, lớn tiếng trả lời.

Cô giáo Lưu đi tới, vẻ mặt ôn hoà nói:

“Mười km kéo nặng mà cũng không vượt qua được thì tốt nhất các em đừng tham gia quân ngũ nữa, về sau còn có ba mươi km kéo nặng, tốt nhất nên chuẩn bị tư tưởng cho tốt, còn nữa, Cổ Lăng Vi bước ra khỏi hàng.”

Cổ Lăng Vi ngẩn ra, vội vàng nghiêm bước về phía trước, cô giáo Lưu nói:

“Bạn Cổ Lăng Vi hôm nay là người đầu tiên trở về, hơn nữa thành tích rất tốt, tuy nhiên, bạn ấy và các em đều không đạt tiêu chuẩn, đây là một hoạt động tập thể tác chiến cùng nhau, thành tích cuối cùng không phải là điểm của mỗi cá nhân, mà là lấy điểm của người về cuối cùng làm tiêu chuẩn. Cho nên mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau, đoàn kết hợp tác, người nhanh giúp người chậm, người chậm phải biết cố gắng bám theo, mọi người vì cộng đồng đó mới là tinh thần tập thể, khi đó mới đủ tư cách, cho nên đối với bạn Cổ Lăng Vi, tôi chính thức đưa ra phê bình, hơn nữa còn phải bị phạt.”

Lý Dĩnh có lỗi nhìn Cổ Lăng Vi .

“Giải tán.”

Hiệu lệnh của cô giáo Lưu vừa ra, Lý Dĩnh đã bắt lấy tay Cổ Lăng Vi, nói:

“Mình xin lỗi, tại mình lại kéo cả phòng ký túc xá chúng ta xuống phía sau rồi.”

Hà Hiểu Vân chu miệng nhỏ giọng nói:

“Tiêu chuẩn cô Lưu thật sự là nghiêm khắc quá, vừa rồi, mình còn nghĩ là không qua được sườn núi, khi đó chỉ muốn chết thôi, mình còn cố được đã là tốt lắm rồi, thật là, Lăng Vi, cậu không cần để ý a.”

Cổ Lăng Vi lắc đầu:

“Cô Lưu nói vậy cũng không sai, tại mình quá hiếu thắng, cứ mong sẽ là người đầu tiên về tới, nếu mình ở bên cạnh giúp Lý Dĩnh, có lẽ cậu ấy cũng không phải về cuối cùng. “

Trương Lệ Hồng vỗ tay một cái:

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta được huấn luyện 5km việt dã không, phối hợp rất ăn ý, thế mà lần kéo nặng này chúng ta lại làm như vậy, có lẽ bốn người cùng bị phạt thì tốt hơn .”

Hà Hiểu Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ gõ vào đầu Lý Dĩnh, nói:

“Cậu cũng đừng nói mình không nhắc nhở trước, kỹ năng quân sự không đạt tiêu chuẩn, cậu có thể bị lưu ban hoặc đuổi học đấy. “

Lý Dĩnh mặt nhất thời trắng bệch ra:

“Nếu mà bị thế thật thì mất mặt chết. “

“Cho nên cậu phải tăng cường rèn luyện, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày buổi tối phải đi theo mình ra sân thể dục chạy bộ, hiểu không?”

Trương Lệ Hồng ra chỉ thị.

“Trời ạ! Các cậu làm ỉn chết đi.”

Lý Đình gục trên lưng Trương Lệ Hồng mắt trợn trắng, làm bộ tâm trạng bi ai lắm, ba người cũng phải bật cười.

Huấn luyện gặt gao, học tập khắc khổ, cuộc sống trường quân sự khó khăn như thế thì cũng chẳng ai lười luyện, nhưng mà không hẳn vậy, mỗi buổi tối thứ Bảy, khoảng thời gian nhàn nhã hiếm có, sân huấn luyện sẽ chiếu phim điện ảnh, nam nữ đều có, cho nên đây cũng là thời điểm duy nhất trường quân sự quản lý có hơi lơ lửng.

Cuộc thi ca hát là quy định bất thành văn của trường quân sự, các trung đội tự lập đội thi, có thể chỉ định tùy ý một gã to miệng đi ra thi đấu, không quan tâm giọng hát hay không, cao độ thế nào, người bị chỉ định chỉ cần thắng được giọng của người kia thôi, cho nên chỉ có thể hình dung cuộc thi này một từ thôi, ré kàn cả cổ, sân huấn luyện uy nghiêm ngày nào lại vỡ òa trong tiếng cười đùa.

Nữ sinh đương nhiên là phái yếu rồi, cho nên trong cuộc thi này sẽ đóng vai trò cổ động thôi, với lại hoạt động này nam hay nữ đều không hề thấy mệt, cũng làm cho cuộc sống quân sự ở đây tô điểm thêm chút màu sắc nào đó, nếu không Cố Lăng Vi cảm thấy cuộc thi này càng giống như một tập hợp giống đực gào thét mà thôi. Nam sinh nào thắng tự nhiên sẽ hào khí đầy mình, quét về phía chỗ ngồi của mấy bạn gái, giống như nháy mắt mình sẽ trở thành anh hùng khuynh đảo vậy đó, người thất bại cũng sẽ không nổi giận, hạ thâm quyết tâm, lần sau nhất định phải thắng được đối phương, bởi vậy lúc này chính là thời khắc được thả lỏng chính mình.

Lúc ăn cơm tự nhiên cũng chẳng còn yên tĩnh, Cố Lăng Vi bị ba người kia kéo đến sân huấn luyện từ sớm, ở rất xa đã nghe được tiếng ca kàn cả giọng, phía dưới ồn ào tiếng trầm trồ khen ngợi, thật là náo nhiệt, người trên bục đang hát bài “tôi là một người lính” chính là đồng hương của Trương Lệ Hồng, giọng Đông Bắc kàn kàn, còn pha thêm chút khôi hài.

Phía đối diện một nam sinh đứng lên bắt đầu hát đối kháng lại, thanh âm cực to, thể lực dồi dào, nháy mắt đã đàn áp được giọng của Đới Nãi Chiêu, nhắc tới người này, Cố Lăng Vi tự nhiên lại muốn cười, lần đầu tiên nghe nói tới tên của đồng hương của Trương Lệ Hồng, ký túc xá bốn người bọn họ ồn ào hẳn, thật ra thì ý ngoài mặt chữ cũng hay, ngụ ý cũng rất tốt, nhưng mà mấy âm đọc gần giống nhau này khiến cho người ta liên tưởng lung tung, cũng vì thế hầu như không ai gọi tên anh ta, nhìn một thân cao lớn thô kệch giống như đầu gấu thế kia, mới gọi thành Đại Hùng.

Nhưng là mỗi khi nghĩ đến tên của người đó, Cố Lăng Vi lại nghĩ, ba mẹ anh ta tại sao lại không cân nhắc một chút chứ, sao lại lấy một cái tên có nghĩa như thế chứ, Đới Nãi Chiêu phẫn nộ ngồi xuống thì Diệp Bành Đào cũng đứng lên, xấu xa cười, chỉ tay nói:

“Tôi chỉ định Cố Lăng Vi.”

“Bộp bộp bộp...”

Phía dưới rộ lên một tràng vỗ tay lẫn tiếng cười vang, Hà Hiếu Vân cười xì một tiếng:

“Diệp Bành Đào này thật sự là Tư Mã Chiêu tâm tình thế nào người qua đường đều biết a.”

Trương Lệ Hồng đứng lên nói:

“Diệp Bành Đào, anh là con trai sao, đấu với con gái, cho dù thắng cũng có cái gì là vinh quang chứ?”

Diệp Bành Đào cười ha hả đầy vô lại:

“Vinh quang, đương nhiên là vinh quang, này! Cố Lăng Vi, nếu tôi thắng, em mời tôi ăn cơm, nếu em thắng, tôi mời em ăn cơm, mọi người thấy được không?”

Người này thật sự là có âm mưu mà, Cố Lăng Vi hoài nghi anh ta có phải vì ngày đó cô cự tuyệt cho nên mới trả thù lại không nữa. Trường quân sự vốn dương thịnh âm suy, mà Cố Lăng Vi ở trường đã sớm nổi

tiếng, xinh đẹp, kỹ năng thì xuất sắc, học tập giỏi, một chút tật xấu của mỹ nữ cũng không có, cho nên tuy rằng mới vào trường quân sự không lâu, nhắc đến cô thì hầu như ai ai cũng biết.

Hơn nữa Diệp Bành Đào vốn là một tên nổi tiếng ăn chơi toàn trường rồi, theo đuổi Cố Lăng Vi cũng không hề che giấu, quyết tâm theo đuổi đến cùng, mấy ông lãnh đạo cấp cao trong trường giả vờ câm điếc đấy, nhưng mà vẫn khiến Cố Lăng Vi cô chịu không biết bao nhiêu cực khổ, hăm mộ của nam sinh, ghen tị của nữ sinh. Mấy anh nam sinh thì sớm có ý rồi, nhưng mà cũng biết là hoa có chủ, người chủ kia là ai chứ, cho nên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng thể đắc tội với Hồn Thế Ma Vương Diệp Bành Đào, đành ngậm ngùi nhìn vụng trộm mà chảy nước miếng mà thôi.

Nay tự nhiên lại có dịp như vậy, vừa vặn giúp cho bọn lang sói quang minh chính đại có cơ hội được nhìn ngắm đóa hoa của hệ tin tức, bọn họ đương nhiên sẽ không buông tay, nhất thời quần chúng xúc động, hô to tên Cố Lăng Vi. Cố Lăng Vi đứng lên cũng không được, không đứng lên cũng không được, trên mặt lúc đỏ lúc trắng không biết phải làm sao, ánh mắt oán hận nhìn về phía Diệp Bành Đào. Tên Diệp Bành Đào này lại chỉ nhíu mày nhìn cô, nháy mắt mấy cái, Cố Lăng Vi hận không có khẩu súng trong tay, bắn một phát tiêu diệt tên kia luôn xong cho rồi.

Hà Hiểu Vân nhìn lướt qua, thầm nghĩ, hôm nay Lăng Vi nhất định sẽ bị ép đến chết mất thôi, hơn nữa với sự uy hiếp của Diệp Bành Đào, cô ấy cũng là lần đầu được lĩnh giáo, tự nhiên lại thấy lo lắng thay Lăng Vi, cô nhìn qua cũng biết, Lăng Vi thật sự không thích Diệp Bành Đào, dù đối phương có gia cảnh ưu việt đấy, tướng mạo anh tuấn đấy, những điểm này hết thảy đối với Lăng Vi lại không hề quan trọng, cô lại từ đại viện lớn lên, cô biết, với bối cảnh và địa vị của Diệp Bành Đào mà nói, tuy không phải muốn làm gì thì làm như mà trên cơ bản anh ta muốn làm gì đều được.

Nếu anh ta cố ý theo đuổi Cố Lăng Vi tới cùng, vậy thì Cố Lăng Vi tuyệt đối chạy không thoát, cho dù trong lòng không muốn, có lẽ cuối cùng cũng phải đáp ứng mà thôi. Hơn nữa ở trong khu quân sự này, Diệp Bành Đào có đủ tư cách để kêu mưa gọi gió, nếu đắc tội Diệp Bành Đào, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng, không phải nói phóng đại đâu, Diệp Bành Đào có thể dễ dàng xoay Lăng Vi như chong chóng, Lăng Vi xuất sắc thế thôi, chứ với tính cách của cô ấy mà nói, Hà Hiểu Vân rất rõ, thà làm ngọc vỡ, lại còn tôn trọng tín ngưỡng chó má nhìn không thấy sẽ không được nữa.

Hà Hiểu Vân nhìn Lăng Vi, trong hoàn cảnh lúc này, như vậy kỳ thật là không phải điều gì hay, hai người nếu cứ đối chọi nhau, chắc chắn không có chuyện gì tốt, nghĩ đến đây, Hà Hiểu Vân đứng lên nói:

“Diệp Bành Đào, không bằng như vậy, anh là con trai, chúng tôi bốn nữ sinh cùng nhau hát, nếu thắng, anh mời bốn người chúng tôi. “

Có ích gì không, đây chính là ý nghĩ hiện tại của Diệp Bành Đào, anh vốn cũng không muốn làm mọi chuyện lớn lên, chỉ là muốn nói cho Cố Lăng Vi biết, cô, anh nhất định phải có cho bằng được, muốn tránh, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có đâu.

20. Chương 20: Diệp Bành Đào Xin Mời Chỉ Giáo

Hiểu Vân lôi Cố Lăng Vi cùng đứng lên, Cố Lăng Vi lập tức cảm giác được bốn phương tám hướng đang phóng tầm mắt tới nhìn mình, ghen tị có, tò mò có, một ý tứ hàm súc không rõ nào đó cũng có, đủ loại. Đây cũng không phải trường hợp cá biệt gì, nhưng mà dưới những cái nhìn đó lại khiến cô cảm thấy bất an, Cố Lăng Vi ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn Diệp Bành Đào.

Diệp Bành Đào vẫn nhìn cô mà nháy mắt, xấu xa cười, rồi bắt đầu hát lên:

“Ánh trăng mười lăm, chiếu rọi quê hương, chiếu tỏ biên cương. Trong sự yên tĩnh về đêm, em nhớ lại, anh cũng hồi niệm. Em ngồi cạnh bên nôi con nhỏ, anh tuần tra tuyến biên phòng cho tổ quốc; em ở quê hương cày cấy đồng ruộng, anh ở biên cương gánh vác trách nhiệm. Mùa thu hoạch, có hoa quả của em ngọt, cũng có của anh ngọt lành; huy chương chiến công, có của anh một nửa, cũng có của em một nửa...”

Tiếng hát của Diệp Bành Đào hơi trầm thấp, nhưng là lại cực kỳ trong sáng, không giống chất giọng khàn khàn của mấy nam sinh khác, đúng là rất dễ nghe. Chỉ là vừa rồi nhạc đệm vang lên, anh ta lại hát bài hát

này, không thể không khiến cho các học sinh phía dưới cười ầm ĩ, không biết tên này đang phá rối thất hay trời sinh không biết xấu hổ nữa, hát càng lúc càng dũng cảm.

Cố Lăng Vi mặt đỏ lên, tay nắm thật chặt, hận không thể đi lên đánh vào mặt tên nào đó một quyền, đầm nát cái vẻ mặt tươi cười kia luôn đi. Hà Hiểu Vân không khỏi cười thầm, nghiêng đầu nói bên tai ba người câu gì đó, sắc mặt của Cố Lăng Vi khi đó mới hơi dịu xuống, bốn người cùng nhau lớn tiếng hát vang:

“Bầu trời khu giải phóng thật là trong sáng, khu giải phóng người dân rất thích, chính phủ dân chủ người dân yêu, ân tình không gì nói được. A í a, là a í a, ...”

So sánh với ánh trăng mười lăm, bài hát thủ quân ca này to rõ cao vút hơn hẳn, hơn nữa bốn người hợp xướng lại, nháy mắt đã áp đảo luôn được giọng ca của Diệp Bành Đào, thật ra Diệp Bành Đào là cố tình lơ đãng thôi, không hát nữa, chỉ chăm chú đứng đó cười đều giả nhìn Cố Lăng Vi, làm cô suýt nữa học ra ba ngum máu.

Bởi vì bị Diệp Bành Đào làm rối, buổi ca nhạc tối nay cực kì hỗn loạn, nhưng mà nhờ tiếng hát của bốn nữ sinh, trong nhu có cương, bầu không khí trang nghiêm ngày nào điểm tô thêm phần sắc thái.

Có một thứ mà các trường học khác không thể nào có được, đó chính là sự hợp đồng, đây là sự đặc sắc của trường quân sự, cũng là tinh thần của trường quân sự, cuối cùng hầu như tất cả các nữ sinh ở đây đều cùng nhau hát vang theo, không khí trận đấu ca hát chưa bao giờ nhiệt liệt đến thế, ảnh hưởng đến cả các vị bên khu đội trưởng, nhưng mà hôm nay ai cũng có vẻ hòa nhã lạ thường, ngay cả đội trưởng Vu cũng có chút ý cười rất thần nhiên.

Cuộc huấn luyện sau khi kết thúc, đội trưởng Vu sẽ đảm nhiệm đưa bọn Cố Lăng Vi bọn họ vào khu trường, chủ yếu nhằm khảo nghiệm các kỹ năng quân sự đã được học, đội trưởng Vu trước tới nay chưa từng đưa bất kì ai vào khu vực này, duy chỉ lần này là phá lệ. Cô Lưu biết đó là vì Cố Lăng Vi, đội trưởng muốn nhân cơ hội này xem thử, cô bé đó có thực sự thích công việc này hay không.

Cô Lưu đoán không sai, đội trưởng Vu sau khi nghe được tin từ đội trưởng Hàn đội đặc công, biết sang năm có khả năng đội sẽ tuyển người, cô đối với đội trưởng Hàn có một niềm tin tưởng tuyệt đối, không phải chỉ đơn giản là quan hệ lãnh đạo và đội viên, đó là cả một quá trình cùng sinh ra tử, loại ân ý đó không có gì có thể lý giải được. Cho nên cô biết nếu Hàn đội trưởng nói vậy, chắc chắn sang năm cô sẽ được vào bộ đội, thời gian cô ở trường quân sự cũng đã hơn một năm rồi mà.

Cố Lăng Vi rất có tố chất tiềm năng, cô bước đầu cũng nắm toàn bộ rồi, hồ sơ lý lịch tốt, cô đương nhiên tin tưởng cô bé tương lai có thể tiếp tục trưởng thành dưới sự dẫn dắt của mình, nhưng đội trưởng Hàn nói đúng, đoạn đường mà cô bé phải đi không thể nói là thênh thang, bụi gai đường nhỏ nhất định sẽ có, hơn nữa vào bất cứ thời khắc nào đều có thể nguy hiểm tới tính mạng, mà đối với một cô bé trẻ trung chính trực, lại còn xinh đẹp mà nói, thật sự là rất chông gai.

Cho nên cho dù cô biết Cố Lăng Vi nổi tiếng, bước đầu cũng đã chuẩn bị huấn luyện thành một đội viên có tố chất, nhưng chủ yếu vẫn là sự lựa chọn của cô bé mà thôi, tố chất đương nhiên là quan trọng, nhưng nếu muốn tư cách để trở thành đội viên của đội đặc công, phải có dũng khí vì quốc gia mà hiến thân bất cứ khi nào, đây mới là điều kiện tiên quyết. Bởi vậy đội trưởng Vu rất mâu thuẫn, vừa hy vọng Cố Lăng Vi lựa chọn, điều này thích hợp là con đường của nàng, lại vừa sợ hãi, cô bé đó có khi nào lại giống như chiến hữu của mình ngày xưa.

Bây giờ sự mâu thuẫn này cũng giảm đi nhiều, trước mắt điều duy nhất cô phải làm đó chính là sử dụng năng lực của mình, trong khoảng thời gian hữu hạn, mang tất cả những kinh nghiệm mình đã trải qua dốc lòng truyền thụ, cho dù tương lai cô bé ấy không thể trở thành một đội viên đội đặc công, cô vẫn tin tưởng người này sẽ rất có ích cho quân đội, cũng bởi vậy, ai ai cũng đều nhìn ra, cô đối với Cố Lăng Vi luôn nghiêm khắc hơn người khác, các kỹ năng quân sự đều bắt buộc cô bé làm cho đạt tiêu chuẩn mình đề ra mới cho qua.

Ngay từ đầu cô cũng lo cô bé này không kiên trì được, nhưng rất nhanh cô đã nhận ra, tiềm năng của người này giống như vô hạn, thậm chí có khi cô cảm thấy tiêu chuẩn của mình đề ra cũng không phải cực hạn của Cố Lăng Vi, dù là huấn luyện gian khổ cỡ nào, chưa bao giờ kêu khổ một tiếng, khuỷu tay có rách da, máu chảy đầm đìa đều không hề rên rỉ, so với rất nhiều nam sinh viên cô bé còn kiên cường gấp trăm lần. Vu

đội trưởng nghiêm khắc vậy thôi, nhiều khi nhìn thấy cũng không đành lòng, nhưng cô bé vẫn cứ thể vượt qua, thực sự khiến cô ngưỡng mộ.

Chỉ từng đó thôi cô cũng dám khẳng định, Cổ Lăng Vi hoàn toàn đủ tư cách tham gia quân ngũ, nghĩ tới đây, đội trưởng Vu ngẩng đầu lên nhìn mấy cô gái đang ca hát phía trước, ánh đèn rơi xuống, khuôn mặt của cô bé giờ phút này không phải là nét rần rở như ngày thường huấn luyện, tỏa sáng đến mức không thể nào nhìn rõ, đẹp rạng ngời, tuổi trẻ bùng cháy, đúng là tốt biết bao.

“Vu đội trưởng, Diệp Bành Đào này so với Diệp tư lệnh thật sự không hề giống nhau.”

Cô giáo Lưu như cười như không thấp giọng nói, cũng kéo tinh thần của đội trưởng trở về, ánh mắt đảo qua Cổ Lăng Vi rồi dừng lại trên người Diệp Bành Đào, nói thật, cô không biết sự tình thế nào, nhưng mà đối với Diệp Bành Đào này cũng biết không ít, con trai độc nhất của Diệp tư lệnh, nước không tới chân được con của cán bộ cao cấp này đâu, cho dù không tới nơi này mạ vàng, tương lai tiền đồ cũng sáng lạn lắm rồi.

Diệp tư lệnh thì đội trưởng Vu hiểu rất rõ, trên chiến trường ông là một quân nhân chân chính, trưởng thành từ hệ chỉ huy, tác phong thân thể cường tráng, có cốt cách lãnh đạo, lúc trước cô cũng từng tham gia hai lần một cuộc diễn tập quân sự lớn, đều do ông chỉ huy, cho nên ấn tượng về ông cũng cực kì sâu sắc, hơn nữa người yêu của Diệp tư lệnh, mẹ của Diệp Bành Đào, hiện tại là trưởng phòng hậu cần Lưu bộ trưởng, cũng có quan hệ nhất định với đội đặc công.

Năm đó bà thuộc nhóm nữ binh tuần tra đầu tiên, sau này lại lui về tuyển hai làm trưởng phòng, dẫn dắt không biết bao nhiêu người trưởng thành, Hàn đội trưởng cũng là một trong số đó, nhưng đứa con yêu thương của họ, Diệp Bành Đào hiển nhiên không giống với cha mẹ nó, chính quy nghiêm cẩn, tuy là rất có khiếu tham gia quân ngũ đấy, nhưng lại không hề để ý tới cảm xúc của cha mẹ nó, cứ thể mà chống lại, với tác phong của đội trưởng Vu, cô thực sự không thích, cô thấy người này thiếu khuyết sự vững vàng của quân nhân, cả người toàn tật xấu, nhưng mà gần đây Vu đội trưởng thực sự kinh ngạc phát hiện cậu đã thay đổi rất nhiều, các hạng mục huấn luyện kỹ năng quân sự đều hoàn thành xuất sắc.

Thể chất cậu ta vốn không tồi, bộ não linh hoạt, hơn nữa gia đình quân nhân nê cũng được huấn luyện từ nhỏ, mưa dầm thấm đất, chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy tháng, cậu đã vượt lên trên nhiều người, thành tiêu điểm, Trình Viễn cũng tương tự, cho nên tự nhiên thành đề tài cho các đội trưởng bàn tán, xem tình cảnh hôm nay, Vu đội trưởng cũng hiểu được một chút rồi, chẳng lẽ Diệp Bành Đào này nay thay đổi nhiều như vậy đều là vì Cổ Lăng Vi sao.

Nghĩ đến điều này, cô không khỏi âm thầm lắc đầu, cô Lưu nói:

“Trường học chúng ta nghiêm cấm nam nữ sinh viên yêu đương, nhưng cô xem Diệp Bành Đào này có sợ cái gì đâu, thủ trưởng chúng ta cũng giả vờ cấm diếc cả, hay là lần trước Diệp tư lệnh đến hội diễn quân huấn có nói cái gì phải không?”

Vu đội trưởng ngẩn ra, ánh mắt né tránh, không trả lời.

Trận đấu ca hát nhiệt tình chưa từng có cũng chấm dứt, sau khi chiếu phim điện ảnh xong, Cổ Lăng Vi đi thẳng đến sân thể dục luyện tập bài vừa học, quyền của quân thể thao, đội trưởng Vu mới chỉ cho cô một chút chiêu thức thay đổi, trọng tâm cũng khác.

Cổ Lăng Vi cũng nhận ra, nhìn qua thì hai chiêu thức không khác nhau nhiều lắm, nhưng đội trưởng Vu tập bộ dịch quyền này lại uy lực vô cùng, nghiêm khắc mà nói thì nếu làm không được không thể tính là quân thể thao, còn phải chú ý tư thế cho hợp quy tắc tiêu chuẩn, nhanh không chế được quân địch là điều kiện đầu tiên. Chiêu thứ nhất là chế trụ được đối phương, không thể phản kháng, càng mạnh càng tốt. Trên cơ thể người các đốt ngón tay có các huyết vị chủ yếu, Vu đội trưởng cũng chỉ cho cô biết cách đánh vào điểm yếu của địch, giờ lôi ra nghiên cứu luôn một thể.

Cho dù có kỹ xảo nhất định, nhưng ra đòn mạnh mẽ mới là quan trọng, Cổ Lăng Vi lại không có đối thủ thích hợp để luyện tập, cho nên bây giờ chỉ có thể tự luyện một mình, dù sao cô cũng tìm được một ít bí quyết rồi.

Ngày mai được nghỉ, buổi tối hôm nay trường quân sự chính là thời điểm được xả hơi, Cổ Lăng Vi chọn một góc sân thể dục phía đông nam, có vẻ khuất, sẽ không ảnh hưởng người khác, và cũng sẽ không khiến cho

người khác chú ý đến. Nhưng thoát cái cô phát hiện mình sai lầm nghiêm trọng rồi, còn có một tên to gan lớn mật, vô ý vô tứ đang tiến gần lại đây.

Diệp Bành Đào vốn cũng không phải cố ý đi tìm Cố Lăng Vi, chẳng qua đang cùng Mập mạp ra cắtin mua cơm thịt, chuẩn bị mang lên ký túc xá vài cái bánh ngô lâu lâu lấy ra ăn cho đỡ thèm, không ngờ lại gặp Cố Lăng Vi đi về phía phải ký túc xá, lúc này anh mới nghĩ ra một kế, kêu Mập mạp đi hỏi thăm một chút giả vờ dương đông kích tây, hóa ra trẻ thể này rồi cô bé kia còn đi luyện tập.

Có đôi khi Diệp Bành Đào thật sự không thể nào hiểu nổi Cố Lăng Vi, cho dù anh bây giờ cũng hơi hứng thú với quân đội rồi đấy, nhưng vẫn không thể nào cùng cấp bậc với cô bé kia, theo như Viễn hay nói, Cố Lăng Vi có vẻ tẩu hỏa nhập ma luôn rồi, trong lòng không nghĩ tới, vậy mà chân vẫn là không tự chủ được bước về phía sân.

Phía đông nam của trường quân sự giáp với tường ngoài, có một cây dương thụ cao lớn, mỗi lần anh và Viễn chuẩn ra ngoài uống rượu, lúc nào cũng chọn nơi này để leo lên cây, sau đó nhảy bay qua đầu tường rồi đi ra ngoài, cho nên vừa nhìn thấy Cố Lăng Vi đang luyện quyền ở dưới cây dương thụ cao lớn mà mỗi lần bọn họ đi qua, Diệp Bành Đào không nhìn được mà bật cười.

Cố Lăng Vi dừng lại quay đầu nhìn tên nào đó một cái, rồi lại quay trở về đối mặt với thân cây tiếp tục luyện đâm đá, trong lòng liên tưởng cái cây dương thụ to lớn này chính là Diệp Bành Đào chán ghét kia, ánh mắt của Diệp Bành Đào chợt lóe lên, nhủ mảy lạnh lạnh nói:

“Em luyện quyền với có ích gì chứ, cây thế nào cũng là vật chết, nếu tôi cùng em so mấy chiêu thì sao? “

Cố Lăng Vi đang đánh thì dừng lại, ánh mắt sáng lên, âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ, không thể trách tôi, thiên đường có lối hần không đi, địa ngục không cửa lại xông vào đấy chứ.

Nghĩ đến đây, cô nhếch miệng xoay người lại, cười cười không có ý tốt, nói:

“Như vậy a, cảm ơn Diệp học trưởng “

Diệp Bành Đào cho tới bây giờ chưa từng thấy cô cười tươi như vậy, dù là dưới ánh đèn đường nhàn nhạt đi nữa, anh không thể không chế được nhịp tim mình, đập thùng thùng dồn dập, anh ngẩng đầu cố gắng che giấu cảm giác trong lồng ngực, thầm mắng chính mình không có tiền đồ, biết rõ cô bé kia không có ý tốt, thế mà vẫn bị nụ cười khó gặp kia mê hoặc .

Cố Lăng Vi nhìn trái nhìn phải một lúc, đi về phía bên trái rộng rãi hơn rồi dừng lại, nghiêm, thân thể hướng quẹo trái, chân phải lùi về sau từng bước, hai chân tạo thành hình chữ bát, quỳ gối, hai tay nắm lại, cánh tay trái gấp khúc, nắm tay cao ngang cằm, lòng bàn tay hướng về phía trong, lực tập trung chính giữa, nhắm ngay mặt đối phương, uốn ngực hít sâu, đây là tư thế chuẩn bị tiêu chuẩn của quân thể thao, nhìn vào Diệp Bành Đào, có chút kích động, nhất thời cô cũng quên luôn học trưởng, lớn tiếng nói:

“Diệp Bành Đào, xin mời chỉ giáo.”

21. Chương 21: Diệp Bành Đào Thổ Lộ

Vốn ban đầu Diệp Bành Đào cũng không muốn thử tài với Cố Lăng Vi đâu, cô bé này tuy các kĩ năng quân sự xuất sắc thật đấy nhưng mà anh từ nhỏ tới lớn suốt ngày chỉ biết kéo bè kéo lũ đánh nhau, chắc chắn không phải chỉ trên cô một bậc. Hơn nữa lúc nhỏ anh còn được ba mình dạy côn bổng quyền, dù là công kích hay đánh trả Diệp Bành Đào cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều rồi, đã xuống tay thì chỉ có nước không thể sống, vài lần cũng nhờ lão gia nhà anh ra mặt, nếu không chừng chắc giờ anh cũng được đưa đi quản giáo rồi.

Hơn nữa Trịnh Viễn với anh phối hợp lại rất ăn ý với nhau, một người bằng mười người, chiến tích huy hoàng nhất là dạo đó hai người đấu lại với mười người, tuy cũng da thâm tím mặt sưng phù đầy nhưng đối phương lại thảm hại cực kì, có vẻ còn không thể đứng lên được. Tất nhiên Diệp Bành Đào đâu thể xuống tay độc ác với Cố Lăng Vi như thế, ngay lúc nhìn đầu quyền cô đánh tới, theo bản năng anh vội nghiêng người, khoe miệng Cố Lăng Vi nhếch lên cười nham hiểm, nâng khuỷu tay lên đánh tiếp một quyền nữa vào vai Diệp Bành Đào, chân trái cũng đồng thời hung hăng đá một cước vào chỗ hiểm.

Động tác phản ứng không kịp, Diệp Bành Đào xử lí không được, thân thể ngã về phía sau rồi té lăn trên đất, Cổ Lăng Vi buông anh ra, không hề khách khí, nói:

“Thật có lỗi a học trưởng.”

Diệp Bành Đào thoáng kinh ngạc, thể mới biết cô bé kia thực lực cũng không kém mình là bao, các bài đánh mà họ được học vô số nhiều, động tác vừa rồi của cô cũng là vận dụng từ đó mà ra, không ngờ lại thành thạo đến thế, cho nên Diệp Bành Đào càng ngạc nhiên hơn nữa. Anh cũng tự nhiên hiểu ra, cô bé này chắc chắn muốn mượn cơ hội này trút giận đây mà, chắc là chuyện lúc nãy rồi.

Nếu mình không chống trả cho đành hoàng, không chừng còn bị người nào kia đánh luôn cũng có, bị đánh một chút cũng không sao, chỉ có điều nếu mà chuyện rơi vào tai lão gia ở nhà, mặt mũi biết quảng đi đâu nữa. Nghĩ tới đây, anh bật người dậy, cười nói:

“Cổ Lăng Vi, tôi không khách khí nữa.”

Cổ Lăng Vi trợn mắt liếc một cái:

“Ai cho anh khách khí.”

Nói xong một đòn nữa nhằm thẳng vào bụng anh mà đánh, quyền của Cổ Lăng Vi vừa đụng tới áo Diệp Bành Đào, anh đã xoay người, Cổ Lăng Vi tiếp tục tung đòn bên trái, đồng thời phục kích vào đầu Diệp Bành Đào, ai ngờ lần này anh ta cực kì nhạy cảm, đầu né sang một bên tránh được quyền của cô, tay trái vươn ra giữ chặt tay phải cô lại, tay phải bắt lấy khủy cánh tay trái của cô, dùng lưng mình nâng cô lên trên.

Tình thế này cũng giống như đầu vật vậy, thể năng của con gái đương nhiên sẽ yếu hơn, Diệp Bành Đào hiển nhiên cũng không phải người mới học võ như cô nghĩ, thậm chí cách lấy nhu thắng cương anh sử dụng còn vô cùng thuần thục. Cho nên, đến lúc Cổ Lăng Vi bị tên kia áp lên mặt đất, cô mới biết, hôm nay muốn đánh người hả giận, tuyệt đối không có khả năng rồi.

Diệp Bành Đào càng lúc càng không thể khống chế được tâm tình mình bắt đầu nhộn nhạo, tư thế hai người bây giờ tay chân quấn vào nhau như vậy lại càng khiến anh dựa vào Cổ Lăng Vi gần hơn, gần đến mức không còn khoảng cách. Anh thậm chí có thể cảm giác được xúc cảm mềm mại sau lưng, hơi thở của cô phảng phất bên tai ấm áp, mùi hương đặc biệt trên người cô thoảng vào mũi anh, bởi thế, bản năng đàn ông khiến cho người nào đó không thể không nổi lên phản ứng.

Đúng là khí thế của thanh niên mà, loại cảm xúc này giống như thiêu hủy hoàn toàn lý trí của Diệp Bành Đào, hai tay anh nhanh chóng buông tay cô ra, xoay người lại đè lên người Cổ Lăng Vi, cúi đầu xuống. Cổ Lăng Vi còn chưa kịp phản ứng, môi anh đã mềm mại đặt lên môi cô. Mắt cô trợn ngược lên, nhìn gương mặt phóng đại của Diệp Bành Đào trước mặt, giống như không thấy rõ, cho nên mới ngơ ngẩn cả người.

Mãi đến khi xúc cảm dưới thân mỗi lúc một tăng lên, cô mới hồi phục lại tinh thần, mặt đỏ bừng, đẩy vội người nào đó ra, tay kia nắm chặt quyền đánh thẳng, Diệp Bành Đào đang còn ý loạn tình mê, không còn biết phòng bị gì nữa, bị Cổ Lăng Vi đánh ngay vào mắt, lại còn nhắc chân đá vào hạ bộ của anh đang còn ngóc đầu lên.

“A...”

Diệp Bành Đào hét lên một tiếng rồi buông ra, ngồi xuống ôm hạ bộ của mình liên tục hít vào, Cổ Lăng Vi vội vã đứng lên, nhìn Diệp Bành Đào cúi đầu rên rỉ, tự nhiên lại thấy hối hận. Phản ứng của mình vừa rồi cũng chỉ theo bản năng, chưa kịp suy nghĩ cho tường tận, lúc ở đại học công an bài cô luyện thành thực nhất chính là chiêu thức này, nhưng mà áp dụng trên người Diệp Bành Đào có vẻ không ổn, nếu mà anh ta xảy ra chuyện gì, với uy quyền của cha, không chừng cô sẽ bị bắn chết cũng nên.

Nhưng mà ai cho anh ta hôn cô kia chứ, cho đến bây giờ đó là nụ hôn đầu tiên của cô mà, nghĩ tới việc này Cổ Lăng Vi vẫn còn tức giận. Cô liếc nhìn một cái, hình như thất lưng của anh ta đang đau dữ dội, đầu thì cúi rất thấp nên không thấy vẻ mặt lúc này, Cổ Lăng Vi nói:

“Cái kia, tôi xin lỗi, anh thế nào rồi, nếu không chúng ta đi bệnh viện nhé. “

Cố Lăng Vi nói vài câu, Diệp Bành Đào cũng không trả lời, ngay cả tư thế cũng không động một chút, Cố Lăng Vi sợ quá, đi đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống, kéo cánh tay:

“Đi, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Ai ngờ, tay cô vừa chạm tới Diệp Bành Đào, đã bị anh ta cầm lấy, dùng một lực rất lớn kéo cô ngã lặn ra đất Cố Lăng Vi kinh hãi vẫy vùng, lại chỉ giống như kiến càng háms thụ mà thôi, cô ngẩng đầu lên, ánh đèn vàng phảng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Diệp Bành Đào, một đôi mắt to đen láy, nhưng có chút không phù hợp, trên đầu anh ta còn dính một chiếc lá khô, trông có vẻ chật vật vô cùng. Ánh mắt so với mọi khi sáng hơn rất nhiều, trong đó như có cả ngàn sao lấp lánh.

Mặt cô tự nhiên lại nóng lên, đưa tay đẩy đẩy anh ra:

“Anh đứng lên đi, được rồi, anh lợi hại, anh thắng, tôi nhận thua.”

Diệp Bành Đào khẽ cười:

“Đứng lên cũng được, nhưng mà trước tiên phải thu chút thù lao cái đã. “

Nói xong anh lại cúi đầu hôn vào đôi môi đang chịu trời của Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi giận dữ, có nên lại dùng chiêu vừa rồi hay không đây, nhưng mà cô cũng có hơi do dự, nếu mà biến tên này thành thái giám luôn thì sao, chắc mình không gánh vác nổi mất, nhưng mà người này cũng xem như thức thời, nụ hôn chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi buông ra, Diệp Bành Đào bật dậy.

Cố Lăng Vi không khỏi âm thầm thở ra nhẹ nhàng, ngẩng đầu trừng mắt với Diệp Bành Đào, anh ta lại còn cười hắc hắc vươn tay định kéo Cố Lăng Vi đứng dậy theo, cô trợn mắt liếc tên nào đó một cái, tránh tay hẩn, tự mình đứng lên, cúi xuống cầm lấy khăn mặt bên cạnh rồi bước đi. Thế mà cái tên Diệp Bành Đào vô lại kéo tay cô lần nữa, Cố Lăng Vi quay đầu nói:

“Thả ra. “

Diệp Bành Đào thu hồi lại nét cười trên mặt:

“Ngày đó em hỏi tôi vì sao thích em, tôi đã nghĩ rồi.”

Cố Lăng Vi ngẩn ra, quay đầu nhìn anh, giọng nói của Diệp Bành Đào trong bóng đêm, có một sự chân thành khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Vì sao thích em, anh vẫn không nghĩ sẽ hiểu được, bởi vì trước mắt, anh còn không tìm được không thích em ở điểm nào, mọi thứ của em hết thấy anh đều thích, thậm chí chỉ cần nhìn em một chút thôi, trong lòng anh đã cảm thấy rất vui vẻ, cảm xúc này không chịu sự khống chế của lý trí, đây cũng là lần đầu tiên từ lúc chào đời cho tới nay anh có cảm giác xa lạ đến thế. Cho nên Cố Lăng Vi, đừng vội từ chối anh có được không, anh biết em hiện tại không thích anh, nhưng ít nhất cũng cho anh một cơ hội.”

Nói tới đây, giọng nói đang trầm thấp đột nhiên lại chuyển sang giọng nói vô lại bá đạo thường ngày:

“Anh nói trước cho em biết, em không cho anh cơ hội cũng không có tác dụng gì đâu, hắc hắc Cố Lăng Vi, dù sao em sớm muộn gì cũng là của anh, sớm so với trễ có phải tốt hơn không?”

Cố Lăng Vi cúi đầu thở dài:

“Diệp Bành Đào, kế hoạch cuộc sống của tôi cho tới bây giờ vốn không có tình yêu, tôi chỉ nghĩ tham gia quân ngũ, hơn nữa muốn cả đời làm lính, nếu anh có muốn gì thì cứ đứng nhìn thôi, làm ơn cách xa tôi một chút, tôi không có dư hơi đi ứng phó những chuyện đó đâu.”

Ánh mắt Diệp Bành Đào sắc bén hơn:

“Tham gia quân ngũ? Tham gia quân ngũ với tình yêu thì có quan hệ gì chứ, ba mẹ anh đều tham gia quân ngũ, không phải giống nhau sao, hay là em thật ra đã thích một người khác?”

Mắt cô thoáng ngập ngừng, anh nhìn qua cũng thấy, vẻ tha thiết chân thành trên mặt bây giờ chỉ còn lại thâm trầm:

“Nếu vừa rồi người nói những lời này với em là Viễn, câu trả lời của em có phải cũng như vậy không? “

Cố Lăng Vi cứng người, dùng sức giấy khỏi tay anh, cúi đầu nói:

“Ai cũng giống nhau thôi, cho nên tôi nói lại với anh lần nữa, Diệp Bành Đào, anh đừng lãng phí thời gian với tôi nữa được không. “

Cô nói xong thì quay người bước đi, Diệp Bành Đào tức khí đánh một quyền vào thân cây dương thụ, thân cây rung lên, lá cây xào xạc rơi xuống, Diệp Bành Đào nhìn theo bóng dáng Cố Lăng Vi đằng xa, hét lên:

“Cố Lăng Vi, em nhớ kỹ cho tôi, Diệp Bành Đào tôi nói được thì làm được.”

Cố Lăng Vi bước đi chậm lại, rồi lập tức bước nhanh hơn, muốn để toàn bộ giọng nói của anh ta ở lại phía sau.

Khu trung tâm buôn bán của thành phố C, đây là lần đầu tiên Cố Lăng Vi được đến, huấn luyện quân sự qua đi, trường học quản lý lại càng thêm nghiêm khắc hơn, ra vào mỗi lần chỉ được hai người, bởi vậy lần này đi ra chỉ có Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng với Lý Đình uy hiếp bắt ép Cố Lăng Vi phải bồi thường cho hai bạn họ hai cái kem ly mang về.

Đi bộ một vòng, Cố Lăng Vi định mua quà cho ba mẹ, lại bị Hà Hiểu Vân kéo vào một nhà hàng cơm Tây ven đường, trong đó vừa có thể nghỉ ngơi vừa có thể ăn cơm trưa, Cố Lăng Vi ngấm nhìn sơ qua một vòng, không khí tĩnh lặng, phong cách thanh lịch, nếu có chút âm nhạc nhẹ nhàng nữa thì nhà hàng này sẽ rất tuyệt, giống với phong cách của Hiểu Vân, Hiểu Vân luôn muốn thưởng thức. Nói thật, Cố Lăng Vi cảm thấy cô bạn mình không thích hợp tham gia quân ngũ chút nào, ngược lại có vẻ thích hợp xuất ngoại du học hơn, sau khi trở về sẽ làm một thành phần tri thức cao cấp, dĩ nhiên của cô cũng như thế, nhưng mà Hiểu Vân so với dĩ nhiên thuận hơn nhiều, có lẽ lúc này dĩ nhiên của cô cũng đã về rồi.

“Lăng Vi, ngày hôm qua cậu cùng Diệp Bành Đào...”

Hiểu Vân muốn nói lại thôi. Cố Lăng Vi nhìn bạn, nói:

“Mình với cái tên chán ghét kia thì có cái gì chứ.

Miệng nói xong, trong đầu lại vô thức nghĩ đến lời nói của Diệp Bành Đào ngày hôm qua, lời nói hay về mặt người đó đều toát lên sự chân thành.

“Lăng Vi, nơi này chỉ có hai chúng ta, mình mới có thể nói với cậu, ba của Diệp Bành Đào là Diệp tư lệnh, điều này cậu cũng biết rồi, Diệp tư lệnh ở quân đội có ảnh hưởng rất lớn, so với tướng tượng của cậu còn lớn hơn nhiều, nếu cậu không thích làm lính thì tốt rồi, nhưng mà cậu lại hạ quyết tâm cố gắng tham gia quân ngũ, nếu đã muốn, Diệp Bành Đào thật không thể đắc tội. Mình có hỏi thăm được một chút, đừng nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ của Diệp Bành Đào mà lầm, kỳ thật tính tình anh ta lại rất bướng bỉnh, làm bất kỳ việc gì nếu không đạt mục đích quyết không bỏ qua, hơn nữa ai cũng đều nhìn thấy được, lần này anh ta đối với cậu không phải giống như trước đây, rất thật lòng, cậu phải thận trọng đối đãi, nếu làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ cả đời của cậu, còn Trịnh Viễn nữa, đó là người trung gian mà Diệp Bành Đào mang theo, hai người tuyệt đối không có khả năng đầu. “

Mặt Cố Lăng Vi đỏ lên, trừng mắt liếc cô một cái:

“Mình với Trịnh học trưởng có quan hệ gì chứ? “

Hà Hiểu Vân cười ha hả:

“Không có quan hệ gì là tốt nhất, mình chỉ nhắc nhở cậu một chút thôi, phải biết rằng người trong cuộc thì u mê, ba người các cậu thực sự không thích hợp.”

Cố Lăng Vi trong đầu loạn thành một đồng, lắc lắc đầu nói:

“Mình tới đây để làm lính, cũng không phải đến để yêu đương, quản nhiều chuyện như vậy làm gì.”

Hiểu Vân hé miệng cười:

“Nói nhỏ cho cậu biết nhé, biết vì sao Vu đội trưởng của chúng ta yêu cầu nghiêm khắc với cậu như vậy không?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra lắc đầu.

“Hắc hắc! Ba mình nói, sang năm bộ đội tác chiến muốn thành lập trinh sát nữ điều tra, Vu đội trưởng của chúng ta có thể sẽ là đội trưởng đội trinh sát nữ, không chừng đội trưởng định mang học trò yêu quý của mình là cậu cùng tham gia vào cũng nên.”

“Nữ trinh sát. “

Cố Lăng Vi thì thào nói thầm hai từ đó, đây không phải là điều mình vẫn hằng hướng tới hay sao.

22. Chương 22: Đêm Khuya Ký Giấy Vay Nợ

Con người khi có mục tiêu thì sẽ càng thêm cố gắng, Cố Lăng Vi cũng vậy, nếu nói tham gia quân ngũ là giấc mộng mà cả đời Cố Lăng Vi hằng mơ ước, thì việc trở thành một lính trinh sát ngay từ đây lòng cô cũng chưa bao giờ dám hy vọng xa xôi. Lính điều tra là bộ đội tiên phong tác chiến, là đao nhọn, điều này ai cũng biết, đó còn là giới hạn cao nhất của những tiêu chuẩn và tinh thần quân nhân, cho nên Cố Lăng Vi mới mơ ước tha thiết.

Có cơ hội này, cô đương nhiên sẽ càng liều lĩnh. Mấy ngày sau, Hà Hiểu Vân càng lúc càng hối hận vì mình đã nói tin tức này cho Lăng Vi, cô ấy tập luyện ngày càng thêm khắc khổ, thậm chí giống như không muốn sống nữa, có lẽ lý tưởng của con người có thể bộc lộ những tiềm năng vô hạn, nghiêm khắc huấn luyện như vậy khiến Cố Lăng Vi vốn đã nổi bật hơn người lại càng thêm vượt xa sinh viên khác, Vu đội trưởng thậm chí vui mừng không thôi.

Cùng với sự tiến bộ vượt bậc với Cố Lăng Vi còn có Trương Lệ Hồng, đáng tiếc kỹ năng quân sự đạt tiêu chuẩn, nhưng các môn văn hóa lại chỉ ở top sau, đã vậy khi đến lớp, lúc nào cô ấy cũng nằm trên bàn mà ngủ, lần lượt từng thành viên trong phòng ký túc xá 308 đều phải giúp cô viết bài kiểm tra. Làm kiểm tra đối với Cố Lăng Vi mà nói, là những trải nghiệm mới mẻ nhưng lại vô cùng mệt nhọc.

Trường quân sự rất coi trọng giáo dục tư tưởng, kiểm tra là để khắc sâu trong đầu, cái gọi là khắc sâu chính là viết càng nhiều lần sẽ càng sâu khắc, các sinh viên nếu một lần phải viết mười trang, không chuẩn một trang cũng có thể được thông qua, nhưng mà sinh viên nào dám bỏ bớt, cắt xén nội dung, thì tuyệt đối sẽ phải trả một cái giá cực lớn. Cho dù là sinh viên hệ tin tức, viết kiểm tra chấp vá lung tung thế này cũng cực kỳ đau khổ.

Lý Đình có một lần nảy ra ý :

“Các cậu xem trên bảng thông báo hệ tin tức có đăng về cuộc triển lãm luận văn tốt nghiệp không, mỗi một bài đều rất là hay, rất mạch lạc, không biết có phải do viết kiểm tra mà luyện ra không nữa? “

Mọi người bật cười, nhưng mà bài chuyên ngành của Lệ Hồng thật sự có rất nhiều vấn đề, còn tiếng Anh nữa, Cố Lăng Vi thấy ngay cả trình độ sơ cấp cô ấy cũng không qua được. Việc này cũng đâu thể trách Lệ Hồng, sinh ra và lớn lên trên một vùng thôn núi hẻo lánh, trình độ giáo dục tất nhiên sẽ không cao, hơn nữa nhà cô ấy có rất nhiều anh em, có thể đổ vào trường quân sự này ngoài sự xuất sắc về thể dục thể thao ra, thì theo như cô ấy nói, chính là nhờ may mắn.

Trương Lệ Hồng rất ít nói về chuyện trong nhà, ba người khác trong phòng cũng sẽ không chủ động hỏi. Có lẽ ai cũng biết, Trương Lệ Hồng tuy bề ngoài tùy tiện vậy thôi, chứ thật ra lại là một cô gái cực kỳ cẩn cảm và cả tự ti nữa. Nhưng mà, chỉ yên lặng quan tâm thôi cũng đủ, tình bạn đôi khi diệu kỳ vậy đó, không cần nói cũng có thể biết đối phương cần gì, làm thế nào để giúp bạn, mọi người trong lòng đều biết. Giống như mỗi lần ra ngoài ăn cơm hoặc là mua này nọ, bọn họ không bao giờ để Trương Lệ Hồng trả tiền, cô ấy thiếu thốn hơn người khác nhiều lắm vì toàn bộ tiền trợ cấp cô đều gửi về nhà hết cả.

Cũng bởi vì những hành động đó của Lệ Hồng, ba người học hỏi được rất nhiều điều, nháy mắt trưởng thành lên không ít. Dù là vậy, tết nguyên đán qua đi, ba người trong phòng ký túc xá 308 mới phát hiện ra, Trương Lệ Hồng về gì đó rất lạ. Cô ấy rất hay lo lắng bất an, chau mày nhăn trán, được vài ngày như thế, rốt cuộc tối nay Lý Đình lần qua lần lại cũng không ngủ được mới đi hỏi Trương Lệ Hồng:

“Lệ Hồng, cậu gần đây làm sao vậy, thành tích tiếng Anh không phải tốt hơn rất nhiều rồi sao, yên tâm, ba đứa mình sau này sẽ thay phiên giúp cậu phụ đạo, qua được cuộc thi cuối kỳ chắc chắn không phải vấn đề lớn đâu. “

Trương Lệ Hồng trầm mặc mãi không trả lời, ba người kia đang buồn bực, chợt nghe tiếng khóc vang lên, Trương Lệ Hồng cho tới bây giờ chưa hề khóc, vậy mà giờ đây, tiếng khóc đó lại cực kỳ ảm đạm trầm thấp, giống như con thú nhỏ bị thương, khiến người ta vô cùng chua xót, ba người hoảng sợ, vội nhảy xuống giường chạy đến bên giường cô.

Tiếng chuông tắt đèn vang lên thì không cho phép được bật đèn, lần mò trong bóng tối, Hà Hiểu Vân rót được ly nước đưa cho bạn, Cố Lăng Vi thấp giọng:

“Hiểu Vân lần trước bọn mình cũng nói rồi mà, chúng ta bốn người phải làm bạn bè cả đời, cả đời làm chị em, làm chị em thì có phúc cùng hưởng đúng hay không, nếu không cậu chính là phản đồ, là kẻ nuốt lời đấy.”

Lý Dĩnh mím miệng không dám cười, Trương Lệ Hồng đánh Cố Lăng Vi một cái, nín khóc mỉm cười:

“Cậu mới là kẻ nuốt lời. “

Nhìn mọi người một lượt, Trương Lệ Hồng ghen ngào:

“Mình. . . . Ba mình gửi thư nói... Nói mẹ mình bị bệnh, là bệnh lao phổi, các cậu biết không... Chính là ho lao.”

Ba người nhìn nhau hoảng sợ, Lý Dĩnh nói:

“Tuy bệnh này bây giờ không khó trị, nhưng mà mẹ cậu về sau chắc không thể làm việc nặng được nữa, nhà mình cũng có người họ hàng mắc bệnh này, mỗi ngày chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh, uống thuốc, còn phải ăn uống có dinh dưỡng gì đó nữa, vì vậy nhà các cậu phải có điều kiện...”

Lý Dĩnh không nói nữa, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân đều im lặng, mọi người rốt cục cũng hiểu được Trương Lệ Hồng mấy ngày nay vì sao mà buồn bã, với điều kiện nhà cô, đừng nói đến dinh dưỡng, ngay cả tiền khám bệnh uống thuốc có lẽ cũng là vấn đề khó khăn lắm rồi. Cố Lăng Vi cũng không nói gì, đi đến bên con heo đất sờ soạng cả buổi, lấy toàn bộ tài sản còn lại bên trong đến đưa cho Trương Lệ Hồng:

“Cái này mình cho cậu mượn, khi nào có tiền thì trả lại ỉnh, được không?”

Hà Hiểu Vân với Lý Dĩnh cũng đem toàn bộ tiền trên người đưa cho Trương Lệ Hồng, tuy rằng tiền của ba người cũng không thể nào đủ được, nhưng nhiều đó cũng được một ít, Cố Lăng Vi nói:

“Cậu ngày mai về nhà trước đi, chúng mình nghĩ cách, mượn thêm cho cậu một ít, dù thế nào cũng phải xem tiền chữa bệnh là bao nhiêu cái đã.”

Ánh đèn leo lắt ngoài cửa sổ chiếu vào đôi mắt Trương Lệ Hồng, có thể nhìn thấy trong đó lấp lánh ngập nước, Trương Lệ Hồng nhảy xuống giường cầm đèn pin và một tập giấy ra, đưa đèn pin cho Lý Dĩnh giơ lên, cô ngồi trên bàn bắt đầu viết giấy vay nợ. Ba người vốn cũng không nghĩ sẽ lấy lại tiền, nói mượn, thực ra là vì sợ lòng tự tôn của Trương Lệ Hồng mà thôi, nhưng cô ấy lại viết giấy vay nợ, thôi thì các cô cũng không ngăn cản.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống, Trương Lệ Hồng chăm chú viết giấy vay, theo từng nét chữ lại là từng giọt nước mắt không nhận được mà rơi tích tãch trên mặt giấy, nhòe đi đến mơ hồ, cũng chẳng ai buồn để ý, dù sao cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Cố Lăng Vi nghiêng đầu nhìn lại, không chỉ có Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân, Lý Dĩnh thậm chí cả mình cũng đã rưng rưng.

Chỉ là kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống, Cố Lăng Vi từ khi chào đời cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cô phát hiện mình may mắn đến thế, cha mẹ khỏe mạnh, không lo cuộc sống. Thế mà trước kia cô luôn cho rằng đó là những chuyện rất bình thường, vậy mà với Lệ Hồng đó lại là điều xa vời khó với, cô ấy chỉ mới 18 tuổi thôi mà, gánh nặng cuộc sống gia đình lại lên vai cô nặng đến thế.

Trong nháy mắt Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân và Lý Dĩnh đều cảm thấy mình trưởng thành lên, cảnh Trương Lệ Hồng nửa đêm viết giấy vay nợ đã thực sự khắc sâu vào đầu mỗi người, cho dù sau đó rất nhiều năm, có lẽ bọn họ cũng không thể nào quên được.

Hai ngày sau, Cố Lăng Vi ở sân thể dục luyện tập kỹ năng cầm súng và ngắm bắn mà đội trưởng Vu mới dạy, bắn cố định thì thành tích của Cố Lăng Vi tốt rồi, nhưng tuần trước Vu đội trưởng cho cô bắn thử súng lục một lần, Cố Lăng Vi lại làm không được. Hơn nữa súng lục và súng trường rất khác nhau, Vu đội trưởng nói tư thế cầm súng và ngắm bắn của cô không đúng tiêu chuẩn, cũng không vững chắc, ngoài việc tiếp tục luyện tập ra cũng không còn cách nào nữa cả.

Đội trưởng Vu nói rất đúng, trên chiến trường, bia ngắm đều là di động, làm gì có quân địch nào lại đứng tới mức đứng cố định không nhúc nhích để cho người ta nhắm bắn chứ, cho nên muốn đạt tới tiêu chuẩn tác chiến của bộ đội, vị trí cố định hoàn toàn vô dụng.

Diệp Bành Đào ở rất xa cũng nhìn thấy Cố Lăng Vi đứng ở sân luyện nhắm, ngoài trời lạnh như thế, cô ấy không cảm thấy sao, cô bé này cố chấp tới mức làm người khác đau lòng, liều mạng luyện tập như vậy, Diệp Bành Đào khi nào cũng thấy cả. Có đôi khi Diệp Bành Đào thậm chí hận không thể kéo cô trở về nghỉ ngơi, loại đau lòng này nảy sinh từ rất sâu trong lòng anh, có lúc như muốn xé rách tâm can ra được.

Diệp Bành Đào biết mình thật sự gặp hạn rồi, cho dù cô ấy vẫn không có biểu hiện gì với mình cả đấy, những mỗi việc cô ấy làm, anh đều trân trọng trong tim, chỉ đứng một bên mà nhìn thôi, Diệp Bành Đào thế mà lại phát hiện có một thứ hạnh phúc thỏa mãn không nói nên lời. Ngày hôm qua anh nghe được chuyện từ Đại Hùng, tự nhiên trong lòng lại nảy sinh hờn dỗi.

Phòng ký túc xá của cô đều đi xung quanh tìm người vay tiền, vì muốn có tiền ẹ Trương Lệ Hồng khám bệnh, mọi người đều chạy vạy khắp nơi, ngay cả Trịnh Viễn, Hà Hiểu Vân cũng tìm. Nhưng lại không có ai đến tìm anh, Diệp Bành Đào nghe xong thì lửa giận bốc lên ngàn ngút, muốn nhin một ngày cũng không nhin được, cho nên quyết định tự mình đến đây tìm người.

Cố Lăng Vi nhìn đến Diệp Bành Đào đi tới, không khỏi trợn mắt nhìn, tức giận nói:

“Anh lại đến đây là làm gì?”

Diệp Bành Đào lấy khẩu súng trong tay cô, nhìn qua:

“Làm sao em lấy ra được?”

“Vu đội trưởng cho tôi mượn.”

Diệp Bành Đào thuận thực cầm khẩu súng rồi xoay, làm một tư thế ngắm bắn tiêu chuẩn, Cố Lăng Vi há hốc cả mồm, dừng nhìn người này bề ngoài giống lưu manh vậy thôi, thực ra bản lĩnh rất đáng nể, Diệp Bành Đào liếc nhìn cô một cái, rồi nói:

“Súng lục khác với súng trường, có bí quyết, em một tay nắm thân sau, dùng lực nắm súng, tay kia cầm vững bộ phận nòng súng, khẩu súng dựng lên, gan bàn tay nắm phần trung tâm súng, lòng bàn tay phải tìm vị trí thoải mái thích hợp, sau đó nắm chặt. Tư thế chính xác phải là: cầm súng, cúi hạ hai tay, chuẩn bị tư thế nằm, hòng súng hạ xuống 40 độ, sau đó nhanh chóng cử động súng chỉ hướng mục tiêu. Nếu không phải chỉ nhắm mục tiêu thì tư thế nắm súng và góc độ cổ tay cũng không quan trọng lắm. Ngày luyện tập lại xem, đến khi nào có thể cử động súng nhắm đến mục tiêu mà không cần điều chỉnh vị trí là đạt tiêu chuẩn.”

Nói xong đưa sang cho cô:

“Em thử xem.”

Cố Lăng Vi dựa theo lời anh ta thử lại, quả nhiên thoải mái và vững chắc rất nhiều, Diệp Bành Đào cười nói:

“Sức của phái nữ có hạn, nữ sinh bắp thịt và lực tay không lớn, nếu em muốn một tay cầm súng, em phải luyện tập thêm nhiều về phân bắp và lực cánh tay mới được.”

Cố Lăng Vi quét mắt liếc ai đó một cái, không được tự nhiên thấp giọng nói:

“Diệp Bành Đào, cảm ơn anh.”

Diệp Bành Đào chớp chớp mắt:

“Cảm ơn như vậy thật không có thành ý chút nào.”

Cố Lăng Vi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Bành Đào thu lại vẻ mặt cột nhả, nghiêm túc nói:

“Vì sao không tới tìm anh?”

Cố Lăng Vi không hiểu:

“Cái gì cơ?”

“Cho dù em còn không đồng ý làm bạn gái anh, nhưng ít nhất trước mắt chúng ta cũng là bạn bè, em có khó khăn vì sao không tới tìm anh?”

Ngữ khí tức giận của Diệp Bành Đào giống như có chút gì đó mất mát.

Cố Lăng Vi hiểu ra, anh ta đang nói đến chuyện vay tiền sao, cô thu sững lại, thản nhiên nói:

“Đã vay đủ tiền rồi, với lại Lệ Hồng lòng tự trọng rất cao, cũng không muốn để nhiều người biết. “

Diệp Bành Đào nghĩ nghĩ rồi nói:

“Mẹ cô ấy bệnh, cho dù các em có vay nhiều tiền, chỉ sợ cũng chỉ có thể giải quyết tạm thời trong lúc khó khăn thôi, sau này thì tính sao?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra, thở dài:

“Về sau rồi tính, trước mắt cứ như vậy đã.”

Diệp Bành Đào nói:

“Trương Lệ Hồng nếu học ở trường quân sự cũng coi như là quân nhân, người nhà của cô ấy là có thể được đối đãi theo quân chức, có thể phối hợp với địa phương để giúp đỡ thêm.”

Ánh mắt Cố Lăng Vi sáng lên, kéo kéo cánh tay anh nói:

“Ý của anh là nói nhà nước có thể trợ cấp cho nhà cô ấy sao, chuyện này nếu được, mọi chuyện coi như giải quyết được rồi. Tình hình nhà cô ấy anh không biết đâu, nhà có năm anh em, ba cô ấy sức khỏe cũng không tốt, nay mẹ lại bị bệnh này, hai người anh ở bên ngoài làm công chỉ có ít tiền, dù đã có thêm tiền trợ cấp của Lệ Hồng nhưng vẫn rất túng quẫn, nếu nhà nước có thể trợ cấp thì thật quá tốt đi.”

Diệp Bành Đào đảo mắt qua cánh tay ai đó đang lờ lờ kéo kéo tay mình, ánh mắt dừng lại trên nụ cười tươi của cô ấy, là lần đầu tiên được nghe cô ấy nói nhiều như vậy, trên mặt tràn đầy vui sướng, cô thật lòng vì Trương Lệ Hồng mà vui mừng, cũng không phải để lấy lòng người ta, giờ khắc này, nụ cười của cô còn chói sáng hơn cả ánh mặt trời.

Đó là điều đẹp nhất của con gái, còn với cô, Diệp Bành Đào càng thích hơn cả, từng chút từng chút một không ngừng tăng thêm, không biết có khi nào ngừng lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bài này ngày mai tiến V, tiến V đó, hy vọng mọi người tiếp tục duy trì, viết thêm bình luận, Hân Hân Hướng Vinh sẽ tận lực hơn nữa, cảm ơn.

23. Chương 23: Nỗi Nhớ Quê Nhà

Năng lực làm việc của Diệp Bành Đào lại một lần nữa được chứng minh, qua một thời gian, gia đình Trương Lệ Hồng đã được trợ cấp và chiếu cố theo quân chức cấp bậc cao nhất, không chỉ chi trả viện phí và tiền thuốc men ẹ Trương Lệ Hồng, hàng tháng gia đình còn có được trợ cấp thêm một khoản đảm bảo có của ăn của để, Trương Lệ Hồng mừng rỡ như điên, lâu rồi không thấy được nụ cười trên mặt cô ấy, đến lúc này mới thấy lại nét cười nở rộ ra lần nữa.

Trương Lệ Hồng vui sướng lôi kéo Lý Dĩnh đi căn tin mua cái gì đó để về làm một bữa chúc mừng nho nhỏ, hai người vừa mới đi ra ngoài, Hà Hiểu Vân đã thần thần bí bí đi tới hỏi:

“Lăng Vi, cậu nói thật nói ình biết đi, chuyện này có phải cậu đi tìm Diệp Bành Đào hỗ trợ không?”

Cố Lăng Vi buông tờ báo trong tay xuống, rồi nói:

“Cũng không phải mình đi tìm, mà là hần tìm đến, sao nào, chuyện này khó làm lắm à? “

Hà Hiểu Vân trợn trắng mắt:

“Đương nhiên là khó làm, biết được tình hình của gia đình Lệ Hồng, mình có gọi điện thoại nói cho ba, ban đầu định nhờ ba tìm biện pháp giúp đỡ nhưng mà ba mình tìm vài người bạn rồi cũng không làm gì được, họ nói là ở phương diện này nhà nước của chúng ta không chế chỉ tiêu rất nghiêm ngặt. Nhưng cậu xem Diệp Bành Đào thế mà chỉ nói một câu, thời gian ngắn như vậy đã giải quyết được rồi, xem anh ta thần thông quảng đại cỡ nào, còn có, tuy nói chuyện này là của Lệ Hồng, ân tình này là cậu nhờ vả, người ta giúp một việc lớn như vậy, cậu cứ giả cảm vờ điếc thì không được hay lắm đâu.”

Cố Lăng Vi nhăn mặt nhịu mày, không khỏi thở dài, Hà Hiểu Vân liếc bạn một cái nói tiếp:

“Kỳ thật mình thấy Diệp Bành Đào thay đổi rất nhiều rồi, ngoại hình thì xuất chúng, bối cảnh lại tốt, quan trọng nhất là, ai cũng nhìn ra được, hần thật sự thích cậu, cậu vì sao lại không thích hần nhỉ?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra, tự nhiên nhớ tới buổi nhập học ngày đó, thích một người đâu có thể nói được nguyên nhân, cô cúi đầu không nói chuyện. Hà Hiểu Vân biết tính cách Cố Lăng Vi có chút bướng bỉnh, không hỏi thêm gì nữa, chuẩn bị hành lý của mình rồi nói:

“Lăng Vi, lần này nghỉ đông mình nghe nói hình như trường có phân vài sinh viên trực, nếu ở lại, năm này mình chắc là người có khả năng nhất.”

Cố Lăng Vi nở nụ cười:

“Nếu thực sự là thế, yên tâm, mình cũng không đi, ở lại cùng cậu, thế nào?”

Hà Hiểu Vân khẽ cười, đi tới ôm cổ Cố Lăng Vi:

“Chỉ có Lăng Vi của chúng ta là người nghĩa khí, nếu cậu là ở lại, mình cũng không đi, chúng ta có phúc cùng hưởng.”

Kế hoạch tuy là như vậy, nhưng trường học vẫn có vẻ nhân tính hóa hơn, cuối cùng phần ở lại này giành cho các sinh viên bản địa, dù sao cũng là lần đầu tiên về nhà mà, các đội trưởng đương nhiên hiểu được. Vé xe bán ra từ sớm, bình thường các đồng hương trong trường sẽ mua cho cả đoàn, nếu không với vận tốc bán vé này, sợ là không thể mua được.

Vé xe của Cố Lăng Vi là Diệp Bành Đào đưa tới, Cố Lăng Vi cũng không có cự tuyệt, dù sao cô cũng rất nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ căn phòng nhỏ của mình, thậm chí nhớ cả cây quế cao cao trước sân, tất cả cô đều nhớ, đến lúc sắp về nhà, Cố Lăng Vi mới phát hiện ra, mình thì ra lại có nhiều nỗi nhớ quê đến vậy.

Ký túc xá các cô đây cũng là lần đầu tiên đưa tiễn, người đưa tiễn xa nhất Trương Lệ Hồng, bao lớn bao nhỏ đều là quà do Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân và Lý Dĩnh chuẩn bị cho, chỉ có thể bằng cách này thôi, mấy người bọn họ vụng trộm thương lượng mãi mới nghĩ ra được, những gói quà này cũng đều là những thứ thiết thực nhất, thí dụ như giày da chống lạnh, còn có thực phẩm dinh dưỡng mà Lý Dĩnh nhờ mẹ làm, Hiểu Vân thì chuẩn bị một bao lớn áo bông của quân nhân mùa đông, nói là cấp dưới của ba cô muốn thay cái mới nên bỏ những bộ này, nhưng bộ áo lại mới tinh đến vậy, bọn họ cũng đều biết được, những lời nói dối này xuất phát từ thiện ý và cũng cực kì cần thiết.

Tiến bước chân Trương Lệ Hồng xong, rồi đến Lý Dĩnh và Hà Hiểu Vân, cuối cùng Cố Lăng Vi mới lên tàu về nhà, Cố Lăng Vi bước lên xe lửa rồi mới phát hiện vé tàu trong tay mình lại là toa giường nằm, mà bốn người một toa, những người còn lại chính là Diệp Bành Đào, Trịnh Viễn, và Mập mạp. Vé tàu giường nằm thời buổi này thật sự rất quý, quý đến nỗi những người dân bình thường như cô không dám tưởng tượng nổi, dù có tiền cũng mua không được, nhưng mà Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn lại mua rất dễ dàng.

Mà Cố Lăng Vi cũng trì hoãn phát hiện ra, ý nghĩ muốn mình và Diệp Bành Đào phải phân rõ giới hạn hình như càng ngày càng khó thực hiện được rồi. Bốn người bọn họ chỉ có Mập mạp là nói nhiều, không ngừng nói chuyện cùng Cố Lăng Vi, Trịnh Viễn không nói gì chỉ ngồi ở chỗ xem tờ báo trong tay, hoặc là nhìn

cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng lui về sau hun hút, không biết nghĩ cái gì. Diệp Bành Đào thì lại như cười như không, nhìn Mập mạp nói đông nói tây với cô.

“Cố Lăng Vi, nhà em ở tại thành tây a, nhà của anh cũng ở bên đó, lần nghỉ đông này tìm em đi ra ngoài du ngoạn được không, chúng ta đi hồ trượt băng đi, nơi đó rất náo nhiệt, em học trường nhất trung, anh có một bạn cũng học cùng trường học với các em...”

Rì rào lách cách nói liên miên không dứt, nhưng đi chung đường mà có anh ta, tuy là hơi âm ỹ thật, nhưng lại cực kì náo nhiệt. Không biết vì sao lúc đồng thời ở cùng với cả Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn trong một không gian nhỏ bé như thế này, Cố Lăng Vi tự nhiên lại thấy bầu không khí này khiến cho cả ba người đều xấu hổ, có một số việc cho dù không ai nói, nhưng lại không thể bỏ qua.

Mập mạp nói mệt rồi, muốn đi ra ngoài hít thở không khí, cho nên lôi kéo Trịnh Viễn đi theo, trong toa chỉ còn lại Diệp Bành Đào và Cố Lăng Vi. Diệp Bành Đào ngẩng đầu bắt đầu nhìn chằm chằm đánh giá Cố Lăng Vi, một thân chỉnh tề quân trang sạch sẽ, mặc ở trên người của cô, giống như vì cô mà càng trở nên đẹp đẽ, cũng cực kì thích hợp.

So với lần đầu tiên khi nhìn thấy thì giờ đây cô gây đi nhiều lắm, khuôn mặt mượt mà biến thành khuôn mặt trái xoan có góc cạnh, có vẻ càng thêm thanh tú hơn. Cô hơi nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, xuất thần, vẻ quân nhân được gỡ xuống, tóc tai ngắn gọn được vén ở phía sau tai, có một loại khí chất hiên ngang, ánh mắt sáng ngời có hồn, phát ra một khí thế hùng lực càng khiến cho người ta không dám lại gần.

Phía dưới chiếc mũi thẳng hé ra một đôi môi đỏ mọng, Diệp Bành Đào thậm chí còn nhớ rõ xúc cảm mềm mại trên đôi môi đó, hay là mùi thơm ngào ngạt trên người cô, vừa nghĩ đến đây, Diệp Bành Đào lại thấy tim mình đập dồn dập liên hồi, mắng mỏ mình không có tiền đồ quá, nhưng mà ánh mắt cũng không thể dứt ra khỏi người cô.

Cảm giác được ánh mắt không chút nào che giấu của Diệp Bành Đào, trên mặt Cố Lăng Vi lại càng nóng lên, quay đầu liếc hần hợt một cái rồi thấp giọng nói:

“Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?”

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên, tựa vào chần phía sau, cười tủm tỉm hỏi. Cố Lăng Vi cũng rất thành khẩn nói:

“Chuyện gia đình của Lệ Hồng, cảm ơn anh, nếu không có sự hỗ trợ của anh, chắc không thể giải quyết một cách hoàn mỹ như vậy.”

Diệp Bành Đào nhún mày:

“Lòng biết ơn này anh không nhận, lần trước ở hội thi ca hát, em còn thiếu anh một bữa cơm, không bằng hai cái nhập chung luôn, vừa vặn nghỉ đông, em mời anh một bữa đại tiệc nhé, thế nào? “

Cố Lăng Vi không khỏi trợn mắt liếc ai đó thêm cái nữa:

“Đại tiệc? Thực xin lỗi, em không có tiền, em mời khách chỉ có mỳ thịt bò thôi, nếu không sợ ăn vào bị nóng thì anh nhận cái này đi. “

Diệp Bành Đào bật cười, tiến người mình đến trước mặt Cố Lăng Vi thấp giọng nói:

“Không bằng chúng ta đổi biện pháp khác, em sẽ không cần mời khách. “

Cố Lăng Vi bị hấn đột nhiên sát lại gần, có chút hoảng sợ, hướng hồ hơi thở anh ta nóng rực, ánh mắt sắc bén, càng khiến cô không biết làm sao, lùi người về sau một chút, hỏi tiếp:

“Biện pháp gì?”

Diệp Bành Đào cúi đầu cười hai tiếng:

“Rất đơn giản, chính là đáp ứng làm bạn gái của anh, vậy thôi, có việc cần bạn trai này phục vụ thì em cứ nói, mời khách lại càng không cần, em thấy chủ ý này có được không?”

Nói xong mặt người nào đó lại để sát về phía trước thêm một ít, Cố Lăng Vi lui không được nữa, mặt lại đỏ rực, đưa tay đẩy anh ta ra, đứng lên nói:

“Em đi toilet.”

Nói xong, cô xoay người mở cửa chạy ra ngoài, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, thế mà Cố Lăng Vi vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cười của Diệp Bành Đào.

Cố Lăng Vi hít một hơi thật sâu, dọc theo lối đi nhỏ theo về phía trước, đến chỗ nối giữa thì thấy cửa sổ đang mở ra, Trịnh Viễn một mình đứng đó hút thuốc, Cố Lăng Vi không khỏi ngẩn người, định trở về, không ngờ bước chân của mình lại hoàn toàn không chịu khống chế, cứ thế mà đi qua, Trịnh Viễn quay đầu nhìn cô một cái, thuốc trong tay cuộn lại theo ngón tay anh bắn ra ngoài, động tác vô cùng đẹp mắt.

Nói thật, Cố Lăng Vi cũng không thích con trai hút thuốc, thế mà cô lại thấy tư thế hút thuốc của Trịnh Viễn rất đẹp, giống như có một loại mỹ cảm khó nói, Cố Lăng Vi cũng phát hiện ra, ở cùng một chỗ với Trịnh Viễn không hề giống với lúc thoải mái ở cạnh Diệp Bành Đào, đối lập hoàn toàn có cái gì đó rất khấn trương, khấn trương đến nỗi nói không nên lời, muốn mở miệng cũng không biết nói gì, chỉ có thể giữ nguyên trầm mặc.

Trịnh Viễn nghiêng đầu nhìn cô thật lâu, cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy đối diện với nhau, không ai nói, mãi đến khi Mập mạp ở bên kia lại gần, nhìn thấy tình cảnh ánh mắt của hai người mà nhảy dựng, cười nói:

“Trịnh Viễn, ột điếu thuốc, bên kia có một cô nhóc nhìn rất thuận mắt, tiếc là hơi khó gần, nói chuyện nửa ngày với mấy đứa bạn cô bé mới tra ra, mới lấy được số điện thoại liên hệ rồi này, Cố Lăng Vi, mùa nghỉ đông này chúng ta cùng đi trượt băng nha. “

Cố Lăng Vi trợn mắt liếc cậu tam một cái, đảo qua Trịnh Viễn, thấp giọng:

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe, các anh đừng hút nữa. “

Nói xong xoay người trở về, cô chỉ nói một câu, động tác lấy thuốc của Trịnh Viễn ngừng lại, tay giơ lên cao, bịch một tiếng, hộp thuốc lá bị ném ra ngoài, Mập mạp kêu rên một tiếng:

“Này ! Trịnh Viễn, cái đó là gói thuốc lá a, cậu thực bỏ được sao, tôi còn chưa có đỡ thèm đâu, cậu sao lại ném đi hả, giậm chân giậm dữ a giậm chân giậm dữ .”

Trịnh Viễn liếc mắt nhìn bạn, nói:

“Cậu không nghe sao, hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

Nói xong anh cũng xoay người bỏ đi, Mập mạp nhìn thân ảnh của hắn không khỏi lắc đầu nói thầm:

“Xì, cái gì có hại cho sức khỏe, không phải chỉ là một câu nói của Cố Lăng Vi thôi sao, coi như thánh chỉ vậy .”

Xe lửa đến nơi lúc còn sáng sớm, Cố Lăng Vi cũng không có nói cho ba mẹ thời gian cụ thể mình về, cho nên ba mẹ chắc cũng không có khả năng đến đón cô đâu. Vừa ra khỏi nhà ga, trước mắt đã thấy hai xe quân dụng đậu sẵn, hai người lính đi nhanh tới, Diệp Bành Đào cười nói:

“Anh Trương sao lại tới đây? “

Tiểu Trương cười cười, ánh mắt giống như vô tình đảo qua Cố Lăng Vi bên cạnh, chợt lóe lên:

“Đây là bạn học của cậu. “

Diệp Bành Đào không khỏi oán thầm, bình thường đi đón mình đều là lái xe đến đi, hôm nay Tiểu Trương lại tự mình đến, nghĩ cũng biết là đi để thám thính tin tức từ Lăng Vi rồi, có đôi khi Diệp Bành Đào cảm thấy ba của mình thực sự coi mình là một đứa con nít vậy, làm người ta dễ khóc dễ cười.

Biết rõ rồi còn cố hỏi, Diệp Bành Đào vẫn xem như không biết trả lời:

“Vâng! Đây là học muội Cố Lăng Vi của em, Lăng Vi, đây là lính cần vụ của ba anh, anh Trương.”

Cố Lăng Vi nhanh nhẹn đặt hành lý, nghiêm, rồi làm quân lễ tiêu chuẩn:

“Chào đồng chí.”

Tiểu Trương sưng sốt, sau đó mới đáp trả bằng quân lễ, thầm nghĩ trong lòng, đúng là rất lạ kì, thảo nào thủ trưởng lại thích cô bé này như vậy, so với các nữ sinh khác quả thực không hề giống nhau. Bên cạnh là lái xe của ba Trịnh Viễn, hai bên hàn huyên một hồi, Mập mạp vội vã lôi kéo Trịnh Viễn đi về xe phía trước, Diệp Bành Đào cũng đem hành lý của mình đưa cho Tiểu Trương, tay cũng rất tự nhiên lấy luôn hành lý trong tay Cố Lăng Vi, không cho cự tuyệt:

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Cố Lăng Vi còn chưa kịp phản ứng đã bị Diệp Bành Đào kéo lên chỗ ngồi phía sau xe, xuyên qua cửa kính, cô nhìn thấy bọn Trịnh Viễn cũng đã lên xe của họ, mắt hút phía đằng xa, tự nhiên lại thấy mắt mát nói không nên lời.

Xe dừng lại ở phía trước khu nhà của Cố Lăng Vi, sáng sớm, ngõ nhỏ rất im ắng, cho nên thanh âm của tiếng xe chạy cũng rất rõ ràng, Cố Lăng Vi vừa nhảy xuống xe, cửa nhà đột nhiên được mở ra, mẹ cô khoác chiếc áo dài ấm áp từ trong đi ra, bắt gặp cô thì thoáng sưng sốt, giọng nói run run:

“Vi Vi, Vi Vi, mẹ nghe được tiếng xe từ xa, đúng là con đã về rồi. “

24. Chương 24: Người Lính Chân Chính

Rất nhiều năm về sau, Diệp Bành Đào vẫn còn nhớ rõ tình cảnh ngày hôm đó, Cố Lăng Vi kiên cường bắt khuất, cho tới bây giờ lúc nào nghĩ đến anh cũng liên tưởng tới một cảnh mai đo đơn độc giữa gió sương, nhưng mà lúc cô nhào vào lòng mẹ, khoảnh khắc yếu ớt đó lại làm cho Bành Đào rung động không gì sánh nổi.

Anh rốt cuộc cũng hiểu được, cô không cứng cỏi được như vẻ võ trang bên ngoài, gờ lớp vỏ bọc đó mới chính là Cố Lăng Vi, một cô học trò nhỏ cần sự chở che của cha mẹ. Diệp Bành Đào có một sự mềm lòng khó nói, chỉ một khắc đó thôi, anh đã thề, mình phải che chở được cho cô, khi cô vui thì sẽ cùng vui với cô, khi cô hạnh phúc cũng sẽ cùng nhau hạnh phúc.

Có lẽ cô không phải là một con chim non bé nhỏ mà lại là một con chim ưng tinh anh uy vũ, không cần anh phải che gió che mưa, nhưng Diệp Bành Đào ít nhất cũng phải trở thành một con hùng ưng mạnh mẽ, có thể cùng cô sải cánh giữa trời.

“Bành Đào, bạn gái nhỏ của cháu khi nào thì mang tới cho cậu gặp mặt đây, anh rể cứ hồi thúc mãi, cậu lại càng tỏ mò đó.”

Diệp Bành Đào lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn cậu út, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện:

“Cậu út, miếng đất bên Thành Tây đó là công ty cậu mua chuẩn bị khai phá sao?”

Lưu Thiếu Quân nhú mày:

“Sao thế, muốn đi buôn bán với cậu út à, anh rể nói cháu bây giờ một lòng theo lính, không cho cậu được dùng tư tưởng giai cấp tư sản hủ hóa cháu, thật không biết tham gia quân ngũ thì có gì tốt, Bành Đào, cậu út nói cháu nghe, trường quân giáo là một chuyện, tham gia quân ngũ lại là chuyện khác, đừng nói là phong hoa tuyết nguyệt, ngay cả việc cháu có bạn gái hay kết hôn đều phải được tổ chức phê chuẩn, như thế cháu chịu nổi không?”

Vừa đúng lúc Lưu Trưởng Phòng đi xuống lầu nghe em trai mình nói vậy, trừng mắt lên liếc em một cái:

“Thiếu Quân, em nói bây giờ cậu út hủ hóa, luyện mãi thì thành thép, không tôi luyện như thế sao có ngày thành tài được, tham gia quân ngũ mới là con đường đúng đắn nhất.”

Thiếu Quân trợn trắng mắt:

“Được rồi, được rồi. Ngài không cần giáo dục em, lúc trước vì em không tham gia quân ngũ ngài cũng đã dạy dỗ em rất nhiều năm rồi, bây giờ cũng nên yên tĩnh đi chứ.”

Lưu Trường Phòng bật cười: “Cậu mở công ty hay không tôi mặc kệ, nhưng không được mang Bành Đào theo hồ nháo, nếu không cẩn thận tôi đó.”

Chuông cửa vang lên, Lưu Trường Phòng nói: “Bành Đào, chọn ngày nào đó mà mang bạn gái về nhà đi, mẹ cháu mong lắm đấy.”

Nói xong bà xoay người ra ngoài, Lưu Thiếu Quân cười tủm tỉm nói: “Xem ra bạn gái cháu quả nhiên thần thông quả đại, cháu từ nhỏ tới lớn không biết đã kết giao bao nhiêu bạn gái nữa, cậu thấy cô bé này là được nhất, dù sao đi nữa ba mẹ cháu cũng thông qua rồi, à mà đâu chỉ thông qua, ba cháu nói với cậu, cô bé này vừa xinh đẹp tú nhả, tư thế lại oai hùng hiên ngang, ai nhìn vào cũng thích. Cái trường quân sự của cháu cậu cũng qua vài lần rồi, liếc mắt nhìn quanh còn thấy choáng váng, ở quân doanh ba năm giờ nhìn heo mẹ cũng thành Diêu Thuyền rồi đấy.”

Diệp Bành Đào lơ đãng cười: “Ba cháu nói đúng đấy, cậu chưa thấy Cố Lăng Vi thôi, cô ấy đủ tiêu chuẩn điều nhi đủ thuận bàn nhu đủ lượng của cậu đấy, cháu thấy so với mấy cái ngôi sao gì đó bên cạnh cậu còn hơn gấp ngàn lần.”

“Phải không, cậu thấy rõ ràng là tình nhân trong đạo tựa Tây Thi mà.” Lưu Thiếu Quân hoài nghi lắc đầu: “Cháu lúc này hỏi tới chuyện phá bỏ Thành Tây, sao thế, cháu có bạn sống ở đó à?”

Ánh mắt Diệp Bành Đào bỗng trở nên dịu dàng hơn, Lưu Thiếu Quân kinh ngạc bật cười: “À, cậu út hiểu rồi, bạn gái nhỏ của cháu đang ở đó phải không, xem ra có duyên thật, viết địa nhà của cô bé cho cậu, chuyện này cháu không phải lo, đừng nhìn cậu giải quyết là được rồi.”

Diệp Bành Đào yên tâm gật đầu, cậu út gọi là cậu út vậy thôi chứ chỉ hơn Bành Đào tám tuổi, năm nay còn chưa đến ba mươi. Đây là con trai út của Lưu gia, Lưu lão gia khi đó cũng đã lớn tuổi, cậu út lên năm thì bà cố ngoại của Bành Đào qua đời, không quá vài năm ông cố ngoại cũng mất, Lưu Trường Phòng trở thành chủ gia đình, trực tiếp đón em đến thành phố B nuôi nấng, nói là chị em thực ra lại cực kì giống tình mẫu tử.

Cũng bởi vậy cậu út và Diệp Bành Đào thân nhau như anh em, người chiều Bành Đào từ nhỏ tới lớn cũng chính là cậu út, trước đây có lần Diệp Bành Đào ở trường bị đánh, cậu út dẫn cả đại bang phái trong trường đánh tên đó phải quỳ xuống đất xin tha, đương nhiên mấy chuyện này cũng không nhiều. Tuy Trịnh Viễn và Diệp Bành Đào cũng không phải đứa trẻ trung thực gì cho cam, nhưng mà người ta nhìn thấy anh và Trịnh Viễn được nhiều nữ sinh ái mộ đâm ra ghen ghét, cố ý tới gây phiền toái.

Và thế là, Bành Đào và cậu út Lưu Thiếu Quân ngày ngày tới trường đều đánh nhau, không có khi nào yên tĩnh, giống như có cậu làm tấm gương, Diệp Bành Đào tha hồ ngang dọc, tuy là như vậy nhưng thành tích học tập của cậu út lại không hề kém, đầu óc lại linh hoạt thông minh lạ thường, sau khi tốt nghiệp trung học xong, Lưu Trường Phòng muốn cho cậu đi tham gia quân ngũ, ai ngờ cậu sống chết không chịu đi, cuối cùng tới Mỹ du học, vốn ban đầu mọi người cứ tưởng cậu đi sẽ càng ngày càng lông bông, không ngờ lại thành công về nước.

Bốn năm sau trở về, không chỉ cầm trong tay học vị của trường đại học nổi danh, cậu còn cùng các bạn thành lập một công ty bất động sản, bốn năm phát triển, nhắc tới Lưu Thiếu Quân, ai cũng phải giơ một ngón tay cái lên, xí nghiệp nổi danh trong nước, mười thanh niên kiệt xuất, một đồng các danh hiệu cứ thế mà gán lên đầu.

Lưu Trường Phòng đôi khi nhìn em mình được một đồng người ca tụng trên TV, hoài nghi không biết có người đánh tráo nó lúc ở Mỹ hay không nữa. Nhắc tới người có thể chế trụ được Lưu Thiếu Quân này, cũng chỉ có thể là người chị nề nếp này mà thôi, trước đây cậu rất hay bị chị đánh, chủ yếu là vì Lưu Thiếu Quân bao che cho người khác, đặc biệt chính là cháu trai Diệp Bành Đào, cũng là người hiểu rõ cậu nhất, chuyện này mọi người ai cũng biết cả.

Vốn Diệp Bành Đào cũng định đi theo cậu học kinh doanh, cậu út cũng vui vẻ tán thành lắm, nhìn đứa cháu trai trở thành người thành đạt, phong hoa tuyết nguyệt thư thư phục phục, so với làm lính thì vĩ đại biết bao nhiêu chứ, đương nhiên chị và anh rể đều không nghĩ như vậy, Lưu Thiếu Quân thấy chị mình rồi anh rể mình cả đời làm binh nhĩ mà choáng váng, giờ kinh tế nắm vị trí chủ chốt, tham gia quân ngũ có tiền đồ gì đâu, đương nhiên quan niệm khác nhau không có nghĩa cậu không tôn trọng anh rể và chị.

Cửa cách cách do Bành Đào đang phá phách, Lưu Thiếu Quân cười tủm tỉm: “Cháu tham gia quân ngũ chính là vì cô bạn gái này phải không?”

Mặt Bành Đào có vài phần mất tự nhiên, hàm hồ nói: “Hắc hắc, cháu đột nhiên nhận ra rằng làm lính cũng tốt lắm.”

Lưu Thiếu Quân như cười như không nói: “Nghe nói bạn gái cháu là hệ tin tức, cho dù tương lai tham gia quân ngũ cũng chỉ là một cách nguy trang thôi, quân báo phóng viên làm sao có thể tính là quân ngũ được.”

Bành Đào nghĩ tới tình cảnh Cố Lăng Vi khắc khổ thao luyện như thế nào, lắc đầu nói: “Không phải, cô ấy không muốn làm phóng viên hay biên tập gì cả, cậu chưa gặp cô ấy thôi, cô ấy luôn yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc, các kĩ năng quân sự phải thực tiêu chuẩn, so với các tân binh khác xuất sắc gấp nhiều lần, rõ ràng là một nữ sinh mảnh mai mà lại kiên cường như thế, 5km việt dã thành tích là 20 phút, mười km kéo nặng thành tích cũng dẫn đầu, cách chiến đấu cũng không cần bàn tới, còn bắn bia nữa, phải nói là bách phát bách trúng, cậu út à, cô ấy trời sinh làm lính, một người lính chân chính ấy.”

Lưu Thiếu Quân không khỏi sửng sốt, Diệp Bành Đào vừa kể xong có lẽ cả nước cũng không tìm ra một nữ sinh như vậy, tuy từ nhỏ đã cùng tâm sự với Bành Đào nhưng lúc này Thiếu Quân không thể không hoài nghi thằng bé này nói thật hay không đây, nhưng mà cũng không sao cả, Lưu Thiếu Quân xác định, nếu đã là cháu dâu của mình, đời này chắc cũng không còn người nào khác.

Nghĩ tới đây Lưu Thiếu Quân cười nói: “Được rồi, cháu lâu lắm mới về nhà, cậu út mới cháu đi xả hơi, nhân tiện gọi Trịnh Viễn nữa, lâu rồi chưa gặp thằng nhóc đó.”

Diệp Bành Đào Trịnh Viễn ngồi trên chiếc xe mới của Lưu Thiếu Quân, ra khỏi đại viện, có lẽ đàn ông đối với xe đều có một loại thích thú kì lạ, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn cũng không ngoại lệ, lên xe là bắt đầu sờ đông sờ tây, yêu thích không buông: “Cậu út, xe cậu tốt thật đấy, bao nhiêu tiền? Mẹ có biết không?”

Lưu Thiếu Quân nhú mày: “Không đắt, trăm vạn thôi, cháu đừng nói với ba mẹ, bằng không họ lại tới giáo dục cậu nữa, cái gì mà phải biết tích lũy khi khó nhọc, tiền tiêu bao nhiêu cũng hết, cậu cháu không chịu nổi đâu.”

Trịnh Viễn bật cười: “Hóa ra cậu út cũng có người để sợ.”

Lưu Thiếu Quân cười hắc hắc: “Không phải sợ, cậu đây là kinh lão biết chưa.”

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn cùng cười, đi một vòng lớn, ăn uống no nê, cậu út mới dẫn hai người tới một quán bar thành phố, nơi đây đậm chất kiến trúc của Pháp, thời trung học hai người cũng hai theo cậu út tới mấy nơi dạng thế này cho nên cũng không còn xa lạ, quán này là bạn của cậu út mở, Lưu Thiếu Quân kết giao rất rộng, ngành nghề nào cũng có, không chỉ với người làm ăn, mà cả trong lĩnh vực giải trí.

Lúc trước Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn từng nhìn thấy cậu út uống một bình rượu mà mặt không đổi sắc, ấy tên bọm nhậu trong đó mở mang tầm mắt, nhưng mà bọn họ cũng rất bất đồng, cho nên quen biết cũng chỉ nằm ở mức sơ giao.

Nói là quán bar nhưng mà sơ với câu lạc bộ đêm còn lớn hơn, phía trước là sân nhảy, mặt sau cho thuê phòng, tiếng người tiếng nhạc đèn quá sức ồn ào náo nhiệt, Mã Lục từ trong ra đón: “Anh Quân sao hôm nay lại rảnh tới đây vậy, Bành Đào, Viễn cũng đến à, đúng dịp hôm nay náo nhiệt như vậy, mấy người xem trên kia có vài cô nhóc đấy, dám kiêu vũ trên đài thì mãnh liệt phải biết, chọn vài em rồi thuê phòng đây luôn.”

Nói xong dẫn Lưu Thiếu Quân, Bành Đào và Trịnh Viễn đi vào, ở giữa bàn lớn có ba người bạn của cậu út Bành Đào và Trịnh Viễn đều biết, chào hỏi qua rồi bước qua sân nhảy, trên sân là một cô gái uốn éo theo từng giai điệu như ma quỷ, trần nhà chớp nháy ánh đèn mờ ảo, cô gái như hóa thành yêu tình dụ hoặc con người.

Lưu Thiếu Quân không khỏi hứng thú: “Cô nhóc kia khá đấy, cậu kiếm đâu ra thế, co cô bé nơi này có thể thu lời được rồi.”

Mã Lục cười ha hả: “Cô bé này khiêu vũ vậy thôi, chứ không đụng vào được đâu.”

Đang nói nửa chừng, âm nhạc ngừng lại, cô gái trên đài nhảy xuống, động tác tiêu sái đi ra, nhưng mà còn chưa được hai bước đã bị mấy tên không đứng đắn ngăn lại, Mã Lục đang tính tới giải vây thì Lưu Thiếu Quân ngăn lại: “Lục Tử ngọc, chờ con bé bị uy hiếp đã rồi hãy qua giải vây, vừa lúc anh hùng cứu mỹ nhân, không chừng nó còn cao hứng lấy thân báo đáp đáp đấy.”

Anh vừa nói xong, mấy người khác đều bật cười haha, im lặng nhìn tình hình phía trước, đèn bốn phía sáng lên, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn lúc đó mới nhìn thấy mặt người con gái đó, hai người vừa nhìn đã giật mình đờ đẫn, cô gái này quá quen thuộc, giống như đã gặp ở một nơi nào đó.

25. Chương 25: Sự Kiện Đánh Nhau Ở Quán Bar

Mã Lục nhăn mày thấp giọng: “Anh Quân à, cô gái này chắc phải chịu thiệt rồi, vừa rồi em nhìn không rõ, hai tên này không phải dễ chọc đâu, anh nhìn đi bọn nó là ngồi ở bàn của Chu Tử Phong đấy.”

Lưu Thiếu Quân cũng nhìn qua, đúng là tên Chu Tử Phong tiếng tăm lừng lẫy đang ngồi đó, anh buồn bực nói: “Tại sao hắn ta lại chạy từ thành phố B đến đây chứ?”

Khẽ lắc đầu: “Lục Tử này, Chu Tử Phong thì cậu quên việc chọc hắn đi, bối cảnh tên đó lớn như vậy, thủ đoạn cũng rất nhiều, tuy đây không hỗn loạn như ở thành phố B nhưng mà phiền toái cũng lớn lắm, mặc kệ cho nó nhàn.”

Mã Lục gật đầu, hắn cũng hiểu chứ, cho dù mình trà trộn vào cái vòng luẩn quẩn này lâu rồi, nhưng thể lực trong bóng tối đó, hắn không thể nào trèo vào được.

Nghiêu Thuận Thuận nhìn mấy người không có ý tốt đang cản trở trước mặt, bĩu môi nói: “Tránh ra.”

Một tên cười khẩy: “Cô em cũng được đấy, tránh ra cũng không phải không được, chỉ cần cô em đi sang uống cùng anh Phong một chén, sau đó sẽ để cô đi, thế nào?”

Nghiêm Thuận Thuận nhìn thoáng qua, ở chính giữa dãy bàn bên phải có vài tên mặt người dạ thú đang ngồi đó, nhìn qua cũng biết là dạng bất lương rồi, ngẩng đầu lên vừa lúc thấy Lăng Vi từ toilet đi ra, cô vội vàng vẫy tay.

Hôm nay Cố Lăng Vi cảm thấy uể oải quá, về nhà chưa được thoải mái vài ngày, dì nhỏ đã về rồi, hồi trước cô vội vàng ghi danh trường quân sự, giữa đó cũng không có mấy thời gian cho nên chưa kịp cáo biệt dì. Dì nhỏ là một phụ nữ rất có tư tưởng cổ hủ, nhưng mà tính cách lại phản nghịch cực kì, từ nhỏ lớn lên chưa khi nào thiếu rắc rối, gọi là Thuận Thuận thế đấy, chứ ở trong nhà một chút cũng không nhu thuận đâu.

Dì nhỏ lớn hơn Lăng Vi cũng không nhiều lắm, năm nay dì 26 tuổi, về nước xong thì làm trong một nhà máy nước ngoài, thành phần tử tri thức, tiền lương cao, đãi ngộ tốt, chỉ có điều việc này càng làm cho bác và mẹ gấp tới mức không chịu nổi, do bị ảnh hưởng bởi giáo dục phương tây, bây giờ dì chẳng cần kết giao với bạn trai, càng miễn bàn tới chuyện kết hôn, xem đó như là việc xa xôi lắm vậy. Nói thật, Cố Lăng Vi cũng hơi sợ dì nhỏ lắm, lâu rồi không gặp, cho nên so với trong trí nhớ cũng khác nhau nhiều, 26 tuổi lại chả lớn hơn cô là bao, ra ngoài đường Lăng Vi còn thấy mình lớn hơn dì vài tuổi.

Lượn qua lượn lại, từ chỗ ăn uống đến điểm ăn chơi, trong ấn tượng của Cố Lăng Vi đây cũng là khởi nguyên của mọi phiền toái, cô lâu rồi cũng chưa đi thăm quan thành phố mình nhiều như vậy, vốn định lười đi nhỏ về nhà, thế mà đi lại thích náo động đến vậy, kéo cô tới chỗ sàn nhảy này đây, bên tai ầm ầm tiếng nhạc lẫn tiếng người, đầu Cố Lăng Vi tưởng như muốn vỡ ra luôn, trong khi đi lại vui vẻ đi khiêu vũ, cô thở dài, tạm thời vào toilet lánh nạn đã, đợi tới lúc âm thanh nhỏ xuống mới bước ra.

Ai ngờ vừa bước ra đã thấy dì nhỏ gặp phiền toái, cô vội tới bên: “Thuận Thuận, chúng ta về đi.”

Đây là yêu cầu đặc thù của dì nhỏ, muốn Cố Lăng Vi ở bên ngoài không được gọi cô là dì, quy định trực tiếp phải gọi tên, tránh bị già hóa đi. Cố Lăng Vi cũng lười cùng dì tranh cãi, dù sao cũng chỉ cái tên thôi mà, Nghiêm Thuận Thuận cũng biết hôm nay sắp có chuyện rồi, cho nên vội gật đầu, cầm tay Lăng Vi nói: “Ừ, về thôi.”

Nói xong định tránh hai người đàn ông kia mà bước ra ngoài, ai ngờ người ta càng không có ý tốt, haha cười đuổi tay ngăn cản, thuận tiện đánh giá Cố Lăng Vi bên cạnh: “Vốn tưởng gặp được một cô em siêu

quần xuất chúng, không ngờ lại thấy được cả hai chị em cơ đây, càng tiện, em gái cùng nhau qua bồi anh uống vài chén rượu đi.”

Nói xong liền vươn tay ra kéo cánh tay của Cố Lăng Vi, cô mặt đầy bình tĩnh, tay phải chế trụ tay đối phương dùng sức kéo ra sau, đầu gối nâng lên, đối phương hét lên một tiếng rồi vội lui về sau, cô nâng chân lên đá, người đàn ông rống lên một tiếng rồi nằm vật giữa đất, liên tiếp một loạt các động tác lưu loát, người ngoài nhìn vào cũng không thấy rõ cô vừa mới làm gì nữa.

Bốn phía nhất thời một mảnh yên tĩnh, Nghiêm Thuận Thuận hưng phấn hẳn, vỗ vai Vi Vi: “Dì cứ tưởng con tham gia quân ngũ cho vui, nhìn thì tưởng đùa thật, sớm biết thế dì cũng tham gia quân ngũ, oai quá.”

Đùng đùng năm sáu tên lao lên, Cố Lăng Vi và Nghiêm Thuận Thuận bị vây bên trong, Cố Lăng Vi âm thầm kêu khổ, mình chỉ có chút kĩ xảo đồ thôi, cô cũng tự biết sức mình chứ, miễn cưỡng đánh được hai người là giỏi lắm rồi, nhiều như vậy cùng tiến tới một lúc, cô là tiên cũng không đánh nổi.

Đang nghĩ tới mình nên ứng phó cho qua như thế nào đây, một giọng nói rất quen thuộc truyền tới: “Cố Lăng Vi, đúng là em rồi.”

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn chạy qua.

Cố Lăng Vi khi đó mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng, cân nhắc ba người mình, chắc phần thắng bây giờ sẽ lớn hơn rồi đây.

“Thằng nhóc mày là ai, dám quản chuyện của anh Phong.”

Ánh mắt Diệp Bành Đào lạnh lùng quét sang, nhìn tên đang bất động thanh sắc uống rượu, nói: “Tao là ai à, mày không có tư cách để hỏi, đây là bạn gái tao, thức thời thì biến đi.”

“Xi! Phế thằng ôn con này đi, dám ngông cuồng à.”

Nói xong thì cả đám xông lên, Cố Lăng Vi đẩy Nghiêm Thuận Thuận sang bên cạnh, dì đứng không vững, lảo đảo mấy bước may mà có người đỡ phía sau mới chập vấp đứng vững, lúc này phía trước đã hỗn loạn nháo nhào, dù gì mình cũng là dì nhỏ của Lăng Vi, đang định chạy lên hỗ trợ, phía sau có một bàn tay giữ lấy thắt lưng của cô, cúi đầu nói: “Đừng làm phiền thêm, ở trong này không nhúc nhích là được rồi.”

Nghiêm Thuận Thuận lúc này mới ngơ ngẩn quay đầu lại, một người đàn ông trưởng thành, lại giống như đã từng gặp ở một nơi nào đó, người này cũng không chú ý tới cô, hứng thú nhìn về trận đánh phía trước, Mã Lục cũng dự đoán được tình hình sẽ phát triển thành vậy, đi lên nói: “Anh Quân, anh xem mấy tên kia xử thế nào đây?”

Lưu Thiếu Quân cười nhẹ: “Cậu tùy ý xử đi.”

Mã Lục lúc này mới nhìn tình hình chung, sáu tên thì ba tên đã lăn ra đất, ánh mắt Lưu Thiếu Quân dừng lại trên người Cố Lăng Vi, hình như là bạn gái nhỏ của Bành Đào, là người chuyên xem náo nhiệt mà nói, từ nhỏ sống trong đại viện không muốn cũng phải trở thành thiên tài đánh nhau, chưa kể đến anh rể từng ném vào trại huấn luyện hai tháng, cho nên anh cũng thành tổ tông đánh nhau rồi.

Nhưng nhìn các động tác lưu loát của cô bé này vẫn khiến anh giật mình không nhỏ, không phải hoa mỹ nhưng mỗi chiêu đều có thể chế địch, chỉ có quân đội đi ra mới có thể tới luyện đến thế, phản ứng nhanh nhẹn, ra tay chuẩn xác, giống như không cho đối phương thời gian phản ứng đã đánh bại, loại tổ chất này đúng như Bành Đào nói, không thua gì người lính, lại còn cực kì tiêu chuẩn, dù chỉ là quần bò T shirt tết tóc đuôi sam, nhưng lại khiến cô trông cực kì đẹp mắt.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, cái loại khí chất của riêng quân nhân này càng khiến cô bé không giống người thường nữa, anh cúi đầu nhìn thoáng qua người rất giống nữ sinh đang tựa trong lòng mình, môi cắn móng tay, mắt nhẹ nhàng nhấp nháy, so với bạn gái Diệp Bành Đào cũng có đến năm phần giống nhau, chắc là chị em thì phải, nhưng mà khí chất của hai người lại hoàn toàn tương phản, một người kì quặc, một người lại là đại mỹ nữ phong tình, mâu thuẫn nhưng lại đầy dụ hoặc.

Mã Lục vội vàng chạy ra hòa giải: “Hiểu lầm hiểu lầm thôi mà, mấy anh ơi, đều là người một nhà cả, sao lại đánh nhau làm gì.”

Chu Tử Phong lúc này mới ung dung đi tới, không buồn nhìn Mã Lục, ánh mắt trực tiếp đánh giá Cổ Lăng Vi: “Thân thủ con bé này tốt đấy, chắc chắn là trường đó.”

Cổ Lăng Vi không khỏi kinh ngạc, tự nhiên nhớ tới nội quy nghiêm khắc của trường mình, nếu như bị truyền đến tai nhà trường, chắc ước mơ tham gia quân ngũ của cô sẽ ngấm nước nóng hết mất, cô cắn môi im lặng, Diệp Bành Đào nghiêng người che trước mặt: “Trường học nào có liên quan gì tới ông, nếu ông không đụng trước, chúng tôi cũng đã không đánh vào.”

Ánh mắt Chu Tử Phong lạnh lùng hẳn, đến Diệp Bành Đào còn thấy lạnh cả người, Lưu Thiếu Quân đi tới cười nói: “Thì ra là Chu Tử Phong, nghe đại danh đã lâu, tôi là Lưu Thiếu Quân, đây là cháu trai tôi và bạn gái nó, đắc tội với anh rồi, mong được anh thứ lỗi cho, cái này cũng gọi là không đánh nhau không quen, hôm nay bạn đây mời khác, chúng ta cùng thuê một phòng trong kia uống rượu, coi như cho bạn bè mặt mũi cái, Mã Lục nhanh mang mười bình rượu hoàng gia vào đi.”

Nói xong mấy người vây quanh Chu Tử Phong cũng vào bên trong, Cổ Lăng Vi khi đó mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, ngẩng đầu vừa vặn chạm đến ánh mắt của Chu Tử Phong, chỉ một cái liếc thôi cũng khiến cô sợ run cả người, ánh mắt đó hắc ám mà sâu thăm thẳm, giống như loài chim ưng, không rét mà run là thế.

Trong đám cũng có vài người quen biết rộng, đương nhiên họ biết Lưu Thiếu Quân này là ai, và đây đương nhiên là con trai độc nhất của Diệp tư lệnh, đâu phải nhân vật dễ chọc vào, cái gọi là cường lòng không áp địa đầu xà là vậy, cho nên cũng chỉ có thể để mặt cười cho qua, hướng chi đối phương còn hạ mình trước, thế là đồng loạt kéo nhau vào phòng nhậu.

Nghiêm Thuận Thuận vội vàng kéo Lăng Vi lại kiểm tra xem có thương tích gì không, nếu mẹ mà biết, cô chắc chịu không nổi, kiểm tra cả buổi, ống tay áo bị xé rách một mảng lớn, Diệp Bành Đào nhíu mày: “Cổ Lăng Vi sao em lại tới mấy nơi thế này, nếu như không gặp anh và Viễn thì em mệt rồi, cùng lắm thì hạ được hai tên, còn muốn làm anh hùng nữa à, không chừng còn thành liệt sĩ.”

Cổ Lăng Vi liếc mắt: “Anh không phải cũng tới đây sao, còn cái gì gọi là nghiêm túc của quân nhân nữa, lo inh tốt vào.”

Diệp Bành Đào bị câu nói của cô mà ghen hòng, Nghiêm Thuận Thuận nhìn quanh mới bật cười: “Thì ra Vi Vi nhà mình cũng có lúc miệng mồm lợi hại vậy đó, di vẫn tưởng cháu hiền cơ, ai đây? Bạn trai của cháu à, là ai?” Nói xong đưa mắt đánh giá Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn, chà, Vi Vi, không tưởng tượng được trường quân sự cũng có mấy anh chàng đẹp trai thế đấy, di tưởng toàn mấy tên ngốc không thôi chứ.

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn bị di xem tới mức không được tự nhiên, đúng lúc Mã Lục từ trong bước ra: “Bành Đào, cậu vào đi, anh Quân gọi.”

Diệp Bành Đào nhìn Trịnh Viễn một cái, do dự bước vào, Trịnh Viễn vỗ vỗ vai: “Cậu đi đi, tên Chu Tử Phong đó rất khó đối phó, mình đưa Cổ Lăng Vi về trước.”

Bành Đào gật đầu, quay sang bá đạo nói với cô: “Về sau mấy nơi này không được đến nữa, khi nào anh đưa đi mới được vào, biết không?”

Nói xong khách khí gật đầu với Nghiêm Thuận Thuận một cái rồi bước nhanh vào trong, di cười ha hả: “Oa thằng bé đẹp trai này thật là có ý tứ, so với anh rể còn tốt hơn, là cậu nhóc này, đúng không?”

Cổ Lăng Vi vụng trộm nhìn qua Trịnh Viễn, lạnh lùng trả lời: “Nghiêm Thuận Thuận di đừng nói hươu nói vượn nữa, ngày mai cháu mách bà ngoại giờ, đó là Diệp Bành Đào, còn đây là Trịnh Viễn, là học trưởng trường cháu.”

Nghiêm Thuận Thuận tức tối: “Rồi di không nói gì hết, con gấp cái gì chứ, từ nhỏ đã thế rồi, con mà quýnh lên là có vấn đề.”

Cổ Lăng Vi nháy mắt đỏ mặt, không có biện pháp với di nhỏ nữa rồi, Trịnh Viễn bật cười, ánh mắt đảo qua cánh tay cô, cởi áo khoác của mình lên, Cổ Lăng Vi ngẩn ra, cô phát hiện trong mắt Trịnh Viễn lúc này có một sự quan tâm dịu dàng không hề che giấu.

“Đây là di em.”

Trịnh Viễn ngẩn ra một lúc, cung kính nói: “Chào dì...”

Còn chưa dứt lời đã bị Nghiêm Thuận Thuận ngắt lời: “Không được gọi là dì, ta đây còn thanh xuân mơn mớn như vậy, đâu có một đứa cháu trai lớn tồng ngồng như thế được, người ta nhìn còn tưởng bà già.”

26. Chương 26: Đêm Giao Thừa Khói Lửa

Sau sự kiện ở quán bar, dì nhỏ của Cố Lăng Vi, Nghiêm Thuận Thuận quả nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, cô cũng thở phào nhẹ nhõm hơn một chút, sáng sớm ngày hai mươi chín tết, Cố Lăng Vi bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, giúp ba viết câu đối xuân, thiệp chúc tết, mẹ và ba thì bận rộn làm đủ thứ đồ ăn, thịt bò hầm để mời khách.

Mẹ thấy Cố Lăng Vi viết xong mấy tấm thiệp thì nói: “Vi Vi, con sang nhà bà Trương xem có gì cần giúp không, bảy mươi tuổi rồi, muốn làm gì cũng khó.”

“Vâng.”

Cố Lăng Vi dạ một tiếng rồi thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu, ba cô quay sang nói: “Tôi thấy Vi Vi sau khi ở trường quân sự về đúng là làm gì cũng nhanh nhẹn hẳn.”

Mẹ liếc mắt: “Đó chỉ là mặt ngoài thôi, ông không thấy tay nó sao, cả bàn đầy vết chai sần, hơn nữa gầy hơn cả mười cân, con bé nó không nói mà thôi, chắc chắn chịu khổ không ít, ông không biết chứ, ngày đó sáng sớm khi tôi vừa thấy Vi Vi, thì...”

Nói xong mẹ lại nghẹn ngào, ba vội nói: “Bà xem, chưa gì đã thế rồi, thực ra tôi cũng nghĩ thông rồi, lúc trẻ chịu khổ một chút cũng tốt, nhớ thời chúng ta còn trẻ đấy, đó đều là những kí ức tốt đẹp nhất, chúng ta khi đó cũng thế, bận đến mức cơm không kịp ăn, bây giờ thì lúc nào cũng nhớ lại mà tiếc nuối còn gì.”

Mẹ khẽ mỉm cười: “Đúng thế, khi đó dù là nam hay nữ, mỗi người chỉ có một cái áo bông, khâu lui vá tới, mỗi đêm thì thắp đèn dầu học bài, vật chất tuy thiếu thốn nhưng tinh thần lại cực kì giàu có.”

Ba gật đầu: “Cho nên, dù sao cũng là con đường Vi Vi đã chọn, chúng ta làm ba mẹ thì nên lặng lẽ cổ vũ phía sau con, tôi thấy lần này Vi Vi trở về hoàn toàn thay đổi, bây giờ tuy còn nhỏ, nhưng năm tháng trôi qua, trong một môi trường như thế, không chỉ là tôi luyện thân thể, tinh thần, con chim nhỏ rồi cũng phải rời khỏi tổ, bay về phía chân trời của nó, cho nên chúng ta cứ chờ đợi, khó khăn mới khiến con bé trưởng thành.”

Mẹ thở dài: “Con bé bướng bỉnh này, cũng chỉ có cách đó thôi, à đúng rồi, ông Cố không phải cũng là bộ đội sao, hình như là tham mưu gì đó, ông xem có nên đi tạo quan hệ chút không, tương lai còn xin việc cho Vi Vi, phải gằng vào nơi gần quân khu một chút, tôi không mong con bé phải ra biên cương hay Tây Tạng đâu.”

Ba gật đầu: “Bây giờ vẫn sớm, tôi sẽ tìm ông ấy hỏi trước xem.”

Trong sân có tiếng ồn ào hẳn, mẹ nhìn ra, thấy Cố Lăng Vi dẫn một đám con nít chơi trong sân, nào có giúp bà nội dọn dẹp gì đâu.

Mấy đứa nhỏ này đều là con cái các gia đình trong khu, bình thường thì nghịch ngợm vậy thể mà giờ lại nghe lời Cố Lăng Vi lắm. Cố Lăng Vi sang thì bà cũng đã treo câu đối xuân lên xong rồi, nhìn quanh thấy trong phòng thiếu củi đun, cô mới xắn tay áo cầm rìu ra cửa. Những đứa nhóc này thấy cô thì kéo theo đuôi thằng bé Nhị Tử chạy vào sân, xúm quanh Cố Lăng Vi từng vòng. Từ hồi cô mặc quân trang về nhà, cô đã trở thành thần tượng trong lòng bọn nhỏ, đặc biệt là mấy nhóc nam, cực kì cuồng nhiệt muốn tham gia quân ngũ, ánh mắt nhìn Cố Lăng Vi thì miến bần luôn, bao nhiêu là nóng bỏng. Buổi sáng, Cố Lăng Vi còn hay tập thể dục trên sân thượng, tập các bài động tác như trong quân đội, một ngày cô tập xong, nhìn xuống thấy mấy đứa con nít đang đứng nhìn lên, háo hức như muốn lên luyện cùng, điều này khiến cô cảm thấy hết sức thú vị.

Lúc này cô đang giúp bà nội dọn dẹp thì Nhị Tử và mấy đứa nữa tùm lại nói thầm với nhau, mắt Nhị Tử sáng hẳn lên, vội chạy sang đây, nói: “Chị Vi Vi, chiến sĩ quân giải phóng có phải đều giúp đỡ hàng xóm làm việc không ạ?”

Cố Lăng Vi đặt rìu xuống, buồn cười nhìn bọn nhỏ: “Không chỉ quân giải phóng, giúp đỡ nhau là việc mọi người đều nên làm, nhưng mà quân giải phóng vẫn nên đi đầu.”

Nhị Tử vỗ ngực nói to: “Em sau này cũng sẽ làm chiến sĩ giải phóng quân, đánh quân địch không còn manh giáp.”

Nói xong nhóc rút ngay món đồ chơi trên lưng, uy phong giơ cao, miệng còn phối hợp hét to ba ba, Cố Lăng Vi bất giác mỉm cười, Nhị Tử đưa súng sang cho Cố Lăng Vi: “Chị Vi Vi, súng của chị có giống súng em không?”

Cố Lăng Vi cầm lấy, nhìn kĩ, tuy là một món đồ chơi thôi, nhưng mà rất giống thật, hơn nữa nặng cũng tầm tầm, Cố Lăng Vi theo thói quen, lùi ra phía sau một bước, cơ thể khum xuống 30 độ, người hướng về phía trước, các ngón tay cầm lấy nòng súng, hướng nòng lên trước, tay kia ôm lấy báng súng, một ngón đặt ở cò, động tác tiêu chuẩn hoàn mỹ, bày ra trước mắt càng khiến bọn nhỏ hào hứng hơn.

Nhị Tử vội hỏi: “Chị Vi Vi, chị có thể dạy em không, dạy em với, tư thế này đúng mãi quá.”

Cố Lăng Vi liếc mắt nhìn vào căn phòng nhỏ hỗn độn bên cạnh, nói: “Dạy mấy đứa cũng được, nhưng mà trước hết giúp bà Trương dọn dẹp sạch sẽ căn phòng này đã, được không?”

Mấy đứa nhỏ cùng đồng thanh hoan hô, đều tăm tắp làm một động tác giống như quân lễ, nói: “Mời thủ trưởng ra mệnh lệnh.”

Cố Lăng Vi gật đầu: “Được, giờ nghe hiệu lệnh của chị, nghiêm, nghỉ, hai em phụ trách mang đồng than tổ ong này cất đi, hai em giúp bà Trương quét dọn chỗ này, Nhị Tử và Tam Nhi thì khuân gạch ra bên ngoài sân nhà, hoàn thành trong nửa giờ, thi hành.”

Sau tiếng hiệu lệnh của Cố Lăng Vi, các bạn nhỏ ngoan ngoãn theo sự phân phó, đi làm việc, bà Trương khẽ cười: “Vi Vi tham gia quân ngũ giờ có tướng nữ quân nhân quá.”

Cố Lăng Vi ngượng ngừng cười: “Bà nội Trương, còn việc gì bà cứ nói đi ạ?”

Bà Trương vội xua tay: “Không, không có, mẹ con hôm qua giúp bà dọn qua một lần rồi, bà đang nấu một nồi nước lê, thêm đường phèn vào thì ngọt lắm, lát mấy đứa uống một chén nhé, đỡ nóng.”

Nhị Tử vừa đi chuyển gạch về, nghe thấy vội bảo: “Bà Trương, không được, không được đâu, không được lấy một cây kim một viên đường của dân, đây là kỉ luật của quân giải phóng ạ.”

Mỗi câu mỗi chữ nói ra đều khiến cho hàng xóm đang bận rộn xung quanh cũng phải bật cười.

Tiếng cười đón tất niên ba mươi, bà nội Vi Vi vốn không phải người thành phố B, năm đó ba cô thi đậu vào trường đại học thành phố B, cho nên mới làm việc ở đây, sau khi kết hôn với mẹ Vi Vi thì chính thức ở lại thành phố B, năm trước lúc Lăng Vi còn ở nhà, ba mẹ thường hay về thăm nhà bà nội, nhưng mà vì cô lại mới trở về không lâu, cho nên năm nay ba người đón tết tại thành phố B.

Dưới thời tiết mười độ C, tuy rằng rất lạnh nhưng vẫn không ngăn cản được hương vị nồng đậm của tết từ đầu đường cuối ngõ, ngõ nhỏ thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bọn nhỏ đốt pháo cười đùa, nhà nào công việc cũng lu bu, buổi tối còn phải chuẩn bị cơm tất niên, mọi năm đều là ở nhà bà nội, cho nên năm nay, với ba người trong gia đình đều thực sự rất mới mẻ.

Trên TV phát tin về các tập tục truyền thống năm mới, Cố Lăng Vi định giúp mẹ trong bếp, nhưng mà chưa gì đã bị mẹ đẩy ra ngoài: “Được rồi, con đừng đứng đây làm phiền nữa, càng giúp càng rối, lớn vậy rồi, cái gì cũng không biết, đây, xem sau này con sống thế nào đây, đi đi, mang cái thân tàn tạ quân trang này thay ra đi, mặc thì phải mặc đồ vui vẻ, trang điểm vào nữa chứ, di nhóc con có mua cho con một cái váy mới lắm, mẹ cũng may một bộ đồ mới cho con, con gái mà, phải biết ăn diện...”

Cố Lăng Vi bĩu môi đi ra, ba nhìn cô nháy mắt nói nhỏ: “Con đi rồi mẹ liền bắt đầu may áo lông, quần áo cho con, một phút cũng không ngừng, à, đều ở trong này này.”

Nói xong ba liền mở tủ quần áo lấy ra một túi nặng đưa cho cô, Cố Lăng Vi đặt lên giường, mở ra, ngạc nhiên tới há hốc mồm, từ nhỏ tới lớn, mẹ may đồ cô không biết mệt, nhưng mà giờ cô bốn mùa đều phải mặc quân trang, làm nhiều như vậy không phải quá lãng phí sao, nhưng mà nghĩ lại càng cảm động, lúc cô

đi vào trường quân sự, mẹ mặt ngoài thì tức giận, thế mà nhìn đồng quần áo này cũng biết được tâm tình của mẹ ngày đó.

Trong lòng Cố Lăng Vi càng nóng hơn, vội chạy vào bếp từ sau ôm lấy cổ mẹ, nghẹn ngào: “Mẹ, con xin lỗi.”

Mẹ vỗ vỗ tay cô: “Con bé này, mẹ có giận đâu, con chạy tới náo loạn làm gì, không phải nói muốn làm chiến sĩ giải phóng quân dù chảy máu cũng không rơi lệ sao, chưa gì đã làm nữ binh khóc nhè làm nũng rồi.”

Cố Lăng Vi vội thay đổi sắc mặt, ngượng ngùng đứng lên, rồi lao vào phòng mình, ba mẹ liếc nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười.

Năm nay Cố Gia tuy khá thanh tĩnh nhưng lại rất ấm áp, tiếng chuông mười hai giờ vừa điểm, một năm mới lại bắt đầu, điện thoại inh ỏi vang lên, Cố Lăng Vi cầm lấy tai nghe, đối phương lại cả buổi không nói tiếng nào, cô bực mình hỏi: “Tìm ai?”

Điện thoại vẫn tiếp tục trầm mặc, Cố Lăng Vi vừa định dập máy, chợt nghe thấy tiếng Trịnh Viễn, qua tai nghe, giọng nói đó vẫn rất mê hoặc, trầm thấp: “Cố Lăng Vi, năm mới vui vẻ.”

Lăng Vi ngẩn người, tự nhiên có gì đó không được tự nhiên, lắp bắp nói: “A! Cái kia....là Trịnh học trưởng à! Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ.”

Trịnh Viễn cúi đầu cười, một lúc sau mới nói: “Cố Lăng Vi, khai giảng gặp lại.”

Mãi đến khi điện thoại vang lên tiếng tút tút, Cố Lăng Vi mới ngỡ ra mình không phải nằm mơ, Trịnh Viễn nghĩ gì, thực sự Cố Lăng Vi cũng không đoán được, mà tâm tư của chính cô cũng rất mơ hồ, cứ lúc nào ở cùng một chỗ với Trịnh Viễn là cô lại lắp bắp, đứng từ xa nhìn anh cô đã thấy khấn trương, cảm giác này có phải là thích hay không, Cố Lăng Vi cũng không rõ nữa, cô chỉ biết, cảm giác này khác hẳn với lúc ở cùng Diệp Bành Đào, giống như một bên là dòng nước xuôi, một bên là hồ nước sâu không đáy, không rõ dưới kia cất giấu cái gì, lại dấy lên một ma lực dụ dỗ khám phá đến thế.

m thanh reng reng reng lại lần nữa vang lên, Cố Lăng Vi vừa tiện nhận máy, chưa gì đầu dây đã tấn công ồ ạt: “Này, Cố Lăng Vi sao em nhận điện thoại chậm vậy hả?”

Cố Lăng Vi trợn trắng mắt: “Diệp Bành Đào, tự nhiên năm mới anh không có việc gì nên gọi điện tới trách mắng tôi phải không hả?”

Đầu dây cười ha hả: “Tất nhiên là không phải rồi, Cố Lăng Vi, năm mới vui vẻ, à còn nữa, chúc nữa anh sẽ tới tìm em, đưa em đi chơi mấy chỗ này vui lắm.”

“Không ... đi.”

Cố Lăng Vi từ chối chưa xong câu, điện thoại bên kia đã bụp phát tắt máy, cô tức giận nhìn điện thoại hờn dỗi một hồi, mẹ liếc mắt nhìn sang một cái: “Ai thế con?”

Cố Lăng Vi nói: “Một tên quỷ chán ghét.”

Mẹ và ba nhìn nhau không khỏi mỉm cười, nửa tiếng sau, ngõ nhỏ ồn ào tiếng pháo nổ, Diệp Bành Đào đi vào trước sân nhà Cố Lăng Vi, lần trước đưa cô về vội quá nên không vào được, cho nên cũng không biết chắc đây có phải nhà cô hay không, nhìn trái nhìn phải một hồi mới lớn tiếng gọi: “Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi.”

Mẹ đẩy cửa ra, thấy Diệp Bành Đào đứng trong sân, Diệp Bành Đào cung kính nói: “Dì à, chúc dì năm mới vui vẻ.”

Mẹ lúc này mới chợt nhớ ra: “A, Tiểu Diệp à, mau mau vào nhà đi.”

Nói xong vội dẫn Diệp Bành Đào vào trong: “Ba nó à, đây là bạn học của Vi Vi Tiểu Diệp.”

“Chào chú, năm mới vui vẻ ạ.”

Ba khách khí cười cười, tế nhị đánh giá người con trai đột nhiên xuất hiện lúc giao thừa này, mục đích của nó chắc không cần đoán, nhìn cũng thấy rõ ràng rồi, trông thật xuất sắc, áo nhung dài màu đen càng tôn lên vẻ cao lớn của cậu, mặt mũi đẹp trai, khí chất cũng tốt, so với tưởng tượng của ông về một tên lính ngốc thì cách cả trời cả biển, Diệp Bành Đào đưa ra một giỏ hoa quả: “Đây là cậu cháu từ phía nam gửi tới, cũng mới lạ lắm ạ, dì và chú nếm thử xem.”

Mẹ nhận lấy, nói: “Thằng nhóc này, đến là được rồi, còn mang quà làm gì, Vi Vi, Tiểu Diệp đến này.”

Cố Lăng Vi đi ra, không chút khách khí nói: “Hơn nửa đêm rồi, anh không ngủ chạy sang nhà tôi là sao?”

Mẹ trừng mắt liếc cô một cái, hòa giải: “Năm mới, người trẻ phải đi ra ngoài tản bộ mới tốt.”

Mặc kệ Cố Lăng Vi không hài lòng thế nào, cuối cùng vẫn bị mẹ lôi ra cửa, trời bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết trắng nhỏ khiến bọn trẻ trong xóm cười đùa không biết mệt, từng hồi vang dội, hai người đi ra khỏi ngõ, Cố Lăng Vi mới nhìn thấy chiếc ô tô mới tinh dừng lại giữa đường, cho dù không am hiểu mấy thứ này lắm, cô cũng biết biểu tượng con ngựa đầu xe nổi danh toàn thế giới.

Diệp Bành Đào cười tủm tỉm, nói: “Đi thôi, anh dẫn em đi xem mấy thứ này, đảm bảo em sẽ thích.”

Cố Lăng Vi liếc mắt: “Anh có bằng lái à, còn cái xe này là ở đâu ra?”

Diệp Bành Đào cười ha hả, mạnh mẽ lôi cô lên xe, tự mình sang ngồi ghế lái: “Anh không có bằng lái thì em có dám cùng anh mất mạng mệnh thiên nhai không?”

Cố Lăng Vi liếc mắt: “Được rồi, chúng ta cũng không phải đóng phim, sinh mệnh là rất quý trọng, tôi chưa muốn hy sinh sớm quá đâu.”

Diệp Bành Đào cười ha hả, vặn chìa khóa xe rồi nhấn ga, xe mạnh mẽ lao ra ngoài, người trên đường cũng rất thưa thớt, kỹ thuật lái xe của Diệp Bành Đào lại cực kì thuần thục, khi đó cô mới dám an tâm, bắt đầu đánh giá xe, nghi ngờ hỏi: “Xe này của anh à?”

“Không, của cậu út, mượn đi thử thôi.”

Cố Lăng Vi chột nhốt lại vẻ mặt mỉm cười như không của người đàn ông đó, không khỏi gật đầu.

Xe dừng lại cạnh bên hồ, Cố Lăng Vi bước xuống xe, hít một hơi thật sâu, nơi này không khí thật tốt, hai người tới đây có đôi có cặp, càng khiến cho vẻ tươi đẹp càng thêm lãng mạn, dưới mặt hồ có một lớp băng mỏng, ánh đèn rọi xuống phản lên một màu trong vắt.

“Cố Lăng Vi, lại giúp anh.”

Cố Lăng Vi đi qua, phát hoảng, phía sau xe là đầu pháo hoa: “Cái này đâu ra vậy?”

“Cậu anh làm đó.”

Diệp Bành Đào vừa nói vừa mang thùng lớn đầu pháo hoa xuống, lấy ra xếp trên bãi, Diệp Bành Đào lấy một cái châm lửa lên, bùm một tiếng, ánh lửa rực rỡ vụt lên bầu trời, giữa khoảng không tối đen tạo thành một đóa hoa tuyệt mỹ, chói mắt lạ thường, Cố Lăng Vi ngửa đầu nhìn lên trời, khẽ cười.

Diệp Bành Đào lôi cô ngồi xuống ghế bên hồ, cùng nhau xem bầu trời không ngừng nở rộ hàng trăm bông pháo hoa, anh chợt nghiêng đầu nhìn lại, ánh sáng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của Lăng Vi, cô còn khẽ mỉm cười, giờ phút đó, Diệp Bành Đào mới thấy trước mắt mình đẹp rạng rỡ hơn ngàn bông hoa đó.

Diệp Bành Đào dường như không khống chế được, cơ thể chậm rãi tiến dần đến gần hơn, cảm giác hơi thở anh càng lúc càng nóng rực, có lẽ là do không khí đêm nay rất tốt, Cố Lăng Vi thể nhưng không cự tuyệt, chỉ hơi cúi đầu, đôi môi Diệp Bành Đào nhẹ nhàng dừng lại trên trán cô, rất lâu.

Pháo hoa kết thúc, nhưng có lẽ pháo hoa giữa một đôi nam nữ chỉ là mới bắt đầu.

27. Chương 27: Đoàn Kết Chính Là Sức Mạnh

Tiếng chuông tập hợp khẩn cấp vang lên, Cố Lăng Vi giật mình vội vàng bật dậy, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên thấu, nhìn thoáng qua xung quanh, không khỏi kêu khổ, suốt mấy ngày nghỉ tết âm lịch, tinh thần của mỗi người đều ít nhiều giảm đi, nhớ lại cảnh bốn người gặp lại nhau vui vẻ hôm qua, nằm ríu rít kể chuyện cả một lúc, cho nên bây giờ dù tiếng còi tập hợp chói tai như thế cũng không thể đánh thức mọi người.

Cố Lăng Vi vội vàng đi qua, vỗ vỗ từng người một: “Tập hợp kìa, dậy mau.”

Nói xong vội cầm áo quần mặc vào, ba người kia cũng khiếp vía, luống cuống tay chân bắt đầu chuẩn bị, ba lô đeo trên lưng, Cố Lăng Vi đi qua giúp đỡ Lí Dĩnh chậm chạp sửa sang lại, rồi bốn người nhanh chóng chạy đến địa điểm tập hợp, khi đó mới nhẹ nhàng thở ra, may mà không muộn, những nhóm sinh viên tiếp theo cũng tới nơi, tuy rằng không chật vật quăng mũ cởi giáp như lần đầu tiên nhưng nhìn qua cũng không chênh tề là mấy.

“Cả đội, tập hợp, điểm số”.

Đội trưởng Vu mặt đen như đáy nồi, quét mắt nhìn bọn họ từ đầu tới đuôi, nói: “Nếu muốn làm lính thì dù là bất cứ lúc nào cũng không được quên mình là một quân nhân, mới có mười ngày nghỉ mà đã tan tác nằm bè bẩy mắng, còn gì là quân nhân nữa, hôm nay không đạt được tiêu chuẩn tập hợp, từ giờ trở đi, mỗi ngày ba vòng quanh sân thể dục, trước khi ngủ năm mươi cái hít đất, trong ngày hôm nay sẽ huấn luyện kéo nặng 20km, toàn thể bên trái quay, một hàng đi theo tôi.”

Một câu của đội trưởng Vu đối với đám học viên mới vừa được nghỉ trở về quả thực là tin dữ, nhưng mà chỉ biết âm thầm hít hà mà thôi, quân lệnh như núi, ở quân đội quan trọng nhất là phục tùng, cho nên không ai dám kháng nghị, lập tức theo hiệu lệnh của đội trưởng chạy ra ngoài trường học.

Hành trình lần này gấp ba lần buổi trước đó, cái gọi là nổi bật chính là sau mấy lần việt dã đã tuyển ra được mấy học viên nổi bật, mười cá nhân tương đương với một ban biên chế, trong đó có Cố Lăng Vi của phòng 308. Thành tích của cô sau mỗi lần đều tăng lên, cho nên được Cho đội trưởng tuyển vào, sáu người khác đều là nam sinh cả.

Lúc xuất phát chưa đến 6 giờ, mặt trời hồng từ từ nhô lên khỏi ngọn núi phía đông, đội ngũ đã bắt đầu thấy mệt, Cố Lăng Vi nhìn thoáng qua phía sau, một đội ngũ uốn lượn màu xanh lục, giống như một vệt phong cảnh diệu kì trên núi, quanh co khúc khuỷu phía trước, ngọn hồng kì phát phối tung bay, dù có chút thông thả nhưng vẫn chỉnh tề trật tự. Bây giờ đã qua tháng giêng, cho dù nơi này thuộc khu vực phía nam nhưng vẫn rét run như trước, đội ngũ ai nấy trên đầu đều dính một lớp tuyết dày.

Cô Lưu nhìn qua thấy học sinh hơi có vẻ uể oải không phấn chấn, hô to: “Các học sinh, bây giờ chúng ta hát một bài để lấy khí thế, bài Nhìn xem khu đội phía sau, được không?”

Cô Lưu vừa nói đã nổi lên chí khí, các nam sinh phía sau hô to: “Gió đông thổi, trống nổi lên, muốn hát thì hát, ai sợ sai! Chúng ta đoàn kết chính là lực lượng. Lực lượng này còn mạnh hơn cả sắt, còn cứng hơn cả chì. Nổ súng vào phát xít, làm cho chế độ không dân chủ tiêu vong, hướng về thái dương, hướng về tự do, hướng về đất nước mới tỏa sáng! Đoàn kết chính là lực lượng, đoàn kết chính là lực lượng...”

Thanh âm vang vọng núi rừng, các học sinh mỗi mệt về thể chất nhưng lại phấn chấn tinh thần, hát hò náo nhiệt suốt đường đi, rất nhanh hơn một nửa đội ngũ đã chỉnh tề lên hân, tinh thần phấn khởi đón bình minh để tiếp tục lên đường, nhưng mà dù có tích cực hơn thì cũng chỉ qua được chừng 5km thì dần tắt đi.

Mỗi mệt khiến gần một nửa trung đội lạc dần về phía sau, Cố Lăng Vi ước lượng còn ít nhất một nửa chặng đường nữa, quay mặt nhìn phía sau, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng vẫn tốt, còn gắng sức chống đỡ đi theo mình, nhưng mà Lí Dĩnh lại lạc ra phía sau, cùng với nhóm đội ngũ chạy cuối, lúc này đội trưởng Vu dừng lại, nói: “Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tại chỗ 10 phút.”

Đội trưởng Vu vừa hô khẩu lệnh lập tức một đại quân ngã rầm gục xuống, Lí Dĩnh ai u một tiếng vô cùng mất hình tượng nằm trên mặt đất, Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng cũng ngồi bên cạnh cô thở dốc, Hà Hiểu Vân thấp giọng nói: “Không phải là huấn luyện dã ngoại sao, hóa ra là để tôi luyện chúng ta à.”

“Đúng thế, mình bước đi cũng không nổi nữa, chân sưng tím hết rồi, các cậu xem, xem này.”

Lí Dĩnh nói xong mới cởi giày ra, quả nhiên dưới chân đã tụ máu bầm, Ly Dĩnh ôm chân nước mắt nước mũi chảy, Trương Lệ Hồng nói: “Được rồi, trừ khi cậu muốn đứng đực ở đây, còn không dù có phải chắt chân thì vẫn phải theo sau, cậu mà tụt lại phía sau bọn mình sẽ cùng nhau bị phạt đó”.

Hà Hiểu Vân vỗ vỗ Lí Dĩnh: “Thôi mà đồng chí, kiên trì là thắng lợi, tục ngữ nói rất hay, có khổ hay không thì nghĩ lại xem, hồng quân ngày xưa có mệt không nào, chưa để cậu đi đóng lò cốt là may lắm rồi, tí chút này đã tính là gì chứ”.

Một câu nói đều khiến mọi người xung quanh bật cười, cô Lưu đi tới nhân cơ hội làm công tác tư tưởng: “Các học sinh, đích ở phía trước rồi, chúng ta cố gắng không được xuống tinh thần, tiếp tục hành trình, nhất định sẽ đến được đích.”

“Nhất định sẽ đến được đích”.

Đội ngũ học sinh đồng loạt hô lên, Hà Hiểu Vân nhanh chóng đỡ ba lô trên lưng Lí Dĩnh, mang lên người: “Biện pháp cũ, không được tụt lại phía sau nha”.

Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng không nói hai lời, người kéo người lôi đốc thúc Lí Dĩnh đuổi kịp đội ngũ, không biết là ai bắt đầu xướng lên bài quân ca: “Hai ngàn năm qua kiên định một phương hướng! Chiến đấu khổ cực mười năm, rèn luyện để có thể giành được chiến thắng nơi biên cương, đứng thẳng giữa chiến trường. Dẹp yên bờ cõi, uy danh lẫy lừng, dẹp yên bờ cõi, uy danh lẫy lừng...”

Dần dần tất cả học viên đều cùng nhau hát lên, khúc quân ca hùng tráng quanh quẩn nơi rừng núi, giống như khơi dậy tiềm năng lớn nhất mỗi con người, một tinh thần phấn chấn sục sôi vừa hát vừa tiến về phía trước, tuy rằng tốc độ trung bình nhưng không có người tụt lại phía sau, Vu đội trưởng mặt luôn luôn nghiêm túc bây giờ cũng đã lộ ra một tia cười hiếm thấy.

Cố Lăng Vi đột nhiên nghĩ tới, đây là một lực lượng đoàn đội, bài hát đó giống như một sức mạng đoàn kết, cho dù gặp phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như tường thành, nhất định sẽ chiến thắng mọi khó khăn thử thách, có lẽ đây chính là mục đích của buổi huấn luyện dã ngoại này, trong lần này có vài người đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Cố Lăng Vi, thậm chí so với lần bắn bia đầu tiên còn khó quên hơn, khó khăn mới trưởng thành chính là tôn chỉ cơ bản của trường quân sự.

Nghỉ ngơi đơn giản xong, lại tiếp tục bắt đầu với một cuộc huấn luyện về văn hóa lẫn kỹ năng quân sự, cho dù là hệ tin tức cũng vậy, thời gian học tập bận rộn rồi còn thao luyện gian khổ, bất tri bất giác đã ba tháng trôi qua, vô tình rào bước đến mùa xuân. Thành phố C vào xuân thực sự rất xinh đẹp, cho dù ở trong trường quân sự cũng có thể cảm giác được sắc xuân nồng đậm.

Cây chuối giữa sân thể dục đầy những mầm non, theo gió xuân mang đến hương vị man mát dễ chịu, đại hội thể dục thể thao ở trường quân sự cũng nô nức bắt đầu. Vì tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng ở trường quân sự cho nên ngày đại hội này cơ bản như là xem nam sinh mà thôi, nữ sinh đăng kí không nhiều lắm, chủ yếu tập trung vào các loại điền kinh, trong đó có 4*100 mét tiếp sức.

Đội trưởng Vu chưa nói gì đã trực tiếp chỉ định kí túc xá bốn người của Cố Lăng Vi làm đại diện thi đấu, hơn nữa còn bắt buộc ít nhất phải đến được trận chung kết, bốn người không khỏi nhìn nhau, nhìn tiếp quanh bốn phía, xem các bạn học khác ai cũng nhẹ nhàng thở ra, ra vẻ thôi tự cầu phúc ỉn thì hơn.

Điều này cũng có thể hiểu được, đại hội thể dục thể thao là trận đấu hỗn hợp giữa tất cả các hệ trong trường, các khóa đều tham gia, cuối cùng chọn ra bốn đội vào vòng chung kết, duy nhất một đội giành chiến thắng, nhưng mà cùng thi với năm hai năm ba làm sao có thể so sánh được, thể lực rồi huấn luyện đều đã trải qua nhiều, hơn nữa trong bốn người thì vẫn còn Lí Dĩnh đứng phía sau, ba người lạng lẽ thở dài, lần này thật sự không hoàn thành nổi nhiệm vụ rồi.

Về đến kí túc xá, Lí Dĩnh nói: “Trước hết phải nói cho rõ, các cậu đừng hy vọng mình có thể làm nên được các thành tích gì, trình độ của mình các cậu cũng biết rồi mà, có đem mình ra bắn thì cũng vậy thôi”.

Làm ra bộ lộn chết không sợ nước sôi nữa, Trương Lệ Hồng thở dài: “Mình hỏi kĩ rồi, hệ điện tử có hai ngôi sao điền kinh, nghe nói trong đại hội thể dục thể thao từng giành được huy chương đồng, chúng ta có biến thành thỏ cũng không theo nổi”.

Hà Hiểu Vân trợn trắng mắt: “Cậu lúc đó không phải cũng đi thi sao, chưa gì đã nâng người ta lên mà hạ uy phong của mình xuống thế”.

Trương Lệ Hồng: “Mình đi thi bóng rổ, đương nhiên sẽ đi thi với đội bóng rổ rồi, còn chúng ta có ai biết thi tiếp sức đâu, làm sao mà chạy hơn mấy ngôi sao điền kinh được, nhớ hồi trước mình còn chơi bóng, cũng mang được vẻ vang cho Tổ quốc nha”.

Cố Lăng Vi khoát tay: “Được rồi, đội trưởng Vu nói vậy thôi, chúng ta cứ cố hết sức là được, dù sao đại hội thể dục thể thao cũng chỉ là trận đấu hữu nghị thôi mà”.

Hà Hiểu Vân lắc đầu: “Đó là ở trường khác, trường quân sự chúng ta không phải thế, đám người đó thi như muốn cùng sống cùng chết vậy, hiệu quả rồi thành tích đều xem trọng hơn trường khác”.

Cố Lăng Vi mỉm cười, nghĩ nói: “Vậy thì chúng ta sắp xếp hợp lí một chút, vị trí đầu tiên và cuối cùng là quan trọng nhất, Lệ Hồng thể lực tốt nhất, chạy thứ nhất, Lí Dĩnh chạy thứ hai, Hiểu Vân thứ ba, còn mình chạy cuối, như vậy còn có hy vọng thắng, Lí Dĩnh cậu cũng không thể buông xuôi thế được, từ hôm nay trở đi, sau giờ cơm chiều bọn mình sẽ cùng nhau luyện tập, tranh thủ phát huy tiềm năng bản thân, chúng ta không thể thua quá dễ dàng được”.

Lí Dĩnh ai u một tiếng ngã nhào lên giường: “Các cậu có thể tha cho mình không, làm sao mà học đại học lại khổ thế, giống như trại huấn luyện í.”

Nói là nói vậy, Lí Dĩnh vẫn rất chăm chỉ, đừng nhìn mặt ngoài yếu ớt vậy thôi, kì thực trong tinh thần tập thể lại mạnh mẽ hơn ai hết, mỗi khi có kết quả ngoài muốn, đa số là vì cậu ấy cản trở, mặt cậu ấy lại cúi rất thấp, ngượng ngùng, rồi lại ngoan ngoãn luyện tập hơn.

Đại hội thể dục thể thao hôm đó cũng là một ngày đẹp trời mùa xuân, sân thể dục to như thế đã đầy ắp màu xanh quân trang của sinh viên, đội ngũ chỉnh tề, xếp thẳng hàng, từ xa nhìn lại, thực sự là một quân đội nghiêm chỉnh kỉ luật. Phía chính giữa sân khấu là các băng rôn khẩu hiệu, các vị thủ trưởng ngồi hai bên, trước phone là một nữ sinh xinh đẹp nhưng rất lạ.

Cố Lăng Vi không khỏi cảm thấy buồn bực, nữ sinh xinh đẹp như vậy thế mà mình chưa thấy bao giờ, Lí Dĩnh quay đầu lại nói: “Nhìn thấy bạn trên đài kia không, nghe nói từ trường khác chuyển đến hệ tin tức chúng ta Hồ Đan Đan, hình như trước đó học truyền bá đại chúng”.

“Vì sao lại gọi là truyền bá đại chúng?”

Trương Lệ Hồng tò mò hỏi.

Hà Hiểu Vân nói: “Chính là công tác cộng đồng đó, sao cái này mà cậu cũng không biết?”

“À! Chỉ là tin tức trên TV thì trường quân sự không được chuyển mà nhỉ?”

Hà Hiểu Vân xì một tiếng: “Điều này chứng tỏ, bối cảnh của cô nàng Hồ Đan Đan này không phải tầm thường, hơn nữa nhìn xem các thủ trưởng phía trên nhìn cô ấy ôn hòa chưa kia, mình đoán tuyệt đối chính xác”.

Lí Dĩnh cẩn thận đánh giá, giọng điệu có chút chua chua: “Thực sự là đại mỹ nữ nha, nhưng mà mình vẫn thấy Lăng Vi nhà ta xinh hơn.”

Cố Lăng Vi liếc nhìn bạn một cái: “Bọn mình tới tham gia quân ngũ, có phải đi tuyển mỹ nữ đâu, Lí Dĩnh cậu còn ở đây mà bắt quái, lát chạy chậm thì kí túc xá phòng mình sẽ do cậu giặt áo quần một tuần đấy, không được kháng nghị”.

“Được, được rồi, mình nhất định sẽ chạy, giặt quần áo còn kinh khủng hơn chạy bộ, mọi người không hả thủ lưu tình gì cả.”

Hà Hiểu Vân ha hả cười: “Cậu thế mà còn yếu ớt hơn mình, mẹ mình mà thấy cậu nhất định sẽ vui mừng khôn xiết”.

Ánh mắt Cố Lăng Vi đảo qua trên đài, không khỏi ngẩn ra, phía trước chính là thân ảnh tuấn tú cao ngất quen thuộc, không phải ai khác, chính là Trịnh Viễn, hình như đang cùng Hồ Đan Đan nói chuyện, cho dù

có một khoảng cách nhưng nhìn cũng thấy, không hề câu nệ nói nói cười cười thản nhiên đến vậy, hơn nữa đưa tay nhắc chân lại phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, có vẻ như đã quen biết từ lâu.

Vị soái ca luôn luôn lạnh lùng lại biểu hiện như vậy khiến cho phía dưới xôn xao khe khẽ, Hà Hiểu Vân vùng trộm nhìn Cổ Lăng Vi một cái, thấp giọng: “Nhìn qua thấy Hồ đại mã nữ này và Trịnh Viễn quan hệ không bình thường nha.”

“Đâu phải chỉ không bình thường”.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp phía trước quay đầu nói: “Đêm qua mình đi đến căn tin thì thấy bạn Hồ mã nữ này và Trịnh soái ca của chúng ta sánh vai tảo hôn, khung cảnh ái muội vô cùng, giống y như phim truyền hình, mình dám cam đoan, hai người này có gian tình!A Lăng Vi, cậu không tin có thể hỏi Diệp Bành Đào xem sao?”

Hà Hiểu Vân một phát đâm vào vai Ngọc thiếu nữ, châm chọc nói: “Được rồi, cậu sao không làm phóng viên quân đội đi, mình thấy tương lai của cậu mà phải âm thầm lo lắng đó”.

Cổ Lăng Vi đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại đêm giao thừa kia, trong lòng ảm đạm không nói nên lời, cúi đầu suy nghĩ một lát, khi ngẩng đầu lên đôi mắt đã chứa vẻ thản nhiên, Hà Hiểu Vân khẽ thở ra, thực ra cô cảm thấy chuyện này cũng không phải có gì không tốt, dù sao với tương lai của Lăng Vi, dây dưa với Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn cả ba người, cũng không phải chuyện hay.

Hà Hiểu Vân nghĩ, so ra Diệp Bành Đào còn hợp với Lăng Vi hơn, hơn nữa hai người lần này trở về, Hà Hiểu Vân phát hiện Lăng Vi giống như không còn bài xích Diệp Bành Đào nữa, tuy rằng không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì nhưng cô tin rằng hai người rất có tương lai phát triển.

Còn Hồ Đan Đan này xuất hiện cũng thật là kịp lúc, với hiểu biết của Hà Hiểu Vân về Lăng Vi, tình yêu trong lòng cô ấy không chiếm nhiều lắm, hơn nữa, ngoại trừ việc tham gia quân ngũ thì còn có một thứ bù đắp khác, chính là lí trí cực kì, tuyệt không vì cái gọi là tình yêu mà tranh giành tấc đất cùng người con gái khác.

Cho nên giờ khắc này, Hà Hiểu Vân cảm thấy, chuyện ba người tuy là còn có chút khúc mắc nhưng thực tế Trịnh Viễn đã bị knockout rồi.

Trên loa phát ra tiếng nói dễ nghe, đại hội thể dục thể thao bắt đầu.

28. Chương 28: Bỏ Lỡ Từng Chút Một

Hồ Đan Đan miễn cảm nhận ra, Trịnh Viễn đứng bên cạnh mình có gì đó không hợp, ánh mắt lúc nào cũng hướng về phía sân thể dục, có một thứ ánh sáng lóe lên, từ trên xuống dưới có một vẻ nhu hòa không nói nên lời, làm Hồ Đan Đan càng đứng ngồi không yên, hướng theo ánh mắt đó, cô bắt chợt ngẩn ra.

Phía dưới sân thể dục đang tập trung các học viên tham gia thi tiếp sức 100 mét, một nhóm nữ sinh đang khởi động chuẩn bị, mọi người hay bảo trưởng quân sự không có mỹ nữ, nhưng mà Hồ Đan Đan lại phát hiện ít nhất có ba người cũng xem là tương đối xinh đẹp, hơn nữa, người ở giữa kia, bị ba người khác vây quanh hiển nhiên là nhân vật trung tâm.

Ánh nắng vàng rực rỡ ngày xuân chiếu lên khuôn mặt cô gái đó, nhỏ nhắn càng thêm trắng nõn, so với đại đa số các nữ sinh ngăm đen khác, thực sự vô cùng khác biệt, tóc được buộc lại gọn gàng phía sau, uốn ngược ngẩng đầu đứng đó, không biết đang cùng ba người kia bàn bạc điều gì, rất xa cũng có thể cảm giác được ánh mắt cô ấy rất nhanh nhạy, giống như ánh mắt trời phản chiếu giữa mặt hồ, động lòng không tả xiết.

Nhìn ngũ quan không rõ lắm, hình dáng thì lại rất tuyệt, Hồ Đan Đan lấy kính viễn vọng nhìn qua, quả là một gương mặt xinh đẹp, hơn nữa khí chất văn tĩnh nhàn nhã, không những thế sự quả cảm khiên cường kèm theo, vừa mâu thuẫn lại hài hòa, càng khiến cho cô đứng giữa đám học sinh non nớt ngây ngô như hạc giữa bầy gà vậy đó.

Hồ Đan Đan đặt kính viễn vọng xuống, lặng lẽ nhìn Trịnh Viễn, không phải cô thích suy nghĩ lung tung, nhưng cô cảm giác được ánh mắt Trịnh Viễn, hình như đang dừng lại ở nữ sinh đó, một nguy cơ tiềm tàng nhảy lên trong lòng, cô nhếch miệng:

“Trịnh Viễn, anh nhìn xem cô gái kia rất được đúng không, Bành Đào vẫn hay oán giận trong trường quân sự không có mỹ nữ, hóa ra cậu ta hoa mắt mà”.

Trịnh Viễn nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhíu mày nói: “Em không phải vẫn muốn làm truyền thông sao? Tự nhiên chạy tới trường quân sự, đây chính là tham gia quân ngũ, gian khổ đến mức em không tưởng tượng được đâu”.

Hồ Đan Đan méo mó: “Em đến để giữ anh nha, dì nói có em ở đây dì càng yên tâm hơn, sau khi em học tin tức xong, cũng không cần phải đánh giặc, mấy môn văn hóa không làm khó được em, còn huấn luyện thì có anh và Bành Đào đi nói giúp thủ trưởng là được rồi mà”.

Trịnh Viễn nghiêm mặt: “Anh cũng không phải đứa con nít ba tuổi, cần em đến giữ sao, Hồ Đan Đan, anh cảnh cáo em, muốn nói em tự đi mà nói, đừng lôi anh vào...”

Nói còn chưa dứt lời, một tràng vỗ tay vang dội như sấm rền lên, hai người cùng hướng về phái sân thể dục, một trăm mét tiếp sức đã bắt đầu.

Trường quân giáo trước nay vẫn dương thịnh âm suy, nam là chính, nữ chiếm tỷ lệ ít không nói, thuận mắt lại càng vô cùng hiếm có, cũng bởi vậy dù Cố Lăng Vi chỉ mới là một tân sinh viên nhưng lại được rất nhiều chú ý, thành tích huấn luyện tốt, thành tích văn hóa tuyệt vời, không chỉ xinh đẹp, mà còn là một nữ sinh yếu ớt nhưng cao ngạo, cho nên không trách được, sự chú ý đến cô càng nhiều hơn.

Đàn sói từng vòng từng lớp, cho dù Diệp Bành Đào đã phòng ngừa chu đáo nhưng vẫn không ngăn được hàng trăm ánh mắt thèm thuồng, mỹ như ai chả muốn nhìn chứ, cho nên dù chỉ là một mục thi đấu, nhưng được Cố Lăng Vi cầm đầu ba đóa hoa, phần thi này đã trở nên vô cùng trông đợi.

Đứng trước vạch xuất phát, Cố Lăng Vi nhìn quanh đối thủ một lần, rồi cùng Hiểu Vân thảo luận thay đổi chiến thuật, không phải các cô khinh địch, mà là các đội khác đều là nữ sinh, thể lực hay thể năng, các cô đều dừng đầu cả, của Lí Dĩnh cũng thế, cho nên nhóm cô quyết định giữ thực lực, tranh thủ cho trận chung kết với các anh chị mạnh hơn.

Vòng thứ nhất thay bằng Lí Dĩnh chạy, vòng thứ hai thứ ba là Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân thực lực ở mức trung bình, chạy cuối cùng mang tính quyết định, để tránh bị trật khỏi đường đua. Tiếng súng vang lên, Lí Dĩnh nhỏ nhẩn lao lên trước, phía khán đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Vài ngày luyện tập trước quả rất có hiệu quả, Lí Dĩnh chạy cũng ngang ngửa với người ta, đến trạm thứ hai, gậy được đặt vào tay Cố Lăng Vi xong cô liền chống thất lưng thở hổn hển, Cố Lăng Vi nhanh chóng nhận gậy, động tác lưu loát đẹp mắt, không chút chần chừ cầm chắc gậy lao vút lên.

Trên đường chạy đều là người quen, Cố Lăng Vi cũng không xa lạ gì, thực ra cô không biết, khi cô đứng ở đâu, đó đều là một sự uy hiếp đối với các nữ sinh khác, bởi vì những lúc huấn luyện, biểu hiện của cô quá xuất sắc, tất cả các hạng mục đều hoàn thành tuyệt đối, cho nên trong trận thi đấu tiếp sức này, trạm thứ nhất Lí Dĩnh còn đối phó được, nhưng đến trạm thứ hai là Cố Lăng Vi thì chạy cũng không nổi nữa, vì ai cũng bị chết khiếp mất rồi.

Gió xuân cuốn lấy sắc màu lục trên người Lăng Vi, ánh mặt trời dừng lại càng khiến cô mạnh mẽ mà xinh đẹp, giống như đầu nhon phía trước, cả một khán đài vang lên tiếng Cố Lăng Vi cổ lên, cô giao gậy cho Trương Lệ Hồng, vốn chỉ giữ thực lực thôi nhưng cũng đã khiến ấy người phía sau hồn bay phách lạc.

Cố Lăng Vi chống thất lưng thở, ổn định nhịp tim đang nhảy lên từng hồi, một chai nước khoáng đưa tới, cô nhận lấy rồi vội cảm ơn, vừa nhấc đầu lên đã thấy Diệp Bành Đào nheo mắt mỉm cười, Cố Lăng Vi thoáng bối rối, cô không để mặt đỏ lên, nhìn quanh vài vòng, phát hiện ra các vị chủ tịch đằng xa ánh mắt hình như đều hướng về đây cả.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp phụ trách hậu cần chạy đến chỗ cô vẫy tay nháy mắt mấy cái, còn chỉ chỉ Diệp Bành Đào, Cố Lăng Vi trừng mắt nhìn bạn một cái, mở miệng nói: “Anh không có chuyện gì sao, đội các anh không thi đấu à?”

Diệp Bành Đào khê cười: “Có, nhưng mà nữ thi xong mới thi, lát nữa em cổ vũ anh nhé, nhìn thấy em đảm bảo anh chạy ngàn dặm vẫn nhanh hơn ngựa.”

Cố Lăng Vi bật cười: “Cái gì mà ngàn dặm, chả lẽ em là Bá Nhạc sao?”

Ai ngờ Diệp Bành Đào lại rất nghiêm túc gật đầu: “Ý nghĩa rất đúng, Lăng Vi, em là Bá Nhạc của anh, rất vinh hạnh phải không?”

Một tràng vỗ tay kịch liệt vang lên, Ngọc thiếu nữ xinh đẹp chạy tới hoan hô: “Lăng Vi, các cậu tuyệt quá, hôm nay chính là ngày của hệ tin tức chúng ta”.

Nói xong còn nhiệt tình cho cô một cái ôm, mượn khăn mặt và nước đem sang cho Hà Hiểu Vân, Cố Lăng Vi vội đẩy bạn đi trước, nhìn qua Diệp Bành Đào: “Chạy nhanh quá nên bị làm sao rồi, em đến xem Hiểu Vân”.

Diệp Bành Đào nắm lấy tay cô: “Em đồng chủ nhật này cùng anh xem phim, anh sẽ đi, nếu không hai chúng ta cùng sang bên đó”.

Cố Lăng Vi hoảng sợ, ánh mắt nghiêm khắc của đội trưởng Vu phóng lại đây, cô vội giãi ra: “Được! Được! Em sợ anh rồi, nhưng mà cả phòng 308 bọn em đều đi”.

Nói xong cô vội vã bỏ chạy.

“Đây là hẹn hò kiểu gì chứ, nhiều bóng đèn như vậy.”

Diệp Bành Đào nói thầm vài câu, nhưng mà ngẫm nghĩ một lát, chợt phát hiện ra ít nhất cô bé này không bài xích anh như trước nữa, đây là bước phát triển rồi, dù sao cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng, Diệp Bành Đào ngẩng đầu nhìn nụ cười sáng lạn của Cố Lăng Vi đầu xa, thầm nghĩ: “Cô bé em chờ xem, không khiến em thành cô dâu của anh, anh Diệp Bành Đào với em cùng một họ”.

Tình huống này đều rơi vào mắt Hồ Đan Đan quả thực giống như người ngoài hành tinh xâm nhập địa cầu: “Trịnh Viễn! Trịnh Viễn, em không nhìn lầm phải không, vừa rồi là Diệp Bành Đào, người luôn bị nữ sinh làm hờ hững Diệp Bành Đào, cũng có lúc phải ăn nói khép nép như vậy sao, cô gái kia là ai, là bạn gái mới của cậu ta sao, hình như tên là Cố Lăng Vi phải không?”

Ánh mắt Trịnh Viễn chợt lóe lên, nặng nề nói: “Không biết, em thích thì trực tiếp tìm Bành Đào mà hỏi, bọn anh sắp thi tiếp sức rồi, anh xuống trước chuẩn bị”.

Nói xong đưa tập bản thảo qua cho cô, bước xuống đài.

“Hiểu Vân, có khỏe không?”

Cố Lăng Vi đưa khăn mặt sang, Hiểu Vân vươn hai ngón tay ra: “OK, thắng lợi thuộc về 308 chúng ta rồi”.

Trương Lệ Hồng hừ một tiếng: “Không phải mình đã kích sự tích cực của các cậu, nếu phần sau cũng đường mềm như thế này thì tốt, phần thi sau mặt đường rất cứng, muốn thắng lợi nữa cũng không dễ như vậy”.

Lí Dĩnh tin tưởng: “Mình thấy chúng ta rất có tiềm năng mà, Lăng Vi, lát nữa ình chạy đầu đi”.

Hà Hiểu Vân uống một ngụm nước xong, vỗ vỗ đầu Lí Dĩnh: “Đồng chí nhỏ, khiêm tốn được lợi, kiêu ngạo tất hại, cho nên phải ngăn chặn kiêu ngạo mới có được thành tích tốt nha”.

Lí Dĩnh phun luôn ngụm nước, vừa vắn dĩnh lên người Lệ Hồng, Trương Lệ Hồng vội vàng lấy khăn lau: “Này! Lí Dĩnh cậu kích động cũng không được phun bậy bạ nha, tối nay cậu lo mà giặt quần áo ình đấy”.

Bốn người cùng nhau bật cười, Hà Hiểu Vân ái muội nhìn Cố Lăng Vi: “Vừa rồi mình thấy Diệp đại soái ca mang nước đến hầu hạ Lão phật già, ngài vừa lòng không ạ?”

Cố Lăng Vi liếc bạn một cái, đưa tay nhéo vào hông cô không lưu tình chút nào.

“A a! Chột dạ này, Lệ Hồng cứu mình”.

Bốn người lại cười đùa.

ở phía trên, cô Lưu có chút suy nghĩ: “Lạ nhỉ, với trình độ bốn người Cố Lăng Vi, hẳn là thành tích phải rất tốt mới đúng, lạ quá đúng không đội trưởng Vu?”

Mắt Vu đội trưởng lóe lên: “Thực ra bốn cô bé này muốn giữ thể lực, cho đối thủ xem một thành tích giả để họ khinh địch, nếu trận chung kết các cô ấy thay đổi vị trí thì dự đoán của tôi là chính xác.”

Cô Lưu nhú mày: “Mấy cô nhóc này cũng linh hoạt thật, chiến thuật mà cũng mang ra dùng”.

Ánh mắt đội trưởng Vu lướt qua nụ cười sáng lạn của Cố Lăng Vi, có vài phần tự hào: “Cố Lăng Vi trời sinh là một lính trinh sát, thận trọng, sắp xếp đâu vào đấy, lấy nhỏ đấu lớn, tương lai cô bé có thể tiến rất xa, tôi thực sự mong chờ, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc gặp Diệp Bành Đào, cô sợ cậu ta trói chặt cô bé phải không?”

Cô Lưu đoán, đội trưởng Vu cũng không trả lời, cô trầm mặc một lúc rồi thở dài: “Thực ra đối với con gái mà nói, giấc mơ quan trọng, tình yêu và gia đình cũng là một nhân tố không thể thiếu, làm lính, tình yêu sẽ là một thứ xa vời, lúc bọn nó còn cơ hội, thì phải thử nếu không sau này tiếc nuối, tóm lại cô bé đó có chính kiến riêng của mình, Cố Lăng Vi tuy xuất sắc nhưng bối cảnh đơn giản, chúng ta cũng hiểu quy tắc của bộ đội rồi, như chúng ta đây chỉ có thể dựa vào bản thân thôi, nhưng nếu được Diệp tư lệnh hậu thuẫn, đường đi của cô bé có thể sẽ thênh thang hơn nhiều lắm, cho nên tôi thấy việc này cũng không thực sự là chuyện xấu”.

Đội trưởng Vu suy nghĩ, một tràng pháo tay lại vang lên, hai người cùng nhìn về phía sân thể dục, vừa lúc nhìn Trịnh Viễn lao nhanh vượt lên mọi người, mạnh mẽ, tuấn tú, các nữ sinh vây xem thì hét chói tai, cô Lưu và đội trưởng Vu nhìn nhau, bất giác mỉm cười.

Đại hội thể dục thể thao ở trường tất nhiên có nhiều luật lệ, nhưng mà cũng tùy thời điểm, các vị lãnh đạo cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt, vì thế từng bừng hơn hẳn mọi khi.

Cố Lăng Vi bị ba người túm tới cổ vũ Diệp Bành Đào, nhìn Diệp Bành Đào hăng hái vượt lên, cô không khỏi lộ ra cười, mấy nữ sinh khác cũng lao tới, đưa nước đưa khăn mặt, quả thực giống như kháng chiến thắng lợi, nhiệt tình chào đón quân giải phóng vậy đó, chỉ còn thiếu ca hát nhảy múa nữa thôi, Cố Lăng Vi khê bĩu môi.

Diệp Bành Đào tươi cười đẩy ra, đi thẳng tới chỗ Cố Lăng Vi, thuận tay cầm lấy nước trong tay cô không biết bị Ngọc thiếu nữ nhét vào lúc nào, mở nắp uống hai ngụm, mang đầy nét cười nhìn Cố Lăng Vi, cười tươi như vậy, đột nhiên cô lại thấy sáng lạn đến mức chói mắt.

“Đội cạnh tranh có hai người vận động viên điền kinh, bốn người các em thành tích như vậy chắc không giành được quán quân đâu, cho nên Lăng Vi này, lát nữa đừng để gì cả, thua cũng không mất mặt mà.”

Cố Lăng Vi nhú mày :“Ồ trong mắt anh em thua mà vẫn lòng dạ hẹp hòi sao?”

Diệp Bành Đào khê cười, ánh mắt trở nên thâm trầm hơn: “Không, Lăng Vi trong mắt anh vĩnh viễn xuất sắc nhất, cho dù thua anh cũng vì em mà kiêu ngạo”.

Cố Lăng Vi dường như bị thứ ánh sáng đó mê hoặc, laoi ánh sáng này nháy mắt khiến cô nhớ tới đêm pháo hoa ngày đó, cả trời rực lửa dừng lại trong đôi mắt anh, lấp lánh làm cho người ta không dời mắt được.

“Bành Đào?”

Trịnh Viễn chần chừ gọi, trong khoảnh khắc đó sự mê hoặc kì diệu giữa hai người vỡ tan tành, Cố Lăng Vi vội nhét khăn mặt vào tay Bành Đào, hàm hồ nói một câu em đi trước, rồi qua loa chào Trịnh Viễn một cái.Chạy thẳng.

Ánh mắt Trịnh Viễn thoáng ảm đạm, nắm vai Bành Đào: “Trận bóng rổ này cậu vẫn tiên phong được không?”

Hơn nửa ngày cũng không có trả lời, Trịnh Viễn nghi hoặc nghiêng đầu nhìn phát hiện, Diệp Bành Đào tay trái cầm chai nước khoáng, tay phải cầm khăn mặt, cơ bản một câu cũng không nghe vào chỉ ngây ngốc nhìn bóng dáng Cố Lăng Vi mà cười ngây gnoo, vẻ mặt kia cho tới bây giờ là lần đầu tiên Trịnh Viễn thấy được, một chút cũng không giống Bành Đào thông minh lanh lẹ hằng ngày, giống y như bị dính thuật định thần.

Tuy rằng không rõ Cổ Lăng Vi và Diệp Bành Đào xảy ra chuyện gì, nhưng sau khai giảng, Trịnh Viễn biết, họ không giống trước đó nữa, không còn giương cung bạt kiếm mà giăng co, không phải là thân mật, nhưng loại không khí này, anh không lọt vào được nữa.

Trịnh Viễn suy nghĩ cẩn thận trong suốt kì nghỉ xuân, anh thực sự thích Cổ Lăng Vi, hơn nữa trực giác cho thấy đối phương cũng có tình cảm giống như mình, anh cũng nghĩ thông suốt rồi, dù sao tình yêu không phải là thứ có thể nhường, anh em đương nhiên là trọng yếu, nhưng Trịnh Viễn cũng không biết mất đi cơ hội đó, đến giờ phút này đây, anh mới phát hiện ra, mình đã đến muộn một bước rồi.

Có lẽ từng bước lạc mất nhau.

29. Chương 29: Thắng Lợi Thuộc Loại 308

Tiếng súng vang lên, trận chung kết tiếp sức 100 *4 mét của nữ bắt đầu, trạm thứ nhất là Trương Lệ Hồng, chưa gì đã vượt lên trước mọi người, tuy không phải là vận động viên điền kinh nhưng chân cô rất dài, còn có thể lực tốt cộng thêm những chiêu thức huấn luyện ma quỷ của đội trưởng Vu, thể mà so với vận động viên kì cựu điền kinh bên cạnh vẫn không thể sánh bằng.

Nhất thời Trương Lệ Hồng nghe được tiếng cổ vũ cổ lên, hệ tin tức dù là nam hay nữ đều hò hét rất to: “Trương Lệ Hồng, cổ lên, hệ tin tức sẽ thắng, thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta...”

Hàng loạt thanh âm liên tiếp như tiếng sóng ào ào vang lên, Cổ Lăng Vi đoán không sai, đội đối thủ đã chọn hai vận động viên điền kinh vào hai trạm đầu và cuối, vừa vặn cạnh tranh với trạm của cô, Cổ Lăng Vi biết lần này đội mình muốn thắng cũng không phải dễ dàng, nhưng mà thua cũng không hề mất mặt.

Trạm thứ hai giao cho Lí Dĩnh, cho dù Lí Dĩnh có liều mạng mà chạy vẫn đứng đằng sau mấy chị năm trên, lúc Hà Hiểu Vân nắm được giây, trạm thứ ba của đối thủ hệ điện tử đã bỏ một khoảng cách rồi, Hà Hiểu Vân dồn toàn bộ khí lực để đuổi theo, cuối cùng lúc giao giây vào tay Cổ Lăng Vi, khoảng cách cũng được rút ngắn lại, trạm thứ tư gần như hai người chạy song song nhau, trên khán đài tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

Cổ Lăng Vi bật người, phát huy toàn bộ năng lực của bản thân, chạy vọt lên, cô không còn quan tâm đến đối thủ bên cạnh mình nữa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là chiến thắng, trước mặt cách đích đến không xa, nháy mắt, tất cả sức lực đều tập trung vào chân, nếu từ đằng xa nhìn lại, tốc độ của cô thực sự rất kinh người.

Ngay cả Lí Dĩnh, Trương Lệ Hồng đều ngỡ ngàng tới mức há hốc mồm. Cổ Lăng Vi và đối thủ điền kinh bên cạnh, dường như cùng nhau chạm đích, trọng tài cũng phải do dự, quyết định cho cả hai đội cùng giành giải nhất, cả khán đài yên lặng, rồi đồng loạt vỗ tay, vang vọng khắp sân thể dục: “Cổ Lăng Vi tuyệt quá, hệ tin tức vô địch...”

Đủ loại cổ vũ được hô hào, nhưng bây giờ Cổ Lăng Vi cũng nghe không vào nữa, cô chỉ thấy hai lỗ tai ong ong, đầu óc trống rỗng, lồng ngực thì như muốn vỡ ra, từng đợt ghê tởm trào lên, làm cô nôn khan hai tiếng, vừa định ngồi xổm xuống thì bị Diệp Bành Đào túm lấy, lôi đứng dậy: “Đi qua lại đã, không dừng lại được, nếu không rất dễ bị sốc, Cổ Lăng Vi, nghe anh”.

Cổ Lăng Vi đương nhiên biết điều này, nhưng thân thể đã đạt tới cực hạn của nó, không còn nghe đầu óc chỉ huy nữa, hai chân như muốn nhũn ra, Diệp Bành Đào đỡ lấy cánh tay cô, thấp giọng: “Dựa vào anh, anh dìu em đi”.

Bây giờ cô cũng không rảnh quan tâm đến ánh mắt người ta hay là bất cứ thứ gì khác nữa, cô chỉ biết, giọng nói lúc này khiến cô rất an tâm, vì thế, dựa vào người Diệp Bành Đào đi vài bước, dưới trời ban ngày ban mặt, hai người này không xem nội quy trường học ra gì, các vị thủ trưởng đều đưa mắt nhìn hiệu trưởng Lưu Quảng Nguyên.

Lưu Quảng Nguyên còn đang hăng say xem kịch, nhớ lần đầu tiên lão đội trưởng gọi điện báo, thằng nhóc Bành Đào này được lắm, rất có khí phách của đội trưởng thời xưa, đây đúng là hổ phụ sinh hổ tử a! Đột nhiên cảm nhận được ánh mắt chăm chú từ xung quanh bắn tới, Lưu Quảng Nguyên khi đó mới ngẫm nghĩ

tới nội quy trường học, ha hả cười hai tiếng, ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Hôm nay thời tiết thật là thích hợp để khai mạc đại hội thể dục thể thao”.

Các vị lãnh đạo xung quanh cùng nhau phụ họa, trầm nghĩ hiệu trưởng mình mà cũng có lúc bao che, họ cũng không ngốc đâu, cùng nhau giả vờ cảm kích vậy.

Đội trưởng Vu sắc mặt đen đi, cô Lưu cười một tiếng: “Diệp tư lệnh mặt mũi không vừa, Diệp Bành Đào không xem nội quy trường học ra gì, cô nhìn thầy hiệu trưởng đi, làm như không có chuyện gì cả vậy”.

Thực ra của cô Lưu là, bắt đầu của việc xem như không có gì này, chính là nảy nở rồi đây, mấy người suốt ngày nghiêm túc quy củ, giờ cũng phải rút lui cả.

Đội trưởng Vu quét mắt nhìn Cố Lăng Vi, thở dài, cô Lưu nói tiếp: “Nhưng mà cũng phải nói lại, cô bé này thể mà sức bật tốt thật, chạy song song được với vận động viên điền kinh, cô nhìn xem tốc độ của cô bé lúc này, nhanh tới mức không ngờ tới, còn Hà Hiểu Vân nữa tiến bộ không nhỏ, không hổ danh là học trò quân nhân”.

Vu đội trưởng mặt mày hòa hoãn hơn: “Nhìn bốn người này đều có tiềm năng cả, về sau cần huấn luyện đặc biệt hơn một chút”.

Cô Lưu không khỏi ngạc nhiên, ánh mắt đảo qua mấy cô gái đang được các bạn khiêng lên, trầm nghĩ, đây đúng là họa phúc song hành! Bị Vu đội trưởng nhìn trúng thì nên tự cầu phúc đi thôi.

Thấy Cố Lăng Vi đỡ mệt hơn, Diệp Bành Đào mới buông tay cô ra, đưa một chai nước khoáng sang: “Anh phải đi trước chuẩn bị, chiều bọn anh còn một trận bóng rổ, em nhớ phải đến đấy”.

Nói xong cũng không chờ Cố Lăng Vi đồng ý hay không đã xoay người bỏ chạy, thân ảnh thon dài cao lớn đó vụt nhanh khiến cô không khỏi ngây người.

“Lăng Vi, cậu thực sự quá tuyệt”.

Cố Lăng Vi bị Lí Dĩnh ôm lấy cổ, kích động không thôi, Lệ Hồng vội nói: “Cậu buông Lăng Vi ra trước đi, cậu ấy sắp bị lắc đến chết rồi”.

Lí Dĩnh le lưỡi cười hắc hắc nói: “Xin lỗi mà! Lăng Vi, mình phấn khích quá, phấn khích quá”.

Cố Lăng Vi khụ khụ hai tiếng nói: “Không sao, bây giờ vẫn thở được, Lí Dĩnh của chúng ta hôm nay rất tuyệt, Hiểu Vân cũng chạy được thành tích tốt nhất, Lệ Hồng thì khỏi phải nói rồi, thực lực không ai địch nổi, tóm lại thắng lợi hôm nay là kết quả của sự hợp tác cả phòng 308”.

Lí Dĩnh hoan hô một tiếng, nói: “Thắng lợi vĩnh viễn thuộc về phòng 308. 308 tất thắng, hệ tin tức tất thắng”.

Cố Lăng Vi vươn tay ra, đập vào tay Hà Hiểu Vân, Lí Dĩnh và Trương Lệ Hồng cũng đưa tay lên, bốn cánh tay giơ cao, dưới ánh nắng rực rỡ ngày xuân, bốn cánh tay cùng nắm chặt lấy nhau, đầu cần phải nói gì nhiều, đó chính là âm thanh chiến thắng. Sự phập phồng của lồng ngực là bằng chứng của sức mạnh, sự trưởng thành và tình bạn cùng lớn lên.

Hệ tin tức lần này đã làm nên một sự kiện nổi bật, dù là ai cũng đều thấy tự hào, cứ mở miệng ra sẽ là, biết không hệ tin tức chúng tôi thi tiếp sức 100*4 mét được giải nhất đó... nếu đối phương có nói lại, cũng không phải cậu, kích động vui về cái gì, khi đó sẽ lập tức phản bác: “Đây là tinh thần đoàn đội biết không, phòng 308 đại diện cho toàn bộ hệ tin tức, đừng không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh nha, ghen tị thì cứ nói thắng là ghen tị đi, tớ không chê cười cậu đâu, haha...”.

Không khiến đối phương chết khiếp thì nhất định không bỏ qua mà. Đây là những chuyện ngoài lề của đại hội thể dục thể thao thôi, chúng ta không cần nói quá tỉ mỉ, cũng bởi vậy, Cố Lăng Vi và ba bông hoa của phòng 308 thanh danh lại nổi như cồn, nhanh chóng lan rộng toàn các hệ viện. Thực ra Cố Lăng Vi cũng không hiểu được, khi ấy cô dùng hết toàn bộ sức lực để chạy, cho dù có phát hết tiềm năng, làm sao cô lại có thể ngang bằng với vận động viên điền kinh được chứ, nhưng trong nháy mắt đó, Cố Lăng Vi cảm giác được, sức mạnh của mình rất khổng lồ.

Trong lòng lại thầm cảm ơn lần trọng sinh này không mang đến di chứng gì, trước kia cô có xem một quyển sách nói, trọng sinh có thể ưu hóa các cơ năng của thân thể, có lẽ chính cô cũng thế.

Đại hội thể dục thể thao như vậy cơ bản đã kết thúc, trận đấu bóng rổ thì không thuộc vào hạng mục của đại hội thể thao, đây chỉ là một trận hữu nghị mà thôi, cũng mang thêm một màu sắc mới cho cuộc sống khuôn khổ của trường quân sự, một bên sân thể dục chính là sân bóng rổ, nữ sinh vốn không nhiều, ngoài Lê Hồng vận động viên bóng rổ ra thì Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Lí Dĩnh là lần đầu được xem, nhưng không khí cũng không kém phần náo nhiệt, dù sao trận bóng rổ này cũng rất chú trọng đến tinh thần tập thể, một mình bạn trình độ cao thì đối với tổng thể cũng ảnh hưởng không là bao, hơn nữa, môn bóng rổ này từ trước đến nay vẫn trọng nam khinh nữ mà.

Không phải cô muốn tới đâu, Cố Lăng Vi là bị ba người kia nài ép tới, sân bóng bốn phía tụ tập không ít người, hai đội một đội áo màu đỏ, một đội màu lam, ra trận, nhìn có vẻ rất mới mẻ.

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn thuộc hệ chỉ huy màu áo đỏ, đối thủ của họ là hệ đạn đạo năm ba, nghe nói từng tham gia trận hữu nghị với trường quốc phòng, hơn nữa còn chiến thắng, rất có triển vọng. Cố Lăng Vi với bóng rổ hoàn toàn là người thường, cách tính điểm còn không biết khỏi nói đến hình thức trận đấu, dù sao cũng là thi đấu hữu nghị mà, thắng thua không quan trọng.

Phía trước có mấy huấn luyện viên làm trọng tài, Cố Lăng Vi nghe Lê Hồng nói thì trận đấu nhìn qua tương đối chuyên nghiệp, Diệp Bành Đào vừa mới thay áo xong, nhìn lướt qua khắp nơi, khê cần răng cần lợi, không ngờ lương tâm cô bé này thật là, quả nhiên không thèm tới, sắc mặt càng lúc càng tối, Mập Mập chạy vội sang: “Diệp Thiếu, vợ cậu đến kìa”.

Diệp Bành Đào ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Lăng Vi, cười rõ to, sáng lạn tới mức làm thần hồn diên đảo không biết bao nữ sinh nhỏ bé, Cố Lăng Vi liếc mắt một cái, đúng là đồ treu hoa ghẹo nguyệt mà, nhưng mà không thể không thừa nhận, người này đáng không tồi đâu, bình thường thấy gầy mà hóa ra cơ bắp cứng chắc, còn Trịnh Viễn nữa.

Ánh mắt Cố Lăng Vi lại không chịu không chế nhìn về Trịnh Viễn bên cạnh, so với da thịt màu đồng của Diệp Bành Đào, Trịnh Viễn có vẻ trắng nõn hơn, không gầy nhưng vẫn ốm hơn Diệp Bành Đào, bộ đồ bóng rổ màu đỏ khoác trên người anh, làm cho vẻ lãnh đạm quá mức hằng ngày, nhu hòa đi vài phần.

Trịnh Viễn quay đầu, vừa vặn chạm vào ánh mắt Cố Lăng Vi, cô ngẩn ra, rồi giật mình, trong ánh mắt đó, có một sự chờ mong, am hiểu sâu sắc, cũng có một tình cảm sáng rõ làm cho tim cô lại nhảy lên dồn dập, vội vã cúi đầu, Lí Dĩnh bên cạnh vỗ vỗ cô: “Nhìn kìa, Hồ Đan Đan lại đây”.

Cố Lăng Vi theo bản năng quay đầu lại, một cô gái xinh đẹp yếu điệu trong bộ quân phục-Hồ Đan Đan bước tới, tao nhã, thanh lịch, gờ tay nhắc chân đều toát lên một vẻ ôn nhu động lòng người, làm cho hầu hết các nam sinh mắt đầy mê hoặc.

Hồ Đan Đan vẫn không để ý tới người xung quanh, thẳng bước tới chỗ Cố Lăng Vi, bước đến gần bên, cô ta cẩn thận đánh giá Cố Lăng Vi vài lần, ánh mắt này tuy là ra vẻ có thiện chí nhưng Cố Lăng Vi lại cảm giác người này đang tỏ ra cao cao tại thượng, cô khê nhịu mày, Hồ Đan Đan cười tủm tỉm: “Tôi là Hồ Đan Đan, là vị hôn thê của Trịnh Viễn, là bạn trung học của Bành Đào, chào bạn”.

Giọng nói của cô ta không lớn nhưng cũng đủ cho những người xung quanh Cố Lăng Vi nghe được rõ ràng, cô nhìn bàn tay đang được đưa ra, nghiêm túc cúi chào: “Chào chị”.

Hồ Đan Đan ngẩn người, xấu hổ thu tay lại, ánh mắt thản nhiên liếc qua ba người bên cạnh Cố Lăng Vi rồi lướt qua họ đi về phía Trịnh Viễn đằng xa.

“Vị hôn thê gì chứ?”

Lí Dĩnh than thở nói: “Mất thì đặt trên đầu, đây là thời đại nào rồi chứ, còn làm cái bộ đó ra”.

Hiểu Vân nhìn sang Lăng Vi một cái: “Vị hôn thê cũng đâu có gì lạ, những gia đình như của bọn họ, hôn nhân tự quyết định rất ít, trong đó còn có một loạt những thứ kèm theo, cái loại tình yêu này nọ thực không đáng một đồng”.

Trương Lệ Hồng lắc đầu thở dài: “Đại mỹ nữ như vậy, nếu mình là nam còn mơ ước nữa là, Trịnh Viễn có khi đã sớm yêu rồi, người thì mắt trên đầu, người thì mặt than đúng là tuyệt phối mà, hahaha”.

Lí Dĩnh bĩu môi: “Hiếu Vân không phải cũng lớn lên trong đại viện sao, xem cậu ấy đáng yêu hơn Hồ Đan Đan này bao nhiêu”.

Hà Hiếu Vân xua tay, nói: “Đừng khen mình, cậu đừng khen mình, làm mình lo lắng quá, không biết ngày mai mình có phải giặt chăn cho cậu nữa không đây”.

Lí Dĩnh dậm chân một cái: “Hà Hiếu Vân, cậu đừng có mà lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mình đâu có bắt cậu giặt, mình chỉ muốn chúng ta cùng nhau giặt thôi nha. hắc hắc hắc!”

Mỗi người một câu rồi cùng nhau cười xòa, Cố Lăng Vi quét mắt nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ tương xứng lạ thường trước mắt, lắc đầu: “Ngày mai cũng ta cùng nhau sửa sang lại nội vụ, tổng vệ sinh, ai cũng không được nghỉ cả”.

Vừa mới nói xong, Diệp Bành Đào đã bước sang, không nói nhiều mà kéo luôn Cố Lăng Vi đến đội hậu cần ở khu vực nghỉ ngơi, Hồ Đan Đan cũng ở trong này, nhìn cô cười ái muội, Diệp Bành Đào ấn cô ngồi xuống: “Em ở đây, bên kia nhiều người lắm, anh nhìn qua lại không tìm được em, rất ảnh hưởng đến việc thi đấu của anh, nếu thua thì biết làm sao, cho nên phải ngồi đây để anh an tâm”.

Hồ Đan Đan cười xì một tiếng: “Diệp Bành Đào, cậu mà cũng có hôm nay sao, có muốn mình nói cho Cố Lăng Vi nghe mấy chiến công thời trung học của cậu không, có khi còn viết được một cuốn tiểu thuyết tình yêu kinh điển nữa đó”.

Diệp Bành Đào có chút khấn trương nhìn qua Cố Lăng Vi một cái: “Hồ Đan Đan cô lo mà nhìn Viễn đi, ngồi đó mà nói hươu nói vượn, con gái tôi cũng không khách khí đâu”.

Hồ Đan Đan quả nhiên không có chút kiêng kị gì Bành Đào, nhìn Cố Lăng Vi rồi hừ: “Ai muốn nói mấy chuyện tình ong bướm của cậu chứ”.

Diệp Bành Đào quay sang cười nói với Cố Lăng Vi: “Em không được nghe cô ta nói bừa, cô ta bị Viễn mê hoặc, cho nên từ nhỏ đã điên điên khùng khùng rồi, anh thề từ lúc thấy em, anh chỉ có em thôi mà”.

Cố Lăng Vi bị tên này thổ lộ mãi thành quen, nhưng mà trong lòng lại nghĩ đến hai từ ” từ nhỏ”.

Không khỏi thở dài, hóa ra là thanh mai trúc mã, trách không được Trịnh Viễn không bao giờ để tới sự theo đuổi của nữ sinh trong trường, hóa ra đã sớm có một vị hôn thê xinh đẹp như thế. Nhưng mà theo lý thuyết, Trịnh Viễn mà như vậy thì Diệp Bành Đào lớn lên bên cạnh lẽ nào lại không có một ngựa tre nào đó, nói không chừng cũng sắp xuất hiện mà thôi.

Nghĩ đến đây tự nhiên cô thấy trong lòng xôn xao cảnh báo, không được nghe những điều Diệp Bành Đào nói, nghe những điều Hồ Đan Đan kể kia, người này chắc chắn không có gì tốt cả.

Tiếng còi vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu, hoa hết cả mắt, Cố Lăng Vi vốn chả biết gì, nhưng nhìn qua cũng nhận ra Trịnh Viễn và Diệp Bành Đào là linh hồn của hệ chỉ huy, một phòng thủ, một công, phối hợp ăn ý với nhau, lại rất cừ khôi, động tác linh hoạt, mỗi biểu hiện đều hấp dẫn lạ thường, thỉnh thoảng còn làm áy em học sinh nữ la hét ầm ĩ.

“Diệp Bành Đào, Diệp Bành Đào...”

Bốn phía đều hô to tên của Diệp Bành Đào, Cố Lăng Vi cũng bất giác nhìn về phía Diệp Bành Đào trong sân, dáng người mạnh mẽ, dẫn bóng về phía trước, nhanh chóng thu hút đối phương, lúc hướng sang trái lúc quay sang phải, qua được từng vòng phòng thủ của đối phương, hai tay đưa lên, vẩy một phát, bóng đã rơi tuyệt đẹp vào rổ, động tác hoàn mỹ vô cùng, cho dù là người thường như Cố Lăng Vi cũng phải ngưỡng mộ.

Giữa ánh nắng buổi trưa gắt gao, Diệp Bành Đào đắc ý quay về phía Cố Lăng Vi gơ hai ngón tay thể hiện chiến thắng, sáng lạn cười, làm cho mấy em xung quanh lại quay về phía cô nhìn, Cố Lăng Vi cúi đầu, đổ lan đến cổ, trừng mắt nhìn Diệp Bành Đào một cái, tình cờ lại thấy ánh mắt Trịnh Viễn nhìn về phía này, theo bản năng cô nhìn về phía Hồ Đan Đan, một ánh mắt không rõ hàm xúc, trong đó đầy nghi hoặc và khó chịu.

30. Chương 30: Là Anh Được Không

Nửa đêm treo tường, đối với Cố Lăng Vi mà nói, đây có lẽ là việc là cả hai cuộc sống của cô không hề nghỉ đến, cuối cùng bị Diệp Bành Đào kích động, còn thêm ba đứa thấy sắc quên bạn nữa, tham ăn túm lấy cô, bắt làm.

Sau tiếng chuông tắt đèn, họ cuối cùng cũng dùng tới những kĩ năng huấn luyện gần đây, leo tường, từ cửa sổ lầu 3 leo ra, ngay cả một người động tác không lưu loát như Lý Dĩnh cũng nhanh nhẹn như thần lùn, đương nhiên cũng bởi vì độ khó không lớn, lầu 3 vốn cũng không cao, hơn nữa còn có nơi để tì chân xuống.

An toàn chạm đất, Cố Lăng Vi nhìn qua ba người một cái, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, ba con nhóc này, cái biểu tình gì mà như uống phải thuốc kích thích vậy trời, mắt trong bóng đêm sáng lên đầy thích thú, không biết là vì đói, hay là vì tham nữa. Hà Hiểu Vân kéo Cố Lăng Vi như trộm nhìn ngó xung quanh, chạy dọc tường đến bên kia sân thể dục.

Trương Lệ Hồng và Lý Dĩnh bám sát phía sau, làm cho Cố Lăng Vi nhất thời có chút ảo giác, đây không phải là một cuộc dạo chơi nửa đêm, mà giống như tập kết vào cứ điểm, rất xa về phía đông nam sân thể dục, nơi mà Cố Lăng Vi vẫn hay tự luyện tập, Diệp Bành Đào và bốn nam sinh trong phòng đang hướng về phía kí túc xá nữ sinh nhìn quanh.

Nam sinh đứng là trâu bò hơn nữ sinh mà, đây chính là cảm giác đầu tiên của Cố Lăng Vi, nhìn mấy người này không hề sợ hãi đứng đó đầy thoải mái, mỗi người còn cầm một điều thuốc trong tay, ra vẻ thích chí vô cùng. Thấy Cố Lăng Vi, Diệp Bành Đào vút bay tàn thuốc, bất mãn nói: “Sao giờ mới đến, bọn anh đứng đây chờ nửa tiếng rồi”.

Cố Lăng Vi liếc trắng mắt ra: “Không muốn chờ thì thôi, em về ngủ”.

“Chờ, ai nói là không chờ đâu, đừng nói nửa tiếng, nửa năm anh cũng chờ”.

Hà Hiểu Vân xì một tiếng nói: “Diệp thiếu, anh như vậy rất tổn hại đến hình tượng nha”.

Diệp Bành Đào ha ha cười: “Hình tượng có dùng được không, anh đây vốn không cần, Viễn, đúng không?”

Trịnh Viễn lại không trả lời, ngẩng đầu đảo qua Cố Lăng Vi rồi nhanh chóng dời tầm mắt, cúi đầu nói: “Đi thôi, đội duy trì trật tự mà đến thì phiền đấy”.

Giọng nói lan tỏa trong bóng đêm, có gì đó thản nhiên ảm đạm, Cố Lăng Vi không khỏi nhìn anh một cái, cau mày, sắc mặt cũng trở nên ảm đạm không nói nên lời, người vẫn luôn thông dong giấu kín, bây giờ lại tỏ ra nặng nề rõ ràng, Trịnh Viễn để lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, là lần đầu tiên Cố Lăng Vi nhìn thấy, hơn nữa Hồ Đan Đan cũng chưa thấy đến.

Lý Dĩnh nhìn nhìn bức tường cao ngất, nói: “Cừ thật, cao như vậy, em qua không nổi, nếu mà có cây thang thì tốt quá rồi”.

Một câu nói xong vài người đồng thời tròng cô một cái, Trương Lệ Hồng xoa xoa đầu cô: “Cậu ngốc quá, cậu muốn treo tường mà còn chuẩn bị thang, bằng gì đi thẳng ra cổng chính luôn đi, phí công ra đây làm gì?”

Lý Dĩnh cúi đầu tiếp nhận: “Cũng đúng nha”.

Mập Mập chỉ sang cây cổ thụ cao lớn bên cạnh, cười hắc hắc: “Này, không phải có sẵn thang đây sao”.

Nói xong thân thể tròn vo tiến đến treo lên cây, lưu loát thuần thục, làm cho Cố Lăng Vi liên tưởng đến loài linh trưởng nào đó nữa kia, Mập Mập thả người nhảy xuống, bay qua bên kia tường, vẫy vẫy tay rồi biến mất, động tác liên tiếp, nhanh chóng đẹp mắt như đã thuần thục thành bản năng, bốn người Cố Lăng Vi đồng loạt há hốc mồm.

Thực ra bức tường này đối với huấn luyện mà họ đã trải qua cũng không phải chuyện lớn gì, cho dù không thuần thục cũng có thể ra ngoài được. Hơn nữa lén lút thể này lại nảy sinh một loại hứng thú, giống như trẻ con không nghe lời, làm một chuyện mà không ai ngờ tới được, thú vị lắm.

Thành phố C ban đêm không hề tịch mịch, đô thị hiện đại với một loạt tiếng động rầm rì, trời càng về khuya, Diệp Bành Đào lành nghề đưa các cô xuống phố, đến bên bờ sông, đèn đuốc chiếu sáng cả không gian, hai bên đầy các quán xá, đủ kiểu dạng nướng có xào có, hồng có lục có, phong phú cực kì, mùi thơm phảng phất làm người ta chảy nước miếng, lại còn vô cùng nóng nực.

Diệp Bành Đào đưa bọn họ đến một nhà ở khu trung tâm không lớn lắm, nói: “Bác gái còn chỗ không?”

Bên trong một bác gái trung niên đang dọn thức ăn nói lớn: “Có a, có!”

Nói xong nhìn sang các cô vài lần, cười cười: “A, dẫn bạn gái nữa à, đi, bên bờ sông còn bàn lớn, các cháu mời, nhân tiện còn có thể xem phong cảnh, nói chuyện yêu đương nha”.

Diệp Bành Đào cười ha hả, không phản bác, trực tiếp dẫn mọi người vào bên trong, bàn tròn lớn cạnh sát bờ sông, Mập Mập và Đại Hùng nhanh chóng cầm ghế nhựa sang, cọt nhả nói: “Các cô gái, mời ngồi”.

Cũng không biết sắp xếp thế nào, Cố Lăng Vi bên trái là Diệp Bành Đào, bên phải là Trịnh Viễn, ngồi cạnh hai người này cô lại càng cảm thấy không được tự nhiên.

“Lăng Vi, cậu xem kia, nơi này đẹp quá, cho tới giờ mình chưa thấy nơi nào đẹp như vậy”.

Hà Hiểu Vân hưng phấn vẫy vẫy tay, Cố Lăng Vi như được đại xá vội đi qua, đứng cạnh cô ấy nhìn về phía xa, sóng cuộn cuộn, cho dù trong bóng đêm vẫn thấy những ánh sáng lấp lánh, khí thế ập vào bờ, từ trên cao nhìn xuống, xa xa ánh đèn phản chiếu, như hòa trời với nước, xinh đẹp không nói nên lời. Ngẫu nhiên còn thấy ca nô, còi hơi vang lên từ xa truyền tới, không khí thanh bình đến không ngờ.

Chủ quán là người bản xứ, hai vợ chồng hiền lành nhiệt tình, thuê một phục vụ giúp cùng, quán không lớn nhưng lại bề bộn nhiều việc, hiển nhiên Diệp Bành Đào là khách quen ở đây, vô cùng thân thiết với bà chủ, Diệp Bành Đào vẫy tay lấy thực đơn, nói: “Bà chủ hôm nay còn tôm hùm nữa không?”

“Có, có mới về, còn không ít đâu”.

Bà chủ nhiệt tình nói.

“Hôm nay nhiều người, làm trước hai cân đi, thêm một đĩa dưa cải, nướng thì để bọn tôi tự làm, bìa mang một thùng cái đã”.

Diệp Bành Đào thuận thực gọi món ăn.

“Có ngay”.

Bà chủ cười tủm tỉm nhìn sang Cố Lăng Vi một cái: “Cô bé này lớn lên thật xinh đẹp nha”.

Cái loại ánh mắt ái muội này làm mặt cô không khỏi đỏ bừng, lát sau đã bùng một đĩa ốc đồng lên: “Đây là bác mời khác, hôm nay ốc đồng ngon lắm, sau này đến nhiều hơn nghe”.

Trên mặt bàn bày ra một đĩa ốc đồng tròn vo, mặt trên phủ một tầng hạt tiêu sáng bóng, hương nồng từng đợt, khiến người ta muốn thềm thuồng. Hà Hiểu Vân vội gấp một con vào miệng, nhai nhai hai cái rồi ngồm ngoàm nói: “Đủ vị, nhưng mà ăn kiểu nào nha, cứng quá, còn cay nữa, cay quá”.

Nói xong còn lấy tay quạt quạt cái lưỡi của mình, bộ dạng buồn cười cực kì, ai cũng phải cười to một trận.

Nếu nói về hương vị, thực sự đậm đà hương vị địa phương, tôm chiên lên, tiêu cay xè, thực sự kết hợp tuyệt vời, uống cùng bia lạnh lại càng tuyệt, thảo nào khách hàng ở đây đông thế.

Bia cũng không cần kính nể gì, bốn cô gái cũng bỏ đi vẻ rụt rè, nâng ly uống, dù gì cũng là lần đầu tiên Cố Lăng Vi mời khách mà.

Cố Lăng Vi thấy mình so với Đậu Nga còn oan hơn, nửa đêm không ngủ lại bị lôi ra đây, còn phải bỏ tiền mời khách, mà cái buổi ăn uống này, tiền trợ cấp trong túi mang theo không biết có đủ không đây, đúng là ném tiền mà.

Cố Lăng Vi cầm hân uống một hớp bia lớn, quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Bành Đào một cái, Diệp Bành Đào đang lật tôm đặt vào đĩa trước mặt cô, Mập Mập ngồi phía trước nhìn được hết.

Mập Mập cười hắc hắc nói: “Diệp thiếu chúng ta chu đáo quá nha, Diệp thiếu như thế này đúng là chưa gặp qua bao giờ, hệ chỉ huy của mình mất mặt quá”.

Diệp Bành Đào trừng mắt lên, ném vỏ tôm trong tay ra ngoài: “Cút, cậu ghen tị chứ gì, tôi nguyện ý cậu quản được sao, được ăn mà còn nói nhiều, không cho cậu ăn nữa bây giờ”.

“Được được, tôi sợ thiếu gia ngài rồi, gặp sắc quên bạn, chị dâu à, một cân tôm đến đây”.

Tâm tình Cố Lăng Vi không hiểu thế nào, tự dừng lại bắt đầu lo lắng, từ sau năm mới, quan hệ của cô và Diệp Bành Đào hình như không giống trước nữa, có lẽ là do cô, làm cho Diệp Bành Đào hiểu nhầm, sự tình mới phát triển đến bước này, thực sự quá khác biệt với điều cô tưởng đến, tuy rằng, Diệp Bành Đào bắt đầu thay đổi rồi, nhưng không đến mức thích, muốn từ chối, chỉ là mỗi khi nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình sáng quắc của hắn, Cố Lăng Vi nhận ra rằng, cự tuyệt cô cũng rất khó nói ra.

Không thể nghi ngờ, Diệp Bành Đào rất bá đạo, chỉ cần anh ta quyết tâm dù có mười con ngựa kéo cũng không rời, cho nên mấy lời đồng tình hay từ chối gì đó cũng không bận tâm là mấy, trước kia cô cũng nói mãi đó thôi, nếu có tác dụng chắc sự tình cũng không đến mức này, hơn nữa trong đại hội thể dục thể thao, hai người gặp nhau rất thường xuyên, Cố Lăng Vi thậm chí còn cảm giác được toàn bộ học sinh giáo viên đều nhìn mình, lặng lẽ xem kịch, điều này cô không thể nào chịu nổi.

Cô không thích dựa dẫm vào người khác, cô muốn là cô, muốn dựa vào sức mình mà thực hiện giấc mơ, cô cũng có kiêu ngạo của cô, từ lúc sinh ra đến giờ, cô chưa từng để bị khinh bạc.

Mà Diệp Bành Đào, từ đầu đến chân, bối cảnh của cô và anh chênh lệch quá nhiều, Cố Lăng Vi không phải là một nữ sinh mười tám tuổi, cô cũng không thơ ngây không thuần khiết, cho nên dù có cô và Diệp Bành Đào yêu nhau đi nữa, có lẽ cũng không đi đến kết quả gì, huống chi trong lòng cô biết rõ, cô không thích anh, ưu điểm của anh dần dần cô biết rõ, nhưng vẫn không hề rung động, cô hiểu rất rõ ràng.

Quan hệ này nếu không xử lý, hậu quả chưa biết sẽ thế nào, đây cũng là điều cô đang phiền bảo nhất, nhưng cô biết, nhất định phải đính chính lại quan hệ giữa cô và Diệp Bành Đào, ít nhất không thể tiếp tục ái muội như vậy, những người như Diệp Bành Đào rồi Trịnh Viễn, phải xứng đôi với nữ sinh như Hồ Đan Đan kia, xinh đẹp và môn đăng hộ đối.

Nghĩ đến đây cô lại hơi nghiêng đầu nhìn về Trịnh Viễn, Trịnh Viễn tối nay không nói chuyện nhiều, chỉ uống bia, đôi mày mãi không giãn ra, cũng không biểu tình gì, cả người thản nhiên lại đầy mâu thuẫn, như đang đi giữa đám sương mờ ảo không thấy rõ phương hướng.

Thấy ánh mắt của cô, Trịnh Viễn hơi nghiêng đầu nhìn lại, trong ánh mắt chất chứa tình cảm phức tạp không chất chứa nổi, nhưng lại nháy mắt được trút bỏ đi.

Cố Lăng Vi hoảng sợ, ánh mắt đó, giống như cảm giác bí ẩn trong lòng cô, cúi đầu, vội đứng lên, cô lấy ra toàn bộ tiền đưa cho Hiếu Vân: “Hiếu Vân, lát thay mình thanh toán nha, không đủ thì sẽ trả cậu sau, mình về trước”.

Đang nói chuyện vui vẻ với mấy người, tự nhiên thấy Cố Lăng Vi muốn chạy, Diệp Bành Đào nín lại, cô cúi đầu nhìn anh, Diệp Bành Đào vừa nãy còn có nét cười đào đạt, giờ mặt lại trầm tĩnh lạ thường, bình tĩnh nhìn cô, giọng nói bị kìm nén rõ ràng: “Ngồi xuống đi”.

Không khí trên bàn cũng dần ra ít nhiều, mắt Hà Hiếu Vân chợt lóe lên: “Lăng Vi, ở lại lát nữa, rồi chúng ta cùng về”.

Cố Lăng Vi nhếch môi cười, bỏ tay Diệp Bành Đào ra: “Mình hơi đau đầu, mọi người cứ ăn đi”.

Nói xong quay người bỏ đi, ánh mắt Diệp Bành Đào đảo qua Trịnh Viễn, sắc mặt càng thêm lo lắng: “Mẹ nó”.

Đánh lên bàn một cái, rồi đứng dậy đuổi theo.

Trịnh Viễn uống tiếp, khẽ cười, nâng ly lên uống sạch.

Ánh mắt Hà Hiếu Vân lượn qua lượn lại cả buổi trên người anh rồi vờ hỏi: “Trịnh học trưởng, vị hôn thê của anh đẹp thật, khi nào kết hôn vật, bọn em cũng đến tham dự, nhân tiện ăn uống luôn”.

“Vị hôn thê? Vị hôn thê nào?”

Lý Đình trợn mắt lên: “Hồ Đan Đan đó, chính cô ấy nói, bốn bọn em đều nghe được mà, phải không Lệ Hồng?”

Trịnh Viễn bật dậy, dưới ngọn đèn sắc mặt có chút tái nhợt, giống như suy nghĩ cẩn thận điều gì đó, ánh mắt anh lại sáng lên, càng thêm rạng rỡ, anh quay lại gật đầu với Đại Hùng và Mập Mập rồi cũng xoay người bước đi.

Hà Hiểu Vân Trương Lệ Hồng và Lý Đình quay lại nhìn nhau, không rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, chưa gì đã thay đổi là sao.

Cố Lăng Vi đi dọc bờ sông, vừa mới đến được đường đối diện đã bị Diệp Bành Đào giữ chặt, đèn đường nhạt nhòa, mặt Diệp Bành Đào khuất dưới bóng cây, nhìn không rõ, nhưng sự phẫn nộ không cách nào giấu được, Cố Lăng Vi thở sâu nói: “Diệp Bành Đào, anh tốt lắm, thật sự tốt, nhưng chúng ta không hợp, cho nên...”

Cố Lăng Vi còn chưa dứt lời, đã bị Diệp Bành Đào cướp lời: “Chúng ta không hợp, vậy người đó hợp? Em nói đi, nói đáp án trong lòng em đi, em nói thử xem, nói đi”.

Giọng nói đầy tức giận như có thể đốt cháy cả mọi thứ, ánh mắt như dao ẩn chứa sự nguy hiểm không nói nên lời, Diệp Bành Đào như vậy xa lạ quá, xa lạ làm cho cô khiếp đảm, do dự một lát, bỗng nhiên bị Diệp Bành Đào dùng một lực rất lớn kéo vào một ngõ nhỏ bên cạnh, phía sau có tiếng bước chân dồn dập, nhanh chóng lướt qua hai người, Cố Lăng Vi khi đó mới nhìn rõ, là Trịnh Viễn.

Cô khẽ cúi đầu, lại bị Diệp Bành Đào nâng cằm lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, mắt hơi nheo lại, nguy hiểm như mãnh thú sẵn mồi, khuôn mặt cúi xuống gần, Cố Lăng Vi quay đầu đi, né tránh.

Diệp Bành Đào cười nhẹ: “Nói cho anh biết, Lăng Vi, em một chút cũng không thích anh sao, thậm chí ghét anh, thấy anh rất phiền, mệt đến mức không thèm quan tâm, không muốn suy nghĩ nữa phải không?”

Khí thế nhưng lại có vài phần cô đơn, khổ sở, Cố Lăng Vi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh, Diệp Bành Đào bây giờ, ánh mắt như một đứa bé bị thương, bướng bỉnh khổ sở, lại làm cho cô một lần nữa không đành lòng.

Cố Lăng Vi khẽ thở dài: “Không, không ghét, nhưng Diệp Bành Đào, em rất rõ, em không thích anh, chúng mình làm bạn không được sao?”

“Không được”.

Diệp Bành Đào kiên định nói, giống như đóng một chiếc đinh trên đất không bao giờ thay đổi được: “Cố Lăng Vi, anh và em mãi mãi không có khả năng làm bạn bè gì hết, anh thích em, thích em rất nhiều, nhưng mà thích là thích, Cố Lăng Vi em nói gì giờ cũng muộn rồi, đời này em cũng chỉ có thể thích mình anh, mình anh thôi được không?”

31. Chương 31: Gặp Lại Chu Tử Phong

Ngọn đèn đường vàng vọt tà tà chiếu rọi, vẻ mặt Diệp Bành Đào rất lạ, luôn luôn trêu tức người khác thì giờ lại rất quật cường, yêu sao mà không khổ sở được chứ, sợ mất đi, dù có bá đạo đến đâu cũng không thể không có cảm xúc đó, nhiều loại tình cảm đan xen lẫn nhau, thế mà đã lay động tận đáy lòng Cố Lăng Vi.

Cô đột nhiên cảm thấy Diệp Bành Đào thật sự không kiên cường gì đâu, thậm chí so với người ta còn yếu ớt hơn, ánh mắt sắc bén như vậy nhưng trong lòng Cố Lăng Vi, cô thậm chí cảm giác được, tảng băng cứng trong lòng mình đang từ từ hòa tan, không chớp mắt nhìn trừng Diệp Bành Đào, những đường cong trên khuôn mặt dần trở nên mềm mại.

Diệp Bành Đào bỗng nhiên như điên, một tay chống bức tường phía sau Cố Lăng Vi, một tay ôm lấy thắt lưng cô, kéo cô sát lại mình, cúi đầu hôn, Cố Lăng Vi theo bản năng nhắm mắt lại, cảm thụ bờ môi lạnh lẽo trên môi mình, mang hương rượu nhàn nhạt, trần trọc mà sâu sắc, đầu lưỡi mở hàm ra, tìm kiếm những bí ẩn bất ngờ chưa từng ai biết đến.

Diệp Bành Đào điên cuồng hôn cô, hai người quấn quít không tách ra được.

Hỗn loạn, tất cả đều hỗn loạn hết thảy, đến khi Diệp Bành Đào mỹ mãn buông Cố Lăng Vi ra, rồi ôm cô vào ngực, Cố Lăng Vi quả thực hận không thể tự đánh mình vài cái, đang định nói rõ ràng, thế mà lần này, chẳng những không hiểu được mà trong đầu mình lại càng loạn hơn, nhưng nếu thành thực mà nói, sâu trong lòng cô lại nảy sinh một niềm vui sướng, giống như nổi trên mặt nước, tuy là nhỏ bé nhưng không cách nào bỏ qua được.

“Bịch! Bịch! Bịch.”

Ngực Diệp Bành Đào thùng thùng tiếng nhịp tim rất nhanh, giống như nốt nhạc vui mừng, làm cho Cố Lăng Vi bất giác nóng cả người lên, vẻ mặt đỏ bừng, vội vàng đẩy anh ra, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt người nào đó, lắp bắp nói: “Anh, cái kia, anh ra quán bờ sông lại đi, gọi bọn họ về trường, muộn quá không tốt, em về trước!”

Không cần chờ phản ứng của Diệp Bành Đào, cô vội vã chạy ào khỏi ngõ nhỏ, còn nhanh hơn thỏ nữa, nhưng nhìn thấy người nào đó đứng dưới bóng đèn đường cách đó không xa, Cố Lăng Vi không khỏi ngại người, mặt lại nóng lên, không cần chào hỏi mà chạy thẳng.

Trịnh Viễn âm thầm tái nhợt, nhìn thân ảnh Cố Lăng Vi biến mất sau ngã tư, rồi lại thấy Diệp Bành Đào cười ngây ngô bước ra, gặp Trịnh Viễn, sắc mặt Diệp Bành Đào thay đổi: “Viễn?”

Trịnh Viễn cẩn thận đánh giá anh hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười: “Bành Đào, từ nhỏ đến lớn chúng ta cùng nhau đánh người thì không ít nhưng hình như hai ta còn chưa có dịp phân cao thấp đúng không?”

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên, nhú mày nói: “Sao thế, cậu muốn bị đánh à?”

Trịnh Viễn bật cười, đây chính là Diệp Bành Đào, tự tin bá đạo: “Bị đánh là ai còn chưa biết?”

Vừa nói dứt lời, một quyền nhắm thẳng mặt Diệp Bành Đào, đấm này rất mạnh, một chút cũng không hề nhân nhượng, khoe miệng Diệp Bành Đào bật ra tơ máu, anh há mồm lau miệng rồi nhổ một ngụm nước bọt lên mặt đất: “Tiểu tử cậu làm thật à”.

“Ai dọa cậu, đương nhiên làm thật”.

Trịnh Viễn vừa nói một quyền thứ hai đã nhắm tới.

“Mẹ nó, xem tôi đánh cậu ra sao”.

Tay vung lên, chân đá qua, hai người cậu tới tôi đỡ còn mắng nhau, lao vào nhau mà đánh, đêm khuya, đây cũng không phải khu đông đúc, hầu như không mấy người qua lại, cho dù ngẫu nhiên đi ngang cũng bị dọa mà chạy mất, sợ hai tên lính gác đánh nhau chẳng khác gì chó điên này.

Không biết qua bao lâu, hai người đồng thời đá lên một phát, đẩy đối phương nằm dài trên mặt đất, không nhúc nhích nổi mà chỉ biết nằm dài thở hổn hển, quay đầu nhìn nhau, dưới ngọn đèn mặt mũi ai nấy đều bầm dập, Diệp Bành Đào không khỏi cười to: “Cậu nhìn gương mà xem, y như Trư Bát Giới”.

“Xi! Cậu cũng không khác gì đâu, còn nói tôi, cậu giờ giống như thủ mộ thần thú lắm đó”.

Hai người ngồi xuống nhìn nhau rồi không hện mà phá lên cười, Diệp Bành Đào vươn tay, Trịnh Viễn đánh lên tay anh, bốp một tiếng vang dội giữa màn đêm: “Viễn, cả đời là bạn”.

Trịnh Viễn gạt đầu, cầm thật chặt tay anh: “Bành Đào, nắm thật chặt, không cần inh cơ hội, nếu là cậu, ... mình sẽ không khách khí”.

Vì sao có trận đánh này, cả hai người trong lòng đều hiểu. Khi chân trời hơi lộ ra ánh ban mai, nhìn cũng đoán được ngày mai sẽ nắng. Cả hai đoán chắc những người khác cũng sớm về rồi, thế nên kê vai sát cánh cùng nhau về trường học.

Hôm sau là Chủ Nhật, hiếm khi được nghỉ ngơi, tâm tình Diệp Bành Đào trở nên rất vui vẻ, tuy là mặt mày rất dữ tợn nhưng tâm tình lại như hoa đào tháng ba, nở tươi thắm ngát. Trong lòng cân nhắc hành trình hẹn hò hôm nay, khoe miệng đã không tự chủ được mà nhích lên, lại động đến mấy vết xanh tím trên mặt,

tê đầu, trong lòng không khỏi mắng cái tên Trịnh Viễn kia, hẳn chắc là ghen tị mình đẹp trai quá cho nên mới nhắm vào mặt mà đánh thế.

“Điện thiếu điện thoại kìa, là một cô bé, giọng nói nhỏ nhẹ, a là đóa hoa của hệ tin tức kìa phải không?”

“Cút”.

Diệp Bành Đào một cước đá bay, chạy sang nghe: “Alo”.

“Diệp Bành Đào anh đưa Lăng Vi của chúng tôi đi đâu thế hả?”

Tai nghe truyền đến giọng hỗn hển của Hà Hiểu Vân, Diệp Bành Đào kinh ngạc: “Cô nói cái gì?”

Hà Hiểu Vân rống to: “Lăng Vi, Lăng Vi nhà chúng tôi giờ còn chưa có về, Diệp Bành Đào, Diệp Bành Đào...”

Điện thoại trả lời bằng những tiếng tút tút, Trương Lệ Hồng lo lắng: “Thế nào, Diệp Bành Đào về rồi à, thế Lăng Vi đâu?”

Lý Dĩnh nói: “Không phải bị Diệp thiếu yêu cầu không được nên giết người diệt khẩu chứ?”

Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng đồng loạt liếc cô một cái, Hà Hiểu Vân nhìn đồng hồ đã là bảy giờ: “Mình biết thì ở đây Lăng Vi không có bà con hay bạn bè gì cả, chắc không có đâu để đi đâu”.

Trương Lệ Hồng nói: “Hay là đi báo nguy”.

Hà Hiểu Vân lắc đầu: “Không được, nếu kinh động đến trường học, chúng ta sẽ bị xử nặng lắm, từ từ xem thử, Lăng Vi như thế nào chúng ta biết rồi, cho dù gặp chuyện gì cũng có thể tự bảo vệ mình được”.

Diệp Bành Đào cấp tốc chạy lên, ba người không khỏi ngạc nhiên, trên mặt sưng vù như đầu heo, hoàn toàn không còn nét tuấn mĩ gì đó nữa, đầu đầy tuyết, lồng ngực thì phập phồng kịch liệt thở hỗn hển, chắc là mới chạy một trăm mét tới đây: “Hà Hiểu Vân... cô nói, Lăng Vi cả đêm không về, sao thế được, đêm qua cô ấy về trước mà”.

Ba người Hà Hiểu Vân nhìn nhau: “Lúc chúng tôi trở về cứ nghĩ cậu ấy với anh ở chung, nhưng mà đến sáng mới phát hiện ra cả đêm cậu ấy không về, cho nên mới gọi điện thoại cho anh”.

Điện thoại đột nhiên reo lên, Diệp Bành Đào vội vã nhận máy: “Này!Cố Lăng Vi, em đã chạy đi đâu hả?”

Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng, Lý Dĩnh cũng đi qua, âm lượng tai nghe không nhỏ, giọng nói dễ nghe của Lăng Vi truyền tới: “Diệp Bành Đào, anh ở kí túc xá nữ sinh làm gì thế?”

Diệp Bành Đào hỗn hển nói: “Em khai báo thành thật cho anh, giờ đang ở đâu?”

Cố Lăng Vi nhìn trái phải: “Em cũng không biết nữa, để về rồi nói sau, lát nữa em về, mọi người không cần lo lắng cho em, em không sao”.

Nói xong điện thoại đã tắt.

“Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi, nha đầu chết tiệt này”.

Diệp Bành Đào la hét vào điện thoại vài tiếng, nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể nuốt luôn, mấy người Hà Hiểu Vân cũng nhẹ nhàng thở ra: “Dù sao thì Lăng Vi không có việc gì là tốt rồi”.

Sắc mặt Diệp Bành Đào biến đổi, cách một tiếng, đặt điện thoại xuống rồi xoay người đi, Lý Dĩnh vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi: “Cậu xem, ánh mắt Diệp thiếu vừa rồi, giống như muốn ăn thịt người nha, có phải có khuyh hướng bạo lực hay không đó, Lăng Vi của chúng ta sẽ không bị hắn đánh chứ?”

Trương Lệ Hồng cười xì một tiếng: “Nhìn cái dạng của hắn thấy Lăng Vi có khác gì ong thấy mật đâu, bạo lực cái rắm, quả thực chỉ là một con cừu nhỏ thôi, nhưng mà Lăng Vi đêm nay không ở trường, rốt cục là đi đâu chứ?”

Cố Lăng Vi xoa xoa gáy đau nhức, cẩn thận nhớ lại sự tình tối qua, cứ như là một thước phim điện ảnh không có thực, cô hôm qua sau khi đi ra khỏi ngõ, men theo trí nhớ rẽ trái rồi lại rẽ phải, buổi tối xác định

phương hướng không tốt, hơn nữa các ngõ xung quanh cũng không khác nhau là mấy, không biết phải đi đường nào.

Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn, lúc đó chỉ có thể dựa theo hướng của trường để về, ai mà ngờ vừa quẹo vào một ngõ nhỏ đã đụng phải một người đàn ông, cô theo bản năng nghiêng người, người phía sau lại lao tới, trong bóng đêm dao trong tay người đó ánh lên, hướng Cố Lăng Vi đâm tới, Cố Lăng Vi không kịp tự hỏi, nhấc chân đá văng dao bay đi, quay tay không chế đối phương quỳ trên mặt đất.

Sâu trong ngõ sáng lên ánh đèn xe chói mắt, trong bóng đêm không nhìn rõ kíp, cô đưa tay trái lên che, nhú mắt mới nhìn rõ được, không ngờ mình vô tình bước vào ngõ cụt, hai bên cũng không có nhà nào, chỉ có hai bức tường bao lấy, ngõ cũng không hề nhỏ, đủ để một chiếc xe ra vào, thế nhưng lại giấu tận sâu trong ngõ, một chiếc xe mới cóng màu đen.

Nhãn hiệu này rất giống với chiếc đi cùng Diệp Bành Đào, cho nên Cố Lăng Vi liếc mắt đã nhận ra ngay, phía trước xe có bốn năm người, đều là tây trang giày da cả, hoàn toàn không có vẻ gì là vi phạm pháp luật, cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống, Cố Lăng Vi không khỏi ngẩn ra, là hắn.

Cô khẽ hít sâu, nhìn Chu Tử Phong tao nhã đi tới, tuy chỉ mới gặp một lần nhưng Chu Tử Phong không phải là người có thể dễ dàng quên được, đến gần chỗ Cố Lăng Vi, Chu Tử Phong mới híp mắt nói: “Lại gặp rồi, cô bé, thì ra là học sinh trường quân sự thành phố C, lần này có tính là duyên phận không nhỉ?”

Cố Lăng Vi buông tay thả người kia ra, tên thủ hạ vội giẫy dụa mắng: “X, chả hay ho gì, hóa ra mẹ mày là Chu Tử Phong hả?”

Ánh mắt Chu Tử Phong lạnh ngắt, nâng chân đá văng hắn ra ngoài, hai người phía sau một trái một phải khiêng hắn đưa đi, Cố Lăng Vi vội ngăn lại: “Các người muốn làm gì, có chuyện nên giao cho cảnh sát xử lý”.

Hai người đàn ông liếc nhìn Chu Tử Phong một cái, thấy anh ta khoát tay, hai người vội đưa tên kia ra khỏi ngõ, Cố Lăng Vi định chạy đuổi theo, thì bị mặt sau con dao đánh vào gáy, lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm trong phòng khách sạn, nếu như trí nhớ ngày hôm qua rõ ràng đến thế, cô còn tưởng mình đang nằm mơ nữa kia.

Việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Hiếu Vân tránh cho các cô sợ hãi, kinh động đến trường thì không hay lắm. Tắt máy xong, Cố Lăng Vi mới bắt đầu đánh giá nơi này, trước mặt là cửa sổ sát đất, qua tấm kính có thể nhìn thấy ban công mây trắng, hoa cỏ nở rộ tươi mát, toàn bộ phòng cũng đều một tông màu trắng tinh, thậm chí cũng thế, bắt ánh sáng vô cùng tốt, sạch sẽ không có chỗ che.

Cố Lăng Vi ngủ lại đây một đêm, trên chiếc sofa lớn màu trắng giữa phòng, sofa thoải mái nhưng mà còn lớn hơn giường ký túc xá của cô nhiều lắm, lách cách hai tiếng, cửa phòng mở ra, phục vụ khom người chào hỏi: “Tiểu thư, xin chào, Chu tiên sinh dưới lầu chờ cô xuống ăn”.

“Chu tiên sinh, Chu Tử Phong”.

Cố Lăng Vi khẽ nhú má, vội mang giày của mình rồi theo phục vụ đi ra ngoài, hành lang dài được phủ một tấm thảm dày, bước lên không hề có âm thanh, người phục vụ quả nhiên được huấn luyện rất tốt, mỗi cử chỉ đều cực kỳ có lễ nghi, cho dù Cố Lăng Vi mặc quần phục cũng không hề nao núng chút nào.

Nói thật, sau lần đầu gặp mặt, Cố Lăng Vi vẫn còn sợ Chu Tử Phong, không biết vì sao, cô thấy người này mạnh mẽ hơn bất kỳ ai, loại khí chất này làm người ta run sợ, rồi chuyện ngày hôm qua, cũng có thể thấy được, Chu Tử Phong tuyệt đối không phải một người làm ăn đơn giản gì, nói không chừng là xã hội đen, hơn nữa hắn hôm qua ra tay quá chuẩn xác, Cố Lăng Vi nghĩ đây không phải là nhân vật tầm thường, có thể làm mấy việc này, không phải một sớm một chiều mà thực hiện được.

Cố Lăng Vi trời sinh trong đầu luôn luôn nghe theo một thứ chính nghĩa mù quáng, có lẽ là bệnh nghề nghiệp trước kia, bất cứ việc gì trước mặt mà không hợp pháp, cô không thể cho qua, nhưng mà cô cũng không ngờ, Chu Tử Phong này mà ngay cả cậu út của Diệp Bành Đào thân thông quảng đại cũng phải nể tình, cũng thấy được bối cảnh người này lớn mức nào, mình chỉ là một học viên trường quân sự, muốn đối kháng đúng là nói nhảm, chuyện hôm qua cũng chẳng thể quy cho Chu Tử Phong được cái tội gì.

Dù Cổ Lăng Vi nghĩ thế nào đi nữa, nhưng nhìn thấy Chu Tử Phong, cô vẫn bị bất ngờ như trước, phòng được trang hoàng tao nhã, âm nhạc nhẹ nhàng, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên người Chu Tử Phong có một hương vị không nói nên lời, nhìn qua cao quý lạ thường, cả tư thế ngồi nữa, giống y như các vị quý tộc thời trung đại, thường thức bữa ăn sáng toàn mỹ vị, từng cử chỉ tao nhã, khăn trắng buộc trên cổ, cho nên dù có ngồi ở một nơi đơn sơ thì cái khí chất kia cũng khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Người đàn ông này thực sự rất mâu thuẫn, lúc hắc ám, lúc nho nhã kiêu ngạo, giống như một con người xảo quyệt, phong cách đó rất riêng, nguy hiểm lại dụ hoặc người khác.

Chu Tử Phong ngẩng đầu cười nhạt: “Hân hạnh được đón tiếp, mời dùng cơm”.

Ánh mắt âm mấp, ngữ khí thoải mái, giống như đã biết Cổ Lăng Vi từ lâu, cô chần chờ một lát, ngồi vào vị trí đối diện, Chu Tử Phong tao nhã nâng tay, lát sau bữa ăn sáng kiểu Tây u đã được dọn ra trước mặt, Cổ Lăng Vi nhìn một lát, rồi nói: “Chào buổi sáng Chu tiên sinh, tôi không biết hôm qua người đó گیر ở đâu, và hẳn rất cực là loại người nào?”

Mắt Chu Tử Phong thoáng động, thần nhiên cười: “Người hôm qua là nhân viên công ty tôi, trộm cơ mật công ty, đây là hành vi phạm pháp đưa đến cơ quan công an là đương nhiên, hẳn phải nhận hình phạt thích đáng”.

Cổ Lăng Vi khẽ thở nhẹ ra, nhưng lại hoài nghi nhìn Chu Tử Phong lần nữa. Anh ta khẽ nhú mày: “Sao, không tin tôi, sợ tôi giết hẳn sao, tuy tôi cũng không phải công dân gương mẫu nhưng tối thiểu các quy tắc thương nhân thì vẫn tuân thủ, cô bé, cô không cần xem phim nhiều quá, suy nghĩ miên man, hay là tham gia quân ngũ nên choáng váng rồi?”

Cổ Lăng Vi có chút ngưng ngừng: “Vậy hôm qua tại sao ông lại đánh tôi?”

Chu Tử Phong cười ha hả: “Tôi vốn rất ngạc nhiên về thân thủ của cô, nên muốn xem thử thực tế có phải vậy không, đáng tiếc tôi hơi thất vọng”.

Cổ Lăng Vi không khỏi đỏ mặt, da trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời nhuộm thành một màu hồng nhạt, giống như đóa hoa đào nở rộ nhạt nhẽo trong biệt thự Chu Tử Phong, xinh đẹp kiêu diễm, mắt Chu Tử Phong càng sâu hơn.

Cổ Lăng Vi đứng lên: “Nếu là hiểu lầm, vậy thì, Chu tiên sinh, hẹn gặp lại”.

Chu Tử Phong cũng không ngăn cô, đưa ra một tờ danh thiếp tinh xảo: “Nếu cô muốn học cách đánh nhau chân chính, nơi này là một lựa chọn không tồi, trường quân sự võ thuật đẹp đấy nhưng gấp cao thủ thì một chút tác dụng cũng không có đâu”.

Cổ Lăng Vi ngần ra, hồ nghi nhận lấy, nhìn sơ qua một chút cũng không hiểu được, đây là hội quán địa phương, lễ phép gật đầu nói cảm ơn, rồi đặt vào túi.

Nhìn thân ảnh xinh đẹp bên ngoài, khóe môi Chu Tử Phong không khỏi nhếch lên.

“Phong ca, anh không đem tên đó giao cho cảnh sát chứ, nếu hắn cản ngược lại, chúng ta sợ lại có phiền toái”.

Người đàn ông giầy da tây trang phía sau âm trầm nói.

Ánh mắt Chu Tử Phong lóe lên: “Để cho hắn không thể mở miệng là được, nghe nói em gái hắn đang làm ngành điện tử thì phải?”

Quả là Phong ca, em đi làm ngay.

“Còn nữa, điều tra tư liệu về cô bé này cho tôi”.

32. Chương 32: Tình Trường Như Cũ

Từ xa đã thấy Diệp Bành Đào đi đi lại lại trước cửa trường, bên cạnh là Trịnh Viễn và bọn Hiểu Vân, Cổ Lăng Vi không thể không tự hỏi, mấy người này ra đây bằng cách nào vậy, phải xuất trình giấy tờ chứ làm

sao lại cứ thế mà ra vậy, còn cả thầy Trương đang đứng trước cửa nữa, nếu để ba vị ấy thấy thì không phải phiền toái lớn sao.

Thấy Cổ Lăng Vi đầy tinh thần đi tới, mọi người không tự chủ mà nhẹ nhàng thở ra, Diệp Bành Đào bước vội tới hét lên: “Em chạy đi đâu vậy, em làm ọi người sợ chết khiếp biết không, tối sao lại không về, em đi đâu hả?”

Cổ Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh một cái, nằng ban mai chiếu xuống, sáng bừng về mặt của Diệp Bành Đào, giống y như muốn ăn thịt người vậy, trán còn lấm tấm mồ hôi, mặt mày nhăn nhó, vô cùng lo lắng, cái vẻ trêu tức ngày thường giờ sao không sót lại chút gì nhỉ, còn xúc động hỗn hển nữa, nhưng bây giờ cô lại thấy, Diệp Bành Đào hôm nay thuận mắt hơn trước rất nhiều, dù cho anh chất vấn lung tung đi nữa, thì cũng vì lòng tốt của ai kia mà bỏ qua.

Nhìn anh, cô hỏi: “Mọi người ra đây bằng cách nào vậy?”

Hà Hiểu Vân nháy mắt mấy cái liếc nhìn bức tường cao cao kia, Cổ Lăng Vi bật cười, cô bạn nói: “Nhưng mà bọn mình đứng đây cũng là bất đắc dĩ thôi, cậu xem hai người gác cổng kia, nhìn hành động của chúng ta đầy nghi vấn đó”.

Trương Lệ Hồng đánh lên vai cô, đánh giá cả buổi: “Toàn vẹn trở về, không gặp kẻ xấu nào chứ, hay là có gì bất ngờ?”

Mắt Lý Dĩnh sáng lên: “Bất ngờ, Lăng Vi, thật à?”

Cổ Lăng Vi suy tư một chút rồi tùm tùm gật đầu: “Nếu nói cho đúng thì cũng có vẻ là thế”.

Sắc mặt Diệp Bành Đào đen đi một nửa, Trịnh Viễn đầy hàm ý liếc mắt nhìn anh một cái: “Được rồi, nếu Lăng Vi bình yên vô sự thì chúng ta nên về thôi, nhiều người như vậy thầy Trương mà thấy lại không tốt”.

Hà Hiểu Vân lập tức hiểu chuyện, ánh mắt nghi ngờ nhìn Diệp Bành Đào rồi lại sang đánh giá Trịnh Viễn, lời kéo Lý Dĩnh sang chỗ Lăng Vi: “Này Lăng Vi, hôm nay tổng vệ sinh cậu không cần làm, cho cậu nghỉ một ngày, yên tâm, giường của cậu, Lý Dĩnh phụ trách”.

“Mình, mình không được ...ồ...”.

Lý Dĩnh đáng thương, bị Trương Lệ Hồng che miệng lại, quay sang cười hắc hắc với cô: “Đúng vậy!Lăng Vi này, cậu cứ đi đi, yên tâm, Lý Dĩnh giao ình với Hiểu Vân lo là được, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Nói xong xoay người cùng Hiểu Vân và Lý Dĩnh bay nhanh về trường, Cổ Lăng Vi nhìn về phía Trịnh Viễn, mới một đêm ngắn ngủi thôi, thế mà giờ lại có thể nhìn thẳng anh, không khẩn trương không lo lắng, thoải mái đối diện với ánh mắt của Trịnh Viễn, trong lòng cô thực sự rất nhẹ nhõm.

Trịnh Viễn ngẩng người, hai bên má hồng lên làm cho cô nhớ đến ngày mới gặp, anh cười như gió mùa xuân, đón ánh mặt trời ấm áp,nhưng mà chỉ là còn trong trí nhớ mơ hồ mà thôi, ánh mắt Trịnh Viễn thoáng bối rối rồi vẫy tay bước đi, cô lại thất thần, giống như một đêm đó, rất nhiều người, nhiều chuyện đều thay đổi.

Một bàn tay to hươu hươu trước mặt: “Không được nhìn chăm chăm Viễn như thế, sau này muốn nhìn thì chỉ được nhìn anh thôi”.

Cái mặt to lớn của Diệp Bành Đào lại xấn tớn, giọng điệu vô lại còn bá đạo, giống như một đũa nhóc ngày thơ vậy, Cổ Lăng Vi trợn mắt, đưa tay đẩy cái mặt to bự kia ra: “Tránh ra, mặt anh lớn quá, em không thấy đường, còn nữa, Diệp Bành Đào, em đói”.

Diệp Bành Đào mắt sáng lên hẳn, vui vẻ nở nụ cười kéo tay cô: “Đi, anh đưa em đi ăn mỳ thịt bò, anh mới biết một quán, mọi người đều nói rất ngon, ăn xong mình đi công viên chèo thuyền, rồi đi xem phim...”.

Nắng rực rỡ ngày xuân, chàng trai anh tuấn nắm tay một cô nữ sinh xinh đẹp cẩn thận mãi, cách một rào chắn, Trịnh Viễn nhìn thân ảnh cách xa bản thân, trên nét mặt từ từ hiện lên nụ cười yếu ớt càng lúc càng mờ nhạt, tự lại thành một chút chua chát nơi đáy mắt, quả nhiên mình vẫn không thể nào buông tay.

Cổ Lăng Vi khó lắm mới có mặt mày vui vẻ đến thế, làm Diệp Bành Đào cũng vui tới mức hoa chân múa tay, anh thấy tối hôm qua thật tốt, ông trời cuối cùng cũng sáng mắt ra, giúp đỡ anh thoát khỏi ai oán,

bởi vậy mới làm một cú trời đất nghịch chuyển, chỉ một bước nhỏ tí theo mà đã làm cho kế hoạch nhảy vọt không ngờ.

Người luôn thông minh như Bành Đào cũng có ngày vì mừng rỡ mà ngốc nghếch hồ đồ vậy đó, chăm chú nhìn Lăng Vi trước mặt, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, nhìn bao nhiêu, thích bao nhiêu, trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ, chưa gì đã nói ra luôn: “Lăng Vi, hay là chúng ta đi đăng kí đi”.

“Phụt!”

Diệp Bành Đào nói câu đó xong, Cổ Lăng Vi đang uống một miếng canh bò đã phun ra toàn bộ, Bành Đào ngốc không kịp trốn thế là được canh rửa mặt, trên trán còn dính một cọng rau thơm, nhìn qua có chút buồn cười, mấy thanh niên ăn mỳ xung quanh đều bật cười hết cả, Cổ Lăng Vi vội rút khăn tay lau lung tung cho anh, ngượng ngùng nói: “Cái kia, Diệp Bành Đào, em xin lỗi, anh cũng đừng thế nữa, nói hươu nói vượn gì chứ”.

Diệp Bành Đào lấy khăn tự lau, cảm giận vất lên bàn rồi kéo cô lao ra ngoài, đi vài vòng đã tới công viên, công viên này không lớn, nhưng mà rất tĩnh mịch, người không nhiều, Diệp Bành Đào kéo cô ngồi lên ghế dài bên hồ, xung quanh lát phất mấy ngọn cây, đang mùa hoa nở, một trận gió thổi qua, hoa tan tác rơi, vương vãi trên người, hồ xanh man mác, ý đẹp nên thơ.

Cổ Lăng Vi nhìn trái phải một hồi, hàm xúc liếc Bành Đào một cái: “Ngựa quen đường cũ, sao ở đây âm u thế chứ?”

Diệp Bành Đào cười hắc hắc: “Ở đây tuy nhỏ, tĩnh mịch nhưng mà trước kia anh với Viễn hay đến đây chạy bộ”.

Cổ Lăng Vi ngẫm nghĩ, trắng lòng dưới hoa, hai nam nhân tới đây làm gì kia chứ, cũng không phải đồng tính luyện ái, nghĩ tới đây Cổ Lăng Vi hồ nghi quét mắt nhìn Bành Đào, nghĩ sao cũng thấy không phải, hai người là cực phẩm, lại là thanh mai trúc mã, chắc cũng không khác nhau là mấy đâu.

Nghĩ đến đây Cổ Lăng Vi bị chính tình tiết mình yy ra mà bật cười, Lý Dĩnh thích nhất là mấy loại tiểu thuyết này, trên giường còn hai quyển nữa kia, lúc tò mò cô cũng xem thử, ai ngờ thay đổi luôn tư duy thế đấy. Quả nhiên là mình bị con nha đầu kia hủ hóa.

Diệp Bành Đào nhìn Cổ Lăng Vi cười nhẹ nhàng bên cạnh, giống như anh đang ở giữa cơn mơ, cảm giác như mặt trăng trước mặt, cô cao xa khó với tới như ánh trăng trên cao vậy, nhưng phía sau đó thì, khóe miệng mang theo nét cười xấu xa nhìn Cổ Lăng Vi, mất đi một phần lãnh đạm hằng ngày, an vị bên anh, vô cùng chân thật.

Diệp Bành Đào thấp giọng: “Lăng Vi, anh nói thật mà”.

Cổ Lăng Vi liếc mắt: “Anh có bệnh thì khám đi, đừng để lâu nghiêm trọng không chữa được giờ”.

“Bệnh gì?”

Diệp Bành Đào nhất thời không phản ứng kịp ngậy ngốc hỏi.

“Bệnh thần kinh hoặc là chứng ảo tưởng”.

Cổ Lăng Vi không chút khách khí nói: “Người suốt ngày nghĩ cái gì không à, bao nhiêu tuổi rồi, đăng kí cái rắm ấy”.

“Em nói tục”.

Diệp Bành Đào giống như phát hiện ra châu lục mới, vài phần ủy khuất chỉ vào Cổ Lăng Vi, cô bật cười: “Em không chỉ có thế đâu, còn rất gian xảo nữa, anh nếu muốn có thể lĩnh hội một chút đấy”.

Diệp Bành Đào xì cười, đưa bàn tay chạm vào má cô, vuốt nhẹ: “Lăng Vi, anh không biết em cũng có lúc đáng yêu như thế”.

“Xích ra”.

Cổ Lăng Vi không thể nhịn được nữa đẩy anh ra, Diệp Bành Đào cười ha ha: “Lão gia nhà anh vai vế cũng lớn mà, anh mười sáu tuổi đăng kí cũng không sao đâu”.

Cố Lăng Vi không thể không liên tưởng đến mấy phong tục kết hôn thời xưa, cô là một người truyền thống, hai người còn chưa đầu vào đầu à đã chạy đi công chứng rồi, hơn nữa giấc mơ của cô chỉ mới bắt đầu, dù cho bây giờ nhất thời bị tên nhãi Diệp Bành Đào mê hoặc, khiến cho lòng cô xốn xang ám áp phút chốc, cô cũng là một người con gái thôi mà, đầu thể cự tuyệt người đàn ông như thế, Diệp Bành Đào lại luôn kiêu ngạo, trước mặt cô anh luôn thể hiện toàn bộ tôn nghiêm, chỉ hy vọng cô quay đầu nhìn lại, không thể chối cãi điều đó, Cố Lăng Vi đã bị rung động rồi, nhưng chuyện sau này rất khó biết trước được.

Cô quyết định ỉn và Diệp Bành Đào một cơ hội, nhưng không có nghĩa sẽ kéo mình ra xa ước mơ quân lữ đó, hướng hồ hai người còn trẻ, phía trước là một chặng đường dài, khoanh khắc xuyên xao có thể duy trì được bao lâu, không ai biết, cho nên cô không thể mơ một giấc mơ không có thực, trước mắt bây giờ, tình yêu chỉ chiếm một phần nhỏ bé mà thôi.

Nhưng mà Diệp Bành Đào thì hình như đã bị tình yêu làm choáng váng đầu óc rồi, trong mắt lúc nào cũng tỏa ra hào quang hi vọng, người ta nói lúc yêu nam nữ đều có chỉ số thông minh cực thấp, Cố Lăng Vi thấy người này đã xuống dưới 0 rồi, hơn nữa, đăng kí kết hôn, chỉ có anh mới nghĩ ra được thôi, Cố Lăng Vi buông tâm mắt, hướng đến mặt hồ xanh biếc, hồ không sâu, nước trong đến mức có thể nhìn thấy rong rêu dưới đáy.

“Diệp Bành Đào, giấc mơ của anh là gì?”

“Gi cơ?”

Diệp Bành Đào thoáng kinh ngạc nhìn cô, không rõ tại sao đề tài lại đột nhiên chuyển đến việc này, Cố Lăng Vi thay đổi tâm mắt, nhìn anh hỏi lại lần nữa: “Em hỏi giấc mơ của anh là gì?”

Diệp Bành Đào suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi nói: “Chuyện này có chút phức tạp, giấc mơ của anh rất nhiều, lại còn thay đổi nhiều lần nữa”.

Thấy cô trờ mắt nhìn anh, Diệp Bành Đào vội vàng giơ tay lên: “Được, được anh nói, trước kia giấc mơ của anh là chọc tức ba cho tới khi phùng phùng trờ mắt, ông càng giận anh càng vui”.

Cố Lăng Vi trợn tròn mắt nhìn anh: “Cái giấc mơ kiểu gì vậy?”

Diệp Bành Đào cười ha hả: “Em không biết đó thôi, lão gia nhà anh không thể nói lí được, từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng ép buộc anh, anh ở nhà cứ như huấn luyện binh lính vậy đó, ba là đội trưởng, mẹ là đội phó, anh là lính, mỗi ngày đều huấn luyện, đứng kiểu quân nhân, viết dã, bắn bia, nếu không đạt được yêu cầu ba đưa thì la mắng, không thì sẽ nhắc chân đá tay với anh, lão gia nhà anh bạo lực vậy đó, sau này anh lớn dần dần hiểu cách, cho nên mới biết đường đối nghịch lại với ba, cái kiểu đấu nhau này vui vô cùng, đấu với lão gia lại càng vui”.

Giọng Diệp Bành Đào trong trẻo kể về quãng thời gian trưởng thành của anh, cô nghe rất thú vị, trong lòng cũng biết anh trở thành một người giỏi kĩ năng quân sự đến thế, ba anh không thể không tính công vào đó, nếu không với trình độ lấu cá của anh chắc lại thành người áo quần là lượt thôi.

“Sau này giấc mơ của anh lại là cùng cậu út buôn bán, cậu út của anh em cũng gặp rồi đó, ở quán bar lần trước kia”.

Cố Lăng Vi gật đầu.

“Cậu út anh rất cá tính, cũng là thần tượng của anh, trước đây cậu còn nghịch hơn anh, nhưng sau khi ông bà ngoại đi sớm, cho dù cậu dưỡng binh mẹ và ba cũng không động một ngón tay lên người cậu, bạo lực giáo dục toàn giáng lên người anh thôi”.

Cố Lăng Vi xì cười, Diệp Bành Đào liếc mắt nhìn cô một cái: “Đánh nhau, tán gái hút thuốc, uống rượu, cậu út từ trung học đã là nhân tài kiệt xuất trong đại viện, ba anh thỉnh thoảng lại mang cậu lên quân doanh luyện tập, nhưng mà sau này mẹ lại đưa cậu ra ngoài, thế mới yên tĩnh được, về thì mở công ty rồi dần nổi lên, tiếng tăm lừng lẫy trong giới bất động sản. Phong hoa tuyết nguyệt, cuộc đời của cậu thực sự rất thoải mái, anh khi đó cũng muốn như cậu vật, tự tại lắm, dù có bị ba bắt đến trường quân sự vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu”.

Nói tới đây, anh dừng lại một chút, như cười như không nhìn Cố Lăng Vi, cô nghe đến nhập thần, nghiêng đầu nói: “Anh nhìn em làm gì, nói tiếp đi”.

Ánh mắt anh chợt lóe lên, trong đó như có một thứ ánh sáng chói mắt: “Một sáng sớm tháng chín, anh thấy một cô bé béo tròn vo vo, ai, từ đó anh làm sao còn giấc mộng nào nữa chứ, bị cô bé kia làm lạc lối rồi, không biết đường về”.

Cố Lăng Vi nháy mắt mấy cái, béo tròn vo vo: “Diệp Bành Đào, ai béo tròn vo vo?”

Diệp Bành Đào cười ha ha: “Lúc em mới đến trường đúng là béo tròn vo vo mà, khi đó mắt trừng trừng, nhìn anh như là lưu manh hay rác rưởi ấy”.

Cố Lăng Vi cười xì một tiếng: “Anh cũng biết tự hiểu lấy cơ đấy”.

“Bởi vì em khiến anh yêu quân ngũ, cho nên giấc mộng của anh lại thay đổi, như mong muốn của lão gia nhà anh, làm lính”.

Diệp Bành Đào thở dài, bất đắc dĩ nói.

Cố Lăng Vi ngăn ra, không thể tưởng tượng được: “Bởi vì em, nên anh quyết định tham gia quân ngũ?”

Diệp Bành Đào gật đầu: “Sao nào?Cảm kích đi, cảm kích đi!”

Ánh mắt Cố Lăng Vi hơi trầm xuống, nghiêm túc nói: “Diệp Bành Đào, như vậy đó không phải là giấc mộng chân chính mà anh muốn thực hiện, tham gia quân ngũ phải trả giá như thế nào anh phải rõ hơn em chứ, cho nên anh cần thận suy nghĩ lại đi, dù sao là cuộc sống của anh, không phải trò đùa”.

Diệp Bành Đào nhìn cô cười: “Yên tâm đi, anh không phải người bốc đồng, chẳng qua lúc gặp em thì trở nên ngớ ngẩn vậy thôi, thực ra ba anh nói rất đúng, bộ đội là một lò luyện lớn, luyện vài năm, luyện mãi cũng thành thép, cuộc sống sau này của anh cũng tốt, cho nên anh chấp nhận, lúc đầu phản kháng lại chỉ là chống đối mà thôi.Nếu thực sự không thích hợp với anh, anh cũng sẽ không ở lại, nhưng mà Lăng Vi, anh lớn như vậy rồi chưa từng thấy ba anh hòa nhã với ai bao giờ, thế mà lại rất thích em, nhắc tới em lúc nào khóe miệng cũng nhếch lên, anh hoài nghi lắm đấy, có phải em là con gái riêng của ông không?”

“Bốp!”

Cố Lăng Vi đánh một phát không chút lưu tình lên đầu anh: “Nói bậy bạ gì đó!”

Diệp Bành Đào nắm lấy bắp vai cô, nửa thật nửa giả nói: “Giờ anh đã khai báo hết rồi, đến lượt em”.

“Khai báo cái gì?”

Cố Lăng Vi nhếch mi trừng anh.

“Chuyện đêm qua”.

Bị Diệp Bành Đào nhắc tới, cô mới nói sơ qua chuyện tối qua, mặt anh biến sắc, đứng bật dậy: “Cái gì, Chu Tử Phong, em làm sao lại gặp hắn?”

Cố Lăng Vi lắc đầu: “Em không biết, sao vậy, Chu Tử Phong là người thế nào, bộ dạng rất lợi hại, cậu út của anh hình như rất quen hắn”.

Diệp Bành Đào nghiêm túc lạ thường: “Đồng ý với anh, sau này thấy hắn em phải trốn thật xa”.

Cố Lăng Vi kinh ngạc.

Diệp Bành Đào trầm ngâm nói: “Ba Chu Tử Phong là phó tỉnh trưởng, anh ta trước kia là lính trinh sát, nhưng mà giờ bỏ, nghe cậu út nói, anh ta có thuộc hạ đều là xã hội đen, thủ đoạn tàn nhẫn, tóm lại em sau này không được tiếp xúc với hắn, biết không, người này rất nguy hiểm”.

Cố Lăng Vi nhớ tới người đánh mình hôn mê tối quá, trách sao được hắn lại ra tay chuẩn như vậy, hóa ra là bộ đội đặc chủng.Ánh mắt mạnh mẽ nhìn cô, Cố Lăng Vi cảm thấy run người

33. Chương 33: Dã Ngoại Sinh Tử

Xuân về hoa nở, nhiệt độ cũng ngày một ấm hơn, trường quân sự chuẩn bị ột kì huấn luyện mới, hơn nữa buổi dã ngoại cũng được khí thế triển khai, địa hình quân sự cũng là một khóa dã ngoại thể nghiệm, các bài giảng trong sách cơ bản không có mấy tác dụng thực, cho nên sinh viên buộc phải tham gia mới có thể nắm vững bài, khóa học này cũng là do sinh viên trong trường tìm địa điểm.

Một địa hình phải thực sự mới lạ, giáo viên và mỗi đội nhỏ được đưa một bản đồ quân sự, la bàn, đánh dấu địa điểm xuất phát và các lộ trình phải đi, còn lại để ỗi sinh viên tự chọn, trên mỗi tuyến đường sẽ được đánh dấu các điểm ABCD, trên đó còn có các bức thư hoặc dấu hiệu này nọ gì đó, đồng thời quy định một mốc thời gian và địa điểm tập hợp, thu thập đủ các bức thư mới đạt tiêu chuẩn thông qua.

Với mục đích rèn luyện là chủ yếu, các hình thức dã ngoại kiểm tra năng lực tìm kiếm và sinh tồn. Lớp của Cố Lăng Vi nam nữ 30 người, mà nữ thì chỉ 9 người, âm suy dương thịnh cũng là sự thật không thể thay đổi được của trường quân sự mà, ba mươi người được chia làm 6 tổ, mỗi tổ 5 người, tổ của Cố Lăng Vi ngoài bốn người trong phòng 308 còn thêm bạn Ngọc thiếu nữ xinh đẹp mặt dày đòi ở lại nữa.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp tuy bát quái đầy mình nhưng cũng là một nữ sinh nhanh nhẹn nhanh miệng, cũng vui vẻ hòa đồng, cho nên trong lớp quan hệ cũng tốt.

Sáng sớm một đám bị kéo đến điểm xuất phát vùng ngoại ô, ngoài các giáo viên địa hình còn thêm đội trưởng Vu và cô Lưu cũng đi theo, dù sao đây cũng là lần dã ngoại đầu tiên, mọi người cũng sợ phát sinh tình huống bất ngờ. Đội năm người của Cố Lăng Vi là đội đầu tiên và duy nhất cả đội đều là con gái, trước đó các bạn nam trong lớp còn muốn nhân dịp dã ngoại này có cơ hội làm quen thân thiết với ba đóa hoa, lập hết kế hoạch từ trong bụng.

Theo phân công của đội trưởng Vu, các cô gơ cả hai tay đồng ý không có nam càng tốt, chỉ cần bốn người chúng ta một tổ là được rồi, xe chở mui đi đến giữa sườn núi, đội trưởng Vu nhìn sang Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng, nói: “Đội thứ nhất, xuống xe, Cố Lăng Vi tạm thời làm tổ trưởng đi”.

Nói xong đưa bản đồ cho Cố Lăng Vi.

Ném năm cô gái xuống, xe biến mất giữa đường núi, Cố Lăng Vi nhìn tấm bản đồ cả buổi, đối chiếu với địa hình vẫn không hiểu rõ, đây là một nơi rất lạ, hơn nữa các lộ trình để tìm điểm ABCD đều ở bên sườn phải núi cả, giờ phải vượt qua cả ngọn núi là không có khả năng.

Trước kia Cố Lăng Vi cũng chưa từng tham gia các hoạt động như vậy, hơn nữa tư duy lập thể của cô không tốt, phương hướng không xác định rõ cho nên tối hôm đó mới gặp phải Chu Tử Phong.

May mà trong bốn người có một người là thiên tài trong lĩnh vực này, Lý Dĩnh, kĩ năng quân sự bình thường, văn hóa bình thường, nhưng về địa hình quân sự là cực kì có thiên phú, không biết có phải là một loại tài năng trời sinh không nữa, nghĩ đến đây, Cố Lăng Vi nói: “Lý Dĩnh, cậu dùng bút vẽ lộ trình chúng ta phải đi đi, từ đây đến đích phải qua bốn nơi, đánh dấu mấy điểm đó rõ vào”.

“Vâng ạ, tổ trưởng”.

Lý Dĩnh nửa đùa nửa thật làm động tác quân lễ, Ngọc thiếu nữ xinh đẹp cũng cười theo, Hà Hiểu Vân bĩu môi: “Này, Ngọc thiếu nữ cậu sao không đi tổ khác, đội mình toàn là nữ mà vẫn vào không giống với phong cách của cậu chút nào nha”.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp cười ha hả: “Các cậu đều chê mình ngốc, ai chẳng biết, tổ này đều là nữ chứ, nhưng mà tổ chất quân sự thì lại hơn nam rất nhiều, đây là một môn học chính, nếu mình đi theo người khác mà chịu khổ, thì thà đi theo mấy cậu mà được bảo đảm, ngôi vị thứ nhất không chạy thoát, mình thông minh không?”

Trương Lệ Hồng liếc mắt một cái: “Thông minh của cậu dùng vào việc này hả, Lăng Vi, cậu xem ở đây đẹp thật, chỗ này không giống với rừng núi nhà mình, hai bên đều là dốc thoải, xung quanh cũng đầy hoa dại nữa”.

Hà Hiểu Vân hai tay đưa lên miệng làm loa, hướng về phía dưới núi, hô to: “A! tắt chiến tắt thắng, 308 tắt thắng”.

Thanh âm dọc theo rừng núi vang vọng không ngừng, chỉ khí năm người cũng tăng vọt lên.

“Lăng Vi, cậu lại đây, bản đồ mà đội trưởng Vu đưa cho chúng ta không đúng, mấy nơi này đánh dấu tuyến đường vô cùng phức tạp, cậu xem, con đường này đi qua đây, phía trước đó là rừng núi hiểm trở, rồi khe núi, qua đỉnh xuyên qua vùng thôn dã, sau đó mới đến được đích, hơn nữa khe núi này rất khó đi qua, hay là đội trưởng Vu đưa nhầm rồi, làm sao có thể dễ cho sinh viên chúng ta huấn luyện thể này được”.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp vừa rồi còn vui vẻ dạt dào, bây giờ nghe xong kinh ngạc không thôi, vội vàng cầm bản đồ ra nghiên cứu, lần đường ra đất: “Cố Lăng Vi, nói thật, có phải cậu đắc tội với đội trưởng Vu không, tại sao lúc nào cũng nghiêm khắc hơn với cậu, hèn gì, lúc này trước khi xuất phát mình tìm cô Lưu xin vào đội các cậu, cô Lưu cứ cười tủm tỉm do dự rồi mới đáp ứng, hóa ra là mua dây buộc mình à, mua dây buộc mình”.

Hà Hiểu Vân liếc cô một cái: “Cậu không muốn đi có thể xuống núi về trường, cũng không ai ngăn cậu đâu, chúng mình còn sợ cậu níu chân nữa đây”.

Ngọc thiếu nữ xinh đẹp ngẩn ra, hiểu được ý cợt nhả, nói tiếp: “Hắc hắc! Mình nói đùa mà, khó khăn thì sao chứ, khó khăn thì giải quyết thôi mà, chúng ta phải đoàn kết chứ, được rồi Ngọc thiếu nữ mình đây sẽ liều mình bồi quân tử, không thành thì cũng anh hùng”.

Cố Lăng Vi đối chiếu bản đồ với địa hình, dùng la bàn nhìn phương hướng: “Đi thôi, theo con đường này”.

Năm cô gái mang ba lô theo con đường nhỏ tiến tới, Lý Dĩnh cầm bản đồ dẫn đường, trời không tốt lắm, đi mới một đoạn ngắn đã mưa, đường núi ẩm ướt khó đi, mưa nhỏ cũng tạo thành một tầng sương, tuy là đẹp đấy nhưng lại càng khó phân biệt phương hướng”.

Cơ bản chỉ có thể dựa vào la bàn mà đi, từ đó tốc độ cũng trở nên không nhanh lên được, đến giữa rừng cũng tốn mất nửa giờ, Lý Dĩnh nhìn trái phải: “Chính là ở đây”.

Nói xong xoay người sờ sờ vào khối đá phía dưới, tìm ra tờ giấy ghi điểm A. những người khác cũng âm thầm thở ra nhẹ. Xuyên qua núi rừng, mưa cũng dần ngớt, nhưng không khí thì vẫn ẩm ướt như vậy, từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảnh mông lung, ngọn núi như ẩn như hiện giữa mây trời, đến điểm B là khe núi.

Năm người hít vào một hơi, khe núi trước mặt còn có một vực sâu không đáy, phía dưới mây mù mờ mờ thấy màu xanh lục của cây ẩn hiện theo mây, khe núi tuy không nhỏ lắm nhưng lại chỉ có một cầu bằng dây nhỏ bắc qua, gió lại không ngừng lung lay, nguy hiểm vô cùng.

Ngọc thiếu nữ ngồi xuống tảng đá bên cạnh: “Mình không qua được đâu, mình có chứng sợ độ cao, không chừng còn bị hôn mê nữa”.

“Chứng sợ độ cao?”

Trương Lệ Hồng hét lên: “Ngọc thiếu nữ cậu chán lắm, thừa nhận mình nhát gan không được à, mình từng thấy cậu cầm kính viễn vọng nhìn trai đẹp trên lầu, một chút cũng không thấp đâu”.

“Chuyện này giống nhau sao, cậu nhìn trên đó ẩm ướt như vậy, hướng hồ dưới đó lại là vách núi, nếu có ngã xuống thì xong đời còn đâu, mình còn chưa sống đủ, hay là thôi đi, cần gì phải anh hùng này nọ, cả mạng cũng không cần như thế chứ, mình còn muốn tương lai được làm phóng viên, mình còn muốn kết hôn với anh đẹp trai, không muốn ở đây mà nằm xuống đâu”.

Lý Dĩnh cũng hơi sợ nói: “Lăng Vi, nơi này sợ không qua được, quá nguy hiểm, nếu không chúng ta đi vòng đi”.

“Vòng?”

Hà Hiểu Vân nhú mày chỉ về phía trước: “Cậu nhìn đi trên bản đồ đánh dấu điểm C là trên khối đá trước kia, nếu cậu vòng thì đi đến đâu, chắc đội trưởng Vu đã sớm thăm dò rồi, đây là đường duy nhất, qua cũng được thôi, nhưng mà không đạt tiêu chuẩn”.

Lăng Vi đi lên thử, quả nhiên ẩm ướt trơn trượt vô cùng, đặt chân lên thấy không ổn, cô nói: ” Lấy dây thừng ra đi, buộc ở lưng, chúng ta năm người sẽ buộc lại với nhau, lấy khăn mặt buộc vào chân, để bớt trơn

trượt, chúng ta đi từ từ thôi, mình đi đầu, rồi đến Lý Dĩnh, Hiểu Vân thứ ba, Ngọc thiếu nữ thứ tư rồi Lệ Hồng sau cùng, không được nhìn xuống dưới, cứ nắm chặt dây xích sắt là được, không ngã được đâu”.

Cổ Lăng Vi trình bày xong, năm người bắt đầu hành động, dù sao sợ thì sợ nhưng về như thế cũng không cam lòng, khăn mặt bao lấy giày, dây thừng buộc bên hông, Cổ Lăng Vi thở thật sâu bắt đầu đi trước, xích sắt lạnh lẽo trong tay còn cảm giác được ẩm ướt, Cổ Lăng Vi nhắm mắt, trên dây sắt rỉ rét tưởng tượng mình đang diễn tập quân sự, dân chúng bình thường nào có ai đi vào nơi nguy hiểm như thế.

Mấy nữ sinh phía sau cũng rất dũng cảm, đi theo cô cẩn thận, nhưng ai cũng nơm nớp lo, từng bước tập tễnh, đến giữa trưa, mặt trời rất cực cũng ló rạng, sương mù trong núi tan dần, tầm nhìn cũng rõ lên trông thấy, Cổ Lăng Vi phát hiện thế còn tệ hơn, bởi vì không có mây che, cho nên nhìn xuống phía dưới là vực sâu vạn trượng càng sợ hãi.

“A!”

Ngọc thiếu nữ hét to, dưới chân đạp vào khoảng không, cũng may bên hông có dây thừng, trong tay cũng bám chặt lấy dây sắt mới không bị rơi xuống, nhưng lại bắt đầu khóc rống lên: “Hu ... hu mẹ ơi con muốn về nhà, con không muốn chết ở đây...”

Nước mắt tí tách rơi, miệng thì cứ kêu to, Cổ Lăng Vi sốt ruột hét lớn: “Tôn Ngọc Kiều, cậu muốn chết bây giờ phải không, cậu khóc tiếp đi, Lệ Hồng, thả dây bên hông cậu ta, cho cậu ta tự sinh tự diệt, chúng ta đi”.

Cổ Lăng Vi lạnh lùng nói xong, trong núi vang vọng âm thanh, nhìn về chằm chằm đó, Ngọc thiếu nữ bị dọa vội vàng im lặng, nghẹn ngào nói: “Mình không khóc, Lệ hồng cậu đừng thả dây, mình mà rơi xuống không tha cho cậu”.

Nhìn cô bạn lườm mình đầy hung tợn, Trương lệ Hồng không thể không thấy buồn cười, so với mọi người thì cô cũng không sợ hãi là mấy, mấy đứa trẻ vùng núi từ nhỏ đã chạy lên đó chơi, tuy không phải nguy hiểm như bây giờ nhưng so với những cô gái thành thị sinh ra đã được chiều chuộng, chắc chắn là sợ lắm.

Lướt qua ba người đang sợ hãi đến run rẩy trước mặt, Trương Lệ Hồng dừng lại trên mặt Cổ Lăng Vi, ánh mặt trời chiếu lên người cô phản ra một ánh vàng, thân quân trang màu lục bị bùn làm bẩn, mặt thì vô cùng bình tĩnh nhưng nếu nghe kĩ giọng nói cũng thấy được sự run rẩy, cô ấy đang sợ hãi, Trương Lệ Hồng biết.

Nhìn Cổ Lăng Vi mạnh mẽ như vậy giờ lại sợ, nhưng cô lại biết khống chế chính mình, bởi vì cô biết nếu cô ấy sợ sẽ càng làm ọi người mất dũng khí, Trương Lệ Hồng âm thầm nỗ lực, trên người cô ấy luôn có một sự dũng cảm không ai bì được, cho dù có chuyện gì khó khăn cô ấy cũng có thể vượt qua.

Trương Lệ Hồng biết cả đời mình đều phải học theo Lăng Vi, học tập sự dũng cảm, học tập sự cố chấp thực hiện ước mơ, nhìn Cổ Lăng Vi phía trước, rồi đến Lý Dĩnh mặt trắng bệch, ánh mắt vẫn đầy nước nhưng vẫn không rên một tiếng, còn Hà Hiểu Vân nhìn thì thông dong, thực ra cô ấy đã cắn răng đến chảy máu, Trương Lệ Hồng cảm thấy những người bạn này thực sự là bằng hữu cả đời, có thể quên được họ là một điều đáng tự hào.

Đến được bờ bên kia, năm người ngồi trên tảng đá, cảm giác sự sống thực sự tốt quá, quay đầu nhìn cầu treo đung đưa, tâm tình ai cũng phức tạp, vừa sợ hãi, lại mệt mỏi, Lý Dĩnh chôn mặt thật sâu giữa hai chân, Hà Hiểu Vân thì ngồi nhìn khe núi ngơ ngác xuất thần, Trương Lệ Hồng tương đối thoải mái, chỉ chỉ cầu treo, nói: “Mình nhớ trước kia chủ tịch Mao có dạy, cầu lớn không bằng xích sắt, không phải là chỉ cái này không nhỉ?”

Cô nói xong cũng làm không khí bớt nặng nề hơn, Hà Hiểu Vân xoa đầu cô: “Đồng chí Lệ Hồng, không hiểu thì đừng dùng bậy! Ý nói là đây là thời kì kháng chiến, cầu lớn chỉ dùng khi nguy hiểm thôi, đâu có thể sơ với nguy hiểm mà chúng ta đang gặp phải chứ?”

Trương Lệ Hồng nhúc nhích: “Không phải cầu treo bằng dây sắt sao, sao lại không giống, giống mà giống mà”.

Cổ Lăng Vi cười: “Qua được là mừng rồi, chúng ta đừng rầu rĩ nữa, điểm C này, thắng lợi phía trước rồi, các bạn”.

Cảm xúc Lý Dĩnh dần bình ổn, Ngọc thiếu nữ cũng hăng hái hơn, lúc này thì khóc lớn kêu to, giờ an toàn rồi thì vất luôn sau gáy, quả thực không hiểu dạng gì nữa. Tìm ra tờ điểm C, năm người nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp”.

Mang bản đồ tiến vào thôn, so với rừng núi nguy hiểm thì đoạn đường này cứ ngỡ thiên đường, tìm được tờ điểm D, mọi người đồng thời thở nhẹ, Lý Dĩnh nhìn phía trước, đề nghị: “Lăng Vi chúng ta nhờ xe đi một đoạn đi”.

Ngọc thiếu nữ thiếu chút là giơ hai chân lên tán thành, Hiểu Vân thấp giọng đề nghị với Lăng Vi: “Ngay cả bộ đội diễn tập cũng không tránh được nhờ vả mà”.

Cổ Lăng Vi bật cười, nháy mắt mấy cái: “Các cậu nghĩ mình là người ngu ngốc đi tuân thủ quy định thôi phải không, có thể nhờ được thì phải nhờ, đây cũng không phải hành quân dã chiến gì mà”.

Lý Dĩnh hoan hô rồi túm lấy Hiểu Vân đi, chốc lát sau đã gặp một ông cụ đi xe trâu qua, các cô nhìn nhau cười nói: “Đi lên đi”.

Mấy người lính lên xe, ông cụ thuận thực đánh xe về phía trước, lại nói: “Các cháu là ở trường quân sự XX phải không, mấy cô gái như thế này không nhiều, hằng năm đều có người nhờ ông đi xe ra, kiếm được chút tiền lẻ cũng là nhờ trường đó cả! hahaha”.

Cổ Lăng Vi không khỏi há hốc mồm, hóa ra đi nhờ đã trở thành quy luật rồi, không biết chừng còn hình thành tuyến đường buôn bán.

Cho dù khó khăn hơn những nhóm khác, năm người Cổ Lăng Vi vẫn phối hợp ăn ý, đến được mục đích. Nhưng cả người lầy lội, còn bị gai xé rách ống quần, cánh tay, trên mặt cũng đen bụi đất, nhìn mà choáng váng, chật vật không kể nổi.

Đội trưởng Vu bất ngờ nhìn mấy người một cái, trong lòng thầm nghĩ, nhiệm vụ khó như vậy mà không làm khó mấy đứa được, quả là có tiềm lực.

Cô Lưu nhìn về mặt đội trưởng Vu, rồi lại nhìn mấy cô gái phòng 308 thầm bi ai, các em hoàn thành xuất sắc, sau này huấn luyện lại càng gian khổ, đúng là không biết tốt hay xấu nữa.

Ánh mắt đảo qua một vòng rồi dừng lại nơi Ngọc thiếu nữ, cô cười thầm, cảm giác được ánh mắt ai oán của cô bé, cô Lưu cúi đầu ho khan hai tiếng, đâu có thể trách cô được, là cô nhóc khăng khăng vào cùng tổ với 308 mà.

“Cổ Lăng Vi, điện thoại”.

Cổ Lăng Vi cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, mặt phớt tia hồng, mở cửa ra ngoài.

Lý Dĩnh thấp giọng: “Hiểu Vân, cậu xem mặt Lăng Vi kia, ái muội a ái muội quá, chắc chắn là Diệp thiếu, vài lần thấy hắn đứng dưới lầu chúng ta rồi, cậu xem hai người này đến giai đoạn nào rồi, cậu nói họ hôn chưa?”

Hiểu Vân liếc bạn một cái: “Hôn hay không thì quan hệ gì tới cậu, cậu hâm mộ thì cũng tìm một người đi, mình thấy Mập mập được lắm, tìm hắn luyện tập trước cũng được”.

Trương Lệ Hồng xì cười, Lý Dĩnh mặt đỏ lên nhìn chằm chằm Hiểu Vân: “Hiểu Vân cậu dám nói hươu nói vượn, xem cừu âm bạch cốt trảo của mình đây, điểm huyết thần công nữa này”.

“Ha ha ha...được rồi.... mình sai rồi.... Haha...dì tôi ới tha cho tôi...”

Trong phòng 308 rộn rã tiếng cười, Cổ Lăng Vi cầm điện thoại cũng cúi đầu cười theo.

34. Chương 34: Cậu Út Dì Út Đột Ngột Giá Lâm

“Lăng Vi, ngày mai chúng ta ra ngoài xem phim nhé”.

Cửa miệng diễn hình của Diệp Bành Đào, Cổ Lăng Vi vừa định từ chối giọng của ai kia từ điện thoại vọng vang lên: “Đầu tiên là phải nói được, anh không nhận lời cự tuyệt đâu, hai chúng ta cũng không phải

ngươi lang chức nữ, từ khi đó mới ra ngoài hẹn hò được một lần, lại còn vượt tường lén lút, lần khác thì có một đồng bóng đèn mặt dày đi theo, cơ hội gần gũi cũng không có, nhìn cứ như yêu đương vụng trộm ấy, không được, lần này hai chúng ta phải đi, lâu không gặp em coi chừng anh sinh ra suy nghĩ xấu, giết người diệt khẩu đó”.

Lúc liên miên cần nhẫn rồi bực tức, Diệp Bành Đào luôn bá đạo như thế, khiến cô không khỏi mỉm cười, Diệp Bành Đào nhận ra đầu dây cả buổi không đáp lại, hoài nghi nói: “Lăng Vi, Cố Lăng Vi, em có đang nghe không?”

Xuyên qua cửa sổ cuối hành lang, Cố Lăng Vi nhìn thoáng qua nắng ấm ngoài trời, khe ừ, Diệp Bành Đào cười ha ha: “Ngày mai thế nhé”.

Không đợi cô trả lời gì nữa, Diệp Bành Đào giống như sợ người kia đổi ý vội tắt điện thoại, Cố Lăng Vi thoáng ngạc nhiên rồi cười nhạt, cô và Diệp Bành Đào có lẽ đã được cả trường thừa nhận là một đôi, tuy trường quân sự cấm yêu đương dẫu nhưng đối với các nam thanh nữ tú hai mươi tuổi mà nói lệnh cấm đó cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào đương nhiên không phải cặp đôi đầu tiên, sở dĩ vang danh như vậy là bởi vì Diệp Bành Đào và cả Cố Lăng Vi đều khá nổi tiếng, đương nhiên không thể tầm thường vô danh tiểu tốt được.

Hơn nữa càng tiếp xúc, Cố Lăng Vi phát hiện Diệp Bành Đào giống như là sự hòa hợp giữa những mâu thuẫn, nhìn thì bá đạo nhưng lại rất cẩn thận, cao ngạo mắt trên đỉnh đầu, nhưng khi đã đặt một người trong lòng thì sẽ thực lòng mà đối với người đó rất tốt, thậm chí dù người đó có xuề xòa cũng không thêm để tâm đến mặt mũi của mình hay cách nhìn của người khác, cũng như khi xác định được mục tiêu, sẽ liều lĩnh dũng cảm hết mình, loại dũng cảm này khiến cô rung động, lại còn thấy anh rất đáng yêu.

Có lẽ ngay từ đầu Cố Lăng Vi chỉ muốn thử xem, nhưng càng thử lại càng phát hiện mình không giống như trước kia nữa, chắc cô đánh giá quá thấp, cho nên mới kinh ngạc quá nhiều, về sau Cố Lăng Vi cũng không biết nên thế nào, nhưng bây giờ, ở cùng Diệp Bành Đào cô thấy rất thoải mái, có phải tình yêu hay không cô không biết, nhưng có anh ở bên mình như vậy cuộc sống của cô đã thay đổi rất nhiều, chỉ đơn giản hai màu đen trắng giờ đã điểm to nhiều sắc thái, càng khiến người ta chờ mong hơn nữa.

Những chuyện này đâu thể nói ra được, Diệp Bành Đào cũng không thể nào biết, anh quán lấy Cố Lăng Vi, tuy về ngoài cô bất động thanh sắc thế thôi nhưng trong lòng lại cực kỳ vui vẻ, trách không được Hà Hiểu Vân có nói, cô là người con gái rắc rối nhất thế giới, Cố Lăng Vi thấy đúng là không thể không thừa nhận, Hà Hiểu Vân xem ra rất nhạy bén và chuẩn xác.

Diệp Bành Đào vượt qua ba cái bóng đèn phòng 308 và mấy cái đuôi bên người, vốn tưởng cùng Lăng Vi đi hẹn hò vui vẻ, thuận tiện thực hiện được một số tà niệm của bản thân thế mà lại không như mong muốn, nguyên nhân là vì cậu út của anh Lưu Thiếu Quân đến thành phố C, Diệp Bành Đào đành phải tóm lấy Cố Lăng Vi đi gặp cậu út, dù sao cũng chỉ có cậu thương anh, nay lại là trụ cột kinh tế của anh, không có cậu trợ giúp chỉ dựa vào tiền trợ cấp của mình để lo cho tính tình hào phóng đó, chắc so với tận thế còn đáng sợ hơn.

Tuy rằng tài sản tư hữu của anh cũng là một số không thể nào đếm nổi, nhưng mà số tiết kiệm là do mẹ giữ, anh căn bản không có quyền chi phối, còn ba anh thì bảo, trường quân sự bao ăn bao ở tiền trợ cấp như thế cũng đủ rồi, không thể tiếp tục lãng phí như xưa được, cho nên một xu cũng không cho, nhưng mà trên có chính sách dưới có hạ sách, nhờ có cậu út kiểm tiền, Diệp Bành Đào thoải mái hơn rất nhiều.

Cố Lăng Vi hơi nhăn nhó, quan hệ của cô và Diệp Bành Đào bây giờ, cứ thế mà gặp bậc trưởng bối người ta thực sự rất không ổn, tuy Lưu Thiếu Quân cũng không hẳn là một vị trưởng bối nhưng mà cô vẫn xấu hổ. Diệp Bành Đào thì lại chẳng để ý gì, cái thân phận này vất vả lắm anh mới xác nhận được, hận không thể để cho cả thế giới biết được ấy chứ, giấu diếm cái gì chứ, vả lại cậu út cũng đã gặp mặt rồi mà, có gì mà xấu hổ.

Có đôi khi anh thật không hiểu nổi, Cố Lăng Vi nhìn lạnh lẽo như vậy nhưng mà một số phương diện lại rất vụng về, nhưng mà đó chỉ là ngẫu nhiên vụng về mà thôi, trong mắt Diệp Bành Đào lúc đó cô lại đáng yêu

lạ thường, trách sao được Mập mập có nói anh thật sự xong rồi, Cố Lăng Vi chính là khắc tinh của anh, nghe xong Diệp Bành Đào càng ảo não, nhưng mà trong lòng lại ngọt ngào như mật.

“Diệp Bành Đào, ở đây phải không, này anh phát gốc cái gì đó”.

Cố Lăng Vi hươ hươ tay trước mặt anh, Diệp Bành Đào mới lấy lại tinh thần, cười ha hả che giấu, đâu có thể cho cô biết mấy suy nghĩ rất không có tiền đồ đó chứ, anh như thế càng không có địa vị chứ gì nữa, nhìn cô thăm dò: “Ừ, ở đây đây”.

Đưa tiền cho lái xe xong, anh kéo Cố Lăng Vi cùng xuống, ánh mắt cô thoáng giật mình, nhìn về khách sạn lớn sừng sững cạnh bờ sông, dưới ánh mặt trời lấp lánh vô cùng chói mắt khiến người ta không dám lại gần, mỹ lệ xa hoa, nơi này hình như lại giống với nơi lần trước Chu Tử Phong đưa cô tới, cũng cùng một đẳng cấp xã hội mà thôi, những hoạt động luẩn quẩn của riêng tầng lớp bọn họ, khách sạn này dân thường đâu có thể tới.

Hai người mặc quân trang vừa bước vào đại sảnh đã thu hút ánh nhìn từ bốn phía, trần nhà được lát bằng thủy tinh trong suốt lấp lánh ánh đèn, bộ dạng của cô và Diệp Bành Đào đúng là không phù hợp với nơi này.

“Bành Đào”.

m thanh trầm thấp vọng tới, không lớn nhưng rất trong, giữa tiếng dương cầm du dương trong đại sảnh thì nghe được rất rõ ràng, ở phía khu nghỉ có một người đàn ông quý phái đứng đây, chính là người lần trước đã gặp qua Lưu Thiệu Quân, nhưng mà bên cạnh lại có một người phụ nữ nữa, Cố Lăng Vi âm thầm hít một hơi thật sâu: “Nghiêm Thuận Thuận sao đi lại ở đây?”

Nghiêm Thuận Thuận so với cô còn giật mình hơn, ngón tay trắng trợt chỉ vào Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào, miệng há thật to, có thể nuốt được cả quả trứng gà, mắt trừng trừng, bộ dạng giống như thấy quỷ: “Vi Vi, cháu....hắn.....thật là cháu sao, vừa rồi đi còn tưởng đi hoa mắt”.

Đi nói năng lấp ba lấp bắp lộn xộn, Lưu Thiệu Quân đảo qua bàn tay đang đan vào nhau của hai người, khẽ cười: “Xin chào Cố tiểu thư, lại gặp nữa rồi”.

Cố Lăng Vi co quắp nói: “Lưu tiên sinh chào ngài”.

“Cái gì mà Lưu tiên sinh, gọi là cậu út đi”.

Diệp Bành Đào không hài lòng sửa lại, Cố Lăng Vi mặt đỏ bừng, vẫn không thể tự nhiên mà mở miệng được, Nghiêm Thuận Thuận mới khôi phục được tinh thần, cười xì một tiếng: “Này, cậu bé đẹp trai, cậu nếu không muốn làm khó Vi Vi nhà tôi thì cứ để kệ nó, từ nhỏ đã trầm thể rồi, không biết kính nể gì đâu”.

Nói xong còn nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Bành Đào, nghi ngờ nói: “Còn nữa, Vi Vi, đi nhớ lần trước bạn trai con không phải tên này mà, cái gì mà Viễn đó mà, chẳng lẽ lần trước đi nhìn nhầm, không phải chứ”.

Mặt Cố Lăng Vi càng hồng hơn, trừng mắt nhìn người đi có một không hai của mình, thực không biết phải nói sao cho phải, cái gì không nên nói cũng nói, đi nhỏ từ xưa đã chuyên bày trò, tính tình thì thẳng tuột, Cố Lăng Vi bắt đầu hoài nghi có phải ruột đi cũng thẳng thể không chứ sao lại nói một cách vui vẻ thế chứ.

Diệp Bành Đào sầm mặt, tay nắm chặt, dùng sức nắm lấy tay cô, nghiêng đầu hừ một cái, ý tứ lát nữa em sẽ biết tay anh, Cố Lăng Vi tròn mắt, người gì mà hẹp hòi thế chứ, chuyện từ lúc nào rồi mà. Cô bỏ tay anh ra, túm lấy Nghiêm Thuận Thuận sang một bên nói nhỏ: “Đi sao lại chạy tới đây, còn ở cùng một chỗ với cậu út của Diệp Bành Đào nữa, có chuyện gì vậy?”

Nghiêm Thuận Thuận cúi đầu nhìn đóa hoa nhỏ trên móng tay mình, vuốt nhẹ mái tóc, nháy mắt toát ra một vẻ phong tình quyến rũ không tả nổi: “Đi đi thì sao, đi đi ăn máng khác đấy, công ty Lưu tổng đãi ngộ cao, phúc lợi tốt, đi biết nên đến, đi thích tiền cho nên theo Lưu tổng, thuận tiện đi chung du lịch để bớt chút tiền”.

Cố Lăng Vi nhú mày, cho dù cô không có nhiều kinh nghiệm lắm nhưng cũng có thể cảm giác được ánh mắt cậu út nhìn đi mình, không phải chỉ đơn giản là cấp trên nhìn cấp dưới, ái muội lắm cơ, cô nhớ Diệp Bành Đào từng nói, cậu út của anh rất vĩ đại, coi như đi đạo hạnh cao, tu một ngàn năm đi nữa bị người này mang bán có khi còn vui vẻ hơn hử đi theo nữa ấy.

Nghĩ đến đây, Cố Lăng Vi hoài nghi hỏi: “Nếu là cấp dưới, vì sao hai người lại một mình đến đây, di đừng nói công ty chỉ có hai người thôi đó”.

Nghiêm Thuận Thuận bật cười, vỗ vỗ vai Cố Lăng Vi: “Vi Vi, cháu mới hai mươi tuổi thôi, còn dám lải nhải với dì à, cẩn thận chưa già đã yếu đấy, dì chưa tra cháu thì thôi, cháu còn hỏi dì tại sao đến đây à. Dì với tên kia không có gì hết, dì cũng không ghét, gia đình người ta như thế dì nào có dám trèo cao, với lại dì chơi chưa đã. Được rồi, cháu cứng nhắc như gỗ í, dì vẫn lo lắng cho chuyện của cháu hơn, Diệp Bành Đào cũng giống cậu út hần, không dễ đối phó đâu, cẩn thận một chút, nói chuyện yêu đương thì không sao, nhưng đừng trải hết lòng mình, con gái phải thông minh mới không khổ sở”.

Cố Lăng Vi không khỏi kinh ngạc, đánh giá dì từ trên xuống dưới vài lần, trong lòng càng nghi ngờ không thôi, chả lẽ dì ra nước ngoài vài năm giờ đã ngộ đạo rồi, Nghiêm Thuận Thuận thơ ngây ngày xưa đâu có thế, càng nghĩ càng thấy, có lẽ mình hiểu nhầm quan hệ của dì thật, có khi lại là một con hổ sắc nữ ăn heo thì đúng hơn.

Hai người một bên thì thăm to nhỏ, Lưu Thiếu Quân đặc ý hần, lúc tết âm lịch anh đã biết được quan hệ của cậu cháu trai này rồi, cười tủm tỉm nói: “Sao nào, cuối cùng cũng động tay rồi à?”

Diệp Bành Đào cười ha ha rất ngây ngô: “Có gì mà động tay khó nghe thế chứ, cậu không được nói bừa với ba mẹ cháu, không khéo họ còn nghĩ cách đến tìm Lăng Vi, dọa vợ cháu chạy mất thì làm sao giờ”.

Lưu Thiếu Quân bật cười, điểm điểm cái trán anh: “Vợ? Nhóc con mới hai mươi tuổi đã muốn chui vào phần mộ hôn nhân rồi hả, nếu mấy người trong nhà biết thì cháu bị cười cho thúi mũi, người tàn phá vạn bụi hoa Diệp Thiếu giờ cũng có ngày hôm nay à, mất mặt quá”.

Diệp Bành Đào không thèm quan tâm nói: “Chuyện này thì sao chứ, không phải Lăng Vi sống chết không đồng ý thì cháu đã sớm đưa cô ấy đi nhận giấy rồi.”

Lưu Thiếu Quân đang uống cà phê thì bị sặc, vội vàng nói: “Cháu đừng có xúc động thế, nếu mà ông già biết thì cháu thấm luôn đấy, con trai độc nhất của Diệp gia đâu có thể chọn vợ hồ đồ thế được, một đóa hoa tươi sáng lạn thế kia cũng bị cháu dọa cho chết khiếp, đừng nói tới chuyện người ta vẫn còn nhỏ, mà ngay cả ba mẹ con bé cũng không thể vui vẻ được, cháu tốt nhất vẫn nên kiềm chế, cậu nghe dì con bé nói, nhà họ có truyền thống thư hương, cô bé ở nhà lúc nào cũng ngoan ngoãn, duy chỉ có một lần làm cách mạng chính là khi thi vào trường quân giáo của cháu đấy, nếu không cháu đâu có được điểm phúc này. Thế mà chưa gì đã làm bộ lưu manh, ba mẹ người ta không gả con gái cho đâu, cháu phải tiến hành từ từ, biết không, đừng cuồng cuồng như thế, đến cậu út cũng không chịu nổi kích thích này nữa là”.

Diệp Bành Đào tà tà liếc mắt nhìn cậu: “Truyền thống gia đình, thế cậu lại còn thông đồng với dì nhà người ta, đừng tưởng cháu không biết, nhìn ánh mắt cậu kìa, nhìn người ta mà mắt cứ long sòng sọc, cháu nói trước, cậu tìm bao nhiêu tình nhân cháu không can thiệp nhưng nếu liên lụy đến cháu và Lăng Vi, chuyện mà không thành, sau này sớm muộn gì cũng là người một nhà đó, cậu làm sao cho tốt”.

Lưu Thiếu Quân nhíu mày: “Không ngờ, không ngờ cô nhóc kia cũng có tài năng, sao có thể biến một tên hoa hoa công tử như cháu thành đứa ngốc si tình thế này chứ, yên tâm đi, cậu biết, thực ra dì nhỏ và cô bé đó hoàn toàn không giống nhau, người này lúc nào cũng phản loạn, lạnh lợi, cậu còn không biết ai mới là người chịu thiệt đâu, đừng lải nhải nữa, qua đưa vợ nhỏ của cháu lại đây, cậu tới ngày hôm qua rồi, việc công ty cũng xử lý xong, cố tình kéo dài đến ngày hôm nay là để đưa cháu đi chơi đấy, mấy tháng ở trường chắc bị ép cho ghen hờn rồi phải không?”

Mắt Diệp Bành Đào sáng lên: “Có gì chơi vậy cậu?”

Lưu Thiếu Quân nở nụ cười: “Bạn của cậu mới mở một hội quán, chúng ta hôm nay đến góp vui, chơi mấy ván, tối thì để cháu và vợ đi ăn kiểu Pháp, nhưng mà nhìn hai con cóc lục nhà cháu mà cậu thấy ngứa mắt, mang theo hai tên lính này đi chắc mặt mũi không giữ nổi mất”.

Và thế là Cố Lăng Vi đã bị Diệp Bành Đào và cậu út cưỡng chế, thay đồ rồi lúi lúi lên xe. Quần áo là của Nghiêm Thuận Thuận, trước kia quần áo của dì Lăng Vi không có cách nào chui vừa, giờ cô gầy đi nhiều, bộ trên người lại vừa khít, hóa ra giờ Cố Lăng Vi không chỉ gầy thành một dáng người tiêu chuẩn, mà chiều cao cũng tốt, mặc đồ của dì lại càng tôn thêm vóc dáng.

Hơn nữa khuôn mặt hai người tương tự nhau, đứng chung một chỗ ai cũng sẽ nghĩ là hai chị em xinh đẹp, cầm tay nhau đi ra, cả Diệp Bành Đào và Lưu Thiếu Quân đều bị kinh ngạc không thôi, Cổ Lăng Vi cuối cùng thì cũng hiểu vì kiếm nhiều tiền như vậy mà cứ khóc than hoài, hóa ra đi công tác mà đã mang nhiều áo quần đến thế, chưa kể đến đồ trang điểm nữa.

Tuy không phải là đồ xa xỉ hàng đầu thế giới gì, nhưng mà đều là những đồ thời trang mùa xuân mới nhất, Cổ Lăng Vi mặc vào đương nhiên sẽ bị người ta chú ý, còn dĩ ư lần đầu có cơ hội ép buộc một cô bé cứng nhắc như thế này thay đổi, đương nhiên không thể nào cho qua, đầu tiên là bắt Cổ Lăng Vi thay bộ quần trang chuyển thành váy dài màu trắng tuyết, mang thêm một đôi cao gót 7 cm, tóc buông ngang lưng, đính thêm một kẹp tóc hình bướm bướm thủy tinh, quả nhiên cô xinh đẹp hơn rất nhiều. Cổ Lăng Vi bây giờ cũng đang ở tuổi thanh xuân bừng bừng sức sống nhất, đáng người khuôn mặt đều thuộc vào loại mỹ nhân.

Ngay chính Cổ Lăng Vi nhìn mình trong gương cũng bị choáng ngợp đến ngẩn người, Nghiêm Thuận Thuận vừa lòng cười: “Thấy thế nào, tham gia quân ngũ đúng là đẹp hơn xưa, nhưng mà một năm bốn mùa toàn mặc quần trang đơn điệu thì không được, con gái phải biết làm mình xinh đẹp, Vi Vi nhà chúng ta tuyệt đại mỹ nữ thế này đảm bảo làm cho bạn trai cháu thần hồn điên đảo”.

Mặt Cổ Lăng Vi đỏ lên: “Dì Nghiêm Thuận Thuận. về nhà không được nói bừa ẹ con biết không?”

Nghiêm Thuận Thuận vỗ vỗ đầu cô: “Nói nhiều, nhóc con yên tâm mẹ cháu tư tưởng còn không già bằng cháu đâu, có một người đi tiền bộ ở bên cạnh thế này, chỉ cần cháu muốn bỏ trốn với thằng nhóc ngoài kia, dì cũng gơ hai tay tán thành”.

Tuy là xinh đẹp nhưng mà Cổ Lăng Vi trước giờ chỉ toàn đi dép thấp, nay lại mang một đôi cao gót nên cứ thấy không được tự nhiên, so với đợt huấn luyện vừa rồi, đi qua cầu treo còn thấy không vững hơn ấy chứ. Diệp Bành Đào thì quả nhiên vô cùng mừng rỡ, miệng không khép lại được, từ lúc thấy Cổ Lăng Vi đi ra, mắt Diệp Bành Đào dính luôn trên người cô, một phút cũng không rời.

Lưu Thiếu Quân nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của cháu mình thì âm thầm xấu hổ, nhìn lướt qua cô bé kia đúng là rất được, ánh mắt thằng nhóc quả nhiên không tệ, kiếm được một cô vợ xinh như thế, nhìn tiếp sang người thư kí hành chính tiền nhiệm bên cạnh, khoe miệng cong lên, hai người này đúng là giống nhau như đúc.

Cổ Lăng Vi thật không biết phải làm gì nữa, váy này ngắn quá, lộ ra cả đùi trắng như tuyết, cho nên cực kì không được tự nhiên, hơn nữa mắt của cái tên Diệp Bành Đào kia, cứ quét qua quét lại chỗ cổ áo và phần đùi của cô, quả thực là bản chất sắc lang mà.

Tuy sắc lang hôm nay cũng rất tuần tú, cô chưa từng thấy Diệp Bành Đào mặc đồ đẹp như vậy, áo sơ mi vàng nhạt càng làm cho anh trở nên thành thực hơn, vừa khí thế vừa kiêu ngạo, khác hẳn người thường, đứng cùng cậu út cũng không hề thua kém.

Cổ Lăng Vi lần đầu ý thức được, Diệp Bành Đào cũng là một người đàn ông thực sự, không phải chỉ là một cậu nhóc trong tiềm thức của cô nữa rồi.

35. Chương 35: Ở Hội Quán Gặp Lại Chu Tử Phong

Ra nội thành, giữa rừng núi xanh tươi hiu quạnh, có một hồ nước nhân tạo, tuy cũng không phải cỡ mênh mông không giới hạn nhưng cũng không hề nhỏ, ánh mặt trời lấp lánh trên mặt nước, bốn phía rợp xanh màu cây cỏ, hài hòa tươi mát, hồ nước được bao quanh bởi một dãy đồi không cao lớn lắm, nhìn xa giống như một khu biệt thự cổ kính, uốn cong rất đặc sắc, tựa như lâm viên sơn trang ở Giang Nam, vừa cổ kính vừa hiện đại.

Nhìn ngang qua sẽ thấy ngay một không gian hữu tình nên thơ, thảm cỏ xanh nhạt, mây trời lượn lờ trên tán cổ thụ, vô cùng tuyệt sắc, cho dù chỉ là nhìn từ xa, cũng có thể thấy vui vẻ thoải mái, có lẽ nhà thiết kế cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

“Nơi này cũng bất tiện quá đi, thằng nhóc nhà họ Uông làm một khối đất lớn như vậy muốn đi qua mà phải vượt mấy khúc vòng”.

Lưu Thiếu Quân có chút bất bình nói.

Diệp Bành Đào nhú mày: “Hóa ra đây là do anh Uông làm sao?”

Lưu Thiếu Quân gật đầu: “Thằng nhóc này nhìn vậy nhưng cũng rất có khuôn khổ, đây chính là do nó làm nên, ba nó năm nay vừa thăng chức bí thứ thành phố, nó cũng không thua kém, làm một khu lớn như vậy, cũng không sợ bị người ta đồn thổi, nếu cậu cũng ngông cuồng như vậy không khéo ba cháu giết cậu luôn ấy nhỉ, Bành Đào, cháu nói xem, lão gia nhà mình giác ngộ cách mạng cao như thế, nếu cậu cũng làm một làng du lịch như thế này phản ứng của ông sẽ thế nào?”

Diệp Bành Đào cười xì một tiếng: “Thôi đi cậu út, cậu ghen tị đó hả, cậu mà thiếu ngông cuồng sao?”

Lưu Thiếu Quân cười ha ha: “Tiền thì ai ngại nhiều chứ, không phải mẹ cháu, chị yêu dấu của cậu xếp cậu vào hàng ngũ cơ sở ngầm chăm sóc cháu sao, cậu không thể tự do tự tại quá được, thế nào, Bành Đào, đừng làm lính nữa, theo cậu đi, cùng cậu mở một hội quán cho vui”.

Diệp Bành Đào cười tủm tỉm nhìn Cố Lăng Vi một cái: “Được, cậu nói phải giữ lời, xây dựng đi rồi cậu quản lí giúp cháu trước, khi nào cháu chán quân ngũ sẽ nhờ vào nó để nuôi vợ con”.

Lưu Thiếu Quân nở nụ cười: “Thằng nhóc muốn lợi dụng cậu hả, không có cửa đâu”.

Cố Lăng Vi không thể không kinh ngạc, mình và họ giống như hai người của hai quả đất, thế giới quan, nhân sinh quan đều khác nhau: “Cố Lăng Vi này, tuy cậu là cậu út của Diệp Bành Đào, nhưng cậu và nó rất thân nhau, thế nên cậu gọi cháu là Lăng Vi luôn nhé”.

Lưu Thiếu Quân đột nhiên chuyển mục tiêu sang Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi đỏ mặt gật gật đầu, Lưu Thiếu Quân càng nói đầy hứng thú: “Cháu sao lại muốn tham gia quân ngũ, mấy cô gái xinh như cháu muốn làm lính không nhiều, thế nào, giải thích cho cậu được không?”

Nghiêm Thuận Thuận quay đầu nói: “Đúng vậy!Vi Vi, dì cũng chưa rảnh mà hỏi con, lúc con thi vào trường, dì đi còn nói cháu thi sư phạm mà, ai mà ngờ chớp mắt con lại chạy vào trường quân sự, nếu mà thích mặc quân phục thì học đại học công an so với trường lính tương lai cũng như nhau à, sao cứ phải là quân ngũ, nhìn cháu mà mẹ cũng sốt rột lắm đấy”.

Cố Lăng Vi cắn môi: “Dì không biết phải không?Từ nhỏ cháu đã muốn tham gia quân ngũ rồi”.

Nghiêm Thuận Thuận sững sốt: “Dì vẫn nghĩ cháu đùa, ai mà ngờ cháu nói thật, nhưng mà chuyện, nhưng mà các cháu học xong cũng tốt, tương lai quân sự nhất định được đãi ngộ cao, thích hợp với mấy người tính tình nhàn chán như cháu nữa, nếu được thăng chức, cháu cũng đỡ bị người ta ăn tươi nuốt sống hơn”.

“A hóa ra thăng chức lợi hại như vậy, sao tôi không biết nhỉ?”

Lưu Thiếu Quân lập tức liếc cô một cái, Nghiêm Thuận Thuận trợn trắng mắt: “Lưu Tổng ngài đừng có nói thế, tôi mà làm giám đốc thì muốn đuổi ai thì đuổi, nhận ai thì nhận, ai không vừa mắt thì cho biến, ai thuận mắt thì đề bạt, mỗi ngày đều sống thật vui vẻ đó”.

Lưu Thiếu Quân đỏ khốc đỏ cười: “Tôi bắt đầu hoài nghi về việc đưa cô vào công ty rồi đây, có phải là lựa chọn sáng suốt không đây?”

Nghiêm Thuận Thuận đột nhiên nhớ tới người trước mắt chính là cơ áo của mình, cười ha hả nói: “Tôi chỉ cầu nhau chút thôi mà, áp lực lớn quá, lớn quá, ngài thông cảm, công ty ta rất có nhân tính, cho nên tôi mới xin vào đây, cũng xem nó như nhà mình vậy, vô cùng thân thiết”.

Cố Lăng Vi khinh bỉ nhìn dì một cái, xem mặt nịnh nót kia, thực là mặt mặt quá đi, Nghiêm Thuận Thuận tự bỏ qua ánh nhìn của đứa cháu, còn quay về phía cô làm mặt quỷ, Cố Lăng Vi hừ một tiếng, xoay người đi không thèm nhìn dì nữa, Diệp Bành Đào thấp giọng: “Dì em đúng là rất ghê gớm”.

Cố Lăng Vi liếc trắng mắt, cậu của anh cũng tám lạng nửa cân thôi.

Bước xuyên qua bóng cây rộng mở, phía trước chính là hội quán ẩn giữa núi rừng, nhìn bên ngoài cũng không nhận ra nó xa hoa đến thế, rèm cửa được treo thấp, nhìn kĩ lại rất tinh xảo, khéo léo.Lưu Thiếu Quân đưa chìa khóa xe ột cậu nhóc rồi nghiêng đầu nhìn Nghiêm Thuận Thuận một cái, Nghiêm Thuận Thuận cực kì thông minh khoác lên khuỷu tay anh, Diệp Bành Đào liếc Cố Lăng Vi một cái, bức xúc kéo tay cô.

Dọc theo hai bên đường là những thảm hoa hồng tươi, bước lên từng bậc thang có một người đàn ông mặc tây trang tầm ba mươi tuổi:

“Quân, đúng là cho bạn bè mặt mũi nha, không nghĩ đến đại ân của bạn là không được đâu đó! Cậu cũng thay đổi nữa hả, chỗ nào cũng có mỹ nữ theo cùng cả, chào mỹ nữ, tôi chỉ là người giàu mới nổi thôi, cô nên cẩn thận một chút, mới nổi thì rất dễ sụp đổ, còn thương hoa tiếc ngọc thì anh tôi mới là đứng đầu, đừng nên đi theo tên hoa hoa công tử này, cùng anh tôi đi”.

Lưu Thiếu Quân không chút khách khí đánh một đấm vào bụng hắn: “Ông Tiểu Nhị người lại thiếu việc phải không, lát nữa ta sẽ dọn dẹp giúp người một chuyến, đây là thư kí hành chính mới của tôi, tinh thông xinh đẹp, cậu tìm cho tôi một chỗ nghỉ đi, đừng nẩy góc tường nữa, tôi lột da bây giờ”.

Ông Tiểu Nhị xoay người xoa bụng: “Quân à, cậu ra tay cũng mạnh quá đấy”.

Cười tùm tùm ái muội đánh giá Nghiêm Thuận Thuận một hồi: “Thì ra mỹ nữ cũng có thể là tài nữ, hôm nay đến đây đúng là về vang cho kẻ hèn này rồi”.

Cố Lăng Vi thấy đối mặt như vậy Nghiêm Thuận Thuận tự nhiên trở nên thật khôn khéo đưa đẩy, cười lịch sự không nhanh không chậm lại không kiêu ngạo, nhún nhường, cực kì khéo léo, Cố Lăng Vi quả thực há hốc mồm, thì ra dĩ nhỏ ở nhà là già vợ cả, khôn khéo thế này thì ai bằng được chứ.

“Ông Nhị ca, đây là anh mở sao, nhìn rất xa hoa đó”.

Diệp Bành Đào tiến lên hỏi: “Bành Đào à, thằng nhóc này đi học ở đây mà không biết đường đến chỗ Nhị ca chơi, không bằng mấy tháng tiền nhà của anh đó, thằng nhóc này tham gia quân ngũ mà anh cũng không biết, trường học có vui không, mấy quán ở trên đó đều như nhau cả, không hứng thú phải không?”

Cố Lăng Vi nhin không được bật cười, Diệp Bành Đào này tiếng xấu vang xa quá.

“A! Hôm nay là ngày hoàng đạo gì vậy, giờ lại rơi xuống thêm một tiên nữ nữa, làm tâm hồn anh cũng ba hồn bảy phách mất”.

Ông Tiểu Nhị quét mắt nhìn Cố Lăng Vi, khoa trương kêu lên.

Lưu Thiếu Quân cười nói: “Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, tên này miệng lảm nhảm quá, đây là trái tim của cháu ngoại nhà tôi đấy, cậu yên tĩnh một chút đi, Lăng Vi, còn đây là Ông Nhị ca, về sau này ra khỏi trường đi chơi thì đến đây, tiêu gì cũng được, tên này thô tục thế chứ có rất nhiều tiền”.

Mặt Cố Lăng Vi đỏ lên, nhỏ giọng gọi: “Chào Ông Nhị ca”.

“Được được”.

Ông Tiểu Nhị vội tiếp lời: “Đúng đấy, ở đây anh như thổ địa vậy, tuy là không phải thần tài gì nhưng mà em mang một trăm tám mươi người đến anh cũng mời được, em gái thật là hiền lành, học nghệ thuật hả, nhìn khí chất không giống lắm”.

Diệp Bành Đào phá lên cười: “Học nghệ thuật? Nhị ca, anh đừng coi thường khả năng Vi Vi nhà em, cô ấy học đánh nhau nghệ thuật thì trường em cũng sẽ có mũi nhọn đấy”.

Ông Tiểu Nhị ngắt người: “Thằng nhóc này đừng dối Nhị ca, trường quân giáo của em anh còn không biết chắc, toàn một đám xanh lục à, cứng nhắc không chỉnh tề, đâu có như thế này chứ”.

Lưu Thiếu Quân đập vào vai hắn: “Được rồi, đừng nói nữa, Bành Đào nói thật đấy, anh đi mấy hôm không thấy, cậu nên chiêu đãi anh đi, không thì không tha cho cậu”.

Nói xong hai người ôm bả vai bước vào, trong bầu không khí cổ xưa chiếu rọi, nhìn qua lại có chút buồn cười.

Diệp Bành Đào thấp giọng: “Ông Nhị Ca cũng lớn lên trong đại viện của anh, ông nội anh ta là tướng hồng quân, ba anh cũng phải kính nể, mới trước đây anh ta cùng với cậu út xuất ngũ xong, thì đến đây buôn bán, nói nhiều thế chứ tính thì rất tốt”.

Cố Lăng Vi nhìn anh cười meo meo: “Diệp Bành Đào, em mới phát hiện ra anh rất nổi tiếng đó, không chỉ ở trường nơi nào cũng nghe được đại danh của anh, thực sự rất nể phục nha”.

Diệp Bành Đào ha ha cười: “Hồi còn trẻ thì lông bông một chút thôi mà, làm cho Lăng Vi chê cười rồi”.

“Nói nhiều”.

Cổ Lăng Vi trừng mắt nhìn anh một cái, bỏ tay ra đi thẳng theo dì, để lại Diệp Bành Đào ngây ngô đứng cười một chỗ. Trang hoàng ở đây không phải lấp lánh huy hoàng như trong tưởng tượng, nhưng lại rất tinh xảo xa hoa, vật trang trí đều có vẻ rất nặng, dì út nhỏ giọng nói cho cô biết đây đều là vật phẩm vô giá, không phải là đồ dỏm đây, Cổ Lăng Vi lại âm thầm tặc lưỡi.

Khách ở đây cũng không nhiều, theo cơ chế quản lý hội viên, người bình thường có tiền cũng không vào được, đây là đặc quyền giai cấp.

“Nhị Tử, cậu biến nơi này rất được, rất có hơi thở văn hóa”.

Ông Tiểu Nhị nói: “Đương nhiên rồi, tôi là ai chứ, tuy không học vấn cao nhưng cũng là người có bằng cấp đó”.

“Được rồi, đừng đùa nữa, chúng ta đều là người nhà cả không cần tiếp đầu, cậu đi làm việc của cậu đi”.

“Lãi nhải hoài, Quân này, tôi dẫn mọi người đi quanh nhân tiện nhìn xem luôn, đây là thế giới thượng lưu tiêu chuẩn nhất, tối nay tôi làm chủ, anh phải uống hết mình đây”.

Nói xong quay người dẫn dò vài tiếng, người phục vụ dẫn mấy người đi, xa xa là núi xanh, mây trắng bao quanh đập ngay vào mắt, tâm tình cũng trở nên thư sướng hơn nhiều, ngồi ở dưới một tán cây uống nước, Cổ Lăng Vi không khỏi thở dài, cuộc sống như vậy cứ nhàn nhã như trong mơ ấy, quét mắt nhìn hai người cậu cháu chơi bóng phía trước, động tác đẹp mắt, diện mạo cũng đẹp trai, thượng đế đúng là không công bằng mà.

“Vi Vi, dì thấy Tiểu Diệp đối xử với con rất tốt, thế nào, nói cho dì nghe đến mức độ nào rồi, hôn chưa?”

Nghiêm Thuận Thuận cúi đầu thần bí hỏi, Cổ Lăng Vi đang ngậm một ngụm nước trái cây thì tắc giữa họng, khụ khụ ho khan nửa ngày mới hết, trừng mắt nhìn dì cảnh cáo: “Nghiêm Thuận Thuận”.

“Được rồi, được rồi, dì hỏi thôi mà, xem Tiểu Diệp kia bắt mãi chưa kìa, dì cũng biết chứ, vận đồng thân mật mới là nhân tố chuẩn bị cho tình yêu, anh tình em nguyện, thể xác lẫn tinh thần đều khỏe mạnh cả”.

Cổ Lăng Vi trắng mắt liếc dì lạnh lùng nói: “Về nhà con sẽ nói lại lời dì với ông ngoại bà ngoại”.

“Đừng nói mà Lăng Vi ngoan, dì đùa thôi đùa thôi, chuyện hai đứa dì không hỏi là được chứ dì, đừng keo kiệt thể chứ, chỉ biết cáo trạng thôi”.

Dì nhỏ chu miệng, bưng nước đu đu lên to miệng uống.

Cổ Lăng Vi nhìn hai người đằng xa, thở dài: “Dì này, dì nói nếu mỗi ngày đều như vậy rất không có ý nghĩa phải không, lãng phí sinh mệnh quá”.

Nghiêm Thuận Thuận bật cười: “Nếu cho dì cuộc sống mỗi ngày như thế tám đời dì cũng không ngấy, cháu lại nghĩ là lãng phí sinh mệnh, một ngàn tám trăm vạn tiền thu vào, cháu cũng không vào được, ồ, Ông tổng đưa người đến đây”.

Cổ Lăng Vi quay đầu, nhìn xe điện đi tới, người đàn ông áo trắng poio quần lam, trên đầu mang một chiếc mũ che nắng, vành mũ song song đôi mắt sáng đầy sắc bén làm Cổ Lăng Vi không khỏi kinh ngạc, Chu Tử Phong.

Nghiêm Thuận Thuận đứng lên nói nhỏ: “Vi Vi, người đàn ông này sao quen thế”.

Cổ Lăng Vi liếc dì một cái: “Đầu óc gì không à, không phải là dì gây họa thì đâu có một đồng phiến toái thể này”.

Ông Tiểu Nhị nhìn thấy Chu Tử Phong thì cung kính dẫn đến đây tự mình giới thiệu: “Chu ca, đây là thư kí của Lưu Thiếu Quân, vị này là ...”

Ông Tiểu Nhị còn chưa nói xong, Chu Tử Phong cả gợn vẻ tươi cười: “Cô bé, chúng ta lại gặp rồi”.

Ông Tiểu Nhị kinh ngạc: “Sao thế, hai người biết nhau sao?”

Cố Lăng Vi trong lòng hốt hoảng, chuyện này cũng không tiện nói ra, hàm hồ bảo: “Trước kia có gặp qua, xin chào ngài, Chu tiên sinh”.

Chu Tử Phong đảo mắt qua cô bé trước mặt, tươi tắn đứng đó, giữa trời xanh mây trắng cỏ mơn mơn như phụ họa, cả người giống như một đoán hoa kiều diễm lặng yên nở rộ, so với tư thế hiên ngang oai hùng trong ấn tượng thực sự như là hai người khác nhau, hợp hai người đó lại làm một càng khiến Chu Tử Phong nhớ đến một bóng dáng chôn sâu trong kí ức không thể xóa nhòa.

“Hóa ra là Chu tổng, hôm nay đúng là vinh hạnh, buổi tối cơm canh đậm bạc, Chu tổng đến thực sự rất hạnh diện”.

Lưu Thiếu Quân giao gậy đánh golf cho người bên cạnh, vươn tay nói.Chu Tử Phong cũng lịch sự bắt tay: “Lưu tổng sao nói thế được, lần trước nhận được thịnh tình của Lưu tổng, mời các huynh đệ tôi uống rất thoải mái, hôm nay đến thành phố C sao có thể để Lưu Tổng mời, Tiểu L, gọi sang tầng cao nhất của tòa nhà Giang Namm nói hôm nay tôi chiêu đãi khách quý, chuẩn bị tốt vào”.

Phía sau một người đàn ông mặt chữ điền áo quần phẳng phiu đáp ứng một tiếng rồi đi gọi điện thoại, Lưu Thiếu Quân cười: “Nếu Chu tổng đã thịnh tình như vậy thì từ chối đúng là bất kính, sớm nghe nói Chu tổng đánh bóng rất cừ, vừa dịp hôm nay có cơ hội, cùng nhau giao lưu một chút”.

Chu Tử Phong cười cười cùng Diệp Bành Đào khách khí nói vài câu, anh mắt có lúc đảo qua người Cố Lăng Vi, khóe miệng khẽ cười.Tao nhả tuấn tú không nói nên lời, người này lúc nào cũng có khí thế bức người như vậy, ánh mắt lại lạnh lùng không kém.

Nhìn đoàn người phía trước, Nghiêm Thuận Thuận chột hét to: “Vi Vi đi nhớ ra rồi, hần ta có phải là người ở quán bar đánh nhau lần trước, có phải không, phải không?”

Cố Lăng Vi thở dài: “Rốt cục đi cũng nhớ ra, cháu tưởng thần kinh của dì thô như cột điện rồi chues, dì đừng nói là cháu không cảnh cáo trước, cách hần xa một chút, hần không giống như cậu út của Diệp Bành Đào đâu”.

“Thôi đi, dì thấy mắt hần nhìn cháu chằm chằm thì có, cẩn thận cũng phải là cháu mới đúng, nhưng mà tối hôm đó không nhìn rõ, hóa ra đẹp trai như vậy, biết thế đi bởi hần uống một chén cũng không sao, chắc chắc.Vi Vi cháu đừng trách dì nói thật, Tiểu Diệp so với hần đúng là rất ngây ngô, đây mới là đàn ông biết không, cháu xemkhí chất kia, giờ tay nhắc chân đều đầy mị lực”.

Nghiêm Thuận Thuận sắc nữ như sói, Cố Lăng Vi chột nhớ lại buổi tối hôm đó, hần vung dao ra, quét mắt trước người đàn ông đó, không rõ người như vậy sao có thể thiên biến vạn hóa đến thế, quả thực làm người khác đoán không ra, đâu mới là con người thật, mê hoặc, khiến người ta dù biết nguy hiểm vẫn dụ hoặc đi vào, thần bí xâm nhập.

36. Chương 36: Bữa Tiệc Nào Cũng Có Lúc Tan

Bốn người đánh xong mười tám lỗ cũng là giữa trưa, Cố Lăng Vi cho tới bây giờ không chưa từng cảm giác được đến 12h lại có thể lâu như thế, Nghiêm Thuận Thuận cười cô, sống mà không biết hưởng, còn chỉ cho một số quy tắc cơ bản và kĩ xảo chơi với quả cầu nhỏ màu trắng đó nữa, Cố Lăng Vi vẫn không tăng thêm được tí hứng thú nào, không rõ cái quả cầu màu trắng này cứ phải đánh tới đánh lui làm cái gì nữa, thế mà mấy người đàn ông lại hứng chí bừa bừa, nhất là Diệp Bành Đào.

Ánh mặt trời chiếu xuống, anh cười rất thoải mái, thế nhưng lại khiến Cố Lăng Vi thất thần trong phút chốc, chột nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Bành Đào, lúc đó anh và ánh mặt trời dường như hòa làm một, sáng rực rỡ và mạnh mẽ, cô khẽ đứng lên, ánh mắt đảo qua Chu Tử Phong đang vung gậy, không khỏi nhếch miệng.

Golf là một môn vận động tam nhã, nhưng cũng không hề kém phô trương, trừ bốn người đàn ông đang ở ngoài thì còn có bốn cô em xinh đẹp cầm banh nữa, nhắm mắt theo đuôi, Cố Lăng Vi liên tưởng đến thời cổ đại lúc nào bên người cũng có nha hoàn, không nói nên lời.

Cơm trưa ăn ở hội quán, món ăn Quảng Đông thanh đạm lại tươi ngon, nhạt nhòa mà lại đẹp mắt, quả là tuyệt, sau khi ăn xong Cố Lăng Vi cùng dì út được dẫn đến phòng khách nghỉ ngơi, mấy người đàn ông thì đi quán bar trong hội quán uống rượu trò chuyện tiếp. Phòng khách thoải mái lại rất cách điệu, vào phòng, Nghiêm Thuận Thuận nằm úp sấp trên giường, cực kì thiếu hình tượng lẩn qua lẩn lại, Cố Lăng Vi nhìn quân áo trên người mình, nói: “Dì út à, dì có mang áo quần đến không, cho con mượn bộ đồ thể thao mặc đi, mặc thế này rất không thoải mái”.

Nghiêm Thuận Thuận ngồi xuống nhìn cô: “Như vậy mới đẹp, con xem mấy con mắt đều dán trên người đây là gì”.

Cố Lăng Vi liếc dì một cái, nghiêm mặt: “Đừng vô nghĩa nữa, nhanh lên”.

Nói xong đưa tay ra, Nghiêm Thuận Thuận thở dài, xách túi ra, đưa một bộ đồ thể dục màu trắng ném cho cô, hai phút sau, Cố Lăng Vi nhẹ nhàng khoan khoái đi ra: “Dì út, dì ngủ trưa một lát đi, không cần đi theo con, con đi ra ngoài một chút”.

Nghiêm Thuận Thuận than thở hai câu liền ngã chổng vó trên giường.

Hội quán diện tích rất lớn, hơn nữa các loại phương tiện đều đủ hết cả, phòng khách nằm ở một khu độc lập phía tây, phong cách chủ yếu là tòa nhà màu trắng, kiến trúc truyền thống, cổ xưa, có vài phần phá cách, Cố Lăng Vi tò mò xem thử, đứng ngoài cửa có thể nghe thấy bên trong vang lên tiếng leng keng của kim loại gõ, Allez, Non valuable, Gauche touchéPas, de touché, Action defensive... Các từ đơn thuật ngữ chuyên ngành tiếng Pháp mơ hồ truyền đến, dì út du học ở Pháp cho nên Cố Lăng Vi đối với tiếng Pháp cũng không xa lạ lắm.

Đẩy cánh cửa gỗ ra, bên trong là một khu đấu kiếm rộng lớn, chiều cao, chiều rộng đều đạt tiêu chuẩn, chỉ là ở đây không có người xem, chỉ có các nhân viên phục vụ, trọng tài và hai vị đấu kiếm mặc đồ màu trắng, kịch liệt giao chiến, Cố Lăng Vi xem không hiểu lắm, hình như người bên trái dành chiến thắng thì phải.

Người đàn ông tao nhã lùi về sau từng bước, đứng thẳng cởi chiếc mũ bảo hộ ra, nghiêng đầu nhìn Cố Lăng Vi cười, đưa thanh kiếm cho người phục vụ bên cạnh, đi tới nói: “Xem ra cô không chỉ thích đánh nhau kịch liệt, còn thích cả đấu kiếm”.

Cố Lăng Vi vội vàng khoát tay: “Không Chu tiên sinh, tôi thực sự dốt đặc cán mai lắm”.

Chu Tử Phong nở nụ cười: “Cô ở đây chờ tôi một lát”.

Mạnh mẽ dặn dò một cô, mặc kệ Cố Lăng Vi phản ứng gì, hắn xoay người đến phòng thay quần áo, rất nhanh, lúc cô đang rối rắm không biết có nên về hay không, Chu Tử Phong đã tiêu sái đi ra, chắc không đến hai phút.

Cố Lăng Vi không khỏi kinh ngạc nhìn, bộ dạng đó quả nhiên rất vừa lòng Chu Tử Phong, hắn sờ sờ đỉnh đầu cô nói: “Tôi vốn xuất thân là trinh sát, hai phút đã là rất nhiều rồi”.

Cố Lăng Vi ngẩn ra, hình như có nghe nói qua rồi, nhưng thật sự không có cách nào đem một người đàn ông tuấn tú tao nhã lại mạnh mẽ vang dội như vậy thành một người quân nhân được, vậy mà giờ khắc này đây, Cố Lăng Vi lại cảm giác điều đó chân thật hơn một chút, Chu Tử Phong từng là quân nhân, cũng từng được xưng danh là vua của giới trinh sát.

Nháy mắt cảm thấy người này không đáng sợ như thế, hoặc đơn giản đó vốn là một đồng chí cách mạng ôn nhu, có lẽ chính mình hiểu lầm gì đó, dù sao hai lần gặp nhau ở những tình huống không bình thường, Cố Lăng Vi tò mò nói: “Ông tại sao không ở lại bộ đội, mà lại thành thương nhân”.

Chu Tử Phong nở nụ cười, ngồi chỗ nghỉ ngơi ngoài trời của khu đấu kiếm, Chu Tử Phong cười tươi như có chút gì đó thần nhiên lẫn chua xót, ngẩng đầu nhìn Lăng Vi, lúc nào đó trước kia cũng có một cô bé như thế, mở to đôi mắt nhìn anh hỏi, vì cái gì lại không ở bộ đội, đôi mắt đó có phần oán giận bộc lộ cả ra ngoài, so với đôi mắt đơn thuần lúc này không hề giống nhau.

Ánh mắt hơi lóe lên: “Vì cái gì mà phải ở lại bộ đội chứ?”

Cố Lăng Vi nhúc nhích: “Làm lính trinh sát, rất lợi hại, đứng đầu bộ binh, không ở lại bộ đội chẳng phải rất đáng tiếc sao”.

Chu Tử Phong nhíu mi: “Tôi cũng chỉ là thiếu số, còn một cô bé như cô sao lại tham gia quân ngũ?”

Mắt Cổ Lăng Vi sáng lên, Chu Tử Phong nhất thời cảm giác được giống như giữa bầu trời đen tối, đội nhiên lấp lánh dần sao sáng hơn bình thường, ánh sáng trong lành như tụ lại trong đôi mắt cô bé ngồi đối diện, long lanh, sáng rõ động lòng người.

“Tôi từ nhỏ đã muốn tham gia quân đội, không phải là lính văn nghệ, mà là giống như ông vậy một lính trinh sát, có thể xâm nhập vào căn cứ địch xem từng binh sĩ tác chiến, hòa thành nhiệm vụ điều tra”.

Chu Tử Phong bật cười, lý tưởng của cô thực rất ngốc: “Trinh sát rất khổ, phải có thể năng, nhanh nhẹn cùng với ý thức tác chiến ở đủ tiêu chuẩn, một cô bé sẽ gặp rất nhiều khó khăn, tôi nghe nói cô học hệ tin tức không phải sao, tương lai làm phóng viên quân sự cũng tốt.”

Ánh sáng trong mắt cô dường như ảm đạm hơn, Chu Tử Phong cũng thấy tiếc nuối, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Trinh sát không thích hợp cho con gái, tin tôi đi, nguy hiểm rất cao, nếu như gặp bất trắc, tự thân mình phải tìm cách vượt qua, ngay cả như vậy cũng không thể đảm bảo được an toàn, giống như...”

Nói đến đây Chu Tử Phong đột nhiên ngừng lại, Cổ Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện hần trần ngập bi thương tuyệt vọng, cả người toát ra một thứ u buồn bất đắc dĩ, so với ấn tượng trước đây mà hần lưu lại trong cô, thực sự là hai người mâu thuẫn hoàn toàn.

Chu Tử Phong có năng lực kiềm chế rất tốt, chỉ một phút chốc sau đã khôi phục lại bình thường, ảm đạm cười: “nếu cô thực sự muốn làm trinh sát, tôi đưa cho cô địa chỉ này, ở đó là một câu lạc bộ của kì cựu lính trinh sát đấy, các kĩ năng đánh nhau, phối hợp, tin tôi đi, cô chỉ có lợi thôi”.

Chu Tử Phong cũng không biết mình chấp nhất như vậy làm gì, nhưng trong lòng có một giọng nói đốc thúc anh, không ngừng muốn tới gần cô, cảm giác của người rất quen thuộc.

Cổ Lăng Vi cảnh giác với hần cũng giảm đi nhiều, thấy mình đối với người ta cũng có điểm thất lễ quá, thậm chí còn hoài nghi hần là xã hội đen rồi vân vân nữa, hoang đường thật, cô mở miệng: “Sự việc lần trước, tôi thực sự xin lỗi, tôi nghĩ là, nghĩ là...”

Có chút ngượng ngùng nói tiếp, Chu Tử Phong chớp mắt vài cái: “Không sao đâu, có lẽ tôi cũng không phải loại người tốt đẹp gì, cho nên cô hiểu lầm cũng đúng thôi”.

Cổ Lăng Vi càng lo lắng bất an nói: “Cái kia, không phải, là tôi hiểu lầm, nghĩ đến ông từng là lính trinh sát, lại có thể như thế. Quên đi, tóm lại sự việc lúc đó thực sự rất xin lỗi ông”.

Chu Tử Phong trêu tức nói: “Tôi không còn là lính trinh sát, nhưng vẫn là một công dân, cho nên cô có thể yên tâm đi”.

Cổ Lăng Vi có chút rối loạn không biết nói thế nào.

“Vi Vi, cháu sao lại chạy đến đây, để dì tìm mãi”.

Nghiêm Thuận Thuận chạy tới, hướng Chu Tử Phong gật đầu: “Đi nào, cùng dì đi ngâm suối nước nóng”.

Cổ Lăng Vi chỉ kịp vẫy tay chào Chu Tử Phong đã bị dì út lôi đi, nét cười trên mặt Chu Tử Phong vơi đi một ít, đi về phía hành lang, cúi đầu nói thầm rất khẽ: “Em có cảm thấy cô ấy rất giống em không?”

“Vi Vi, cháu không phải nói Chu tổng không phải người tốt sao, dì thấy cháu ngồi nói chuyện đến là vui vẻ”.

Cổ Lăng Vi nói: “Trước kia cháu hiểu lầm, là người xuất thân từ lính trinh sát sao có thể là xã hội đen được chứ, có phải không dì?”

Nghiêm Thuận Thuận xoa xoa đầu cô: “Ngốc, lãnh đạo còn sâu một nữa là, đảng viên thì có thể chứng minh được cái gì chứ, quên đi, Chu tổng người ta cũng không giống người xấu lắm, nhưng mà người đàn ông này quá sắc bén cường hãn, không dễ chọc đâu, hắc hắc! Được rồi, hai chúng ta cũng không quan hệ gì, lần này đi công tác dì và cháu phải tranh thủ hưởng thụ thêm, mau, thừa dịp Lưu tổng cao hứng, chúng ta tiêu phí chút đi”.

Cổ Lăng Vi trắng mắt liếc dì một cái, dì chiếm tiện nghi còn chưa đủ sao mà giờ còn làm mặt đó.

Buổi tối ở phòng vip cao nhất khu Giang nam, Diệp Bành Đào và Lưu Thiếu Quân rõ ràng cảm giác được Cố Lăng Vi và Chu Tử Phong thân thiết hơn, trước kia thì cứ như tình địch mà phòng bị, giờ thì biến mất hoàn toàn, hơn nữa Lưu Thiếu Quân cũng thấy được ánh mắt Chu Tử Phong nhìn vợ cháu trai mình, không chỉ đơn thuần như vậy, không khỏi trầm tư.

Ăn cơm đến chín giờ mới tan, Cố Lăng Vi ôm ba suất hải sản đem về. Hai người trèo tường đi vào trong trường học, cũng là lúc vang tiếng chuông tắt đèn, cả khu kí túc xá tối đen một mảnh, chỉ có đèn từ sân thể dục phát sáng ra.

Cố Lăng Vi cầm túi trong tay giơ lên: “Em về đây”.

Diệp Bành Đào bất mãn giữ chặt tay cô lại: “Nói thế là đi à, đâu thế được, còn nữa, anh chưa hỏi em đâu, sao Chu Tử Phong lại thế, mắt đưa mày lại, không phải nói em cách xa hẳn một chút rồi sao?”

Cố Lăng Vi khẽ nhíu mày, kiên nhẫn giải thích: “Diệp Bành Đào anh hiểu lắm rồi, trước kia ông ta là lính trinh sát, cũng là đảng viên, gia đình rất trong sạch mà.”

“Trong sạch à? Em gốc quá, đảng viên, trinh sát thì trong sạch, em không phải coi trọng hẳn chứ?”

“Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Anh nói bậy, vậy em thẹn quá hóa giận chứ gì, đừng tưởng anh không biết, cho tới nay em không phải đều thích loại đàn ông như thế sao, giống như Viễn lúc trước vậy”.

Diệp Bành Đào càng sốt ruột, nói mà không kịp nghĩ, thực ra trong lòng anh đối với chuyện Viễn và Cố Lăng Vi thực sự không hề quan trọng lắm, nhưng vẫn để ý, Cố Lăng Vi tức giận đỏ bừng, không buồn quan tâm anh nữa, cánh tay dùng sức muốn thoát ra, Diệp Bành Đào lại càng rối hơn, nhất quyết không buông, còn dùng lực giữ lại, thân thể ép tới, vậy cô sau tường, giọng bắt đầu hối hận: “Anh xin lỗi Lăng Vi, anh ghen quá, nhìn ánh mắt Chu Tử Phong nhìn em anh càng không khống chế được mình, hơn nữa, anh cũng rất sợ, Lăng Vi, anh thực sự rất sợ”,

Hối hận sợ hãi rồi bất an, Cố Lăng Vi cứng người dần dần cũng thả lỏng hơn, ngẩng đầu lên định hôn anh một chút. Diệp Bành Đào làm sao có thể buông tha cơ hội ngay trước mắt này, cúi đầu hôn cô, kịch liệt triển miên.

“Ai? Ai ở đó đây? Hai người hệ nào?”

Đội duy trì trật tự chiếu đèn pin đến, Diệp Bành Đào nhanh nhẹn ôm cô vào trong ngực, quay đầu lại hét lên: “Là Diệp đại gia hệ chỉ huy, cut”.

Đội duy trì trật tự lúc này mới thấy rõ là Diệp Bành Đào vội vàng bỏ chạy, Cố Lăng Vi ở trong ngực anh cười khanh khách, Diệp Bành Đào gian xảo nói: “Lăng Vi, chúng ta tiếp tục đi”.

Cố Lăng Vi nhắc chân hung hăng giẫm lên chân anh một cái, thừa dịp anh cúi người thì đẩy một phen: “Tránh ra đi, đại sắc lang”.

Tăng tốc lao về phía kí túc xá nữ, Diệp Bành Đào ôm chân nhảy vài cái, âm thầm cắn răng nghĩ, em chạy đi, xem anh lần sau thu thập em thế nào, hừ! Cô bé này ra tay cũng mạnh quá đi, muốn mưu sát chồng à...

Bởi vì có Diệp Bành Đào gia nhập, cuộc sống ở quân đội của Cố Lăng Vi luôn có một chút bí mật ngọt ngào, hai người cãi nhau không ít, thậm chí chia tay, nháo nhào nhiều thứ nữa, cuối cùng không hiểu vì sao, giống như những tình yêu khác, không hoàn mỹ, âm ỉ ngọt ngào trở về bên nhau.

Toàn quân tiến hành chỉnh đốn và cải cách, quyết định thành lập đội nữ điều tra cũng được tạm lùi, Cố Lăng Vi cùng với đội trưởng Vu mà nói đều tiếc nuối không ít, nhưng cũng là do hoàn cảnh, hai người không thể nào thay đổi được.

Cố Lăng Vi có thể hoàn thành chuyên ngành văn hóa, nâng cao khả năng đánh đơn lẻ của mình, hi vọng có cơ hội khác, dù gian khổ, cô cũng cực kì vui vẻ, tình bạn, tình yêu, thậm chí bài vở và luyện tập, tổ chức thân thể. Trường quân sự bốn năm, có thể nói là bốn năm thu hoạch của Cố Lăng Vi, giấc mộng quân sự của nữ sinh thời đó, cũng là tiền một nửa thành quân nhân.

Vì sao lại nói một nửa, đội trưởng Vu từng nói qua, chưa thành lính bộ đội, đương nhiên chưa thể xem là một quân nhân chân chính.

Diệp Bành Đào năm trước đã vào quân khu ở thành phố B kiến tập, một năm sau đã có bước tiến dài, trung úy sĩ quan, còn được gọi là một gạch hai sao, cho dù vượt qua thử thách như thế nào, anh cũng chứng minh được năng lực của mình thực sự xuất sắc, Trịnh Viễn cũng ở cùng liên đội với anh như trước, làm Chỉ đạo viên, Cố Lăng Vi có đôi khi cũng lo lắng ột trăm người dưới trướng bọn họ, hai người ở cùng với nhau, có thể nghĩ, ai cũng đừng mơ làm bậy, hai người này mới chính là tổ tông chuyên làm bậy.

Chuyện Cố Lăng Vi không hiểu chính là Trịnh Viễn và Hồ Đan Đan, Hồ Đan Đan sau khi tốt nghiệp vào quân báo trung ương, một năm sau phóng viên xinh đẹp Hồ Đan Đan không ai không biết, nhưng mà quan hệ giữa Hồ Đan Đan và Trịnh Viễn lại không hề rõ ràng như trước, không ai hiểu.

Ánh mặt trời tháng năm chiếu lên song cửa phòng 308

Kí túc xá bốn người đều trầm mặc, không khí nồng đậm nỗi buồn biết ly.Sắp chia tay, cái gọi là không có buổi tiệc nào không kết thúc, bốn người được điều đến bốn nơi, Trương Lệ Hồng được phân đến quân khu Tây Tạng, nhưng ai cũng biết đó là nơi đây gian khổ.Trương Lệ Hồng lại vô cùng cao hứng, ít nhất cô có thể ở lại bộ đội, tuy kĩ năng quân sự của cô rất xuất sắc nhưng văn hóa lại không cao, không đủ tiêu chuẩn, kết quả như thế cô đã vừa lòng lắm rồi, so với bị cho về, thậm chí tự mưu sinh thì cô may mắn hơn nhiều lắm.

Lý Dĩnh thì được phân đến quân khu phía Nam, Hiểu Vân tới khu của cha cô, cụ thể là ở đâu thì đến đó mới biết, đây là đợt điều động thứ hai, trường quân đội người ra như nước, mà Cố Lăng Vi, biểu hiện xuất sắc, các hạng mục kĩ năng đi đầu, có thể ở lại dạy học, hệ chủ nhiệm cũng nói với cô vài lần đều bị cô từ chối.

Cô không nghĩ mình cứ ở trường quân đội cả đời, cô có lý tưởng của cô, cô muốn đi bộ đội, muốn thử nghiệm chân chính cuộc sống quân lữ, không hề trì hoãn, Cố Lăng Vi được phân đến quân khu tốt nhất thành phố B, chuyện này ai nhúng tay vào, không cần nghĩ cũng biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương quá dài, cuộc sống trường quân sự chấm dứt, phần sau bắt đầu, chân chính là cuộc sống bộ đội.Đối với Chu Tử Phong, đây chính là vị hôn phu của Hải Vân, từng có một thời tiếc nuối trong quá khứ, cũng từ đó làm nên điểm đen trong tính cách của anh, có người tranh luận, như vậy là ra vẻ, nhưng rất được lòng người đứng không, hahaha.

37. Chương 37: Đen Tối Hướng Đến Ánh Mặt Trời

“Lăng Vi, cảm ơn cậu”.

Hà Hiểu Vân chân thành nói.Cúi đầu nghẹn ngào, Cố Lăng Vi nhìn lên, bốn năm, trước kia là một cô bé yêu ớt ngạo mạn, thời gian giống như dòng nước chảy, trước mắt lại là một Hà Hiểu Vân nội hàm, thông minh sắc sảo, đôi mắt ngân nước nhưng vẫn rất sáng.

Bạn thân cực kì ăn ý, không cần nói cũng hiểu được, hiểu lẫn nhau, Cố Lăng Vi cảm giác hốc mắt mình nóng lên, ôm chầm lấy Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng bước tới ôm lấy hai người: “Còn mình nữa”.

“Còn mình nữa...”

Lý Dĩnh cũng không chịu nằm ngoài đi tới, ai cũng không nhìn được nữa, khóc to, hơn nửa ngày, bốn người mới buông ra, cho nhau một nụ cười ngượng ngùng, trong sáng, nhưng lại nồng đậm nỗi buồn ly biệt.

Người thứ nhất đi chính là Trương Lệ Hồng, tiếng còi xe lửa vang lên, Cố Lăng Vi chuẩn bị một phong thư từ trước, đưa cho Lệ Hồng, Lệ Hồng không kịp xem đó là gì, sân ga cùng với ba người bạn đã ở lại sau lưng, phong thư rất dày, rất nặng, Trương Lệ Hồng mở ra, một chồng tiền rất dày, còn có một tờ giấy ở giữa, nét chữ xinh đẹp của Lăng Vi phía trên: “Một bình rượu, cùng bạn nói chuyện xưa?Đúng là phong cảnh Giang Nam rất đẹp, hoa rơi sẽ gặp nhau lần nữa.Thanh danh, vinh dự, vui vẻ, nếu so với tình bạn, đó chỉ là bụi cát, hướng chỉ tiền bạc càng không là gì cả, Lệ Hồng, thuận buồm xuôi gió”.

Nước mắt trào ra, ướt lên tờ giấy mỏng, phút chốc trở nên nặng trĩu.

Lý Đình cất bước, kí túc xá chỉ còn lại Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, Hà Hiểu Vân không muốn cùng Lăng Vi rời đi sớm thế, dù không phải cách nhau quá xa, về sau còn gặp lại nhưng cũng không thể như bây giờ. Đối với Hiểu Vân mà nói, Cổ Lăng Vi là người bạn đầu tiên từ lúc chào đời đến nay, lại giống như ngọn đèn trong cuộc đời cô vậy, bởi vì Lăng Vi, Hà Hiểu Vân mới thấy được thế giới, ngay cả ba cô cũng nói, không ngờ con mình trong quân đội lại có thể thông minh như thế.

Hà Hiểu Vân biết tất cả đều nhờ Lăng Vi cả, Lăng Vi rất đặc biệt, vừa là bạn cũng vừa là thầy, dù sao Hiểu Vân biết chính mình được điều đến đơn vị của ba, chậm một chút cũng không sao, cho nên muốn cùng Lăng Vi đi xem thành phố B một chuyến, thuận tiện quấy rối Diệp Bành Đào luôn, làm cho hắn phải tiêu tiền tiêu tiền, đầu thế không công mà cho hắn chiếm Lăng Vi chứ.

Lăng Vi cũng có một người vừa là thầy vừa là bạn. Trước khi xuất phát, Cổ Lăng Vi đi tìm Chu Tử Phong tạm biệt, bốn năm ở trường cô học được rất nhiều, sau này nhận Chu Tử Phong làm anh, Lăng Vi dần tiếp xúc nhiều hơn, hội quán Phong Giang kia, Cổ Lăng Vi đã trở thành khác quen, nghiêm túc mà nói, hội quán Phong Giang rất giống miêu tả của Chu Tử Phong, một câu lạc bộ trinh sát, đánh nhau, bắn tỉa, và các trò chơi quân sự, hệ thống quy mô khổng lồ.

Ông chủ Lưu Trường Giang là bạn của Chu Tử Phong, sở dĩ gọi là Phong Giang bởi vì Chu Tử Phong đầu tư, giao cho Lưu Trường Giang quản lý, cho nên nơi này tuyệt đối không phải dựa vào buôn bán mà sống.

Lưu Trường Giang là quân nhân xuất ngũ bị thương, chỉ còn một chân, nhưng vẫn là cao thủ, súng ống đến tay ông đều có thể dễ như trở bàn tay, một phút đã tháo lắp xong, tốc độ kinh người, động tác liên tục, người này so với Vu đội trưởng còn cao thủ hơn, ông dạy cho rất nhiều kiến thức về súng ống, kỹ năng bắn tỉa, xem như là một người huấn luyện viên ngoài biên chế của Cổ Lăng Vi.

Người thầy khác chính là Chu Tử Phong, Chu Tử Phong có trình độ đánh nhau điêu luyện, từng khiến cho Cổ Lăng Vi khiếp sợ, không chỉ động tác võ thuật đẹp, mà các đòn đều là sát chiêu, có thể một chiêu mà chế địch.

Đánh nhau không chỉ chiêu mà quan trọng là tốc độ, trực tiếp giết chết đối thủ, bảo toàn chính mình, nói trắng ra là người ta chết, mình sống, bằng không thì mình chết, không có lựa chọn nào khác, khốc liệt mà trực tiếp, đây chính là Chu Tử Phong nói.

Anh cố chấp bắt Cổ Lăng Vi phải nắm năm nguyên tắc cơ bản:

1. Lợi dụng mọi thứ đoạn để chế địch
2. Nhắm toàn lực tấn công vào chỗ yếu nhất của địch.
3. Khi công kích không được mất đi cân bằng của bản thân, phải đảm bảo bình thăng bằng
4. Lợi dụng lực người khác để tăng cường lực công kích của mình.
5. Ra đòn chuẩn xác, kiên quyết, rèn luyện nhiều, phải tập chiến đấu thực, không ngừng nâng các tốc độ là công kích động tác, chuẩn tác và sức mạnh.

Sau năm điều này, anh cũng yêu cầu Cổ Lăng Vi luyện nhiều hơn, cuối năm đó, Diệp Bành Đào phải đi thành phố B, không ngừng quần quýt lấy Cổ Lăng Vi, cô dường như phải dành toàn bộ thời gian ở Phong Giang hội quán, thậm chí nghỉ hè cũng không về, vì thế ai kia chờ đợi nàng đến thăm giải nỗi khổ tương tư đã bị sụp đổ một trận, suýt nữa mỗi người một ngả.

Diệp Bành Đào siêu biến thái, độc chiếm ghen tuông nữa, biến thái đến mức Cổ Lăng Vi thấy anh nên đi khám bác sĩ tâm lý nữa cơ, cô lo cho Chu Tử Phong bị cảm, hai người cũng âm ỉ thật to, bởi vì Cổ Lăng Vi tiếp xúc với Chu Tử Phong, thậm chí có Lưu Trường Giang giật dây, Chu Tử Phong thành công nhận Lăng Vi làm em mà cũng không tiêu tan được hết, thành kiến với Chu Tử Phong của ai kia vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Cổ Lăng Vi cũng biết Diệp Bành Đào nhân nhượng mình, cho nên lần này điều động công tác, anh lên lút gối trò đưa cô đến cùng chỗ với anh, Cổ Lăng Vi cũng không nói gì, dù sao cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, ở thành phố B cũng gần nhà hơn, hơn nữa cô thừa nhận, cô cũng muốn ở bên cạnh Diệp Bành Đào, dù có lúc cãi vã, nhưng đa số thời gian, anh vẫn là một người bạn trai hết mực.

Đứng bên ngoài toàn nhà tập đoàn Tử Phong, Cổ Lăng Vi vẫn không quen lắm, công ty của Chu Tử Phong sản xuất thuốc là chính, vùng ngoài thành còn có một khu sản xuất thuốc quy mô, tục ngữ nói cướp cũng không bằng bán thuốc, cho nên Chu Tử Phong ở thị trường này trở nên cực kì thành công, là xí nghiệp mới nổi danh cả nước, so với cậu của Diệp Bành Đào không thua kém, đều là thương nhân thành đạt,

Phong Giang hội quán nằm ở vùng ngoại thành, bình thường Cổ Lăng Vi đều trực tiếp đến đó gặp Chu Tử Phong, rất ít khi đến nơi này, hôm nay vì muốn tạm biết anh mới phá lệ đến tổng bộ công ty.

Cổ Lăng Vi kéo lại bộ quân trang, ngẩng đầu ưỡn ngực bước qua cửa lớn, vào đại sảnh đến chỗ tiếp tân, cô ấy cung kính nói: “Cố tiểu thư, cô đã tới, mời ngồi bên này một lát, tôi sẽ gọi điện đến văn phòng tổng giám đốc”.

Cổ Lăng Vi gật đầu, ngồi xuống sofa bên cạnh, một cô bé đưa ly cà phê lên, Cổ Lăng Vi nhấp một ngụm, thở dài trong lòng, cô có một người anh cực phẩm cuộc sống đầy chất lượng, nói thật, không hề giống quân nhân chút nào, cùng anh tiếp xúc lâu, Cổ Lăng Vi phát hiện Chu Tử Phong ăn uống, quần áo, đồ dùng thậm chí cả hoàn cảnh công tác đều cầu kì kinh khủng, hưởng thụ tối đa, có phần xa xỉ nữa, nhưng cũng rất tao nhã.

“Cố tiểu thư, tổng giám đốc mời cô lên”. Cổ Lăng Vi đứng lên, thẳng tắp đi đến thang máy, bóng dáng cô biến mất sau thang máy, Tiểu Trương mới đi làm một tháng tò mò hỏi: “Trần Tả, nữ binh này là ai thế, xinh quá, là tình nhân của Chu tổng sao?”

Trần Tả liếc cô một cái: “Nói bậy bạ, là em gái của Chu tổng, học ở trường quân đội đấy, sĩ quan cấp úy đứng đắn lắm, chức nghiệp quân nhân”.

Tiểu Trương bĩu môi: “Anh cái gì, anh em đều là ngụy trang cả”,

Trần Tả nói: “Cậu cẩn thận, lời này đến tai Chu tổng thì cậu thảm rồi, đây không giống những cô gái khác đâu, là người yêu quý của Chu tổng đấy”.

Nói tới đây giọng nói được hạ đến mức thấp nhất: “Thực ra mình cũng hiểu được Chu tổng đối với em gái thái độ có gì đó, không biết tương lai có thể trở thành tổng giám đốc phụ nhân của chúng ta không, dù sao cũng không đoán được, chúng ta là nhân vật nhỏ, quan hệ không nhiều, cố gắng làm việc là được rồi”.

Cổ Lăng Vi cũng biết mình trở thành đề tài nói chuyện của người khác, nên khi vào thang máy đến tầng cao nhất, vội bước qua thảm dày ở hành lang, đến văn phòng xa hoa của Chu Tử Phong, bốn phía là cửa sổ sát đất, giống như đưa cả thế giới vào, không hề che đậy không gian, còn có những đồ trang trí tinh xảo, đơn giản mà giá trị.

Trên tầng này là lần thứ hai cô đến, nhưng hai lần đều không nói nên lời, Chu Tử Phong đang ngồi kí văn kiện phía trước, bên cạnh là thư kí Tiểu Triệu và giám đốc.

Chu Tử Phong đưa tập giấy lên cho Tiểu Triệu, ngẩng đầu nhìn cô cười: “Tiểu Vi Vi của chúng ta sao hôm nay rảnh thế, tưởng quên anh rồi chứ?”

Cổ Lăng Vi khẽ cười, chào hỏi Tiểu Triệu, thư kí Triệu biết ý xoay người đi ra ngoài.

Cô bước đến bên người Chu Tử Phong, nghịch ngợm cười nói: “Anh à, em thấy anh mới đúng là không rảnh để nhớ đến người em gái này đó”.

Chu Tử Phong nhún mi: “Sao lại nói thế?”

Cổ Lăng Vi ha hả cười: “Đừng tưởng em ở trường quân đội thì không biết gì nha, chuyện bát quái của anh ở thành phố C là náo nhiệt nhất”.

Nói xong còn thuận tay giờ giờ tờ báo lấy từ dưới lâu mang lên, đặt trước mặt anh.

Chu Tử Phong nhìn lướt quá, hôm qua có tham gia một bữa tiệc rượu những người nổi tiếng, có mấy ngôi sao mới nổi cũng ở đó, bị bọn nhà báo trà trộn vào, ảnh chụp là hình anh đang khiêu vũ với một ngôi sao, kĩ thuật rất tốt, nhìn qua cứ như có ẩn tình, phía trên còn có một tiêu đề hấp dẫn: “Lãng tử tình trường Chu ít động tâm, ngọc nữ XX có hi vọng mới trở thành cô bé lộ lem”.

Chu Tử Phong nhăn mày vò tờ báo, vất vào sọt rác: “Rác rưởi, mấy tờ báo vô lương tâm nói hươu nói vượn không suy nghĩ, Vi Vi em học hệ tin tức chuyên như vậy mà cũng tin”.

Cố Lăng Vi nháy mắt mấy cái: “Tin hay không cũng có sao chứ, anh cũng nên tìm chị dâu cho em đi, tuy đàn ông bốn mươi mốt như hoa thật đấy, anh cũng phải nhanh lên, năm tháng như thoi đưa lắm”.

Chu Tử Phong mắt chợt lóe lên: “Vi Vi, anh mới ba mươi bốn tuổi thôi, đến bốn mươi còn lâu lắm, sao nào, cả em cũng ghét bỏ anh già sao, lòng anh tan nát mất”.

Cô xùy xùy cười nhạo: “Được rồi, anh, ai nói già chứ, anh không già chút nào hết, ông hoàng kim cương đứng số một ở thành phố C, bao người vây quanh như thế chỉ có anh thôi, nhưng mà vẫn cần có một ngôi nhà, lúc anh mệt có thể về nghỉ ngơi”.

Chu Tử Phong nhích lại gần, trêu chọc: “A! Hóa ra Tiểu Vi Vi hôm nay đến làm bà mai à, nếu có chị dâu, anh cũng sẽ không thương em như bây giờ đâu”.

Cố Lăng Vi nghịch ngợm cười: “Phải thế này này, có chị dâu rồi càng thương em hơn chứ”.

Chu Tử Phong nhìn bổ dạng tình nghịch của cô, khẽ cười: “Tiểu Vi Vi của chúng ta bận rộn như vậy, lúc nào rảnh thì đều nhớ đến thăm anh, anh đương nhiên không thể không biết tốt xấu rồi”.

Nói xong ấn phím trên bàn: “Tiểu Triệu, hủy bỏ cuộc hẹn tối nay, tôi đi ăn cơm với em gái”.

Vào phòng vip cao nhất ở lầu Giang Nam, Cố Lăng Vi căn chiếc đĩa, ngẩng đầu nhìn Chu Tử Phong ngồi đối diện, tay cầm ly rượu tằm tằm nhìn cô, chưa động đĩa, Cố Lăng Vi gấp một miếng trứng tôm, đặt vào đĩa của anh: “Anh, ăn cái này nhiều vào, đừng uống mãi thế, nếu không bệnh đau dạ dày mãn tính của anh lúc nào mới lành được”.

Chu Tử Phong cười, nụ cười đầy ấm áp: “Có bà quản gia nhỏ quan tâm thế này bệnh dạ dày đã khá hơn nhiều rồi”.

Cô đặt đĩa xuống, từ từ nói: “Anh, em phải đi, em được phân đến quân khu ở thành phố B, sáng sớm sẽ đi tàu”.

Chu Tử Phong ngỡ ngàng: “Không phải giáo viên ở hệ của em còn suất sao không...”

“Anh, em muốn làm bộ đội, tuy khổ một chút nhưng em vẫn muốn làm một người lính chân chính”.

Cố Lăng Vi kiên quyết nói.

Sắc mặt Chu Tử Phong thoáng buồn: “Vi Vi, bộ đội không tốt như em nghĩ đâu, vấn đề này anh thấy rất tệ. Không phải em muốn hoặc là em có đủ bản lĩnh để đi, phức tạp lắm, rất không thích hợp với em, nghe anh đi, ở lại trường làm giáo viên, an toàn thoải mái, hơn nữa anh cũng có thể chăm sóc em hơn”.

Cố Lăng Vi nhẹ cắn môi: “Không, anh và cô Lưu cứ bảo em phải thế này thế nọ, không phải em không chọn giáo viên, mà em không muốn quá an nhàn, nếu làm giáo viên thì trước kia em đã không trái ý ba mẹ mà thi vào trường quân đội rồi”.

Chu Tử Phong nhăn mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đá cẩm thạch phát ra từng tiếng vang nhỏ, lâu sau mới nói: “Nếu không anh tìm người điều em về điện báo quân đội được không, cũng phù hợp với ngành của em, em thấy thế nào?”

Cố Lăng Vi cảm động, nâng ly lên: “Cám ơn anh, không cần đâu, em muốn làm một tân binh từ thấp nhất rồi thích ứng dần”.

Nói xong nháy mắt vài cái: “Tuy không được như anh và anh Lưu thành vua trình sát nhưng mà tối thiểu cũng đủ tư cách của một người lính”.

Chu Tử Phong lắc đầu cười, xoa xoa trán cô: “Con bé này sao cố chấp thế chứ, đúng là chứ đâm đầu vào tường chưa quay lại mà, hôm nay anh cũng được dịp sáng mắt rồi đó, cơm cũng ăn không nổi”.

Cố Lăng Vi le lưỡi, hào sảng nói: “Hôm nay em mờ, lát nữa anh đi ra bờ sông uống rượu được không?”

Cô mang theo một gói khoai to đi theo Chu Tử Phong vào thang máy, đây là tòa nhà cạnh bờ sông mới được xây dựng chưa lâu, cô tính như trước kia, mua rượu rồi cùng Chu Tử Phong ngồi ngoài bờ uống, nhìn cảnh nước non tâm sự, đáng tiếc trời không tốt chút nào, họ vừa đi từ siêu thị mua rượu ra, mưa đã mênh mang một mảng.

Bởi vậy Cố Lăng Vi mới bị Chu Tử Phong kéo đến đây.

Tòa nhà kết cấu toàn bộ không gian đều rộng mở, phòng bếp đến phòng ngủ phòng tắm, cho nên có vẻ trống trải, to như vậy còn có cả cửa sổ sát đất, nhìn ra là những chiếc đèn từ thuyền chài trên sông, ngựa xe như nước, như dầm lên cả thành phố C dưới chân mình, trên nền là một tấm thảm lông trắng, bước lên mới nhẹ nhàng thoải mái làm sao.

Chu Tử Phong ném hai chiếc đệm ra cạnh cửa sổ: “Nơi này thế nào, có thể nhìn quang cảnh bên ngoài, cũng không bị mưa, phù hợp với yêu cầu Vi Vi nhà mình rồi chứ”.

Cố Lăng Vi tò mò nhìn xung quanh: “Đây là đâu ạ?”

“Nhà anh”.

Cô gật đầu: “Anh có vẻ thích không gian cao tầng nhỉ, văn phòng cũng thế, nhà cũng thế”.

Chu Tử Phong ngồi xuống, mở chai rượu ra đưa cho cô: “Trước kia anh ở nhà lợp tôn, lợp tôn em biết không, mùa đông thì bị đông chết, mùa hè thì nóng như lửa, phòng thì đầy đồ, xoay người cũng khó, lúc đó anh nghĩ, tương lai có tiền, anh sẽ ở nơi cao nhất lớn nhất”.

Cố Lăng Vi không khỏi ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô, Chu Tử Phong luôn cao cao tại thượng, giống như quý tộc vậy, bây giờ lại liên tưởng đến nơi nghèo nàn lợp tôn.

Anh thấy cô há miệng bộ dạng rất kích động, cũng không muốn nhớ lại thời kì đó nữa, không muốn để ý: “Em không tin à, thực ra mẹ anh không phải là vợ của ba anh, quên đi, không nói chuyện này nữa, nói về em đi, em ngoan như thế, chắc trước đây hạnh phúc lắm hả?”

Cố Lăng Vi biết anh không muốn nói về mình, nhún nhún nói: “Em trước đây rầy ngoan, không bao giờ cãi lộn...”

Giọng nói nhẹ nhàng tinh thể phát ra kể về thời ấu thơ với những câu chuyện đầy thú vị, Chu Tử Phong nghiêng đầu nhìn, đèn tường nhu hòa chiếu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xinh đẹp lạ thường, đôi mắt lấp lánh, giống như ánh sáng trong đêm, đôi môi màu hồng phớt máp máp như ẩn như hiện, như một quả nho đáng yêu, cực kì đáng yêu.

Lúc đầu anh thấy cô rất giống Hải Vân, thậm chí đã từng mê hoặc anh, nhưng dần dần mới biết, thực ra đó hoàn toàn là hai người khác nhau, năm đó cùng với Hải Vân anh không hề chán ghét, nhưng mà lại bị bối cảnh của cô hấp dẫn, dù sao khi đó trong mắt ba anh chỉ là một đứa con không nên có, anh không cam lòng.

Mẹ mất đi, anh hận thù cả thế giới, loại thù hận này khiến anh không hề hối hận mà lợi dụng tất cả, Hải Vân cũng vậy, cô gái ngoan đó đến khi mất cũng không biết, khi đó anh không thật sự yêu cô, nhưng cô lại coi trọng anh hơn sinh mệnh, thành công khiến anh nhớ cô mãi mãi, cả đời không quên được, áy náy hiếm có bám lấy cuộc đời anh.

Nhưng Cố Lăng Vi lại cứ thế tiến vào mắt anh, không thể chống lại mà cũng không muốn chống, Chu Tử Phong biết tình cảm của anh dành cho cô rất lạ kì, như bản năng hương đến ánh mặt trời, cho dù anh luôn tồn tại giữa bóng đêm.

Tuy rằng một khi anh ra ngoài ánh sáng có thể trở thành tro bụi, nhưng anh vẫn muốn tới gần, gần hơn chút nữa, muốn hấp thụ tia nắng mặt trời ấm áp kia.

Cô bé hình như có chút say, miệng nói liên tục, mắt cũng không mở ra được nữa, đầu tựa vào vai anh, thoảng ra mùi rượu nhẹ, cô bé không hề phòng bị anh một chút nào, Chu Tử Phong hạ thấp vai xuống để cô dựa thoải mái hơn, lát sau cô ngủ thật, tình cảm ấm áp toát ra từ người cô, giống như đã nhập vào anh tận xương tủy

38. Chương 38

Mảnh mai, dù đứng ở đâu cũng như cây tùng xanh mát, cũng giống như cây mai hồng trên đỉnh núi sau mùa tuyết đông, cứng cỏi nghị lực phi thường.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân ra khỏi ga tàu, đã thấy cách đó không xa một chiếc xe jeep quân dụng và hai người lính có chút to lớn đứng bên, hình như là người do Diệp Bành Đào phái tới, Hà Hiểu Vân cười nói: “Lăng Vi, hai người kia là thuộc hạ của Diệp Thiếu nhĩ, sao giống như ông Hanh ông Cáp trước miếu thế?”

Cố Lăng Vi trừng bạn một cái rồi đi qua, Trương Thiết Trụ và Tôn Bằng lúc này mới phục hồi được tinh thần, nhìn quân hàm trung úy trên vai Cố Lăng Vi, vội vàng nghiêm, đưa tay theo chuẩn thức quân đội, trong lòng thâm nghĩ, cừ thật, một cô bé như thế mà hơn bọn họ cả cấp bậc dài.

Thấy hai người chào, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân có chút không thích ứng kịp, ai ra khỏi mái trường quân đội đều được phong hàm trung úy, cho nên cô thoáng xấu hổ, nhưng phản ứng quân nhân lập tức làm động tác chào lại, nghiêm nghị theo nghi thức: “Chào hai vị, tôi họ Cố, cô đây họ Hà”.

“Cố?”

Trương Thiết Trụ sững sờ, chần chờ hỏi: “Cô là Cố Lăng Vi, là bạn gái của liên đoàn trưởng Diệp chúng tôi”.

Hà Hiểu Vân nháy mắt bị chọc cười bốn cợt nói: “Đúng đó, cô ấy là người mà liên đoàn trưởng Diệp mấy anh ngày đêm mong nhớ, một ngày mà không gọi điện hôn bạn gái một lần còn chê ít, sao nào, chưa thấy ảnh bao giờ hay sao mà ngạc nhiên thế?”

Tôn Bằng bên cạnh ngơ ngẩn, nhìn hai người quân nhân trước mặt, đánh giá một chút rồi trầm tĩnh nói: “Diệp liên đoàn trưởng ngày nào cũng lấy ảnh ra xem, chúng tôi muốn ngắm một cái cũng bị anh ta đá bay rất xa, làm bộ quý giá lắm ấy”.

Cố Lăng Vi khẽ cười, vươn tay ra: “Chào mọi người, làm quen một chút, tôi là Cố Lăng Vi, cô ấy là Hà Hiểu Vân, tốt nghiệp trường quân đội thành phố C”.

Trương Thiết Trụ mặt hồng lên, bàn tay to lau lau vào quần rồi mới vươn tới cầm tay cô: “Tôn Bằng, còn không mau đưa chị dâu và đồng chí đây lên xe đi, ai kia sốt ruột cả ngày rồi, coi chừng bị cấm vận bấy giờ”.

Hà Hiểu Vân cười hả hả: “Sao thế, Diệp liên đoàn trưởng vẫn bá đạo vậy à...”

Tôn Bằng láu cá kể hết chuyện từ trước đến nay cho Hà Hiểu Vân, từ khi đoàn 358 đóng tại đó cho tới giờ, hai người náo nhiệt cực kì, Cố Lăng Vi cũng tò mò đánh giá thử, khu này dựa vào vùng núi lớn, nhưng lại rất thê lương, xe jeep còn chưa đến được điểm đóng quân đã thấy phía xa Diệp Bành Đào đang đi đi lại lại không ngừng, phía sau là một nhóm lính tò mò lộ đầu nhìn ra: “Đội hai đâu, lăn ra đây cho tôi, thậm thà thậm thụt ở nơi nào rồi, như rùa ấy”.

Diệp Bành Đào hét lớn một tiếng, đội hai có Trương Thiết Trụ được cử đi đón người, nhiệm vụ vinh quang đón chị dâu lại giao ột tên đại ngốc, trong lòng càng đè nén, ai cũng tò mò hơn về bạn gái của liên đoàn trưởng, bởi vậy cả đám mới thậm thụt ở đó để nhìn người, muốn xem chị dâu được liên đoàn trưởng Diệp ngày ngày nhắc tới, gì đó mà tiên nữ giáng trần, ai ngờ bị Diệp Bành Đào nhìn thấy, gọi tên, đành phải rù rờ đi ra.

Diệp Bành Đào trong lòng sốt ruột lắm, vốn cô bé kia có thể đến sớm từ vài ngày trước, thế mà mặc anh khuyến can, kéo dài đến hôm nay, tuyệt không thương xót anh nửa năm nay tương tư khổ sở, xem anh thu thập cô thế nào, nhìn phía đường không có chút tăm hơi nào, Diệp Bành Đào đang tức khí lại thấy Tiểu Trường cùng đồng lính lăm lăm nhét nhìn, tìm được nơi trút giận: “Tiểu Trường, mang theo lính của cậu chạy mười vòng cho tôi, chạy không xong không được ăn cơm, đi”.

Nói xong đã thấy tiếng còi xe từ xa truyền tới, Tiểu Trường và các anh em đội hai không biết từ nơi nào lao ra, rầm một tiếng làm đổ luôn cửa lớn, tròng mắt của mấy người như đèn pha ô tô, nhìn chăm chăm chiếc xe trước mắt, nghĩ đến mệnh lệnh của Diệp Bành Đào càng dở khóc dở cười, đúng là xú tiểu tử mà.

Trịnh Viễn đứng một bên không phản ứng gì, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía xa, đội hai hét lớn: “Này này, tôi nói này Tam Trường, nhìn kia, sao trên xe lại có hai người nữ, trong phải tên Trương Thiết Trụ kia hoa mắt đón nhầm người chứ”.

Khóe miệng Diệp Bành Đào nâng lên, trong lòng vui mừng hời, phải để cho cái lũ kia mở mắt ra, ai mới là vợ của ta chứ.

Xe dừng lại, Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi bị trận địa trước mặt làm cho hoảng sợ, nhìn qua một cái giống như cả liên đội trăm người đều ở đây, phía sau có chen chúc đồng lính hậu cần nấu ăn cầm vá nữa, cô không thể không kinh ngạc, cô ngốc, cái đồng lính này còn ngốc hơn, ai thấy qua quân nhân xinh đẹp đến vậy chứ, đương nhiên phải ra xem rồi.

Diệp Bành Đào từng bước đi sang, trừng mắt nhìn Hà Hiểu Vân một cái: “Cô đến làm gì?”

Kinh nghiệm trong quá khứ của Diệp Bành Đào đối với mấy cái bóng đèn phong 308 này cho thấy, từ trước đến nay chả có gì hay ho cả, Hà Hiểu Vân ha hả cười: “Đồng chí Diệp không chào đón tôi sao, vốn Lăng Vi muốn để tôi đến nhà cô ấy, thuận tiện thăm quan thành phố B hai ngày, chính tôi tự đề nghị đến thăm liên đoàn trưởng Diệp đó chứ, hóa ra liên đoàn trưởng Diệp không chào đón nhỉ”.

Diệp Bành Đào hưng tận liếc nhìn Cố Lăng Vi một cái, thầm nghĩ đúng là cô bé vô lương tâm mà, nhưng mà hảo hán không tính chuyện trước mắt mới là thức thời, anh lập tức biến sắc nói: “Hoan nghênh hoan nghênh, sao lại không chào đón được chứ, đều là đồng chí cả mà, Tiểu Trường, tới giúp mang hành lý, các đồng chí mệt rồi”.

Tam Trường mắt sáng lên, vội chạy sang cầm hành lý của Hà Hiểu Vân, Diệp Bành Đào đứng bên cạnh Cố Lăng Vi lớn tiếng nói: “Khỏi cần lên lút nhìn, đây là chị dâu mấy người, vợ của Diệp Bành Đào, thế nào anh em, đẹp không?”

“Đẹp lắm, chào chị dâu”.

Tiếng của cả đội vang vọng tận trời, mặt Cố Lăng Vi đỏ bừng lên, liếc Diệp Bành Đào một cái, rồi nghiêm, đưa tay chào theo nghi thức quân đội, cả đám người rộ lên tiếng khen ngợi, Diệp Bành Đào khẽ cười: “Chị dâu cũng thấy rồi, ở đây làm gì nữa, xuống chỗ, đi đi, đội hai, hình phạt vừa rồi bỏ”.

Cả đám lính cười vang một tiếng, Trịnh Viễn đi sang: “Lăng Vi, lâu không gặp”.

Nói xong vươn tay, cô khẽ cười, định đưa tay ra liền bị Diệp Bành Đào tóm lại: “Được rồi, Viễn, người một nhà không cần bày vẽ, mai mình nghỉ ba ngày, liên đội giao cho cậu, huấn luyện bọn nó nghiêm khắc vào, mình thấy ai cũng tinh lực tràn đầy hết đây, tập lại bài diễn tập mang xích đi, chăm sóc tốt vào”.

Nói xong nhắc hành lý của Lăng Vi lên, bước nhanh về phía nhà khách

Nhà khách nằm ở phía bên kia của đoàn bộ quân khu, bộ dạng nóng nảy của Diệp liên đoàn trưởng được đổi thành hình tượng hết sức ôn nhu, đi thẳng một đường sợ mấy tên chiến hữu chạy ra chào hỏi nữa thì khổ, nhưng mà cũng đã làm cho Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân ở phía sau hoảng sợ không ít, hai nữ binh xinh đẹp như vậy, đi ngang qua nơi đoàn 358 đóng quân quả thực có thể so với việc bước chân vào nơi lang sói, nhưng mà Diệp Bành Đào trừng mắt thì còn đáng sợ hơn cả sói lang, ai cũng không dám xem nhiều, cảnh tượng thực sự rất buồn cười.

Qua cửa sổ thủy tinh của khu nhà đoàn bộ, Chu đội trưởng đoàn 358 nhìn thấy cảnh tượng tức cười kia nhướn mày nói: “Lão Ông à, xem tên tiểu tử Diệp Bành Đào kia cho tôi thấy thế nào là con thiêu thân vì tình yêu nha, hai mắt liếc háy ngang dọc đến tôi mà cũng run bắn cả người”.

Lính cần vụ gõ cửa vào đưa tài liệu, nghe thấy thế bật cười: “Báo cáo đội trưởng, bạn gái Diệp liên đoàn trưởng đến, hơn nữa còn cực kì xinh đẹp, có khi còn hơn cả ngôi sao điện ảnh nữa chứ”.

Chu đội trưởng phì cười: “Thằng nhóc nhà cậu muốn lấy vợ rồi hả, nhưng mà bạn gái Diệp Bành Đào à, sao tôi chưa nghe nói tên đó có bạn gái nhỉ, đột nhiên lại xuất hiện một cô, hay là tên này chơi đùa trốn

cửa ra ngoài, Lão Ương, tìm người theo dõi tên này cho tôi, đứng để nó phạm sai lầm, không thì ông cũng không yên đâu”.

Ương chính ủy nói: “Lão Chu ông lo nhiều quá đấy, cô bạn gái này tôi có biết, chuyện từ khi Diệp Bành Đào còn ở trường quân đội kia, cũng nhiều năm rồi, hơn nữa Diệp tham mưu cũng sớm chấp nhận nên mới có thể phân đến chỗ chúng ta”.

“Cái gì, ông nói thằng nhóc Diệp Bành Đào này mang bạn gái đến đoàn chúng ta, không được, đưa về, tôi ở đây không thu lính cửa sau, bình hoa thì phải làm văn công, cho chúng ta là bộ đội tác chiến, ở đây làm cái khỉ gì”.

Ương chính ủy khẽ cười: “Cố Lăng Vi, được nuôi dưỡng ở trường quân đội chính quy cực tốt, liên tục bốn năm đạt loại ưu về kĩ năng quân sự, năm trước trường tổ chức thi đấu, đội nữ của cô nhóc này giành quán quân, lão Chu, người ta cũng không phải vào bằng cửa sau, bản lĩnh thực sự rất lớn, nếu tôi không biết chắc ông đã sớm tiễn cô bé đi rồi, không chỉ xinh đẹp mà còn có bản lĩnh, có khi sau này sẽ trở thành át chủ bài của quân khu chúng ta, hiếm có một nhân tài toàn năng như vậy, bởi vì thế tôi mới để cô bé lại, cô nhóc này, không tầm thường.”

“Cố Lăng Vi?”

Chu đội trưởng nhìn qua cửa sổ, vừa lúc thấy đoàn người kia đã dừng lại dưới lầu, không khỏi ngậy người một lúc, cười nói: “Tên nhóc Diệp Bành Đào này lúc nào cũng chỉ la hét, mắt nằm trên đầu, ngau cả Hồ Đan Đan trước kia cũng không nhìn vào mắt, hóa ra là vì cất giấu một cô vợ xinh đẹp như vậy. Nhìn cái tính tình như lửa của nó, giờ mới biết kiềm chế đấy, không chừng báo cáo kết hôn cũng sớm được gửi lên thôi”.

Hai người nhìn nhau hiểu ý nở nụ cười.

Buổi tối, căn tin đội hồng nhất được một trận vui vẻ, phàm là lính đội hồng nhất hôm nay đều được dịp ưỡn thẳng lưng, ai cũng mặt hồng lên cả, so với khi thi đấu được giải quán quân còn vinh quang hơn nhiều. Tin bạn gái Diệp liên đoàn trưởng đoàn đến chấn động cả binh lính đoàn 358, đội trưởng lính cần vụ Tiểu Trịnh tuyên bố rằng, bạn gái của Diệp liên đoàn trưởng không chỉ có khuôn mặt đẹp mà còn một dáng người yếu điệu, không những thế vô địch cả cuộc thi trường quân sự, bắn bia, đánh nhau, kĩ năng quân sự không ai sánh bằng, ai nhìn cũng mê tít mắt”.

Nhóm lính đội hồng nhất được dịp mà kiêu ngạo, không thềm để người khác vào mắt, lính cái gì chứ, một chút cũng không thua kém người ta đâu, Diệp liên đoàn trưởng đức hạnh như vậy, ai chẳng biết là con át chủ bài của đội Hồng nhất, của cả liên đoàn, Diệp Bành Đào lại là con cưng của Chu đội trưởng, so ra đã thấy lém hơn cái đội này rồi, thế mà giờ cả chị dâu cũng bị bại bởi đội Hồng Nhất nữa, hỏi có tức không chứ, sao chuyện tốt cứ bị đội này cướp hết. Nhưng mà bọn họ chỉ tức chút thôi, lễ mừng của đội Hồng Nhất hôm nay còn náo nhiệt hơn cả lễ mừng năm mới nữa.

Cử hành một nghi thức chào mừng đơn giản không kém phần long trọng, nói thật, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân bị cảm động sâu sắc lắm rồi, loại nhiệt tình này không thể nào là giả, tất cả các lính dù mập ốm cao thấp đều cực kì đáng yêu, xem ra Diệp Bành Đào cũng rất biết cách lãnh đạo, Cố Lăng Vi biết chỉ huy là một nghệ thuật rất khó, mình vĩ đại chưa chắc là có một đội xuất sắc, vậy mà chỉ vừa mới cầm binh đã tốt như thế, quả nhiên Diệp Bành Đào là di truyền, điều này Cố Lăng Vi chưa từng nghĩ tới.

Trong ấn tượng của cô, Diệp Bành Đào chả khác gì lưu manh, nhưng khi anh mặc đồ lính lại rất gọn gàng ngăn nắp, Cố Lăng Vi không gặp anh cũng nửa năm rồi, anh thành thực hơn nhiều, cũng đảm đương được tư cách của một quân nhân, khuôn mặt tuần tú đen đi không ít, so với trước kia còn đẹp trai hơn nữa.

Hôm nay Diệp Bành Đào cực kì vui vẻ, nửa cái bánh ngô là một ngụm rượu, sau đó sẽ nhìn Cố Lăng Vi mà ngậy ngô cười. Bộ dạng ngốc nghếch này đúng là trò vui. Nhưng mà vui quá hóa buồn, uống rượu xong còn chưa kịp nói ra suy nghĩ của anh trong nửa năm qua với cô đã bị Tiểu Trường và Nhị Cai đưa về kí túc xá ngủ.

Dù sao cũng chưa kết hôn, làm quân nhân, hơn nữa lại ở quân doanh, Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào đều phải chú ý ảnh hưởng. Không được quá mức thân thiết, Trịnh Viên sai Tôn bằng đi chăm sóc Diệp Bành Đào, còn mình thì đưa Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân về nhà khách.

Hà Hiểu Vân thông minh, vừa thấy ý tứ này đã chạy trước, để lại Trịnh Viễn và Cố Lăng Vi chậm rãi tản bộ nói chuyện phía sau.

Có thể bình tĩnh đi bộ cũng nhau như thế, chuyện của hai người họ đã không có gì nữa rồi, nhưng đối mặt với Trịnh Viễn, Lăng Vi lại không có phần rung động như trước kia, giống như nhặt nhều đi rất nhiều.

“Em có khỏe không?”

Trịnh Viễn nhẹ hỏi, trong bóng đêm lại có chút phiền muộn, cô dừng bước, quay đầu nhìn anh kiên định nói: “Trịnh học trưởng, em tốt lắm, bước đầu thực hiện được ước mơ của mình, nhưng mà còn xa nữa mới đến đích, cho nên em mỗi ngày đều rất cố gắng”.

Nói xong khẽ cười: “Thực ra Bành Đào giúp em một việc, đó chính là dám thử, nếu ngay cả thử cũng không dám thì còn làm được gì nữa, đúng không Trịnh học trưởng?”

Nhìn bóng dáng xinh đẹp yếu điệu khuất bóng sau cầu thang, Trịnh Viễn thở dài thật sâu, trải nghiệm, anh cũng muốn trải nghiệm, nhưng đã sớm bỏ lỡ rồi, một sai lầm vĩnh viễn không thể nào cứu vãn.

39. Chương 39: Gian Kế Của Diệp Bành Đào

Gian kế của đồng chí Diệp Bành Đào là sắp xếp cho Tôn Bằng cùng hai người lính nữa quê ở vùng này đưa Hà Hiểu Vân đi thăm thú thành phố B, trước đó tuyên bố làm cho cô muốn chối cũng không chối được, tuy chi phí toàn bộ sẽ được gạch chi trả, nhưng mà chỉ có một chút thời gian không thể không quần lầy Lăng Vi được, đây mới là mục đích Hà Hiểu Vân tới đây.

Sau khi Diệp Bành Đào được chuyển đi, các cô ở phòng kí túc xá 308 tham ăn cổ ngóng nước miếng chảy dài, lại không dám bỏ tiền túi đi ăn cho đỡ thèm, trên hết tất cả, là vì, nhà Trương Lệ Hồng vốn không có điều kiện, cho nên ba người các cô ăn ý tuyệt đối bỏ tiền trợ cấp lấy danh nghĩa của cô gửi về cho nhà, tuy không nhiều nhưng tối thiểu cũng giúp đỡ được phần nào.

Trước kia lúc có Diệp Bành Đào, nhờ phúc của Lăng Vi, mỗi tuần đều được ra ngoài ăn ngon, ăn thành quen, Diệp Bành Đào đi một năm mà cứ như thành hòa thượng, mỗi ngày đều phải ăn đồ ở căn tin, cho nên trong lòng Hà Hiểu Vân tính toán thật lâu, có nên so đo với Diệp Bành Đào một phen không, ai cho hấn bắt cóc Cố Lăng Vi chứ.

Nhưng mà quả nhiên Diệp Thiếu vẫn như cũ, tuy trước mặt Lăng Vi mới cực kì khách khí với cô thôi, nhưng Hà Hiểu Vân quyết định không so đo với hấn, dù sao chỉ cần có Cố Lăng Vi bên cạnh thì Diệp Thiếu có bất mãn cũng vô dụng, đời này họ quyết phải ăn hết tiền của hấn haha.

Ngồi trên chiếc jeep của liên đội, Hà Hiểu Vân càng nghĩ càng đắc ý, không khỏi cười ha hả, Tôn Bằng và Phùng Kim Ba đang lái xe cũng bị làm cho hoảng sợ, đồng thời liếc cô một cái, Tôn Bằng hỏi: “Đồng chí Hà Hiểu Vân có chuyện gì vui vậy, kể cho chúng tôi nghe với?”

Hiểu Vân khoát tay: “Chuyện này không thể nói, chỉ hiểu mà không diễn tả bằng lời được, được rồi, Diệp liên đoàn trưởng các anh nói chúng ta đi đâu cũng được, hấn có tiền, hai người thấy chỗ nào ở đây nổi tiếng thì mang tôi tới, cơm trước rồi đi tản bộ ngắm cảnh sau, hôm nay hai người theo tôi được nhờ rồi đấy”.

Tôn Bằng và Phùng Kim Ba có chút khó xử nói: “Chúng tôi có tiền trợ cấp và tiền lương cũng không ít, nhưng còn phải chiều cố gia đình của bốn người bạn còn khó khăn, thực sự không dư dả gì, tôi phải tận lực tiết kiệm”.

Hà Hiểu Vân bật cười: “Tiền lương, tiền trợ cấp hai người cũng không cần phải dùng nó để ăn cơm, nếu không thì đã chết đói từ lâu rồi, tôi biết rồi, không cần phải giải thích cho hấn, tôi hiểu hấn lắm chứ, tôi với cái tên liên đoàn trưởng kia quen nhau 3 năm rồi, lúc hấn còn theo đuổi Lăng Vi nhà chúng tôi, tôi cũng hỗ trợ không ít, thế mà giờ tạ ơn thôi cũng keo kiệt vậy”.

Tôn Bằng Và Phùng Kim Ba nhìn nhau, thầm nghĩ, đồng chí này cũng là bạn chị dâu mà sao không giống gì hết vậy, chị dâu hiền lành như vậy, nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, làm cho người ta thật thoải mái, nghĩ đến đây, Tôn Bằng khẽ nói thầm.

Hà Hiểu Vân nghe được liền cười to chỉ vào mặt anh, nói: “Cái gì, anh nói Lăng Vi hiền à, Tôn Bằng, mắt anh rốt cục là dài đến mức nào rồi, Lăng Vi mà hiền thì thế giới này không có bạo lực, về rảnh thì hỏi Liên đoàn trưởng mấy người, hẳn kể cho nghe sẽ hiểu”.

Nói tới đây, Hà Hiểu Vân lại cười tiếp. Thùng giấm chua Diệp Bành Đào không thích Cổ Lăng Vi cùng nam sinh khác tiếp xúc quá nhiều, cô thì lại thích đánh nhau cho nên Diệp Bành Đào toàn phải lấy mình ra cho cô tập, từ đầu tới cuối vẫn cần rằng kiên trì, bởi vì nếu hẳn không cho cô tập thì cô sẽ đi tìm anh trai để luyện, mà cái tên Diệp Bành Đào lòng dạ hẹp hòi kia đương nhiên không muốn, cho nên hai năm kia bị đánh không ít, bây giờ nhớ tới bộ dạng khổ sở chật vật kia Hà Hiểu Vân đều không nhịn được cười.

Tôn Bằng, Phùng Kim Ba sưng sốt, tuy rằng nghe nói chị dâu lợi hại đấy nhưng Diệp liên đoàn trưởng luôn là thần tượng trong mắt mọi người, anh hùng như thế mà lại bị Cổ Lăng Vi mãnh mai đánh, cách nào cũng không thể chấp nhận được.

“Ba hoa, đồng chí Hà Hiểu Vân, chủ tịch Mao dạy chúng ta làm người phải cầu thị”. Tôn Bằng nói có sách mách có chứng phản bác.

Hà Hiểu Vân trắng mắt nhìn họ: “Tôi rất cầu thị mà, quên đi, hai người không tin thì thôi, cứ đi hỏi Trình chỉ đạo viên là biết. Nếu không tin nữa thì tìm Lăng Vi so chiêu đi, hai người sẽ thấy thân thể nhỏ bé này không chịu được một quyền của cô ấy nữa”.

Tôn Bằng và Phùng Kim Ba như bị sét đánh trúng, ngây ngốc nhìn Hà Hiểu Vân, trong đầu nhớ đến bộ dạng ôn nhu hoàn hảo nói chuyện của chị dâu, làm sao có thể giống như Hà Hiểu Vân nói. Chẳng lẽ thật là không thể nhìn bên ngoài được, hơn nữa, nếu thực sự như vậy, bọn họ có nên lo lắng cho tương lai của Diệp liên đoàn trưởng không đây.

Nhưng mà họ lo lắng cũng có chút dư thừa, lúc này Diệp Bành Đào đang rập tâm mang hành lý của Cổ Lăng Vi đặt sau xe jeep, kếp cô lên xe mà đi, ba ngày nghỉ tuy không lâu nhưng anh cũng đã chờ gần một năm rồi, co nhóc vô lương tâm nay năm mới trở về mới thấy mặt được một chút bởi vì anh còn nhiệm vụ, nhưng mà hôm qua, mình lại say bét nhè, đừng nói là ôm, ngay cả hôn cũng không có, cho nên Diệp Bành Đào sắp bốc hỏa rồi.

Hạ quyết tâm lần này phải dọn dẹp thu thập cô thật tốt, không hầu hạ anh đằng hoàng, chỗ nào cũng không cho đi, nửa năm không thấy mặt thế mà cô vẫn cứ không lạnh không nóng như thế, Diệp Bành Đào càng hờn dỗi, mặt đen như cậu nhóc bị dành mất đường ăn, cực kì không được tự nhiên, Cổ Lăng Vi đối với loại hành động thơ ngây của ai kia đã sớm miễn dịch rồi, về phương diện này Diệp Bành Đào đúng là có chút ngây thơ buồn cười, hơn nữa đối mặt với tình trạng lúc này đây cô cũng đỡ khóc đỡ cười, nhưng mà cô cũng sai thật, cho nên mới dung túng cho tình tình đùa giỡn của anh lần này, dù sao không để ý tới anh, mình đâu có đi được, thế mới nói Diệp liên đoàn trưởng của chúng ta đã sớm bị Vi Vi hiểu thấu.

Diệp Bành Đào quay xe vào một khu gần công viên phía đông nắng mặt trời rực rỡ, hình như là một tòa nhà mới xây không lâu, nhiều chỗ còn chưa hoàn thành, ở đây cũng không phải là cao nhưng rất đẹp, cửa kính được điêu khắc trên mặt kính, gác cổng nghiêm ngặt, bảo vệ nhận ra Diệp Bành Đào nên để mở cửa cho họ vào, bên trong còn hấp dẫn hơn, một vườn hoa nhỏ ngay giữa trung tâm khu ở tấc đất tấc vàng này.

Cổ Lăng Vi ngẩng đầu nhìn khu nhà nghi ngờ hỏi: “Đây là chỗ nào vậy?”

Mắt Diệp Bành Đào sáng quắc nhìn cô một cái, không nói gì, thuận thực đỗ xe dưới tầng ngầm, một tay cầm hành lý, một tay kéo cô, trực tiếp vào thang máy, thang máy đến tầng mười sáu, mở ra là một không gian rộng lớn như vậy, Cổ Lăng Vi còn chưa kịp nhìn bố cục xung quanh, Diệp Bành Đào đã ném hành lý trong tay, kéo cô lại rồi ẩn vào bức tường sau lưng, hôn kịch liệt.

Quân trang rơi xuống trên mặt đất, tay anh vuốt tóc cô, giữ chặt đầu cô bừa bãi hôn, lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào từng bí cảnh, bắt lấy tù nhân nhỏ mềm mại, quấy lầy, dây dưa truy đuổi, âm thanh khiến người ta tim đập mặt đỏ vang lên, nhiệt độ xung quanh cũng tăng vùn vụt.

Cổ Lăng Vi bị tình cảm của anh bùng nổ làm thiêu cháy thành tro mắt, cả người khí lực rụng rời, tay vô lực bám lên cổ anh, chấp nhận lấy kích thích ngọt ngào xâm lược. Cô có thể cảm giác được rõ ràng, vật nam tính nóng rực phía dưới, còn cả hai chân như sắt giữ chặt chân cô.

Bàn tay to của anh từ eo không ngừng sờ soạng âu yếm, Cổ Lăng Vi cảm giác cả người như bị thiêu trong lửa, nháy mắt đốt hết thần trí của cô, bị Diệp Bành Đào ôm đi lúc nào, đưa đến giường lớn mềm mại khi nào, cô đều không rõ, thần trí trở về là khi phía dưới cơ thể đau đớn xé rách.

Cảm giác đau đớn xa lạ lan tràn khắp cơ thể, khiến Cổ Lăng Vi không hít một hơi, mở mắt nhìn Diệp Bành Đào, nhưng ánh mắt ai kia không hề có chút nào áy náy: “Vi Vi, anh yêu em, anh yêu em...”

Hơi nóng mang theo lời yêu, những nụ hôn của anh dày đặc buông xuống, tay cô không tự giác đưa lên ôm lấy tấm lưng cường tráng của anh, thân thể đau đớn khiến óng tay cô đâm vào người anh, thấy cô phản ứng, Diệp Bành Đào như càng kích thích, anh rốt cuộc không nhịn được nữa, lý trí hoàn toàn tán loạn, cắn răng kịch liệt tiến lên, biên độ động tác càng ngày càng mạnh, tiết tấu cũng càng lúc càng nhanh.

Cổ Lăng Vi không thích ứng nổi cú đầu rên rỉ, nhưng lại càng chi phối dục vọng của đàn ông, giống như một loại thuốc kích tình, Diệp Bành Đào lại càng thêm phóng túng, đau đớn qua đi thay bằng một cảm giác khoái hoạt không nói nên lời, khoái hoạt chồng chất lên nhau rồi tới đỉnh, nháy mắt bùng phát, như pháo hoa nở rộ khắp trời, như ngày trăng năm ấy, bên cạnh hồ nhìn trời đêm.

Một ngày một đêm ngồi xe lửa, tối qua còn không được nghỉ ngơi, bị cuốn theo vận động kịch liệt, Cổ Lăng Vi không chống đỡ nổi mà mê man, Diệp Bành Đào thì một chút buồn ngủ cũng không có, anh mừng đến điên rồi, hai người vừa rồi hợp nhau đến như thế, lâng lâng đến mức không ngủ nổi, linh hồn và cơ thể kết hợp lại, thì ra cùng cô gái mình yêu âu yếm lại tuyệt vời, sung sướng đến muốn ngừng mà không ngừng nổi, hạnh phúc tới mức Diệp Bành Đào nghĩ thôi mà cũng muốn bay lên thành tiên rồi.

Diệp Bành Đào không phải là một tên nhóc để chễm chệ ngây ngô, kinh nghiệm tuy không phải bậc cao thâm gì nhưng cũng đã từng không ít, cuộc sống bẽ tha trước đây anh cũng không phải người tốt đẹp gì, năm đó học trung học, chơi đùa một trận, anh tình nguyện, lúc đó là trước khi anh gặp Cổ Lăng Vi, anh thậm chí đã ôm một chị năm tư năm trên cỏ sân vận động mà đã chiến, đương nhiên, không thể để Lăng Vi biết được, bằng không anh không sống nổi mất.

Cổ bé này cổ hủ y như một bà cụ vậy, thế nên hai người yêu đương gần bốn năm mà chưa từng xảy ra sự kiện sủng hỏa nào, thanh đạm như tu hành ấy, đôi khi Diệp Bành Đào buồn bực ghé gối, mình sao có thể không chế bản thân được, dục vọng này, chỉ cần gặp cô là đã không thể nào kìm hãm nổi, lần này nếu không phải cô bé này cho anh muốn làm gì thì làm, có khi còn phải chờ tiếp nữa.

Một năm mới thấy mặt, có cặp tình lữ nào thế không, so với Ngưu Lang Chức Nữ còn thảm hơn, nếu anh không thu ít lợi tức thì xin lỗi bản thân quá, chỉ là cô thuận theo như thế, thực sự ngoài mong đợi của Diệp Bành Đào, vốn anh cũng không vội vàng đến thế, kế hoạch vạch ra là hai người sẽ có một bữa tiệc lãng mạn sau đó mới dụ dỗ cô, thực hiện mục đích của mình.

Nhưng mà vừa rồi anh lại không khống chế được, sự việc cứ thế mà xảy ra, Diệp Bành Đào cũng thấy chả có gì là không đúng cả, trong lòng anh Cổ Lăng Vi đã sớm là vợ mình, ghen lâu như thế cũng đã quá không có chút tình người nào rồi, một người đàn ông đầy xúc cảm và ước ao như anh, tâm sinh lý bình thường, nếu mỗi tối cứ tiếp tục mơ mộng về hình dáng của cô nữa, rồi lại tự tay giải quyết ỉn thời gian quá dài, rất không tốt cho sức khỏe.

Dự mưu đã lâu, giờ lại vô tình thực hiện được, Diệp Bành Đào nhất thời không rõ tâm tư của mình bây giờ nữa, cho nên mới ôm Lăng Vi vào ngực, cười ngây ngô cả buổi.

Một lát sau ai kia mới cảm nhận ra hai người mờ mờ nhiều quá, ôm không thoải mái cho nên mới cẩn thận ôm giai nhân bị người ta bán đi cũng không biết này vào phòng tắm, nằm trong bồn tắm cực lớn xa xỉ, để nước rửa đi sạch sẽ, thoải mái cực kì.

Diệp Bành Đào lại một lần nữa phải cảm tạ cậu út hào phóng, nơi này là khu nhà xa hoa mà cậu mở, bởi vì Diệp Bành Đào xin xỏ nhiều lần, chờ Lăng Vi tốt nghiệp sẽ làm báo cáo kết hôn, cho nên Lưu Thiệu Quân cũng là cậu út phải chuẩn bị lễ vật là phòng tân hôn này đây, hơn nữa còn phảo trang hoàng, thuê cả người thiết kế, còn tự mình trông coi, yêu cầu phải vừa tinh xảo lại còn đậm nét, nơi nào cũng được đầu tư kỹ lưỡng.

Ba tháng trước thôi, chìa khóa mới đến tay của Diệp Bành Đào, Diệp Bành Đào bắt đầu kế hoạch, hôm nay rõ cực cũng được đền bù như mong muốn, anh cười vô cùng thỏa mãn, cẩn thận kì cọ cho cô bé nằm trong

ngực, ngực của cô bé này lớn hơn của người khác nhiều lắm, trắng nõn mềm mại dưới nước lại trở nên trong suốt sáng màu, quá mê người.

Bàn tay tinh tế xinh đẹp, lại bị quá nhiều vết chai, khác hẳn với da thịt trắng tuyết, cảm giác thấy mình sắp không thở nổi nữa, Diệp Bành Đào vội vàng đứng lên, dùng khăn tắm bao lấy hai người, về lại giường.

Diệp Bành Đào cũng không ngốc, cô bé này là lần đầu tiên chắc chắn sẽ không thoả mái, mình mà không quan tâm tiếp tục làm nữa, không chừng phúc lợi sau này cũng mất, cho nên anh phải đè ép ngọn lửa bất lương trong lòng, ôm cô vào trong lòng, nhìn gương mặt lúc ngủ say mà thâm cân nhắc, về phải viết báo cáo kết hôn ngay, dù sao hai người ở cùng một khu, kết hôn rồi nhiều thứ khác cũng tiện hơn.

Càng nghĩ càng thấy tuyệt vời, ai kia ôm vợ mà ngủ quên mất. Cố Lăng Vi mở to mắt nhìn đèn trên trần nhà, nhất thời không nghĩ ra được đây là đâu, giật giật cơ thể, bất giác a một tiếng, cả người đau như bị xe tải cán qua.

Bên hông còn có một bàn tay to vòng qua eo, trí nhớ chậm rãi trở về, quay đầu lại đã thấy Diệp Bành Đào bên cạnh gối, anh ngủ có vẻ rất ngon, cả người như thỏa mãn lắm vật, khóe miệng còn cong lên vì gian kế được hoàn thành, khuôn mặt tuần tú có vẻ gì đó rất trẻ con, mắt nhắm nghiền, lông mi dài hạ xuống.

Cố Lăng Vi vươn tay sờ nhẹ, lại bị một bàn tay to nắm chặt thắt lưng, nghiêng người đã bị Diệp Bành Đào đặt xuống dưới thân, vừa rồi còn ngủ ngon như thế, vậy mà giờ lại chuẩn xác tìm được mô coi, hôn kịch liệt, mãi nửa ngày mới chịu buông ra, Diệp Bành Đào cười ha hả nói: “Vợ à, buổi sáng tốt lành”.

Cố Lăng Vi bật cười, hơi thở hỗn hển, đẩy anh ra: “Buổi sáng cái gì nữa, anh ngủ mê hả”.

Khí lực quá mạnh mẽ, Diệp Bành Đào không phòng bị nên bị cô đẩy ngã xuống giường, trần truồng lộ ra trước mặt Cố Lăng Vi, bộ dạng cực kì buồn cười, Cố Lăng Vi mặt đỏ lên, lấy gối ném lên người ai đó, xấu quá, nhưng mà lại khẽ cười vui vẻ.

Diệp Bành Đào xấu hổ cầm gối che lấy điểm chính yếu giữa hai chân, xông tới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, cô bé này trở mặt với anh, xem anh thu thập em thế nào...”

Cố Lăng Vi cũng không phải ngồi không, hai người đánh nhau nửa thật nửa giả trên giường, một hồi cô cả người nhũn ra, tay chân không nghe sai khiến của mình nữa, lại bị Diệp Bành Đào lăn lộn một vòng, rất nhanh chệch khỏi công cuộc ban đầu, những tiếng thở dốc rên rĩ lại lần nữa vang lên, tấu thành một đoàn nhạc tình yêu mê đắm.

Suy nghĩ của tác giả: ô trời ơi, quả nhiên chưa từng viết H a, suy nghĩ khổ sở một ngày mới viết ra cái dạng này, vắn vẹo...

40. Chương 40: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

Trên lưng vây quanh một chiếc khăn tắm lớn, Diệp Bành Đào tựa vào cửa phòng bếp, vừa lau tóc vừa cười tủm tỉm nhìn cô gái bận rộn bên trong, Cố Lăng Vi mặc áo quân trang của anh, có chút quá cỡ, khó khăn lắm mới che được hông, động tác lớn một chút thì có thể nhìn thấy được quần lót ren bên trong, gợi cảm không nói nên lời, làm cho ánh mắt Diệp Bành Đào tuần tra một vòng trên người cô, một chút cũng không bỏ sót.

Diệp Bành Đào thừa nhận mình có tà tâm, nội y này đều là do anh tìm một đại lý nhập khẩu nội y của người quen mua về, vừa vặn người Lăng Vi, lại còn có thể khiêu gợi đến thế, mới nhìn thôi mà tâm tư Diệp Bành Đào trở nên khó nhịn, máu nóng cứ vùn vụt tạt lên. Ném khăn mặt trên tay xuống, từ phía sau ôm chặt lấy cô, môi dán lên chiếc cổ dài trắng nõn mà gặm cắn, không ngừng dờ xuống dưới, ánh mắt nhìn xuống nơi cổ áo rộng mở, ở góc độ này, bộ ngực càng trở nên đầy đặn mê người.

Không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, tay cũng bất giác dờ lên, lúc sắp tiếp cận được mục tiêu thì bóp một tiếng, tay bị cô hung hãn đánh một phát, đau...Cô bé này một chút cũng không lưu tình.

“Tránh qua một bên đi, không thấy em đang nấu cơm à, anh không đói sao?”

Diệp Bành Đào cười ha hả, cúi đầu cắn vào lỗ tai cô một ngụm nữa, nói: “Đói, anh đói bụng nhiều năm lắm rồi, vợ à, chỉ có em mới giúp được thôi, thưởng cho anh một cái bánh mì tròn đỡ đói được không?”

Cố Lăng Vi múc trứng chần nước sôi ra đĩa, xoay người đặt vào tay anh, vỗ vỗ mặt ai kia bảo: “Diệp đồng chí, em vận động phải có tiết chế mới tốt, nếu không sau này xuống sức, hối hận cũng không kịp rồi”.

Tắt bếp, bưng một ly sữa nóng ra, nhắc chân đạp vào tên sắc lang trước mặt một cước: “Đi ra ngoài”.

Diệp Bành Đào bất mãn nói thầm hai câu, dưới ánh mắt của Cố Lăng Vi không tình nguyện đi ra ngoài.

Nhìn theo ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào cửa sổ sát đất, Cố Lăng Vi âm thầm xấu hổ không thôi, một ngày một đêm, thế mà chỉ có lăn lộn trên giường, thực sự là sa đọa quá thể, đều là do tên Diệp Bành Đào kia, nghĩ thế không khỏi ngẩng đầu trừng mắt nhìn tên lang sói Diệp Bành Đào thêm một cái.

Diệp Bành Đào ăn xong lau lau miệng: “Vừa rồi thái hậu điện báo, triệu chúng ta tối nay về yết kiến”.

Cố Lăng Vi gật đầu, lại bất mãn với cách xưng hô của anh mà liếc nhìn, dì Lưu là vị trưởng bối mà Cố Lăng Vi rất sùng bái, trong lòng cô dĩ nhiên có vị trí cao hơn cả Diệp tham mưu, Cố Lăng Vi cũng không thể nào quên được lần đầu tiên đi gặp Diệp gia.

Khi đó là nghỉ hè năm ba, Diệp Bành Đào sớm đến nhà gặp ba mẹ cô, thân thiết như nhà mình, trong lòng cô nảy sinh một ảo giác, có phải Diệp Bành Đào mới chính là con của ba mẹ cô hay không nữa, mẹ như cũ sẽ bị lời ngon tiếng ngọt của Diệp Bành Đào mà vui vẻ đắc ý miễn bàn, Diệp Bành Đào nếu chỉ cần hai ngày không đến đã bị bà gọi sang thức giục.

Viện không ít cố, nào là làm xương sườn cách thủy, hay là cá hầm, nếu không sẽ là món mì phở mỡ, làm cho Diệp Bành Đào đến ăn thử, tên kia muốn lừa ai thì còn được, khoong ngờ có thể lừa người nhà cô đến mức này, ba cô thích nhất là điển tích lịch sử, không biết làm sao tên này biết, mang một đồng đến tặng nhà cô, ba bình thường không nói gì, nhưng cũng chỉ hai ngày không thấy Diệp Bành Đào sẽ nói: “Vi Vi à, thằng nhóc hai ngày nay có bận gì à, hay con với nó cãi nhau, thằng nhóc ngoan thế, có phải là con lại cố tình gây sự nữa không, đừng hờ một chút là lại quả trách nó”.

Nhìn xem đây là ba mẹ cô đấy, quả thực trùng độc Diệp Bành Đào rồi, không chỉ có ba mẹ, ông ngoại bà ngoại cũng thương yêu Diệp Bành Đào, nếu anh không bận gì thì sẽ cùng ông ngoại đi tập thể dục buổi sáng, quần quýt lấy nghe ông ngoại dạy đời, học tập thái cực quyền, vân vân và vân vân, đúng là cũng học được chút hình chút dạng, bà ngoại thì khỏi phải nói nữa, nhìn Diệp Bành Đào thấy cái nào cũng tốt.

Dĩ ư đôi khi còn chua chát nói: “Vi Vi, thằng nhóc nhà con đúng là ngựa thành tinh”.

Cô âm thầm chấp nhận, trong lòng cô đối với quan hệ hai người bây giờ vẫn còn mờ mịt, thế mà từng chút từng chút lại bị Diệp Bành Đào khai sáng dần, ngày càng hợp lý, nhưng đối với việc anh vài lần muốn cô sang nhà gặp ba mẹ anh, cô lại chần chừ, lôi kéo mãi đến năm ba, chủ yếu là bởi vì áp lực của gia đình anh quá lớn.

Cố Lăng Vi thừa nhận mình giống như con đà điểu, nhưng cô vẫn sợ hãi tôn nghiêm, kiêu ngạo của mình bị đập lên, sợ mình không thể chấp nhận được kết quả đó, cho nên cứ lấy cớ lùi về sau, cuối cùng Diệp Bành Đào cũng nóng lên, cường ngạnh trực tiếp lôi cô về khu đại viện, cô lần đầu tiên nhìn thấy tham mưu Diệp và dì Lưu.

Quả nhiên là Diệp Bành Đào đã xếp sẵn kế hoạch rồi, vừa vào cửa đã nhìn thấy Lưu bộ trưởng một thân quân trang lại vô cùng hòa nhã, cạnh bên là cậu út Lưu Thiếu Quân nhàn nhã nhìn cô: “A Vi Vi à, lại đây ngồi đi, không cần câu nệ, đều là người một nhà cả...”

So với dự đoán ban đầu của cô về buổi gặp mặt quả thực khác nhau hoàn toàn, bộ trưởng Lưu lại giống như một vị trưởng bối bình thường, kéo tay cô hỏi chuyện hằng ngày, rồi cả chuyện huấn luyện, thân thiết mà gần gũi, làm cho căng thẳng trong lòng cô cũng buông lỏng đi nhiều, thực ra Diệp Bành Đào cũng không khác mẹ anh là mấy.

Vừa kết thúc cuộc thi võ thuật hàng quý của trường quân sự cả nước, khắp lãnh đạo quân đội không ai không biết con dâu tương lai của Diệp tham mưu, ghen tị mà bảo, đúng là hộ phụ sinh hổ tử, Diệp tham mưu không có con gái thì lại có con dâu tuyệt vời như thế, làm cho Diệp tham mưu vô cùng cao hứng, mặt

ngoài thì nói khách khí thế chứ, trong lòng đã sớm nở hoa, lần đầu tiên trong đời võ vai Diệp Bành Đào mặt mày yêu thương nói: “Con lớn như vậy mới làm được chuyện hợp ý ba đây”.

Khiến cho Lưu Thiếu Quân cười một trận nứt nẻ, Bành Đào còn chưa lấy được người ta mà danh vị kia đã vang xa vạn dặm, đời này cũng đừng nghĩ đổi người được rồi.

Có thể nói nhất cử nhất động của Cố Lăng Vi tuy có vẻ rất xa nhưng đều vào mắt Diệp lão gia hết cả, dù sao lãnh đạo trường đều có quan hệ với ông, cho nên dù chưa gặp Cố Lăng Vi lần nào nhưng dì Lưu cũng đã vô cùng quen thuộc, bởi vì lãnh đạo trường Lưu Quảng Nguyên mặt ngoài nghiêm trang, trong lòng bất quá kia, hầu như ba ngày một lần lại gọi điện tới thông báo cho bộ tư lệnh Diệp tham mưu.

Bào là cô bé kia hôm nay bắn bia tuyệt đối, nào là hôm nay đánh giá kĩ năng đánh nhau, thắng nam sinh năm năm, tập huấn dã ngoại là đội đầu tiên trở về, hay là cùng Diệp Bành Đào cãi nhau, từ không có gì cho đến toàn bộ, quả thực là một tên gián điệp, làm cho chuyện Diệp Bành Đào và Cố Lăng Vi cãi nhau bên này, tối hôm đó đã nhận được điện thoại của tham mưu Diệp gọi tới, quả trách không cần xét xử, làm cho ai kia vô cùng buồn bực.

Cũng bởi vậy mà một tên giáo hoạt như Diệp Bành Đào, bị vây giữa hàng trăm cặp mắt không thể làm mấy chuyện trả thù tình cảm trong truyền thuyết, toàn tâm toàn ý lừa cô về nhà, đến lúc này mới biết hóa ra Cố Lăng Vi không chịu về nhà anh cũng là có nguyên nhân, sợ ba mẹ anh làm khó dễ, Diệp Bành Đào thiếu chút nữa học máu mà chết.

Diệp tham mưu và mẹ anh hận không thể đá văng anh đi ấy chứ, còn về chuyện kiếm được cô vợ là cô, mẹ chế giễu bảo làm gì mà có chuyện đó, dùng sự việc chứng minh, Diệp Bành Đào tức tiếp tục cô mang đến, khi đó mới mây tan trăng sáng được.

Biểu hiện yêu thích của dì Lưu thực quá rõ ràng, Diệp tham mưu thì tương đối hàm súc hơn, nhưng là lần đầu tiên Cố Lăng Vi ăn cơm tối ở nhà Diệp gia, Diệp tham mưu, cậu út và Diệp Bành Đào cùng nhau xử lý ba bình mao đài đặc biệt, Diệp tham mưu nhìn Cố Lăng Vi mà gật đầu không thôi, lúc say mới nói một câu: “Cô bé, quả thực rất tốt, làm cho Diệp gia nhà ta vẻ vang, còn giỏi hơn cả thằng nhóc này”.

Lưu Thiếu Quân nhìn cô không nhịn được cười, Cố Lăng Vi lúc đó mặt đỏ lên. Từ khi ấy về sau, Cố Lăng Vi chỉ cần về thành phố B sẽ đến nhà Diệp gia, trong trường cũng hay nhận được điện thoại của dì Lưu, thân thiết hơn rất nhiều, còn cho cô nhiều kinh nghiệm trước các lần huấn luyện, Cố Lăng Vi khi đó mới biết được dì Lưu mẹ của Diệp Bành Đào, từng là nữ btrinh sát đặc biệt nhóm đầu tiên.

Có quan hệ này, cô và mẹ Diệp Bành Đào càng thân hơn nữa, đôi khi cô thấy dì Lưu còn hiểu tâm tư của cô nhiều hơn cả mẹ, cùng nhau ăn ý, cùng nhau đồng tình mới tuyệt làm sao. Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nói: “Lát nữa anh đi ra ngoài với em, mua cho bác và dì một ít quà mang đến”.

Diệp Bành Đào quay người trợn mắt lên: “Người một nhà, chuẩn bị mấy thứ sáo rỗng đó làm gì, em tối đã là lễ vật cho lão gia và mẫu hậu rồi”

Cố Lăng Vi có chút tức giận trừng mắt nhìn anh, Diệp Bành Đào vội nói: “Được được rồi, đi, anh đi, còn không được sao, không phải mẹ chồng nàng dâu là kẻ thù truyền kiếp à, sao em với mẹ anh khác hẳn thế hả?”

Cố Lăng Vi mặt đỏ lên, uống một ngụm sữa rồi hét lên, Diệp Bành Đào biết da mặt cô mỏng, cười hắc hắc: “Vi Vi, hai chúng ta làm báo cáo kết hôn đi”.

Cố Lăng Vi ngẩn ra: “Diệp Bành Đào, em chỉ mới vào bộ đội liền kết hôn, sao thế được, để hai năm nữa rồi nói sau”.

Mặt Diệp Bành Đào tối sầm, nói: “Cái gì, Cố Lăng Vi, em đừng quá phận, anh đợi bốn năm rồi, vất vả lắm mới tốt nghiệp, đóng cùng một khu, kết hôn không phải là chuyện thường tình sao, phản đối không có hiệu quả”.

Bốn năm quan nhau, Cố Lăng Vi biết lấy nhu mới có thể khắc cương, đứng lên hôn mặt anh một cái: “Được rồi, ngoan nào, hai năm nữa thôi, chúng ta giờ không phải cũng không khác gì kết hôn rồi sao, cái kia chỉ là hình thức thôi mà”.

Diệp Bành Đào đang phồng lên tức giận thì xẹp như khí cầu, kéo cô ngồi lên đùi mình, hôn một phát, Cổ Lăng Vi đang rập tâm lửa ai kia, cho nên thuận theo đáp lại, thật lâu sau, đến khi cô thở dốc không thôi, Diệp Bành Đào mới buông ra, đặt trán lên trán cô thấp giọng, không để cô cự tuyệt: ” Không giống, nhiều nhất một năm, nếu sau một năm em không chịu xem anh thu thập em thế nào”.

Cổ Lăng Vi đảo mắt, trầm nghĩ, một năm thì một năm, cứ kéo dài cái đã, ác độc nhéo nhéo mặt anh: “Đàn ông người ta ai cũng hận không thể không kết hôn, sao anh lại cuồng kết hôn thế hả?”

Diệp Bành Đào hôn nhẹ đầu cô một cái: “Điều này cho thấy anh yêu em, cô bé ngốc hưởng phúc mà không biết, còn nữa, để cho người ta không được tư tưởng lung tung, đây là phương thức trực tiếp hiệu quả nhất”.

Nói xong nhướn mày lên, giống như nhớ ra điều gì đó, ghen tuông lan đầy mặt, hung hăng cắn vào cổ cô một cái.A!Cổ Lăng Vi ôm cổ nhảy dựng lên, chỉ vào Diệp Bành Đào: “Anh là chó hả?”

Lao vào toilet soi gương, quả nhiên bên gáy đã có dấu hồng hồng chướng mắt, Cổ Lăng Vi bực mình, người này có khuynh hướng ngược đãi, thế này sao mà ra khỏi nhà được chứ, dì Lưu và bác Diệp mà thấy thì còn ra cái gì, Diệp Bành Đào tiến vào theo, cầm một miếng dán lạnh, nói không chút áy náy: “yên tâm, dán cái này lên là không sao”.

Nói xong lột vở dán lên cổ cô, một dấu tích nhạy cảm như thế, sao cô cứ cảm giác như giấu đầu hở đuôi vậy chứ.Nhìn gương mặt đắc ý dào dạt của ai kia trong gương, nhắc chân đạp vào ban chân to phía sau, còn hung hãn đề qua đề lại.

A!!!

Diệp Bành Đào hét lên như tiếng giết heo thê thảm, Cổ Lăng Vi lấy tốc độ hành quân lao vụt ra ngoài.Diệp Bành Đào ôm chân nhảy ba vòng, mới chậm chạp bước ra.

Đi giữa phố đông người, Diệp liên đoàn trưởng luôn oai nghiêm giờ hơi tập tễnh, nhưng trên khuôn mặt lại là nét cười sáng lạn vô cùng, quét mắt nhìn thấy vết dán trên cổ cô, cười nghĩ, dù sao mình cũng không thiệt gì, chân đau thì sao chứ, ở phương diện khác đạt được mục đích rồi, cô bé này dám đấu với anh, còn yếu lắm.

Đi bộ một vòng Cổ Lăng Vi cũng không tìm được lễ vật hài lòng, nói thật chọn quà cho hai vị Diệp lão gia rất khó, rượu hay các loại nhu yếu phẩm khác đều được nhà nước cấp, một năm bốn mùa là quân trang, chọn đến chọn đi cuối cùng mua cho Diệp tham mưu một bộ cờ vây, mua cho dì một bộ maxa chân mới nhất, bởi vì dì Lưu hay bị đau chân, bình thường tính dưỡng không tốt là lại đau.

Đương nhiên danh nghĩa là Cổ Lăng Vi mua, còn lại là Diệp Bành Đào chi tiền, dù sao cô cũng đưa cả cho Lệ Hồng rồi, còn chút ít tiền chả mua được gì.Không phải Cổ Lăng Vi chiếm tiện nghi, mà chỉ là tên nhãi Diệp Bành Đào này lúc nào cũng lải nhải nào là tôn trọng chủ nghĩa đàn ông, vợ mình phải tiêu tiền mình mới được, mấy lần phản kháng không có kết quả, cô cũng thành thói quen.

Đôi khi ngẫm lại thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, bất tri bất giác, Cổ Lăng Vi đã được Diệp Bành Đào chiều chuộng thành tật xấu sợ nhất chính là cô còn không biết được.Đương nhiên, Diệp liên đoàn trưởng của chúng ta âm hiểm ở chỗ đó, thói quen, cô chạy đâu cho thoát haha.

Hai người bước vào phòng khách của Diệp gia đã là bốn giờ chiều, trên sofa phòng khách Nghiêm Thuận Thuận đang ngồi co quắp, Cổ Lăng Vi hiểu ngay, xem ra đôi gian phu dâm phụ này rốt cục cũng phải chuyển đến đây.

Đối với gian tình của dì út và cậu út của Diệp Bành Đào, cả đêm nói cũng không xong, hai người bên ngoài là kì phùng địch thủ, một mạnh mẽ một phúc hắc, Lưu Thiếu Quân gian trá thì dì nhỏ cũng không vừa, anh tới tới lui, không biết sao lại phát triển tình cảm thật sự, năm trước dì út cách mạng thành công chuyển ra ngoài sống một mình, Cổ Lăng Vi nghĩ đồng có phụng mệnh bà ngoại đi thăm dì út, không ngờ lại bắt gặp cậu út của Diệp Bành Đào còn nằm trong chăn, khi đó cô thấy xấu hổ cực kì.Dì út cực phẩm và cậu út không phải người thường, hai người lại không hề đỏ mặt, mặc đồ xong, cậu út vừa ra đến cửa còn vỗ vỗ đầu cô nói: “Thái hậu và lão gia nhớ cháu lắm, đừng quên nhé”.

Cổ Lăng Vi cảm thấy mình thực sự đi lạc rồi, hai người này tự nhiên như vậy, cô ngạc nhiên không kể hết, cho nên khi dì út đột ngột xuất hiện ở Diệp gia, một phút ngẩn ngui qua đi, cô cũng hiểu đó là lẽ thường, dì

có thể ở đây chúng tỏ câu nói đạo ột thước ma ột trường rất đúng, cũng không biết ai là đạo, ai là ma nữa.

Thấy Lăng Vi, dì Lưu cười hiền, nhận quà nén giận: “Con bé này mua quà làm gì, phí tiền không à, con thường đến thăm bác thăm dì là dì vui rồi”.

Kéo Cổ Lăng Vi ngồi xuống nói: “Nghiêm tiểu thư à, đây là Vi Vi nhà chúng tôi, đây là bạn gái của cậu út con, Nghiêm Thuận Thuận tiểu thư.”

Lưu Thiếu Quân bật cười, nói: “Chị à tin tức chả nhanh gì cả.Đồng chí Nghiêm Thuận Thuận đây là dì út của cháu dâu đấy”.

Bộ trưởng Lưu ngẩn ra, cười tươi: “Hai cậu cháu nhà anh, đem khuê nữ nhà người ta tới thì phải giải thích chứ”.

Mọi người được cười một trận, ngoài cửa có tiếng xe vang lên, Diệp tham mưu từ xe jeep xuống, Nghiêm Thuận Thuận hết sức khẩn trương đứng lên, bình thường thì nhanh nhẹn thế vậy mà giờ lại đáng thương nhìn Lăng Vi.

Cổ Lăng Vi sợ run cả người, cô bị bộ dạng của dì làm sợ rồi, thấp giọng nói: “Hóa ra Nghiêm Thuận Thuận cũng có lúc sợ sao?”

Nghiêm Thuận Thuận hung hăng liếc cô một cái ,ánh mắt đảo qua vết dán trên cổ: “Con nhóc, đừng cho là dì không biết con làm cá chuyện tốt gì, cẩn thận dì về nói với mẹ con, đến lúc đó... hắc hắc”.

Cổ Lăng Vi đỏ mặt thỏa hiệp: “Được rồi, bác Diệp rất tốt, dì yên tâm đi”.

Cửa vừa mở ra Diệp tham mưu đã tiêu sái bước vào, nhìn thấy Cổ Lăng Vi thì mắt sáng lên, xoa xoa đầu cô yêu thương nói: “Nhóc con đến rồi à, lát phải ăn với bác một mâm cơm”.

41. Chương 41: Tâm Tư Đàn Ông

Nghiêm Thuận Thuận thấy Cổ Lăng Vi rất được hoan nghênh ở Diệp gia thì cực kì kinh ngạc, tuy nói cô bé từ trước đến nay khi nào cũng bao che cho cô nhưng không thể không thừa nhận cô cháu gái này là một người cháu ngoại thực sự đặc biệt, nhu thuận, lúc nào cũng làm những việc khiến cho người ta thích, ở thời khắc mấu chốt lại có thể dọa người ta một cú sốc như vậy, tính tình bướng bỉnh, đôi khi khiến người ta giận đến mức dậm chân, thế mà hiện tại mới biết, con bé này là thâm tàng bất lộ đó.

Vẫn biết Diệp gia không giống như những nhà khác, nhưng đến khi muốn cùng tên âm hiểm Lưu Thiếu Quân kết thúc cuộc sống độc thân, Nghiêm Thuận Thuận mới bắt đầu lo lắng đến Diệp gia, cũng không thể không bất an, ở bên cạnh Lưu Thiếu Quân nhiều năm như thế, cô cũng biết được ít nhiều.

Cha mẹ Diệp Bành Đào ở bề ngoài là chị cả và anh rể, nhưng nghiêm túc mà nói, họ thân thiết hơn cả cha mẹ ruột, bị anh tóm đến Diệp gia gặp cha mẹ, Nghiêm Thuận Thuận lần đầu tiên cảm thấy lo sợ trong đời.

Xe tiến vào khu cấm vệ của đại viện, không khí quy nghiêm này khiến cho Nghiêm Thuận Thuận áp lực càng lớn, đơn độc bước vào tòa nhà Diệp gia, nhìn thấy chị cả của Lưu Thiếu Quân hòa ái dễ gần, nhưng áp lực này cũng không nhỏ đi là mấy, chị của Lưu Thiếu Quân là một quân nhân kiên cường mạnh mẽ, nhưng vẫn là một người phụ nữ dịu dàng thân thiện, cũng rất khách khí nữa, ngay từ đầu cũng không thể hiện là thích hay là ghét cô.

Nhưng Lăng Vi vừa đến, Nghiêm Thuận Thuận lập tức thấy rõ sự khác biệt, chị Lưu đối với cô bé yêu thương không khác gì mẹ con, sự vui vẻ đó phát ra từ nội tâm, không hề che giấu, đương nhiên cũng miễn bàn đến Diệp tham mưu uy nghiêm nữa, người suốt ngày long nhong như Nghiêm Thuận Thuận mà nói, trước mặt vị tham mưu này một chút cũng không dám thả lỏng, không tự chủ được mà nghiêm chỉnh hẳn lên, tay chân cũng không dám lộn xộn. giống như một học sinh tiểu học bị ép buộc vậy.

Nhìn Lưu Thiếu Quân bên cạnh cười xấu xa, không biết vì cái gì khi vị Diệp tham mưu đảo ánh mắt qua đây, cô liền nhớ đến giáo viên chủ nhiệm thời trung học, sợ đến mức không dám cử động.

Nhìn ông ngồi chơi cờ vây với Cổ Lăng Vi, trong lòng lại có chút gì đó tức giận, bất bình, quả thực là khác biệt không nhỏ.

“Bác à, vừa rồi cháu đi nhầm, bác không được ăn con này của cháu đâu”.

Nói xong còn chỉ chỉ quân cờ trong tay Diệp tham mưu chưa đặt xuống: “Vừa rồi là thế này này, cháu không đi bên này nữa, phải đi bên này này”.

Diệp tham mưu trừng mắt: “Không được đi lại, đã mất trận địa rồi còn làm lại lần nữa được sao, nhóc con xấu không chịu được, đưa quân kia lại đây, kì cục, đã thua còn lấy lại là không được”.

Nói xong ông cướp hai quân cờ kia về, hai người cháu với bác, ngây thơ như học sinh tiểu học vậy, còn với Nghiêm Thuận Thuận, một chút cũng không cười.

Bộ trưởng Lưu âm thầm đánh giá cô vài lần, không khỏi gật đầu, nhìn qua trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, mặt mày sáng sủa, giống Tiểu Vi đến năm sáu phần, nhưng mà tính cách thì linh động hơn Tiểu Vi một ít, đôi mắt to sáng, con người đảo qua nhìn rất thông minh, cũng trắng trẻo tinh ranh hơn Vi Vi nữa, chế ngự được con ngựa hoang em mình, đúng là phải thế thật.

Nói thật Lưu bộ trưởng đã âu sầu vì hôn sự của em trai mấy năm nay, cha mẹ qua đời sớm, nói thế nào nà cũng là chị, phải lo cho em một gia đình mới yên tâm, chỉ là thằng nhóc này chỉ thích đánh nhau, từ khi còn cấp hai, kết giao với bạn gái cũng chẳng quan tâm mấy, thực sự làm cho chị đây sốt ruột.

Hai năm gần đây cậu lại bớt phóng túng hơn nhiều, không giống như trước kia, nay thế này mai thế nọ, bà nhiều khi cũng sợ Diệp Bành Đào học theo, nhưng mà bà cũng bớt lo lắng đi nhiều lắm, vì may mắn trên đời còn Cố Lăng Vi, đưa thằng nhóc Diệp Bành Đào hoa tâm về chính đạo, không chỉ theo đuổi quân đội, mà còn có tướng tá hơn, ngài tham mưu tuy mặt ngoài không nói gì nhưng bà biết, ông đối với đứa con hiện tại cực kì hài lòng.

Còn Tiểu Vi Vi dù chưa xuất giá vẫn được xem như con dâu trong nhà, bà và Diệp tham mưu thực sự rất thích, xinh đẹp còn hiếu thuận, quy củ mà hoạt bát, đứng cũng thể hiện một khí chất oai hùng hiên ngang, khiến cho người ta càng nhìn càng thích.

Nghĩ tới đây Lưu bộ trưởng nhìn sang hai người đang chơi cờ hết sức náo nhiệt bên kia, không khỏi lắc đầu, rõ ràng là cô bé cố ý làm trò cười cho Diệp tham mưu đây mà.

“Chị à, anh rể khi nào cũng cấu kính vậy mà trước mặt Vi Vi lại không hề dùng tới bộ mặt này nha, chị xem anh rể vui như thế, nếu để binh lính dưới tay thấy vẻ mặt này, chắc trông mắt cũng rút ra ngoài luôn, chênh lệch quá sức”.

Lưu Thiếu Quân đánh mắt sang bên Diệp Bành Đào nói.

Bộ trưởng Lưu cười, thấp giọng: “Mấy đứa không biết chứ, cô nhóc này được nghỉ là anh rể cậu lại ngồi không yên, mấy ngày nay cứ nhìn trời mà hỏi mãi sao chưa đến, sao Tiểu Vi Vi chưa đến, không thấy nên anh ấy mới sai người đi báo gọi, nhưng mà sau này thì tốt rồi, Vi Vi được phân đến quân khu thành phố B, thuận tiện hơn trước nhiều.”

Nói xong nhìn sang Nghiêm Thuận Thuận: “Nghiêm tiểu thư, không biết hôm đó ba mẹ có rảnh, chúng ta đến nhà hàng Hồng Tân ăn một bữa cơm.”

Nghiêm Thuận Thuận vội vàng trả lời: “Chị gọi em Thuận Thuận là được rồi”.

Lưu bộ trưởng gật đầu: “Được, dù sao sau này cũng là người một nhà, chị không khách khí nữa, chuyện của hai đứa cũng phải định đi, cha mẹ của Vi Vi chị và Diệp tham mưu cũng phải gặp, trước kia Vi Vi không có thời gian, học sinh mà còn bận hơn cả tham mưu nữa, nghỉ có khi cũng không về, kéo dài mãi đến ngày hôm nay, tính ra cũng rất thất lễ”.

Nghiêm Thuận Thuận nhìn về phía Cố Lăng Vi, con bé này còn cười ngây ngô thế, đâu có biết bên này đã bị định làm vợ người ta rồi, về sau xem cháu còn làm binh tướng gì nữa, thỏa mãn tâm ý của chị quá đi. Con bé đâu thể giải quyết ổn thỏa chuyện này được, Nghiêm Thuận Thuận thấy ai kia gặp họa mà càng vui sướng.

Dì giúp việc cắt một đĩa hoa quả mang sang, bộ trưởng Lưu nói: “ViVi, được rồi, đừng chơi với bác trai nữa, lại đây ăn chút hoa quả đi”.

Cố Lăng Vi thấy mình thất bại thảm hại quá, vừa lúc dì Lưu mang thang cho xuống, ngẩng đầu vui vẻ nháy mắt với Diệp tham mưu, với tay làm lộn xộn cả bàn cờ, miệng cười nham hiểm: “Lần này không tính, bác không thắng đâu, ngài là tướng quân trăm trận trăm thắng, cháu chỉ mới là lính nhỏ, cấp bậc còn kém xa lắm, không được, lần tới bác phải cho cháu 20 quân, mới tính là công bằng”.

Diệp tham mưu đã sớm quen với trò xấu của cô bé này rồi, bắt đắc dĩ ngẩng đầu xoa xoa đầu cô : “Bác bây giờ bắt đầu hoài nghi, cháu có được thành tích tốt như vậy có phải là chơi xấu người ta không đây, được rồi, lần sau cho cháu 20 quân, cháu cũng không thắng được”.

Diệp Bành Đào cười hắc hắc: “Lại thua rồi à, Vi Vi, em cũng quá kém anh đi, từ ngày chơi cờ với ba lần đầu đến nay, cũng chưa thắng được một lần, mất mặt quá”.

Cố Lăng Vi trừng mắt nhìn anh một cái: “Dù sao so với người không hiểu gì cả còn tốt hơn, phải không bác Diệp?”

Diệp tham mưu cười ha hả, không chút do dự thiên vị cô: “Đúng, không biết chơi ,mà còn cười nhạo người ta”.

Diệp Bành Đào bị hai người liên thủ trên tức thì bực mình, Diệp tham mưu thể bộ dạng con mình không khỏi bật cười vui vẻ: “Tiểu Vi Vi, sao nào, có muốn bác Diệp nói ột câu, điều động con tới bộ tuyên truyền của quân khu không?”

Cố Lăng Vi đứng lên, làm động tác nghiêm: “Báo cáo thủ trưởng, muốn đi chiến thì phải ở tuyến đầu, muốn nắm cơ sở phải rèn luyện, con không cần đặc cách đâu ạ”.

Diệp tham mưu trong mắt ánh lên nét tán thưởng: “Như vậy cũng tốt, làm tân binh có thể rèn luyện thêm, trường quân đội dù sao cũng không phải bộ đội chân chính, con phải cố gắng thích ứng, bác tin rằng Tiểu Vi Vi của chúng ta sẽ không làm bác thất vọng”.

“Vâng thủ trưởng, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, đủ tư cách của một người lính”.

Nghiêm Thuận Thuận không khỏi há hốc mồm, bộ trưởng Lưu bật cười. nói: “Được rồi, hai người nhà này đừng làm bộ đội trong nhà nữa”.

Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bộ trưởng Lưu nhìn sang Diệp Bành Đào một cái: “Năm đó Diệp Bành Đào nói nhà mình là một trại lính, Diệp tham mưu là đội trưởng, mẹ là đội phó, cậu nó và nó là binh, bây giờ cậu ta đúng là lính rồi, lại còn nhiều hơn một người”.

Diệp Bành Đào nhìn Cố Lăng Vi: “Từ lúc con quen cô ấy đến giờ, cô ấy đã bắt đầu đòi tham gia quân ngũ, vừa hay gặp nhà ta, cam đoan cả đời đều làm lính luôn, cho em tham gia quân ngũ đủ”.

Mọi người đều cười to.

Buổi tối Diệp Bành Đào rất không tình nguyện lái xe đưa Cố Lăng Vi về nhà, dây dưa hồi lâu mới buông cô ra.

Nhà của Cố Lăng Vi đã bị phá, phải dời sang nơi định cư mới, vừa lúc thuộc công ty của Lưu Thiếu Quân, cho nên cũng chiếu cố một chút, phân đến một nhà ba phòng, Lăng Vi thường xuyên không ở nhà, mẹ Cố đưa cả ông bà ngoại cùng nhau đến ở, một là để dễ chăm sóc, hai là khu nhà này điều kiện rất tốt, phía dưới còn có công viên, hai người muốn đi giải sầu cũng tiện.

Dì út lâu lâu sẽ về nhà hai ngày, cho nên còn lại một gian phòng, dù dì út và Tiểu Vi cùng về, không gian ở đó cũng lớn, cùng nhau ở cũng dư dả.

Bước vào hành lang dưới khu nhà, cửa mở kêu một tiếng, Cố Lăng Vi vẫy vẫy với Diệp Bành Đào: “Em lên một mình được rồi, anh về đi”.

Diệp Bành Đào bĩu môi, cắn nhẹ lên môi cô một chút: “Cô bé nhẫn tâm, sáng mai anh tới đón em, em nghỉ ngơi một ngày đi, mai phải theo giúp anh, bằng không anh mà muốn thì bắt chấp hết đấy”.

Nói xong thân người lại tiến gần hơn, Cố Lăng Vi cảm nhận rõ được anh đang biến đổi sinh lý rõ ràng, mặt đỏ lên thấp giọng: “Lưu manh”.

Diệp Bành Đào vô lại cười thật to, nghiêm trang nói: “Đồng chí Cố Lăng Vi, em nói sai rồi, theo điều lệ quân đội mà nói, yêu đương không dựa trên cơ sở kết hôn mới gọi là đùa giỡn lưu manh, chúng ta là quan hệ yêu đương đứng đắn, cho nên quang minh chính đại mà”.

“Là nhóc Diệp đến sao?”

“Vâng ạ, dì, cháu là Diệp Bành Đào”.

“Đứng ở cửa làm gì, lên đây nói chuyện đi, dì làm văn thân con thích ăn này, cho con ăn khuya”.

Từ máy bộ đàm dưới lầu truyền đến giọng nói dịu dàng thân thiết của mẹ Cố, Cố Lăng Vi đập anh một cước, thấp giọng: “Đi đi, không được ở lại nhà em”.

Diệp Bành Đào hôn cô một cái, nói sát bộ đàm: “Tốt quá, dì à, tài nghệ của dì cháu hâm mộ lâu rồi”.

Nói xong còn dứt khoát xách hành lý của cô lên lầu, Cố Lăng Vi hét lên phía sau: “Diệp Bành Đào, sao mặt anh dày thế hả?”

Diệp Bành Đào quay người nhìn cô cười hắc hắc: “Da mặt không dày sao có thể đuổi lấy vợ được, không chừng em còn thành người của người khác ấy chứ”.

Nói xong lưu loát chạy lên lầu.

Diệp Bành Đào ăn uống no nê làm mẹ Cố và ba Cố tươi cười rạng rỡ, lưu luyến mãi mới về, lát sau dì út cũng bắt ngõ về nhà.

Hai người tắm rửa qua rồi dựa vào giường nói chuyện, Nghiêm Thuận Thuận xấu xa mở rộng cổ áo ngủ của Cố Lăng Vi, cười đen tối: “Này thằng nhóc kia không ngờ mãnh liệt thế nha, nhìn xem Tiểu Vi Vi nhà chúng ta da thịt trắng nõn mà giờ thành cái dạng gì rồi”.

Cố Lăng Vi mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn dì, Nghiêm Thuận Thuận cũng quét mắt sang, vui vẻ nói: “Đừng trách dì không cảnh báo con, nếu không làm biện pháp an toàn, hai đứa mà có thai thì không tốt đâu, chuyện này không hay ho gì”.

Cố Lăng Vi nở nụ cười: “Cám ơn dì, nhưng mà điều này cháu gái của ngài vẫn biết, không có việc gì đâu”.

Dì út xấn lại gần, nói: “Thoạt nhìn thế mà Tiểu Vi Vi của chúng ta nghiên cứu kỹ nhỉ, nói dì nghe, mặt này thằng nhóc đó như thế nào, mạnh không, mọi người nói người tham gia quân ngũ đều rất khỏe, hai người lại đều là lính, chắc chắn chiến đấu kịch liệt lắm hả?”

Cố Lăng Vi liếc mắt một cái, nói tránh đi: “Dì không phải vẫn bảo phải độc thân sao, tự nhiên lại luẩn quẩn vào phần mộ hôn nhân thế?”

Sắc mặt Nghiêm Thuận Thuận trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cháu nghĩ là dì nguyện ý à, dì còn chưa chơi đủ đâu, chính là cái tên Lưu Thiếu Quân âm hiểm kia, hạ lưu, xấu xa, ngay cả chuyện chọc thủng áo mưa mà cũng làm ra được”.

Cố Lăng Vi kinh hãi: “A!Dì có...ô...”

Nghiêm Thuận Thuận vội bịt miệng cô lại: “Cháu hét lớn thế làm dì, cho ông bà ngoại cháu cùng nghe thấy à, muốn giết dì sao?”

Cố Lăng Vi gật đầu ngầm ý sẽ không la lên nữa, Nghiêm Thuận Thuận mới buông cô ra, nằm xuống một cách không hình tượng: “Dĩ cháu đời này chuyện không hay ho nhất đã làm, chính là trêu chọc tên Lưu Thiếu Quân này, hần uy hiếp dì, nếu dám phá thai, sẽ trực tiếp công khai quan hệ cho ông bà ngoại cháu biết, thực đề tiện mà, nếu không dì mà đồng ý kết hôn với cái tên âm hiểm nhà hần à, bị quần đầu quần chân, trước kia nhìn hần tưởng phóng khoáng, hay thật, hóa ra còn cổ hủ hơn cả ông ngoại cháu, một tên phong kiến”.

Cố Lăng Vi bật cười, trách không được hôm nay ở Diệp gia dì lại ăn mặc thực nữ như vậy, suýt nữa cô không nhận ra nữa là, trên mặt cũng không trang điểm đậm màu, ngoan ngoãn ngồi một chỗ, so với Nghiêm Thuận Thuận ngày thường đúng là hia người khác biệt.

Cố Lăng Vi không khỏi bắt đầu bội phục Lưu Thiếu Quân, có thể bắt ép được dì út luôn luôn tạo phản này, bản lĩnh quả không nhỏ.

“A!Tiểu Vi Vi, dì cháu xong đời rồi, gặp đúng tên đàn ông như thế, đời này đúng là tiêu rồi”

Nói xong còn lao đến ôm lấy Lăng Vi nói: “Cháu nói gì có nên chạy ra ngoài không đây?”

Cố Lăng Vi vài phần thương hại nói: “Đồng chí Nghiêm THUẬN Thuận thân ái, dì đừng quên, Lưu tổng cũng không thua rùa biển là mấy, với năng lực của anh ta đừng nói là cháu không cảnh báo dì trước, nếu như bị bắt được kết cục quả thực hắc hắc!”

Nghiêm Thuận Thuận không tự chủ được rung mình một cái, giống như con gà bại trận, trượt chân nằm về chỗ.Cố Lăng Vi tò mò nói: “Cháu thấy cậu út thích dì mà, chẳng lẽ dì không thích sao?”

Nghiêm Thuận THUẬN hiện ra nét không tự nhiên, rầu rĩ nói: ” Chẳng lẽ thích thì phải kết hôn sao?”

Nhìn vẻ mặt của dì, Cố Lăng Vi biết, dì cũng thích Lưu Thiếu Quân, nhưng vẫn không tự nhiên được, cô cũng lười để ý, xoay người nằm xuống, nhắm mắt lại cân nhắc, mai phải mời Hiểu Vân ăn cơm, dù sao một cô ấy cũng về rồi, lần này đi không biết khi nào mới gặp lại, ai!Chia lìa gặp gỡ luôn là bất đắc dĩ lớn nhất trong đời người.

42. Chương 42: Đội Trinh Sát Dự Bị

Nhìn Vu đội trưởng và cô Lưu đứng phía trên hàng ngũ, Cố Lăng Vi hết sức vui mừng, đội trinh sát nữ thuộc đoàn 358 năm sau sẽ chính thức thành lập, đây là gian đoạn bắt đầu biên chế, hơn một nửa là tân binh, ngay cả trung đội trưởng cũng mới kiến tập, Cố Lăng Vi được phân làm trung đội phó, cô cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt này, cho nên nhanh chóng làm báo cáo trực tiếp xin tới đây, tham gia huấn luyện khảo hạch.

Vì thế, cô Trương cũng hay gửi thư về doanh trại của cô, cố ý làm công tác tư tưởng vài lần, phân tích nào là các mặt tốt xấu, hi vọng cô sẽ chọn lựa một cách cẩn thận, chính trị viên Trương cũng là vì muốn tốt cho cô, điều này Cố Lăng Vi hiểu rất rõ, lính thông tin thì tương đối thoải mái, hơn nữa xét theo lý lịch, làm phó doanh ha ba năm là có thể lên đến bộ chính trị, từng bước thăng chức thoải mái lại bằng phẳng.

Chỉ là đây không phải lý tưởng của cô, không phải cô búống bình, mà là cô muốn sống một cuộc sống quân doanh, tuy không phải khối thuốc súng ngập tràn, nhưng tối thiểu cũng phải đóng góp thành tích, thể hiện giá trị của bản thân mình, Diệp Bành Đào nói cô đôi khi búống nên bức mình, nhưng Cố Lăng Vi vẫn không biết giá trị của cô là ở đâu, cho nên cô phải tự tìm lấy, cô tuyệt không hi vọng người khác đụng tay đụng chân vào, cô kiên quyết đứng ở đây, không hối hận, thậm chí còn vì cơ hội này mà vui sướng.

Cố Lăng Vi cũng có nghe qua đội trưởng lần này chính là Vu đội trưởng, nhưng dù sao trước đó bị điều động nội bộ cũng là chị ấy, bây giờ nhìn đúng thực sự là cô Vu, Cố Lăng Vi vẫn hết sức ngạc nhiên, ba tháng trước Vu đội trưởng vừa mới kết hôn, cô và Hiểu Vân, Lý Dĩnh ba người lấy danh nghĩa phòng 308 tặng một món quà, có lẽ vì lý tưởng mà cố chấp không phải chỉ có mình cô, nhưng lại còn có cả cô Lưu ở trường quân đội nữa, cho nên Cố Lăng Vi vốn còn chút không yên tâm, nhìn hai người kia cô mới hoàn toàn thấy yên lòng.

Vu đội trưởng dáng người cao ngất dưới ánh mặt trời, cẩn thận tỉ mỉ tư thế đứng nghiêm, không câu nệ nói cười, giống như không có chuyện gì xảy ra hết vậy, nhưng mà Cố Lăng Vi vẫn nhìn thấy khóe mắt chị nhu hòa hơn trước rất nhiều, giống như cánh liễu lay động trước gió, cứng cỏi lại dịu dàng.

Vu đội trưởng cũng thấy ngạc nhiên không kém cô là mấy, Cố Lăng Vi cũng có thể xem là một tay chị huấn luyện mà thành, bản lĩnh của cô, trong bốn năm qua làm đội trưởng đương nhiên hiểu rõ, nhưng mà quan hệ của cô và Diệp Bành Đào, có lẽ cả quân khu thành phố B không ai không biết, ai mà chẳng chờ được uống rượu mừng Diệp gia chứ.

Cho nên khi nhận được lệnh của cấp trên, Vu đội trưởng vài phần tiếc nuối, nuối tiếc một đội điều tra nữ này thành lập muộn như thế, chậm mất bốn năm, tuy biết Cố Lăng Vi là nhân tài hiếm có, nhưng điều đầu tiên là cô bé ấy phải tự nguyện tham gia, bởi vì niềm tin mới có thể duy trì hết thảy, dù sao con đường này

tuyệt đối không phải bằng phẳng gì cho cam, cho nên chị cũng đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng vẫn không muốn liên lạc với cô, chị không muốn mình quấy rối quyết định của cô bé, dù cô lựa chọn từ bỏ, cũng không có gì đáng trách.

Nhưng mà lúc nhìn danh sách thành viên thấy ba chữ Cố Lăng Vi, chị không tự chủ được mà thở ra nhẹ, khi đó chị mới biết, mình kì vọng vào Cố Lăng Vi nhiều như thế, kì vọng cô có thể trở thành một nữ binh chân chính, làm ọi người phải ngước nhìn, phụ nữ cũng không hề thua kém đàn ông.

Vu đội trưởng đặt bút viết khoan thai, nhìn trái phải một lượt, đánh giá mọi người, tự nguyện là điều kiện tiên quyết nhưng kĩ năng quân sự chính là điều kiện tiêu chuẩn, cho dù là đội viên dự bị của đội trinh sát, có thể gọi lên đây cũng đã không dễ dàng, đa số ở đây đều là từ các trạm nông thôn, cũng là những bộ đội chân chính, binh ở thành phố cho dù có là bộ đội phục vụ, cũng đã có một tiền độ không tệ, cho nên thường ít có chí tiến thủ hơn.

Nếu so với nông thôn, ở đó chỉ có cố gắng ở lại bộ đội mới có thể thay đổi điều kiện sống của mình, cho nên đây là một cơ hội hiếm có, ai cũng nói lính trinh sát là mũi nhọn, lập công được đề bạt dễ dàng, cũng vì thế mới khiến người ta chen nhau để vào như thế, có vợ của mấy chiến hữu xưa tìm chị, muốn hỏi xin một suất, nhưng Vu đội trưởng không chút lưu tình mà cự tuyệt.

Đùa gì chứ, vào quân đội, đi cửa sau đúng là ngốc nghếch, phải là người phù hợp được các yêu cầu của lính trinh sát, nhưng nhìn lính quân khu mới tuyển ra trước mặt này, Vu đội trưởng nhăn mày càng chặt, tinh thần còn hơi suy sụp, quả thực giống một đám ô hợp mà.

Điểm danh xong, Vu đội trưởng mới lạnh lùng nói: ” Hôm nay mọi người đứng ở đây, nhưng tôi muốn mọi người rõ, đây không phải là lính trinh sát, nói thẳng ra là, đội này không cần người ngu ngốc, ở đội của tôi, tất cả đều xét về năng lực, hiểu chưa?”

“Hiểu.”

Đội ngũ hô lên vang dội, rất có khí thế, Vu đội trưởng mới gật đầu: “Tôi sở trưởng là lính điều tra Vu Thiết Dĩnh, vị này là cô Lưu, nhắc lại một lần nữa, đội của Vu Thiết Dĩnh phải là đoàn mũi nhọn, ngoài kĩ năng, lính điều tra còn phải có khả năng xử lí tình huống đặc biệt, cho nên yêu cầu đối với năng lực của từng người sẽ hết sức nghiêm khắc, nếu sau một tháng huấn luyện, nếu không đạt tiêu chuẩn khảo hạch thì phải trở về đoàn bộ, không bàn cãi gì thêm, ở đây có hai trăm người, nhưng cuối cùng chỉ giữ lại một trăm người mà thôi, thậm chí có thể ít hơn, không quan tâm đến vấn đề số lượng, tôi chỉ cần những người lính đủ tư cách, có vấn đề gì thắc mắc thì hỏi, nếu không đồng ý có thể ra khỏi hàng, phía ngoài đã chuẩn bị xe lập tức có thể đưa mọi người trở về, bây giờ tôi ọi người năm phút”.

Vu đội trưởng nói không hề khách khí, Cố Lăng Vi cảm giác được xung quanh mình đã có những tiếng xôn xao.

“Báo cáo”.

Một người cao lớn thô kệch nhìn tầm 170cm, da đen ươn ngực bước ra khỏi hàng.

” Em từ quân khu Sơn Tây đến, em tên là Trần Thụ Hoa, em muốn hỏi một vấn đề, có phải lính trinh sát rất dễ lập công không, lập công rồi cũng rất dễ được thăng chức phải không, mục tiêu của em là trở thành một nữ quan quân”.

Lời nói rất thẳng thắn, hơn nữa còn đậm chất giọng địa phương, khiến cho đội ngũ cúi đầu cười.

Cô Lưu tùm tùm nói: “Các đồng chí, không cần cười, đồng chí Trần Thụ Hoa hỏi rất đúng, tôi có thể trả lời cho bạn, nếu so với các lính khác, lính trinh sát chính là quân tiên phong, diễn tập nhiều, đương nhiên cơ hội lập công cũng nhiều, thăng chức cũng dễ dàng hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải đủ tư cách thành lính điều tra cái đã, cho nên đồng chí Trần Thụ Hoa, hiện tại muốn lập công là chuyện tốt nhưng hình như hơi sớm, nên suy nghĩ làm thế nào để có kết quả khảo hạch tốt mới là nhiệm vụ hàng đầu”.

Đội ngũ lại cười một trận, Trần Thụ Hoa đỏ mặt trở về đội.

Hai trăm người chia làm mười phân đội nhỏ, Cố Lăng Vi được chọn làm tiểu đội trưởng đội 1, chưa gì đã gây ra bàn cãi, cảm giác bốn phương tám hướng xung quanh mình đều như có địch ý, Cố Lăng Vi cũng hiểu

được, trong mắt mọi người, cô chỉ là một trung úy ở thành phố, quả thực là lãng phí một suất vào đây mà, cho dù người ở khu thị thành không nhiều lắm, nhưng đối với cô vẫn ôn hòa hơn, khiến cô không khỏi nhớ về thời bốn người còn ở trường quân đội.

Hơn nữa bề ngoài Cố Lăng Vi mảnh mai xinh đẹp, càng dễ khiến cho người ta nghĩ đến cửa sau, cho nên khi cô được cô Lưu chỉ định làm tiểu đội trưởng tạm thời, lập tức có người âm thầm phản đối, Cố Lăng Vi đột nhiên nghĩ mà bội phục Diệp Bành Đào, lãnh đạo người khác tốt như thế, tuy chỉ là tiểu đội trưởng tạm thời đội thực tập mà thôi nhưng vì ai cũng là người mới, lại có những người trước đó đã là lính, thành tích xuất sắc hơn người, kiêu ngạo không cam lòng làm thuộc hạ người ta, điều này cũng là đương nhiên.

“Báo cáo”.

Trần Thụ Hoa cao lớn lúc này bước ra khỏi hàng, cô Lưu nở nụ cười: “Vấn đề của bạn đúng là không ít, nói đi, còn chuyện gì nữa?”

“Báo cáo chính trị viên, vừa rồi đội trưởng Vu nói, chị ấy cần những người đứng đầu, không cần người yếu kém, ở đội điều tra đều phải dựa vào năng lực, vậy thì, đồng chí Cố Lăng Vi dựa vào cái gì lại được làm tiểu đội trưởng lâm thời, em tự thấy mình tốt hơn cô ta nhiều, cho nên em không phục, đội trưởng phải là em làm mới đúng”.

Cố Lưu quét mắt nhìn Cố Lăng Vi một cái, không khống chế được mà bật cười, đi vòng quanh Trần Thụ Hoa ba vòng, vỗ vỗ vai cô rồi nói: “Được, rất có dũng khí, vậy chúng ta hôm nay cạnh tranh công bằng một chút, đồng chí Trần Thụ Hoa, nói về bạn trước, sở trường của bạn là gì, cái gì tốt nhất thì hai người tỉ thí một chút, chỉ cần bạn thắng Cố Lăng Vi, bạn sẽ là tiểu đội trưởng, nếu không thắng được, thì phục tùng mệnh lệnh cho tôi”.

“Được”.

Trần Thụ Hoa lớn tiếng trả lời: “Báo cáo chỉ đạo viên, em là quán quân võ thuật, lúc trước vì thế nên đặt biệt được gọi nhập ngũ, em muốn đấu với đồng chí Cố Lăng Vi đánh nhau kịch liệt”.

Đây tất nhiên không phải là đề nghị công bằng gì, nhưng lại không có ai phản đối, tâm lý Trần Thụ Hoa càng tốt, Cố Lăng Vi thoát nhìn da thịt mềm mại thế kia, nghe nói lại là hệ tin tức của trường quân đội, cô không tin cô ấy hơn mình, so ra mình cũng hơi thủ đoạn, nhưng không để tí sơ hở nào mà, hơn nữa vừa rồi đội trưởng nói không phải sao, năng lực mới quyết định hết thảy.

Cô Lưu nhíu mi: “Cố Lăng Vi, thế nào, có muốn chấp nhận khiêu chiến của Trần Thụ Hoa không?”

Ánh mắt có chột lóe lên, tiểu đội có mười người là người Sơn thủy, hơn nữa những người này đều xem Trần Thụ Hoa là trung tâm, cái này chính là bất cước bất kê cầm đầu đây, nếu muốn làm một tiểu đội trưởng tốt, trước hết phải thu phục lòng người đã, nếu không sau này lại càng phiền toái.

Nghĩ đến đây, cô bước ra khỏi hàng, nói: “Tôi nhận”.

Cô Lưu khẩu lệnh một tiếng, đội ngũ lùi về sau năm bước, toàn thể ngồi xuống, để lại khoảng đất trống phía trước, cô Lưu đánh giá hai người một cái, nhắc nhở: “Tuy không phải là kiểm tra, nhưng tôi hy vọng hai người đặt hũ nghị lên làm đầu, đến lúc phải dừng”.

Nói xong ánh mắt đảo qua Cố Lăng Vi, ý tứ kia cô hiểu được, hơi gật đầu. Mặc đồ bảo hộ xong, hai người đứng đối diện, Trần Thụ Hoa mở màn bằng một động tác võ thuật đẹp mắt, được võ tay kịch liệt, Cố Lăng Vi đứng tấn, nghiêng người về bên trái, đồng thời, chân phải bước ra sau, hai chân tạo thành một chữ bát, quỳ gối, đặt trọng tâm xuống chân phải, hai tai vung từ trước ra sau. hai tay gấp lại thành một góc 90 độ, nắm tay cao bằng cằm, mặt nắm hướng vào phía trong, tay phải ở trước, uốn ngực hóp bụng, mắt nhìn về trước. Đây là tư thế tiêu chuẩn của quân nhân, không có gì mới cả, Trần Thụ Hoa cười hơi khinh miệt, một quyền đánh tới, Cố Lăng Vi cũng không né, càng không có ý nghiêng chiến mà lùi về sau một bước ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thụ Hoa, Trần Thụ Hoa cảm thấy mình đang giữ thế thượng phong, vung tay như gió làm người khác hoa cả mắt, Cố Lăng Vi khó khăn lùi về sau ba bước, đột nhiên hét lớn: “Chú ý bụng”. Đồng thời nhắc chân một cước tung về phía bụng của Trần Thụ Hoa, cô không chế không được cả người bay về phía sau đến hai mét, ngã rầm trên mặt đất, đội ngũ yên lặng trong chốc lát, lập tức tiếng vỗ tay như sấm vang lên, thế mới biết, nhìn qua nữ binh mềm yếu xinh đẹp này lại là một cao thủ thâm sâu.

Cố Lăng Vi hạ thủ lưu tình, nếu là kẻ địch, một cước vừa rồi là nhằm vào ngực đối phương kia, làm cho đối phương mất luôn khả năng chiến đấu, chắc, chính xác, mạnh mẽ, chính là điều là Cố Lăng Vi học được từ kĩ xảo đánh nhau của Chu Tử Phong.

Trần Thu Hoa xoa xoa bụng, đứng lên đi tới nói: “Cố Lăng Vi, tôi biết là bạn nể tình, bạn thực sự có bản lĩnh, tôi phục, tiểu đội trưởng bạn làm là hoàn toàn xứng đáng, nhưng bạn có thể nói cho tôi biết, bạn làm sao chỉ trong vòng một chiêu lại đánh tôi văng ra xa như thế, tôi là quán quân võ thuật, nhưng vừa rồi cũng không nhìn rõ bạn tung chân như thế nào?”

Cố Lăng Vi nở nụ cười, trả lời đúng trọng tâm: “Kĩ thuật của bạn rất được, nhưng khi thi đấu và khi đánh nhau thật rất khác nhau, võ thuật trong sách có rất nhiều hạn chế, chỉ chú ý bề ngoài, động tác đẹp, còn đánh nhau phải chú trọng tốc độ tập trung vào điểm yếu của địch mà thôi, cho nên tôi mới may mắn thắng bạn”.

43. Chương 43: Diệt Bành Đào Vờ Ngốc

Bước vào đợt huấn luyện tân binh dự bị, năng lực đánh trả, đánh nhau kịch liệt, còn bổng, rồi tổ hợp tháo lắp súng ống, bắn bia, mọi thứ đều phải đạt được những tiêu chuẩn huấn luyện hết sức khắt khe, tầng tầng kiểm duyệt, chỉ cần không đạt yêu cầu một cửa lập tức sẽ bị gửi đi, tàn khốc mà nghiêm ngặt.

Các tiêu chuẩn được đưa xuống, sau khảo hạch bắn bia đầu tiên, đội hai trăm người chỉ còn bảy mươi người, ngay cả biên chế cũng không đủ, từ quân khu Sơn Tây của Trần Thụ Hoa cũng tới mười mấy người, nhưng giờ chỉ còn mình cô ấy mà thôi.

Trần Thụ Hoa cũng có vài phần tương tự Trương Lệ Hồng, người cởi mở hay nói thẳng, nên dễ đắc tội với người ta, nhưng mà như thế cũng rất đáng yêu, phòng kí túc xá của họ có mười người, sau khi khảo hạch chỉ còn năm, chính thức trở thành đội điều tra, trước mắt sẽ có mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, dù sao sau khi tới quân khu, trở thành lính điều tra chân chính, khi đó sẽ có lệnh điều động lên, cho nên đây là cơ hội để chia tay với đoàn bộ nơi mình đang công tác.

Ba người khác ở phòng kí túc xá sau khi kết thúc khảo hạch hôm qua đã lập tức trở về, Trần Thụ Hoa ngày kia mới đi, mà Cố Lăng Vi vốn ở đoàn 358 thủ tục cũng tương đối đơn giản, tới nay cả phòng kí túc xá rộng lớn chỉ còn hai người Cố Lăng Vi và Trần Thụ Hoa, ánh trăng xuyên qua bức màn chiếu vào phòng, khiến cho khoảng không rộng rãi có phần trong trẻo lại lạnh lùng.

Trong đầu Cố Lăng Vi có chút phức tạp, đầu tiên là chuyện của Trương Lệ Hồng, cô tìm cách liên lạc với Trương Lệ Hồng nhưng quân khu ở Tây Tạng nhiều, Trương Lệ Hồng cũng hơn nửa năm không có tin tức, sau vài lần cũng không tìm được, không biết Lệ Hồng rốt cuộc là ở cái góc nào nữa.

Bộ đội cũng không phải đều làm việc quang minh chính đại, có nhiều khi hoàn cảnh của chúng tôi không hoàn toàn giống nhau, cơ hội này tôi biết nhưng người khác có thể không biết, cũng giống như lần tuyển binh nữ điều tra này vậy, Cố Lăng Vi rất tin tưởng Trương Lệ Hồng với những kĩ năng quân sự đó hoàn toàn có thể thông qua khảo hạch, nhưng trước hết cô phải được quân khu ở đó tiến cử.

Tuy là dù ở đâu cũng phải vì dân phục vụ cả, nhưng nói trắng ra, đó chỉ là khẩu hiệu mà thôi, quân khu Tây Tạng khổ cực lắm, ai cũng biết, điều kiện thì gian khó, vật chất tài nguyên thiếu thốn, còn cả cao nguyên, biên cảnh biên phòng, thậm chí một năm cũng không nhìn thấy vài người nữa, tịch mịch như vậy, rất nhanh làm giảm ý chí của con người, làm lạnh đi nhiệt huyết, cho nên cơ hội này với Trương Lệ Hồng mà nói, có lẽ là cơ hội thay đổi cuộc đời.

Đáng tiếc cứ như vậy bỏ lỡ, Cố Lăng Vi càng tiếc nuối, buồn bã.

“Cố Lăng Vi, cậu có người yêu không?”

Trần Thụ Hoa giọng nói ngượng ngùng hỏi, cô khẽ mỉm cười, gật gật đầu: “Ừ, có”.

Trần Thụ Hoa vài phần hưng phấn, ngồi xuống hỏi: “Thật sao? Cậu đẹp như vậy, anh ta chắc rất tuần tú phải không?”

Cố Lăng Vi trong đầu hồi tưởng lại bộ dạng của Diệp Bành Đào, trả lời đúng trọng tâm: “Cũng được, nhưng tính tình thì không tốt lắm, rất hay nổi cáu, táo bạo như một đứa trẻ không lớn vậy, đôi khi thấy ghét”.

Trần Thụ Hoa cười khanh khách: “Cố Lăng Vi cậu rất thích anh ta phải không?”

Cố Lăng Vi ngẩn ra, cổ chấp lắc đầu: “Có khi mình còn ghét hẳn nữa ấy”.

Trần Thụ Hoa cười nói: “Anh ta cũng là quân nhân à?”

“Ừ, cũng ở quân khu thành phố B”.

Trần Thụ Hoa đột nhiên hâm mộ: “Hai người thật tốt, sau này có thể thường xuyên gặp nhau, người yêu mình trở về lại địa phương, không biết được phân làm công tác gì nữa, nếu được ở lại bộ đội, tương lai anh ấy có thể được điều động đến đây, cũng là con đường duy nhất của bọn mình”.

Giọng nói trầm xuống, nhưng lại mang một tia khát khao hạnh phúc, Trần Thụ Hoa cao lớn thô kệch nhưng cũng vẫn là một người phụ nữ mềm yếu, Cố Lăng Vi âm thầm cảm động.

So sánh với người ta, cô lại cảm thấy hối hận hơn, đã xa Diệp Bành Đào gần một tháng, lần đầu tiên xa nhau một khoảng thời gian lâu như thế, Diệp Bành Đào ngay cả điện thoại cũng không gọi tới, thực sự là tức giận không ít đâu.

Ngày có danh sách của đội trình sát dự bị, Cố Lăng Vi mừng như điên, không lo lắng gì hết, trực tiếp báo danh, cố vượt qua các thử thách quân sự để được tuyển, mãi đến khi được điều đến đợt huấn luyện, Cố Lăng Vi mới nhớ mình còn chưa báo cho Diệp Bành Đào.

Diệp Bành Đào bá đạo, đôi khi chẳng muốn nói lý, hơn nữa với chuyện của Cố Lăng Vi, mọi thứ anh đều muốn tham gia vào, giờ công tác cùng một đoàn, đóng giữ ở quân khu, trên cơ bản mọi nhất cử nhất động của Cố Lăng Vi, thậm chí hôm nay huấn luyện những gì, anh đều biết hết.

Hai người bình thường cũng hay gặp nhau, cuối tuần còn có thể về lẩn lộn trong căn nhà bé nhỏ ở nội thành, tâm lý cũng trở nên hài hòa vui vẻ, cuộc sống như vậy Diệp Bành Đào còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng mà Diệp Bành Đào vẫn không vừa lòng đâu, kế hoạch của anh, sau khi Cố Lăng Vi tốt nghiệp, hai người liền làm báo cáo kết hôn, dù sao cấp bậc của hai người cũng đủ rồi, đoàn bộ sẽ phân một phòng, cuộc sống gia đình sẽ hạnh phúc mỹ mãn.

Hơn nữa từ sau khi hưởng qua hương vị say lòng của Tiểu Vi Vi, một tuần mới gặp kia, Diệp Bành Đào càng lúc càng không hài lòng, ai muốn lúc nào cũng được ôm vợ kia, chứ vợ ở ngay bên cạnh mà chỉ được xem không được ăn, giống y như thời yêu đương vụng trộm, đúng là không nhân đạo mà.

Cố lăng Vi lần này đăng kí vào đoàn trình sát, vừa lúc Diệp Bành Đào mang đội ra ngoài trợ giúp vùng phụ cận nông canh, suốt một tuần không về, bởi vậy lúc anh về đến, Cố Lăng Vi đã thu dọn hành lý ngày mai đến nơi đóng quân, tuy đều trong cùng một đoàn, nhưng doanh trại của lính điều tra tách xa chỗ bọn họ, huấn luyện hay các hoạt động khác đều tiến hành một mình, sau này gặp mặt cũng không dễ như thế nữa, miễn bàn đến kế hoạch của Diệp Bành Đào luôn, mấy tháng rồi kết hôn, quả nhiên là mơ giữa ban ngày.

Cho nên nhận được điện thoại có chút áy náy của Cố Lăng Vi, mặt Diệp Bành Đào đen như đít nòi, không ngại Trịnh Viễn và hai người lính còn ở kia, hét lớn: “Cố Lăng Vi, em không muốn sống nữa phải không, dám tiền trăm hậu tấu?”

Giọng nói y như sấm rền, dọa hai người lính kia chạy mất dép, Trịnh Viễn cũng hoảng sợ: “Bành Đào, có gì thì từ từ nói chuyện, cậu hét cái gì thế?”

“Mình mà không hét, nói chuyện đằng hoàng được với cô ấy thì có lên trời, Cố Lăng Vi, em đáp ứng với anh cái gì, em quên rồi phải không?”

Sắc mặt Cố Lăng Vi trầm xuống: “Diệp Bành Đào anh nên đi đánh răng đi, miệng thúí hoắc”.

Diệp Bành Đào nắm chặt tay, đánh rầm một tiếng lên bàn, cực lực đè nén cơn tức, cắn môi nói: “Cố Lăng Vi, lần trước em đồng ý với anh anh không kể đến, nếu như em không muốn gả cho anh, thì cứ nói, đừng để anh mỗi ngày phải ôm ấp nhiệt tình như thế, rồi đến lúc trượt chân”.

Cố Lăng Vi cũng bực lên, tay nắm chặt điện thoại nói: “Diệp Bành Đào, em không muốn gả cho anh, xem như gặp phải em là phiền anh đi, yêu ai tìm ai cứ việc, gặp lại sau”.

Tắt ngang điện thoại, ý định tìm anh nói chuyện cũng mất, hôm sau trực tiếp đi báo danh, sau khi nghĩ kỹ lại, Cố Lăng Vi mới kiểm điểm mình một phen, quả thực là mình vô lý, từ trước đến nay, cô và Diệp Bành Đào cãi nhau to nhỏ vô số lần, cũng chưa bao giờ vượt qua một tuần, Diệp Bành Đào sẽ mặt dày xem như không có chuyện gì nhận thua.

Mà lần này suốt một tháng, anh điện thoại một lần cũng không gọi, Cố Lăng Vi tuyệt đối không tin, với sự thần thông quảng đại của Diệp Bành Đào, làm sao có thể không biết điện thoại nơi này, càng nghĩ càng giận, trong lòng lại có chút gì đó khổ sở không nói nên lời, nhưng muốn cô cúi đầu nhận sai thì không còn mặt mũi, sự tình vì thế mới kéo dài tận hôm nay.

Nghe Trần Thụ Hoa tâm sự, Cố Lăng Vi đột nhiên hiểu ra, so với Trần Thụ Hoa, cô may mắn hơn nhiều lắm, càng nghĩ càng thấy mình sai, ngày mai phải chủ động đi tìm anh, anh mắng mỗ gì cũng phải đến.

Hạ quyết tâm, Cố Lăng Vi mới yên tâm ngủ, dù cho cô không thừa nhận nhưng trong tiềm thức vẫn rất để ý đến Diệp Bành Đào, loại để ý này, thậm chí đã trở thành thói quen, như một nhu yếu phẩm không thể thiếu. Chẳng qua Cố Lăng Vi còn chưa nhận thức ra điều đó mà thôi.

Ngày hôm sau, Cố Lăng Vi về tới đoàn bộ, nhận được sự nhiệt tình đưa tiễn của liên đội, đi thẳng đến nơi đóng quân của Diệp Bành Đào, rất xa đã thấy hôm nay nơi đóng quân này cực kì náo nhiệt, tranh rồi chữ viết được dán lên, hoan nghênh đoàn văn công đến cơ sở diễn xuất.

Cố Lăng Vi nghe nói, hằng năm ở đây đều làm một vài buổi diễn văn nghệ như thế, một là để thả lỏng, một cũng là để tạo liên lạc tình cảm, dù sao ai cũng biết, đoàn văn công chính là bông hoa trong bộ đội, không chỉ mỹ nữ như mây, mà đa số đều là nữ binh có tư sắc, hầu hết tập trung ở nơi này.

Đối với nơi dương khí mười phần, khí thế bừng bừng như vậy, ánh mắt chăm chăm nhìn cửa lớn, dù đã có lệnh nghiêm túc, nhưng vẫn phải nhìn cho đỡ thèm. Bởi vậy đây cũng được xem là phúc lợi của các chiến sĩ quân khu.

Từ xa thấy Cố Lăng Vi đi tới, Tôn Bằng trong lòng âm thầm than thở, vốn chị dâu tự mình đến gặp Diệp liên đoàn trưởng cũng chính là chuyện tốt lớn nhất đối với họ, Diệp liên đoàn trưởng khí thế dài cả cây số, huấn luyện gì cũng ép uống, suốt này mặt mày sầm tối, chỉ có bọn họ là khổ thôi, hơn nữa một tháng này, Diệp liên đoàn trưởng rõ ràng nội tiết tố mất cân đối, cuối tuần cũng không giống như người điên lao ra ngoài rồi sau đó hồng hào mặt mày trở về, tuần tiếp theo tâm tình tốt đẹp nữa.

Từ hồi chị dâu đến đây, Hồng Liên bọn họ quả thực sống rất tốt, Diệp liên đoàn trưởng mỗi ngày đều cười như Phật Di Lặc, nhưng mà một tháng vừa rồi, lại giống như mười tám tầng địa ngục, không ai dám la cà đến gần, vừa nhìn thấy mặt đã đen như đất nồi.

Huấn luyện không đạt tiêu chuẩn thì nhắc chân đá một phát, cái này còn nhẹ, ngay cả đoàn văn công đến biểu diễn liên hoan liên đoàn trưởng mặt mày cũng không dụ đi chút xú.

Lần này có một cô bé đoàn văn công, bộ dạng tươi ngon mọng nước, biểu diễn múa khổng tước vòng eo cực kì uyển chuyển, xinh đẹp lạ thường, nghe nói là đóa hoa vàng trong đoàn, người ta chủ động yêu cầu đến Hồng Liên, nếu không đã được phân đến biểu diễn cho đoàn thủ trưởng, sao lại đến chỗ lính bọn họ chứ.

Cô bé đó tên là Trầm Hiểu Nguyệt, bộ dáng nhỏ nhắn, Tôn Bằng thấy đẹp như Hồ Đan Đan vật, nhưng lại không sáng bằng chị dâu được, chị dâu xinh đẹp lại oai hùng hiên ngang, cô bé này lại như mây nước thoáng ba, vẻ đẹp trẻ trung, mắt to mày ngài, lúc nhìn Diệp liên đoàn trưởng của bọn họ, quả thực là câu hồn mà, chu miệng ngọt ngào nói: “Diệp Bành Đào, liên đoàn trưởng có quen với em”.

Bọn sói Hồng Liên khi đó mới biết được, hóa ra cô bé này là người quen của Diệp liên đoàn trưởng, hơn nữa nhìn tình hình này, hai người quan hệ cũng không phải bình thường, biểu diễn xong rồi, đoàn văn công được các đồng chí đưa đi thăm quan doanh trại, Trầm Hiểu Nguyệt lại đi theo Diệp liên đoàn trưởng ôn chuyện cũ.

Tôn Bằng và Hồ Kim Sơn ngồi đoán mò, Trầm mỹ nữ này có quan hệ gì với Diệp liên đoàn trưởng của họ nhỉ, quan hệ còn chưa đoán ra đã thấy thân ảnh của Cố Lăng Vi, Tôn Bằng và Hồ Kim Sơn nhìn thoáng

qua nhau, không khỏi khấn trương.

Tôn Bằng thông minh, vội chạy đi đón: “Chị dâu đến”.

Cố Lăng Vi nở nụ cười, quen biết Tôn Bằng đã lâu, nhưng mà cô cũng hay sang đây, tên này cũng không ra ngênh đón niềm nở như thế, hôm nay là có chuyện gì chứ: “Tôn Bằng, cậu muốn chống đỡ tôi làm gì, tránh ra, Diệp liên đoàn trưởng ở đâu?”

Tôn Bằng đáp ứng: “Ồ, ờ, chị dâu, em mang chị đến”. Cố Lăng Vi vung tay lên: ” không cần phiền cậu, tôi tự mình đi là được”.

Tôn Bằng trên mặt thoáng khiếp đảm, vội nhảy lên trước: “Để em đưa đi, đó là vinh dự của em mà, không phiền không phiền, một chút cũng không phiền hahaha”.

Nói xong cũng không quản Cố Lăng Vi có đáp ứng hay không, đi thẳng đến phía trước, nhanh hơn Cố Lăng Vi rất nhiều, đúng là tốc độ hành quân mà, Tôn Bằng muốn chạy lên trước thông báo, tránh cho khi chị dâu thấy thứ không nên thấy, tuy là tin tưởng Diệp liên đoàn trưởng lắm, nhưng tục ngữ có câu, nữ theo nam chỉ cách tâng sa mỏng, Trầm Hiểu Nguyệt này tâm tư cô ta bọn họ cũng sớm nhìn ra rồi.

Tôn Bằng đi ba bước chạy hai bước như kẻ trộm, càng khiến Cố Lăng Vi hoài nghi, tên này sao lại nhiệt tình quá phận thế chứ, thực sự không thích hợp, Cố Lăng Vi bước tới kéo áo Tôn Bằng: “Tôn bằng, cậu chạy nhanh thế làm gì, cậu theo sau tôi, nếu dám chạy trước thì lát ra ngoài tính sổ”.

Tôn Bằng hoảng sợ, thân thủ chị dâu như vậy, bọn họ lĩnh giáo qua rồi, một loạt bị chị dâu hạ gục, miễn bàn đến Tôn Bằng cấp thấp.

Cố Lăng Vi thong dong đi bộ, chợt nghe trong phòng truyền ra một giọng nữ dễ nghe, Cố Lăng Vi không khỏi dừng bước, theo góc độ của cô nhìn tới, vừa lúc thấy một tiểu mỹ nữ, cười đến hai mắt tỏa sáng, lấp lánh, đưa tình với Diệp Bành Đào đang đưa lưng về phía cô.

Khoảng cách hai người đó rất gần, dù cho không quá mức nhưng cũng đã rất lạ thường rồi.

Mặt Cố Lăng Vi khê biến, sững sờ ở cửa, nửa ngày không biết nên vào hay không, nhưng rồi cũng bật người quay đầu bước đi.

“Diệp Bành Đào, biết vì sao em làm lính không?”

Giọng nói Diệp Bành Đào có vài phần trêu tức: “Làm sao biết được, không phải em muốn làm ngôi sao à, ngôi sao điện ảnh gì đó, mới vài năm không thấy tự nhiên lại tham gia quân ngũ, cái này không phù hợp với em” .

Cô gái cười khanh khách, mắt nhấp nháy nhìn Diệp Bành Đào: “Sao nào, không tốt sao, Diệp thiếu anh còn có thể làm lính ,Trầm Hiểu Nguyệt em sao lại không chứ, nhiều năm vậy em vẫn không quên được anh, anh cũng có phải người tốt gì đâu chứ?”

Nói xong thân thể hơi hướng về phía trước, đến khi sắp dính vào người Diệp Bành Đào, Cố Lăng Vi nhấc chân xoảng một tiếng, ngay cả cửa đoàn bộ cũng đá văng, làm cho nữ nhân đang diễn trò mập mờ bên cửa sổ cũng bị làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu liếc nhìn Cố Lăng Vi một cái, trong mắt hiện ra sự tức giận cũng có kinh ngạc.

Cố lăng Vi căn bản không để ý đến cô ta mà đứng trước mặt Diệp Bành Đào nhìn chằm chằm anh.

Trong mắt Diệp Bành Đào thoáng hiện ra tia vui mừng ngẩn ngủ, nháy mắt biến mất thay vào đó là ngọn lửa tức giận bùng bùng, mình chịu đựng không gọi điện thoại cho cô, chỉ muốn thử xem trong lòng cô có mình hay không, thế mà một tháng, cô mới đến tìm mình, cho nên oán khí của Diệp liên đoàn trưởng lên tận trời xanh, đối mặt với ánh mắt của Lăng Vi, bỗng nhiên lại sinh ra ý nghĩ muốn trả thù.

Anh biết cô đang chờ lời giải thích của anh, nhưng Diệp Bành Đào đột nhiên bướng bỉnh, anh không giải thích đấy, cho cô sốt ruột đi, để cho cô biết, mình cũng cực kì có giá trị cơ, cho nên mới nói, khi một đôi nam nữ bị vây lấy bởi tình yêu, rất dễ trở nên ngớ ngẩn.

“Cô là ai, là lính của Diệp Bành Đào sao?”

Người Diệp Bành Đào thoáng cứng đờ, cũng không bỏ khuỷu tay của người kia đang tự động xấn tới, ánh mắt Cố Lăng Vi thoáng lạnh đi, lùi từng bước, đứng một khoảng rất xa, trào phúng nói: “Diệp liên đoàn trưởng cấp bậc hình như cũng không cách tôi xa đến thế”.

Trầm Hiểu Nguyệt lúc này mới chú ý đến người lính xông tới này, quân hàm trên vai bằng với quân hàm của Diệp Bành Đào, không khỏi giật mình, trực giác nói cho cô biết, nữ trung úy này có quan hệ với Diệp Bành Đào, nghĩ đến đây, cô nắm chặt lấy tay Diệp Bành Đào, vội vàng hỏi: “Bành Đào, cô ta là ai?”

Diệp Bành Đào hừ một tiếng trả lời: “Là đoàn chủ lực của chúng ta, lính trinh sát đặc biệt, anh nào có tư cách lãnh đạo chứ”.

Ánh mắt Cố Lăng Vi chợt lóe lên, làm động tác nghiêm, chào theo nghi thức quân đội: “Xin lỗi Diệp liên đoàn trưởng, quấy rầy rồi, tạm biệt”.

Cô sẽ không bao giờ.... để ý đến Diệp Bành Đào nữa, xoay người bước ra ngoài, ánh mắt Diệp Bành Đào bùng ra lửa, hất tay cô gái bên cạnh, hét lên: “Cố Lăng Vi, em mà dám ra khỏi cửa thì chúng ta chia tay”.

Thân thể Cố Lăng Vi cứng đờ, xoay người nở nụ cười với anh: “Sao cũng được, Diệp Bành Đào, anh muốn hù dọa ai, tôi hi vọng anh nói phải giữ lời, tạm biệt”.

Nói xong quay đầu bước nhanh, ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng lưng thẳng tắp

44. Chương 44: Nơi Gần Bầu Trời Nhất

Cố Lăng Vi chạy rất nhanh, ngay cả Trịnh Viễn phía trước cũng không thấy, chớp mắt đã ra khỏi đoàn Hồng Liên

Tôn Bằng đứng ngoài cửa choáng váng, rốt cục là chuyện gì. Trịnh Viễn nhìn thấy bóng của Cố Lăng Vi: “Tôn Bằng, cậu đứng đây làm gì, đi làm gì thì đi đi”.

Tôn Bằng như được đại xá, quay đầu chạy trốn, còn nhanh hơn thỏ, giống như sợ gặp vạ lây. Trịnh Viễn còn chưa đẩy cửa ra đã nghe rầm một tiếng, sau đó là tiếng gầm nhẹ của Diệp Bành Đào: “Trầm Hiểu Nguyệt cô cút ngay cho tôi”.

Một tiếng thét chói tai, Trầm Hiểu Nguyệt kinh hoàng nước mắt như mưa lao ra, nhìn thấy Trịnh Viễn mặt lại càng khó coi, không nói gì vội bịt mặt mà chạy, Trịnh Viễn cúi đầu suy nghĩ, đẩy cửa bước vào, trong phòng một đống hỗn độn, chiếc ghế rắn chắc đã nát thành năm sáu mảnh, mảnh gỗ văng khắp sàn

Trịnh Viễn nhìn xong quay đầu nói: “Tiểu Lưu, cái ghế này giá trị lắm đấy, phải khâu trừ vào lương”. Tiểu Lưu ở phía sau vội gật đầu, thở cũng không dám thở mạnh, hai người lính phía sau vội dọn dẹp chính tề rồi đi ra ngoài. Trịnh Viễn rót ly trà, nhìn thoáng qua mặt mày như hổ báo của Diệp Bành Đào, đưa sang: “Sao thế, lại cãi nhau à?”

“Cãi con khỉ, lần này chia tay thật rồi”. Diệp Bành Đào hằm hừ nhận ly nước uống một ngụm, phốc.... toàn bộ phun lên mặt đất.

“Viễn, mẹ nó, cậu muốn bỏng chết tôi à, lấy nước nóng làm gì”.

Trịnh Viễn vô tội khoát tay: “Nước vốn nóng mà, ai bảo cậu vội uống ngụm lớn thế”.

Nói xong còn cẩn thận đánh giá Bành Đào một lát: “Thật sự hết, chia tay, từ nay về sau sẽ không gặp Cố Lăng Vi nữa?”

Diệp Bành Đào cứng cổ nói: “Ừ, xong, lần này hoàn toàn xong rồi”.

Trịnh Viễn gật đầu rồi đứng lên: “Tốt lắm Diệp Bành Đào, chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, là bạn thân cũng là bằng hữu, chúng ta không thể làm kẻ địch, năm đó cậu cũng biết mình thích Lăng Vi, cho nên cậu chia tay thì mình sẽ theo đuổi Lăng Vi...”

“Cậu dám”.

Trịnh Viễn còn chưa nói xong, Diệp Bành Đào đã kéo áo anh lên, Trịnh Viễn đẩy tay ra, sửa lại áo mình: “Sao không dám, cậu bảo xong rồi mà, Lăng Vi tốt như vậy, mình theo đuổi có gì sai chứ, nước phù sa không chảy xuống ruộng ngoài không phải sao?”

Diệp Bành Đào đặt móng xuống ghế nói: “Viễn, được rồi, cậu đừng phiền thêm nữa, cậu biết đời này mình không bỏ Lăng Vi được mà”.

Trịnh Viễn nửa giả nửa thật nói: “Ồ thật là đáng tiếc, mình đợi nhiều năm như vậy, tưởng là có cơ hội chứ”.

Diệp Bành Đào ngẩng đầu nhìn anh một hồi, nói: “Viễn, lâu như vậy cậu vẫn không buông tay được sao, nếu không đến bây giờ cậu không phải cô đơn, mình biết bác Trịnh và di thúc dục cậu lâu rồi”.

Trịnh Viễn chuyển mắt, chăm chú nhìn cành lá cây bàng ngoài cửa, xanh tươi, một loại bất khuất không nói nên lời, nửa ngày mới nói: “Bành Đào, tính cách phù hợp mới có thể làm bạn, không phải ai cũng may mắn gặp được người đó, cho nên Bành Đào, cậu phải biết quý trọng”.

Diệp Bành Đào xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Cô bé ấy vào đội điều tra đặc biệt, là biên chế mới của đoàn chúng ta, cậu cũng không phải không biết, không chỉ làm nhiệm vụ điều tra, còn phải hỗ trợ địa phương khi cần, nguy hiểm lớn lắm, Viễn, mình sợ, cô bé ấy thích thể hiện như thế, một công việc nguy hiểm như vậy với cô ấy lại càng nguy hiểm hơn, dù gì mình cũng là bạn trai cô ấy, nhưng chuyện lớn thể cô ấy bàn với mình trước cũng không có, trong mắt cô ấy cho tới bây giờ cũng không có Diệp Bành Đào mình, từ đầu tới cuối đều là mình mặt dày theo cô ấy thôi, tới bây giờ cũng vẫn như thế”.

Giọng nói suy yếu. Trịnh Viễn vỗ vỗ vai anh: “Nếu cô ấy thương lượng trước với cậu cậu sẽ đồng ý cho cô ấy đi sao?”

“Nằm mơ đi, nếu mình mà biết xem mình xử cô ấy ra sao, dám làm cái chuyện nguy hiểm như thế”.

Nghe Diệp Bành Đào nói xong, Trịnh Viễn bật cười nói: “Bành Đào, mình nhớ hồi học trung học cậu có không ít bạn gái, vừa rồi còn Trầm Hiểu Nguyệt kia nữa, chưa đến một tháng, trình độ phong lưu của cậu cũng không thua Tây Môn Khánh đâu”.

“Mẹ nó, cậu ghen tị với mình hả, cái gì mà Tây Môn Khánh chứ, mình còn chưa đạt cấp độ đó đâu”.

Trịnh Viễn nở nụ cười: “Cho nên lúc trước cậu bảo theo đuổi Lăng Vi, lúc đó mình cũng có tư tâm, nhưng ở phương diện khác, mình cũng sợ cậu không chung tình, sẽ tổn thương Lăng Vi, dù sao Lăng Vi cũng không giống với những người bạn gái trước kia của cậu, cho nên sau khi thấy cậu vất vả theo đuổi như vậy mới biết là thật, nói thật chứ, chuyện này cũng ngoài dự liệu của mình, nhưng mà mình không hiểu, Bành Đào, cậu thích Lăng Vi vì cái gì?”

Diệp Bành Đào gặm ngẫm cẩn thận: “Thực ra mình cũng không rõ nữa, nhưng chỉ cần thấy cô ấy, sẽ cảm thấy lòng vui vẻ, cô ấy cười với mình, mình sẽ cảm thấy tâm tình sáng hẳn lên, cô ấy... không ... để ý mình, mình sẽ cảm thấy chán đến chết, tình cảm đó lạ kì nhưng lại mãnh liệt lắm, chỉ cần gặp cô ấy, lí trí cũng không khống chế được, Lăng Vi cũng hỏi mình vì cái gì, lúc ấy mình không biết, nhiều năm như vậy, mình vẫn không hiểu được”.

Trịnh Viễn ngạc nhiên: “nếu Lăng Vi giống với Trầm Hiểu Nguyệt kia, yếu ớt, cho dù bộ dạng có xinh đẹp, chắc chắn cậu cũng trêu đùa một lát thôi, Bành Đào, cậu có nghĩ tới không, bởi vì Lăng Vi kiên cường với lý tưởng quân nhân như thế, cậu mới thích đến mức không kiềm chế được, trong lòng cô ấy sục sôi nhiệt huyết, cô ấy tham gia quân ngũ không phải để thanh nhàn hay tiến cấp, hay là vì cuộc sống sau này, cô ấy là vì lý tưởng mà thôi, cô ấy muốn chứng minh mình xứng đáng làm một nữ binh”.

Trịnh Viễn ngừng một lát rồi tiếp tục: “Cái gọi là nam nhi phải mang ải đi năm mươi châu, Lăng VI dù không phải nam nhi nhưng cũng không phải loại thích ăn ngồi nhàn hạ, yêu thương một cô gái như thế không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng Bành Đào việc duy nhất cậu nên làm, là đứng sau yên lặng chống đỡ cho cô ấy, lúc cô ấy mệt, cho cô ấy một nơi để nghỉ ngơi, nếu không làm được thì thứ ỉnh nói thẳng, hay buông cho cô ấy đi, nếu cậu muốn nuôi một con chim hoàng yến, thì mình khẳng định luôn, Lăng Vi không phải, cô ấy là một con chim ưng bay lượn trên bầu trời, sống bên người chỉ làm hao mòn chí khí cô ấy mà thôi, mình nghĩ Lăng Vi là như thế, người mà trong lòng cậu thích”.

Diệp Bành Đào không khỏi nở nụ cười: “Viễn mình phát hiện cậu làm chỉ đạo viên càng lúc càng lành nghề đấy, đạo lý lớn như thế mà giảng giải rất rõ ràng”.

Vỗ vỗ vai anh: “Rất có tiền đồ đó, mình thấy đoàn chính ủy sớm muộn cậu cũng lên tới thôi, được rồi, cậu giúp mình hiểu rõ rồi, đừng có tìm mấy cô bé đoàn văn công nữa đấy, bạn thân đi trước đây”.

Nói xong quay người hấp tấp chạy đi, thẳng đến nơi Lãng Vi đóng quân, tìm một vòng thế nhưng cả cái bóng cũng không tìm được, Diệp Bành Đào càng sốt ruột, nghĩ lại câu nói lúc nãy, cô bé này muốn làm thật à, thật muốn cắt đứt với mình sao, gọi điện thoại cho gia đình, cũng không có.

Diệp Bành Đào lấy xe jeep chạy đến căn nhà nhỏ của hai người. Một tháng không có người ở, không khí trong trẻo nhưng cũng có phần lạnh lẽo, Diệp Bành Đào toát mồ hôi lạnh. Chỉ một chớp mắt thế thôi mà cô bé kia đã biến mất không tăm tích. Khẽ cắn môi, Diệp Bành Đào vừa tức vừa vội.

Cố Lãng Vi ở đâu ư, lần này Cố Lãng Vi thực sự bị Diệp Bành Đào làm cho tức chết rồi, tuy là cãi nhau vô số lần, chia tay cũng không ít bận, nhưng lần này cô không giữ được bình tĩnh, tuy là từng nghe về tiểu sử phong lưu của Diệp Bành Đào rồi, nhưng dù sao cũng là nghe nói, cô còn chưa gặp qua bao giờ, lúc này đây quá khứ phong lưu đó lại xảy ra trước mắt, kích thích này cô không chịu nổi.

Điều làm cô tức giận nhất là Diệp Bành Đào thế mà không thêm giải thích, còn hét lên với cô nữa, quả thực quá đáng mà, chia tay thì chia tay, tốt thôi, suốt này quần quýt lấy cô đòi kết hôn này nọ, nói giỡn hoài, giờ mới vào được đội trinh sát, kết hôn đương nhiên là không được rồi, hơn nữa thái độ đó của Diệp Bành Đào cũng ít nhiều xúc phạm đến Cố Lãng Vi.

Tỉnh táo hơn một chút, cảm giác khổ sở càng nhiều hơn, Lệ Hồng thì bật vô âm tí, Diệp Bành Đào lại cố tình gây sự, Cố Lãng Vi thấy tâm tình của mình thấp đến cực điểm rồi, trong phòng thường trực lấy điện thoại gọi cho Chu Tử Phong.

Điện thoại vàng lên hai tiếng thì có người nhận máy, qua microphone truyền đến tiếng trầm như violon của Chu Tử Phong: “...Tiểu Vi Vi hôm nay sao nhân hạ thế, huấn luyện không phải gấp rút lắm sao?”

Cố Lãng Vi tâm tình cũng dần tốt hơn một ít: “Huấn luyện xong rồi, anh, em qua khảo hạch rồi, mười ngày nữa sẽ thành lính điều tra đặc biệt rồi, thế nào, anh vui không?”

Chu Tử Phong điều chỉnh ống nghe, cười nói: “em giờ đang ở đâu?”

Cố Lãng Vi ngắt ra: “Ở khu em đóng”.

Chu Tử Phong nở nụ cười: “nếu Vi Vi của chúng ta qua được khảo hạch, anh làm chủ mời em gái một bữa cũng là việc phải làm nhỉ?”

Cố Lãng Vi không chút khách khí gạt đầu: “Được! Em muốn ăn một bữa hải sản lớn, đồ ăn của bọn em đúng là hủy diệt vị giác của em mà, nhu cầu cấp bách là phải ăn mỹ thực kích thích nó lại”.

Chu Tử Phong cười trầm: “Được, em chờ anh ở đó, năm phút nữa anh đón em”.

Cố Lãng Vi nhớ Chu Tử Phong hay nói giỡn, cũng cười phớt lờ: “Được, em chờ anh mang hỏa tiễn đến đón em”.

Chu Tử Phong khoe miệng nâng lên: “Xem ra phải khiến Tiểu Vi Vi thất vọng rồi, hỏa tiễn thì không có khả năng, xe việt dã thì không biết có được không đây”.

Cố Lãng Vi kinh ngạc ngẩng đầu, thẳng phía trước cửa lớn khu đóng quân, một chiếc xe việt dã đời mới dừng lại, Cố Lãng Vi mở to hai mắt thấy Chu Tử Phong bên trong cửa kính, nhất thời choáng váng.

Lấy lại tinh thần, vội buông điện thoại, chạy qua: “Cái kia....anh.....sao lại nhanh như thế, so với hỏa tiễn còn nhanh hơn, không phải anh mới tu luyện Cần Khôn chứ?”

Chu Tử Phong cười cười xoa đầu cô: “Ngốc, anh vốn ở gần đây, bên kia là khu nhà máy thuốc của anh, hôm nay vừa làm xong nghi thức đặt móng, sau này anh đến thường trú thành phố B, thế nào, không vui à, lên xe đi, anh đưa đi ăn”.

Cố Lãng Vi ngồi vào vị trí phó lái, xe quay đầu về vùng nội thành.

Ngồi trên phòng vip tầng cao nhất, Cổ Lăng Vi buồn bực ra sức ăn, Chu Tử Phong nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu, tao nhã từ từ nhâm nhi, thoải mái mà chiều chuộng nhìn cô, bỗng chợt nói: “Giờ anh mới tin là tay nghề đầu bếp bọn em kém đến thế đấy, nuôi Vi Vi của chúng ta đói tới cái dạng này”.

Cổ Lăng Vi đem miếng hải sản cuối cùng nuốt xuống, vuốt vuốt bụng tròn vo: “Đồ ăn của bọn em còn khó ăn hơn ở cả trường quân đội, có khi vừa ăn em vừa nghĩ muốn xuất ngũ, đúng là tra tấn mà tra tấn”.

Chu Tử Phong ha hả cười: “Đội điều tra đặc biệt thì thức ăn chắc không tồi đâu, lúc trước chúng ta bọn anh là lính đồ ăn cũng được chăm chút hơn, tuy là kém đầu bếp cấp cao nhưng hương vị cũng được lắm”.

Cổ Lăng Vi mắt mũi sáng trưng: “Thật?”

Chu Tử Phong buồn cười vỗ vỗ ót cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Thật, nhưng đến lúc đó sợ em không có thời gian mà hưởng thụ thôi, về sau em sẽ biết, còn nữa, giờ nói cho anh nghe đi, bức xúc đến mức này là làm sao vậy”.

Cổ Lăng Vi chu chu miệng, Chu Tử Phong luôn là thùng rác của cô, trước kia cũng thế, khi mình không vui sẽ tìm anh thổ lộ, Chu Tử Phong bình thường cũng sẽ không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe, nghe xong thì vỗ vỗ đầu cô đưa cô đi ăn ngon, tâm tình cô vì thế cũng tốt hơn nhiều.

Vì vậy Cổ Lăng Vi cũng không giấu nữa, đem chuyện phiền não của mình nói ra, nói hết với Chu Tử Phong, cuối cùng tổng kết nói: “Lần này nhất định phải chia tay Diệp Bành Đào”.

Ánh mắt Chu Tử Phong chợt lóe lên, anh cũng giống Diệp Bành Đào, đối với nhau không hảo cảm là mấy, cho dù Cổ Lăng Vi cố sức tác hợp nhiều lần, muốn ột nhà thầy tốt bạn hiền và người yêu có thể cùng chung sống, nhưng vẫn không thành, Diệp Bành Đào cố chấp vẫn không thích Chu Tử Phong, mà ở trong mắt Cổ Lăng Vi, người luôn tao nhã như Chu Tử Phong ở phương diện này lại cực kì kiên trì, tóm lại là hai người không vừa mắt nhau, càng nhìn càng ghét.

Mỗi lần Cổ Lăng Vi gặp Chu Tử Phong, thể nào Diệp Bành Đào cũng bắt măn, rồi lại cãi nhau một trận.

Chuyển đến quân khu thành phố B, cũng chỉ ba tháng trước khi Chu Tử Phong đến thành phố B công tác thì có gặp qua một lần, còn lại thì liên lạc bằng điện thoại, cho nên nửa năm gần đây, Cổ Lăng Vi và Diệp Bành Đào rất hòa bình, đáng tiếc ngày vui chỉ ngắn tầm gang tay.

Chu Tử Phong có những thứ trong lòng sẽ không nói ra, trong tưởng tượng của Cổ Lăng Vi, Chu Tử Phong khác với Diệp Bành Đào nhiều lắm, thành thực hơn, không biểu đạt trực tiếp tình cảm của mình ra, làm thế mất nhiều hơn là được, cho nên anh thông minh, với chuyện này vẫn luôn duy trì trầm mặc, nhưng trong lòng mình thế nào, anh biết.

Cổ Lăng Vi càng cần nhẫn nại liên miên, ngoài trừ chuyện Diệp Bành Đào cố tình gây sự, còn có chuyện huấn luyện khó khăn, còn cả chuyện lo lắng cho Lệ Hồng.

Chu Tử Phong buông chén rượu trong tay: “Cái khác anh không giúp được em, nhưng chuyện người bạn này anh có thể giúp được, ở quân khu Tây Tạng giờ cũng được nhập vào quân khu Thành Đô, xem là một phó quân khu, anh tham gia quân ngũ cũng là ở đó, rất nhiều chiến hữu vẫn ở bộ đội, có chút quen biết, anh sẽ giúp em hỏi xem”.

Cổ Lăng Vi vui vẻ nói: “Thật sao, tốt quá”.

Chu Tử Phong lấy điện thoại ra bấm một dãy số, rất nhanh đã nói máy: “Liên đoàn trưởng Mông à, tôi là Chu Tử Phong...”

Hiệu suất làm việc của Chu Tử Phong đúng là thần kì, chỉ mấy cuộc điện thoại, Cổ Lăng Vi đã biết được tình hình gần đây của Trương Lệ Hồng.

Trương Lệ Hồng vận khí không quá lém, cũng không có phân đến đồn biên phòng mà được đóng giữ ở quân khu phía Bắc, đáng tiếc bốn tháng liên tục tuyết lớn, biến một vùng thảo nguyên thành biển tuyết, 38 vạn ki lô met vuông bị phong tỏa, 25,98 vạn người dân tộc Tạng và 554 vạn gia súc lâm vào cảnh nguy hiểm.

Trương Lệ Hồng chủ động tham gia đoàn cứu tế, xâm nhập vào núi Cổ Lạp, suốt bốn tháng, tham gia thông đường, cứu trợ hàng nghìn người dân, chỗ của Trương Lệ Hồng, có 3000 chiến sĩ cứu tế, ai cũng bị thương

do giá rét, trong đó Trương Lệ Hồng cũng có, bây giờ còn đang ở tổng bệnh viện quân khu, nằm điều trị.

Cố Lăng Vi rốt cục cũng biết vì sao Trương Lệ Hồng lâu như vậy không tin không tức, nghĩ đến Lệ Hồng ở nơi xa xôi đó một mình nằm trên giường bệnh, Cố Lăng Vi liền buồn không chịu được, hận không thể bay đến chỗ Trương Lệ Hồng, nghĩ đến đây cô vội nói: “Anh, phiền anh đưa em ra sân bay em phải đến chỗ Lạp Tát, nhà Lệ Hồng khó khăn, chắc không ai chăm sóc cô ấy, em lo lắm”.

Chu Tử Phong xoa đầu cô: “Anh mấy ngày nay cũng không có việc gì, cùng em đi xem cô bé đó, nơi đó anh cũng quen, đi sẽ tốt hơn”.

Cố Lăng Vi có chút ngượng ngùng: “Anh, đó là vấn đề của em, anh thật không cần đi theo giúp em đâu”.

Chu Tử Phong nở nụ cười trêu chọc: “Khó có khi anh được nghỉ vài ngày, cô nhóc này lại không chịu đồng ý nữa”.

Cố Lăng Vi nhăn nhó: “Được rồi, nghe nói Tây Tạng rất đẹp, lúc đó anh dẫn em đi xem mấy nơi gần đó nha”

45. Chương 45: Lấy Nhu Thắng Cường, Chuyển Bại Thành Thắng

Bay qua Thành Đô, đến khi hạ cánh xuống sân bay Lạp Tát cũng đã là mười giờ tối, giữa tháng ba cũng đã vào xuân rồi, nhưng nhiệt độ ở Lạp Tát vẫn không cao, hơn nửa buổi tối, Cố Lăng Vi thậm chí còn thấy lạnh thấu xương, ở cửa hàng trước sân bay cô mua một chiếc áo lông khoác lên người mới cảm thấy ấm hơn.

Lạp Tát để lại cho cô ấn tượng đầu tiên chính là sự yên lặng, yên lặng tĩnh mịch với mọi âm thanh, giống như làm sạch tâm linh của người hành lễ, từ đó đến bệnh viện quân khu cũng là mười một giờ, qua thời gian thăm bệnh lâu lắm rồi, cho nên các hộ lý kiên quyết từ chối yêu cầu thăm hỏi của Cố Lăng Vi, xem ánh mắt họ nhìn cô như là phần tử khủng bố, cho dù Cố Lăng Vi đưa giấy chứng nhận thì vẫn nhất quyết không dàn xếp.

Rơi vào đường cùng, vẫn là phải vận dụng quan hệ của Chu Tử Phong, điện thoại vừa nói máy, đã thông cấp dưới, hai người mới được đặc biệt cho đi. Lúc đẩy cửa phòng bệnh của Lệ Hồng, nói thật, Cố Lăng Vi có chút kích động không yên, trong lòng sợ hãi, sợ nhìn người đó không phải Lệ Hồng, đến khi nhìn thấy cô gái nằm ngủ chân tay đủ cả mới nhẹ nhõm thở ra, rồi lại thấy bực.

Cô thì mấy ngày nay ngủ không ngon, con bé này lại ăn ngon ngủ kĩ, thế mà không thèm thông báo cho ai một tiếng, đúng là không có lương tâm mà, nghĩ đến đây, quan sát Lệ Hồng một lúc lâu, quyết định làm chuyện ác, nắm chặt cái mũi của cô, không ngờ con bé này như heo thế cũng không thèm tỉnh, còn mở miệng ra hít thở nữa, Cố Lăng Vi khẽ cười, đưa tay bịt miệng cô ấy lại, xem có tỉnh không này.

Trương Lệ Hồng ô ô hai tiếng rồi ngẹn tỉnh, mở mồm mồm mở mắt, nhìn thấy Cố Lăng Vi chớp chớp một cái lại nhắm mắt lại than thở: “Sao lại mơ thấy Lăng Vi rồi...”

Cố Lăng Vi bật cười, nắm hai má cô: “Lệ Hồng, cậu không phải mơ, mơ không thấy đau, giờ có thấy đau không hả?”

Trương Lệ Hồng hoàn toàn thanh tỉnh, cọ một chút rồi ngồi dậy, ngây ngốc nhìn Cố Lăng Vi một lúc lâu, nắm chặt lấy tay cô, cảm giác được cảm xúc chân thật thế mới ôm lấy Cố Lăng Vi mà khóc: “Oa....Lăng Vi là cậu....huhu Mình nghĩ sẽ không còn gặp được các cậu nữa....”

Cố Lăng Vi đau lòng, mắt càng buồn hơn, Lệ Hồng tuy thô kệch nhưng cũng là một nữ sinh hai mươi tuổi, hoàn cảnh xa lạ rồi còn phải khảo nghiệm sống chết, chắc chắn sẽ sợ hãi, có khi cả đời cũng không quên được, Cố Lăng Vi ôm chặt lấy cô, để cho cô ấy khóc, kiên cường như Trương Lệ Hồng giờ cũng trở thành một đứa trẻ yếu ớt khi nhìn thấy người thân.

Một lúc sao Cố Lăng Vi mới cười nói: “Thì ra là vị đại anh hùng cứu tế của chúng ta cũng có lúc khóc nhè như thế, nếu mà lãnh đạo quân khu biết thì đúng là không ổn nha”.

Trương Lệ Hồng gạt nước mắt liếc cô một cái: “Lăng Vi sao cậu lại đến Lạp Tát”.

Cố Lăng Vi rót một ly nước ấm đưa cho cô: “Cậu còn hỏi, cậu đi Tây Tạng là mất tầm không thấy bóng, gọi điện thoại về nhà cậu cũng không hỏi được địa chỉ cụ thể, mình với Lý Dĩnh rồi Hả Hiểu Vân lo muốn chết, may mà chiến hữu của anh mình cùng quân khu với cậu hỏi thăm mới biết được, hóa ra là anh hùng cứu tế nằm viện, đúng lúc mình có mười ngày nghỉ nên đến thăm cậu, xem thành liệt sĩ chưa thôi”.

Trương Lệ Hồng cười ha hả: “Liệt sĩ và vân vân, còn sớm lắm, nhưng mà bốn tháng qua quả thực là lần đầu tiên trong đời mình, nhớ hồi chúng ta ở trường, nghĩ có thể gặp lại các cậu thật tốt, cho nên nhờ thể mình mới chống đỡ được...”

Trương Lệ Hồng nói liên miên không dứt, lâu ngày gặp lại, suýt nữa là sinh tử xa nhau, hai người cũng quý trọng thời khắc này, nói không hết chuyện, cuối cùng Cố Lăng Vi ở lại bệnh viện chăm sóc Trương Lệ Hồng luôn, giường bên cạnh vừa vặn không có người, cho nên cũng tiện”.

Chu Tử Phong ngủ lại ở khách sạn không xa bệnh viện, anh vừa ra khỏi phòng Trương Lệ Hồng chần chừ hỏi: “Cái kia, Diệp Bành Đào cũng biết cậu và anh đến Lạp Tát chứ?”

Cố Lăng Vi hử một tiếng: “hắn có biết hay không thì liên quan gì?”

Trương Lệ Hồng ngó người: “Sao, lại cãi nhau à?”

Cố Lăng Vi không để ý đến lòng hiếu kì của bạn: “Cậu có biết chuyện quân khu mình thành lập đội nữ điều tra không?”

Trương Lệ Hồng ngẩn ra, lắc đầu, cúi đầu suy nghĩ một lát mới nói: “Lăng Vi, mình ngây thơ quá đúng không, hồi được phân đến đây vốn là phải tới đồn biên phòng, mình nghĩ nếu được phân đến đây thì sao, mình không bối cảnh không có đường tiến thành thì xong rồi, cho nên khi mình đi cứu tế, lập tức báo danh, thực ra không phải anh hùng gì đâu, mà nói trắng ra là vì tiền đồ của mình”.

Nói đến đây cô cắn môi trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Dù mình liều mạng, giống như cậu nói, có công cũng không được khen thưởng, mình giờ mới hiểu được câu nói của Hiểu Vân, nhiệt huyết cũng không có tác dụng, cậu được phân đến quân khu B còn có cơ hội, có khi còn lên cao, đâu đến lượt mình, giống như tin tức này giờ mình mới biết được vậy”.

Người luôn luôn lạc quan như Trương Lệ Hồng thế mà lại phó mặc cho số phận như thế, Cố Lăng Vi nói: “Ai bảo cậu không có quan hệ, cậu có quan hệ với mình Hiểu Vân Lý Dĩnh này, nếu năng lực mình không thua họ, nếu luận quan hệ thì mình lại không bằng ai đâu”.

Trương Lệ Hồng ngẩng đầu, ánh mắt chần chừ nói: “Cậu huấn luyện khảo hạch xong rồi sao?”

Cố Lăng Vi nở nụ cười: “Cậu còn không biết, đội trưởng và chính trị viên của đội điều tra là Vu đội trưởng và cô Lưu trưởng chúng ta đó”.

Trương Lệ Hồng thoáng vui vẻ rồi lại âm thầm: “Lăng Vi, mình thấy điều động qua hai quân khu đó thực sự không dễ dàng”.

Cố Lăng Vi thở dài: “Ít nhất chúng ta phải thử mới biết”.

Chu Tử Phong giúp đỡ, nhưng hoạt động ở bên Tây Tạng này không thành vấn đề, chỉ là mấy chốt ở quân khu thành phố b thôi, bên này cho đi điều kiện là phải được tuyển dụng, vì thế hôm sau Cố Lăng Vi gọi điện thoại đến văn phòng Diệp tham mưu: “Bác Diệp, cháu là Vi Vi...”

Cố Lăng Vi lần đầu vận dụng quan hệ, nhưng đúng là dùng rất tốt, Diệp tham mưu chỉ nói một câu đã giải quyết xong chuyện của Trương Lệ Hồng, năm ngày sau đội điều tra đưa tin đến, khảo hạch một mình cô, nếu đủ tư cách sẽ được tuyển dụng, hơn nữa Lệ Hồng cũng có thông báo xuống, chỉ cần đủ ngạch, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Trương Lệ Hồng hai ngày sau thì xuất viện, nhưng mà cấp trên còn chưa biết phải an bài cho cô ở đâu, nên mới trì hoãn, vốn tính đưa đi đồn biên phòng, chỉ là Lệ Hồng cố tình lập công, lần này Chu Tử Phong và Cố Lăng Vi còn ra tay, cấp trên mới trực tiếp hạ lệnh, sau khi Trương Lệ Hồng ra viện đã được bật đèn xanh, hai ngày sau trở về thành phố B với Cố Lăng Vi.

Tuy rằng Trương Lệ Hồng đến đây đã nửa năm, nhưng thực tế ở Tây Tạng lại không hiểu gì cả, Chu Tử Phong lại quen thuộc hơn, còn có thể nói ngôn ngữ địa phương, Cổ Lăng Vi cảm thấy vô cùng mới mẻ, thời gian trôi qua nhanh, họ chỉ kịp đi bộ quanh cung điện Potala một vòng thì phải về, dù có vài phần tiếc nuối nhưng về sau ở cùng Lệ Hồng một chỗ, Lăng Vi đối với hành trình ngắn ngủi đến Lạp Tát này vẫn rất hài lòng.

Đêm trước khi đi, Chu Tử Phong được bạn của anh mời đến nhà ăn cơm, chiến hữu của anh là hàm đại tá, dân tộc Tạng, họ Mông, Chu Tử Phong thân thiết gọi là Mông liên đoàn trưởng, Cổ Lăng Vi và Trương Lệ Hồng cũng gọi theo, Mông liên đoàn trưởng là người Tây Tạng chính gốc, hào sảng bộc trực, nhưng cũng có sự nghiêm cẩn của quân nhân, cùng Chu Tử Phong uống rượu tây cũng như uống nước.

Uống vui vẻ xong hai người đứng giữa phòng khách hoa chân múa tay một hồi, đánh nhau không lưu tình chút nào, làm cho cuối cùng ai cũng mặt mày sưng vù, Cổ Lăng Vi và Trương Lệ Hồng đứng xem mà choáng vàng, nhưng mà vợ của Mông liên đoàn trưởng lại rất xinh đẹp dịu dàng, cười tủm tỉm nhìn, ánh mắt vừa sùng bái lại rất tự hào.

Phương thức hữu nghị như thế, tuy là bạo lực nhưng lại thể hiện tâm tình của một người đàn ông, Cổ Lăng Vi cũng bắt gặp một mặt khác của Chu Tử Phong, không phải là sự tao nhã quý tộc, giống như là nhiệt khí sôi sục trong lòng, hào khí năm xưa, vui vẻ, tình cảm của họ đúng là thật tốt, giúp nhau lúc hoạn nạn, điều đó là Cổ Lăng Vi và Trương Lệ Hồng cảm động sâu sắc.

Buổi tối trở lại khách sạn ngủ, Chu Tử Phong uống say nên Cổ Lăng Vi phải dìu về, tính cách anh lúc nào cũng lạnh lùng cao ngạo, cho dù Trương Lệ Hồng gặp anh nhiều lần rồi vẫn không quen thân được, cô ấy còn nói, đứng trước mặt Chu Tử Phong rất áp lực nữa, cho nên ba người phòng 308 đối xử rất thân thiết với Bành Đào, thậm chí không khách khí với Trịnh Viễn, nhưng lại không để anh độc nhất này của Lăng Vi vào mắt.

Cho nên khi về khách sạn, Trương Lệ Hồng về phòng cô trước, ở một chỗ với Chu Tử Phong áp lực quá lớn, cho dù hiện tại anh ta có uống rượu, nhưng bị ánh mắt lạnh nhạt kia đảo qua cũng thấy lạnh cả người.

Cổ Lăng Vi dìu Chu Tử Phong về giường, nhìn anh một lát rồi tháo giày cởi áo khoác ra, vừa đắp chăn xong đã bị Chu Tử Phong xoay người một phát đặt dưới thân, Cổ Lăng Vi hoảng sợ, đẩy anh ra nhưng lại phát hiện hình như anh đang ngủ, không khí sục mùi rượu.

Rượu lúa mì cô uống không ít nhưng đi bên ngoài bị gió thổi một hồi, giờ tự nhiên lại thấy nóng, cố gắng bình tĩnh, cẩn thận đẩy Chu Tử Phong ra, dèm lại chăn xong thì người cũng đầy mồ hôi, tiếng chuông di động trong tây trang bên giường vang lên, giữa đêm yên lặng hết sức chói tai. “Vi Vi nghĩ nghĩ rồi nhắc máy: “Chu Tử Phong, mẹ nó đừng giả bộ nữa, nói cho tôi biết số điện thoại phòng Lăng Vi...”

Cổ Lăng Vi kinh ngạc một hồi, thốt lên: “Diệp Bành Đào, sao lại là anh?”

Đầu máy thoảng im lặng, tiếng thở gấp kịch liệt của Diệp Bành Đào, giống như không thông khí. Diệp Bành Đào tích hỏa đã vài ngày, vừa nghe thấy giọng nói của Cổ Lăng Vi, đang định phát tức thì nhìn thoảng qua đồng hồ trên tường, đã mười giờ rưỡi đêm, nhất thời dấm chua lại nổi lên, hít thở thật sâu rồi không kìm được hét toáng: “Cổ Lăng Vi, mẹ nó, em đang ở đâu? Sao lại nhận điện thoại của Chu Tử Phong hả, em dám hồng hạnh vượt tường, anh sẽ bắn chết, em không tin thì thử xem”.

Mùi chua ngất trời, Cổ Lăng Vi nghe cũng biết người này đang tức giận gườm gườm, cô che tai nghe, nhìn thấy Chu Tử Phong trên giường một cái rồi đẩy cửa ra ngoài sân: “Anh hét cái gì, Diệp Bành Đào?”

“X, anh không hét sao, vợ anh bỏ chồng anh có thể không hét sao, mẹ nó, anh là đàn ông, Cổ Lăng Vi em về ngay cho anh, nếu không tối nay anh điều động máy bay quân dụng của ba đón em về”.

Cổ Lăng Vi biết Diệp Bành Đào mà xúc động chuyện gì cũng làm được, vội nói: “Anh mà dám nói hươu nói vượn với bác Diệp xem sau này em còn để ý đến anh không, em đến thăm Lệ Hồng, nếu không nhờ anh trai giúp em đã không tìm được cô ấy rồi”.

“Mẹ nó, anh cái gì mà anh, anh cũng không biết dì sinh con trai hồi nào, em kêu anh cũng thân mật quá nhỉ, em thiếu anh trai à, hay sao phải kêu, anh còn chưa cho phép, tên Chu Tử Phong đó còn chưa được thông qua đâu”.

Diệp Bành Đào nói chua lè. Cổ Lăng Vi trầm mặt: “Diệp Bành Đào anh nói bậy nữa rồi đấy”.

Diệp Bành Đào cũng không ngốc, biết Cổ Lăng Vi bướng bỉnh, ăn mềm không ăn cứng, nếu không một chút nhẹ nhàng cũng không có đâu, dù sao mình cũng không có mặt mũi rồi, hạ thấp mình một chút, nhưng mà vẫn bá đạo nói: “Ngày mai em về cho anh, nếu không anh đi tìm thật đấy, lúc đó sẽ đánh tên anh trai kia một trận, hấn chết anh sống, không tốt đâu”.

Cổ Lăng Vi dở khóc dở cười, bỗng nhiên nhớ tới chuyện mấy hôm trước, biến sắc nói: “Diệp Bành Đào, anh còn muốn lừa ai, không có cửa đâu, cô gái ngày đó là ai, em vẫn còn nhớ kĩ đó, lôi kéo tay nhau thân thiết lắm mà”.

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Cổ Lăng Vi càng giận, không khống chế được ghen tuông: “Diệp Bành Đào anh tác phong có vấn đề, ở trong công đoàn mà cùng nữ đồng chí đùa giỡn lưu manh”.

Diệp Bành Đào bật cười: “Cô ta thì là cái thá gì, đùa giỡn lưu manh cũng không đến lượt cô ta, được rồi, anh nhận sai có được không, ngày đó anh không đúng, đối với nữ đồng chí bụng dạ khó lường kia không cự tuyệt kiên quyết, xúc phạm tới tâm hồn mềm yếu của vợ anh, lúc ấy anh không phải còn đang giận em sao, em quay người là đi luôn, còn cùng Chu Tử Phong chạy đến Tây Tạng, Tiểu Vi Vi em để tay lên ngực tự hỏi xem, hai ta ai lỗi nhiều hơn, em vào đội điều tra ngay cả báo cho anh cũng không, em thấy thế có được không?”

Diệp Bành Đào bắt giắc chuyển bại thành thắng, Cổ Lăng Vi đuối lý, ấp úng: “Cái kia, em không phải là vì lo anh không cho đi sao”.

Diệp Bành Đào hừ một tiếng: “Anh sẽ không cho em đi sao?”

Cổ Lăng Vi gật đầu kiên định: “Đương nhiên”.

Diệp Bành Đào không nhịn được bật cười, thở dài nói: “Dù anh nói không để ý nhưng Vi Vi, trước mặt em anh cũng chỉ là một người đàn ông yêu em mà thôi, đương nhiên sẽ bất an không yên lòng, cũng sẽ sợ hãi, mấy ngày nay so với vài năm còn lâu hơn, đừng xét ai đúng ai sai nữa, em về đi đã được không, Vi Vi, anh nhớ em...”

Không thể không nói Diệp Bành Đào thực sự không ngốc đâu, biết lấy nhu thắng cương, chất vấn nhận sai rồi lời ngon tiếng ngọt, đem chuyện mấy hôm trước trong đầu Cổ Lăng Vi ném mất, trong lòng cô lại còn áy náy nữa.

Cổ Lăng Vi tắt máy, quay đầu không khỏi ngẩn ra, cửa ngoài sân không biết khi nào thì mở, Chu Tử Phong đứng dựa vào cạnh cửa, ánh trăng chiếu lên người anh, ẩn hiện như một bóng ma, vẻ mặt mơ hồ không rõ, nhưng ánh mắt lại âm trầm sắc bén, thậm chí có chút lay động: “Anh, anh tỉnh rồi à?”

Chu Tử Phong quanh người còn tản mát mùi rượu, nhưng hành động lại rất vững vàng, bước hai bước đến đứng sòng vai với cô trên sân thượng, hỏi: “Vi Vi, em thấy nơi này đẹp không?”

Cổ Lăng VI giờ mới phát hiện ra đối diện nơi này là cung điện hùng vĩ Potala, bầu trời sáng một vòng sáng xanh, từ cung điện Potala ánh lên, đẹp không nói nên lời. Cổ Lăng Vi đã thấy Lạp Tát ban ngày nhưng bầu trời đêm này lại mang một cảm giác khác, yên lặng mỹ lệ, trong bóng đêm cung điện Potala có một vẻ đẹp rung động đến mê người, cô không khỏi gật đầu: “vâng, đẹp lắm”.

Ánh mắt Chu Tử Phong sáng quắc: “Anh mua một phòng ở đây được không, chờ thời điểm khác, chúng ta không ở khách sạn, trực tiếp ở nhà đó, được không?”

Cổ Lăng Vi ngẩn ra: “Anh cũng muốn đầu tư ở đây sao! Được chứ! Nơi này cũng có thể trồng cây thuốc, là một khu vực tiềm năng đó”.

Chu Tử Phong cười ha hả, nhẹ nhàng vuốt lại tóc cô bị gió thổi tung: “Ngốc, được rồi, mai lên máy bay, giờ mau về ngủ đi, nếu không mai lại vác mắt mèo đi, không đẹp”.

Nhìn thân ảnh Cổ Lăng Vi biết mất trước cửa, Chu Tử Phong mới rút một liều thuốc, hít một hơi, tâm tình lo lắng, mãi không tĩnh lại được, bên môi bật lên tiếng cười khổ, thấp giọng lầm bầm: “Chu Tử Phong mày muốn làm gì hả, giờ lại lo không thu tay lại được sao, mày đã quên cô ấy không cùng thế giới với mày rồi à?”

Diệp Bành Đào buông điện thoại xuống, nhìn Lưu Thiếu Quân ở sô pha đối diện đang cười khoa trương đến run rẩy người: “Cậu nói này Bành Đào, cháu có thể buồn hơn nữa không, da gà cậu rớt đầy đất rồi kìa, nhưng mà lần này sao lại như thêm phong cách này của cháu rất mất mặt đàn ông nha”.

Diệp Bành Đào nhếch mi: “Cậu mới là thê nô, không có tư cách nói cháu, đây chính là chiến lược u mê, trước phải dụ dỗ, chờ cô bé đó về rồi dạy dỗ một phen, vất cháu ở lại, nói cùng người đàn ông khác đi là đi, quả thực coi cháu như con nít mà”.

Lưu Thiếu Quân không chút lưu tình nói thẳng: “Thôi đi Bành Đào, trước mặt Tiểu Vi cháu đúng là quá không có uy tín, lần này không phải lão gia mật báo cho thì cháu còn chạy loạn như ruồi bọ kia, nhưng mà cháu phải chú ý, Chu Tử Phong rất phức tạp, hơn nữa, Chu Tử Phong có tiếng lạnh lùng vô tình, thủ đoạn hắc ám ngoan độc, đối xử với Tiểu Vi lại tốt như thế, cậu thấy không thích hợp, có lẽ cậu lo lắng quá, duyên phận con người đôi khi cũng không thể lý giải được”.

Nói xong khoe miệng khê nhếch lên thần bí nói: “Bành Đào, có muốn cậu cho cháu bí quyết để nhanh chóng bắt giữ được Tiểu Vi Vi không?”

Diệp Bành Đào bật cười: “Coi như hết, cái thủ đoạn chọc thủng áo mưa của cậu, quá tệ”.

Lưu Thiếu Quân không biết liêm sỉ cười ha hả: “Tệ cái gì, hữu dụng quá còn gì, nếu không mợ cháu chạy mất, không ngoan ngoãn gả cho cậu đâu, giúp chồng dạy con, cuộc sống gia đình mỹ mãn thật tốt”.

Diệp Bành Đào có phần khinh bỉ: “Tiểu Vi Vi của cháu không giống như dì đâu, cháu không dùng được”.

Lưu Thiếu Quân khoát tay: “Ai bảo cháu tìm phải cô vợ khó khăn làm gì, cách mạng chưa thành công, đồng chí hãy tiếp tục cố gắng, cố lên nhé!Nhóc con, cậu sẽ ủng hộ con”.

Tiếng trẻ con khóc khan giọng cùng với tiếng dỗ dành của Nghiêm Thuận Thuận từ trong phòng truyền ra: “Lưu Thiếu Quân, con khóc, anh đổi tã đi”.

Lưu Thiếu Quân nhanh gọn lao vào phòng ngủ, sau đó là một tràng âm thanh dụ dỗ của cậu và tiếng trẻ em khôì hài phát ra.

Diệp Bành Đào không khỏi bất đầu YY, có phải cuộc sống về sau của mình cũng thế không, tuy là có vẻ mất mặt nhưng Diệp Bành Đào lại cực kì hâm mộ.

46. Chương 46: Tiểu Biệt Ngọt Ngào

Cố Lăng Vi vừa ra khỏi sân bay thành phố B đã thấy Diệp Bành Đào thông thả bước ra từ chiếc xe jeep, Diệp Bành Đào giống như mất hứng lắm hừ một tiếng, tiến tới nhận hành lý của cô rồi nhét vào sau xe, quay đầu lại quét mắt nhìn Chu Tử Phong một cái, hàm ý châm chọc nói: “Mọi người nói Chu tổng bận trăm công nghìn việc hóa ra còn có thời gian nghỉ ngơi đi bộ, đúng là lời đồn đãi không thể tin được nhỉ”.

Ánh mắt Chu Tử Phong lóe lên tia lạnh lẽo: “Diệp liên đoàn trưởng cũng nhàn rồi không kém ấy chứ, Vi Vi, công ty anh có việc về trước, khi nào có thời gian ăn cơm cùng nhau sau”.

Dưới ánh mắt tràn ngập ghen tuông của Diệp Bành Đào, anh vuốt vuốt đỉnh đầu Cố Lăng Vi, rồi lịch sự gạt đầu với Trương Lệ Hồng một cái, đi về phía chiếc xe đã đợi rất lâu, chui vào trong.

Cố Lăng Vi trừng mắt nhìn Diệp Bành Đào một cái: “Anh không thể nói chuyện lịch sự hơn được sao, lần này anh ấy giúp em rất nhiều, anh làm cái gì mà âm dương quái khí thế?”

Diệp Bành Đào thấy sắc mặt cô không tốt, vô tội nói: “Anh nào có âm dương quái khí gì đâu, anh chỉ thắc mắc chút thôi, chú anh bận cũng không bằng Chu Tử Phong đâu, mà lúc nào cũng tất bật không có giờ nghỉ, Chu Tử Phong thế mà ngược lại, còn có thời gian cùng em đi Tây Tạng nữa chứ”.

Trương Lệ Hồng thấy hai người nói qua nói lại vội ngắt lời: “Này, Diệp Thiếu, lâu không gặp”.

Diệp Bành Đào quét mắt liếc cô một cái, ném sang túi tiền: “Trương Lệ Hồng, cái này để cô thuê một chỗ mà nghỉ ngơi”.Nói xong dắt Cố Lăng Vi lên xe mà nghênh ngang bước đi, Trương Lệ Hồng lơ đãng, đặt túi

hành lý xuống mặt đất, mặt mày hớn hở mở bao tiền ra: “Diệp Thiếu vẫn như xưa, được, trước tìm một chỗ ăn uống no nê đã, rồi đến báo danh, haha, lần này kiếm được khoản lớn”.

Cố Lăng Vi trừng mắt nhìn Bành Đào: “Anh sao lại để Lệ Hồng ở sân bay thế chứ, cô ấy lần đầu tiên đến thành phố B, mau quay xe lại đón cô ấy đi”.

Diệp Bành Đào vội nói: “Thôi, cô ta thông minh thế còn cái miệng để hời nữa, yên tâm, nhìn cô ta cứ như thăm thương trộm nhớ em đã lâu ấy, hồng thật. Hắc hắc, anh nói này cô bé vô lương tâm kia, đối với em ai cũng quan trọng hơn chồng phải không?”

Nói xong còn liếc nhìn cô cực kì không có ý tốt, tiến lại gần thấp giọng nói thăm bên tai vài câu, Cố Lăng Vi mặt đỏ lên, định đánh, Diệp Bành Đào vui vẻ: “Ha ha! Chú ý an toàn nào vợ, chồng em đang lái xe đấy, em giờ mà muốn anh ngay thì chồng cũng chỉ có thể đồng ý cho em hôn một cái đỡ thèm thôi, được không?”

Nói xong khuôn mặt tuấn tú lạ với tới, Cố Lăng Vi không chút khách khí mà nâng tay tát anh một cái: “Tránh sang bên kia, đồ lưu manh”.

Giọng điệu lại giống như làm nũng, không chút khí thế, nghe vào tai Diệp Bành Đào lại càng khó nhịn, đã hơn một tháng làm anh sắp nghẹn rồi, bị sinh lý tra tấn thì chỉ có cô bé kia mới làm dịu được, Diệp Bành Đào oán giận nhìn cô, một chuyện đi Lạp Tát thế mà mặt mày vẫn hồng hào, hấp dẫn hơn nữa.

Nghĩ đến ánh mắt Chu Tử Phong nhìn Cố Lăng Vi, Diệp Bành Đào lại không khống chế được vị chua trào lên đầu, cẩn thận suy nghĩ, dù gì vất vả lắm mới hòa hảo, mình mà còn thăm vắn cô ấy, chắc lại cãi nhau, vậy phúc lợi của mình ở đâu chứ, không biết còn chờ đến tháng năm nào nữa.

Nghĩ đến đây Diệp Bành Đào cố gắng đè nén lửa giận, cắn môi thầm nghĩ: “Được rồi, em hành hạ anh như thế, xem lát xử lý em thế nào”.

Cố Lăng Vi bị ánh mắt ai kia nhìn mà sợ hãi, cảm giác trong đầu người kia toàn suy nghĩ xấu không thôi, nghi hoặc nói: “Anh sao hôm nay lại rảnh rồi thế, ở quân khu không phải chuẩn bị thi đấu quân sự sao, sao thế, đoàn Hồng Quân của anh từ bỏ à?”

“Sao có chứ, đoàn của anh thắng liên tiếp, đừng nói là võ thuật quân khu, dù là thi cả nước đội của anh cũng không thua đâu, anh nghỉ hai ngày thăm người thân đó”.

Cố Lăng Vi bật cười vui vẻ: “Diệp Bành Đào anh thăm người thân à, bác và dì ở ngay thành phố này, anh lừa ai chứ, đúng là lạm dụng chức quyền”.

Diệp Bành Đào cười: “Lạm dụng thì sao, có quyền không dùng để phí à, đây là đội trưởng đặc biệt phê cho anh, ai bảo vợ anh làm lính trinh sát đặc biệt chứ, sau này cả nhà quân nhân, giờ là lúc để thích hợp để chăm sóc vợ mà”.

Cố Lăng Vi nhú mi, ngờ ngàng nói: “Tư tưởng của Diệp liên đoàn trưởng là ai đã thông vậy, thông tình đạt lý như thế không phải là phong cách anh đâu”.

Diệp Bành Đào kéo tay cô qua đặt giữa hai chân mình xoa xoa một hồi: “Thông tình đạt lý hả, vậy em phải thưởng cho anh, cho anh thoải mái vài ngày đi”.

Cảm giác phía dưới anh có phản ứng, mặt Cố Lăng Vi đỏ lên, đột nhiên khẽ cười sáng lạn, tay vuốt đến phía trong đùi anh, dùng hai ngón tay nắm lấy phần nhô ra, dùng sức bóp chặt, cắn răng nói: “Cho anh thoải mái này”.

“A a...A...”. Diệp Bành Đào kêu thảm thiết một tiếng, nhìn thấy cửa bảo vệ phía trước vội vàng im lặng, xe vừa tiến vào thiếu chút đụng phải tường, anh ổn định tau lái, phanh trước cửa khu làm cho bảo vệ cũng giật nảy mình.

Diệp Bành Đào trừng mắt nhìn Cố Lăng Vi, bảo vệ vội mở cổng cho họ vào, cô khẽ làm mặt quỷ, động tác lưu loát nhảy xuống xe trước, Diệp Bành Đào cắn môi, không thèm sốt ruột xử lý em đâu, cầm hành lý rồi đi vào nhà, hòa thượng cũng không chạy khỏi miếu.

Cố Lăng VI chống cửa thang máy cười đến phong tình vạn chủng còn hướng đến Diệp Bành Đào ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh nhanh lên, Diệp Bành Đào thấy dự hỏa mình ẩn nhẫn bao lâu lại sắp bùng lên

rồi, bước nhanh vào, cửa thang máy còn chưa khép lại đã ép Cổ Lăng Vi về phía tường, cúi đầu hôn xuống, lại bị cô đẩy ra, hai tay chống trên ngực anh, để một khoảng cách an toàn ở giữa. Mắt hướng lên phía trên, Diệp Bành Đào nghiêng đầu nhìn một cái, là camera ở thang máy, thấp giọng mắng một tiếng, lúc này mới biết hóa ra cô bé này không cho anh làm chuyện xấu, biết rõ ở đây có camera, cho nên vừa rồi mới cười câu dẫn người ta như thế, Diệp Bành Đào nheo mắt nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhóc con giờ em vui vẻ đi, lát nữa em nhận đủ”.

Thang máy ding một tiếng mở ra, Diệp Bành Đào lưu loát mang hành lý tiến vào phòng khách, nhanh gọn túm cô lôi vào, nâng lên đặt lên tủ giày, tủ giày này thiết kế cũng rất cầu kì, mặt trên phủ tấm lông dày, phía sau là tấm kính thủy tinh.

Diệp Bành Đào giống như dã thú nhện đói mấy trăm năm, bàn tay đầy vết chai luồn vào tóc cô giữ chặt gáy, ngậm lấy đôi môi hồng nhạt, trần trọc cắn liếm, mở hàm răng xông vào lãnh địa mà bá đạo tuần tra, hoàn toàn xâm nhập, giống như không muốn bỏ sót một góc ngách bí ẩn nào, bắt lấy tù binh không kịp chạy trốn, dây dưa không dứt, như muốn cắn nuốt vào bụng

Mãi đến khi đối phương không còn chống cự nữa mới bắt đầu dịu dàng hơn, dần dần lấu lại thể tiến công, triển miên truy đuổi chơi đùa, quần áo từng thứ một rơi trên mặt đất, thân thể hai người dính sát vào nhau, khó tách rời...

Phương diện này Cổ Lăng Vi đến bây giờ vẫn là người thế yếu, dù có bao nhiêu tuyệt chiêu hay khí lực thì đến lúc này cô cũng không dùng đến được, huống hồ Diệp Bành Đào thực sự là có thiên phú, kinh nghiệm lại cực kì dày dặn, so với Cổ Lăng Vi đúng là giáo sư và trẻ em mẫu giáo mà, cho nên Diệp Bành Đào tất nhiên luôn là người chiến thắng.

Diệp Bành Đào quyết định phải ăn đến tận xương, trừng phạt cô bé không biết nghe lời này, anh nhìn hơn một tháng, trận âm ỉ lần này cũng là trước nay chưa từng có, trong lòng lại còn canh cánh tên Chu Tử Phong làm cho Diệp Bành Đào cực kì bất mãn, đợi mãi đến cơ hội này, tất nhiên không xử lý cô cho ra trò mới là lạ.

Diệp Bành Đào cắn mút từng chút một, dừng lại trên cổ duyên dáng của cô, một đường đi xuống, dừng lại trên hai khối đầu tây, dùng phương pháp thân mật nhất mà âu yếm...

Ngọn đèn phòng ảm áp lan toả, da thịt Cổ Lăng Vi nhả nhui ửng lên màu hồng nhạt, giống như phủ một lớp sương mờ, xinh đẹp đến động lòng người, thanh âm từ phiến môi không ngừng phát ra, là tra tấn nhưng lại cực kì khoái hoạt, Diệp Bành Đào hiển nhiên là muốn từ từ ăn cô, sử dụng đủ loại biến hóa đa dạng, trừng phạt ngọt ngào, giằng co như một trận chạy đua không điểm đích.

Cổ Lăng Vi gần như không chịu nổi nữa, mà Diệp Bành Đào một chút ý định buông tha cũng không có, càng lúc càng mạnh mẽ hơn, một lần nữa đè lên người cô,...

Bên trong chiếc gương trên tường có thể nhìn rõ ràng, đôi nam nữ yêu nhau kịch liệt, giao hòa cả thể xác và tâm hồn, bằng cách thức nguyên thủy nhất.

Trong lòng cực kì thích thú và thoải mái, Cổ Lăng Vi nhắm chặt mắt, lông mi say lòng người chớp động, thoáng rung nhẹ nhàng, bỏ quên cả chống cự, bất lực xuôi dòng theo cảm giác chân thật nhất, những âm thanh đỏ mặt bên tai, sự khoái hoạt không gì che giấu được, sự thoải mái đỏ như bùng lên ngọn lửa, đốt cháy toàn bộ lý trí của cô.

Khoái hoạt như ngọn núi lửa không ngừng hoạt động, cuối cùng một khi đã phá ra sẽ mãnh liệt phun trào, cả bầu trời chớp sáng.

Rất lâu sau, đại não Cổ Lăng Vi đều là một mảnh trống rỗng, thậm chí cô quên hết tất cả, đến khi lý trí trở về, cô mới cảm thấy có sự bất công, tiểu biệt kích tình như thế, ép cô đến sức lực động đậy cũng không có, thế mà Diệp Bành Đào lại ngược lại, y như uống phải máu gà, tinh thần tỏa sáng. Cổ Lăng Vi vô lực nâng mắt lên: “Diệp Bành Đào, anh là đồ sắc lang không biết xấu hổ”.

Diệp Bành Đào cười ha hả, ôm lấy cô cả người xụi lơ vào phòng tắm, ngồi vào bồn tắm lớn rồi ôm cả cô vào lòng, dòng nước ảm áp đánh sâu vào thân thể hai người, trên mặt đầy thỏa mãn.

Cố Lăng Vi sớm quen với tính bá đạo của Diệp Bành Đào rồi, người này còn bị biến thái nghiêm trọng nữa, hơn thế lại cực kì thích đùa giỡn Cố Lăng Vi, mỗi lần xong việc anh đều vui vẻ cẩn thận tắm rửa cho cô, hỏi đầu cô còn ngứa ngứa, tuy hai người đã thân mật như thế nhưng ở trước mặt anh trần truồng như vậy, lại còn mặc anh mát xa rửa ráy đúng là không được tự nhiên mà, chỉ là phản kháng rất nhiều lần vẫn không có kết quả.

Bởi vì hầu như mỗi lần đều bị anh làm ột chút sức lực cũng không còn, lúc nào làm xong, Cố Lăng Vi cũng oán giận Diệp Bành Đào thể lực quá tốt, các hạng mục kĩ năng của mình cũng đáng kiêu ngạo lắm chứ, nhưng mà ở phương diện này, cô phát hiện sợ rằng cả đời này cũng không thắng nổi anh, căn bản còn không phải là đối thủ nữa, bao nhiêu kĩ năng quân sự ở phương diện này đúng là một chút ưu thế cũng không có.

Cô thậm chí còn không ngại học hỏi xem Diệp Bành Đào là vì nguyên nhân gì, Diệp Bành Đào lại còn đồng dạng nói: “Thể trạng của anh có thể phục vụ em năm mươi năm không ngừng, cho nên nhanh gả cho anh đi, tính phúc tuyệt đối được bảo đảm”.

Sắc mặt được tiện nghi lại còn khoe mẽ kia đúng là muốn phỉ nhổ mà, nghĩ đến đây Cố Lăng Vi bật cười một tiếng, nhưng lập tức cô phát hiện ra một điều kinh khủng, đại sắc lang không biết xấu hổ sau lưng lại bắt bầu muốn nhe răng rồi, cô vội la lên: “Diệp Bành Đào anh không được ép em, mai em sẽ về nhà ô..”Lời còn chưa dứt đã bị tên sắc lang miệng rộng nào đó nuốt vào trong bụng, đáng thương cho Tiểu Vi Vi, thoát không nổi khỏi móng vuốt....

Tên này không biết sao có nhiều phương thức đa dạng thế nữa, quả thực là có thể cho đi đóng phim được mà, đến khi nằm được trên giường mềm mại, đây là oán niệm cuối cùng của Cố Lăng Vi.

Cố Lăng Vi lại bị tên đại sắc lang này quấy rầy đến tỉnh, vừa mở mắt đã thấy anh cười cực kì không có ý tốt, cô kéo kéo chăn xê ra bên cạnh phòng bị nói: “Anh muốn làm gì?”

Diệp Bành Đào bật cười, vẻ mặt ủy khuất: “Vợ à, mặt em thế này làm chồng đau lòng lắm, chẳng lẽ anh chưa thể hiện đủ sức sao, em nói thật đi, có thoải mái không thoải mái không...”Nói xong còn thấp giọng sát bên tai cô: “Anh vẫn còn nhớ em lắm....”

Mặt Cố Lăng Vi đỏ lên, đưa tay che miệng anh lại, đẩy ra:”Diệp Bành Đào, anh mà còn nói bậy em sẽ về nhà ngay đó”.

Diệp Bành Đào cười ha hả: “Rồi rồi, không nói là được”.

Cố Lăng Vi nghiêng đầu nhìn, ánh mắt trời chói chang chiếu xuyên qua rèm cửa, một ngày xuân nắng đẹp, phía ngoài phòng ngủ trên sân thượng đặt mấy bồn cây cảnh, là dì nhỏ cho anh, ánh mặt trời nhẹ nhàng đọng trên lá biếc, bừng bừng sức sống, những chậu cây này cũng thật là mạnh mẽ, cô và Diệp Bành Đào mỗi tuần chỉ về một lần, khi đó mới tưới nước, mà thế nó vẫn sống tốt, đúng là kì tích.

Hai người không thường về căn nhà nhỏ bé này, nhưng đây cũng đã trở thành một tổ ấm, đầu giường là chiếc đồng hồ báo thức của cô, ảnh hai người ôm nhau thân mật, hai bên ngăn tủ trái phải song song là quần áo bình thường và quân trang của hai người, ai cũng trang nghiêm gọn gàng, cho nên không nhiều đồ trang sức.

Góc phòng là cây hoa sen tạo ẩm khiêu mới, lễ vật dì nhỏ đưa tới, khi găm điện sẽ tỏa sương từ cây cột bằng cẩm thạch, phía trên là đóa hoa sẽ điều khắc xinh đẹp, nhưng mà đồ vật này Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào lại rất ngại phiền toái, cho nên để không.

Mất đi vẻ linh động hằng ngày, Cố Lăng Vi như thế này lại càng đáng yêu, Diệp Bành Đào cười tủm tỉm vỗ hai má cô: “Nghĩ gì nữa, mau dậy thôi, hôm nay chúng ta về nhà, vừa rồi cậu út gọi, bảo có mấy sọt cua ở nhà, bảo chúng ta về ăn, thế mới hay, chả lẽ vì sọt cua mới về”..Dì út sinh em bé là một cô nhóc, thích khóc nhưng lại cực kì đáng yêu, giống mười phần là phiên bản của dì, tối hôm Diệp gia hoan nghênh tiểu công chúa, đã bắt đầu có nhũ danh Kiều Kiều, cực kì đáng yêu mà, cho nên Lưu Thiếu Quân mới thích mãi không buông, chỉ cần về nhà là ôm con vào ngực, một lát cũng không buông, đúng là người ta thập nhị tứ hiếu mà

Từ một người phong lưu quý tộc trở thành người chủ gia đình yêu vợ yêu con, Lưu Thiếu Quân thay đổi làm chị anh cũng phải kinh ngạc không thôi, Lưu bộ trưởng cẩn thận ôm lấy Tiểu Kiều Kiều, cảm kích

chuông màu xanh da trời nhẹ nhàng phe phẩy, nhóc con trong ngực cười khanh khách.

Cố Lăng Vi vừa bước vào phòng khách đã nghe thấy, vội bước sang, đưa tay đòi ôm em gái, Lưu bộ trưởng rất có hàm ý nhìn cô một cái, nhóc con rất mềm, khi ôm phải lấy tay nâng cổ mới được, Tiểu Vi Vi, ôm một đứa trẻ không phải dễ đâu.

Cố Lăng Vi theo chỉ dẫn của dì, cẩn thận ôm em vào ngực, cảm giác một vật thể mềm nhũn, không hề nặng, nhưng lại khiến mình khấn trương, vội vàng đưa trở về. Lưu Thiếu Quân nhẹ nhàng thở ra: “Tiểu Vi Vi à, cháu ôm tiểu công chúa nhà cậu mà như ông vũ khí hạt nhân ấy, đúng là dọa người, sau này cháu giờ cao đánh khẽ, đừng lấy công chúa nhà cậu ra luyện tập, cậu chịu không nổi kích thích này đâu”.

Nghiêm Thuận Thuận từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy cảnh này cũng cười theo: “Tiểu Vi Vi nếu thích thì tự sinh một đứa, khi đó muốn ôm thế nào thì ôm”.

Diệp tham mưu rảo bước đến cười phụ họa: “Thuận Thuận đúng là chủ ý hay, bác đồng ý đề nghị này”.

Cố Lăng Vi mặt đỏ lên, vào bếp phụ bưng đồ ăn ra, cả phòng khách lại cười một trận.

47. Chương 47: Nhóm Sĩ Quan Bị Kích Thích

Không ngoài mong đợi, các kĩ năng quân sự của Trương Lệ Hồng đã vượt qua thử thách, thuận lợi thông qua khảo hạch, đáng được nhắc tới chính là, cùng trong đợt triệu tập đặc biệt với Trương Lệ Hồng còn có thêm hai mươi binh sĩ xuất sắc được đề cử từ các địa phương, trong đó khiến cho Trương Lệ Hồng và Cố Lăng Vi ngạc nhiên lớn nhất chính là Hà Hiểu Vân cũng ở trong số đó.

Cố Lăng Vi lúc ấy vẫn còn sưng sốt, trước hai ngày cô ấy mới gọi điện thoại cho cô, thế mà không hề lộ một tin tức nào, nhưng mà xuất sắc thì, Hà Hiểu Vân vượt trội ở điểm nào? Tổng hợp các kĩ năng quân sự cũng không tồi, trong đó bắn bia là tốt nhất, ngoài ra cũng không có gì được xem là vượt trội hơn người.

Đối với các binh sĩ tham gia khảo hạch, đội trưởng Vu vẫn thiết diện vô tư như cũ, loại đi hơn một nửa, Hà Hiểu Vân miễn cưỡng đạt chỉ tiêu.

Kết thúc khảo hạch, Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng không chịu được kéo Hà Hiểu Vân ra thăm vấn: “Nói, bọn mình thì không biết gì cả, cậu thì ngồi rung đùi phải không”.

Trương Lệ Hồng uy hiếp đầy khí thế, Hà Hiểu Vân bật cười: “Mình chỉ là muốn ọi người bất ngờ thôi mà, lúc trước ở quân khu thành phố B có nhận được tin tuyển lính trình sát này, mình cũng biết nên bắt đầu cân nhắc, Cố Lăng Vi này cuồng quân ngũ như thế chắc chắn sẽ tham gia, vốn mình cũng không sao cả, đi đến đây cũng đều là quân nhân thôi, nhưng mà chúng ta không phải đã từng nói sao, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, đột nhiên rơi xuống cơ hội như thế, mình sao lại buông tay chứ, hơn nữa nơi này cũng gần chỗ Diệp thiếu và Trịnh Viễn, hai cái tên đầu to đó làm sao có thể thiếu mình được”.

Nói xong còn đặc ý quét mắt nhìn Cố Lăng Vi một cái mới nói: “Mẹ mình lần này lại kiên quyết ngăn cản, không ỉnh đến đây, bảo nguy hiểm lắm, cuối cùng cũng nhờ ba có tính giác ngộ cao, bảo nếu muốn an nhàn thì đừng làm lính, lúc đó mẹ mới miễn cưỡng cho đi, chỉ là khi đó quân khu mình đã gửi danh sách đi rồi, aiz! Lúc đó mình buồn tới mức ba ngày không thèm ăn cơm”.

Hà Hiểu Vân ca thán một hồi, Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng cười không ngớt, thấy cô ấy lại dừng đúng mấu chốt câu chuyện, biết ngay là muốn thừa nước đục thả câu mà, Cố Lăng Vi cười thúc giục: “Nói nhanh, đừng thế nữa!”

Hà Hiểu Vân cười ha hả: “Đồng chí Cố Lăng Vi, phải có kiên nhẫn chứ, không gạt mấy cậu đâu, mình đăng kí một lớp học máy tính, Lăng Vi trước kia có nói không phải sao, sau này là thời đại điện tử tác chiến, ngoài các kĩ năng chiến thuật, máy tính có thể à một hình thức tác chiến không chế tin tức không thể thiếu, sau đó mới phát hiện ra, mình quả là thiên tài nha, thoải mái học xong, cho nên đặt biệt được đội trình sát tuyển vào haha! Mình tới rồi đây, thế nào đủ rõ ràng chưa?”

Trương Lệ Hồng ôm cổ Hà Hiểu Vân: “Thật tốt quá!”

Cố Lăng Vi nói: “Tiếc là không có Lý Dĩnh”.

Trương Lệ Hồng bảo: “Thôi, cậu cứ tha cho Lý Đình đi, Lý Đình tới chỉ khổ thân thôi, mình có xem trộm phương án của đội trưởng Vu kia, mọi người phải có tâm lý trước, so với huấn luyện ở trường quân đội, quả thực ở đó là thiên đường ấy chứ”.

“Thiên đường địa ngục thì sợ gì, chúng ta có nhau thì không sao cả”.

Hà Hiểu Vân đầy hào khí nói, bốn người phòng 308 giờ chỉ còn 3 thiếu 1.

Sau khi khảo hạch kết thúc, ngày hôm sau tất cả các lính điều tra đặc biệt đúng giờ đến nơi đóng quân báo danh, nơi đóng quân ở lầu lớn đoàn bộ, tiếp nhận các nhiệm vụ đặc biệt, toàn bộ có 83 người, mười người một đội, chia làm bảy đội bình thường, một đội có mười ba người, đội tăng cường có thành tích khảo hạch tốt nhất, các năng lực mạnh nhất, cũng là nhóm chủ lực của đoàn, Cố Lăng Vi là đội trưởng Hà Hiểu Vân đội phó.

Trương Lệ Hồng, Trần Thụ Hoa cũng đến vào đội tăng cường, cũng có tranh cãi với Hà Hiểu Vân, dù sao ngoại trừ phần chuyên môn ra các kỹ năng quân sự của cô ấy hết sức bình thường, nhưng Vu đội trưởng có suy tính rồi, dù sao phải biết phối hợp các phương diện, phòng 308 hồi đó cũng tiếng lành đồn xa mà.

Cả đội tăng cường ngoại trừ Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, còn lại mười một người đều là lính nông thôn, như Trương Lệ Hồng và Trần Thụ Hoa, có điều nếu so sánh ra, khả năng tư duy của họ không cao, cũng may trước đó Cố Lăng Vi đã qua một khóa huấn luyện, quân đội dù là nam hay nữ đều phải dùng năng lực để lãnh đạo, cho nên Cố Lăng Vi làm đội trưởng cũng là hợp lý, không ai không phục.

“Nghiêm”.

Vu đội trưởng hô khẩu lệnh, vừa rồi sân huấn luyện còn la hét ầm ĩ lập tức xếp thành đoàn ngay ngắn, Vu đội trưởng thông thả bước đến trước đội ngũ chỉnh tề, nói: “Toàn thể báo lại thành viên cho tôi, tập hợp!”.

Cũng không phải là tân binh nữa, cho nên hành động cũng không lè mè, tất cả đều có trình tự, nhanh chóng lưu loát sắp hàng chỉnh tề thành đội ngũ hình vuông, cô Lưu nhiệt tình hoan nghênh:” Tôi xin thông báo, đội điều tra đặc biệt của đoàn 358 hoan nghênh mọi người có mặt, từ nay mọi người ở đây chính là một điều đáng tự hào kiêu ngạo...”

Đội ngũ hình vuông ai nấy mặt đỏ bừng, sắc mặt vui mừng đặc ý, không hèn mà cùng vỗ tay nhiệt liệt, đáng tiếc câu tiếp theo của Vu đội trưởng như dội nước lạnh vào mặt: “Vẫn là câu nói kia, đội điều tra thà thiếu chứ không cần người phé, nếu huấn luyện không tốt vẫn như cũ phải về bộ đội, hiểu chưa?”

“Hiểu”.

Đội ngũ lại vang lên câu trả lời mười phần khí thế, nói đùa hoài, nếu bị trả về so với không qua được khảo hạch còn mất mặt hơn, cho nên dù chết cũng phải chết ở đây, hầu như nhóm nữ binh đều cùng nhau thống nhất trong lòng.

“Đối với huấn luyện của chúng ta sau này, tôi có ba yêu cầu, nói trước, một là phải sử dụng thuần thục vũ khí hạng nhẹ, hai phải cố gắng nâng cao thể năng, thuần thục các chiến thuật cơ bản, ba là nắm vững kỹ năng điều tra chuyên nghiệp, có thể độc lập điều tra, cuối cùng hi vọng mọi người tự giác luyện tập khắc khổ, xong, giải tán”.

Ngắn gọn, mạnh mẽ vẫn là phong cách của Vu đội trưởng, kế tiếp cũng không làm lãng phí thời gian, Cố Lăng Vi và mọi người nhận vũ khí ở khu đoàn bộ năm tầng, phòng ở đây to như phòng học vậy, phía trước là một bậc để đủ loại vũ khí bày ra chỉnh tề, dài ngắn không đều, toàn là các vũ khí hạng nhẹ.

Vu đội trưởng đưa một cây súng lục trong đó lên: “Loại 54 này mọi người đều tiếp xúc qua, bây giờ chúng ta bắt đầu tìm hiểu, đường kính là 7.62mm, dài 155mm, nặng 560g, đạn 7 phát, tốc độ 300 -320m/s tầm sát thương 50m, nòng súng dài 86.5mm rãnh nòng có 4 rãnh...”

Vu đội trưởng thuộc như lòng bàn tay chậm rãi nói, không thiên vị dù là nữ binh, hướng chỉ đủ loại súng lục như thế, nhìn thấy đã phấn khích rồi, Cố Lăng Vi thích nhất là loại 79, nâng lên có cảm giác như chống khủng bố ấy, Hà Hiểu Vân cũng thế, lặng lẽ gọi Lăng Vi: “Thấy không, cái kia là 79 đấy, cầm lên chắc uy phong lắm nhỉ?”

Cố Lăng Vi gật đầu, giới thiệu các tính năng cơ bản của súng ống xong, bắt đầu tháo lắp súng, trường quân đội cũng học qua chương trình này tuy chỉ là sơ cấp nhưng cũng không còn xa lạ, hơn nữa, cấu tạo bên trong hầu như cũng giống nhau, cho nên thao tác cũng nhanh hơn.

Đến giữa trưa sau khi hoàn thành thời gian tự tháo lắp súng, Cố Lăng Vi được xem các cao thủ của bộ đội đặc chủng, bắn súng rồi đánh nhau kịch liệt đều thuộc loại kĩ xảo, Cố Lăng Vi chỉ đến xem, không tỉ thí, dù sao cũng không phải chiến trường cho nên không cần thiết.

Buổi chiều là chương trình kết hợp các thao tác trên vũ khí, vẫn ở phòng lớn tầng năm đoàn bộ, nhưng lần này không chỉ 83 binh sĩ mà phía trước còn có Chu đội trưởng và Ông chính ủy đoàn 358 ngồi nữa, phía dưới cũng có mấy nhóm cán bộ sĩ quan, trong đó đương nhiên phải có Diệp Bành Đào.

Nói là đến xem, nhưng Cố Lăng Vi nhìn sắc mặt mấy vị lớn trên kia cảm giác không ồm ồm tí tâm tình vui vẻ gì, Cố Lăng Vi dẫn đầu đội tăng cười xếp hàng thứ nhất cho nên khi Diệp Bành Đào vừa đến đã thấy tư thế hiên ngang oai hùng của vợ mình, cười cực kì đắc ý, ngẫm biểu đạt: tự hào quá đi, xem vợ tôi kia chỗ nào cũng trâu bò hết.

Anh còn không biết xấu hổ cười một tràng dài làm cho Chu đội trưởng phía trên cũng nhận ra buồn cười quay đầu lại lườm ột cái, nhưng mà ánh mắt nhìn thấy Cố Lăng Vi xếp hàng đầu tiên, Ông Chính ủy bảo quả không tồi, cô bé này là nhân tài hiếm có, vào đội điều tra mà vẫn đứng đầu cho thấy năng lực không tệ đâu.

Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lăng Vi, xem Diệp thiếu nhà cậu kìa, cười mà lệch miệng giờ, ngay cả tai mắt cũng dính nhau rồi đó”.

Trương Lệ Hồng bật cười một cái, Cố Lăng Vi đành phải trừng mắt nhìn Diệp Bành Đào, anh còn nháy mắt với cô vài cái nữa.

“Đứng dậy, cúi chào”.

Cố Lăng Vi hô khẩu hiệu: “Chào thủ trưởng”.

Chu đội trưởng đứng lên chào theo nghi thức quân đội: “Chào các đồng chí, mọi người vất vả rồi”.

“Vì dân phục vụ”.

Một đội đứng giữa sân khấu, bắt đầu chương trình học, đây là át chủ bài của bộ đội tác chiến đoàn 358, đoàn đặc công, đoàn điều tra, đoàn hồng liên đều là các anh hùng tiếng lành đồn xa khắp quân khu, giờ còn có cả nữ điều tra, thuộc đoàn trinh sát, trực tiếp chịu chỉ huy cấp trên, biên chế không đến một đoàn lại trở thành mũi nhọn của quân khu như thế, làm ấy lão đại của các đoàn không thể chịu khuất phục được.

Xét thấy có bất mãn trong quân, Chu đội trưởng mới tổ chức buổi gặp như vậy, Vu đội trưởng Vu Thiết Dĩnh thì Chu đội trưởng cũng gặp qua vài lần, khi đó cô vẫn là lính đặc công, đội đặc công cũng là đoàn độc lập đặc thù, nói thẳng ra là bộ đội đặc chủng, ngoại trừ làm nhiệm vụ trinh sát, còn cả dùng chất độc, kiểm tra, thậm chí chống khủng bố, cứu con tin, tóm lại là các nhiệm vụ nguy hiểm cao, đều thuộc phạm vi của họ, đừng xem họ là nữ nhân, trên chiến trường, mấy nữ binh này còn hơn cả nam binh, cũng không phải chỉ trên một hai mặt.

Mình cũng từng ném trái nhiều, độ nhạy bén siêu đẳng, kĩ năng vượt qua thử thách đơn độc, kĩ năng phối hợp tác chiến, cho nên cũng biết rõ sự lợi hại của đội này, đối với đội điều tra đặc biệt một chút ông cũng không hề khinh thị, bởi đây rõ ràng là 83 người xuất sắc nhất, tương lai sẽ là nữ đặc công nổi nghiệp xưa kia, mạnh mẽ, tinh anh.

Nhưng hiển nhiên các nhóm sĩ quan kiêu ngạo kia không nghĩ như thế, biểu hiện khinh thường kia dù là Bồ Tát cũng muốn bốc hỏa mà.

Vu đội trưởng quét mắt nhìn một cái, cô Lưu liên hiểu ý, đây là đòn phủ đầu ấy nam binh kia, cô Lưu nhìn xuống 83 lính, trong đó Cố Lăng Vi dù là phương diện nào cũng xuất sắc nhất, nhưng nói thật, cô Lưu cũng không nắm chắc phần thắng.

Chỉ là nhìn mặt mấy nam binh này, cô cũng bức lắm, đúng là kì thị người ta mà.

Mang một loạt vũ khí mở ra, đủ loại kiểu dáng linh kiện, Chu đội trưởng nghe mấy liên đoàn trưởng phía sau nhỏ giọng nói nhau, Ông chính ủy không hề lo lắng thấp giọng nói: “Chu đội trưởng, xem Vu đội trưởng vừa đến đã cho chúng ta chấn động rồi, tổ hợp vũ khí thì không thành vấn đề, nhưng lắp ráp kết hợp thì đúng là khó, nếu không xong chắc mặt mũi Vu đội trưởng không biết để đâu”.

Chu đội trưởng có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm biểu tình Vu đội trưởng phía trước, trong lòng nói thầm, nếu chữa lợn lành thành lợn què thì sau này công tác chắc không tốt mất”.

Cô Lưu lấy đồng hồ bấm dây ra: “Nửa tiếng để hoàn thành tháo lắp toàn bộ súng mới đạt tiêu chuẩn, ai muốn thử không?”

Các nữ binh phía dưới đang tinh thần phấn chấn lúc này đều tưởng mình nghe nhầm, cùng nhau nhìn lên đồng linh kiện hỗn loạn trước mắt, trong lòng sợ hãi, toát mồ hôi, cuối cùng ánh mắt đều hướng về đội tăng cường xếp đầu tiên”. Hà Hiểu Vân không phụ sự mong đợi của mọi người, đứng lên cúi chào: “Báo cáo, tôi muốn thử”.

Cô Lưu ngạc nhiên không thôi, Hà Hiểu Vân bước đến bên bàn, cô hô: “bắt đầu”.

Hà Hiểu Vân di chuyển từng khối, tương đối chuẩn xác, thời gian không ngừng trôi qua, tay phải không ngừng tháo súng, trái cũng không ngừng chảy mồ hôi.

“hết giờ”.

Cô Lưu vừa hô khẩu lệnh, Hà Hiểu Vân vừa để cây súng thứ 12 xuống, nhẹ nhõm một hơi, Chu đội trưởng nhíu mi thấp giọng: “Cô bé này là ai?”

Ông chính ủy nói: “Là hòn ngọc quý của sư trưởng Tây An, xuất sắc về máy tính”.

Chu đội trưởng gật đầu: “Hồ phụ sinh hồ tử, quả nhiên không thua kém, tuy động tác vẫn ngập ngừng nhưng không tồi, chỉ sợ là đội trưởng Vu không hài lòng với thành tích này”

Quả nhiên Vu đội trưởng nhíu mày: “Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, thời gian phải nhanh hơn nữa”.

Ánh mắt đảo qua binh của mình, trực tiếp điểm danh người mình thích nhất: “Cố Lăng Vi, thử đi”.

“Vâng”.

Cố Lăng Vi thẳng tắp bước lên. Quan hệ giữa Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào cả đoàn 358 không ai không biết, chị dâu xinh đẹp của Hồng Liên thanh danh vang dội, cho nên mấy liên đoàn trưởng và doanh trưởng đều biết cô, đoàn điều tra Vương thấp giọng: “Tiểu Diệp, vợ cậu so với cô gái lúc này còn đẹp hơn, ông thật không tin nếu mà làm được ông mời cả đoàn Hồng Liên uống rượu”.

Diệp Bành Đào cười gian nói: “Là cậu nói đấy, giữ lời”.

“Giữ lời, nam tử hán đại trượng phu, một lời đã định”.

Vương đoàn trưởng nói như đinh đóng cột, Trịnh Viễn không khỏi nhếch miệng cười, Diệp Bành Đào này chiếm tiện nghi còn không biết xấu hổ.

Cố Lăng Vi nhìn qua Chu đội trưởng cùng mấy vị doanh trưởng đoàn trưởng phía dưới, ai cũng kì thị, đây là tồn tại nghiêm trọng nhất trong quân đội, nếu muốn thay đổi sự khinh thường này, phải thắng họ hoàn toàn, áp đảo, đó chính là chiến thuật tâm lý. Nghĩ đến đây Cố Lăng Vi lấy khăn mặt che hai mắt mình lại, động tác này của cô làm cho Vu đội trưởng sững sốt, tính cách của Cố Lăng Vi không nắm chắc không làm mà, khoát tay cho cô Lưu: “Bắt đầu”.

Cô Lưu khẩn trương bấm đồng hồ giây, đôi tay xinh đẹp của Cố Lăng Vi lướt qua một đồng linh kiện, ngón tay cảm nhận chuẩn xác, tháo ra hoàn toàn, phân biệt trình tự từng loại ở phía trước, kế tiếp là một loạt động tác tiêu chuẩn, tiếng linh kiện va vào nhau lách tách, các súng lắp lại xếp theo thứ tự, đến loại 79 cuối cùng được lắp xong, cô Lưu hưng phấn nói: “9 phút 9 giây”.

Dù là nữ binh phía dưới hay các vị đội trưởng doanh trưởng đều trầm mặc yên lặng, Chu đội trưởng là người vỗ tay đầu tiên, một tràng tiếng sấm vang dội, Cố Lăng Vi tháo khăn trên mắt, nghiêm chào, đầy mạnh mẽ.

Đội trưởng Vu lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Tốt”.

Nói xong nhìn xuống phía dưới lớn tiếng: “Hy vọng mọi người tới đây đều thấy rõ, ở thời khắc mấu chốt, các kĩ năng này có thể cứu mạng mình”.

Nhìn thấy phía dưới dường như không thể nào tin được, Chu đội trưởng đứng lên nói: “Mọi người thấy đội trưởng Vu nói chuyện lạ hay sao, nếu vũ khí bị trục trặc, lắp ráp vũ khí lại là kĩ năng cơ bản nhất, lại cực kì trọng yếu”.

Nói xong nhìn các sĩ quan trầm mặc sau lưng mình một cái, buồn cười.

Chu đội trưởng mang theo tổ kiến ra khỏi phòng học, cô Lưu nhện không được khê cười, ngay cả đội trưởng Vu sắc mặt cũng dịu hơn: “Mọi người tiếp tục luyện tập, phải gắng theo kịp Cố Lăng Vi, ít nhất phải bằng Hà Hiểu Vân, bắt đầu đi”.

Cố Lưu thông báo lại chương trình học ọi người. Trương Lệ Hồng vỗ Cố Lăng Vi nói: “Cậu có dị năng không hả, cừ thật, che mắt mà làm nhanh như thế, làm thế nào vậy?”

Trần Thụ Hoa có chút ủ rũ: “Cố Lăng Vi cậu đã kích mình phải không, cậu làm mình không vươn lên nổi”.

Cố Lăng Vi không biết việc này có gì hơn người: “Thực ra không khó, cũng không có bí quyết gì cả, luyện nhiều là được mà, mình làm được vì gặp thầy tốt, hơn nữa luyện vài năm rồi, đương nhiên hơn các cậu chút”.

Hà Hiểu Vân bình tĩnh: “Mình nhớ rồi, hồi ở trường quân đội có đợt cậu bảo đang học với một người thầy nào đó, là người đó phải không?”

Cố Lăng Vi gật đầu: “Người thầy này là tay súng bắn tỉa, tốc độ hôm nay của mình trong mắt ông ấy còn không tính là gì cả, nhưng mà Hiểu Vân đó là kết quả mình luyện tập mà thành, cậu mới là thâm tàng bất lộ đó”.

Hà Hiểu Vân bật cười: “Cậu coi như hết, mình còn định khoe khoang, lại bị cậu kích thích rồi, ba mình thích cái này, nên mình cũng thường xuyên luyện một chút, nhưng mà so với cậu còn kém xa, mình phải chăm chỉ luyện mới được”.

Chu đội trưởng dẫn thuộc hạ mình về, vừa mới đến lầu hai đã thấy có gì lạ thường, bình thường mấy tên này mất để trên đầu sao giờ trầm mặc lạ thường, Chu đội trưởng đoán chắc là bị cô bé Cố Lăng Vi kia kích thích rồi, đúng là vết sẹo trong lòng mà: “Sao, bị đã kích hả?”

Mấy doanh trưởng vẫn cúi đầu không nói

Chu đội trưởng cười ha hả: “Tìm được sự chênh lệch mới có tiến bộ, tôi lại thấy đây là chuyện tốt, về tự mình ngắm lại xem, giải tán”.

48. Chương 48: Mập Mập Thay Đổi

Mới ra khỏi toàn nhà đoàn bộ, Diệp Bành Đào đã xấu xa cười ha hả: “Vương doanh trưởng à, ngài cũng đừng quên lời mình nói nha, các anh em Hồng Liên chúng tôi chờ rượu của ngài đấy”.

Nói xong cùng Trịnh Viễn nhẹ nhàng tiêu sái bước đi, Vương doanh trưởng ngậm bồ hòn không nuốt xuống được, trong lòng tức tối mà lại không thể bộc phát, nhin đến ghen, mặt đen thùi lùi như Trương Phi, có khi còn xấp xỉ cả Quan Vũ, quay đầu nhìn mấy người lính cần vụ đang tới, rốt cục cũng tìm được nơi xả giận, mất thăng bằng to: “Mẹ nó toàn là lũ phế vật, bình thường thì ăn cho lắm vào, cuối cùng ngăn cả lắp súng mà cũng không bằng một con nhóc, từ ngày mai, ông sẽ chuẩn bị huấn luyện chiến đấu, không đạt được thành tích thì ai cũng đừng mong được yên”.

Hết xong, hằm hừ quay về doanh bộ của mình, người khác về mặt đầy ủy khuất buồn bực đi theo, nhìn qua cửa kính thấy một màn kịch như thế, Ông chính ủy cười ha hả: “Lần này cô bé Cố Lăng Vi làm cho Vương khoác lác chịu kích thích ghê quá, không chừng doanh trại điều tra này cũng được một trận nên thân”.

Chu đội trưởng thả văn kiện trên tay: “Vương khoác lác này quá bướng bỉnh, mất lúc nào cũng ở trên đầu, đàn ông gốc đồng bắc luôn trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, lần này cũng là giáo huấn hẳn một phen,

cho bớt hung hăng đi, nhưng mà cô nhóc Cố Lăng Vi này cũng lợi hại quá, lần ra tay này đừng nói là Vương khoác lác mà tôi cũng bị hoảng ấy chứ, ông nói xem một cô bé hai mươi tuổi lấp lúng sao có thể luyện đến trình độ đó chứ, trường quân đội thành phố C mà dạy được sinh viên như thế ông đây hằng năm sẽ đóng góp người, đúng là nhân tài, đáng tiếc lại là con gái, bằng không...không có tương lai.”

Uông chính ủy nhíu mi: “Còn nói Vương khoác lác người ta trọng nam khinh nữ, tôi thấy tư tưởng của ông cũng không tiến bộ hơn đâu, ai bảo cô bé kia không có tương lai, không chừng tương lai có thể trở thành tướng quân của đoàn bộ mình đó chứ, năm xưa có Hoa Mộc Lan, Cố Lăng Vi cũng không tính là người đầu tiên được đâu”.

Chu đội trưởng nghe thế nhếch môi cười: “Nhưng mà thằng nhóc Diệp Bành Đào số đúng là hên mà, gặp được Cố Lăng Vi, tìm cả tám đại quân khu này cũng không ra người thứ hai, đáng người đẹp, so với đóa hoa gì gì đó của đoàn văn công còn đẹp hơn, năng lực tốt, không trách thằng nhóc này biến thành tình thánh, đúng là võ quýt dày có móng tay nhọn mà, Diệp Bành Đào hẳn ở trong tay Cố Lăng Vi, bảo nằm trong đầu hổ cũng phải nằm haha!”

Chu đội trưởng là thuộc hạ cũ của Diệp tham mưu, mà Uông chính ủy cũng lớn lên trong đại viện, cho nên đối với quá khứ của Diệp Bành Đào nắm rõ như lòng bàn tay, thế nên mới cực kì vui sướng khi người ta gặp họa.

Trịnh Viễn cười liếc mắt nhìn Diệp Bành Đào một cái: “Cậu đúng là tính toán để Vương khoác lác mời rượu mà, tên kia nổi tiếng là keo kiệt, đúng là làm hấn đau lòng tới chết”.

Diệp Bành Đào cười hắc hắc: “Vương Đại Minh kia không phải trâu sao, mũi lúc nào cũng hếch lên trời, ngay cả doanh trưởng của chúng ta cũng không thềm để vào mắt, lúc diễn tập bọn nó được chọn tiên phong, chúng ta đi theo sau mà ăn tức, lần này Vi Vi báo thù giúp mình rồi, làm cho hấn mời rượu vẫn còn tiện cho hấn chán, sớm biết thế mình bảo hấn mời cả đoàn kia”.

Trịnh Viễn bật cười lắc đầu: “Mình không biết Cố Lăng Vi học chiêu này ở đâu, hỗn hợp các loại vũ khí hạng nhẹ đó cũng không phải luyện một hai ngày mà được, hơn nữa tốc độ và độ chính xác chắc phải tích lũy hàng tháng trời”.

Về mặt đặc ý của Diệp Bành Đào bị dấm chua xâm chiếm: “Hừ, tên Chu Tử Phong dạy, nếu không sao Vi Vi có thể nhận cái tên chó má đó làm anh chứ”.

Trịnh Viễn nhíu mi: “Cậu nói Chu Tử Phong dạy...”

”Cậu yên cho tở, đừng để mình đi tìm Chu Tử Phong, nhắc tới hấn là lại điên người mà”.

Trịnh Viễn không khỏi bật cười, người này ăn dấm nhiều năm như thế đấy, nói tránh đi: “Hà Hiểu Vân được vào đội điều tra à, sao mình không biết?”

Diệp Bành Đào trừng mắt nhìn bạn một cái: “Hà Hiểu Vân cũng không phải vợ cậu, cô ta vào đó có quan hệ cái rắm gì với cậu chứ?”

Nói xong mắt đảo quanh đầy xấu xa nói: “Viễn, không phải cậu coi trọng Hà Hiểu Vân kia chứ, mình nói trước nha, cô nàng kia mỏng mà thêm cái đuôi chắc chắn thành khỉ đó, thông mình không vừa đâu, khó đối phó hơn Vi Vi cả trăm lần, cậu đừng có hoảng, nhưng mà cậu vẫn nên biết kiểm chế chút, nhịn lâu ngày dễ hỏng lắm...”

Nói xong còn chưa dứt lời Trịnh Viễn đã đánh sang: “Con mẹ nó Diệp Bành Đào, cậu muốn đánh nhau phải không...”

Diệp Bành Đào vội trốn đi, Trịnh Viễn đứng một lúc không khỏi thất thần, nghĩ đến chuyện vừa rồi một lúc mới trấn định lại được, cô bé lấp lúng hôm nay so với trong trí nhớ, đúng là khác nhau một trời một vực.

“Võ trang hạng nặng, sân huấn luyện tập hợp, sau cùng sẽ nhảy ếch 100 cái, chống đẩy hít đất 300 cái tùy chọn”.

Vu đội trưởng ra lệnh xong, trình bày qua đoạn đường phải đi, 83 binh sĩ nhanh chóng chạy ra ngoài, chừng hai mươi lăm kg trang bị chạy khoảng 5km, mấy lính cần vụ đưa tới một đồng áo cát túi cát đặt trước đội ngũ.

Nhóm đội viên sắc mặt ai nấy biến đổi.

“Hiện tại ọi người 5 phút chuẩn bị, mặc áo cát vào trước ngực, túi cát sau lưng, 5 phút sau chạy 5km việt dã bắt đầu”.

Quân lệnh như núi, dù là núi đao biển lửa cũng phải đi, chạy 5km này với 5km đường bằng khác biệt rất lớn, đường vòng vèo xen kẽ, nói 5km nhưng thực chất là ngàn dặm ấy chứ, hơn nữa với các trang bị này, mỗi người như mang theo đến 50 kg, quả thực là muốn mạng người mà.

Trong lúc này ngay cả cầu nhàu cũng phải giảm để tránh tiêu hao khí lực, bởi vì nếu bị tụt lại phía sau, là người cuối cùng thì thể nào cũng sẽ bị huấn luyện nghiêm khắc hơn, cho nên phải liều mạng kiên trì, lúc đến đích, 83 người mồ hôi ướt như vừa xuống nước, sắc mặt trắng bệch lác lư không đứng vững, nhiều người còn nôn khan, chật vạt cực kì.

Trương Lệ Hồng không hề giữ hình tượng, ngã chổng vó xuống đất thở hổn hển: “Mình....Mình nói đúng này kế hoạch luyện tập tăng cường thể năng...aiz u...5km trước kia của chúng ta chả là gì cả....”

Hà Hiểu Vân mặt trắng bệch: “Chúng ta không phải vào trại tập trung chứ, sao mình thấy không còn sống được bao lâu nữa đâu”.

Cố Lăng Vi đứng lên hoạt động cơ thể một chút: “Cầu nhàu có tác dụng gì sao, mai không phải còn tiếp nữa à, nếu không muốn bị đuổi về bộ đội thì đứng lên hoạt động ỉnh”.

Quét mắt nhìn bảy tám người nằm, Cố Lăng Vi nói: “Đội tăng cường mau đứng lên hoạt động ỉnh, mau”.

Trần Thụ Hoa giúp Hà Hiểu Vân đứng lên, rất có tính giác ngộ nói: “Đội phó à, đội trưởng ra lệnh, đội tăng cường không thể thua được”.

Mười ta người đội tăng cường đều đứng lên, thông thả hoạt động.Đây chỉ mới là mở đầu, kết tiếp 83 người lính mới lính giáo thể nào là huấn luyện chân chính, rời giường là lại tới thao luyện, dùng các dụng cụ chuyên nghiệp để tăng khả năng tấn công, khả năng chống trả, vừa làm vừa hét lớn, đương nhiên không phải vì đau mà là để phấn kích, có lực có tinh thần hơn, nên hô đây tiết tấu.

Giống như yaa, haiii là các trợ từ, tuyệt đối không cho phép có từ aiz u.

Nắm chặt tay đánh vào bao cát, bị đánh lại cũng không rên một tiếng, xuất lực đến mức nắm tay sưng đỏ, cuối cùng lại là 5km việt dã, thao luyện này đối với các cô gái 20 tuổi quả là quá khổ cực, nhưng ai cũng phải cắn răng chịu đựng.

Ngoại trừ các chiến thuật huấn luyện địa hình còn thêm các kiểu huấn luyện thể năng, còn cả đánh nhau, trèo leo, vũ khí, hay các kĩ năng phụ trợ khác, buổi tối thì chống đẩy, hít đất, nửa nằm nửa ngồi, vừa thả lỏng vừa luyện võ thuật, sau đó mới được đi ngủ, không chỉ học phân biệt vũ khí, mà còn phải hiểu rõ binh khí trang bị, binh chủng, quân hàm, hệ thống tác chiến rồi chiến thuật cơ bản của quân đội mình.

Đa số thời gian huấn luyện chủ yếu là nắm sơ qua một lượt, hơn nữa, yêu cầu từng người phải hiểu kĩ, không được mơ hồ, tuyệt đối không cho phép, xác định địa điểm điều tra, huấn luyện thể năng, chương trình học kĩ thuật điều tra cũng được triển khai, đặc biệt phân đội này ngay cả thở dốc cũng không được, một đám như ăn phải hoàng liên, khổ không nói nên lời.

Nơi này so với trường quân đội khác nhiều lắm, mạnh hơn, kĩ năng cũng cao hơn, mục đích cuối cùng là tạo ra một đội nữ đặc công mới, đủ năng lực nhận việc, khảo sát hàng kì, hàng tháng, hàng quý, nếu không đạt hay thành tích tụt dốc, kì nghỉ cũng bị hủy bỏ, phải tăng thêm giờ mà luyện tập.

Trương Lệ Hồng tất nhiên không thành vấn đề, các kĩ năng quân sự của cô đều rất mạnh, nhưng Hà Hiểu Vân thì thâm rồi, mỗi tháng ngày cuối tuần đều phải huấn luyện thêm, Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng phát huy tinh thần cách mạng, liều mình phục vụ bạn, chỉ khổ cho Diệp Bành Đào ngóng trông thôi.

Đội trinh sát tuy là đóng cùng quân khu đoàn bộ nhưng là nữ binh nên có biên chế đặc thù, cho nên không giống như trước, tùy thời mà đến xem được, một tháng không gặp vợ Diệp Bành Đào thật muốn điên mà.

Vừa nổi máy gọi đến, uy hiếp dụ dỗ, rốt cục tháng sau cũng được gặp mặt vợ cuối tuần, nhưng lại phải mang theo hai bóng đèn cực lớn, mặt Diệp Bành Đào không khác đấy nổi là mấy, quét mắt đầy hàm ý cảnh

cáo Cố Lăng Vi, đè ép cơn tức, không vui vẻ nói: “trương Lệ Hồng, cô tới thành phố B không lâu, chắc chưa quen, tôi ấy đội trưởng đưa hai cô đi shopping thế nào, tôi mời khác”.

Hà Hiểu Vân nháy mắt, khoát tay vô tội nói: “Diệp thiếu, cũng không phải chúng tôi ghen tị gì, mà Lăng Vi kì, dù sao lâu như vậy mới gặp nhau, nghe nói căn nhà nhỏ bé mà Diệp liên đoàn trưởng ấy kìa, chúng tôi cũng muốn xem qua cho biết”.

Một câu đã ngăn hết toàn bộ các lí do thoái thác của Diệp Bành Đào, Trịnh Viễn cười nhìn sang Hà Hiểu Vân, vỗ vỗ vai Diệp Bành Đào: “Được rồi, cậu đừng keo kiệt nữa, mình cũng chưa được đến nhà cậu đâu, vậy đi, mình gọi cho Mập mập rồi cùng nhau uống rượu, giờ tên kia làm đội phó đại đội điều tra, ở hệ còn an cũng vui vẻ phần khởi lắm đấy”.

Trương Lệ Hồng Hà Hiểu Vân rồi cả Cố Lăng Vi cảm thấy như nghe nhầm vậy, Mập Mập kia sắc lang lại còn lưu manh giờ lại đi niệm Phật, sao có thể vào cảnh sát chứ, không nháo lên sao được.

Trịnh Viễn nhìn vẻ chần chừ của ba người, cười ha hả: “Mọi người rồi sẽ thấy”.

Tuy trước đó đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy Mập mập, ba người Cố Lăng Vi vẫn hoảng sợ không ngờ, trước kia có vẻ mập mập vụng về, giờ lại gầy đi rất nhiều, cường tráng với vóc dáng 180cm, thể nhưng lại còn đẹp trai hơn nữa, đáng tiếc, mở miệng ra vẫn là bộ dạng kia thôi.

Ba nam ba nữ quyết định ăn lẩu, vừa đơn giản, dù sao Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào cũng là chủ nhà, nấu cơm chả biết gì, cho nên lẩu là một sự lựa chọn không tồi.

Đoàn người trực tiếp đến siêu thị bên hồ Hoa viên, mua thực ăn và nguyên liệu, lên lầu đi thang máy từng nhà, vừa vào Mập mập đã huýt một tiếng với trạm canh gác: “Quả nhiên vẫn là Diệp thiếu, khu cao cấp quá”.

Hà Hiểu Vân Trương Lệ Hồng chạy tới chạy lui thăm quan đánh giá, Cố Lăng Vi vào phòng bếp rửa rau dưa, hai người kia cũng vào phụ giúp, Hà Hiểu Vân lột tôm, cho vào bồn rửa, vừa mở miệng nói: “Lăng Vi này, nhìn khu này chắc là nhiều tiền lắm, Diệp Bành Đào đúng là tư bản nha”.

Cố Lăng Vi bĩu môi: “Là cậu út tặng, Diệp Bành Đào tiền cũng chưa đủ mà mua cái nhà vệ sinh đâu”.

“Cậu hẳn làm gì ?”

Trương Lệ Hồng tò mò hỏi.

“Làm kinh doanh thôi, bất động sản, tám hình khu buôn bán bên cạnh cũng là công ty cậu út khai thác đó”.

Hà Hiểu Vân hâm mộ: “Trách không được Diệp thiếu bình thường tiêu tiền như nước, hóa ra lại có một tòa nhà vàng vững chắc vậy”.

“hắc, các mỹ nữ à, bữa tiệc này tôi đợi chờ đã hơn một năm rồi đó”.

Mập mập chạy khắp phòng bếp dựa vào cửa vừa cười. Trương Lệ Hồng nhắc mi: “Đói bụng một năm rồi à, vậy mà giờ còn sống sao, đúng là vật lạ mà, hay mang tặng cậu cho đoàn giải phẫu đi, mang cái này ra đi, đừng đứng đó nữa”.

Đưa đĩa rau dưa đã cắt cho hẳn, Mập mập cúi đầu chào: “Dạ thủ trưởng”.

Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi không khỏi bật cười, Mập mập thay đổi kinh thật, gầy hơn, mặt mày cũng thuận mắt không ít, tuyệt đối có thể xem là đẹp trai, hơn nữa mặc cảnh phục trên người, so với quân trang còn đẹp hơn ấy chứ, đúng là xã hội tình anh.

Dọn ra bàn ăn cạnh cửa sổ, trên mặt đất là tấm thảm rộng, đặt vài tấm nệm, mấy người ngồi trên thảm, bật một tiếng, rượu được khui chai, hương thấp thoáng. Trịnh Viễn dẫn đầu nâng ly: “Vì chúng ta một lần nữa lại ngồi với nhau, cạn ly”.

“Cạn...” Tham gia quân ngũ trời sinh cũng thoải mái hơn, nam nữ đều thế, uống rượu như uống nước, chốc lát dưới đất đã bày đầy bình rượu, Trương Lệ Hồng có chút say nói: “Rượu này là của người nước ngoài, chả giá trị, không bằng rượu ngô, Lăng Vi đừng thấy bọn mình đến thăm mà buồn xỉn nha”.

Hà Hiểu Vân kéo bạn: “Lệ Hồng cậu choáng váng à, rượu này bao nhiêu tiền một chai cậu biết không, mấy trăm đấy, rượu ngô mà sánh được à, Lăng Vi mời rượu đó mình không uống đâu”.

Cố Lăng Vi dở khóc dở cười, hai người này uống hơi nhiều, nói năng lộn xộn rồi, dám bắt cô mời rượu ngô nữa chứ, Diệp Bành Đào mở kho rượu, toàn là rượu cậu út tặng, dẫn đo mãi Diệp Bành Đào mới chọn mấy chai này, Hà Hiểu Vân còn tức giận nói: “Không có rượu Mao đài à, không được, Mập mạp, xuống lầu mua cho Lệ Hồng rượu ngô, hôm nay phải uống đấy, tôi còn không tin mấy người thắng được bọn tôi đâu”.

Trịnh Viễn bật cười, ngăn Mập mạp định đi mua rượu: “Cậu đừng để ý Bành Đào”.

Hai chén rượu tiếp theo Trương Lệ Hồng đã nói không ngừng được, ngoắc ngoắc mập mạp tới: “Mập mạp, cảnh sát điều tra chả ra cái gì, bắt cóc cũng tìm không ra sao?” Mập mạp vừa nghe xong đã nóng người: “Trương Lệ Hồng đừng tưởng cô vào đội điều tra thì giỏi, cô như thế, tôi vừa ra tay đã bắt được ba người đó”.

Trương Lệ Hồng mặc kệ, một tháng huấn luyện này cô đã như bốc hỏa rồi, muốn tìm người đánh nhau đây, nhảy dựng lên: “mập mạp, đánh đi, không phục thì cùng ta so chiêu”.

Mập mạp thấy lòng tự tôn nam nhi bị khiêu chiến nghiêm trọng, không chịu thua đứng dậy, cứng cổ: “So thì so, đừng cho cô là con gái tôi không làm gì cô”.

Hai người đánh nhau khoa chân múa tay cả phòng khách, không phải hai ba chiêu mập mạp đã bị Trương Lệ Hồng cười lên người, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân cũng sốt, sợ mập mạp ngượng vội vàng bên trái bên phải kéo Trương Lệ Hồng ra, cô ấy uống nhiều, cười ha hả: “Ai bảo kiêu ngạo, haha”.

Đúng là say không nhẹ mà, đỡ cô ấy vào phòng khách bên cạnh ngủ, mập mạp chật vật ngồi xuống, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn bật cười, Diệp Bành Đào nói: “Mập mạp à, đúng là giả ngốc, đánh với Trương Lệ Hồng làm gì?”

Trịnh Viễn an ủi hai câu: “Thua cũng không mất mặt, Bành Đào kìa, đánh với Lăng Vi cũng đỡ được mấy chiêu, cậu đã là gái..”

Mập mạp hừ đầy phần nộ: “Con gái thì sao, đã man, tương lai ai mà lấy cô ta làm vợ đời này đừng hòng xoay người được”.

Trịnh Viễn nở nụ cười, có dụng ý khác nhìn sang Diệp Bành Đào một cái: “Cũng không nhất định, Diệp liên đoàn trưởng của chúng ta không phải đặc ý lắm sao?”

Diệp Bành Đào mồm bìa oàm oàm nói: “Cậu thì biết gì, Vi Vi nhà mình dụ dăng lắm”.

Trịnh Viễn và Mập mạp không khống chế được cười phá lên, Hà Hiểu Vân ngồi xuống trên tức nói: “Diệp thiếu à, ngài cho hỏi dụ dăng được định nghĩa thế nào đi?”

49. Chương 49: Cầu Cạnh, Không Có Cửa Đâu

Trương Lệ Hồng bỏ cuộc chơi, còn lại năm người uống rất high, nửa đêm đội của Mập mạp gọi điện tới bảo có nhiệm vụ khẩn cấp, Mập mạp tiếc nuối rời đi, Cố Lăng Vi bất an nhìn Diệp Bành Đào, đã bị người này mạnh mẽ túm vào phòng ngủ, mắt hờn hờn chiếu tới, ai cũng biết cả đấy, tuyệt đối không có chuyện đi ngủ đơn giản như thế, hơn nữa tình trạng ở phòng khách lộn xộn như thế lại ném cho Trịnh Viễn và Hà Hiểu Vân dọn dẹp.

Trịnh Viễn lấy túi rác trong phòng bếp, ấy bình rượu nằm lăn lóc trên mặt đất vào, Hà Hiểu Vân nhanh chóng chọn thức ăn trên bàn, mang vào phòng bếp rửa, Trịnh Viễn ngạc nhiên nhìn Hà Hiểu Vân trong bếp, nhìn cũng thấy, cô ấy cực kì thuần thực, Trịnh Viễn bất ngờ nhíu mi: “Còn tưởng là đại tiểu thư không biết gì, hóa ra cũng đảm đang quá”.

Hà Hiểu Vân đặt bát đã rửa vào máy khử trùng bên cạnh, lấy khăn lau rồi bĩu môi: “Sao nào, kì lạ lắm à, ở phương diện này tôi còn là thiên phú nữa đấy, haha, ít nhất là giỏi hơn Lăng Vi”.

Trịnh Viễn gật đầu cười, Lăng Vi không thể nào làm mấy chuyện gia đình thế này được.

“Hắc hắc, sao thế, Trịnh đẹp trai, rốt cục cũng phát hiện ra khuyết điểm của Lăng Vi rồi à, thực ra cô ấy không hoàn mỹ như anh tưởng đâu, nói nhỏ với anh, cô ấy nhìn thông minh thế chứ nhiều lúc hồ đồ kinh lắm, ai cũng oán”.

Hà Hiểu Vân nhúc nhích đầu nói: “Nói xấu bạn bè sau lưng, đúng là nhân phẩm chẳng tốt đẹp gì”.

Trịnh Viễn nhìn vẻ mặt thay đổi của cô, khẽ cười, Hà Hiểu Vân như phát hiện ra đại lục mới: “Oa! Trịnh Viễn, anh cười đẹp thật đấy, đúng là giống Cổ Thiên Nhạc mà”.

“Cổ Thiên Nhạc?”

Trịnh Viễn không tin nổi nhếch môi, lộ ra má lúm đồng tiền hai bên, Hà Hiểu Vân khoa trương nịnh hót: “Trịnh Viễn sao anh không phúc hậu thế chứ, không biết là tôi uống rượu sao, khả năng chống cự với sắc đẹp giảm xuống rồi, anh còn cười câu hồn với tôi như thế, được lắm, biết anh trong lòng không thoải mái, thấy người ta có đôi có cặp, mình đây cô đơn tịch mịch...”

Hà Hiểu Vân thao thao bất tuyệt, bị Trịnh Viễn cướp lời: “Hà Hiểu Vân, cô uống cà phê không?”

Hà Hiểu Vân ngẩn ra, gật đầu ngây ngốc, Trịnh Viễn khẽ cười, lấy hai tách trà rồi mở bao cho cà phê vào, rót nước sôi, đưa cho Hiểu Vân một ly, ý định trêu tức: “Cô định đứng ở phòng bếp mà uống sao?”

Hà Hiểu Vân lúc này mới hoàn hồn, đi theo ra ngoài, cửa sổ sát đất rất rộng ở phòng khách, đến hai chiếc ghế bằng mây màu trắng kê bên, từ đó có thể quan sát được cảnh đêm ở thành phố B, ánh đèn chuyển động quanh co, xinh đẹp như mộng ảo.

Hà Hiểu Vân thở dài: “Nếu có một căn nhà nhỏ như thế này, cuộc sống của tôi còn gì mà không hài lòng nữa chứ, hạnh phúc muốn chết đi được”.

Trịnh Viễn khẽ cười: “Hạnh phúc ở căn nhà thôi sao, tôi vẫn cho là, chỉ cần người yêu mình bên cạnh, dù là ở nhà tranh cũng thấy hạnh phúc rồi”.

Hà Hiểu Vân kinh ngạc nhìn anh, lắc đầu nói: “Đúng là khác biệt nha, vì sao anh lại nghĩ thế, là bởi vì anh có điều kiện rồi, cho nên với anh chỉ cần yêu là được, Trịnh Viễn anh rất khờ biết không, cho dù vợ một bên đấy, nếu là tôi cho ở căn nhà không chống nổi gió, không đỡ nổi mưa tôi kiên quyết không đồng ý, vật chất là trụ cột của kiến trúc thượng tầng, đây là quy luật muôn thưở, tình thần hư ảo không thể kéo dài được”.

Trịnh Viễn nhìn cô, lý luận như thế sao được: “Hà Hiểu Vân cô nói tôi khờ, cô không biết thật sao, ở tuổi cô bây giờ, không phải có thể vì tình yêu mà bỏ qua mọi thứ à, chẳng lẽ tư tưởng tôi lạc hậu đến thế”.

“Xi, tôi mới không cần ngu như thế, các nhà khoa học đã nghiên cứu rằng, tình yêu chỉ kéo dài trong một năm, chúng ta thì sống bao nhiêu cái một năm chứ, cho nên bỏ tất cả vì một năm yêu nhau, chẳng phải là ngốc sao?”

Hà Hiểu Vân khinh thường nói. Trịnh Viễn có phần ngớ ra, lần đầu nhận ra cô gái trước mặt này không bình thường, quả thực là tư tưởng kì quặc mà, quá lý tính, nhin không được tò mò nói: “Chẳng lẽ cô cả đời không tính kết hôn sao?”

“Kết hôn chứ, đương nhiên phải kết rồi! Nhưng mà hôn nhân không có tình yêu cũng không sao, tôi thấy thích hợp là được, không thích hợp cũng được, mọi hoàn cảnh tôi đều thích ứng được”.

Hà Hiểu Vân nâng ly cà phê uống một ngụm, nói: “Sao nào, Trịnh đẹp trai bình thường lạnh lùng, hôm nay lại có hứng thú với tôi à?”

Nói xong đột nhiên đứng lên, nghiêng người ra trước mặt Trịnh Viễn, khoảng cách rất gần, ánh đèn dịu dàng lan tỏa, Trịnh Viễn thậm chí có thể thấy được vẻ trêu đùa trong mắt cô, giống như ánh sao giữa trời đêm, mà cô ấy như thể nhìn được lòng người, thẳng tắp nhìn vào đáy mắt bạn, mọi thứ đều không trốn tránh được.

Trịnh Viễn không khỏi có phần né tránh, vô ý thức lùi mặt về phía sau, để lại một khoảng cách giữa, Hà Hiểu Vân cười ha hả: “Trịnh Viễn, tuy tôi không hi vọng vào một tình yêu trời sắp cũng không buông, nhưng mà kiêu ngạo của tôi nói cho tôi biết, dù cho tôi không vĩ đại như Lăng Vi, nhưng tôi vĩnh viễn cũng không cầu một người đàn ông, ngủ ngon nhé, tôi đi ngủ đây”.

Nói xong xoay người vào phòng khách, Trịnh Viễn trở mặt nửa ngày, không khỏi lắc đầu cười, ngay lúc đó, Trịnh Viễn đột nhiên lại thấy hóa ra Hà Hiểu Vân lại là một cô bé thú vị như thế, quý quai, mẫn cảm, nhạy bén nhưng không hề mất đi sự đáng yêu, còn ý tứ hơn Hồ Đan Đan kia nhiều lắm, nhớ tới ba mẹ ngày nào cũng thúc giục, Trịnh Viễn tự mình cân nhắc, không muốn kết hôn, nhưng nếu đối tượng là Hà Hiểu Vân thì sao, chắc không ít chuyện đâu, cuộc sống khi đó lại có thêm phần vui vẻ, hơn nữa, cầu....Trịnh Viễn nở nụ cười, cô ấy cũng có lúc xem nhẹ mình như thế. Anh không ngờ, năm đó từ bỏ Cố Lăng Vi, lần đầu tiên chú ý một người con gái.

Cố Lăng Vi cũng không có ngủ, không phải là không muốn ngủ, mà là cái tên đàn ông bị tình trùng xông lên não này ép buộc quá không thể ngủ, cho dù cách âm rất tốt nhưng bạn ở ngay cách vách, phòng khách còn có Trịnh Viễn nữa, dù Cố Lăng Vi không bảo thủ thì cũng biết xấu hổ là gì, hơn nữa tên Diệp Bành Đào xấu xa này, không ép cô chết đi sống lại, cầu xin tha thứ thì không bỏ qua mà.

Hơn nữa hôm nay giống như bị kích thích quá mức, hưng phấn nên ép buộc cô rất lâu không dừng, hai người đã quen thuộc cơ thể nhau lắm rồi, hơn nữa đối với bí mật trên cơ thể Cố Lăng Vi, Diệp Bành Đào đã sớm nghiên cứu triệt để, một tháng cấm dục, Diệp Bành Đào bất mãn tới cực hạn, rốt cục cũng có cơ hội, giờ còn lo chuyện khác được sao, dùng toàn bộ các thủ đoạn, nhìn cơ thể trắng nõn dưới thân mình không ngừng run rẩy, cắn răng không dám rên rỉ, thế mà lại nảy sinh nên khoái cảm biến thái, làm anh cực kì hưng phấn, tiếp tục đổi phương pháp mà chèn ép.

Cuối cùng Cố Lăng Vi hung hăng cắn trên vai anh một cái, mới chịu buông tha, Lăng Vi đẩy người đang ôm chặt thắt lưng mình, tức giận nói: “Tránh sang một bên, đồ lưu manh”.

Diệp Bành Đào cười ha hả: “Cùng vợ mình thân thiết mà lưu manh cái gì, toàn bộ đàn ông đều thành lưu manh hết mất, lần nào cũng nói lời này, Vi Vi em xem từ ngữ của em đúng là ít ỏi quá”.

Cố Lăng Vi tức giận véo anh một phen, lấy chăn che người, xuống giường đi vào buồng tắm, dù sao cả người nhộp nhộp thế, còn cả vị rượu, vị mồ hôi sau khi vận động, tắm xong đi ra thấy Diệp Bành Đào cũng không ngủ vui như trước, mà lại mở cửa phòng, đứng tại nghe lén, trên mặt biểu cảm cực kì xấu xa.

Cố Lăng Vi tò mò đi sang, không khỏi bất ngờ, phòng khách mờ ảo, Hà Hiểu Vân tiến gần đến chỗ Trịnh Viễn, rất gần, làm sao có thể có chuyện này chứ, hau là Hà Hiểu Vân uống nhiều nên muốn làm chuyện xấu với Trịnh Viễn, ai ngờ cô ấy lại quay người về phòng, để lại Trịnh Viễn ngơ ngác ngồi lại.

Cố Lăng Vi cúi đầu sát hơn để nhìn rõ, lại bị Diệp Bành Đào đóng cửa lại, xoay người thành sói nhào cô xuống thảm.

“Vợ à, em thơm quá”.

Nói xong lại y như cúm hít hít hà hà trên người Cố Lăng Vi, mang theo hương vị rượu hôn tới tấp, liếm láp, dây lưng trên hông cô bị mở ra, cơ thể nóng rực áp sát, cực kì không biết xấu hổ nói: “Nếu Tiểu Vi Vi còn có sức như vậy chứng tỏ chồng đây chưa đủ tận trách, chúng ta thêm một lần nữa, lần này em ở trên, cho anh xem...”

Diệp Bành Đào từ trước đến nay da mặt vốn dày kinh người, lời nào buồn nôn đến mấy cũng dám nói, hướng chỉ là lúc thân mật giữa hai người, càng không kiêng kị, nói xong xoay người một phát để Cố Lăng Vi phía trên...Sau đó là một tràng tiếng thở dốc rên rỉ vây quanh, trên vách tường, ánh sáng đèn hắt lên, trận giao chiến nguyên thủy giữa nam và nữ chỉ mới bắt đầu.

Kết quả của sự miệt mài chính là tới giữa trưa Cố Lăng Vi mới dậy, tắm xong đi ra mới phát hiện, phòng khách chật đầy khách quý, trừ Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân, Trịnh Viễn, Diệp Bành Đào còn cả ba người nhà dì út.

Nghiêm Thuận Thuận không một chút tự giác, vừa trong tháng đã bắt đầu giảm béo, yoga, đã thế còn mang cả công chúa nhỏ ra đường dạo phố, nhận không biết ánh mắt ngưỡng mộ, gọi mẹ mẹ xinh đẹp không nói nên lời, người phụ nữ này đúng là cực kì hư vinh mà, cho tới giờ Cố Lăng Vi cũng không hiểu được Lưu Thiệu Quân chinh chiến bao năm sao lại buông ngựa trong tay dì chứ, nhưng mà nhìn cậu bàng quan mọi thứ, tuy là dì không ít người lo lắng cho, nhưng mà Lưu Thiệu Quân lại tỏ vẻ cực kì thích thú, cuộc sống này cũng là mẫu hệ mà.

Cố Lăng Vi vừa ra tới nơi đã thấy mọi người nhìn mình cười đầy đen tối, hơn nữa Hà Hiểu Vân và Nghiêm Thuận Thuận là tối nhất, Nghiêm Thuận Thuận cười cười đảo mắt nhìn cô, bắt đầu trêu chọc: “Tiểu Vi Vi, mặc gì mà kín thế, không nóng sao cháu?”

Mặt Cố Lăng Vi đỏ lên, liếc mắt nhìn đi một cái, trừng tiếp sang Hà Hiểu Vân cực kì không thuận khiết kia, lại thấy Diệp Bành Đào mặt đầy sắc xuân, bé bé con tới chỗ cô, vừa thấy cô đã vươn tay vươn chân cực kì phần khích, cô nhóc này lúc nào cũng thế, xinh xắn như mấy nhóc trong quảng cáo sữa bột trên TV, đáng yêu không chịu được. Bé nhiều lần, Cố Lăng Vi đã cực kì thuận thực, Diệp Bành Đào vòng tay qua thắt lưng cô, hứng thú cầm chiếc chuông nhỏ đựng đưa, cùng nhau đùa nghịch cô nhóc trong lòng Lăng Vi, chọc cho cô bé cười khanh khách.

Người cha nhị thập tứ hiếu Lưu Thiếu Quân không vui, đi tới cướp lại con mình, tức giận nói: “Thích thì sinh một đứa, đây là con cậu, không phải là đồ chơi chọc cười của mấy người”.

Diệp Bành Đào bĩu môi: “Keo kiệt”.

Quay đầu nói vào tai Cố Lăng Vi: “Nếu không mình cũng sinh một đứa, chắc chắn sẽ đáng yêu hơn cô bé này nữa”.

Cố Lăng Vi đẩy mặt anh ra: “Đi qua bên kia, anh tự mà sinh, đi út, sao đi tới đây”.

Nghiêm Thuận Thuận lắc lắc thất lực: “Cháu còn nói, sáng sớm đi đã tới, giữa trưa mới gặp được mặt cháu, Tiểu Vi Vi à, miệt mài quas độ không tốt đâu, phải bảo trọng”.

Mặt Cố Lăng Vi đỏ bừng, Lưu Thiếu Quân cười tủm tỉm: “Được rồi Thuận Thuận, không dạy thế được, Bành Đào phải tiếp tục cố gắng, cậu út ủng hộ con, là đàn ông phải thế, đàn ông cũng phải khéo léo, cậu hôm nay mời mọi người ăn, chọn đi”.

Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng mắt sáng ngời, Trịnh Viễn nói: “Cậu út ra mặt, không thể chọn chỗ xoàng được rồi, mình đi Thụy Cảnh đi”.

Ngồi ở tầng cao nhất tòa Thụy Cảnh, Hà Hiểu Vân thì không sao chứ Trương Lệ Hồng đi đâu cũng thấy mới mẻ, nhìn mấy đồ sứ trang trí trong phòng, vừa định sờ, Hà Hiểu Vân nói nhỏ bên tai: “Cậu phải chú ý, đừng có đụng vào, nếu mà vỡ bán cả người cậu cũng không trả nổi đâu”.

Trương Lệ Hồng vừa nghe đã hoảng, vội vàng ngồi quy củ hẳn, Lưu Thiếu Quân vừa đến đã kinh động đến ông chủ, cực kì khách khí ra tiếp đón, ông chủ họ Triệu, hơn bốn mươi tuổi lại khéo đưa đẩy nhưng cũng có bối cảnh nhất định, nếu không sao có thể mở quán lớn như thế ở thành phố B, đúng là không phải chuyện thường.

Phục vụ xinh đẹp đưa đến sa lát và cơm, còn cô ý mang cho công chúa nhỏ Lưu gia một chén canh lòng đỏ trứng, tự mình mở rượu rót ọi người: “Đây là một chút lòng thành, đây là sâm panh vừa đưa tới, mọi người đánh giá thử, Diệp thiếu, Trịnh thiếu, hai vị gần đây hiếm đến chơi”.

Trịnh Viễn cười nói: “Lão triệu ông nói câu này sao được, tôi và Bành Đào là tiền lương quân nhân, ở chỗ ông mà tới thường xuyên thì bán máu cũng không đủ”.

“Haha Trịnh thiếu lại đùa”.

Ánh mắt đảo qua Cố Lăng Vi thì không khỏi ngẩn ra, Triệu tổng là người khôn khéo, làm buôn bán ở đây gặp người có bối cảnh thì luôn có đuôi theo bên người, người kia cũng là đại gia, hơn nữa rất quan trọng nên ông toàn phải tự mình chiêu đãi, chỉ sợ không chu toàn, cho nên với Cố Lăng Vi ẩn tượng cực kì sâu sắc. Chu Tử Phong luôn mang một cô gái xinh đẹp đến ăn cơm, người đó lúc nào cũng lạnh lùng nhưng với nữ binh này lại cười dịu dàng đến thế, Triệu tổng biết, ánh mắt kia của Chu Tử Phong, đặt người kia vào tay cũng sợ ngã, vô cùng trân trọng, cho tới bây giờ ông cũng chưa từng thấy qua. Chu Tử Phong chính là đại thần của ông, ở phương diện khác thì đặc tội không nổi, năng lực mạnh, thủ đoạn nhiều, với đàn bà cũng thế, không bao giờ thương hoa tiếc ngọc, năm trước có mang tới một cô em xinh đẹp ăn cơm, không biết sao chạm vào hân thể là không lưu tình mà tát ngay vào mặt, nhìn khuôn mặt đau đớn của cô ta, khóe miệng còn có máu, một tiếng cũng không dám rên, ngoan ngoãn mà đứng bên hầu hạ, ông thấy mà cũng khiếp hồn.

Cho nên với Cố Lăng Vi ông mới cực kì ấn tượng, giờ lại cùng mấy người này đến đây, không khỏi nghĩ thầm, với thái độ của Chu Tử Phong với cô ta, sao lại để người mình yêu đi ăn với tên đàn ông khác. Nhưng mà kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, đảo cái đã bình tĩnh như trước, hàn huyên xong, ông khom người đi ra, Lưu Thiếu Quân không khỏi nghĩ ngờ nhìn Cố Lăng VI một cái, Triệu gia này thế lực bình thường, vai diễn nào cũng không để vào mắt, nhưng Lưu Thiếu Quân lại nhận ra, tuy chỉ chớp mắt vừa rồi ánh mắt ông ta nhìn Lăng Vi cực kì ý vị sâu xa

50. Chương 50: Ghen Tị Dẫn Đến Âm Mưu

Triệu tổng vừa ra khỏi phòng, quản lý đã tới thấp giọng nói: “Chu tổng đến, đang ở ngay phòng bên cạnh”.

Triệu tổng ngẩn ra, mồ hôi cứ thế mà chảy, sao lại xui thế chứ, Chu Tử Phong kia có tiếng là không dễ chọc, hơn nữa, trước kia tham gia quân ngũ, rốt cục không biết hẳn có những mối quan hệ nào, cho nên phải biết chừng mực, huống hồ nữ binh kia có quan hệ với cả Chu Tử Phong và Lưu Thiếu Quân, nếu gặp phải nhau nếu làm không tốt chỉ sợ có chuyện.

Nghĩ đến đây, ông phát tay, mặt tươi cười đẩy phòng bên cạnh đi vào, nhìn thấy tình huống bên trong, Triệu tổng có chút khó xử, Chu Tử Phong mang theo một người đàn bà, ông đã gặp qua, hình như là sinh viên, tân sủng của Chu Tử Phong, nghe nói mới cặp không lâu, phần lớn đàn bà của Chu Tử Phong, người này cũng được xem là yêu mến, mang tới đây hai lần, nhìn kĩ đột nhiên ông thấy có vài phần quen mắt, giống như đã gặp ở đâu.

Suy nghĩ qua nhanh, ông mở miệng nói: “Chu tổng trăm công ngàn việc sao trưa nay lại nhàn hạ đến thăm chỗ này, đúng là khó gặp khó gặp”.

Chu Tử Phong nhìn qua một cái: “À! Giữa trưa nay vừa lúc không có việc gì, cô ấy muốn ăn canh hải sản ở chỗ ông, cho nên mang cô ấy tới, ông vội thì cứ đi, hôm nay chỉ ăn nhẹ, không cần Triệu tổng tự mình chiêu đãi đâu”.

Triệu tổng nở nụ cười, vội sai người phía sau tới phòng bếp chỉ đạo làm canh hải sản cho cẩn thận, Chu Tử Phong hôm nay tâm tình rất tốt, tuy không đến mức cười tít mắt nhưng ít nhất cũng không đen như hằng ngày, cô gái bên cạnh được chiều mà càng nũng nịu hơn, nắm tay anh đùa vài câu, Chu Tử Phong nheo mắt lại, cô liền ngậm miệng.

Chu Tử Phong như vô tình liếc qua Triệu tổng đang ngây người, Triệu tổng giật mình vội hỏi: “Haha, cái kia, Chu tổng hôm nay thật khéo, vừa lúc Lưu tổng cũng đến chỗ tôi, còn có hai công tử của Diệp tham mưu, Trịnh tham mưu, còn có, còn có...”

Nói xong không khỏi chần chừ nhìn người đàn bà bên cạnh một cái, Chu Tử Phong lập tức hiểu ra: “Ông nói Vi Vi cũng đến đây”.

Tuy không biết có phải là Vi Vi hay không nhưng chắc là không sai, Triệu tổng vội gạt đầu, người phụ nữ bên cạnh nghe thấy tên người đàn bà khác, thân thể cứng đờ, ý thức được nguy cơ mà ngẩng đầu nhìn, mình vừa ngồi sát được với ngọn núi vàng, hơn nữa núi vàng này rất anh tuấn đẹp trai, sớm đã nảy sinh nhiều tâm tư khác, tương lai mà gả được cho anh, sung sướng không thiếu, dù cho anh có chút đáng sợ, hơn nữa không cho phép cô can thiệp vào việc riêng, nhưng khả năng rất lớn.

Nhưng mà mấy tối gần đây, anh đưa cô tới một phòng ở, khỏi nói đến các khoản tiền được cho, làm cho cô đã thoát khỏi cảnh sinh viên nghèo khó, người đàn ông như thế thực sự là cực phẩm hiếm có, không bắt lấy chắc cả đời phải hối hận, nhưng cô vẫn cảm phát hiện ra, Tiểu Vi Vi được nhắc đến này, người luôn lạnh lùng như thế lại có một nụ cười tươi dịu dàng rất rõ.

Đường Nhị suy nghĩ về đối thủ của mình, thì Chu Tử Phong đã đứng lên, nói với trợ lý im lặng phía sau: “Tiểu Ngụy, cậu đưa Đường tiểu thư về trước”.

Đường Nhị nóng nảy, vội giữ lấy tay anh chu miệng: “Anh Phong, em còn chưa có ăn cơm”.

Chu Tử Phong nhăn mày, ánh mắt lạnh lùng đảo qua cánh tay cô đang nắm, Đường Nhị không tự chủ mà run run buông ra, anh quét mắt nhìn thư kí một cái: “Gói đồ cho cô ấy mang về”.

Triệu tổng không hiểu nổi, hóa ra người phụ nữ này và Tiểu Vi Vi kia không hề giống nhau, người này là hàng hóa thì nữ binh kia là thần tiên, vội mở cửa ra, Chu Tử Phong ngay cả liếc nhìn Đường Nhị cũng không thèm, thẳng hướng ra ngoài, trên mặt Đường Nhị đã lộ rõ sự ghen tị không che lấp nổi.

Từ trước cô luôn là người được đàn ông theo đuổi, chưa từng chịu sự lạnh nhạt này, nhưng mà mới là sinh viên thôi, dáng cao gầy, bên ngoài xuất sắc, cho nên ở đại học cô luôn là đối tượng theo đuổi của nam sinh, thường xuyên được làm giúp các việc vặt, như là được mời đến các bữa tiệc vân vân, khi cô biết Chu Tử Phong, chính là buổi khai mạc công ty anh, thực ra ở đó cũng chỉ liếc mắt qua một cái mà thôi.

Vào đêm đó, thư kí lạnh lùng đó trực tiếp tìm cô, không hề quanh co dứ khoát hỏi bao nhiêu tiền một đêm, lúc đó cô mới cảm giác cực kì nhục nhã, tuy cô sớm không phải xử nữ gì, nhưng chưa từng lấy tình dục ra trao đổi bằng tiền, cô cũng hiểu được, tiền là gì, tiền chính là vạn năng.

Thư kí có vẻ châm chọc nhếch khóe miệng, thông dong ra giá: “Năm vạn, mười vạn, mười lăm vạn, hai mươi vạn”.

Đường Nhị lúc đó khấn nguyện như lúc thi đại học, mâu thuẫn làm cả người cô run rẩy, số tiền đó đã phá hủy hoàn toàn sự tự tôn kiêu ngạo của cô, hai mươi vạn một đêm, cô thỏa hiệp, dù sao hai mươi vạn cô có thể mua được rất nhiều áo quần hàng hiệu, đồ trang điểm, có thể tân trang mình càng xinh đẹp động lòng người hơn.

Vốn tưởng là một lão già hói đầu xấu xa, nhưng lúc nhìn thấy Chu Tử Phong, mới nhớ ra đó chính là vị tổng tài anh tuấn đứng trên bục khai mạc, Đường Nhị nháy mắt cảm thấy được mình đã trở thành cô bé lộ lem rồi, đáng tiếc Chu Tử Phong quá khó nắm bắt, lấy lòng rất khó, cho dù cô dùng hết tâm tư, cũng chỉ thấy được vẻ ôn hòa mà thôi.

Vốn nghĩ tới người đàn ông mặt không bao giờ đổi đó, chỉ nghe nhắc đến Tiểu Vi Vi, Đường Nhị đột nhiên hiểu được, người được gọi là Tiểu Vi Vi đó, là một thứ quan trọng trong cuộc sống của Chu Tử Phong, ghen tị ập đến trong nháy mắt, hơn nữa không kìm được mà muốn biết, ánh mắt lay động đầy chủ ý.

Đứng lên ngoan ngoãn theo thư kí ra Thụy Cảnh, vừa tới dưới lầu lúc chờ trợ lý đi lấy xe, cô xoay người bước tới Thụy Cảnh lần nữa, rốt cuộc phải nhìn xem Tiểu Vi Vi kia là mỹ nữ tài giỏi cỡ nào.

Chu Tử Phong mở cửa phòng bên cạnh, Cổ Lăng Vi kinh ngạc đứng lên: “Anh, sao anh lại tới đây?”

Ánh mắt Chu Tử Phong đảo qua Cổ Lăng Vi, ý cười ảm áp, Diệp Bành Đào lập tức nói to như hai vai giấm chua lâu năm, trong lòng đầy chua chát, Lưu Thiếu Quân ngăn ra, đứng lên nói: “Hóa ra Chu tổng đang ở đây, hôm nay tôi mời, lão Triệu, mang tới lẩu cua lớn, Bành Đào, cháu xuống dưới mang cho cậu hai bình rượu Mao Đài dưới xe, xách lên cho cậu, hôm nay cậu và Chu tổng không say không về”.

Chu Tử Phong cười hàn huyền vài câu, không chối từ, ngồi vào vị trí bên cạnh Lưu Thiếu Quân, nhìn Cổ Lăng Vi một cái vài phần bất mãn: “Sao nào, anh gọi điện cho em tuần trước mà sao lại nói huấn luyện vất vả hôm nay không rảnh”.

Cổ Lăng Vi cười ha hả nháy mắt: “Hiểu Vân vượt qua kiểm tra rồi, em không phải cùng luyện tập nữa”.

Chu Tử Phong nhìn Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng thản nhiên gạt đầu, Diệp Bành Đào tuy đối với Chu Tử Phong trong lòng đầy khúc mắc nhưng cậu út đã nói thế, hơn nữa anh cũng sớm suy nghĩ cẩn thận, mình mà cứ không được tự nhiên thì cuối cùng mình lại nhận toàn chuyện không hay ho thôi, còn cho người ta tiện nghi nữa chứ, mất nhiều hơn được.

Chu Tử Phong liếc mắt sang cô bé đang ngủ say sưa trong xe đẩy, không khỏi cẩn thận quan sát vài lần, phát hiện có vài phần giống Cổ Lăng Vi, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của cô nhóc, Lưu Thiếu Quân không khỏi kinh ngạc nhíu mày. Chu Tử Phong thuận tay gởi vòng hạt trên tay đưa cho Nghiêm Thuận Thuận: “Lần đầu gặp mặt, không có gì, hôm trước tôi đi miếu dâng hương chủ trì tặng, nhân tiện tặng lại cho bé con”

Nghiêm Thuận Thuận nhìn sang chồng một cái mới nhận lấy.

Lưu Thiếu Quân haha cười: “Thật là Chu tổng khách sáo quá, nào nào, hôm nay khó gặp, chúng ta uống rượu”.

Chu Tử Phong, Lưu Thiếu Quân, Diệp Bành Đào và cả Trịnh Viễn mỗi người anh một ly, tôi một ly, chốc lát hai bình Mao Đài đã vào bụng, Chu Tử Phong lặng lẽ đánh giá Cổ Lăng Vi, một tháng không gặp, cô ấy hôm nay sắc mặt hồng nhuận hơn, mắt long lanh, ánh mắt chuyển xuống dấu hồng trên cổ cô, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo, dấu vết ẩn ẩn hiện hiện đó, anh đương nhiên biết từ đâu mà tới. Thế nhưng lại không không chế được mà tức giận, ghen tị ngút trời, âm u nhìn Diệp Bành Đào một cái, Diệp Bành Đào bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Chu Tử Phong, không biết có phải mình đa nghi không, nhưng ánh mắt đó làm cho lòng Diệp Bành Đào rét run, Diệp Bành Đào là ai chứ, đương nhiên sẽ không yếu thế, bưng chén rượu lên: “Chu tổng, cảm ơn ngài luôn cẩn thận chăm sóc Vi Vi nhà tôi, chờ chúng tôi kết hôn chén rượu mừng này nhất định ngài phải uống”.

Ánh mắt Chu Tử Phong chợt lóe lên, một chút cũng không thua, nói: “Vi Vi là em gái tôi, tôi chiều cô cũng là đương nhiên, nhưng mà kết hôn, tôi còn chưa nghe Vi Vi nhắc tới”.

Ánh mắt Diệp Bành Đào bốc hỏa, người này, con mẹ nó muốn đối đầu với anh mà, Lưu Thiếu Quân vừa thấy không ổn, đứng lên ngăn hai chén rượu, nói tránh đi: “Chu Tổng gần đây nghe nói phát tài à”.

Chu tổng nhíu mi: “Chỉ chút đỉnh, không bằng lợi nhuận của Lưu tổng được, luôn làm ra lớn”.

Lưu Thiếu Quân nửa thật nửa giả nói: “Anh có nhiều công ty con, tôi chỉ có một công ty nhỏ, căn bản không sánh nổi, nghe nói Chu tổng còn khai thác câu lạc bộ đêm, cuối tuần này khai trương, cửa hàng kinh doanh cũng tốt, nếu không phải chị tôi không cho phép, tôi cũng muốn làm theo”.

Chu Tử Phong nở nụ cười: “thực ra cũng không có gì, tạo một nơi để mình đến uống rượu tìm vui thôi, cuối tuần khai trương Lưu tổng nhất định phải đến thăm nha”.

“Nhất định, nhất định”.

Mới nói tới đây cửa lớn bị đẩy vào, một cô gái xinh đẹp hùng hổ đi vào, nhìn thấy Đường Nhị, mặt Chu Tử Phong trầm xuống, Diệp Bành Đào nói: “Cô gái đi nhầm phòng rồi”.

Cổ Lăng Vi nhếch mày dùng sức dẫm lên chân anh một cái, Diệp Bành Đào vội vàng ngậm miệng, quay sang nói: “Sao nào, ghen à, em với anh trai mất qua mây lại anh còn chưa nói gì, anh mới nói một câu đã chịu không nổi rồi”.

Cổ Lăng Vi cắn môi tròng mắt liếc anh thấp giọng nói: “Diệp Bành Đào, tối anh muốn ngủ sô pha phải không?”

Diệp Bành Đào vừa nghe đã vội đầu hàng: “Rồi, anh sai được chưa, có vợ mà không được ôm, ngủ sô pha rất là không nhân đạo đó”.

Đường Nhị đứng khì xông vào nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Chu Tử Phong, cô lại co rúm người, âm thầm cắn răng, thay bằng biểu tình nhu nhược động lòng người: “Xin lỗi, em đến tìm anh Phong, cái kia, lúc này em quên đưa cho anh, hôm qua đi dạo phố em chọn được”.

Nói xong tay đưa một món quà được gói tinh xảo cho Chu Tử Phong, Lưu thiếu Quân hồi phục được tinh thần, hứng thú nhìn Chu Tử Phong: “A! Hóa ra là hồng nhan tri kỷ của Chu tổng, mời ngồi”.

Nói xong kéo ghế bên cạnh Chu Tử Phong, mời cô ấy ngồi, Diệp Bành Đào ngẩn ra, trong lòng như nổi nhạc nổ hoa, vừa thấy quan hệ hai người này gian phu dâm phụ thế, còn một mực thể hiện trước mặt Vi Vi là anh trai thân thiết chứ, người đàn ông tiêu chuẩn như Chu Tử Phong luôn có một mặt xấu xa như thế, mở quán bar à, Diệp Bành Đào nghe thôi đã hiểu. Mặc dù anh có chút đáng thương cho đầu óc người đàn bà này, với thủ đoạn của Chu tử Phong, sợ là lành ít dữ nhiều rồi.

Chu Tử Phong nhìn sang ánh mắt ngạc nhiên của Cổ Lăng Vi, trong mắt càng lạnh hơn, không đợi cô hỏi Đường Nhị là ai, Chu Tử Phong đã đứng lên, nói: “Thật có lỗi quá, công ty buổi chiều còn có hội nghị, xin cáo từ trước, ngày đó mời Lưu Tổng ghé thăm Nhạc Nhạc”.

Nói xong cười với Cổ Lăng Vi một cái, xoay người ra khỏi phòng. Đường Nhị ngẩn ra, theo sát chạy ra ngoài. Chu Tử Phong đi rất nhanh, suýt chút nữa làm gãy đôi giày 7 phân của cô, vừa ra đến xe đã đóng cửa đi thẳng.

Đường Nhị đứng trước cửa Thụy Cảnh, sững sốt, thư kí Ngụy mời cô lên chiếc xe khác, vừa lên xe, Đường Nhị đã thấy ủy khuất vô cùng, không rõ mình chỉ muốn nhìn người đó là ai, cũng tìm được lý do trở lại, tại sao lại làm Chu Tử Phong giận đến thế.

Thư kí nhìn kính hậu, trầm nghĩ, người đàn bà này đúng là, không biết cô em gái đó chính là bảo bối của Chu Tử Phong sao, là người không thể đụng vào, cô ta lại ngược lại, tự lên tìm, lúc trước bởi vì Cố Lăng Vi hoài nghi Chu Tử Phong không phải người tốt, hơn một năm lúc nào cũng đề phòng, anh Phong phải mất nhiều sức lực mới có thể thay đổi cục diện, hay thật, cuối cùng người đàn bà này lại gây rắc rối.

“Cái kia, anh Tiểu Ngụy, cô gái gọi là Vi Vi đó là gì của anh Phong?”

Đường Nhị hỏi thăm, thư kí Ngụy nhếch khóe miệng lạnh như băng: “Thật có lỗi Đường tiểu thư, tôi không thể nói”.

Đường Nhị lúc này mới phát hiện đây không phải đường về nhà, bối rối đứng lên, thư kí Ngụy nói: “anh Phong dặn mang cô tới một nơi, tới rồi cô sẽ biết”.

Giọng không hề có độ ấm, làm cho Đường Nhị đột nhiên thấy lòng bàn chân lạnh băng, với khí thế của Chu Tử Phong, nhưng dù sao cũng là thương nhân bình thường, hơn nữa giờ cũng là xã hội pháp trị, nhiều nhất là bị anh ta đá, cũng không có gì phiền toái, Đường Nhị mới thả lỏng hơn.

Xe dừng lại trước một biệt thự ở lưng chừng núi vùng ngoại thành, Đường Nhị nhìn hai bên cây cối xanh um quanh biệt thự, không gian rộng lớn với hoa và cây, đúng là một khu vườn xinh đẹp. Tòa phun nước màu trắng, ào ào tỏa nước giữa nắng vàng buổi trưa, ảo mộng tươi đẹp. “Đây là đâu?”

Ngụy thư kí nói: “Đây là nhà anh Phong”.

Đường Nhị mắt vụt sáng, Chu Tử Phong hóa ra còn có nhiều hơn cô tưởng, xuyên qua cửa lớn bằng thủy tinh đi vào, không gian trống trải bên trong không có ngăn cách, cửa sổ sát đất có một tấm rèm trắng mỏng, gió thổi lay động, nhẹ nhàng đung đưa, mang theo hương hoa cỏ vào phòng, quả thực là cảnh trong mơ.

Chu Tử Phong đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, thân hình cang trở nên cao lớn, không gian rộng lớn chỉ có hai người, Đường Nhị cũng cảm giác rõ ràng không khí buộc chặt hơn, thư kí Ngụy đã ra ngoài, phút trầm mặc ngắn ngủi càng làm cô không khỏi lo lắng.

“Đường tiểu thư, cô lại đây”.

Chu Tử Phong khách khí nói, giọng mềm mại bình thản, Đường Nhị nhẹ nhàng thở ra, bước sang, sợ hãi than một tiếng, góc độ này là lưng chừng núi cao, ngẩng đầu nhìn khoảng không xanh ngắt, phía dưới lại là vách núi đen dựng đứng, xa xa là doanh trại nghiêm mật.

Chu Tử Phong đưa tay chỉ: “Đó là quân khu 358, là chỗ huấn luyện của Tiểu Vi Vi, cô ấy là lính trinh sát đặc biệt, là người duy nhất trong lòng Chu Tử Phong tôi, không bao giờ có người được mạo phạm đến cô ấy, trong mắt cô ấy, tôi là một người anh tốt, hiền lành, hòa nhã, là một người đàn ông biết kiềm chế bản thân tốt, Đường Nhị, hôm nay cô đã phạm phải cái gì cô biết không?”

Giọng nói Chu Tử Phong dần trở nên sắc lẹm, Đường Nhị càng sợ hãi: “Em....em chỉ là muốn gặp cô ấy thôi, có sao đâu?”

Chu Tử Phong như đang kìm nén tức giận, nở nụ cười: “Có sao đâu?”

“Em, em lần sau không dám nữa, anh Phong, anh tha thứ cho em lần này được không?”

Đường Nhị thực sợ hãi, nói xong rồi nắm lấy vạt áo Chu Tử Phong, tay chưa chạm tới góc áo, đã bị Chu Tử Phong hất ra, sau đó là một cái tát ập tới, bốp một tiếng. Lực mạnh đến mức Đường Nhị không chịu nổi, ngã lảo ra đất, tai ong ong hết cả lên, lúc này mới hiểu được người đàn ông này mạnh đến mức nào, đáng sợ, đáng sợ vì không phải một người thương nhân tầm thường, cô rốt cục dấn vào loại người nào.

Cô bật khóc, không dám lớn tiếng, chỉ nức nở, người lạnh run, Chu Tử Phong bước vài bước, nâng cằm cô lên, không kiên nhẫn nói: “Cô thật quá ảm ỉ”.

Ánh mắt trời chiếu xuống khuôn mặt chật vật đầy nước mắt, thế nhưng làm cho Chu Tử Phong neho mắt, trong đầu có một kế hoạch hiện ra, Chu Tử Phong đột nhiên thay đổi chủ ý, buông tha cô, nhân nhả tiến tới sô pha trắng bên cạnh, nói: “Đường Nhị, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?”

51. Chương 51: Khảo Hạch Hóa Trang Điều Tra Thực Tiễn

Huấn luyện lúc nào cũng nặng nhọc, khó khăn nhưng nhóm nữ binh bị thao luyện mệt gần chết này dần dần bắt đầu thích ứng, một lần nữa thể hiện tiềm năng thích nghi vô hạn của con người, thực ra huấn luyện cũng có lúc thú vị, giống như hóa trang trình sát, xâm nhập vào quân địch để điều tra, khó khăn lớn nhất là ngôn ngữ, đây là cái kiểm soát cơ bản, yêu cầu mỗi người phải nắm vững tiếng phổ thông, hơn nữa phải nói cho giống bản địa, Cố Lăng Vi là người địa phương, cho nên đây cũng được xem là ưu thế.

Đối với đa số các lính đến từ quân khu khác, hơn nữa lại phần lớn từ nông thôn, đây quả thực là thách thức không nhỏ, phải khổ luyện phát âm, rồi với người nói giọng đậm chất địa phương như Trần Thụ Hoa đúng là rất khó khăn, miễn cưỡng cũng vượt qua khảo hạch.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ, giờ là lúc thực hành, toàn bộ thành viên mặc áo quần hằng ngày ra ngoài quan sát, tìm mục tiêu, tìm cảm giác, tự mình cải trang cho nên cũng có rất nhiều chuyện buồn cười, chẳng hạn như người cao lớn từ vùng Sơn Tây như Trần Thụ Hoa lại muốn giả thành một phần tử tri thức, Trương Lệ Hồng thì lại muốn cải trang thành dân tộc từ phương bắc chuyên hát xướng, đủ loại cổ quái.

Cuối cùng cô Lưu nhắc nhở, muốn tình báo đạt hiệu quả cao, càng ít thu hút càng tốt xác suất thành công sẽ càng cao, cho nên, nếu là một người đặc biệt chắc chắn sẽ rất khó khăn, hơn nữa, ít nhất phải phù hợp với ngoại hình của mình, cải trang không thể khiến người ta chú ý mất, đây là những điểm phải chú ý lúc hóa trang điều tra.

Cô Lưu chỉ ra xong, nhóm binh lính như được thông suốt.

Cuối cùng của cuộc khảo hạch hóa trang điều tra chính là phân tán để thực hiện, nhưng không phải một mình hành động. hai người một tổ, bàn bạc, giúp đỡ nhau, tránh xảy ra các chuyện không hay, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân một tổ, nguyên nhân cũng thật kì, hai người là người ở đây, hơn nữa đều tương đối xinh đẹp, dù hóa trang thành gì cũng thấy thích hợp.Đáng tiếc địa điểm bốc thăm lại không phù hợp, địa điểm là khu gieo trồng được liệu ở phía nam Thần Nông.

Nhiệm vụ là trong hai ngày phải vẽ xong bản vẽ địa hình.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân đều lớn lên từ thành thị, đối với cây nông nghiệp hay dược liệu không biết nhiều, ngoại trừ có một khóa ngoại sinh tồn ở trường quân đội, một số cây có thể ăn hay là có độc thì cái khác đúng là đốt đặc cán mai, thậm chí mạch nha và rau hẹ cũng không phân biệt được, đừng nói là dược liệu, tuyệt đối không hơn không kém dân thường.

Hơn nữa khó khăn lớn nhất là hai người phải lấy thân phận nào để trà trộn vào đây, dù sao tiên quyết là không được để lộ thân phận, hai người về bề ngoài lại quá mức thanh tú, ngược lại trở thành cản trở hàng đầu, ngoại trừ thành người làm công ở thành phố B, đúng là không có biện pháp khác.

Hai người bàn bạc nửa ngày, cũng chỉ có cách đó thôi, đành phải làm theo, ngày hôm sau sáng sớm đã đi vào nội thành, đến thị trường lao động, tìm hai người đáng không khác mình là mấy.

Kéo người ta tới thương lượng, dùng 100 đồng mua áo quần của họ rồi đưa áo quần của mình cho người ta, hai người này cảm thấy vô cùng kì lạ nhưng tiền từ trên trời rơi xuống nên vẫn cực kì vui vẻ.

Hai người ăn mặc đồ đơn giản xong, nhìn nhau bật cười, Cố Lăng Vi mặc một áo ngắn tay hoa màu đỏ, quần bó màu lam, tóc chải lệch, bắt chước bộ dạng của người làm công vừa rồi, dùng kẹp tóc hoa hồng túm một bên, dưới chân là đôi xăng đan nhựa, tuy không có tư thế của cô thôn quê nhưng cũng không khó xem lắm.

Hà Hiểu Vân thì mặc một chiếc áo ngắn tay ô vuông, quần vải thô nâu nhạt, giày vải, tóc cũng buộc màu nâu, không lòe loẹt lắm, miễn cưỡng cũng chấp nhận được, hai người ăn mặc xong mở bản đồ ra nghiên cứu, đi đến khu dược liệu Thần Nông chính là ở phía nam quân khu.Hai người ngồi xe buýt đến khu phía nam,

lướt qua các nhà xưởng lớn, phía trước là đồng ruộng mênh mông, lúa lắc lư theo nhịp sóng, hai bên là cây dương thụ lớn, nhưng lại hết sức râm mát, Hà Hiếu Vân lớn tiếng nói: “Chính là chỗ kia”.

Giọng nói đổi thành khẩu âm nông thôn Hà Bắc, Cố Lăng Vi nhìn theo, tầm mắt dừng lại ở vùng lưng chừng núi một khu rộng lớn, tường cao bao bên ngoài, nhưng vẫn có thể nhìn thấy các tòa nhà lớn mới tính bên trong, hai cô thôn nữ đáng vẻ quê mùa nhưng ngũ quan xinh đẹp không che đậy được, người xinh đương nhiên sẽ được ưu ái, đây là quy tắc không bao giờ thay đổi mà.

Người đàn ông bên cạnh tầm 30 tuổi nhiệt tình hỏi: “Hai người muốn vào khu được liệu Thần Nông sao, muốn tìm việc à?”

Chất giọng đậm vị Hà Bắc, Cố Lăng Vi vội gật đầu: “Dạ, Yem nghe đồng hương nói nơi này còn nhận người, nên đến thử xem”.

Người đàn ông gật đầu nhìn qua họ một cái: “Hai người tới từ đâu?”

“Yem từ Hà Gian”.

Cố Lăng Vi ra vẻ chân chất đáp.

Người đàn ông nói: “Hóa ra là Hà Gian, tốt nghiệp chưa, có kinh nghiệm không?”

Cố Lăng Vi và Hà Hiếu Vân nhìn thoáng nhau, thâm nghĩ ý tứ của người này, Hà Hiếu Vân vội nói: “Yem tốt nghiệp sơ trung rồi, Yem có trồng trọt hơn mười mẫu bông rồi”. Người đàn ông cười ha hả: “Được liệu và bông không giống nhau, đây là kĩ thuật, không có kĩ thuật, không có bằng cấp thì...” Cố Lăng Vi vừa nghe liền hiểu được, mắt lay động nói: “Yem không cần nhiều, chỉ cần ăn ở có chút tiền, việc gì cũng làm được, anh cố giúp yem, trong nhà chị em nhiều, mẹ yem còn bệnh...”

Hà Hiếu Vân tròn tròn mắt nhìn Cố Lăng Vi, con bé này đúng là nhập vai, nói như thật ấy, ngay cả ánh mắt cũng không lừa được, đúng là người đàn ông này cảm động, cười ha hả: “Tôi cũng ở huyện đó, họ Hồ, chúng ta cũng coi như nửa đồng hương, thôi được, chủ quản căn tin là anh em của tôi, vừa lúc thiếu người, nếu không chê khổ thì làm, tiền không nhiều lắm, nhưng cho ăn cho ở, một tháng bốn trăm, hai người nếu đồng ý thì tôi có thể nói giúp”.

Hà Hiếu Vân và Cố Lăng Vi mừng như điên, vội vàng cảm ơn rồi rít.

Tới trạm xuống xe, sau một hồi bắt chuyện, hóa ra anh Hồ này là người quản sự, người đồng hương nhiều, cho nên cũng có quyền hạn chút chút, lần này là về thăm nhà người thân nên mới gặp hai cô, thấy anh Hồ nhiệt tâm hỏi: “Hành lý hai người đâu, chăn bông quần áo đâu, không mang gì à?”

Cố Lăng Vi và Hà Hiếu Vân nhìn nhau, đúng là, ai đi làm công cũng bao lớn bao nhỏ đúng là thứ không thiếu được, hai người tuy áo quần đã thay đổi nhưng hai tay lại trống trơn, nhìn cách nào cũng không giống, Hà Hiếu Vân nói: “Hành lý của Yem còn gửi ở mấy bạn đồng hương, lần này nếu xin được ngày mai yem đến mang hành lý tới”.

Anh Hồ lúc này mới gật đầu: “Giấy chứng minh, có mang theo không?”

Ánh mắt Cố Lăng Vi chợt lóe lên: “Có mang có mang”.

Nói xong mới lấy chiếc túi xấu xí trên vai mở ra, kích động nói: “Làm sao bây giờ, tiền và giấy chứng minh, đâu rồi...”

Nói xong còn bối rối tới mức sắp khóc, anh Hồ hiểu ngay, hai người này lần đầu tới thành phố, không chừng trên chuyến xe tiền và mấy thứ bị trộm đi rồi, không có thân phận thì khó làm việc lắm.

Hà Hiếu Vân nhìn anh một cái, mở miệng khẩn cầu: “Cái kia anh Hồ ơi, anh cho yem làm trước, lát em gọi điện về nhà, gửi giấy chứng minh qua bưu điện được không, hai ba ngày thôi, được không ạ?”

Anh Hồ cũng không chịu nổi hai cô gái xinh đẹp như thế mà mắt lưng tròng, cân nhắc thấy hai ba ngày cũng không sao, hai người này cũng không phải người gian xảo gì, gật gù: “Vậy được rồi, ba ngày, nếu ba ngày sau không chứng minh được thân phận thì anh không có cách nào đâu”.

Hai người mừng rỡ thâm nghĩ, hai ngày là đi rồi, ai còn ở đó tới ba ngày chứ.

Nói chuyện một lúc thì tới cửa lớn khu được liệu, hai bên cửa sắt được bao quanh bởi tường cao, bên trong chắc không ít được liệu quý, trên tường còn có lưới sắt phòng trộm, bảo vệ cửa thăm dò nhìn sang: “Ngày ông Hồ, mới về mấy ngày đã cưới vợ rồi à?”

Anh Hồ đỏ mặt lên, nhìn qua Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân: “Tiểu Lý, nói bậy bạ gì đó, đây là đồng hương của tôi, tôi làm công chỗ căn tin”.

Bảo an nhìn qua Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, bộ dạng này không giống như làm được việc gì, nhưng vẫn cho qua.

Khu được liệu lớn hơn rất nhiều so với hai người tưởng tượng, khu gieo trồng ngoài trời trải dài được liệu, còn có nhiều phòng ở và khu nhà, anh Hồ vừa giới thiệu với hai người: “Nơi đó là nhà lớn, trong đó có các được liệu quý, bên kia là khu nhiệt độ ổn định, trồng các được liệu cần nhiệt độ ổn định, bên kia là xưởng gia công, khu phơi nắng, đó là khu vực làm công, khu kí túc xá nhân viên...”

Hà Hiểu Vân thở dài: “Nơi này lớn quá”.

Anh Hồ đặc ý: “Vừa rồi hai người tới thấy hai gò đất hai bên đều là công xưởng của công ty, cũng là khu gieo trồng được liệu của tập đoàn Tử Phong đó, tập đoàn Tử Phong biết không, công ti lớn của cả nước đó”.

Cổ Lăng Vi sững sờ, Hà Hiểu Vân nhìn sang cô: “Anh Hồ nói nói này là của tập đoàn Tử Phong sao?” Anh Hồ đặc ý gật đầu, Hà Hiểu Vân cười cười nói nhỏ bên tai Lăng Vi: “Sớm biết mình không cần uống công, cậu gọi cho ông chủ luôn, nhanh hơn nhiều”.

Cổ Lăng Vi trừng mắt nhìn bạn: “Làm bậy”.

Hà Hiểu Vân le lưỡi, chu chu miệng.

Cổ Lăng Vi tò mò đánh giá xung quanh, quy mô khu được liệu này không nhỏ, ít nhất phải xây dựng 1 năm, cô đúng là không biết Chu Tử Phong xây lúc nào.

Số hai người không tệ, đúng lúc căn tin thiếu người, nên được nhận, công nhân mới phải qua một tháng thử việc, hai người làm công tạm thời cho nên quản lý không nghiêm khắc chỉ nhắc nhở đơn giản, phân công kí túc xá, ở căn tin, công nhân rất nhiều, quy mô căn tin cũng không nhỏ, hai người ăn mặc kiểu thôn nữ bộ dạng này đúng là khá tốt.

Công việc cũng nhẹ nhàng, Cổ Lăng Vi lột tỏi, Hà Hiểu Vân lột hành, hai người ngồi ở cửa sau căn tin, Hà Hiểu Vân lột được mấy củ hành tây, nhỏ giọng nói: “Lăng Vi cậu xem nơi này quá rộng, cừ thật, khu vực rộng lớn như thế, địa hình cũng không đơn giản, bên kia là khu vực làm công với khu vực nhiệt độ ổn định quản lý rất nghiêm ngặt, không cho chúng ta lên, vẽ cũng khó, nếu có trực thăng chụp ảnh thì tốt”.

Cổ Lăng Vi bật cười: “Đồng chí Hà Hiểu Vân à, chờ cậu làm thủ trưởng đi, giờ chúng ta phải đi bộ mà xem thôi, rốt cục là kiến trúc gì, dùng làm gì, không có cách khác đâu”.

Hai người bàn bạc xong nhân lúc nghỉ ngơi thì đi dạo, mặc quần áo lao động cho nên khiến cho người ta ít chú ý, nhưng khu vực gieo trồng được liệu và khu nhiệt độ ổn định quả thực quản lý quá nghiêm ngặt, công nhân tầm thường không được vào, khu nhiệt độ ổn định phía sau là lưng chừng núi, một khu nhà màu trắng nhỏ, cây xanh bao quanh, anh Hồ có nói đó là kí túc xá, nơi mà nhân viên quản lý và nhân viên kĩ thuật ở.

Hai người đi bộ tới một khu khác, đường xe chạy rộng thênh thang, hai bên là khu gieo trồng, các cây được liệu thấp bé, vừa nở ra hoa trắng, hương bạc hà bay phảng phất, thấm vào ruột gan, Hà Hiểu Vân ngửi ngửi: “Lăng Vi cậu mau tới đây, mình biết, đây là hương bạc hà này”.

Cổ Lăng Vi ngửi thử, cửa sắt mở ra, một chiếc xe màu đen sáng bóng chạy vào, đây là đường chính, dù không náo nhiệt nhưng xe ra vào cũng không phải là lạ, hai người cũng không chú ý lắm.

Chu Tử Phong ngồi trong xe, lật lật tập tài liệu: “Hàng sao rồi, vận chuyển ra ngoài được không?” Hối không thấy trả lời, Chu Tử Phong nhíu mày ngắc đầu, phát hiện người thứ kí ở vị trí phó lái đang kinh ngạc nhìn ra cửa sổ đến xuất thần, hình như không nghe anh hỏi, Chu Tử Phong quay đầu nhìn không khỏi ngẩn ra, phía bên phải đồng bạc hà, hai cô lao động mặc đồng phục đang cúi đầu không biết làm gì.

Sau 12h ánh mắt trời chiếu thẳng xuyên mây, xuyên qua tấm che nắng chiếu xuống đồng bạc hà, mờ nhạt chiếu lên người cô, dáng người yếu điệu khác hẳn với nữ công nhân bình thường, không phải Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân thì là ai, sao hai người lại đến đây, nghĩ sơ cũng biết, Chu Tử Phong nhạt nhẽo cười.

Hai ngày trước gọi cho Vi Vi cô nói chuẩn bị hóa trang điều tra, hóa ra là khảo hạch thực hành, nghĩ đến đây anh không khỏi lắc đầu, phái hai người tới đây làm nữ công nhân đúng là không hợp lí, xe lướt qua, để hai người phía sau.

Chu Tử Phong nâng khoe miệng: “Đi thăm dò, hai người đó làm sao trà trộn vào được, đúng là có năng lực mà”.

Thư kí Ngụy đồng ý, hai mươi phút say an Hồ lần đầu tiên bước vào khu lầu ba kí túc xá chỗ của tổng tài, anh Hồ khẩn trương chỉnh chu lại áo quần lao động của mình, nơm nớp lo sợ, Chu tổng giống như là lãnh đạo quốc gia vậy, ngoại trừ ngày khai trương gặp một lần từ xa, cho tới giờ chưa bao giờ gặp lại, cho nên bị tổng tài gọi đến đúng là sợ đến ứa mồ hôi mà.

Cẩn thận suy nghĩ, mình cũng không phạm phải chuyện to tát gì, mà có cũng không đến mức chính tổng tài hỏi tội chứ, văn phòng rộng lớn, lại cực kì im lặng, anh lại càng có vẻ nhỏ bé, Chu Tử Phong buông lỏng bút trong tay, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh là Hồ Đại Long”.

Anh Hồ vội lồm bấp nói: “Phải....à.. vâng tôi là Hồ Đại Long”.

Chu Tử Phong đặt bút xuống bàn: “Hôm nay anh đưa hai người vào đây?”

“A vâng, một người là Cổ Kim Phượng, một người là Hà Xuân Hồng, là người Hà Bắc, giấy chứng minh bị mất, mai là có thể mang tới, tôi ...”

Hồ đại Long run run giải thích, bị Chu Tử Phong phát tay ý cho ra, anh Hồ như được đại xá vội ra ngoài, Chu Tử Phong đứng lên nhìn về bản đồ to trên tường, không khỏi lắc đầu cười khẽ.

Một ngày qua đi, Hà Hiểu Vân và Cổ Lăng Vi chưa thu thập được gì, vẽ bản đồ quá khó, lần khảo hạch này sợ sẽ thất bại mất, hai người càng thêm sốt ruột, về kí túc xá, một cô nữ công đang làm vệ sinh, lôi kéo một cô nữ công bên cạnh hưng phấn nói: “Diễm Diễm, hôm nay Vương Tả không đi làm, anh Lí ỉnh làm vệ sinh kí túc xá đó”.

Diễm Diễm mắt sáng lên: “Thật sao, cậu có lên lầu ba không?”

Cô nữ công mặt tàn nhan phần khích gật đầu: “ Có, so với chỗ chúng ta còn lớn hơn, hai bên đều có cửa sổ lớn, mặt sau còn có một bản đồ, rất đẹp nha”.

Cổ Lăng Vi Hà Hiểu Vân nhìn thoáng qua, đợi cho đêm khuya, hai người lặng lẽ đi ra ngoài, trong bóng đêm, để tránh bảo an, hai người leo qua vách tường đến lầu ba, bên trong còn bật chiếc đèn tường, cho nên nhìn thấy rất rõ, phía trên tường chính là bản đồ căn cứ.

Hai người vui mừng quá đổi, nhưng mà muốn vào cũng không dễ, Cổ Lăng Vi đẩy cửa sổ, may thay cửa không khóa, đẩy liền mở ra, hai người không do dự bước vào, lấy dụng cụ ra quỳ rạp trên đất mà vẽ. Một tiếng sau hoàn thành, hai người lẳng lẽ về kí túc xá, đến lúc đó Cổ Lăng Vi mới thấy hình như quá thuận lợi, cảm giác kì lạ không hiểu nổi.

52. Chương 52: Tự Lo Bữa Ăn

Ngày hôm sau quản lý căn tin cho hai người nghỉ nửa ngày, trở về lấy hành lý vân vân, hai người đã lấy được bản đồ khu vực, tính đi ra, ngồi trên xe ô tô mà thở ra nhẹ nhàng, Hà Hiểu Vân mắt hồng hồng, thở dài nói: “Lăng Vi, mình thấy so với việc ở trong quân ngũ, làm công đúng là không dễ dàng gì”.

Cổ Lăng Vi nở nụ cười, lột vỏ hành, gọt cà rốt thế mà Hà Hiểu Vân rót nước mắt ào ào, Hà Hiểu Vân sau một hồi lại hưng phấn nói: “Nhưng mà tốt rồi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, không biết Trương Lệ Hồng và Trần Thụ Hoa thế nào rồi nhỉ?”

Cố Lăng Vi cúi đầu, không hề hưng phấn như Hà Hiểu Vân, cô vẫn thấy có gì đó không hợp lý, lại càng kì quặc nữa kì, tối đó vì sao văn phòng tổng tài nơi có bàn đồ kia lại sáng đèn, cửa sổ lại không khóa, nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Nhưng mà hai người lại là đội duy nhất hoàn thành xuất sắc, Hà Hiểu Vân khoe khoang với Trương Lệ Hồng, cô bĩu môi: “Đi theo Cố Lăng Vi thì tốt rồi, nếu là mình thì cũng xuất sắc thế thôi”.

Hà Hiểu Vân cười ha hả: “Đồng chí Đặng Tiểu Bình có nói, dù là mèo đen mèo trắng, mèo tốt phải bắt được chuột, cậu rõ ràng là ghen tị với mình, đồng chí Trương Lệ Hồng à phải biết khiêm tốn biết chưa, mới có thể tiên bộ”.

Trương Lệ Hồng cũng không giận, hai người đùa giỡn rồi cười ha hả, trong đội những người khác cũng cười theo.

” Cố Lăng Vi, điện thoại”.

Hà Hiểu Vân né Trương Lệ Hồng, không quên trêu chọc Lăng Vi: “Ai chà, chắc là Diệp liên đoàn trưởng rồi, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại, Tiểu Vi Vi của chúng ta đúng là mị lực hơn người mà”.

Cố Lăng Vi liếc bạn một cái, đi ra ngoài nhận điện thoại, không khách khí nói thẳng: “Diệp Bành Đào, không có việc gì thì đừng gọi điện, lãng phí tài nguyên công cộng quá đi”.

Đầu dây trâm mặc một lúc, giọng trầm ấm từ tốn của Chu Tử Phong vang lên, không biết có phải qua một đoạn dây hay không, Cố Lăng Vi cảm giác có chút lạnh nhạt: “Vi Vi, là anh”.

Cố Lăng Vi ngẩn ra, xấu hổ cười: “Anh à, xin lỗi, em tưởng tên Diệp Bành Đào kia”.

Giọng điệu thân thiết làm Chu Tử Phong vốn đang bưng bưng phần khởi tiêu tan hết, ghen tị ngập tràn lồng ngực, anh ghen với Diệp Bành Đào, áp lực này như muốn bùng nổ ra, anh vẫn thấy mình tốt hơn, cũng không muốn làm anh trai nữa, thực sự không cam lòng, hơn nữa nghĩ đến chuyện Vi Vi và Diệp Bành Đào có thể đã phát sinh tiếp xúc thân mật, anh lại kích động muốn giết người.

Như bản năng của đàn ông, anh hận không thể khiến Diệp Bành Đào vĩnh viễn biến mất, ít nhất là không được xuất hiện chướng mắt trước mặt Vi Vi, nhưng anh biết rõ, phải tỉ mỉ sắp xếp, tìm cơ hội thích hợp đã, dù sao Diệp Bành Đào cũng không thể xem là thẳng nhóc lỗ măng, hẳn không phải thích đùa nghịch như thế, hướng hồ bối cảnh của hẳn mình không bằng được, nhưng muốn anh nhìn Vi Vi cứ thế gả cho anh, Chu Tử Phong anh không làm được, thậm chí còn muốn đi giết người.

Điều đó thể hiện cái gì, Chu Tử Phong rất rõ ràng, anh bắt đầu lo lắng phải nắm hay buông, đó có thể là cơ hội hạnh phúc cuối cùng của mình, nghĩ đến đây Chu Tử Phong dụ giọng nói: “Sao rồi, khảo hạch hóa trang kết quả ra sao, Tiểu Vi VI nhà mình chắc lại xuất sắc nhỉ?” Cố Lăng Vi ngẩn ra, nghĩ thoáng qua rồi nói: “Cái kia, anh, em hỏi chút, chiều hôm qua anh ở đâu?”

Chu Tử Phong cười ha hả, trêu tức nói: “Chiều qua à, anh nghĩ xem, à đúng rồi hình như ở khu được liệu anh thấy anh cô cải trang rất ngốc”.

Cố Lăng Vi bưng tỉnh, xâu chuỗi mọi chuyện, đúng là ăn khóp: “Em biết mà, hóa ra là anh giúp, em biết nào có dễ dàng như thế”.

Chu Tử Phong nói trọng tâm: “Thực ra anh chỉ giúp chút ít, nếu anh không giúp Vi Vi nhà mình thông minh như thế cũng không khó khăn đâu”.

Cố Lăng Vi tự tin cười nói: “Dạ, vốn em định tối lên vào kí túc xá của anh, cửa sổ vào không được thì đi từ lối điều hòa nhưng mà vất vả hơn, dù sao cũng phải cảm ơn anh, nếu anh không góp một tay chắc không dễ dàng như thế”.

Chu Tử Phong cầm điện thoại ra cửa sổ sát đất, nhìn ánh đèn xa xa nơi đóng quân: “Vậy cảm ơn anh sao? Vi Vi định keo kiệt thế hả?”

Cố Lăng Vi nghĩ, thời gian này Diệp Bành Đào không rảnh rồi, tháng sau quân khu diễn ra đại diễn tập, Hồng Liên được xem là quân chủ lực, cho nên anh nhất định rất bận, nghĩ đến đây cô nói: “Mai là cuối

tuần, nếu anh không bận em mời anh ăn cơm được không?” Chu Tử Phong cười nhẹ: “Được, nói phải giữ lời, mai anh tới đón em”

Mãi đến khi ông nghe là một chuỗi dài tút tút, Chu Tử Phong mới buông điện thoại, cửa sổ thủy tinh phản chiếu mình lúc này, tuy mơ hồ, nhưng dễ dàng nhìn rõ các góc cạnh khuôn mặt, có một loại thỏa mãn hạnh phúc. Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng giờ lại hài hòa đến thế.

Quay đầu cảm điều khiển từ xa mở đầu thu trên tường, là đoạn ghi hình Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân lên vào kí túc xá, động tác rõ ràng, từ khi bí mật tới gần cho tới lúc nhảy lên lầu ba, cô bé này tiến bộ rất nhanh, tìm góc bí mật rất chuẩn, hơn nữa lại cực kì nhanh nhẹn, chỉ là với anh, anh biết rõ góc chết ở đâu cho nên tự mình cài máy chống trộm ở đó, không chệch vào đâu được.

Kí túc xá này toàn là tự động, không có lệnh của anh thì quản lí cũng không được vào, nhưng mà cô bé này thực sự có năng lực trinh sát, can đảm cẩn trọng, động tác nhanh, linh hoạt, dù trên người là bộ đồ lao động thô ráp vẫn linh động như cũ, không ngừng phóng đại màn hình, hình ảnh cô nhóc quay đầu lại, nhìn máy ảnh đang được che giấu kĩ, nghi ngờ, đáng yêu không từ nào diễn tả.

Chu Tử Phong khẽ cười, thư kí Ngụy lái xe vào sân, Chu Tử Phong mới tắt TV trên tường, anh luôn không thích có người quấy rầy không gian của mình, cho nên khi anh ở, người hầu không được xuất hiện ở lầu chính, đi đến góc quầy bar, rót một ly rượu, nhấp một ngụm rồi nhìn lướt qua thư kí Ngụy: “Sao rồi, Đường Nhị có nghe lời không?”

Thư kí Ngụy nói: “Thử nghiệm thuốc mới nghiên cứu của chúng ta lần này cô ta rất nghe lời”.

Ánh mắt Chu Tử Phong hiện lên sự ác độc: “Nghe lời thì tốt, tháng sau sẽ diễn tập quân khu, nếu có cơ hội nhất định không được để lại dấu vết, hiểu chưa?”

Thư kí Ngụy thận trọng gật đầu, Chu Tử Phong nâng khóe miệng: “Mai một hủy hết cuộc xã giao của tôi”.

Ngụy thư kí muốn nói lại thôi: “mai Cố Tư Mạn tiên sinh tới, ông ta muốn mở thị trường Mexico với chúng ta”.

Chu Tử Phong trầm ngâm một lát: “Chiều đãi tốt một chút, tên này cực kì thích mỹ nữ phương đông, tận lực thỏa mãn hắn ta, ngày mốt ở câu lạc đêm tôi sẽ gặp”.

Ngụy thư kí gật đầu: “Vâng, được rồi, mấy ngày nay phó đội trưởng đội điều tra hầu như ngày nào cũng đến chỗ chúng ta kiểm tra, người này rất vô lại, mềm mỏng không ăn, phá của chúng ta không ít mồi, anh xem...”

Ánh sáng trên mặt Chu Tử Phong chợt lóe lên: “Nói với cậu rồi, người sẽ phải có khuyết điểm, cậu cho người theo dõi kĩ, tìm nhược điểm của hắn đi, nhưng mà mấy tên nhóc này không cần quá để ý, lát tôi sẽ gọi điện thoại giải quyết chuyện này”.

Đối với việc Cố Lăng Vi được nghỉ mà mình lại phải tăng ca, Diệp Bành Đào bắt măn tới cực điểm, gọi điện cho cô nói thật lâu, cuối cùng Cố Lăng Vi cũng không còn cách nào khác, lừa anh hai ba câu anh mới chịu tắt máy.

Vừa dập điện thoại, Diệp Bành Đào bắt măn hét lên: “Diễn tập lần này ai dám làm mất huy chương của ông, ông đập nó ra, ôm vợ mà cũng phải hi sinh là sao?”

Trịnh Viễn nói: “Bành Đào, không được dùng xử phạt thân thể đối với binh lính”

“Biến đi, đừng làm công tác tư tưởng với ông, mình không nhân rồi đâu, dám làm Hồng Quân mất mặt xử phạt thân thể đã là may cho tên đó rồi. Đúng rồi Viễn, chúng ta thao luyện nhanh thể, bọn Lăng Vi ở đội điều tra sao lại thoải mái ghê, còn có thời gian nghỉ ngơi nữa”.

Trịnh Viễn cân nhắc: “Tập luyện cũng phải có cường độ, các cô ấy cũng quen với đội trưởng Vu, từ trước đến nay huấn luyện lúc nào ở thời khắc quan trọng đều được thả lỏng, đây vẫn là phong cách của Vu đội trưởng mà, chắc diễn tập lần này họ sẽ có công tác hợp đồng tác chiến đó”.

Nói tới đây, anh khẽ nhếch miệng cười: “Vương khoác lác kia chắc ghen lắm đây, phải lấy thủ hạ của mình phân cao thấp, đoàn điều tra mấy tháng nay huấn luyện như địa ngục! Haha”.

Nghĩ đến Vương khoác lác kia mặt đen thùi, hai người lại bật cười. Cổ Lăng Vi ra khỏi nơi đóng quân đã thấy xe việt dã dừng bên đường, Chu Tử Phong nhàn nhã dựa vào một bên, áo đen đồng màu, thời tiết cũng nóng nên áo cũng không chỉnh tề như mọi khi, cổ áo mở rộng, mở vài cúc, tay áo cũng xắn lên, trời chiều chiếu lên mặt kính thủy tinh sáng lấp lánh, phía dưới là quân tây màu xám bạc, dáng người thon dài hoàn mỹ.

Thực ra Chu Tử Phong là một người đàn ông cực kì xuất sắc, thành thực, trầm ổn, trước đó còn gặp Đường Nhị kia, giờ lại không gặp qua thêm lần nào nữa, giống như sự chia tay bình thường, hơn nữa anh cũng không đề cập đến. Tuy Cổ Lăng Vi và Chu Tử Phong quen hai năm, nhưng chỉ là anh em không khác, những chuyện cá nhân anh cũng không nói, Cổ Lăng Vi thấy mình hỏi cũng không tiện. Đường Nhị tuy xinh đẹp nhưng nhìn là biết người có tâm kế, Cổ Lăng Vi biết hai người không xứng với nhau, huống hồ cô cũng không phải Chu Tử Phong, chuyện như thế phải anh thích thật sự mới được.

Nhìn thấy Cổ Lăng Vi, Chu Tử Phong đứng thẳng lên, khẽ cười ầm ập, mở cửa xe: “Công chúa điện hạ, mời lên xe”.

“Công chúa?”

Cổ Lăng Vi bật cười, không khách khí ngồi xuống, Chu Tử Phong chuyển tay lái, nhẹ nhàng lướt đi, cô nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay anh lạ lắm, có gì vui à, hay là mới kí được hợp đồng lớn?”

Chu Tử Phong đưa tay sờ đầu cô, mùa hè nóng, trán cũng ướt sũng mồ hôi, Chu Tử Phong vận điều hòa, hơi mát làm bớt mồ hôi cho cô: “Vi Vi nhà mình bận rộn như thế mà gặp mặt được, so với nhiều tiền anh vẫn vui hơn”.

Cổ Lăng Vi hít một hơi dài, cảm giác mát lạnh lan xuống khoang miệng, thoải mái thở dài, Chu Tử Phong nhìn cô khẽ cười: “Biểu tình này của em giống như anh vừa mới cứu em từ trại tập trung ra ấy”.

Cổ Lăng Vi cười ha hả, nói giỡn: “Cũng giống, Hiểu Vân nói bọn em so với trại tập trung còn khổ hơn, đúng rồi, hôm nay em mời khách, vừa nhận được tiền trợ cấp, chúng ta tiêu đi, em giờ là giai cấp tư sản rồi”.

Ánh mắt Chu Tử Phong liếc qua túi tiền trong tay cô, bật cười: “Em mời anh ăn cơm, hôm nay chúng ta không đi ngoài, anh tự nấu cho em được không?” Cổ Lăng Vi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Anh nấu?”

Chu Tử Phong cười nhìn cô: “Lính không nấu cơm thì không được”.

Cổ Lăng Vi có phần ngượng ngùng, Chu Tử Phong nhện không được nheo mũi cô: “Em ấy, tương lai biết là sao, huấn luyện dã ngoại ở trường quân đội em qua cách nào hả?”

Nói tới đây Cổ Lăng Vi bật cười: “Ngày tốt nghiệp khóa huấn luyện dã ngoại, hôm sau tới phiên em làm hận cần, đốt lửa, xào rau, có một cái chảo mới, dùng xong đầy gỉ sắt, nước cũng ít, mỗi ngày phải dùng có lượng, tiểu đội em phải tranh cướp mãi mới có nước, để vo gạo rửa đồ ăn, rửa nồi mãi không sạch, cứ cố gắng cuối cùng hư luôn, vất ở đó..”

Cổ Lăng Vi thao thao bất tuyệt về trường quân đội thú vị thế nào, Chu Tử Phong ngẫu nhiên phụ họa một hai câu, đa số là cười nghe cô nói, hai bên đường cây xanh chim hót, lướt nhanh qua cửa xe ầm ập không nói nên lời, Chu Tử Phong đột nhiên nghĩ nếu lúc nào cô cũng ở bên mình như thế này thì tốt qua, anh, ngoại trừ những tối tắm trong trí nhớ, cuộc đời giờ có thể có thêm những màu tươi đẹp.

Xe ngừng lại, Cổ Lăng Vi mới phát hiện dừng bên lưng chừng núi, Cổ Lăng Vi tò mò nhìn, phía trước là biệt thự xa hoa, xe trực tiếp đi vào, sân đầy hoa và cây cảnh, đẹp lạ thường, Cổ Lăng Vi nghi ngờ nói: “Đây là đâu?”

Chu Tử Phong dừng xe bên suối phun nước, xoa đầu cô: “Xuống xe nào công chúa”.

Cổ Lăng Vi xuống xe nhìn đài phun nước không ngừng phun lên thành vòng, đá cẩm thạch tinh tế ở giữa, lấp lánh trong suốt như sương, giống như nhiều hạt trân châu, đẹp như mơ vật, Cổ Lăng Vi nhìn pho tượng cả buổi, nói: “Đây là thần tình yêu phải không?”

Chu Tử Phong thần nhiên, nửa thật nửa giả nói: “Anh cũng là đàn ông bình thường, cũng hi vọng thần tình yêu chiếu cố một chút, kì lạ à?” Cổ Lăng Vi trố mắt, cười khanh khách, cực kì không nề mặt gật đầu:

“Lạ, anh là người cực kì không lãng mạn, hơn nữa đàn ông bình thường, nếu anh mà tính là bình thường ấy, thì đa số đàn ông phải tự sát rồi”.

Chu Tử Phong như cười như không: “A hóa ra anh trong mắt em lớn như thế, được rồi, không cần em khen, anh cũng sẽ chiều dài em tốt”.

Nói xong nắm vai cô: “Đi nào, vào xem, đây là nhà anh ở thành phố B, mới xây không lâu, còn chưa trang trí, em xem góp ý cho anh, mai giúp anh đi mua, dù sao con gái cũng cẩn thận hơn anh”.

Vừa vào đến nơi Cổ Lăng Vi ngỡ ngàng: “Anh, đúng là anh thích trống trải, nơi này lớn vậy, tầm nhìn cũng tốt, đúng là rất đẹp mà”.

Liên tục nhận được lời khen từ cô, “Em thích à, thế đi ngắm đi”.

Chu Tử Phong nâng khoe miệng, Cổ Lăng Vi vừa đi vừa cảm thán, ngắm nhìn nhà mình và Diệp Bành Đào cũng là không bằng một góc, giống như một ô vuông thôi, Chu Tử Phong cũng chiều nhìn cô, tự mình ra phòng bếp chuẩn bị. Phòng to như thế chỉ có 2 phòng ngủ song song, một phòng là của Chu Tử Phong, bởi vì chỉ có hai màu đen trắng, Chu Tử Phong luôn thích phong cách này, một phòng khác màu xanh da trời, trên tường đều là mây trắng, đặt mình ở giữa giống như bay giữa thiên nhiên vậy, làm cho cả thể xác và tinh thần thoải mái.

Cổ Lăng Vi vừa bước ra, Chu Tử Phong đang đem thịt lấy ra, đặt trên bàn thủy tinh, ngẩng đầu nhìn cô: “Sao, thích không, là phòng anh chuẩn bị cho em, anh không hay ở thành phố B, không ở thì tiếc, rảnh thì em đến một hai ngày, cũng có thể mời bạn”.

Cổ Lăng Vi đi tới, dựa vào bàn cẩm thạch, nói thật: “Anh, anh nên tìm bạn gái đi, anh như thế một mình, cô đơn lắm”.

Chu Tử Phong cười, xoa đầu cô: “Được rồi, bà mối, lại giúp anh đi, hôm nay ăn đồ nướng nhé, đây là món anh rành nhất...”

Cổ Lăng Vi lúc này mới phát hiện ra, trên bàn đã để một đĩa thủy tinh lớn, trên đó là thịt khối, nhìn qua bên ngoài nướng rồi, cô cứng họng: “Này...đều là anh làm sao?”

Chu Tử Phong gật đầu: “Ừ, cũng không phiền, chuẩn bị một chút là xong”.

Cổ Lăng Vi cảm động: “Anh, anh tốt quá”.

Chu Tử Phong xoa đầu cô: “Ngốc, được rồi, khen cũng làm được gì, giúp mới là cần thiết, người giúp việc nhà anh nghỉ, chúng ta phải tự lo cơm ăn rồi”

53. Chương 53: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Dì Nhỏ

Lò nướng cỡ lớn ở không gian ngoài trời sum suê đầy hoa và cây cảnh, có vẻ không phù hợp, còn phía sau khu vườn nhỏ này là lưng chừng núi cao, sát bên vách núi đá đen, xa xa chính là nơi đóng quân của Cổ Lăng Vi, bóng đêm dày đặc, không khí trên núi rất trong lành, còn có thể nhìn cả trời đầy sao, lấp lánh trong đêm là ngọn đèn dầu nơi xa, yên tĩnh lạ thường.

Cổ Lăng Vi thì chả biết gì, Chu Tử Phong lại vô cùng thuần thực, đặt thịt lên lò nướng, mùi bay ra làm người khác thèm nhỏ dãi, nhìn thì có vẻ rất đơn giản, nếu không Cổ Lăng Vi còn tưởng để thoải mái ăn uống cũng là một sự nghiệp nặng nề..Chu Tử Phong cho thịt đã nướng vào đĩa, lấy dao nĩa cắt thành miếng nhỏ, động tác rất đẹp mắt, Cổ Lăng Vi nhìn mà nuốt nước miếng cái ực, lấy một miếng thịt, ăn thử, oa ngon!Mềm trơn, hương vị ngon tuyệt, ăn một miếng lại muốn thêm miếng nữa, rất nhanh một đĩa thịt đã bị cô tiêu diệt sạch sẽ.

Ăn xong mới phát hiện hình như mình ăn nhiều quá thì phải, ngẩng đầu nhìn Chu Tử Phong một cái, ngại ngùng nói: “Haha, anh, tài nghệ của anh thật tốt, thật tốt quá!”Chu Tử Phong bật cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cô: “Cho nên sau này em thích thì đều có cơ hội ăn, đừng ăn một lần nhiều như thế, tiêu hóa không tốt.Nếm thử miếng này đi!”

Nói xong đưa một giỏ trúc sang, mút hồng đỏ sắc, loại thức quà này Cố Lăng Vi cũng không xa lạ, cũng là một đồ ăn vặt truyền thống của thành phố B, hạt hồng được sao với đường phen, thêm ít nước rồi rang khô, cho nên được gọi là mút hồng, cũng là món ăn ưa thích của Cố Lăng Vi trước đây, cho nên bây giờ lúc nào đến năm mới, bà ngoại đều làm một bàn cho cô.

Nhưng không ngờ ở chỗ Chu Tử Phong cũng có, cô cầm thìa múc một miếng cho vào miệng, hương vị cũng thật tuyệt, cô chợt nghĩ tới một ý nghĩa kì lạ: “Cái này cũng là anh làm sao?”

Chu Tử Phong gật đầu: “Đương nhiên, buổi chiều tranh thủ làm, ban ngày cho vào tủ lạnh, sao nào, ngon không?”

Cố Lăng Vi gật đầu: “Ngon lắm, anh làm thế nào thế?”

Chu Tử Phong đặt dao nĩa xuống, uống một ngụm rượu, mới nói: “Là mẹ anh dạy làm, mẹ anh cũng là người thành phố B”.

Cố Lăng Vi không khỏi ngẩn ra, đây là lần thứ hai Chu Tử Phong nhắc tới mẹ trước mặt cô, không biết có phải do cô nhạy cảm quá hay không, tuy chỉ có hai lần nhưng mỗi lần cô đều cảm nhận một vẻ thương cảm mơ hồ nhưng mãnh liệt, sự cảm hận này nếu chú ý thì không dễ bỏ qua.

Nói thật, tuy Cố Lăng Vi và Chu Tử Phong rất thân nhau, thân như một người thân thực sự, cũng vừa là thầy, vừa là bạn, vừa là cha mẹ, vừa là anh trai, trong cuộc đời Cố Lăng Vi, Chu Tử Phong đã chiếm một vị trí rất quan trọng, dường như tất cả mọi chuyện của Cố Lăng Vi đều cho anh biết, từ tình cảm đến huấn luyện, mục tiêu lí tưởng của cô, hơn nữa anh luôn im lặng nghe cô nói, thời khắc máu chốt còn có thể cổ vũ cô, Cố Lăng Vi mới có thể kiên trì đến ngày hôm nay, vai trò của Chu Tử Phong là rất lớn.

Mà Diệp Bành Đào không thích Chu Tử Phong cũng là có nguyên nhân, đàn ông hầy như đều có tính độc chiếm mạnh, đừng nói tới Diệp Bành Đào bá đạo thế nào nữa, nhưng cô vẫn hi vọng, tình cảm của mình được người anh này chúc phúc.

Còn chuyện của Chu Tử Phong, Cố Lăng Vi lại không biết nhiều lắm, thân chí so với người qua đường còn biết ít hơn, chỉ mơ hồ biết anh rất giàu, là đại công tử của phó tỉnh trưởng Chu, mà phu nhân hiện tại của phó tỉnh trưởng Chu không phải là mẹ của Chu Tử Phong, hơn nữa Chu Tử Phong rất ít khi nói đến ba và mẹ kế.

Mỗi nhà đều có những khó khăn riêng, bên ngoài thì có vẻ Chu Tử Phong luôn ung dung tự tại kiêu kiêu ngạo ngạo nhưng đáy lòng cũng có một phần kí ức đau thương, những kí ức này là vết sẹo yếu ớt nhất trong lòng anh, chỉ hơi chạm vào sẽ máu chảy đầm đìa đau không chịu nổi, cho nên Cố Lăng Vi trước nay đều không hỏi, huống chi anh cũng không thích nói đến, lần trước nhắc tới cũng vội bỏ đi.

Không ngờ hôm nay Chu Tử Phong không biết làm sao lại tiếp tục nói chuyện đó: “Mẹ anh là một người cực kì xinh đẹp, bởi vì xinh cho nên cũng làm cho cuộc đời bà khổ cực, bà từ núi xuống vùng nông thôn Vân Nam thì gặp ba anh, sau đó ba anh về thành phố, mẹ anh lại muốn ở quê nhà, rồi sinh ra anh, chắc trong quá trình mang thai hay buồn bực, lại thiếu thốn vật chất, cơ thể anh rất yếu ớt, quê nhà gần biên cương, vùng núi cực kì heo hắt, muốn chữa bệnh cũng không được, mẹ anh vì thế phải mang anh về thành phố B...”

Giọng điệu Chu Tử Phong nhẹ nhàng bình thản, nhưng Cố Lăng Vi có thể cảm nhận ra được, sự bất đắc dĩ và tuyệt vọng bên trong, một người phụ nữ độc thân mang theo con nhỏ, ở thời đại còn bảo thủ như thế, cuộc sống khó khăn nhường nào chứ, Chu Tử Phong chầm một điều thuốc, khói lượn lơ vây quanh, anh nói tiếp: “Khi đó em cũng biết ,không có hộ khẩu thì không có cơm ăn, không có gì cả, mà anh còn có bệnh, vì sinh tồn, mẹ anh hầu như việc gì cũng phải làm, thậm chí...”

Nói tới đây anh trầm mặc hồi lâu mới bật ra từng chữ: “thậm chí bán đứng linh hồn và thân thể”. Ánh mắt Cố Lăng Vi ánh lên, trong lòng hỗn loạn, tuy cô biết quá khứ của anh không vui, nhưng như thế thì làm sao chịu nổi, cô thật không ngờ đến, cúi đầu nói: “Vậy ba anh đâu?”

Chu Tử Phong chầm chọc cười: “Ba anh, phó tỉnh trưởng Chu vĩ đại, khi ấy đang theo đuổi con gái lãnh đạo, để có thể thăng chức nhanh mà tấn công dồn dập, làm sao rảnh để quan tâm đến nợ phong lưu chứ?”

Cố Lăng Vi thoáng buồn, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong ánh mắt hiện ra vẻ ôn hòa, lại còn mở miệng an ủi: “Không cần buồn cho anh, dù sao cũng là quá khứ rồi, anh giờ cũng nên buông tha”.

Tối Cố Lăng Vi không về, ở lại đây ngủ tạm, bởi vì mai cũng đã đồng ý với Chu Tử Phong đi mua vài thứ, cần phòng lớn vậy mà đều trống trải, hầu như không có chút sáng sủa nào, đơn điệu, lại lạnh lẽo.

Có lẽ do lạ chỗ, cũng có lẽ là do quá khứ cảm động mà đau khổ của Chu Tử Phong, cho nên dù giường mềm mại Cố Lăng Vi vẫn mất ngủ như cũ, lăn qua lăn lại cả buổi cũng không ngủ được, cuối cùng đành đứng lên đi ra ngoài, ban công màu trắng được chạm khắc khéo léo tinh xảo, nhìn qua góc độ này lại thấy giống căn nhà nhỏ bé của cô và Diệp Bành Đào.

Vừa định đẩy cửa ra thì chợt nghe giọng nói lạnh lùng trầm thấp của Chu Tử Phong từ phòng bên truyền tới: “Chu Tử Nhạc, mày có tư cách gì mà đòi tiền tao, ha, anh trai, Chu Tử Nhạc mày quên à, năm đó mày còn mắng tao là tạp chủng mà, giờ lại muốn nhận thẳng tạp chủng này làm anh à....công ty của mày có quan hệ gì với tao....không phải mày còn một người cha thần thông quảng đại và ông ngoại sao...”

“Chu Tử Phong mẹ nó đừng có giả bộ” Chu Tử Nhạc luôn không có kiên nhẫn, nói mấy câu đã bị Chu Tử Phong làm điên lên: “Công ty tao không phải mày gian lận thì có thảm như thế không, mày không sợ tao nói với ba sao?”

Chu Tử Phong khẽ cười: “Nói đi, em trai, anh chờ, anh giờ nói cho em biết, muốn lấy tiền từ anh à, đừng mơ, nhưng mà thực ra anh có thể cho em một ý kiến hữu dụng, ông ngoại em không phải năm 40% cổ phần Hoa Khang sao, có thể bán cho anh, anh cho em gấp đôi giá thị trường, khi đó đủ cho em tiêu cả đời, em cứ nghĩ đi”.

Nói xong cũng tắt máy, thuận tay ném lên mặt đất. Tuy cô nghe không hiểu hết nhưng giọng nói lạnh tanh ngoan độc của Chu Tử Phong cũng làm cho Cố Lăng Vi sợ hãi, Chu Tử Nhạc, cô nghe Diệp Bành Đào nói qua, là đứa con thứ hai của phó tỉnh trưởng Chu, cùng cha khác mẹ với Chu Tử Phong, Cố Lăng Vi đang nắm tay cầm cửa ban công lại bỏ xuống, lặng lẽ quay về giường nằm.

Trong đầu đầy hỗn loạn, chuyện của Chu Tử Phong, tính cách của Chu Tử Phong, anh tuyệt không phải người nén giận, rõ ràng anh muốn chinh cho công ty em mình suy bại, ngay cả nhà mẹ kế cũng không tha, chuyện năm đó như bóng ma trong lòng anh, anh dùng tất cả thủ đoạn để trả thù, nhưng mà đối phương dù sao cũng có quan hệ huyết thống với anh mà, thế thì tàn khốc quá.

Chỉ là Cố Lăng Vi cũng không có tư cách phê phán hay bình luận, điều duy nhất cô có thể làm là tiếp tục giả vờ không biết, dù sao cũng là việc nhà của Chu Tử Phong.

Trần trọc một đêm đến sáng mới ngủ được một lát. Hôm sau, Cố Lăng Vi dùng nửa ngày cùng Chu Tử Phong đi xem thị trường đồ gia dụng, đi bộ một vòng lớn, mua một bể nuôi cá lớn, chủ quán còn đề nghị mua thêm hải quỳ rồi san hô, còn mấy chục loại cá cảnh khác, cá thì không quý nhưng bể nuôi và san hô thì giá cũng làm cho Cố Lăng Vi lắp bắp.

Nhưng mà đồ quý thì luôn đắt tiền, người ta cũng phục vụ tốt, đúng giờ mang tới cửa, đặt trong phòng khác lớn, nhìn náo nhiệt hơn trước nhiều, những con cá nhiều màu bơi qua bơi lại, lay động hải quỳ tới lui trên chạc, nghịch ngợm đáng yêu, biệt thự này lớn như thế, nhìn cũng có cảm giác gia đình ấm cúng hơn.

Buổi chiều Cố Lăng Vi về nhà, vừa vào cửa đã thấy dì út Nghiêm Thuận Thuận cực kì không có hình tượng nằm trên sofa, cầm túi khoai tây chiên vừa ăn vừa xem TV, nhân nhà đích thực, thấy Cố Lăng Vi đến cũng chỉ quét mắt nhìn cô một cái.

Cố Lăng Vi đổi dép trong nhà, nhìn một vòng không thấy ai mới đá đá chân dì nói: “Sao chỉ có mình dì, Tiểu Kiều Kiều đâu, ba mẹ, bà ngoại ông ngoại đâu?” Nghiêm Thuận Thuận đẩy cô ra, hàm hồ nói: “Ừ, đều mang Kiều Kiều ra công viên chơi rồi, đi chỗ khác đừng đụng dì”.

Cố Lăng Vi ngồi xuống sofa, nhìn một bàn toàn đồ ăn vặt, nhú mi: “Nghiêm Thuận Thuận, dì không phải lại mang thai chứ, lần trước dì mang bầu Kiều Kiều cũng thế, giống như chuột ăn mãi mấy thứ này”.

Nghiêm Thuận Thuận thân thể cứng đờ, kinh ngạc nhìn bụng mình. A! một tiếng rồi nhảy lên như thỏ, lao ra ngoài, Cố Lăng Vi cũng hoảng, cùng Lưu Thiệu Quân kết hôn xong, dì út hình như có xu hướng phát triển không bình thường nha.

Ngày hôm qua cả đêm không ngủ, cos chút mệt mỏi, Cố Lăng Vi xoay người về phòng ngủ bù, chỉ là mới朦胧 lung lại bị lay cho tỉnh: “Vi Vi, Vi Vi...”

Cố Lăng Vi mơ màng mở mắt, Nghiêm Thuận Thuận sợ hãi nhìn cô, Cố Lăng Vi hốt hoảng day day huyết thái dương: “Dì nhỏ ,dì gặp quỷ à?”

“Vi Vi, Vi Vi ơi, miệng cháu đúng là quạ đen, dì thật sự có rồi”.

Đôi mắt xinh đẹp của Nghiêm Thuận Thuận giờ ánh đầy nước mắt, đáng thương cực kì.“Có, có cái gì?”

Cố Lăng Vi còn chưa tỉnh ngủ, hỏi lại một câu.

Nghiêm Thuận Thuận run run đưa que thử thai: “Có con, Vi Vi, Lưu Thiếu Quân cái tên đáng chết kia, tính toán cả đời, đúng là đề tiện mà, hạ lưu, không biết xấu hổ...”Liên tiếp những từ ngữ công kích từ miệng dì út phóng ra, phỉ nhổ Lưu Thiếu Quân, Cố Lăng Vi chớp mắt mấy cái, hơn nửa ngày mới hiểu được, dì lại bị Lưu Thiếu Quân tính kế rồi.

Chắc dì nhỏ náo loạn một trận đòi đi làm cho nên Lưu Thiếu Quân ý thức được nguy cơ, đừng nói Lưu Thiếu Quân, ngay cả Cố Lăng Vi cũng không cách nào yên tâm, dì của cô rất háms làm giàu, ham hư vinh, hề thấy đẹp là dễ dàng mê mẩn, hơn nữa còn bày ra vẻ mặt chết không đền mạng, trêu hoa ghẹo nguyệt đều mạnh mẽ hơn người ta, còn trang điểm, ăn mặc, nếu đi ra ngoài, chắc chắn là tai họa.

Tốt nhất phải đem tai họa này nhốt lại trong nhà mới đúng, hiển nhiên Lưu Thiếu Quân dùng cách hơi ti bỉ, nhưng cũng là cách tốt nhất, cho dì nhỏ lại sinh, xem dì có thời gian mà đòi đi không.Nghĩ đến đây Cố Lăng Vi không khỏi cúi đầu cười trộm, ngẩng đầu thấy dì đang muốn bóp chết cô, vội đặt tay che miệng ho khan: “Vậ dĩ ít, thực ra Kiều Kiều một mình cũng buồn, chuyên gia đã nói, con một thường hay bị thiếu hụt, cần phải cho Kiều Kiều một đứa em trai hoặc em gái, đúng là lựa chọn không tồi, cháu tán thành hai tay”.

Nghiêm Thuận Thuận khẽ cắn môi: “Cháu ấy, cùng với Diệp Bành Đào sao không sinh một đứa, Kiều Kiều nhà dĩ không phải sẽ có chị em sao, cháu xem dĩ là heo à, không ngừng sinh”.

Cố Lăng Vi nhìn dĩ mới khôi phục được dáng người, tự nhiên thấy vui khi người ta gặp họa, ai bảo dĩ ấu suốt ngày dĩ bộ giữ dáng, với truyền thống của Diệp gia, Lưu Thiếu Quân an tâm mới là lạ.Nghiêm Thuận Thuận nắm chặt tay: “Hừ, dĩ không sinh, dĩ phải trộm phá thai”.

Cố Lăng Vi hoảng sợ, nghĩ tới Lưu Thiếu Quân nham hiểm vội nhắc nhở: “Dĩ đừng nói cháu không cảnh cáo trước ,nếu dĩ mà lén lút làm gì đứa nhỏ thì trừ khi dĩ biến mất, còn không hậu quả không cần cháu nói, dĩ cũng tự biết dĩ”.

Nghiêm thuận Thuận nghĩ tới tên Lưu Thiếu Quân bỉ ội dám thủ đoạn với cô kia, tự nhiên lại giật mình, tuy hẳn bình thường yêu chiều cô nhưng mà đụng tới thì sợ bị chĩnh đến chết, cũng phải chuyện đùa, nếu cứ thế mà sinh Nghiê Thuận Thuận cũng không cam tâm, cắn móng tay oán hận ngồi cả buổi.

Cố Lăng Vi lặng lẽ nhìn dĩ, biết dĩ sợ, cho nên lén lút xuống giường đến phòng khách lấy điện thoại báo tin.Một lát sau Lưu Thiếu Quân tươi cười vì gian kế thực hiện được vào nhà, xoa đầu cô nói: “Vi Vi đúng là không tồi, dưỡng sẽ thưởng con”.

Nói xong bước vào phòng trong, sau tiếng đóng cửa là một loại âm thanh bùm bùm bụp bụp vang lên, sau đó lại là tiếng làm người ta mặt đỏ tim đập, Cố Lăng Vi thở phào, vào phòng bà ngoại ngủ tiếp, dù sao dĩ của cô cũng như Tôn Ngộ Không, còn Lưu Thiếu Quân chính là Phật Tổ vậy đó. Cố Lăng Vi cảm thấy, dĩ nhỏ thực sự quá hạnh phúc, dù Lưu Thiếu Quân có cường thế, có năng lực, lại chăm sóc cho gia đình, quan trọng là yêu thương lẫn nhau, tuy có mâu thuẫn thường xuyên cãi vã nhưng đó không phải là cuộc sống chân chính sao, Cố Lăng Vi đột nhiên phát hiện ít ra có hai ngày nghỉ, Diệp Bành Đào lại không ở bên mình, đúng là không quen, cảm giác nhớ nhung lại trào lên mãnh liệt,

54. Chương 54: Diễn Tập Thực Chiến

Chuông tập hợp khẩn cấp vang lên, cuộc diễn tập đối kháng bắt đầu, nữ của đội điều tra tham gia đợt diễn tập lần này chỉ có đoàn tăng cường của Cố Lăng Vi, không phải mọi người tài hơn người mà chỉ có mạnh mẽ mới đoạt được cơ hội này mà thôi, đây cũng là truyền thống ở bộ đội, không có gì đáng trách.

Qua đợt huấn luyện lâu như thế, 13 người đoàn tăng cường dù là thể năng hay kỹ năng, khả năng phối hợp với nhau đều đã đạt được mức nhất định, lý thuyết không thôi là chưa đủ, cho nên tham gia diễn tập là điều không thể thiếu, dù sao thực tiễn mới là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chuẩn xác nhất.

Lần đầu tiên tham gia một cuộc diễn tập đối kháng quy mô lớn như vậy, đội trưởng Vu và cô lưu cực kỳ coi trọng, hai người đều hiểu các cô gái phải tranh thủ cơ hội này, lấy thành tích để thể hiện, ở bộ đội trọng nam khinh nữ đã có từ rất lâu, không chỉ ở binh lính mà ngay cả thủ trưởng cũng có thành kiến như thế.

Hơn nữa lần này diễn tập lấy thực chiến làm cơ sở, có thêm sự tham gia của nữ binh, nếu không có được thành tích sáng sủa, có lẽ cũng ảnh hưởng rất lớn đến sự sinh tồn của đội điều tra nữ, dù sao đây cũng chỉ mới là giai đoạn biên chế thực nghiệm, mọi lúc đều có thể bị bỏ đi.

Cho nên đối với lần kiểm tra này của các cô, đội trưởng Vu và cô Lưu bàn bạc, muốn đánh phải nắm chắc chiến thắng, dù sao luyện tập cũng nào cũng sẽ có cơ hội, hằng năm đều diễn tập một vài lần, nhưng lần diễn tập lớn này không chỉ có quân khu B, thậm chí thủ trưởng quân khu cả nước đều đến xem, cực kỳ quan trọng.

Bởi vì là lần đầu tiên, tình hình diễn tập quân sự, tin tức chiến đấu, chiến tranh hóa học, phối hợp đánh lén với bộ đội đặc chủng, các loại diễn tập chiến thuật, chiến tranh hiện đại và chiến thuật diễn tập quân sự, không chỉ khảo nghiệm người chỉ huy mà cũng là sự kiểm tra tàn khốc với từng binh sĩ. Đội trưởng Vu và cô Lưu không tham gia, cho nên 13 người đội tăng cường đương nhiên do Cố Lăng Vi lãnh đạo, đoàn 358 được phân ở mặt trận hồng quân công nông, Cố Lăng Vi đưa đội tăng cường trực tiếp đến nhận lệnh, về mặt này, Vương khoác lác ngay từ đầu đã phê bình kín đáo, dù cho Cố Lăng Vi và đội của cô cũng là một đội trong biên chế nhưng mà đội của anh cũng cùng đãi ngộ như thế, mặt mặt không chịu được.

Chỉ là khi nhìn thấy tư thế hiên ngang oai hùng của Cố Lăng Vi, Vương khoác lác á khẩu, anh biết, cô bé xinh đẹp này cực kỳ không dễ chọc, lần trước bị đánh phủ đầu, lần này phải cảnh giác hơn.

Cố Lăng Vi đi vào đoàn bộ, chào theo nghi thức quân đội: “Phân đội tăng cường đội điều tra đặc biệt đội trưởng Cố Lăng Vi đến báo danh”.

Chu đội trưởng đã sớm phiền cái tên Vương khoác lác này, cái tên gì mà háo thắng, thôi thì không tính là sai đi, nhưng mà còn tính toán chi li như mẹ già, đúng là làm cho người ta phát phiền mà, giờ nhìn thấy Cố Lăng Vi bước vào, Vương khoác lác lại không hé một tiếng, ông thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngẩng đầu nhìn cô nhóc này, thầm nghĩ Vu Thiết Dĩnh lần này an tâm để đội mình đi diễn tập, cừ thật, toàn là tinh nhuệ của đội điều tra, đội trưởng Chu gật gật đầu chỉ bàn đồ nói: “Lần này chúng ta giữ khu vực hồng quân công nông, đối thủ là quân xanh tăng thiết giáp, họ phụ trách tấn công”.

Wương khoác lác và Cố Lăng Vi đồng thời hít sâu một hơi, diễn tập kiểu gì vậy, thế không phải là bắt nạt người ta quá sao, Vương khoác lác tức giận nói: “Đội trưởng, chúng ta ba đoàn đều là biên chế cả, tại sao bên kia lại được thiết giáp, nếu thắng thì mẹ nó thành quỹ hết rồi”.

Đội trưởng Chu nhíu mày không nói một lời, Ông chính ủy lải tùm tùm mở miệng: “Wương doanh trưởng à, trong lịch sử các trận nổi danh đều là lấy ít đánh nhiều, lực lượng chênh lệch, vũ khí cũng thua, có thể nói gì bây giờ chứ, như thế mới có thể chứng tỏ thực lực quân ta, dù sao tám năm kháng chiến đẳng quốc dân của Nhật Bản trang bị cái gì, quân ta cũng đã thắng đó thôi, không dám đánh, tên nhóc nhà cậu sợ tè ra quần rồi hả?”

Wương khoác lác vừa nghe đã sợ bị làm trò cười cho phụ nữ, nhìn sang Cố Lăng Vi một cái, mặt đỏ bừng lớn tiếng nói: “Ai nói sợ, ông đây liệu mình giữ thành, cho nát mấy cái xe tăng kia”.

Vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, hiên ngang lăm lệt, y như tráng sĩ năm xưa, đội trưởng Chu, Ông chính ủy cùng bật cười, Cố Lăng Vi cũng cười theo, nghĩ thấy mình là người mới, vội thu ý cười lại.

Chu đội trưởng nghiêm túc nói: “Lần này diễn tập Vương Đại Pháo nói đúng, phải lấy lực lượng chênh lệch làm điều kiện đầu tiên, tính toán phần trăm giành thắng lợi, bởi vì bây giờ có rất nhiều nước lớn, quân sự nước ta cũng giống như đội chúng ta ở hồng quân công nông vậy, đối phương có vũ khí tiên tiến, tin tức thông tin mạnh, còn được yểm trợ của bộ đội đặc chủng, dưới tình hình này, nếu công kích chúng ta chúng ta phải chống cự như thế nào, cho dù không giữ được nhưng cũng phải giữ được lực lượng mà dời đi, đây là mục đích chính”.

Nói xong ông ngẩng đầu nhìn qua hai người: “Vương Đại Pháo phụ trách canh gác trạm, Cố Lăng Vi mang theo đội tăng cường chờ đợi lệnh, phụ trách việc điều tra”.

“Rõ”

Cố Lăng Vi đi ra ngoài, Vương khoác lác chần chờ một lát, chờ Cố Lăng Vi ra khỏi đoàn bộ mới nói: “Báo cáo đội trưởng tôi không phục”.

Chu đội trưởng và Ưông chính ủy nhìn thoáng qua, Vương Đại Pháo tiếp tục nói: “Canh gác trước kia đều là do Hồng Liên làm, Diệp Bành Đào cũng đã thành thực rồi, cho hắn làm tiếp là được, chúng tôi là lính điều tra, là mũi nhọn, luôn đến vùng xung yếu của địch, hơn nữa cho dù Cố Lăng Vi có làm được cô ta cũng chỉ có mười mấy cô gái biết lắp súng thôi mà, các cô gái đó có bao nhiêu kinh nghiệm như chúng tôi chứ”.

Chu đội trưởng bước qua hai bước, nói: “Vương Đại Pháo, đây là mệnh lệnh”.

Vương Đại Pháo lập tức lộ ra vẻ bức tức, Ưông chính ủy đi qua vỗ vỗ vai anh, nói: “Làm trinh sát dày dạn kinh nghiệm rồi, với mấy cô gái điều tra đây chính là lần đầu tiên, nên để cho họ cơ hội, chúng ta là lính lão làng rồi, phải có phong cách chút, đúng không?”

Ưông chính ủy nói nghe rất xuôi tai, hai câu liền khiến cho Vương Đại Pháo hết tức tối, anh vừa ra khỏi đoàn bộ, Chu đội trưởng liền vắt mũi xuống: “Mẹ nó, cấp trên muốn thế nào đừng nói là Vương Đại Pháo không hiểu chứ tôi cũng không hiểu, tình hình đã như thế, quân xanh thì đánh trực diện, lại còn hai đoàn một trước một sau, đánh chúng ta đúng là dễ như trở bàn tay, hơn nữa chúng ta ba đoàn, bên kia một đoàn tăng thiết giáp đánh lửa đạn được, mình thì làm sao, tôi nhìn ra được lần này là muốn chinh chúng ta, cho xem bọn nó vũ khí mạnh như thế nào, có bản lĩnh thì một chọi một xem, xem bên 358 chúng ta cái gì cũng có...”

Chu đội trưởng tức giận bộc phát, Ưông chính ủy nói: “Dù sao chúng ta cũng không phải dùng tay, cũng được cơ động mà, tránh đối kháng trực diện, sau đó cần nhắc đột phá hai cánh, chiến thuật cơ bản là như thế, quân xanh dễ khinh thường, trong vòng hai ngày là có thể chấm dứt cuộc chiến, nếu giờ quân ta thắng, họ không còn mặt mũi nữa đâu, sư trưởng bên kia ông còn không biết sao, kiêu ngạo như thế, phải thắng đẹp ông ta mới bỏ qua”.

Nói xong không khỏi cười ha hả: “Huống hồ lần này họ còn có bộ đội đặc chủng phối hợp ngầm, thắng dễ dàng quá”.

Nhắc tới đây Chu đội trưởng cũng cười: “Sư trưởng chúng ta cũng có tiêu chuẩn lắm, còn chọn đội đặc công phối hợp tác chiến, rồi lại cho đội nữ điều tra đi nghênh chiến, ai mà chẳng biết, đội nữ điều tra chính là đội đặc công dự bị, cánh cửa này quả nhiều khó khăn, thời khắc mấu chốt nếu bị vây bởi hậu bối của mình, làm sao mà sống nổi, đúng là sắp đặt tuyệt vời, sư trưởng tính toán như thần, tôi cũng lĩnh hội được tinh thần này!haha”

Ưông chính ủy nhú mi: “Đây là mục đích phái Cố Lăng Vi tới”.

Chu đội trưởng đồng tình: “Cũng là một nguyên nhân, như không phải là tất cả, nói thật, tôi rất xem trọng cô nhóc Cố Lăng Vi kia, can đảm thận trọng, có thể vượt qua hết các kĩ năng quân sự, chỉ thiếu kinh nghiệm thực chiến mà thôi, cho nên tôi cho cô bé cơ hội này, để có thể rèn luyện”. Đột nhiên nhớ tới một chuyện vội hỏi: “Còn nữa, ông xem tên Diệp Bành Đào cho kĩ, vợ hắn diễn tập ở đây có khi lại tới lôi kéo, về tôi phải cảm đoán hẳn”.

Ưông chính ủy không khỏi lắc đầu cười. Đoàn bộ đóng giữ ở một thoi nhỏ trên núi, không lớn, bởi vì đã từng diễn tập trước đây cho nên dân thôn thấy lính tiens vào cũng không ngạc nhiên hỏi làm gì, hết thấy đâu

vào đó, chỉ là một vài đứa nhỏ hay đùa ầm ĩ, nhất là mấy thằng nhóc, dù sao nhóc con thấy súng với đánh giặc đều mê như thế.

Đoàn bộ tập trung ở sân phơi, bên cạnh là đoàn nữ điều tra ở tạm thời, Cố Lăng Vi đưa đội tăng cường tìm một chỗ, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của người khác cũng làm ấy cô gái đội tăng cường càng thỏa mãn.

Ngoại trừ Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, đoàn tăng cường đều xuất thân từ nông thôn, vốn quen thuộc với cuộc sống này, nhưng thực ra cũng có nhiều phiền toái, ít nhất giúp đỡ đồng hương làm một ít việc nhà nông cũng không làm khó các cô được, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân không biết giúp gì, hai người đành đi quanh thôi tản bộ, cũng là xem xét địa hình.

Đúng lúc Vương Khoác lác đưa hai lính mới đến, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân vội nghiêm chào, theo đúng nghi thức chuẩn quân đội, hai lính mới phía sau ngậy người một lúc, trông mắt sáng rõ nhìn thấy quân hàm của hai người Cố Lăng Vi mới vội vàng nghiêm chào. Mãi đến khi nhìn ảnh hai người biết mất chỗ góc khuất, hai tên lính mới hồi phục tinh thần, Vương Đại Pháo xách cổ áo hai tên, đập mỗi người một phát: “Nhìn cái gì, đi canh gác cho ông, nếu chậm trễ xem thu thập các người thế nào”.

Hai người lơ đãng, vỗ vỗ quần áo, cọt nhả nhìn lại: “Doanh trưởng à, hai cô gái đó là đội trưởng đội điều tra sao, xinh quá”.

Vương Đại Pháo khinh miệt nhìn hai người vài lần: “Hai người thấy mặt người ta xinh, cái gì mà đội trưởng đội điều tra, là phân đội điều tra đặc biệt thôi, hai người mà còn như thế ta hạ cấp”.

Hai người vừa nghe vội thấp người, chưa từng thấy qua, lúc trước nghe mấy tên tân binh nói qua về biên chế đặc thù này sau đến đoàn trinh sát mới biết, phân đội điều tra này thanh danh đã nổi như cồn, hơn nữa người kia gọi là Cố Lăng Vi, nghe nói không chỉ xinh mà còn là một người lính rất cừ, ngay cả doanh trưởng của họ cũng bị chấn kinh mà, hơn nữa đoàn 358 đều biết, Cố Lăng Vi là chị dâu của Hồng Liên, là vợ đã đóng thuyền của Diệp liên đoàn trưởng, do đó, mấy tên trong Hồng Liên lúc nào cũng khoe khoang, mẹ nó khoe khoang rất thối.

Hai người cũng không tin là xinh lắm đâu, ở quân đội heo mẹ cũng thành Điều Thuyền, nhưng giờ nhìn được đúng là hoàn hảo hơn cả mấy nữ văn công, không khỏi thèm thuồng, một trái một phải nói: “hắc hắc doanh trưởng à, vừa rồi chính là Cố Lăng Vi nổi tiếng đó phải không?”

Vương Đại Pháo liếc mắt một cái: “Bên trái. Hai người các người đừng đó động lòng, nếu để Diệp Bành Đào mà biết hai người chịu không nổi đâu, hấn nổi danh ghen dữ lắm, cực kì dấm chua”.

Hai người lính bĩu môi: “Tôi chỉ nhìn thôi mà, cũng chẳng bỏ gì, tôi cũng tự biết năng lực mình không đủ”. “Biết là tốt rồi”.

Vương Khoác lác thân thiết nói: “Muốn con gái thì phải chọn người dịu dàng, chọn Cố Lăng Vi chính là đi chịu tội đó”.

Xa xa trên đường núi vang tiếng xe ô tô, Vương Đại Pháo nhìn kinh viễn vọng, chính đến vùng dốc thoải, mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn qua hai tên lính đang cười khần trương nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Hồng Liên tới rồi”.

Diệp Bành Đào dẫn lính của mình vào thôn, hỏi hai người lính phía trước, phó doanh vội dừng việc dẫn anh vào đoàn bộ đang đóng trong sân, Trương Lệ Hồng đang giúp mọi người dọn dẹp, thấy Diệp Bành Đào vui vẻ chạy tới định chọc hấn vài câu, vừa thấy phía sau là Ông chính ủy vội vàng nghiêm người xoay nhanh như chớp. Diệp Bành Đào còn chưa kịp hỏi vợ mình đâu đã nghe tiếng Ông chính ủy phía sau: “Diệp liên đoàn trưởng, hình như cậu đi nhầm nơi, đoàn bộ không phải ở đây đâu”.

Thân thể Diệp Bành Đào cứng đờ, cười ha hả xoay người giả vờ nói: “Đúng vậy chính ủy, tôi đi nhầm, thảo nào nhìn thấy quân của vợ ở đây, hóa ra là nhầm”.

Sau đó đi theo Ông chính ủy về đoàn bộ, Chu đội trưởng vừa thấy hình ảnh này đã hiểu được, hừ một tiếng: “Diệp Bành Đào, cậu là Tây Môn Khánh hả, sao toàn tới nơi của đàn bà thế, đây là vấn đề tác phong, về viết kiểm điểm nộp lên, phải nhớ kĩ biết không?”

Diệp Bành Đào bất mãn nói thầm: “Tìm vợ mình thì có gì mà tác phong, còn viết kiểm điểm...” Chu đội trưởng nghe được, làm oai: “Diệp Bành Đào, cậu không biết giờ là đang diễn tập thực chiến sao, trên chiến trường vợ chồng thật cũng không được tình chàng ý thiếp, huống chi báo cáo kết hôn của cậu còn chưa có đâu”.

Nhắc tới đây Diệp Bành Đào sức nhớ, Vi Vi chưa đồng ý kết hôn, báo cáo này đúng là còn rất xa, bực bội ra ngoài.

Chu đội trưởng và Uông chính ủy nhìn một cái, khẽ bật cười, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn, tên Diệp Bành Đào kiêu ngạo gặp phải Cố Lăng Vi thì không làm gì được.

55. Chương 55: Diễn Tập Thực Chiến 2

Đến ban đêm Diệp Bành Đào cũng không có cơ hội chạm mặt Cố Lăng Vi, bởi vì phải chuẩn bị cho giai đoạn trước khi diễn tập, nhưng đêm đó không ngờ lại bị tập kích bất ngờ, số lượng địch không nhiều lắm, nhưng mỗi người lại thân thủ bất phàm, còn có các thiết bị tiên tiến hỗ trợ, thần không biết quỷ không hay đã làm náo loạn cảnh vệ trạm canh gác, không phải Vương Đại Pháo kinh nghiệm phong phú canh gác ở trạm phát hiện ra chắc giờ đoàn bộ chỉ huy cũng đã tan thành mây khói rồi.

Đoàn bộ chỉ huy nhân lúc đêm tối chuyển về rừng cây phía tây hai mươi lăm km, thiết lập sở chỉ huy tạm thời, đối phương cũng lập tức mất hết tung tích, đoàn 358 phái một đoàn binh lực, triệu khai tìm kiếm, nhưng cũng không phát hiện chút dấu vết, không hình không ảnh, đúng là như phim truyền hình mà.

Đoàn 358 ngậm bồ hòn, buồn bực không chịu được, Chu đội trưởng ở sở chỉ huy lâm thời nhìn không được chửi: “Mẹ nó, quỷ cũng phải có bóng dáng, mấy người này rốt cục là biên chế nào của quân xanh chứ?”

“Quỷ thì không có bóng dáng đâu”

Uông chính ủy nói: “Nhưng mà nửa đêm tập kích đoàn bộ ta, không thành công sẽ nhanh chóng rút ra khỏi khu canh gác, có thể nhanh chóng đến quỷ thần cũng khó lường thì chỉ có một”.

Chu đội trưởng ngăn ra: “Ông nói đội đặc công, mẹ nó, lại thua đàn bà”.

Uông chính ủy vội vàng thấp giọng ho khan một tiếng, Chu đội trưởng mới ý thức được bên cạnh là Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Văn đang đợi lệnh, cũng là đàn bà đó, vội vàng thu lại, mở miệng nói: “Cố Lăng Vi, cháu mang theo phân đội tăng cường, tìm mấy người có kỹ năng tốt tìm kiếm cho tôi, tôi không tin mười mấy người sống một chút cũng không có giấu vết, tôi đoán mấy nữ binh kia tập kích xa như vậy không có khả năng rút đi, chắc chắn đang trốn ở đâu đó chờ thời cơ hành động, đã kích quân ta mới là mục đích của họ, mặt khác nếu phát hiện hành tung của họ phải lập tức báo, không cần đánh trực diện, thực lực của mấy cô gái đó, hiện tại các cháu vẫn chưa phải đối thủ”.

Cố Lăng Vi không khỏi ngẩn ra, đội đặc công, đội trưởng Vu trước kia là bộ đội, là người đứng đầu của đội đặc chủng, nhớ đội trưởng Vu từng nói qua, thể lực của chị ở đội đặc công không đứng nổi hàng đầu, âm thầm kinh hãi, nhưng là cũng có điểm không phục, Hà Hiểu Văn nhìn thoáng qua, che giấu sắc mặt đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Uông chính ủy nói: “Lão Chu này ông không nên cổ vũ mấy đứa nó sao, nói gì mà nghiêm trọng thế, cô nhóc này bị đánh kích kiếp đảm thì làm gì được nữa”.

Chu đội trưởng ha ha cười: “Hai cô bé này cũng khá kiêu ngạo, cho nên cầu không bằng kích tướng, hơn nữa tôi cũng không khoa trương mà, ông quên nhiều năm trước diễn tập sao, tôi lúc ấy còn là một liên đoàn trưởng anh hùng, một đêm mà bị mấy nữ binh đó đạp dưới chân, đúng là tức mà, thua đàn bà, một đám sức như hổ báo, ai mà làm ấy cô đó nhớ thương đúng là không có phúc”.

Uông chính ủy ngăn ra: “Nếu vậy càng không hợp lý, Cố Lăng Vi nếu hăng say chống lại mấy người đó, lực lượng cách biệt thế không phải sẽ để cho đối phương quật ngã sao, phân đội điều tra còn có thể biểu hiện xuất sắc được sao, cứ như thế cũng không phải chuyện tốt với chúng ta”.

Chu đội trưởng cười ha hả: “Không nhất định như thế, ông xem cô nhóc kia huấn luyện chưa, tôi đã quan sát vài lần, cô nhóc đó đánh nhau không phải như chúng ta dạy, chắc chắn có người tài dạy riêng, lối đánh đó làm cho tôi nghĩ đến một đội ở quân khu Tây Tạng”.

Ánh mắt Ưng chính ủy nháy lên: “Ông nói đội trinh sát đặc biệt thần bí ở đó”.

Chu đội trưởng gật đầu: “Tôi cũng có đồng hương từng là thành viên trong đó, sau khi phục hương thì ở lại thị trấn của tôi, có lần về nhà tôi cùng anh ta uống rượu, xong thì so vài chiêu, mẹ nó, một chiêu của anh ta cũng khóa tôi được, lúc ấy tôi bị đả kích thật sự, bọn họ võ thuật động tác không cần đẹp, không theo sách vở, chỉ chú ý chế địch, so với đội đặc công đàn bà kia còn ác hơn, nếu chống lại một đội ngũ như thế tôi mới sợ, tôi thấy cách thức đánh nhau của Cổ Lăng Vi rất giống họ, không chỉ đánh nhau, kĩ xảo bắn cũng giống, ngoại trừ thiên phú ông thấy trường quân đội có thể dạy được không, cô nhóc đó có cái gì bên trong, nói thật tới hôm nay tôi cũng không hiểu hết”.

Nói xong cầm ly nước uống một ngụm mới tiếp tục nói: “Lần này chúng ta thử xem, xem cô nhóc rốt cục là đến đâu rồi, tôi đoán cho dù chạm phải nhau cũng không chắc có thể hại được cô nhóc đó, hướng hồ còn muốn lập công, nhất định sẽ cho chúng ta một điều bất ngờ”.

Cổ Lăng Vi dẫn mười ba đội viên theo dấu vết cực nhỏ đội đặc công để lại, lùng theo, nhưng mà được 30km thì đứt đoạn, Cổ Lăng Vi ra lệnh nghỉ ngơi 5 phút, ở chỗ các cô, nơi này đã ra khỏi phạm vi canh gác của đoàn 358, Hà Hiểu Vân cắn miếng bánh bích quy, đột nhiên nói: “Lăng Vi, cậu thấy kì lạ không, tới đây mấy người đó như bốc hơi ấy, điều đó cho thấy, họ đang ẩn núp ở vùng phụ cận, hơn nữa nơi này ngoài khu canh gác, xem ra đã thay đổi mục tiêu rồi”.

Cổ Lăng Vi ngẩn ra, mở bản đồ ra nghiên cứu cả buổi, mồ hôi lạnh túa ra, đây là phía tây đoàn 358 dừng chân, ở giữa ngọn núi nhỏ, chính là sở chỉ huy của hồng quân công nông, chính là chiêu dương đông kích tây của họ, mục đích không phải là đoàn 358 của họ mà là sở chỉ huy đối diện kia.

Cổ Lăng Vi suy nghĩ cẩn thận, vội báo cho đội trưởng suy nghĩ của cô, Chu đội trưởng vừa nghe đã gấp đến mức phóng hỏa, lớn tiếng chửi: “Mẹ nó, bọn đàn bà này đúng là gan không nhỏ, hóa ra là khiêu khích đoàn 358 chúng ta để theo dõi sư bộ”.

Vội vàng báo cho cấp trên, sau đó điều động Vương Đại Pháo hành quân gấp về hộ tổng sư bộ, diễn tập chỉ mới bắt đầu, sư bộ mà bị người ta hủy, hồng quân công nông bọn họ mặt mũi cũng mất hết.

Cổ Lăng Vi đoán không tồi, đáng tiếc tin này chậm một bước, sau khi nhận được tin tức, đội đặc công đã hủy sư bộ tác chiến rồi nghênh ngang rời đi, nhóm thủ trưởng lúc ấy đều ở đoàn 359 nếu không hồng quân công nông trận này đại bại, quả thực là một cái tát trên mặt hồng quân công nông, nười ta thần không biết quỷ không hay thế nào lại đánh được cả sư bộ, thế mà đoàn của người ta một cộng lõng cũng chưa thấy, đúng là hoang đường cực điểm.

Sư trưởng giận dữ, Chu đội trưởng và hai đội trưởng khác cũng bị kêu đi, tập trung một lượt, khi trở về Chu đội trưởng mặt đen như nhọ nồi, không chỉ thế, mấy ngày nay, đội đặc công không ngừng quấy rối hồng quân công nông, hôm nay đánh xe cấp lương thực, mai đánh vài lính gác, cơ bản là khó lòng phòng bị.

Cả hồng quân công nông bị quấy rầy đến trông gà hóa cuốc, thần kinh hỗn loạn, thủ trưởng cấp trên thì nóng nảy, hạ lệnh buộc phải hòa nhau, bằng không sau này không chỉ huy được ai nữa hết.

Chỉ là hòa như thế nào, có một đường mà thôi, vừa phòng thủ vừa tiến công, điều động binh đi tập kích quân đối phương, gây ông đập lưng ông, đương nhiên phòng thủ vẫn phải kiên trì tiếp tục, nếu không sẽ tan tác hoàn toàn.

Bởi vậy nhiệm vụ của Cổ Lăng Vi là mang theo 12 người lính của mình trà trộn vào khu vực phòng thủ của quân xanh, đêm sẩm tối, 13 người nằm thấp trên cỏ, vẫn không nhúc nhích, chờ đến khi đêm đen mới hành động, đáng tiếc họ đánh giá sai khả năng trinh sát của đội đặc công, khi các cô tiếp cận khu vực phòng thủ của quân lam cũng là vào ánh mắt của đội đặc công đang ẩn nấp ở trạm canh gác.

Tới lúc trời đen thui, Cổ Lăng Vi mang theo 13 người tiến vào khu vực phòng thủ của quân xanh, bí mật đi trước, mới vừa thấy được doanh trại, từ bụi cỏ bên cạnh đã nhảy ra mấy bóng đen, nhanh chóng lên đến mười mấy người, Cổ Lăng Vi hoảng sợ, bỗng nhiên biết được mình bị lừa, đã lơ lửng khu đóng giữ, chắc ở đây cũng có các thiết bị trinh sát nhận diện nhiệt năng, đúng là tương kế tựu kế.

Mấy người cho tới nay cũng chưa thử diễn tập chân chính, nhìn mấy bóng đen phản ứng đầu tiên là ngay người vài giây, tiếp theo là bùm bùm tiếng súng vang lên, Cổ Lăng Vi phản ứng kịp, vội tránh vào tảng đá

bên cạnh né khỏi bị thương, thân ảnh vụt mất lọt vào khu rừng bên cạnh. Hà Hiểu Vân Trương Lệ Hồng và Cố Lăng Vi phối hợp nhiều năm, đương nhiên có ăn ý, may mắn không bỏ mình, đi theo Cố Lăng Vi vọt vào khu rừng, đội đặc công không nghĩ chỉ ba cô nhóc không có kinh nghiệm động tác bỏ chạy lại lưu loát như thế, ba đội viên đội đặc công trực tiếp đuổi theo. Đến mười người bỏ mạng sẽ bị ghi chép lại phiên hiệu, diên tập xong sẽ thống kê thương vong, Trần Thụ Hoa tò mò nhìn bản ghi chép: “Các chị là đội đặc công sao, nghe nói các chị được tăng cấp rất dễ, có phải không?”

Nữ binh đang ghi nờ nụ cười, nhìn cô một cái nói: “Cô tên là gì, vừa rồi ba người chạy đi là ai?”

Trần Thụ Hoa cũng không ngốc, ha ha cười: “Em dù sao cũng hi sinh nói cho các chị cũng không sao, em tên là Trần Thụ Hoa, về ba người kia, nếu các chị có bản lĩnh bắt được chẳng phải sẽ biết sao, nhưng mà em thấy các chị tuy là đặc công nhưng cũng không am hiểu về đội điều tra bọn em lắm. hahaha”.

Người dẫn đầu cười: “Cô nhóc ngông cuồng quá, không ngại nói ấy chứ, ba người kia không đến hừng đông sẽ tới làm bạn với các em, kiên nhẫn chờ xem”.

Trần Thụ Hoa hừ một tiếng, bĩu môi. Đội đặc công đem giao các cô cho xe của quân xanh, cũng không thêm để ý lời của Trần Thụ Hoa, hơn nữa Chu đội trưởng hình như sai lầm rồi, nhìn mấy đội viên không có sức chiến đấu này, đội đặc công khinh thường quá, tuy không phải là thành viên đặc công, nhưng mà làm đội dự bị cũng quá kém rồi, phản ứng chậm, não không linh hoạt, quan sát tệ, nếu là lính như thế muốn vào đội đặc công đúng là không có cửa đâu.

Người dẫn đầu không phải ai khác, chính là người phụ trách tổng hành động của đội đặc công phó đội trưởng Tào Tú Hà. Còn về ba người Cố Lăng Vi Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân sau khi trốn xong, lại phát hiện dù trốn thế nào cũng không thoát khỏi sự truy lùng của đối phương, giống như hình với bóng, ba người mẹ mỗi cuối cùng chỉ còn một khoảng cách ngắn, tránh mặt sau tảng đá lớn, tựa vào cùng nhau thở dốc, Hà Hiểu Vân nói: “Không ổn rồi, theo bản đồ phía sau cũng ta là vực sâu, phía trước là quân xanh, muốn chạy đi đúng là quá khó”.

Trương Lệ Hồng cảnh giác nhìn phía sau thấy ba thân ảnh đang đến, vội nói: “Lăng VI, các cậu đến đây, có ba người, không thì chúng ta liều mạng được, ba đối ba, chúng ta không nhất định thua đâu, dù là thua cũng phải kéo thêm ba người đặc công này, coi như lập công”.

Cố Lăng Vi cắn răng gạt đầu, giờ cũng chỉ có thể như thế, ba người nhanh chóng tản ra, đợi cho ba người đặc công vừa đến vùng phụ cận liền xông ra ngoài, bắt đầu vật lộn, ba đặc công hiển nhiên không ngờ tới mấy cô nhóc này dám chống lại trực diện, cũng bội phục vài phần, ít nhất được cái dũng cảm.

Ba người thì Hà Hiểu Vân kỹ thuật đánh nhau kém nhất, mà thực lực đối phương không cần nói cũng biết, Cố Lăng Vi không có thời gian suy nghĩ, xông lên tung đòn, dù sao cũng phải tranh thủ thời gian đánh bại đối phương, chống lại Cố Lăng Vi chính là cao thủ đặc công đánh nhau kịch liệt Lưu Ngọc Linh, cho nên với kỹ thuật của mình cũng tự tin có thừa.

Mang theo tâm lý khinh địch, cô nhóc kia và cô thực lực chắc kém xa nhau, ra tay chỉ làm đau tay thôi, ai ngờ Cố Lăng Vi lấy được cơ hội, một chân đá thẳng vào đùi địch, Lưu Ngọc Linh chân khuỵu xuống, bị tay trái của Cố Lăng Vi đánh mạnh lên vai, tay phải rút súng lục bắn, sau đó ấn một chấm lên đầu cho thấy Lưu Ngọc Linh đã hi sinh.

Lưu Ngọc Linh cũng không chống lại, ngồi bên nhìn Cố Lăng Vi đánh tiếp đặc công bên cạnh, Hà Hiểu Vân tưởng mình sắp xong rồi, nhìn sang thấy đầu Lưu Ngọc Linh có chấm, lại khơi dậy ý chí chiến đấu, miễn cưỡng chống đỡ một lát, Cố Lăng Vi nhảy vào trợ giúp, mấy chiêu đã bẻ được khuỷu tay địch, quăng đối phương ra sau, Hà Hiểu Vân rút súng tiến lên, phối hợp ăn ý. Ba đối ba, đội viên đội đặc công hi sinh anh dũng, đánh số xong, ba người mới ngồi xuống đất, ba người Lưu Ngọc Linh nhìn mấy cô nhóc này, không nghĩ thế nào lại thua. Lưu Ngọc Linh lướt qua Cố Lăng Vi nói: “Em tên là gì?”

Trương Lệ Hồng dào dạt đắc ý nói: “Đây là đội trưởng đội tăng cường Cố Lăng Vi của chúng tôi, lợi hại không, đội đặc công các chị cũng không thần thánh như lời đồn”.

Ba đặc công sắc mặt cứng đờ, người vừa vật lộn với Trương Lệ Hồng mở miệng nói: “Thôi đi, không phải cái người gọi là Cố Lăng Vi này hỗ trợ thì em đã thua trong tay tôi rồi, không có cửa đâu”.

Cố Lăng Vi lại khách khí nói: “Bọn em là lính thông tin bình thường, lần này làm nhiệm vụ, các chị thông cảm”.

“Lính thông tin?”

Lưu Ngọc Linh thầm nghĩ lẽ ai chứ, lính thông tin mà thân thủ thế này đội đặc công bọn cô giải tán lâu rồi. Hà Hiểu Vân nói: “Lăng Vi cậu khách khí làm gì, các chị ấy tấn công hồng quân công nông bọn mình không hạ thủ lưu tình tí nào”

Lưu Ngọc Linh cười, ánh mắt nheo lại: “Tôi có thể biết mấy đứa tính bước tiếp theo sẽ làm gì không?” Cố Lăng Vi nháy mắt nghịch ngợm nói: “Tạm thời giữ bí mật, nhưng mà các chị đã hi sinh, hi vọng các chị không trái với quy tắc diễn tập, gặp lại sau”.

Nói xong ba người chạy về phía trước, Lưu Ngọc Linh không khỏi trầm tư, đội viên bên cạnh thở dài nói: “Chúng ta mặt mũi mất hết rồi, thua ba con nhóc về đội sẽ bị cười nhạo ra sao đây”.

Lưu Ngọc Linh lắc đầu nói: “Thua bởi cô bé tên Cố Lăng Vi kia cũng không oan, chỉ là tôi có chút khinh địch lúc đánh, không ngờ cô nhóc này lại có kĩ xảo đến thế, không biết là học từ đâu ra, hơn nữa quan trọng nhất là phương hướng mấy đứa này, trực tiếp vào trung tâm quân xanh, nếu trà trộn vào được không biết hậu quả sẽ ra sao đâu”.

Ba người Cố Lăng Vi thoát khỏi miệng hổ, vừa ra khỏi rừng thấy quân doanh của quân xanh dưới chân núi, không khỏi ngẩn người, Hà Hiểu Vân nói: “Lăng Vi, không phải hậu phương quân xanh lớn nhường này chứ?”

56. Chương 56: Diễn Tập Thực Chiến 3

Trời tờ mờ sáng, một buổi tối mệt mỏi hành quân, hơn nữa lại còn vật lộn với ba vị đặc công, các cô cũng đã tiêu hao hơn nửa thể lực rồi, lại không được ăn uống, giờ vừa đói vừa khát lại lạnh nữa, ba người trốn ở lưng chừng núi không dễ thò đầu ra, phía dưới là nơi đóng quân của quân xanh, xe tăng và xe bồn giấu trong bụi cỏ vẫn có thể nhìn ra, đây chính là khu vực trung tâm, lực lượng canh gác nhất định không hề lơ đãng. Ba người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Hà Hiểu Vân dựa vào tảng đá, đáng thương nói: “Lăng Vi, mình đói, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ đói tới khó chịu như thế, giờ mà thấy một con gà mình cũng nhìn ra còn phượng rồi đó”.

Hà Hiểu Vân vô lực nói, tiếc gói bánh bích qui, khi đánh nhau không biết rơi ở đâu rồi, Cố Lăng Vi lắc lắc bình nước còn một ít, ba người đồng loạt hết lên, Trương Lệ Hồng thở dài nói: “Chúng ta không phải đều vượt qua Cam Lĩnh rồi sao”.

Cố Lăng Vi bật cười: “Vượt Cam Lĩnh các đồng chí còn phải uống nước tiểu, chúng ta chưa đạt tới loại trình độ này đâu”.

Hà Hiểu Vân chép miệng nói: “Lăng Vi chúng ta lui về không được, trời đã sáng, ba đặc công kia không về khẳng định họ biết chúng ta đã chạy, nơi này là địa bàn quân xanh, người ta chỉ cần thả lưới bắt ba ba dễ như trở bàn tay, mình không muốn làm tù binh, hơn nữa quan trọng là,... mình đói chịu không nổi rồi”.

Cố Lăng Vi nghĩ nghĩ đột nhiên mắt sáng lên, lấy ba khăn tay của ba đặc công kia, màu xanh là của quân xanh, ném cho hai cô hai cái nói: “Chúng ta thoải mái xuống, ăn no đã rồi nghĩ tiếp, tìm cơ hội quay về Hồng Quân của chúng ta phòng thủ”.

Trương Lệ Hồng Hà Hiểu Vân đều vui vẻ, đúng vậy! Chúng ta và quân xanh chỉ khác nhau khăn tay thôi, chỉ cần đổi băng trên tay, ai biết chúng ta là Hồng Quân hay quân xanh chứ.

Trương Lệ Hồng hơi chần chừ nói: “Đây là trái với quy tắc diễn tập đó”.

“Rầm nó”.

Hà Hiểu Vân tức giận nói tục: “Bọn họ quân xanh đã sớm phá vỡ quy tắc diễn tập rồi, vừa rồi chỉ là giai đoạn chuẩn bị, đội mình trận địa bị đặc công đánh bất ngờ kia, Vương Đại Pháo nói rất đúng, đó chính là lấy mạnh hiếp yếu, không đúng với diễn tập, chúng ta mà thắng thì so với việc địa cầu bị hủy diệt còn dễ

tin hơn, đường nào cũng thua, mình cứ trà trộn vào đó, đến khi xử phạt, giam bắt gì tùy họ, ít nhất mình còn khỏe”.

Cố Lăng Vi cười giảo hoạt: “Sư trưởng cường điệu nói, lấy thực chiến làm cơ sở, nào có cái quy tắc gì, đến lúc đó chúng ta cứ sống chết bám cái câu này, muốn xử cũng không dễ đâu, ít nhất còn phải để chúng ta tâm phục khẩu phục”.

Ba người thương lượng xong thay bằng tay quân xanh, xuống núi, tránh thoát khỏi trạm canh gác, trực tiếp vào thôn, ba người tuy đã làm công tác tư tưởng, nhưng mà dù sao trong lòng vẫn run, không dám thông dong đi, tìm cả nửa ngày mới thấy quầy bán đồ vật, chắc trong lúc diễn tập không ít lính đến mua mì ăn liền và chân giò hun khói, bác gái bán quà thuận thực đưa cho họ mì ăn liền, còn tặng thêm nước nóng, cực kì hiếu khách.

Ba người ăn no mới cảm thấy được sống dậy, bác gái đối với các cô tốt lắm, hơn nữa thấy Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân xinh đẹp hiếm gặp, nói như người nhà: “Các cháu là lính thông tin phải không?”

Trương Lệ Hồng vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, bác gái, bọn cháu thấy cơm khó ăn quá”.

Bác gái cười ha hả: “Các cháu mảnh mai yếu đuối như thế, tham gia quân ngũ làm gì cho khổ...”

Trương Lệ Hồng cùng bác nói đông nói tây cả buổi, lấy được một số tin hữu dụng, đây quả nhiên là trận doanh chủ lực của quân xanh, phía đông trong bụi cỏ là xe bồn, phía sau là cỏ khô, Cố Lăng Vi đưa lựu đạn diễn tập cho hai người, trái phải chúng ta mỗi người ném một quả rồi nhanh chóng rời đi.

Trương Lệ Hồng nói: “Phía tây chính là nơi chủ đạo của quân xanh, chúng ta nên tới hướng đông, sau đó mới có thể nhanh chóng trở về Hồng Quân phòng thủ được”.

Hà Hiểu Vân trắng mắt liếc cô một cái: “Cậu ngốc à, chúng ta ném xe bồn người ta, quân xanh nhất định sẽ đề phòng, người ta sẽ truy theo hướng Hồng Quân, chúng ta phải đi hướng ngược lại, tranh thủ thời gian mà trốn, thế mới an toàn”.

Cố Lăng Vi dặn dò: “Nhớ kĩ, dù xe bồn cháy hay không chúng ta cũng phải chạy, nếu không sẽ bị bắt đó”.

Ba người bí mật rời đi, tới gần khu vực giấu xe bồn, tính toán thời gian, lựu đạn trong tay đồng loạt ném ra, vài tên trạm canh gác không hiểu sao lựu đạn từ đâu đột nhiên bay ra, trợn mắt há hốc mồm, oanh ba tiếng nổ, vội ho to: “Quân Hồng Quân đánh lên”.

Không cần anh ta hét, tiếng nổ lớn như thế đã sớm kinh động khu vực phòng thủ, ba người Cố Lăng Vi bí mật chạy vào rừng núi phía tây, vùng rừng núi cây cối nhiều lần trốn rất tốt, ba người nhanh chóng mất dạng.

Nơi này chính là nơi đóng của binh đoàn thiết giáp, đội trưởng họ Lý vì bộ dạng hơi đen giống Hắc Lý Quỷ trong truyện Thủy Hử nên cũng được biệt hiệu là Hắc Lí Quỷ, ở quân khu thành phố B có danh là nóng nảy, là thuộc hạ yêu quý của Phương sư trưởng, tự mình mang quân đi, cũng cương quyết bất tuân y như sư trưởng vậy, cũng là chiến hữu với Chu đội trưởng đoàn 358 năm xưa.

Vốn lần này diễn tập đã chắc quân xanh sẽ thắng, dù sao thực lực cách nhau trên mặt thủ trưởng cũng sớm vui tươi rồi, chỉ là muốn thông qua diễn tập cho binh lính được huấn luyện thêm, chiến tranh truyền thống đã hết thời, giờ là thời đại chiến tranh hiện đại, không chỉ vũ khí tiên tiến và kĩ năng binh lính, mà còn phải cần tin tức điện tử, đội đặc chủng, tất cả hiệp đồng tác chiến, cái bảo thủ sẽ bị đào thải.

Cho nên việc Hồng Quân thất bại chính là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi, tốt nhất là thua không quá khó xem, lúc bắt đầu đặc công quân xanh liên tiếp quấy rối Hồng Quân, thu được thành quả, thủ trưởng quân lam đoán Hồng Quân đã là ốc không mang nổi mình rồi, không thể phản kích được. Chỉ là hiện tại ngay trong trung tâm đóng giữ của họ, đột nhiên bị Hồng Quân đánh lên xe bồn, tổn thất lớn, đoàn xe thiết giáp thế là chết hoàn toàn, đối với đoàn thiết giáp mà nói, tuy không phải trí mạng nhưng là cái tát vang dội cực kì khó coi, Lý đội trưởng lớn tiếng chửi bới: “Là ai làm, mẹ nó giờ các cậu còn không biết, các doanh trưởng các cậu bắt bài quá nhỉ, cừ thật, nổ xe bồn của chúng ta, còn không biết là ai, các cậu mẹ nó hủy hết sĩ diện quân xanh, Trương doanh trưởng, cậu trình sát làm ăn kiểu gì không biết, mỗi ngày chỉ biết ôm gối ngủ thôi sao, nói đi? Cảnh vệ canh gác, trạm canh gác di động, ẩn nấp canh gác, mẹ nó điếc hết phải không, ông thấy mấy người làm doanh trưởng chán rồi nhĩ”.

Phía dưới mấy doanh trường sắc mặt đỏ bừng, nhưng mà ai cũng không phải bác được, bên cạnh Đoàn chính ủy nói: “Không phải lúc này có hai trạm canh gác di động bên kia sao?”

Trương doanh trưởng buồn bực nói: “Giám sát viên nói khoảng cách của bọn họ cách xe bồn không đến mười thước, như muốn bỏ mình, cho nên,... nhưng mà tôi muốn hỏi một chút, hai người lính kia nói từ xa nhìn hình như là ba nữ binh...”

“Vô nghĩa”.

Lý đội trưởng vắt mũ trên bàn: “Mẹ nó nữ binh cái gì, nếu có thể là nữ binh, cũng phải là thành viên đội đặc công bên này, bên Hồng Quân chẳng qua là lính thông tin, tôi không tin có bản lĩnh nấp vào trung tâm khu phòng thủ của ta”.

Lính cần vụ nơm nớp lo sợ tiến vào nói: “Báo cáo đội trưởng, đội trưởng Tào đội đặc công đến”.

Lý đội trưởng không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ mấy bà cô này bình thường kiêu ngạo không bì kịp, dù có hợp tác cũng không thêm liếc mắt nhìn họ một cái, giờ đội trưởng tự mình tới đúng là mới mẻ.

Tào Tú Hà bước vào đoàn bộ nhìn xung quanh liền hiểu ra vài phần, nói: “Lý đội trưởng, tôi nhận được tin liền tới đây, ba cô nhóc đó giờ chạy đi đâu”.

Lý đội trưởng sửng sốt: “Ba cô nhóc, ba cô nhóc gì?”

Tào Tú Hà châm chọc liếc mắt nhìn: “Chính là ba người ném nổ xem bồn của các anh, chạy đâu rồi?”

Lý đội trưởng nói: “Cái gì, mẹ nó đúng là đàn bà”.

Tào Tú Hà trừng mắt liếc hẩn một cái, thầm nghĩ, đàn bà thì sao, cũng tiến vào khu phòng thủ tự tại như ở nhà đó, Ngô chính ủy bên cạnh vội khách khí nói: “Tào đội trưởng mời ngồi, Tiểu Triệu đưa nước cho đội trưởng”.

Lính cần vụ vội trốn ra ngoài, Tào Tú Hà phát tay: “Không cần, ở bàn doanh của các anh, xe bồn bị đánh mà không ai phát hiện được à?”

Cô nâng hàm chất vấn, làm ột đồng đàn ông con trai càng xấu hổ, Lý đội trưởng nghiêm mặt không nói một lời, Ngô chính ủy nói: “Chúng tôi đã phái một đoàn trinh sát, dọc theo lối đến Hồng Quân tìm rồi, cũng báo với các trạm canh gác bên đường, nhất định phải tìm ra phần tử quấy rối”.

Tào Tú Hà không khỏi bật cười, không chút khách khí nói: “Các anh nghĩ đơn giản thế sao, ba cô nhóc kia các anh nghĩ là lính thông tin à, ba người cao thủ đánh nhau của tôi còn bị họ quật ngã đó, là người đoàn 358, đội điều tra đặc biệt, kỹ năng tác chiến đều được đội viên đội đặc công xưa kia Vu đội trưởng huấn luyện, hơn nữa xử lý linh hoạt, phối hợp ăn ý, một đoàn của các anh cũng không tìm đúng phương hướng rồi, một con chuột cũng không mò được đâu”.

Lời nói đầy sắc nhọn của Tào Tú Hà làm mười mấy lão gia trong phòng nghiêng răng kèn kẹt, Lý đội trưởng muốn bốc hỏa, nhưng lại không phản bác được câu nào, Tào Tú Hà căn bản không thèm để ý đến biểu tình muốn ăn thịt của họ, tiếp tục nói: “Ba cô nhóc đó nếu dám lẩn vào khu phòng thủ, còn đánh xe bồn, đương nhiên đã sớm tính đường quay về, nếu tôi đoán, họ không quay về hướng hồng quân mà phải đi hướng ngược lại, chạy sâu vào khu vực địch mới càng an toàn”.

Lý đội trưởng toát mồ hôi: “Ý của cô mấy con nhóc đó chạy về hướng tây, đến sư bộ của quân xanh chúng ta”.

Tào Tú Hà trầm tư một lát: “Tôi đoán các cô đó không biết đó là sư bộ của chúng ta, chỉ là vừa đi vừa quấy rối, mặt quân xanh chúng ta cũng không còn”.

Đang nói một lính trinh sát tiến vào báo cáo, sáng nay năm giờ một bác gái thôn tây đã gặp ba nữ binh đến ăn mì, còn mua không ít bánh bích quy và nước khoáng”.

Tào Tú Hà và Lý đội trưởng vừa nghe có manh mối vội mời bác gái vào đoàn bộ, bác cũng không sợ hãi, dù sao hằng năm đều có diễn tập, cũng tiếp xúc qua, Ngô chính ủy nhiệt tình đưa nước cho bác: “Bác miêu tả cho chúng cháu bộ dạng ba nữ binh kia đi ạ”.

Bác gác vui vẻ: “Ai, ba cô gái đó động lòng người lắm, có hai cô nhỉnh hơn cô kia một chút bộ dạng y như diễn viên trên TV , như tranh vẽ, mắt liêu mày ngài...”

Bác gái miêu tả bên ngoài, căn bản một chút hỗ trợ cũng không có, sau đó đã bị khách khí trả về, Lý đội trưởng vội vàng điều động đoàn trinh sát trở về sư bộ, tránh ba con nhóc to gan kia náo loạn, phải thu thập cho tốt.

Tào Tú Hà thật ra lại âm thầm vui vẻ, thầm nghĩ đội điều tra này cũng không phải của thừa, ít nhất còn có ba đứa có bản lĩnh thực sự, nhưng cũng đánh giá một phen, tự mình mang theo quân theo hướng tây truy đuổi. Đáng tiếc, ba cô nhóc này lại cực kì che giấu được tung tích, không hề có quy luật lúc đông lúc tây.

Đuổi được 30km thì hoàn toàn mất dấu, Tào Tú Hà không khỏi nhìn trời mà cười, ba cô nhóc này cũng có ý tứ thật. Ba người Cổ Lăng Vi dù sao cũng không phải làm bằng sắt, liên tiếp hai ngày hai đêm không chợp mắt, sớm xuống sức rồi, chỉ là không dám dừng lại nghỉ ngơi, bởi vì ở giữa tổ ong vô vẽ, nếu mà dừng thì không sống nổi, cho nên phải gắng kiên trì, qua hết dãy núi phía tây vừa lúc thấy chiếc xe tải lớn đi qua. Ba người lặng lẽ leo lên phía sau xe, đây là một xe chở táo, nhìn mấy sọt táo đến chảy nước miếng, ba người nhìn nhau rút cuộc không kìm được cơn khát đã chiến thắng kỉ cương bộ đội, lấy vài quả ăn, táo giòn mọng nước, ba người cảm thấy còn ngon hơn thịt rất nhiều. Một người ăn đến mấy quả, xem như giải quyết được no cái bụng, phía trước đi ra khu bình nguyên, ba người vội vàng nhả xuống xe, chui vào bì rừng lấy bản đồ ra, cẩn thận xem xét, hình như đã không còn là khu vực phòng thủ của quân xanh rồi, cách quốc lộ không quá xa, một bên là nguy hiểm, một bên là quốc lộ, xe cộ nhiều. Ba người ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức, dù sao ban ngày nguy hiểm cực kì lớn, cũng qua thời gian lâu như thế, quân xanh chắc đã sớm dò ra hướng đi của họ rồi. Ba người quá mệt mỏi, bất tri bất giác thế mà ngủ luôn, tỉnh lại đã là buổi tối , Cổ Lăng Vi nhìn trời vội vàng lay tỉnh Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng, nghỉ ngơi xong ai cũng khôi phục được thể lực, bàn bạc sơ sơ rồi dọc theo đường núi về phía nam. Đi được ba dặm lại thấy một thôn nhỏ bên cạnh khe núi, ban đêm thôn nhỏ cực kì yên tĩnh, ba người cảnh giác nhìn không phát hiện ra cảnh vệ canh gác hay là trạm canh gác di động mới vụng trộm tiến vào. Mới lướt qua đầu thôn là một khu nhà lớn, bỗng nhiên thoát ra hai thân ảnh, “đừng nhúc nhích” kèm theo nòng súng lạnh lẽo trên đỉnh đầu

57. Chương 57: Diễn Tập Thực Chiến 4

Cổ Lăng Vi lạnh người, nghĩ thầm, xong rồi, lần này mất hết mặt mũi, bị người ta bắt sống rồi, vừa mới nghĩ tới đó cơ thể đột nhiên bị Trương Lệ Hồng bên cạnh đẩy mạnh một cái, ba tiếng súng vang lên, trong đêm yên tĩnh đúng là kinh động, trên đầu Trương Lệ Hồng tỏa ra khói đặc, Cổ Lăng Vi biết Trương Lệ Hồng đã anh dũng hi sinh chính mình, để cô tranh thủ thoát thân.

Không cần nghĩ thêm gì nữa, cô vụt nhanh chạy trốn, bị đối phương phía sau quần lấy, nâng tay đánh vào gáy, đối phương hiển nhiên không ngờ thân thủ Cổ Lăng Vi lại lợi hại như thế, súng trên tay rơi xuống đất, người ngất đi, đồng thời Cổ Lăng Vi nhanh chóng cầm súng quát lớn: “Không được nhúc nhích, thả súng xuống, đưa tay lên đầu”.

Tào Thu Hà âm thầm kêu khổ, sớm biết thế sẽ không cần bắt sống, trực tiếp bắn một phát bót việc, chỉ vì cô vẫn coi thường mấy cô nhóc này, không ngờ ngoài kĩ năng đánh nhau phối hợp cũng ăn ý đến thế, biết vào thời khắc mấu chốt hi sinh cái tôi để bảo toàn thực lực, Tào Tú Hà cân nhắc, hai chọi một, mình và người đồng đội đã hôn mê bất tỉnh rồi. Cô nhóc kia ra tay cũng khôn khéo thật, một chuỗi động tác, cô thậm chí còn không nhìn rõ, ngắn ngủi vài giây, tình thế đã chuyển biến lớn, nhưng mà cô cũng không giây dụa nhiều, vui vẻ nhấc tay đầu hàng, bởi vì cô biết hai cô nhóc này cũng chạy không được, tiếng súng vang lên, đừng nói là bộ phận quân xanh ở trong thôn, vùng phụ cận cũng sẽ nhanh chóng chạy tới.

Cổ Lăng Vi mồ hôi toát ra, nhìn Hà Hiểu Vân một cái, Hà Hiểu Vân trực tiếp lấy khẩu súng lục trên người Tào Tú Hà, nhanh chóng tới tựa lưng vào Cổ Lăng Vi, Cổ Lăng Vi hô một tiếng, hai người cùng mặc kệ Tào Tú Hà một trái một phải trốn đi, Tào Tú Hà nhấc súng lên nhắm vào hướng Cổ Lăng Vi, nhưng cô nhóc này cũng thần kì thật, kiểu chạy trốn này nếu bắn cũng chỉ là điểm mù, nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Đợi cho lúc đội viên khác của đội đặc công đến, Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân đã thoát rồi, trên mặt đất còn Trương Lệ Hồng đang cười ha hả đầy đắc ý, và đội viên đội đặc công đang ngất xỉu, còn Tào Tú Hà thở hổn hển, cô lần này thấy rõ rồi, thân thủ của Cổ Lăng Vi khiến cô bất ngờ rất lớn, hơn nữa tư thế dùng

súng một tay kia, nhanh chóng lưu loát, có vẻ là cao thủ dùng súng, cho nên vừa rồi cô không dám động, trực giác cho cô biết, chỉ cần động, Cố Lăng Vi sẽ không khách khí mà bắn cô đầu.

Tào Tú Hà cân nhắc, bắt đầu phân công lần nữa, sáu người chia làm hai tổ, một tổ bốn người tìm Cố Lăng Vi, tổ hai người tìm Hà Hiểu Vân, dặn dò kĩ bốn người tìm Cố Lăng Vi, chỉ cần thấy bóng lập tức đánh gục, không được để cô nhóc thoát, cũng không cần bắt sống, bởi vì thân thủ của Cố Lăng Vi, Tào Tú Hà cũng không sờ được. Còn phương hướng mà cô trốn, đúng là hướng của tổng chỉ huy quân xanh, nếu cô nhóc đó chó cùng rứt giậu, trực tiếp quấy rối bộ chỉ huy, đội trưởng cô cũng chịu không nổi.

Tào Tú Hà nhìn Trương Lệ Hồng đang ngồi nghỉ ngơi dưới đất, cầm chứng nhận sĩ quan của cô nhìn rồi nói: “Cô là Trương Lệ Hồng?”

Trương Lệ Hồng gật đầu. “Vừa rồi cô có cơ hội chạy trước, tự nhiên giúp người khác làm gì, mình là nhận kết cục bị giết”.

Tào Tú Hà thâm trầm hỏi. Trương Lệ Hồng trợn ngược mắt: “Cô nghĩ tôi là ngốc à, không có Cố Lăng Vi tôi và Hiểu Vân cũng không chạy được, nhưng Lăng VI thì không thể, tự chạy có khi còn có thể làm náo loạn quân xanh các cô, dù sao tôi cũng mệt rồi, muốn ngủ, bị giết đúng là hợp ý tôi, mệt chết rồi, mà dù sao hiện tại tôi cũng là người chết, không phải tù binh, không có quyền thăm vấn đâu”.

Nói xong còn làm bộ lộn chết không sợ nước sôi nằm trên đất nghỉ ngơi, mấy đội viên phía sau Tào Tú Hà tức điên rồ, hận không thể lập tức lấp luôn Trương Lệ Hồng, phía sau một đội viên vóc dáng khá thấp hầm hừ nói: “Các cô cũng xấu lắm, lấy hiệu của quân xanh mà lên vào trong quân chúng tôi, là trái với quy tắc diễn tập”.

Trương Lệ Hồng vừa nghe, không thêm giả chết nữa: “Cái gì, bọn tôi xấu, trái quy tắc diễn tập, các cô lúc đang giai đoạn chuẩn bị thì đánh bất ngờ, chẳng lẽ hợp quy tắc”.

Đối phương không ngờ người thành thật như Trương Lệ Hồng lại có miệng lưỡi sắc bén đến thế, không khỏi đen mặt cãi lại: “Thủ trưởng nói lấy thực chiến làm cơ sở”.

Trương Lệ Hồng cười ha hả vỗ đùi nói: “Đúng vậy cho nên chúng tôi cũng phù hợp với quy tắc thực chiến đó”.

Ở đây Trương Lệ Hồng ngồi khẩu chiến làm mấy đội viên tức giận tới mức hận không thể đem cô đi tế lễ, Cố Lăng Vi lại đang hốt hoảng chạy tránh tập kích bất ngờ, nhưng đột nhiên cô có linh cảm, vùng triển núi bên cạnh kì lạ.

Ngọn núi này có nhiều hang bí mật, tìm một cái hang rồi trốn vào, bốn đội viên đặc công đuổi tới chỗ rẽ, bốn người tách thành hai tổ, một tổ đuổi theo, một tổ đi dọc theo núi, thấy hang ở đây không ít, lục soát là không thể, Cố Lăng Vi cực bọn họ không thể tìm được cô, mà có tìm được hai người cũng dễ đối phó hơn bốn người nhiều. Hai đặc công tìm một lượt, khó khăn lắm mới thấy miệng động Cố Lăng Vi đang nấp, một người nói: “Này, Vương Đình, cậu ở đây, xem có cô ta không”.

Wang Ding đi qua, đường dốc, lùm cây cao nửa người, nhìn kĩ có dấu vết bị đập ngã, hướng nam, xong mới gật đầu nói: “Cô nhóc này tinh đấy, ở đây lại thay đổi phương hướng, chạy phía nam, bên kia là nơi dừng chân của đoàn pháo binh, không được, nó mà lại phá thêm mấy xe bôn, mặt mũi quân ta cũng mất hết, mau, tìm hướng này”.

Mãi đến khi tiếng hai người biến mất dần, Cố Lăng Vi mới dựa vào tảng đá ngồi xuống, hít thở nhẹ nhàng, vừa rồi tìm một khối đá lớn xóa dấu vết, Cố Lăng Vi nghỉ ngơi một lát, vừa ăn bánh bích quy uống nước, rồi chui ra khỏi cửa hang nhỏ hẹp, đi theo đường cũ. Thôn vẫn như trước, bên ngoài nhìn vào cực kì tịch mịch, Cố Lăng Vi cẩn thận vào thôn, nhìn đánh dấu mới biết đây là bệnh viện chiến địa, thường thì nơi này phải được nguy trang tốt, nhưng đối phương có vẻ xem nhẹ, cho nên hầu như không hề đề phòng, bỗng nhiên có tiếng bước chân từ xa tới, trong đêm tĩnh lặng cực kì rõ ràng.

Cố Lăng Vi hoảng sợ hai tay nhanh chóng leo lên nhảy vào đại viện bên cạnh, trong bức tường thẳng đứng ngổn ngang chồng chất bã ngô, đúng lúc là nơi ẩn nấp tốt, Cố Lăng Vi chui vào trong nghe tiếng bước chân thật gần, tiếng nói rõ ràng là hai nữ binh, có lẽ là quân y hoặc hộ sĩ.

“Này hơn nửa đêm mà còn phải tuần tra, mệt quá”.

Một người bắt mắt cầu nhàu, người bên cạnh giọng trầm thấp nói: “Cậu không nghe nói sao, vừa rồi có lính điều tra của Hồng quân đánh lén, đánh hôn mê một thành viên đội đặc công, rồi chia hai hướng chạy, quân xanh chúng ta giờ trông gà hóa cuốc rồi, mình mới chạy ra từ đây, không lẽ chạy về lại đây sao, cũng không phải đũa ngọc”.

Nữ binh bên cạnh hưng phấn nói: “Nếu về mà gặp mình, mình sẽ thả đi, đúng là nữ binh cũng không hề thua kém mà, ai dám nói nữ không bằng nam chứ, lúc trước sớm biết mình sẽ không vào quân y, thì thẳng vào trường quân đội, cùng đánh giã với bọn con trai, uy phong quá”.

“Cậu thôi đi, nhìn người cậu, cứu người là tốt rồi, nữ binh là người bình thường sao, hoa và cây cảnh từ trước đến nay khác biệt lắm, thôi ngủ đi, chờ diễn tập xong, mình phải nghỉ ngơi đã...”

Hai người cười nói vào sân, Cố Lăng Vi vạch đen đầy mặt, cũng vài ngày chạy trốn, giờ lại thành thần tượng. Hai người vào phòng phía đông sân, Cố Lăng Vi đoán đây là nơi đóng quân tạm thời, đợi cả buổi cũng không thấy động tĩnh mới lặng lẽ đi ra, theo tường đến sân bên cạnh, nhìn vào trong, mắt sáng rực. Bên trong là hai xe quân dụng, chắc là để vận chuyển người bệnh, nếu không cũng không đặt ở đó, Cố Lăng Vi cân nhắc một lát, nhớ lại bản đồ địa hình, lại nhìn bằng tay của quân xanh, không khỏi bật cười. Cố Lăng Vi tiến vào trong viện, chui vào xe, vừa mới ngồi lên nhìn tới đã thấy một bóng đen hướng phía này chạy tới, cô hoảng sợ cúi đầu, nhìn qua kính hiển vi cẩn thận đánh giá, là Hà Hiểu Vân, đúng là cô bạn không hề ngốc, biết nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, không biết cô làm thế nào mà thoát được mấy đội viên đặc công nhỉ.

Tiềm lực vô hạn, bốn chữ này dùng trên người Hà Hiểu Vân đúng là cực kì chính xác, nhìn thấy Hà Hiểu Vân đến bên cạnh xe, Cố Lăng Vi càng vui vẻ, không hổ là chị em tốt, ăn ý hơn người, nhìn Hà Hiểu Vân lấm lét như trộm, Cố Lăng Vi nhẹ nhàng gõ vào thủy tinh trên xe, Hà Hiểu Vân đương nhiên bị dọa, rút súng ra, khi thấy rõ là Cố Lăng Vi mới thở hắt ra. Cố Lăng Vi mở cửa xe, Hà Hiểu Vân ngồi vào, hai người nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Mình mới từ đầu thông đông chạy tới đây, có một con đường nối thẳng vào đường núi, trên quốc lộ, đi theo đó là được, mình không biết lái xe, cậu lái đi”.

Hà Hiểu Vân mắt đầy hi vọng nhìn Cố Lăng Vi, thực ra Hà Hiểu Vân một chút cũng không lo, biết Cố Lăng Vi bao lâu, cô biết không có gì có thể làm khó Cố Lăng Vi được, trong ấn tượng của Hà Hiểu Vân, Cố Lăng Vi chính là người không sợ lên trời xuống đất, loại tin tưởng này cũng chính là động lực giúp cô thoát khỏi truy đuổi của hai đặc công kia. Cố Lăng Vi gật đầu, cũng thấy không ngờ, kinh nghiệm từ kiếp trước giờ lại có tác dụng, tuy đã lâu không lái xe nhưng trong trí nhớ của cô thì chắc không có vấn đề. Lấy đèn pin ra đưa cho Hà Hiểu Vân, để cho cô chiếu, cúi đầu lấy sợi dây làm chìa khóa, động tác thuần thục, tuy biết Cố Lăng Vi lợi hại nhưng mà nhìn cô dễ dàng đùa nghịch với sợi dây điện như thế Hà Hiểu Vân càng bội phục, nói: “Lăng Vi cậu học cái này ở đâu, sao cậu còn lưu loát hơn cả trộm thế”.

Cố Lăng Vi bẻ hai đầu dây điện qua một bên, trầm nghĩ đến trước đây, lúc ấy có một nam cảnh sát có ý với cô, vì muốn khoe khoang nên dạy cô chiêu này, nghe nói là học được từ đội cướp xe, đúng là nghệ thuật tùy thân mà, bất cứ lúc nào cũng có khi dùng đến.

Nghĩ đến đây cô cười nói: “Đúng vậy, ngày nào đó không làm nổi bộ đội nữa, đi làm trái pháp luật cũng không thành vấn đề”.

Hà Hiểu Vân thấp giọng cười, đẩy cô: “Cậu thôi đi, cậu mà làm không nổi à, mình thấy cậu làm bộ đội là cực kì vui vẻ thì có, nhanh lên, chúng ta đi thôi, ở trong này lâu mình không yên, cuối cùng cũng được mô tơ hóa, hai ngày ba đêm này đùi ngọc ngà của mình sắp thành gỗ rồi”.

Nói xong còn xoa xoa chân mình, Cố Lăng Vi cúi đầu nhìn: “Giờ không được, chờ”.

“Chờ, chờ gì?”

Hà Hiểu Vân hỏi

“Chờ sáng chúng ta đi”.

Hà Hiểu Vân không khỏi kinh hãi: “Không phải là chết sao, trời sáng quân xanh dậy đâu đâu cũng là người, cho dù có là bệnh viện cũng không chạy được”.

Cố Lăng Vi cười ha hả: “Chính là vì có người, xe vào cũng nhiều, chúng ta có lái xe đi mới tốt, giờ nửa đêm yên tĩnh chúng ta nổ máy lập tức sẽ bị lộ”.

Hà Hiểu Vân cân nhắc thấy đúng, gật gật đầu, ngáp một cái: “Được, thế mình ngủ, nửa buổi tối chạy trốn, mình thiếu chút không chịu nổi rồi”.

Cố Lăng Vi cũng dựa vào chỗ ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, bảo tồn thể lực thì trời sáng mới chạy được, hai ngày nay chịu khổ, cô thật sự mệt không chịu được rồi. Bọn họ ở đây nghỉ ngơi, thì cả quân xanh và Hồng quân vì các cô mà lộn xộn lên.

Trương Lệ Hồng suốt đêm bị đưa trực tiếp đến bộ chỉ huy quân xanh, Trương Lệ Hồng vừa lên xe đã uống một bình nước lớn, sau đó dựa vào chỗ ngồi ngủ cực kỳ mất hình tượng, Tào Tú Hà lái xe và hai đặc công áp giá càng điên chỉ muốn tóm cô mà đá ra ngoài. Tới sở chỉ huy, mấy đội trưởng quân xanh và cán bộ sư bộ đã ngồi chờ, trong đó là sư trưởng, hai đội trưởng và đoàn thiết giáp của Lý đội trưởng Hắc Lý Quý, nhiều người như vậy, hơn nữa đội đặc công, mà đã hai ngày ba đêm còn chưa bắt được mấy cô nhóc đó, nói ra đúng là hoang đường. Phương sư trưởng trấn áp cơn giận, mất sức lớn như thế mà chỉ bắt được một người, còn đánh gục một đặc công viên, đây là chuyện gì chứ, nhưng không riêng gì ba đội trưởng và nhóm sư bộ, tò mò về ba cô nhóc này cũng càng lớn hơn. Không biết tên Tiểu Chu kia kiếm đâu ra mấy cô này, khả năng phá hoại đúng là không nhỏ. Trương Lệ Hồng lúc bị mang vào đây không khỏi hoảng sợ, cừ thật, một đám mang quân hàm trên vai, đều là cấp thủ trưởng cả, hơn nữa toàn đàn ông trên bốn mươi tuổi, nhìn thì thân thiết nhưng lại thể hiện ra khí chất sắc bén không bỏ qua được. Trương Lệ Hồng vội cúi chào: “Chào thủ trưởng”.

Phương sư trưởng lúc này mới nhìn thấy một trong ba phần tử quấy rối xe bồn của mình, vóc dáng rất cao, không tính là xinh đẹp nhưng tư thế oai hùng hiên ngang, lại có khí chất quân nhân cao ngất, không có hình tượng của nữ binh yếu ớt bình thường. Phương sư trưởng cười ha hả: “Cháu là Trương Lệ Hồng?”

Trương Lệ Hồng nói: “Vâng, là Trương Lệ Hồng phân đội tăng cường đội điều tra đoàn 358”.

Giọng to, không có chút nào quy lụy. Phương sư trưởng hơi trêu chọc nói: “Hóa ra không phải lính thông tin à?”

Trương Lệ Hồng chớp mắt vài cái, nói: “Lâu như vậy mà thủ trưởng mới biết chi tiết về chúng tôi, giấu diếm cũng là thừa haha”.

Phương sư trưởng nhíu mi: “À? Vậy cháu nói xem, hai bạn cháu giờ đang ở đâu, cháu hẳn chưa biết chúng ta dù sao cũng là diễn tập, đội trưởng Chu điện báo nhiệm vụ hủy bỏ rồi, cho nên hai người kia phải nhanh chóng tìm được”.

Trương Lệ Hồng có chút hoài nghi nhìn Phương sư trưởng. Cho tới bây giờ Phương sư trưởng còn chưa bị ai nghi ngờ, trên mặt càng khó coi, tham mưu bên cạnh nhìn qua một cái vội vàng đưa điện thoại cho của Chu đội trưởng bên Hồng quân cho Trương Lệ Hồng, Trương Lệ Hồng nghi ngờ nhận. Chu đội trưởng bên này cũng sớm bùng nổ rồi, ông không ngờ Cố Lăng Vi lại quấy động như thế, cừ thật, ba cô nhóc đi vào lòng quân xanh, quấy phá, tuy là hết giận nhưng dù sao cũng là quấy rầy, không đúng quy tắc diễn tập, có chút không đúng, giờ muốn ba cô trở về cũng không có cách nào, bởi vì không liên lạc được, vất vả mới gặp được một người, vội vàng lớn tiếng nói: “Trương Lệ Hồng, ba cô nhanh về cho tôi, biết không, đây là mệnh lệnh”.

Giọng nói như sấm rền làm Trương Lệ Hồng phải đem tai nghe ra xa tai, mở miệng nói: “Báo cáo thủ trưởng, hiện tại tôi cũng không biết hai cô ấy đang ở đâu cả”.

Chu đội trưởng quát: “Chó má, cô phối hợp với quân xanh, tìm hai tên kia cho tôi, các cô nháo loạn quá đấy, là trái với quy tắc diễn tập”.

Trương Lệ Hồng lắp bắp nói: “Lăng vi nói, lúc diễn tập thủ trưởng đã bảo phải lấy điều kiện thực chiến làm chuẩn, trong thực chiến làm gì cho quy tắc”.

Chu đội trưởng bị Trương Lệ Hồng làm á khẩu, thấp giọng mắng vài câu mới nhớ ra đối phương là một cô nhóc mà thôi, hít một hơi nói: “Dù sao cũng phải phối hợp, nếu không hai cô kia mà gây rắc rối ba người về sẽ bị xử phạt”.

Loảng xoảng một tiếng cắt đứt điện thoại.

58. Chương 58: Diễn Tập Thực Chiến 5

Chu đội trưởng đập điện thoại, vừa rồi còn bày ra vẻ mặt tức giận bùng bùng lập tức đã tươi như hoa nở mùa xuân, đối lập như ranh giới giữa mùa đông giá rét và mùa hè vậy, Ưng chính ủy đứng bên cạnh không khỏi bật cười: “Lão Chu, hai ngày nay tâm tình không tệ nhỉ?”

Chu đội trưởng nhú mi cười ha hả: “Cô nhóc Cố Lăng Vi đúng là số một, làm nổ ba xe bồn của Hắc Lý Quỳnh haha!Hết giận hết giận rồi, ông đây mấy ngày chịu uất ức giờ cân bằng lại, mẹ nó mấy người kiêu ngạo ha, cái gì mà hợp tác với bộ đội đặc chủng, cái gì mà binh đoàn thiết giáp, dưới tay ba cô nhóc của ông thì đều bị đùa giỡn xoay vòng hết, không mò ra hướng đâu”.

Diệp Bành Đào vừa vào đã thấy bộ dạng vui vẻ của Chu đội trưởng, ông liếc mắt nhìn anh thầm nghĩ, trách không được thằng nhóc này luôn muốn nắm Cố Lăng Vi trong tay, cô nhóc này như quỷ ấy, ý thức được mình có phần không được nghiêm túc, dù sao cũng sắp diễn tập xong, vội ho khan một tiếng nói: “Diệp Bành Đào, anh và Vương Đại Pháo quay về sư bộ, quân xanh chắc tối mai sẽ tấn công mạnh, giai đoạn trước chỉ mới chiến tranh quấy rối thôi, đặc công làm chiến tranh tâm lý, lần này mới là đánh thật, lực lượng của ta tương đối cách xa đối phương, đảm bảo sư bộ phải an toàn rồi đi là đã thành công một nửa rồi, quân xanh vũ khí ta không ngăn được, cố gắng giảm thương vong là được”.

Diệp Bành Đào và Vương Đại Pháo đều sửng sốt, nếu bình thường ai mà dám nói vậy không chừng Chu đội trưởng đã không cần khách khí đập một phát rồi, thế mà hiện giờ chính ông lại bình tâm nói ra, hơn nữa trên mặt còn cười tủm tỉm, bày ra vài phần quỷ dị.

Ưng chính ủy quét qua hai người đang không thích ứng nổi, mở miệng giải thích: “Giai đoạn trước diễn tập quân xanh chọn bộ đội đặc chủng phối hợp phát động chiến tranh chim sẻ, đánh chúng ta trở tay không kịp, quân ta đã mệt không chịu nổi rồi, nhưng đối phương lại không hề gì, lính điều tra đặc biệt của chúng ta cũng lên vào lòng quân xanh, khiến bọn họ có một đêm không ngủ rồi, xem như ngang nhau, nhưng lực lượng cách nhau thế này thì tính ra cũng là Hồng quân chúng ta đại thắng, haha!Cho nên thua là tất nhiên nhưng chúng ta cũng có mặt mũi rồi, làm cho quân xanh lần này thắng cũng không vẻ vang gì, hiểu rõ chưa?”

Lính điều tra đặc biệt?Lăng Vi?”

Chu đội trưởng cười tủm tỉm liếc mắt nhìn anh nói: “Diệp Bành Đào, tôi tò mò thật đấy, anh và Cố Lăng Vi ở cùng một chỗ, có phải cả đời này cậu cũng không trở mình được không, vợ cậu quá lợi hại rồi, mang sĩ diện về cho Hồng quân chúng ta, haha!Chờ diễn tập xong, tôi sẽ phê cho cậu mười ngày nghỉ, cho cậu giải quyết vấn đề cá nhân”.

Mắt Diệp Bành Đào sáng lên vội hỏi: “Thật sao, ngài cũng phải phê cho vợ tôi mười ngày nghỉ, nếu không cũng vô dụng”.

Chu đội trưởng đập một phát: “Xê ra, để ông đây làm việc, đây là công của vợ cậu đấy, cậu được không ít tiện nghi còn khỏe mẽ, lần này mà đánh không đẹp thì ông còn cho cậu thêm mười ngày cấm vận đó”.

Diệp Bành Đào và Vương Đại Pháo vừa ra khỏi đoàn bộ, Vương Đại Pháo vỗ vỗ vai Diệp Bành Đào ghen tị nói: “Diệp liên đoàn trưởng, từ lập trường của chiến hữu tôi rất đồng tình với cậu, vợ cậu chắc không đầu nổi đâu”.

Vợ mình làm nên chiến công vĩ đại làm cho Diệp Bành Đào tự nhiên cực kì vui vẻ, không chỉ anh, thậm chí cả Hồng quân đều kinh động, Hồng Liên đi đến đâu cũng ngưỡng đầu cao hơn người ta, xem chị dâu của ta chưa, là người xâm nhập vào lòng địch, mang mặt mũi về cho Hồng quân đó, haha hết giận đó, xả giận đó.

Khi Hồng quân bên này đang vui sướng, quân xanh bên kia thật sự một đêm bất an, Trương Lệ Hồng không ngốc, đội trưởng mình nói thế cũng chỉ để dọa thôi, cô mới không sợ đâu, lúc trước đã nói rồi, có phúc cùng hưởng, nếu bị xử phạt thì ba người chịu chung, chẳng đáng gì.Cô tuy không thông minh bằng Hà Hiểu Vân, cũng không lợi hại như Cố Lăng Vi, nhưng giọng của đội trưởng cô cũng hiểu được một phần, muốn cô phối hợp à, thì phối hợp, dù sao giờ cô cũng chẳng biết Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân chạy đi đâu nữa, Trương Lệ Hồng suy nghĩ, tốt nhất là trực tiếp đến sư bộ, đánh thẳng vào đầu quân xanh, thế mới sướng, haha.

Phương sư trưởng rất nhanh liền nhận ra, đây là chiêu kéo dài mà, sau khi nói chuyện với bên Hồng quân xong cũng vô dụng, miệng thì vui vẻ đáp ứng sẽ phối hợp với họ, nhưng trong lòng thì vui lắm đấy, nếu ba cô nhóc kia là lính trinh sát của mình, có khi diễn tập xong còn khen thưởng ổi người ấy chứ, đáng tiếc là quân địch, đúng là phiền toái lớn. Mắt thấy mặt trời bắt đầu lộ ra những tia nắng ban mai, Phương sư trưởng nhìn Tham mưu trưởng một cái, tham mưu trưởng vội gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, xong thì lắc đầu, Phương sư trưởng vội vàng đi qua đi lại: “Cả một doanh điều tra, còn cả một đội đặc công, suốt một đêm, thế mà cả bóng cũng không tìm được, làm ăn kiểu gì không biết, gọi cho tôi Hàn Vệ Hồng”.

Tham mưu trưởng gọi cho đội đặc công, Hàn Vệ Hồng nhận điện, Phương sư trưởng trầm thấp chất vấn, từ ống nghe truyền ra: “Hàn Vệ Hồng, cô mang bình kiểu gì thế hả, không phải bình thường cô vẫn nói quân mình lợi hại lắm à, mười ba người, tìm đã hai ngày rồi mà cả cọng lông cũng không quơ được, mấy người kiêu ngạo về khả năng truy lùng lắm mà, tôi thấy bình thường không có việc gì chỉ biết ăn thôi...”

Một loạt quở trách, quở trách làm mặt Hàn Vệ Hồng lúc đỏ lúc trắng, cũng không thể phản bác lại, liền tiếp nói: “Rõ, thủ trưởng, tôi hiểu, thủ trưởng, tôi biết tình huống bây giờ, rõ, thủ trưởng...” Phùng chính ủy bên cạnh chờ cô dập máy hỏi: “làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Hàn Vệ Hồng suy nghĩ một lát, sắc mặt đột nhiên sáng hơn, cười ha hả vài tiếng nói: “Vu Thiết Đình thế mà bồi dưỡng cho tôi một quân át chủ bài”.

Nói xong cầm mũ đi: “Đi thôi, tôi phải tự đi bắt cô nhóc kia, nhìn xem thực sự cô ta có 72 phép biến hóa lên trời xuống biển hay sao?”

Tiếng gà đánh thức cả thôn, đánh thức Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, phía đông mặt trời dần trời lên, thôn nhỏ ngủ say tỉnh lại như bình thường, dần dần thức giấc, từ xa nhìn lại, các căn nhà khói bếp lượn lờ, tiếng xe tiếng người, khiến cho thôn nhỏ ở vùng đào nguyên bắt đầu có những vui buồn khác nhau nảy nở.

Cổ Lăng Vi thấy đến lúc rồi, cúi đầu lấy hai sợi dây thép khởi động xe, Hà Hiểu Vân tò mò nói: “Lăng Vi, giải qua, chiều này khi nào về phải dạy mình đó”.

Cổ Lăng Vi lưu loát nhất ga, xe tiến ra khỏi thôn, bên đường là người dân và nhân viên y tế, ai cũng không quan tâm đến các cô, dọc theo đường đất đến khi tới quốc lộ hai người mới nhẹ nhàng thở ra. Hai người vừa mới ra khỏi thôn Hàn Vệ Hồng sau lưng đã chạy tới, Tào Tú hà mặt mày xám tro đuổi theo phía sau, với việc kinh động đến cả Hàn đội trưởng phải tự mình đến, cô cực kì xấu hổ. “Hàn đội trưởng, đêm qua mấy cô đó mới đến đây, hơn nữa chúng tôi cũng đánh nhau ở đâu, sau đó một người hướng đông một hướng tây chạy trốn rồi”.

Hàn Vệ Hồng quét mắt nhìn một cái: “Cô không thấy mấy cô nhóc kia rất thận trọng và linh hoạt à, hơn nữa phải làm việc ngược lại với suy nghĩ của người bình thường, tôi đoán bởi vì ở đây họ mới vừa đi ra cho nên có thể trở về trốn, so với nơi khác đây là nơi an toàn nhất”.

Đi một vòng quanh thôn, tới cửa viện hàn Vệ Hồng dừng lại nhìn cạnh bên góc tường có một dấu giày rất nhạt, là người rất am hiểu kĩ thuật điều tra, Hà Vệ Hồng ngẩng đầu nhìn trong sân còn một chiếc xe jeep nói: “Trong viện này vẫn chỉ có một chiếc xe thôi sao?” Người phụ trách bệnh viện nói: “Không, vốn có hai chiếc, chắc một chiếc mang vận chuyển vật tư rồi, Tiểu Lưu, cậu đi tra xem, hôm nay ai mang xe đi?”

Chốc lát sau, Tiểu Lưu đầu đầy mồ hôi chạy tới: “Không, không có, chìa khóa vẫn còn ở phòng hành chính tổng hợp, không có ai lái xe đi cả”.

Ánh mắt hàn Vệ Hồng chợt lóe lên, nhìn vào vết xe trên đất, dứt khoát giao việc: “Bảo cho khu vực phòng thủ bên cạnh, bên quốc lộ, kiểm tra, bắt người”.

Trên mặt không khỏi lộ ra tia hứng thú: “Tào Tú hà, đội điều tra đặc biệt có dạy phá khóa sao?” Tào Tú Hà sững sốt: “Theo tôi biết thì không có, cho nên tôi căn bản không nghĩ tới họ có thể đụng đến xe”.

Hàn Vệ Hồng đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước ở trường quân đội trong đợt hội diễn quân sự, trong buổi duyệt binh có một cô nhóc ngây ngô cười đùa, hình như cũng gọi là Cổ Lăng Vi

Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân tốc độ không phải nhanh bình thường, hơn nữa cũng rất tiết kiệm thể lực, vô cùng thoải mái, Hà Hiểu Vân lấy trong túi ra quả táo hôm đó cất được, đưa tới bên miệng Cổ Lăng Vi: “Này Lăng Vi ăn một ngụm, mua bên ngoài cũng không ngọt bằng đâu”.

Cố Lăng Vi dở khóc dở cười nhìn cô một cái, nhưng mà cũng cần một ngụm to, nhìn thấy trạm kiểm tra phía trước vội vàng chuyển lái vào lối rẽ bên cạnh, trực tiếp vào đường đất, hai bên là dốc thoải đất hoang, cỏ hai bên cao bằng người, Cố Lăng Vi chạy xe đến một góc bí mật, cùng Hà Hiểu Vân cắt cây ngụy trang lên xe, chạy về hướng quốc lộ.

Rất xa thấy một chiếc xe quân sự chạy tới, hình như là xe đưa tin, xe dừng trước mặt hai người, người đó vô cùng quen mặt, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân không khỏi há hốc mồm, không phải ai khác, chính là Hồ Đan Đan vị hôn thê không biết thật giả của Trịnh Viễn. Hồ Đan Đan lúc nào cũng rất kiêu ngạo, cho nên đối với Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân, từ lúc sau khi tốt nghiệp cũng không liên lạc, giờ gặp lại thật đúng là ngỡ ngàng, nhìn qua hai người vài lần hỏi: “Hai người đây là?”

Hà Hiểu Vân linh động cười nói: “Hóa ra là Hồ học tỷ, đã lâu không gặp, bọn em từ khu vực phòng thủ bên kia sang, chạy xe chuyển vật tư, tự nhiên giờ xe lại hư, may mà gặp chị, vừa lúc cho em đi cùng một đoạn”.

Hồ Đan Đan tuy là cao ngạo đầy nhưng dù sao cũng học cùng một trường, với quan hệ của Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào cô cũng không muốn đắc tội, nói với lái xe hai câu, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân an toàn ngồi lên xe đưa tin, trong xe ngoài Hồ Đan Đan còn có một quay phim, một lái xe, Hồ Đan Đan nhìn hai người nói: “Hai người là lính thông tin, sao không đến bộ tuyên truyền?”

Cố Lăng Vi Hà Hiểu Vân nhìn nhau, vội nói: “Vâng, Dù sao cũng là vì nhân dân phục vụ cả”. Hồ Đan Đan có chút khinh thường nhìn hai người, anh quay phim bên cạnh nói: “Lính thông tin vất vả lắm! Các em học tin tức à, xinh thế, nếu cũng được phân đến đoàn của chúng ta, cùng với phóng viên Hồ sẽ thành ba đóa hoa ở đoàn đó, đảm bảo so với năm đóa hoa đoàn văn công tuyệt sắc hơn nhiều”.

Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi vì che giấu mình nên trên mặt toàn là màu, vừa nhìn đã biết là lính trinh sát, tránh cũng không tránh được, qua mấy ngày đêm chạy trốn, khuôn mặt nhỏ nhắn có vài phần tiêu tụy, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, Hồ Đan Đan không kiên nhẫn nói: “Tiểu Lý, cậu nói nhiều quá đó, đoàn chúng ta ai muốn vào thì vào sao?”

Tiểu Lý im lặng chẹp miệng, Hồ mỹ nữ lại mất hứng rồi, không dám nói hươu nói vượn nữa, phía trước là trạm canh gác tạm thời của quân xanh, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân âm thầm cầm tay nhau, cực kỳ lo lắng, chỉ là diễn tập nhưng lại kích thích vô cùng, tóm lại là tâm lý mâu thuẫn lạ kì. Xe cũng không dừng bao lâu, sau khi giao giấy thông hành lại để cho mọi người đi qua, Tiểu Lý tò mò nói: “Sao khu vực phòng thủ lại có trạm kiểm tra nhỉ?”

Lái xe nói: “Nghe nói có hai nữ điều tra Hồng quân xâm nhập vào lòng quân xanh, ba ngày còn chưa bắt được”

“Hai nữ điều tra, điều tra còn có nữ sao?”

Tiểu Lý tò mò nói: “Này, hai người này không sợ là lính điều tra sao?” Hồ Đan Đan hừ một tiếng: “Lính điều tra phải vượt qua nhiều kiểm tra, tố chất đứng đầu mới đủ tiêu chuẩn, cậu nghĩ ai muốn cũng làm lính trinh sát được sao, đúng là không hiểu gì”.

Tiểu Lý bị Hồ Đan Đan nói lạnh nhạt, dù sao Hồ mỹ nữ cũng có tiếng là tính tình không tốt rồi, nhưng mà bối cảnh người ta tốt, cho nên người khác cũng đành nén giận, đây là sự thật, không có cách nào khác, nhưng mà hai cô gái lên giữa đường này cũng là lính thông tin, thế mà lại nói chuyện vui vẻ, thế là thôi không để ý đến Hồ Đan Đan tiếp tục cùng hai mỹ nữ tán gẫu.

Rất nhanh, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân phát hiện tình hình dường như không được tốt, Hồ Đan Đan lần này là đến phỏng vấn sư trưởng quân xanh, chiếc xe tiến đến tổng chỉ huy quân xanh, khoảng cách với khu vực phòng thủ của Hồng quân càng lúc càng xa, hai người nhìn nhau, Cố Lăng Vi nhìn ra phía ngoài, ven đường đã qua tới mười trạm kiểm tra, chắc là sợ hai người lên đến bộ chỉ huy quân xanh quấy rối. Nói thật tuy hai người cũng muốn lắm nhưng biết là vậy, vẫn là không thể, dù sao diễn tập cũng không nên làm quá mức, nhưng giờ đàm laophải theo lao. Xe của Hồ Đan Đan tiến thẳng vào đại viện của bộ tư lệnh, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân khách khí nói cảm ơn, chạy nhanh như chớp, thấy hai người từ trên xe xuống, lại xinh đẹp như thế, mấy quân sĩ quân xanh tưởng là phóng viên thực tập cho nên cũng không ai đến ngăn, còn ngượng ngùng đỏ mặt nhìn nữa, đúng là lính có khi cũng rất đáng yêu mà.

Đáng tiếc đi ra khỏi đại viện tầm trăm mét liền thấy hai người trên xe jeep ngụy trang, người kia thì không biết nhưng ngồi ở phó lái chính là Tào Tú Hà, hai cô đã gặp qua rồi, tuy lúc đó trời tối đen nhưng đáng người và ánh mắt thì rất rõ. Hai người hoảng sợ không hề nghĩ ngợi vội chạy đi như thỏ, Hàn Vệ Hồng và Tào Tú Hà vốn cũng không để ý đến hai người, chỉ là biết có một chiếc xe phồng vẩn đến, nghĩ là hai cô gái phóng viên xinh đẹp nào đó, cho đến khi thấy hai người hốt hoảng chạy, mới nhận ra. Tào Tú Hà hô to: “Chính là họ, dừng xe”.

Nhảy xuống xe thì chỉ kịp nhìn thấy hai cô nhóc chạy vào triền núi bên cạnh, triền núi tuy dốc thoải nhưng cây cối đá nhiều, là nơi trốn rất tốt, qua đoạn dốc là một ngọn núi nhỏ, qua núi lại chính là đầu não quân xanh, đến lúc đó lại càng phiền toái. Hàn Vệ Hồng lập tức bố trí mười người chặn phía trước phía sau đường lui, bên này mình cũng tự mang người đánh tới, bày ra thiên la địa võng, không tin hai cô nhóc này còn có thể chạy. Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân chạy lên tới đây mới biết, nơi này là khe núi tự nhiên, trước sau đều có đặc công đánh tới, hai người có chấp cánh cũng không thể bay, Cố Lăng Vi không khỏi cười: “Hiểu Vân, lúc này mình còn chưa thu đủ đây”.

Hà Hiểu Vân cười ha hả nói: “Được, bà chủ nói đi, thế nào mới đủ”.

Cố Lăng Vi nháy mắt vài cái: “Phải thêm vài đেম lưng nữa mới đủ”.

Nói xong hai người rất ăn ý rút súng lục ra, dựa lưng vào nhau nhắm hai sườn núi mà bắn, Cố Lăng Vi đợi cho người đặc công thứ nhất vào tầm bắn không dọ dự bóp cò, tiếng súng vang lên, một đặc công bị bốc khói, còn muốn tiến lên phía trước nữa, Cố Lăng Vi tức giận hô to: “Mấy người đừng chơi xấu, chết mà còn động”.

Hà Hiểu Vân cũng cực kì tức giận không thềm chọn lời: “Làm lính mà không biết xấu hổ, xấu quá rồi đó”.

Người đặc công kia nghe xong trên mặt đỏ bừng. Hàn Vệ Hồng cười ha hả, hai cô nhóc này biết mình chạy không được, định kiếm thêm vài đেম lưng đây mà, đúng là mấy cô nhóc không biết mệt, nhưng mà kĩ thuật bắn súng không tệ đâu, nhắm rất chuẩn, đáng tiếc còn thiếu kinh nghiệm, phải tôi luyện thêm. Cười hắc hắc thân thiết kêu gọi đầu hàng: “Hai người ra đi, nếu không chúng ta sẽ thả lựu đạn xuống khe núi đó”.

Cố Lăng Vi Hà Hiểu Vân dùng sao thà làm ngựa chết còn hơn ngựa sống, vừa nghe xong không cần suy nghĩ ném lựu đạn ra bên ngoài.

59. Chương 59: Diễn Tập Thực Chiến 6

Nhóm đội viên đội đặc công không kịp phòng bị, mà hai cô gái cũng muốn liều mạng rồi, vài đội viên trên đầu bị bốc khói, Tào Tú Hà tức muốn chết: “Đội trưởng Hàn, hai đứa này mềm không muốn ăn, muốn cùng chết với chúng ta đó”.

Hàn Vệ Hồng bật cười một tiếng: “Muốn làm anh hùng liệt sĩ à, không có cửa đâu, thu đạn lại cho tôi, hôm nay tôi phải bắt sống hai con nhóc này, nhìn xem bọn nó có bản lĩnh gì, có lên trời được không?”

Cố Lăng Vi Hà Hiểu Vân quyết chết thì chết cả hai, cho nên không cần hạ thủ lưu tình, chỉ cần vào tầm bắn là nổ súng, chỉ một lát sau thế công ở hai phía cũng không chịu được, cố tình đẩy các cô vào đây vì nơi này là lá chắn tự nhiên để phòng thủ khó tấn công, thế mà đội đặc công đã có ba người hi sinh. Mấy người đội đặc công không có cùng tâm tư với Hàn đội trưởng, mấy ngày nay họ tức ghen bọn Cố Lăng Vi rồi, giờ phải trút, nếu không phải Hàn đội trưởng ngăn đón trước, dùng thẳng súng không tin hai con nhóc này có thể thoát được, chỉ là không có mệnh lệnh của đội trưởng, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, phải cần rằng mà đáp trả hai đứa này.

Hàn đội trưởng nhìn trái phải: “Cậu đến điểm A cây lớn phía trước... Cậu đến điểm C bên phải 5m tảng đá lớn đó..... Cậu điểm E.... Mọi người giấu hỏa lực, để tôi đi lên bắt hai đứa này”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân thấy hết đạn, hai người nhìn mấy tảng đá khối ở khe núi, nhìn thoáng qua nhưng cũng không dám, nếu ném thì không còn là diễn tập nữa, không tốt có khi làm bị thương, mấy cô chịu không nổi, dù sao cũng đủ rồi. Biết đối phương là muốn bắt sống mình, hai người cũng không ần nấp nữa, cùng đứng lên nhảy từ khe núi ra, ngay tại vòng vây vọt tới, hai cô nhóc này không thềm làm rùa đen rút đầu, đội viên đội đặc công cũng thu súng lại, tránh cướp cò đúng như ý của các cô, nấn tay muốn lên giáo

huấn mấy đứa này một phen. Hai người nhanh chóng bị vây xung quanh, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân cùng nhìn, mỗi người trên mặt đều giống như thâm thù đại hận với mấy cô vậy, có phần phát run, Hà Hiểu Vân cười ha hả: “Sao vậy, sợ một người đánh không lại nên cùng tiến lên sao, vậy đến đi, chúng tôi hầu”.

Giọng điệu bốn cọt không chịu được, mấy đặc công tức đến mức muốn rút súng ra bắn một phát kết liễu cho rồi, Hàn Vệ Hồng lại cực kì thân thiết nói: “Các cô nếu đầu hàng thì chúng tôi sẽ không gây khó khăn, cũng ít chịu đau hơn đó”.

Hai người kiên cường cứng cổ nói: “Không đầu hàng, nếu không mấy người cứ bắn đi, còn không thì đánh nhau”.

Tào Tú Hà hừ một tiếng: “Nhóc con, đúng là ngông cuồng quá rồi đấy, dám đấu với đại đội trưởng kia à”.

Cố Lăng Vi nhìn qua Hàn Vệ Hồng một cái, thấy có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra, Hàn Vệ Hồng khoát tay, mấy đội viên xung quanh nhanh chóng lui về phía sau 5 bước, để lại một khoảng trống ở giữa, Hàn Vệ Hồng quét mắt nhìn Cố Lăng Vi một cái: “Nghe nói cô rất giỏi đánh nhau, hôm nay chúng ta đấu thử xem thế nào”.

TRải qua lần diễn tập này, những kĩ xảo cô học được từ Chu Tử Phong, Cố Lăng Vi cực kì tin tưởng, cho nên không hề luống cuống triển khai tư thế: “Đến đi, nếu cô có thể đánh ngã tôi thì xong, chúng tôi đầu hàng, nếu không, dù mấy người có thắng cũng là ý đồng mà thôi, thắng không về vang gì”.

Nhóm đặc công tức nghiêng rằng nghiêng lợi, thâm nghĩ không ngờ con nhóc này gian xảo như thế, xem nó bị chinh chân chính là thế nào. Cố Lăng Vi cũng không nói nữa, bước lên nhấc chân đánh về đầu gối của Hàn Vệ Hồng, Hàn Vệ Hồng thân thể vừa chuyển động, lưu loát bước về sau hai bước, nghĩ thâm cô nhóc này đúng là biết cách thức mà. Cố Lăng Vi thu chân lại, nắm tay đưa lên, đánh thẳng mặt, Hàn Vệ Hồng nghiêng người, thân hình nhanh chóng vọt ra sườn sau của Cố Lăng Vi, đá vào chân cô, Cố Lăng Vi dù có kĩ thuật đánh nhau tốt nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, gặp phải Hàn Vệ Hồng cao thủ già đời đương nhiên không hề có ưu thế. Chân lão đảo thân mình nghiêng về phía đất, may mà cô phản ứng nhanh hai tay nhanh chóng chống lên chân nảy lên dùng sức bật, đá thẳng, Hàn Vệ Hồng không ngờ con nhóc lại học được chiêu này, dù có mặc áo chống đạn, cô vẫn phải lùi về sau vài bước. Hàn Vệ Hồng cười ha hả: “Nhóc con, phản ứng rất nhanh”.

Nói xong thân mình nhanh chóng nghiêng người né thế công của Cố Lăng Vi, khuỷu tay đánh thẳng vào ngực cô, Cố Lăng Vi thì không có áo chống đạn lớp che chở không dày, cho nên đau tới đứt ruột đứt gan, hàn Vệ Hồng ngáng chân, Cố Lăng Vi đã bị kim trên mặt đất. Hà Hiểu Vân vừa thấy đã nóng ruột, cũng không thêm quan tâm đến quy tắc diễn tập chó má gì nữa, cướp khẩu súng lục trong tay đội viên đặc công, bắn, người Hàn Vệ Hồng cũng bốc khói lên, viên đạn này cuối cùng cũng đến đúng chỗ.Đội đặc công đều tưởng hai cô đã sớm hết đạn rồi, cho nên mới xuống đây, không ngờ còn có chiêu này nữa, tức giận không kìm được lao lên trực tiếp quật ngã Hà Hiểu Vân xuống đất, Hà Hiểu Vân vội mở miệng: “Quy định nói phải ưu đãi tù binh, mấy người không được sai”.

Hàn Vệ Hồng nhìn hai cô nhóc bật cười, thả Cố Lăng Vi ra nói: “Được, rốt cục hai người cũng lấy đội trưởng đội đặc công làm đệm lưng rồi đó, thỏa mãn đi”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân nhìn nhau nói: “Thỏa mãn, thỏa mãn, haha”.

Hà Hiểu Vân mím môi, không biết xấu hổ tiếp tục đưa điều kiện: “Cái kia, chúng tôi vừa đói lại vừa khát, có thể cho cơm ăn không, nghe nói thức ăn của quân xanh nhiều hơn Hồng quân chúng tôi, bỏ đói tù binh là hành vi vô nhân đạo đó”.

Tào Tú Hà giọng điệu vui vẻ nói: “Không ngờ mấy người còn biết đói, mang đi”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân cũng không phản kháng, bởi vì làm gì cũng vô dụng thôi, bị đưa thẳng đến lều trại, vừa đi vào đã thấy Trương Lệ Hồng ngồi bên trong vát chân uống nước trà, đãi ngộ còn cao hơn cả thủ trưởng, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân bước qua đoạt lấy tách trà, uống ừng ực. Trương Lệ Hồng đau lòng nói: ” này hai người có phải người không, chưa ỉnh một ít, đây là trà Thiết quan âm của Phương sư trưởng đó...”

Hà Hiểu Vân đặt tách trà xuống, vỗ vỗ bả vai cô: “Được, Trương Lệ Hồng đãi ngộ của cậu cao thật đó, sớm biết tốt như thế mình cũng không chạy trực tiếp chờ mấy người đó bắn cho rồi”.

Trương Lệ Hồng xì cười nói: “Thôi đi, nếu không phải khó bắt như vậy quân xanh cũng không đối đãi với chúng ta thế này đâu, các cậu không biết, Phương sư trưởng kia rất có phong độ của thủ trưởng, tuyệt không táo bạo như sư trưởng của mình đâu, văn nhã như giáo viên, lại cực kì đẹp trai á”.

Cố Lăng Vi trầm tĩnh, cả người thấy mệt không chịu nổi, hơn nữa ngực bị Hàn đội trưởng đánh giờ vẫn đau, bước về phía giường phía sau nghỉ ngơi, Hà Hiểu Vân cũng không đứng nữa, tranh thủ ngồi xuống, chỉ chốc lát sau hai người đã ngủ vùi. Trương Lệ Hồng lặng lẽ đắp chăn, cũng ngồi lên giường, thở dài, thật là yên tĩnh.

Không ai quấy rầy, cảm giác ngủ thẳng đến nửa đêm, ba người bị đói mà tỉnh, vừa ngồi dậy đã thấy có một thùng nước bên trong, phục vụ quá là chu đáo, ba người nhanh chóng rửa mặt, Tào Tú Hà bưng cơm bước vào, không biết có phải tức giận hay không, loảng xoảng đặt lên bàn: “Ăn đi, ba người nào loạn chưa đủ, còn kết liễu đội trưởng của chúng tôi, giờ lại phải hầu hạ ăn uống, lí lẽ ở chỗ nào vậy trời”.

Hà Hiểu Vân cười hắc hắc: “Diễn tập xong chưa? Phải bình tĩnh, bình tĩnh, đồng chí đừng nên nóng giận, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, đều là anh em bộ đội nhau cả, nói trắng ra chính là chiến hữu đó, chiến hữu haha”.

Tào Tú Hà hừ một tiếng: “Đúng là mặt dày, đừng có cợt nhả tôi, tôi không để mình bị xoay vòng vòng đâu”.

Nói xong liếc mắt nhìn Cố Lăng Vi một cái, nói: “Cô là Cố Lăng Vi phải không, bị thương thế nào rồi?” Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng hốt hoảng hỏi: “Làm sao vậy, Lăng Vi bị thương chỗ nào, để bọn mình xem”.

Nói xong định cởi quân áo, Cố Lăng Vi mặt đỏ lên đẩy mấy cô ra: “Không sao, chỉ là bầm tím chút thôi”.

Tào Tú Hà ngược lại nở nụ cười: “Nhóc con đừng găng, dù sao cũng là con gái”.

Nói xong ném cho cô một lọ dầu hoa hồng: “Buổi tối không có việc gì thì lấy cái này xoa, giảm đau được, may mà cô có mặc áo bảo hộ nếu không xương ngực có khi nát rồi, nhưng mà thế cũng đủ, một cước của Hàn đội trưởng rất mạnh”.

Cố Lăng Vi thấp giọng cảm ơn, ở trận doanh của người ta, vẫn phải biết thức thời. Ba người ăn uống xong xuôi, thì lại bị một binh nhì đưa đến bộ chỉ huy, nói là sư trưởng muốn gặp. Đã là nửa đêm sư bộ bật đèn đón khách quý, ba người Cố Lăng Vi vừa đến đã chạm phải một đội trưởng mặt đen, trợn mắt há mồm nhìn mấy cô, những người khác cũng mang theo vẻ kinh ngạc, ánh mắt dừng lại trên người Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân quét lui quét tới, giống như hai người là quái vật chín đầu vậy. Phía sau là Hồ Đan Đan và Tiểu Lý vẫn còn ở đây, có lẽ phải theo dõi hành động chủ công của quân xanh lần này, Hồ Đan Đan nhìn các cô, trên mặt ngây ra như không tin nổi, khiến cho tư sắc của cô giảm rõ rệt. Phương sư trưởng cũng rất ngạc nhiên, tuy hi sinh một đội trưởng đặc công để bắt được hai cô nhóc quấy rối, nhưng mà nói thật, đây cũng không phải chuyện rạng rỡ gì, sớm nghe nói bộ dạng hai người này cũng không kém, chỉ là nhìn thấy hai cô nhóc xinh đẹp như vậy đúng là khiến người ta giật mình. Không phải tự mình trải qua chắc ông cũng không dám tin hai cô đã làm cho quân xanh người ngã ngựa đổ, hơn nữa cô gái đi phía trước, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, đôi mắt sáng rõ, rạng ngời như ngọc, đẹp đến ngỡ ngàng, dáng người cao ráo yếu diệu, khiến cho người ta không tin nổi thân hình xinh đẹp như thế lại chứa một sức mạnh phi thường đến vậy. Phía bên phải cô nhóc này có vẻ đáng yêu hơn, hơi nghiêng đầu, có một vẻ nghịch ngợm không nói nên lời, cực kì dễ thương, hai người này vừa bước vào Phương sư trưởng liền cảm nhận được bộ chỉ huy của ông sáng lên không ít, hai người nghiêm, chào theo nghi thức quân đội: “Chào thủ trưởng, phân đội điều tra đặc biệt đoàn 358 Hồng quân Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân báo cáo”.

Ánh mắt Phương sư trưởng chợt lóe lên, cười ha hả: “Đúng là mấy cô nhóc xinh đẹp, tới đây, không cần câu nệ cứ ngồi xuống nói, chúng ta hôm nay không phải họp, chỉ là nói chuyện thôi, cho nên không phải nghiêm túc như thế”.

Cố Lăng Vi Hà Hiểu Vân nhìn một vòng quanh nhóm cán bộ chung quanh, cảm thấy mình mà ngồi xuống giống như đang bị bức cung ấy, nhưng mà nghe lệnh là thiên chức của quân nhân, nơm nớp lo sợ ngồi xuống, Phương sư trưởng đứng như Trương Lệ Hồng nói, rất có tư thái của thủ trưởng, nhưng vẫn mang khí phách của người lính, cử chỉ nào cũng bộc lộ ra.

Người tướng lĩnh có phong độ như thế, ông là người cho Cố Lăng Vi có ấn tượng đầu tiên. Phương sư trưởng cười tùm tùm chỉ vào bản đồ trên bàn, đảo mắt qua Cố Lăng Vi nói: “Tối nay quân xanh sẽ tổng tiến công Hồng quân, cô nhóc có muốn nói xem kết quả sẽ thế nào không?”

Cố Lăng Vi thật chỉ muốn hét thật to khinh thường thôi, cái này sẽ kết quả sao à, áo quần bình thường đấu với trang bị bọc thép, nếu thắng là gặp quỷ, biết rõ còn hỏi, nhưng mà người ta là thủ trưởng, mình mà trả lời thế thì không chịu trách nhiệm nổi, vội đứng lên nói: “Báo cáo thủ trưởng, chiến không thể trì hoãn, quân Hồng quân của tôi tất nhiên sẽ thua, nhưng mà đó là điều sớm hay muộn mà thôi”.

“Ồ”. Phương sư trưởng nở nụ cười, bốn cột nói: “Tôi cũng thấy tất nhiên, nếu Hồng quân mỗi người đều như các cô quân xanh chúng tôi với trang bị vũ khí tiên tiến như vậy cũng vẫn thắng, haha”.

Nói xong Phương sư trưởng thử nói: “Cô nhóc, cô nói xem nếu cô làm chỉ huy quân xanh sẽ phát động lần công kích này thế nào?”

Cố Lăng Vi quét mắt nhìn bản đồ, không chút luống cuống nói: “Nếu tôi là chỉ huy quân xanh, vẫn dùng chiến thuật truyền thống thôi, đánh vào giữa, hai bên yểm trợ, có thể chấm dứt trận chiến nhanh chóng”.

Phương sư trưởng nhíu mày, trên mặt hiện lên tia tán thưởng, cười nói: “Thoạt nhìn cô nhóc có thể thành một người lãnh đạo đó, haha, có ý tứ”.

Nói xong cũng không để ý Cố Lăng Vi, bắt đầu phân công nhiệm vụ, mấy đội trưởng nhận nhiệm vụ xong rất nhanh lui xuống, bước ra ngoài, đội trưởng mặt đen kia còn quay lại liếc mấy cô một cái. Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi cũng không thấy lạ gì, nhưng Trương Lệ Hồng bên cạnh thấp giọng nói: “Đó là người bị chúng ta đánh xe bồn đó, đội trưởng đoàn binh thiết giáp”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân lúc này mới hiểu được, nhìn nhau nháy mắt tinh nghịch. Phương sư trưởng không khỏi lắc đầu cười, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nhóc con, mấy đứa không biết, giả thành quân đối phương lên vào lòng địch là trái với quy tắc diễn tập sao, phải chịu phạt đó”.

Ba người Cố Lăng Vi nhìn thoáng qua nhau, thầm nghĩ sau cùng là muốn tính sổ với mấy cô sao, Cố Lăng Vi mắt xoay động, vẫn là câu nói kia: “Báo cáo thủ trưởng, không phải đều theo nguyên tắc thực chiến hay sao, chiến trường làm gì có quy tắc nào, chỉ vì thắng lợi, dù là thủ đoạn thì chiến tranh đều cần”.

Phương sư trưởng cười hah hah, ngón tay xoa đầu cô: “Cô nhóc này đúng là lanh lẹ, ý của tôi là mấy đứa lần này muốn ghi công là không dễ đâu”. Ba người đồng thời thở nhẹ ra, thầm nghĩ không cần xử phạt là được rồi, lập công hay không không sao cả. Phương sư trưởng nháy mắt thoáng qua tia kinh ngạc, tiếp theo là tán thưởng, không cần công thưởng, không sợ thưởng phạt, bộ đội bây giờ cần nhất là điều này, ba cô nhóc này đúng là không bình thường mà. Đến khi ba người ra khỏi bộ chỉ huy, Phương sư trưởng có chút tiếc nuối nói: “Cô nhóc tên là Cố Lăng Vi đó chỉ tiếc là nữ binh, nếu không nhất định phải đến đoàn thiết giáp của tôi, cho cô nhóc cầm đầu một doanh, so với mấy người dưới tay tôi còn mạnh hơn”.

Yêu mến người tài chính là tật xấu của tất cả thủ trưởng, Hồ Đan Đan nhìn Phương sư trưởng tán thưởng mà suy sụp, mình thì kiêu ngạo điều gì chứ, người ta còn khinh thường không cần, hóa ra nữ cũng có thể vượt qua giới hạn của nam và nữ, trong thế giới của đàn ông vẫn có thể tỏa sáng. Diễn tập xong, Hồng quân tuy là đại bại nhưng đoàn 358 vẫn vang danh, hơn nữa đội điều tra càng được mọi người biết đến, Chu đội trưởng tâm tình rất tốt, khi họp nhìn thấy Hắc Lý Quỳnh biểu tình buồn bực, thì về vui vẻ tới ngủ không yên, Vu đội trưởng cũng không câu nệ bày ra vẻ tươi cười, vừa ấm áp vừa thân thiết, đoàn 358 như đầy áp không khí mùa xuân, hoàn toàn trái ngược với không khí ở đoàn thiết giáp của Hắc Lý Quỳnh. Hơn nữa vào lúc báo cáo diễn tập, Phương sư trưởng còn nói với Diệp tham mưu thế này: “Đội điều tra cũng chính là mũi nhọn của bộ đội đặc chủng, những binh sĩ xuất sắc rất quan trọng với đoàn đặc chủng, trong chiến tranh lực lượng là điều không thể biết trước được, có đôi khi một đoàn điều tra còn hữu dụng hơn, hy vọng sau này bộ đội chúng ta có thể bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, tôi cũng đề nghị, phải khen thưởng Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng đoàn trinh sát 358 Hồng quân, như thế mới có thể ủng hộ sĩ khí, khích lệ họ luyện tập nâng cao chính mình, cũng tôi luyện ra những người lính chân chính, không ngừng cố gắng”. Diệp tham mưu nghe thế trong lòng mừng rỡ phải nói, vẻ nghiêm túc trên mặt nhưng khóe miệng khẽ run, nhìn về phía trước, miệng còn nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “À? Cố Lăng Vi, cô nhóc này làm được gì lớn sao?”

Phượng sư trưởng không chút khách khí khen ngợi một phen, còn trần thuật chi tiết biểu hiện của Cố Lăng Vi ở đợt diễn tập từ đầu tới đuôi, cuối cùng tiếc nuối nói, nếu là nam tương lai,... Có tương lai, nhưng mà nữ binh thì vẫn là nhân tài hiếm có trong bộ đội. Diệp tham mưu khoe miệng càng lúc càng lớn, mãi đến khi Phượng sư trưởng đi ra ngoài mới nhin không được cười ha ha: “Tiểu Trương, gọi điện thoại cho Tiểu Vi Vi, tôi phải đích thân nghe kể quá trình, haha! Cố nhóc đúng là không để Diệp gia chúng ta chịu thua kém, thật tốt, haha”.

Tiểu Trương không khỏi mỉm cười.

60. Chương 60: Chuyện Tốt Bị Quấy Rối Của Diệp Liên Đoàn Trưởng

Một ngày thu sau giữa trưa, thời gian nhàn nhã khó có được, Cố Lăng Vi theo Diệp Bành Đào vào phòng ngủ, bên trong lại vang ra những thanh âm làm người khác tim đập mặt đỏ: “A, aiz... Anh nhẹ chút... xuống chút, đó, a! Chính là chỗ đó...”.

Diệp Bành Đào cầm chai dầu trên tay xoa mấy điểm xanh tím đến ghê người trên lưng Cố Lăng Vi, vừa đau lòng cho cô hai ngày nay khổ cực, nói dong dài: “Chỉ là diễn tập thôi mà, em loạn cái gì chứ, anh hùng cái gì, em có thể à...”

Quở trách rầm rầm, Cố Lăng Vi lại thấy rất mềm lòng, sau giữa trưa, nắng chiều xuyên qua tấm rèm cửa mỏng xuống tấm thảm màu trắng trong phòng ngủ, tạo ra một sự thanh thản đến lạ, trên giường Cố Lăng Vi không hề có hình tượng đại mỹ nữ dựa vào thành giường, không ngừng rên rỉ, phía dưới còn mặc quần ngủ của Diệp mỹ nam, đang được matxa, tình huống này sao lại thấy đen tối như thế, hơn nữa cực kì tương xứng với tiếng rên rỉ của Cố Lăng Vi, làm cho người ta buột lòng phải cân nhắc đó

Hơn nữa Diệp Bành Đào cũng là đại sắc lang, ần ần, tay bắt đầu không nghiêm túc, thần không biết quỷ không hay càng có xu hướng đi xuống nữa, thân mình cũng dựa xuống dưới, hơi thở nóng rực ghé vào bên tai trắng nõn của Cố Lăng Vi, nhẹ nhàng liếm mát, giống như trăm ngàn con kiến đang bò trong lòng cô, ngứa ngáy khó sở.

“Đừng nháo nữa, đáng ghét...”

Cố Lăng Vi nâng tay xua xua, giọng nói cũng đã có vài phần không đứng đắn, đối với thủ đoạn của Diệp Bành Đào, cô luôn chống cự rất yếu ớt, Diệp Bành Đào bật cười vài tiếng, há mồm cắn vào dái tai mượt mà của cô, đen tối nói: “Đừng nháo thế nào, hả? Là đừng nháo thế này, đừng thế này, hay thế này...”

Hơi thở trượt xuống dưới tai, dưới nữa, lại dưới nữa... Cố Lăng Vi rên từng tiếng gấp gáp, tiếp đó đã bị Diệp Bành Đào cuốn vào tình cảm mãnh liệt không kiềm chế được, thể lực của Cố Lăng Vi sau huấn luyện đã sụt giảm, hơn nữa nam nữ sức lực cũng khác xa nhau, lúc nào cũng bị Diệp Bành Đào cuốn vào vui sướng và hạnh phúc, cho nên với phương diện này, hai người từ từ quen thuộc đến hài hòa, Diệp Bành Đào lại như ăn phải thuốc phiện không cách nào ngừng được.

Hơn nữa hai người dù sao cũng ở cùng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên một khi cơ hội đến Diệp Bành Đào sẽ trở thành mãnh thú đói khát không biết thỏa mãn, không gây sức ép đến khi hai người cùng sức cùng lực kiệt thì không chịu yên. Đáng tiếc lần này Diệp Bành Đào vận khí không được tốt, màn khởi động xong, đang chuẩn bị hưởng thụ bữa tiệc lớn thì chuông cửa đột nhiên vang lên như đòi mạng.

Cố Lăng Vi trong lòng Diệp Bành Đào tỉnh táo lại, đẩy đẩy người đàn ông phía trên, Diệp Bành Đào cúi đầu hôn cô, hàm hồ nói: “Kệ hần, để anh làm xong cái đã nói sau”.

Cố Lăng Vi mặt đỏ bừng, không chút khách khí ngăn đầu anh, dùng sức đẩy rồi nhanh chóng lấy chăn bao quanh chạy vào toilet, Diệp Bành Đào bực bội, thả con đến miệng lại chạy mất, tức tối bứt bứt tóc nhặt bộ áo ngủ trên đất mặc vào người, hét to vào máy bộ đàm trước cửa: “Mẹ nó ai mà đáng ghét thế hả, sáng sớm tới quấy nhiễu người ta”.

Hà Hiểu Vân thấy hình tượng của Diệp Bành Đào cực kì bất mãn, biết ngay là không tốt, cô định cùng Trịnh Viễn quấy rối chuyện tốt của hần rồi, vội vã lùi sau từng bước, đẩy Trịnh Viễn ra trước, Trịnh Viễn lơ đãng cười ha ha: “Mình, Viễn, Bành Đào, mới sáng sớm gì nữa, giờ đã là chiều rồi, mà hai người các cậu

cũng ở nhà mấy ngày rồi, không sợ mốc meo sao, hôm nay là thứ sáu, mình được nghỉ, đừng nói nữa, mở cửa nhanh ỳnh”.

Diệp Bành Đào thấp giọng mắng hai câu, mở cửa, Diệp Bành Đào chống tay vào vách tường thấy Hà Hiểu Vân cùng Trịnh Viễn cùng nhau bước vào, không khỏi nhú mi nói: “Viễn, phá chuyện tốt của người ta, là vô nhân đạo đó”.

Mắt Trịnh Viễn mang theo vẻ trêu tức nhìn anh một cái: “Mình là dựa theo tinh thần nhân đạo mới đến đây, khuyên cậu một câu, phải biết kiềm chế, tranh hăng quá hóa dở đó”.

Diệp Bành Đào nhìn lướt qua Hà Hiểu Vân bên cạnh, không có ý tốt cười nói: “Hai người nam nữ bất chính phối hợp, đi ra ngoài chơi đùa đi, tới chỗ bọn mình làm bóng đèn chi vậy”.

Hà Hiểu Vân trừng mắt liếc anh: “Diệp Bành Đào, thu hồi tầm mắt dơ bẩn của anh ngay, tôi là đến tìm Lăng Vi, không quan hệ với Diệp liên đoàn trưởng anh”.

Nói xong không chút khách khí đẩy tay anh đi vào, Diệp Bành Đào đến bên tai Trịnh Viễn thấp giọng: “Bạn thân à khuyên cậu một câu, bà cô này cũng không phải tốt đẹp gì, người anh em nhất định phải bảo trọng đó”.

Trịnh Viễn buồn cười đánh vào vai bạn, nghi hoặc nói: “Trên người cậu sao lại có mùi dầu hoa hồng”.

Diệp Bành Đào cúi đầu ngửi ngửi, không khỏi bật cười, hai ngày ba lượt mát xa cho cô nhóc kia, tuy là được ưu đãi không ít nhưng mà trên người không biết khi nào cũng có mùi dầu gay mũi này, xoay người vào nhà vệ sinh tắm rửa. Cố Lăng Vi nhìn phía sau: “Lệ Hồng đâu? Sao chỉ có mình cậu”.

Hà Hiểu Vân khoát tay: “Em Lệ Hồng đến thành phố B, nói là tới làm công, cô ấy đi tìm việc với em rồi”. Cố Lăng Vi ngắt ra: “Em gái, cô ấy có em gái à”.

Hà Hiểu Vân nói: “Chính là cô bé xinh đẹp trong ảnh kia, là em út của Lệ Hồng, năm nay mười tám, năm trước thi cao đẳng mà rớt, học lại một năm vẫn không đậu nên đi làm công”.

Cố Lăng Vi lúc này mới nhớ ra, Trương Lệ Hồng rất thương em, hồi trước lúc cô thấy bức ảnh đó, ai cũng nói chị em Lệ Hồng không giống nhau, cô bé thanh tú xinh đẹp, theo Lệ Hồng nói thì hai người cách biệt di truyền rất lớn, cô bé giống bà nội cô, bà nội trước kia cũng vài phần tư sắc, chuyện này cô ấy cũng bị mấy người trong nhóm cười thật lâu.

Nghĩ tới đây cô gật gật đầu: “Cô nhóc đó giờ ở đâu?”

“Nghe nói là cùng với mấy người đồng hương ở căn nhà thuê tạm thời”.

Hà Hiểu Vân như trộm quét mắt qua nhà vệ sinh một cái, dựa vào Cố Lăng Vi nói: “Lăng Vi, nếu không cậu tìm anh cậu giúp đỡ, tới chỗ anh cậu làm, cũng chỉ một câu thôi, chứ cô bé ở ngoài gặp rắc rối nhiều, giờ chỉ tốt nghiệp trung học, không có bối cảnh, làm sao tìm được việc tốt”.

Cố Lăng Vi nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Ừ! Quay về mình sẽ gọi cho anh mình”.

Diệp Bành Đào ăn mặc chỉnh tề đi tới, liếc mắt nhìn hai người một cái nói: “Chuyện gì mà lén lút thế?”

Hà Hiểu Vân biết anh và Chu Tử Phong không thích nhau, cười ha ha giấu đầu hở đuôi: “Không có, không có, chỉ là em của Lệ Hồng đến thành phố B làm công, tôi đang tính với Lăng Vi tìm cho cô bé một việc, cô nhóc mới ra trường, vào xã hội dễ bị người ta lừa gạt”.

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên, ánh mắt chưa hề đảo qua Cố Lăng Vi, hung hăng trừng mắt nhìn Hà Hiểu Vân một cái: “Việc này mấy người không cần lo, lát tôi gọi cho cậu út, việc bán hàng nghe nói cũng dễ thôi, thu nhập cũng không thấp, chỉ là cần có chút hình ảnh...”

Đột nhiên nghĩ đến Trương Lệ Hồng cao lớn thô kệch anh hơi nhú mày, Hà Hiểu Vân thông mình nói: “Lệ Na và Lệ Hồng không giống nhau, là một cô nhóc đáng yêu”.

Diệp Bành Đào gật đầu: “không thành vấn đề”.

“Đúng rồi, tối Hồ Tiểu Ba mời khách, chúng ta cùng nhau qua đi”.

Trịnh Viễn nhàn nhàn nói. Diệp Bành Đào nhú mày, không có ý tốt nhìn Hà Hiểu Vân: “Này, tôi nói cậu hôm nay sao lại túm Hà Hiểu Vân đến nhà tôi, hóa ra là Hồ Tiểu Ba hôm nay mở tiệc, sao không có mặt được”.

Hà Hiểu Vân bị Diệp Bành Đào nhìn đến tóc gáy dựng đứng, nghi ngờ nhìn Trịnh Viễn: “Tiệc gì?”

Trịnh Viễn cảnh cáo liếc Diệp Bành Đào một cái: “Không có gì, chỉ là bữa ăn thôi, ở Toàn Tự Đức, cô không có việc gì thì cùng đi, dù sao Lăng Vi cũng đi”.

Hà Hiểu Vân vừa nghe có Lăng Vi: “Tốt tốt, Toàn Tự Đức có vịt nướng nổi danh quốc tế, tôi còn chưa ăn qua đâu, có cơ hội đỡ thêm cũng tốt, Trịnh học trưởng cảm ơn nha, đúng là ý tứ, tốt như thế liền nghĩ cho học muội”.

Cố Lăng Vi nhếch miệng cười nhìn Trịnh Viễn, một tay kéo Hà Hiểu Vân trong đầu chỉ nghĩ đến ăn này, chỉ tiếc rên sất không thành thép thôi: “Coi chừng vì tham ăn mà bị người ta bán cũng không biết đó”.

Hà Hiểu Vân chu chu miệng: “Tham gì chứ, chúng ta ăn ở căn tin mình đói cũng ăn không vô, nếu không thường xuyên được ra ngoài ăn ngon đã sớm chết rồi”.

Mấy người cười to, Diệp Bành Đào hoài nghi nói: “Nghe nói ông cụ nhà Hồ Tiểu Ba kia không tệ, sao mà bỏ chạy về đây được”.

Trịnh Viễn cười ha hả: “Tinh tức không tinh thông gì hết, nghe nói ở nước ngoài gặp một cô gái Nhật Bản, vì cái này mà ba hấn suýt không nhìn mặt nhau, chúng ta diễn tập nên không biết, mình đem qua mới nghe anh mình nói, đánh nhau một trận xong ông Hồ cường chế hấn từ Mĩ về đây, nếu không tên kia cũng thành Hoa kiều sinh thêm một đứa con lai mới vác mặt về”.

Diệp Bành Đào bật cười: “ông nội Hồ Tiểu Ba cũng tham gia chiến tranh, không thích người Nhật, thế mà hấn lại dám yêu con gái Nhật”.

Hai người cùng nhau vui sướng khi người ta gặp họa. Trước kia bọn họ rất hay tụ tập ở đây, mọi người không hẹn mà đều mang bạn gái đến, đây là quy định từ khi học trung học xong, luật bất thành văn rồi, trước kia bên cạnh Trịnh Viễn luôn là Hồ Đan Đan, Diệp Bành Đào thì khỏi nói, mỗi lần một người, năm tháng thanh xuân hoang đường, giờ nhớ lại Diệp Bành Đào còn thấy không chịu nổi. Liếc mắt nhìn Cố Lăng Vi đang ngồi trên sofa, Diệp Bành Đào kim lòng không được nở nụ cười, ánh mắt liếc qua Hà Hiểu Vân có chút xấu xa nói: “Viễn, bạn thân phát hiện cậu gần đây đối với Hà Hiểu Vân không bình thường, nhưng mà cũng lạ, cô gái này bình thường lạnh lùng như thế, sao gặp cậu lại cứ hồ đồ nhỉ”.

Trịnh Viễn mắt sáng rỡ nói: “Cái này gọi là đại trí giả ngu biết chưa, Hà Hiểu Vân là có ý tứ này”.

Diệp Bành Đào không tránh khỏi rung mình một cái: “Bạn thân à, cậu phải bảo trọng”.

Trịnh Viễn ánh mắt lóe lên, thế mà không phản bác, Diệp Bành Đào nhìn Trịnh Viễn và Hà Hiểu Vân cũng hiểu được, không phải cậu ấy không rõ mà là thế giới này thay đổi rất nhanh. Thực ra ngoài Hồ Tiểu Ba mới từ nước ngoài về những người khác Cố Lăng Vi cũng không xa lạ mấy, tuy không quen thuộc nhưng cũng thường xuyên thấy ra vào đại viện, đụng qua mấy lần, toàn là điển hình của ăn chơi trác táng, so sánh ra Cố Lăng Vi thấy Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn khá tốt, đương nhiên cô không biết hai người này cũng có một thời gian hoang đường mà thôi.

Mỗi người đều mang theo một mỹ nữ bên cạnh, nhỏ xinh có, tươi đẹp có, đáng yêu có, tươi trẻ có, có thể nói cần gì có đó, Cố Lăng Vi thấy ngồi bên cạnh Diệp Bành Đào cứ giống như bình hoa vậy, thành công cụ ấy tên đàn ông nông cạn so nhau, hơn nữa mấy người kia còn ghen tị nhìn tới, cực kì không thoải mái.

Hồ Tiểu Ba mới từ nước ngoài về tự nhiên không rõ thay đổi của Diệp Bành Đào mấy năm nay, chỉ nhớ lúc trước khi xuất ngoại, người này đang bị ba hấn ép vào trường quân đội, trước kia lúc họ còn nông nghênh, Diệp Bành Đào thay người còn nhanh hơn thay ngựa, tiếng lành đồn xa, hơn nữa toàn là xinh đẹp, cho nên lúc thấy anh dẫn Cố Lăng Vi vào có chút kinh ngạc, nhưng cũng không thấy có gì là không đúng. Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân dù mặc thường phục nhưng cũng không hề mất khí chất quân nhân, vừa thấy đã biết đây là lính, nữ binh đoàn văn công xinh đẹp thì anh cũng không xa lạ, so với hai người này còn kém hơn một chút, không nhìn được mà trừu tượng: “Diệp Bành Đào, tới đây, chọn người nào cũng tươi ngon hết nhỉ, đoàn văn công phải không?”

Nói xong tũm tũm nhìn Cố Lăng Vi: “Mỹ nữ tôi là Hồ Tiến Bắc, bạn thuở nhỏ của Diệp Bành Đào”.

Đầu vuốt nhọn vươn tay ra, Cố Lăng Vi nhìn Diệp Bành Đào một cái rồi lịch sự bắt tay nói: “Tôi là Cố Lăng Vi, xin chào”.

” Cố Lăng Vi? Cô là Cố Lăng Vi? Vừa nghe tên Cố Lăng Vi, Hồ Tiểu Ba đột nhiên kêu lên, không tin nổi: “Cố là lính điều tra đặc biệt, lần diễn tập này lập công, là Cố Lăng Vi mang theo hai nữ binh ném xe bồn của quân xanh, giết đại đội trưởng đội đặc công phải không?”

Liên tiếp nói có phần kích động, Cố Lăng Vi ngẩn ra, chưa bao giờ nghĩ mình lại nổi danh như thế, hơn nữa đối phương còn bày ra thái độ nghiêm túc tôn kính, có phần ngưỡng ngưỡng, gật đầu nhẹ. Hà Hiểu Vân bất ngờ nói: “Không ngờ con rùa biển như anh mà cũng biết chuyện quân diễn như thế, chẳng lẽ đội điều tra chúng tôi vang danh quốc tế rồi sao?”

Hồ Tiểu Bắc nở nụ cười, đánh giá hai cô: “Cô chắc là Hà Hiểu Vân, anh hai tôi là doanh trưởng đoàn trinh sát quân xanh, bởi vì hai người mà ăn không ngon ngủ không yên cho nên vừa về nhà là kể một công chiến tích vĩ đại của hai người, cứ thật, cho nên tôi không nghĩ hai người lại có thể như thế”.

Nói xong đánh giá hai cô vài lần, cười nói: “Lính điều tra đặc biệt các cô đều xinh đẹp như thế sao?” Diệp Bành Đào phát tay lôi anh qua một bên: “Tránh ra, đừng tìm vợ tôi”.

Qua tuyên truyền của Hồ Tiến Bắc, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân như tỏa sáng, mấy cô gái khác cũng không thể nhìn hiền lành cho được, hai người cũng không để ý mấy, dù sao mấy cô gái này cũng không quan trọng. Rượu ngon cơm no, mấy tên đàn ông chưa vui hết, cuối cùng tiếp tục ra quán rượu, Hồ Tiến Bắc nói: “Bạn thân nghe nói gần thành bắc có quán Thịnh Thế Hoa Đình mới mở, không thì chúng ta qua đó chơi”.

Cô gái xinh đẹp bên người hắn nói: “Bạn học của em làm ở đó, nói là phải có thể hội viên, người thường không được vào”.

Hồ Tiến Bắc ngạc nhiên: “Không ngờ ở nước mình phương diện này cũng phát triển nhanh như thế, cũng có nơi nổi bật vậy”.

“Thôi đi, muốn đi còn không nhanh”.

La Quang Vinh dào dạt đắc ý đưa tấm thẻ bằng hợp kim lên. La Quang Vinh là con cục trưởng cục văn hóa, tuy không đẹp trai anh tuấn như Diệp Bành Đào hay Trịnh Viễn nhưng ăn mặc thời thượng, cho nên cũng khá phong độ. Bởi vậy đoàn người chậm rãi đi về Thịnh Thế Hoa Đình. Thịnh Thế Hoa Đình kiến trúc đồ sộ, bên ngoài có các trụ lớn cao lớn như ở La Mã, đèn vây quanh sống động như đèn thờ 12 vị thần Hy Lạp, khiến cho nơi này pha đủ vị nước ngoài, bên ngoài là bãi đỗ xe rộng rãi vô số các hãng xe nổi tiếng, cánh cửa cao lớn nhìn là thấy xa hoa. Đám người đưa thẻ hội viên rồi đi vào, ánh vàng xanh rực rỡ giống như bước vào thế giới xa hoa lãng phí, phục vụ dẫn họ đến ngồi sảnh đối diện, ghế lô nằm tách biệt, địa điểm rất tốt, dù độc lập nhưng vẫn có thể nhìn thấy sân khấu biểu diễn bên ngoài.

Cố Lăng Vi không thích ứng được với ánh sáng hỗn tạp ở đây, cảm giác sa đọa quá, như thế giới khác. Hà Hiểu Vân trước này vẫn rất thành thực, nhanh chóng hòa mình cùng họ, uống rượu nói chuyện phiếm hưởng lạc cực kì, Diệp Bành Đào hôm nay cũng rất vui, vừa uống rượu vừa nói chuyện ngày xưa, thực ra đàn ông cũng có khi rất lạ, Cố Lăng Vi nghe xong phát hiện hóa ra họ đã từng lẫn lộn qua nhiều chuyện như thế, mấy người này nói dông dài cực kì, ai bảo chỉ có phụ nữ mới huyền thuyên, chỉ cần có thời điểm đàn ông cũng thế thôi. Cố Lăng Vi đứng lên đi toilet, đi theo đường bên cạnh rồi bước ra, toilet ở khu vip, nơi này cũng quá lớn đi, như một cái mê cung, khi vừa ra khỏi toilet Cố Lăng Vi lại lạc đường, nhìn chỗ nào cũng quen, bước đi vào một đường hành lang hẹp dài. Trên mặt đất trải thảm dày, bước lên không hề có tiếng động, cách âm cực tốt, hai bên là phòng thuê, nhưng một chút âm thanh cũng không nghe được, đi đến cuối mới biết là đường cụt, cửa phòng xa hoa nắm cửa được phủ da, Cố Lăng Vi vừa định trở về theo đường cũ, đột nhiên trong phòng lao ra một cô gái phục vụ mặc sườn xám màu đỏ. Cố Lăng Vi theo bản năng nhìn hướng ngược lại, theo sát là hai người ngoại quốc hung ác bước ra, đuổi theo cô nhân viên phục vụ, túm tóc lôi ngược trở về, miệng liên tiếp nói một tràng tiếng nước ngoài, Cố Lăng Vi không dám khẳng định có phải tiếng anh không, bởi vì có nhiều từ cô nghe không hiểu. Cố Lăng Vi dựa vào tường, theo góc độ của cô vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, người đàn ông ngoại cổ đeo lên cô gái đang vẩy vung kịch liệt, ngọn đèn mờ ảo, Cố Lăng Vi chỉ nhìn được hình xăm hung tợn sau lưng hắn.

61. Chương 61: Thịnh Thế Hoa Đình Của Chu Tử Phong

Cổ Lăng Vi chưa kịp phản ứng, người đàn ông ngoại quốc đã kéo nữ phục vụ kia vào cửa, loảng xoảng một tiếng, cửa bị đóng sầm, mọi thứ diễn ra quá chóng vánh, từ đầu đến cuối Cổ Lăng Vi cũng không hiểu được rốt cuộc xảy ra cái gì. Cô lấy lại tinh thần, tiến đến cửa, vừa hít sâu một hơi, định đập cửa ra thì đột nhiên có hai nam phục vụ chạy tới, trước mặt cô cung kính cúi đầu: “Thật có lỗi, tiểu thư nơi này là khu chiêu đãi khác vip của chúng tôi, người bình thường cấm đi vào, mời tiểu thư qua khu vực khác”.

Cổ Lăng Vi nhìn hai phục vụ nhất quyết mời đi, nói thật, lúc đó cô cực kì nghi ngờ chuyện vừa rồi hoàn toàn là vì ảo giác của mình, nhưng điều này sao có thể, ngẩng đầu nhìn hai phục vụ nghiêm túc nói, bất giác cô đánh hơi thấy chuyện gì: “Tôi nghi ngờ ở đây có giao dịch trái pháp luật, vừa rồi chính mắt tôi nhìn thấy”.

Hai phục vụ nam tức giận nhìn nhau, nghi hoặc nhìn Cổ Lăng Vi, chắc là hoài nghi cô mặc thường phục trà trộn vào, sau đó mỉm cười nói: “Điều này sao có thể, chúng tôi ở đây là nơi ăn chơi có đầy đủ giấy phép tất cả các hạng mục kinh doanh đều hợp pháp...”

Hai phục vụ nam nhanh chóng chia việc một người đứng lại với Cổ Lăng Vi, người kia cầm bộ đàm trong tay gọi cầu cứu, nói thật, dừng khí của Cổ Lăng Vi cũng có hạn thôi, phút xúc động qua đi cô cũng hiểu được, dù cho ở đây có giao dịch trái pháp luật cô cũng không phải cảnh sát, cũng không có quyền khám xét. Chỉ là vừa rồi nhìn cảnh đó, cô thấy nếu mình cứ vậy mà xoay đi thì không ổn, cho nên mới nhất quyết ở lại, tiến thoái lưỡng nan, nhưng mà cơ hội cũng đến, năm phút sau phía hành lang có vài người đến, một người đàn ông lạnh lùng trong tây trang giày da, Cổ Lăng Vi không khỏi sửng sò, chính là thư kí Tiểu Ngụy của Chu Tử Phong.

Thực ra Chu Tử Phong cũng không nghĩ Cổ Tư Mạn kia đã nhanh như thế về nước lần nữa, cho nên lúc Cổ Tư Mạn đến thành phố B Chu Tử Phong vừa lúc ở bên ngoài công tác, chỉ giao cho Ngụy thư kí toàn quyền chiêu đãi, Cổ Tư Mạn này tính tình hung tàn biến thái thư kí Ngụy chiêu đãi ông ta cũng cực kì đau đầu, lần trước thiếu chút một cô gái trong câu lạc bộ đêm tự sát, không phải anh tự ra tay giải quyết chỉ sợ giờ còn náo loạn.

Người này cực thích những cô gái phương Đông nhỏ bé, nhưng cũng không hẳn luôn là dạng đó, ở ngoài nước thì không nói gì, giờ trong nước còn làm bừa như vậy, rất dễ gây ra phiền toái lớn, bởi vậy thư kí Ngụy mới cố ý xếp vào khu vip không có người, chiêu đãi hần, nếu gặp phiền phức cũng ít bị để ý hơn. Bởi vậy thư kí Ngụy hôm nay cứ nhìn chằm chằm nơi này, lấy kinh nghiệm của anh, Cổ Tư Mạn này không động tĩnh là chuyện không có khả năng, quả nhiên phiền toái tới rồi chỉ là anh cũng không ngờ tới, phía dưới báo lên có nữ cảnh sát mặc thường phục tới. Đó lại là Cổ Lăng Vi. Bởi vậy khi nhìn thấy Cổ Lăng Vi đứng nghiêm túc ở đó, thư kí Ngụy âm thầm hít vài hơi, người này so với cảnh sát còn phiền toái gấp vạn lần, nhanh chóng nghiêng đầu dặn dò quản lí bên cạnh vài câu, quản lí nghi ngờ nhìn Cổ Lăng Vi một cái, xoay người bước nhanh. Thư kí Ngụy đến rất nhanh cười nói: “Anh Phong mấy ngày nay không ở thành phố B, cô tới chơi sao không gọi điện thoại trước cho tôi”.

Hai nhân viên phục vụ lặng lẽ thở ra trộm nhìn Cổ Lăng Vi một cái, chẳng lẽ không phải là cảnh sát mặc thường phục sao, ngược lại còn là người của Chu tổng, nhìn thái độ của anh Ngụy cũng biết cô gái này quan hệ với Chu tổng không cần bàn tới. Cổ Lăng Vi buông tay nắm cửa ra thản nhiên nói: “Anh nói đây là anh tôi mở?”

Ngụy thư kí gật đầu: “Đúng anh Phong không nói với cô sao, mở cách đây không lâu, còn ở giai đoạn thử nghiệm buôn bán thôi”.

Cổ Lăng Vi trong đầu càng hỗn độn hơn quay người nhìn chằm chằm vào cánh cửa, nói: “Cái kia....phòng này....phòng này...”

Hai câu nói của Cổ Lăng Vi có phần lộn xộn, nhất thời cũng không biết nói thế nào, Ngụy thư kí ánh mắt lóe lên, thoải mái nói: “À, phòng này là người khác của tập đoàn Italy, có nhiều hợp đồng với chúng tôi, người này rất thú vị, thích chơi tròn chơi, mỗi lần đến đây đều cùng mấy người phục vụ chơi đùa âm ỉ, người nước ngoài mà, so với người Trung Quốc chúng ta rất khác nhau”.

Nói xong tiến đến mở cửa lớn ra, cười: “Chắc vừa rồi làm cô hiểu lầm rồi”.

Cố Lăng Vi nghi ngờ nhìn vào trong, ngọn đèn trong phòng vẫn không sáng rõ như trước, nhưng bên trong vừa nhìn có thể hiểu ngay, trên sofa lớn một người đàn ông ngoại quốc giày da tây trang ngồi, ánh đèn trên trần nhà mờ ảo, có thể nhìn thấy đường nét thâm thúy của hắn, người bên cạnh dựa vào lòng hắn đúng là cô gái mặc sườn xám vừa rồi, giờ trên mặt lại là nét cười tươi như hoa thì thầm gì đó với nhau, người ngoại quốc bên cạnh cùng cười theo lúc này giờ cũng ngồi bên, cạnh một cô phục vụ mặc sườn xám, trong tay còn lắc xúc xắc đoán điểm, làm sao có thể là dạng phục vụ như cô nghĩ. Cố Lăng Vi không khỏi ngó ra, cách một tiếng, thư kí Ngụy đã đóng cửa lại: “Nếu cô vẫn tò mò về nơi này chờ thêm hai ngày nữa anh Phong về đưa cô tới xem cũng không sao mà, nơi này mỗi phòng vip đều có một phong cách khác nhau”.

Cố Lăng Vi bị thư kí Ngụy đưa đi, đến khúc quẹo cô lại quay đầu nhìn về cánh cửa đóng chặt đó, muốn quên đi, cho dù vừa rồi có là giao dịch gì thì cũng là bên tình bên nguyện, dù sao nơi này luôn thế, cô cũng không phải cảnh sát, nếu có cũng không phải phạm vi xử lý của cô. Thư kí Ngụy tìm quản lí nói chuyện Cố Lăng Vi theo người này về lại đại sảnh, quản lí là một cô gái cực kì xinh đẹp, hơn nữa lại khéo léo, đối với cô rất tôn trọng, có lúc còn tò mò đảo mắt nhìn, Cố Lăng Vi biết cô này rất hiếu kì về mình.. Mãi đến khi thân ảnh của Cố Lăng Vi biết mất người quản lí mới nói: “Anh Ngụy, cô nhóc này là ai, là tình nhân mới của Chu tổng sao? Trong sáng nhỉ”.

Bình thường tiếp xúc với thư kí Ngụy nhiều nên cũng rất quen thuộc, nói cũng không kiêng dè, thư kí Ngụy nghiêm mặt nói: “Nói bậy bạ gì đó, là em gái của anh Phong”. Người quản lí giật mình: “À! Em biết rồi, chính là cô em gái bảo bối tham gia quân ngũ của anh Phong phải không, không ngờ lại xinh đẹp như thế, so với Tiểu Huyền Huyền của chúng ta ở đây cũng không kém”.

Thư kí Ngụy khinh miệt nhún mi: “Đúng, người con gái khác có thể đùa còn người này thì không, nếu sau này cô gái này còn đến nhất định phải cẩn thận cho tôi, hầu hạ cho tốt, nếu mấy chuyện ngầm ở chỗ chúng ta lộ ra, dù là nhỏ nhất, đừng nói tôi không nói trước với cô, người này không phải lính bình thường đâu, là lính trinh sát đặc biệt, mấy kĩ xảo này nếu cô ta muốn tìm hiểu cũng không phải chuyện khó, nhưng mà trước có anh Phong chống đỡ, có lẽ cô ta sẽ cân nhắc, nhưng mà nếu người này phá chuyện của chúng ta, với anh Phong cũng không phải chuyện tốt, cô phải nhớ kĩ, đây là người tuyệt đối không đặc tội được”.

Người quản lí âm thầm tắc lưỡi, thầm nghĩ: lính trinh sát, cừ thật, may mà vừa rồi anh Ngụy tới kịp, nếu thuộc hạ gọi bảo vệ tới đánh không biết là ai bị hại đâu.

Ngụy thư kí quét mắt nhìn bên trong: “Vừa rồi Cố Tư mạn rớt cuộc bị làm sao, không phải cô xem chừng rồi sao, sao lại động tĩnh lớn thế”.

Quản lí vội thấp giọng: “Tên Cố Tư Mạn này không khác gì súc sinh, lần này tôi cố ý tìm mấy công chúa hầu hạ hắn nhưng ai biết tên này khẩu vị nặng quá, không biết chơi cái gì mà cô gái kia sợ hãi chạy ra”.

Ngụy thư kí sáng giọng: “Vốn là bản thân còn muốn lập đền thờ trình tiết à, nếu người chơi muốn làm gì thì cũng chạy à, cô đi nói với cô ta không muốn làm thì đi, đừng ở đây ban trình chín liệ, tôi không phải biaozi, không phụng dưỡng mấy thiên kim tiểu thư, cô gái vừa rồi cô tìm người dạy cho tốt, cho cô ta biết sợ, không lần khác lại gây chuyện”.

Cố Lăng Vi trở về, Diệp Bành Đào vội đứng lên, bất mãn nói: “Anh còn tưởng em rớt trong hầm cầu rồi chứ, sao lâu thế”. Nói xong kéo cô đến bên người, ngồi xuống, chỉ lát sau Diệp Bành Đào lại hét lên, lần này còn to hơn, người quản lí ngơ ngẩn nhìn qua Diệp Bành Đào vài lần, thầm nghĩ vốn tưởng tình nhân của Chu tổng, nhưng có vẻ không giống rồi. Người phục vụ xinh đẹp đưa bình rượu cung kính đi qua nói: “Đây là quản lí của tôi mời mọi người thử, xin vui lòng nhận”.

Nói xong mở rượu, tự mình rót ổi người nửa ly, đặt bình xuống giữa bàn, Hồ Tiến Bắc đến cầm lấy chai, kính hải nói: “Louis 13, ghê thật, một chai hơn cả vạn, chúng tôi ở đây có ai mặt mũi lớn như thế”.

Diệp Bành Đào ôm Cố Lăng Vi chặt hơn, ngồi thẳng, nhìn người phục vụ: “Có câu không công không hưởng lộc xin hỏi quản lí các cô vì cái gì lại tặng chúng tôi loại rượu đắt tiền như vậy, là châm chọc chúng tôi không trả nổi hay sao?”

Quản lí ngẩn ra, ánh mắt rõ ràng đảo qua Cố Lăng Vi, tất cả mọi người theo ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm Lăng Vi, Hà Hiểu Vân đột nhiên nói: “Này, mỹ nữ à, đây không phải là do Chu tổng mở chứ?”

Quản lí vội cung kính nói: “Đúng vậy, đây là thuộc tập đoàn Tử Phong”.

Hà Hiểu Vân cười ha hả: “À vậy được rồi hiểu rồi, cô đi đi”.

Diệp Bành Đào không được tự nhiên nói: “Khoan, bình rượu này tôi trả, tôi không có thói quen ăn đồ không phải mình trả tiền”.

Nói xong trắng mắt liếc Cố Lăng Vi một cái, cô đỡ khóc đỡ cười, tay đưa lên lưng anh nhéo một phát, ghé sát vào lỗ tai nói: “Anh ăn giấm chua cũng quá lắm, hôm nay về ngủ sô pha cho em”.

Chiêu uy hiếp này vẫn nhai lui nhai tới, nhưng lúc nào cũng vô cùng hữu dụng với Diệp Bành Đào, anh đã cực kì am hiểu chuyện hảo hán phải biết chịu thiệt thòi, sắc mặt liền dịu đi, bĩu môi nói: “Được rồi, được rồi có người mời anh rượu đất tiền vậy, anh cần còn không được”.

Nói xong không có ý tốt liếc nhìn quản lí một cái: “Sự nghiệp của Chu tổng mấy người đừng nói tặng chúng tôi một bình Louis 13 tặng một tấm bình cũng chỉ là trâu mất sợi lông thôi, không đáng nói, tôi sẽ không khách khí, tôi thay vợ tôi cảm ơn hẳn, sau này có dịp sẽ tới thăm”.

Nói chuyện còn ngấm ngầm chọc giận người ta nữa, Cố Lăng Vi trừng mắt liếc anh một cái, rồi xấu hổ cười cười với quản lí. Quản lí trở về khu công tác, người phục vụ phía sau nói: “Cô gái xinh đẹp kia là ai? Có vẻ rất thân với Chu tổng”.

Quản lí liếc hẳn một cái: “Phục vụ cho tốt là được, anh Ngụy còn phải cung kính nữa là, nếu đắc tội nhất định chúng ta không chịu nổi”.

Diệp Bành Đào đối với Chu Tử Phong khúc mắc đã lâu nay, buồn bực không chịu được, giống như tới đâu cũng không thoát khỏi bóng ma kia, không phải anh lòng dạ hẹp hòi, nhưng anh cảm giác được ánh mắt Chu Tử Phong nhìn Lăng Vi, khiến anh hết hồn, cảm giác này cực kì không tốt, giống như bảo bối trong tay mình bị người ta rình rập bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đoạt, mà Lăng Vi thì không hề biết, chỉ mù quáng tin tưởng tên kia, anh, anh, vô cùng thân thiết, sao không nghĩ tới chuyện nam nữ không quen không biết làm sao lại có cái thân tình chó má kia được chứ, nhưng mà tất cả chỉ là ngụy tạo, tình cảm trong lòng như thế nào mới là thật nhất. Diệp Bành Đào cũng không tin Chu Tử Phong đối với Cố Lăng Vi cũng là tình cảm anh em, dù sao đối với tác phong của Chu Tử Phong anh cũng biết, anh ta chỉ có một em trai cùng cha khác mẹ, thậm chí đối với cha của mình cũng lạnh lùng như thế, vậy mà lại thực lòng nhiệt tình với em gái mới quen, hoàn toàn không ăn khớp.

Có lẽ là anh ghen tuông thái quá, nhưng chỉ cần nghĩ đến động cơ không thuần khiết của tên đàn ông kia, một bên như hồ rình thời cơ mà hành động, Diệp Bành Đào đến ngủ cũng không yên được. Nghĩ tới đây ánh mắt Diệp Bành Đào trầm xuống, nghiêng đầu nhìn Cố Lăng Vi, trong lòng cân nhắc làm cách nào để nhanh chóng đem cô bé này danh chính ngôn thuận thành vợ mình mới yên tâm. Hồ Tiến Bắc hắc hắc cười nói: “Mấy chúng tôi có mắt như mù, ngồi cạnh một người tài ba thế này mà không biết, Hà Hiểu Vân, em giải thích thắc mắc ấy anh đi, nữ anh hùng điều tra đặc biệt và công ty top 10 cả nước có quan hệ gì thế?”

Hà Hiểu Vân quét mắt, nhìn Diệp Bành Đào đã có điểm đen trong mắt, ha hả cười, nâng ly rượu lên nói tránh đi: “không có quan hệ với anh mà, nào nào uống rượu, uống rượu haha”.

Trịnh Viễn buồn cười liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay nhận ly rượu trong tay cô: “Con gái uống rượu nhiều không tốt đâu”.

Hà Hiểu Vân ngẩn ra, trực tiếp cướp về nói: “Tránh ra đi, Louis 13 mà, phải uống cho đã, tôi cũng phải nếm thử chút”.

Nói xong một ngụm uống hết, mấy tên đàn ông khác cũng ồn ào cười ha hả. Cố Lăng Vi liếc mắt nhìn Diệp Bành Đào một cái, nhếch miệng không thèm nói chuyện, người này ăn giấm chua vài năm như một, giờ chỉ cần nghe tên Chu Tử Phong đã ghen đến thế rồi, quả thực không thể nói lý được. Nhưng mà Thịnh thế hoa đình này của Chu Tử Phong, cô thấy rất không hợp lý, hình ảnh lúc này cô tuyệt đối tin tưởng mình không nhìn nhầm, chỉ chớp mắt liền thay đổi, thật sự là không giải thích nổi. Cảm giác mệt mỏi hơn, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, 12 giờ, cô thấp giọng nói: “Bành Đào, chúng ta về đi, khuya rồi”.

Diệp Bành Đào trên mặt đen thui liền nhanh chóng tắt đi hết, ánh mắt đầy gian xảo nhìn quét qua gò mà hồng hào của Cố Lăng Vi, nhìn lướt qua xương quai xanh duyên dáng bên dưới, rồi phân thấp thoáng dưới

kia, cảm thấy mình không khống chế nổi phản ứng cơ thể nữa rồi, thấp giọng nói bên tai cô: “Được, chúng ta về nhà”.

62. Chương 62: Hàn Đội Trưởng Làm Thuyết Khách

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân tiến vào khu nhà đoàn bộ, nhìn thấy một chiếc xe jeep kiểu mới trong sân, phía trước có hai người nhìn rất quen mắt, mặc đồ nữ binh đặc công, thẳng tắp đứng ở đó, nhìn thấy hai cô ánh mắt liền toát ra ánh sáng không thiện ý. Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân liếc mắt một cái, Cố Lăng Vi thấp giọng nói: “Không phải là ở đội của chúng ta chứ?”

Hà Hiểu Vân bật cười: “Lăng Vi, mắt cậu cũng kém quá đi, đó không phải là người đuổi chúng ta trong đợt diễn tập đó sao, đánh ngã 3 vị tiền bối đặc công kia”.

Cố Lăng Vi lúc này mới nhớ ra, trách không được sao thấy quen mắt thế, lúc ấy buổi tối nên đúng là không rõ: “Họ đến đội điều tra của chúng ta làm gì, không phải tới tính sổ đó chứ?”

Hai người cảnh giác bước hai bước đến chào theo nghi thức quân đội: “Chào đồng chí”.

Hai đội viên đặc công cũng không tình nguyện chào theo nghi thức, Hà Hiểu Vân cọt nhả tiến lên làm quen: “Haha, hai vị tiền bối đến chỗ chúng tôi làm gì vậy, diễn tập đã sớm xong rồi mà, không phải nghe nói đặc công các chị bận rộn lắm sao, đánh nhau chỉ là việc phụ,, bình thường còn kiểm tra chất độc ở biên giới, bắt tội phạm, so với cảnh đội cảnh sát còn bận hơn mà”.

Hai đội viên đặc công hừ một tiếng, không thèm đáp, cô Lưu đi tới hướng mấy cô vẫy tay: “Hai em tới đây”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân nghi ngờ đi theo cô Lưu vào đoàn bộ. Hai đặc công cũng nhìn nhau, một người trong đó nói: “Ngọc Linh, cậu nói ba đứa này sao lại ngông như thế, còn dám ra oai phủ đầu chúng ta, sau này vào được chúng ta làm sao trấn áp được mấy người này”.

Người này chính là người đánh nhau với Cố Lăng Vi, Lưu Ngọc Linh, có chút ghen tị nói: “Lúc trước chúng ta vào đội đặc công cũng phải qua tầng tuyển chọn, rồi lại vào quân khu rèn luyện, cừ thật, ba đứa này được tự mình Hàn đội trưởng đến đây, điểm khởi đầu đã trên rồi, chúng ta thua bởi ba cô nhóc con này, ai bảo người ta có bản lĩnh chứ, cậu xem Hàn đội trưởng mấy hôm nay còn vui vẻ như thế, bị bắn cũng không xem là gì, chính ủy nói ba cô nhóc này là nhân tài, huấn luyện thêm sẽ trở thành những đặc công xuất sắc, chỉ thiếu chút kinh nghiệm thực chiến thôi”. Đội viên bên cạnh méo miệng nói: “Những điều này cũng đúng, nhưng cũng phải qua huấn luyện đã, huấn luyện kinh hoàng kia không chừng còn loại mấy cô nhóc này thì sao, mà tương lai có vào được đội đặc công, thì cũng là địa bàn của chúng ta, là rừng cũng phải bưng khay, là hồ cũng phải nằm xuống, muốn bay lên trời thì đừng vào cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có đâu”.

Hai người nhìn nhau cười ha ha.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân vào đoàn bộ, thấy Chu đội trưởng đang tươi cười đầy mặt và đội trưởng đội đặc công Hàn Vệ Hồng đang ngồi uống trà, một bên là Vu đội trưởng đang nghiêm nghị đứng thẳng, Cố Lăng Vi đột nhiên nhớ ra Hàn Vệ Hồng, năm đó khi vào trường quân đội người này đứng bên cạnh Vu đội trưởng trên đài cho thủ trưởng nhìn duyệt binh. Trương Lệ Hồng đến sớm hơn mấy cô, ba người đồng loạt cúi chào, chờ thủ trưởng chỉ thị, Hàn Vệ Hồng cười khoát tay với ba cô nói: “Không cần câu nệ, tôi là muốn hỏi các cô đối với đội đặc công có hứng thú hay không?” Ba người kinh ngạc nhìn nhau, Cố Lăng Vi nhìn Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng một cái, ba người đồng thời nói: “Không có hứng thú”.

Hàn Vệ Hồng thoáng ngẩn người ánh mắt nhìn qua Cố Lăng Vi nở nụ cười: “Cô nhóc, không cần nghĩ một đằng nói một nẻo, toàn quân ai cũng biết đội đặc công chúng tôi là tiên phong, là giấc mộng cuối cùng của mọi nữ binh”.

Nói xong như có như không nhìn Trương Lệ Hồng một cái: “Đãi ngộ cũng là tốt nhất, được ưu tiên đề bạt, thức ăn cũng tốt, trang bị đều tiên tiến, quan trọng là ở đội đặc công các cô có thể hưởng những thưởng tặng bộ đội khác không thể có được, tương lai các cô dù không làm lính cũng có cả đời giàu có”.

Hà Hiểu Vân nổi tiếng từ lâu là không ham mê mấy thứ đó, đồng dạng nói: “Thủ trưởng là tới mời chúng tôi gia nhập đội đặc công sao?”

Một câu nói kia khiến Hàn Vệ Hồng nở nụ cười, lắc lắc tay: “Không nên nhầm lẫn, tôi không phải đến mời mà là nếu muốn vào đội đặc công của tôi, chỉ bằng biểu hiện trong đợt diễn tập vừa rồi của mấy đứa vẫn còn kém xa lắm, đội chúng tôi không có chỗ ột tên lính vô dụng”.

Trương Lệ Hồng có chút không phục: “Báo cáo đội trưởng tôi cũng không biết đội đặc công có nhiều người hữu dụng”.

Về hất cổ kia đội trưởng Vu thấy có phần hơi quá phận, khẽ ho một tiếng: “Trương Lệ Hồng bĩu môi, Chu đội trưởng thăm đặc ý nhìn Hàn Vệ Hồng một cái, trong lòng khỏi nói vui bao nhiêu nhìn thấy ba cô nhóc này bao nhiêu là vừa mắt, thăm nghĩ đội đặc công của cô đã là cái gì, có xử lý được ba cô gái của chúng tôi không haha. Nhất thời nhin không được bật cười, ông vội vàng đưa tách trà lên che giấu: ”Hàn đội trưởng uống trà, uống trà”.

Hàn Vệ Hồng liếc mắt nhìn ông đứng lên đến trước mặt Trương Lệ Hồng: “Cô hóa ra cũng là người phiến diện như vậy, nếu không cô để tay lên ngực tự hỏi, hần là biết, diễn tập lần này mấy cô thắng cũng nhờ may mắn, đội đặc công từng người đều có kĩ năng chiến đấu đơn độc toàn diện, giống như mỗi người đều có thể nói lưu loát tiếng Anh, có thể tùy lúc mà xuất ngoại làm nhiệm vụ”.

Nói xong nhìn lướt qua đội trưởng Vu, nói: “Đội trưởng Vu của các cô tinh tường tất cả các kĩ năng nhưng ở trong đội đặc công của tôi chỉ ở lớp giữa thôi, cô có thể tính xem mình chênh lệch bao nhiêu, còn thắng bại trong nhà binh là chuyện thường, một lần may mắn thắng lợi cũng không chứng tỏ điều gì”.

Trương Lệ Hồng nhất thời xấu hổ vô cùng, mặt đỏ lên. Hàn Vệ Hồng cười nhạt chậm rãi đến trước Cố Lăng Vi, nhìn chằm chằm cô: “Sắp tới có đợt tập huấn nữ binh nòng cốt quân khu, đội đặc công chúng tôi sẽ chọn ra vài người ưu tú nhất để gia nhập, nếu có hứng thú đây là một cơ hội tốt để vào đội đặc công, hy vọng mọi người có thể cẩn thận suy nghĩ, tin tôi đi, nếu giấc mộng của các cô là một người lính chân chính thì đội đặc công chính là lựa chọn tốt nhất”.

Cố Lăng Vi ngẩng đầu nhìn thẳng hàn Vệ Hồng, ngoài cửa sổ ánh sáng lấp lánh trên mặt Cố Lăng Vi, có một vẻ kiên định quả cảm không nói nên lời: “Chúng tôi là quân nhân, phục tùng thượng cấp là mệnh lệnh, cũng là thiên chức của chúng tôi”.

Câu trả lời mạnh mẽ làm ánh mắt Hàn Vệ Hồng lóe lên cười ha hả vỗ vỗ vai cô: “Tốt lắm, đợt tập huấn gặp lại”.

Nói xong xoay người ra cửa, đi tới cửa đợt nhiên quay đầu lại: ” Cố Lăng Vi, tôi cực kì trông chờ vào biểu hiện của cô”.

Cố Lăng Vi không khỏi nao nao quay đầu thấy ánh mắt Vu đội trưởng có chút vui mừng tự hào, Chu đội trưởng nghiêm túc đứng lên nói: “Tuy vào đội đặc công là chuyện rất giỏi nhưng tôi muốn nói trước, điều Hàn đội trưởng nói đúng là không tồi, đội đặc công có ưu thế lớn, không phải người bình thường đều muốn được vào, có thể trở thành tiên phong, đài ngộ so với các biên chế khác tốt hơn rất nhiều, cho dù tương lai trở về cũng có ưu thế, đây là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa, không gạt các cô, trên có công văn, chỉ cần là lựa chọn của đội đặc công, dù là ai cũng không được phép do dự, đây là quy định, bởi vì nhân tài khó kiếm”.

Nói tới đây ông dừng một chút , mới tiếp tục: “Nhưng là, điều kiện tiên quyết phải xuất phát từ tự nguyện, không phải miễn cưỡng cứng nhắc, bởi vì làm một đội viên đặc công, là cực kì nguy hiểm, phải có sự chuẩn bị hi sinh sinh mệnh quý giá cho tổ quốc, cho nên tôi thấy các cô có thể trở thành đội viên đặc công rất đáng vui mừng tự hào, nhưng vẫn hi vọng mọi người có thể thận trọng suy nghĩ, dù sao cũng không chỉ liên quan đến tiền đồ cả đời, mà còn cả người nhà các cô nữa”.

Nói xong có vài phần dụng ý liếc nhìn Cố Lăng Vi. Cô đợt nhiên nhớ tới ba mẹ, đợt nhiên nhớ tới Diệp Bành Đào luôn ngóng trông có thể cùng có kết hôn có một cuộc sống gia đình yên ổn, còn cả Diệp tham mưu và dì Lưu luôn coi cô là con dâu, cô bắt đầu do dự, cô không quên lần trước cô vào đội điều tra đặc biệt thiếu chút đã có chuyện với Diệp Bành Đào, lần này vào đội đặc công không cần nghĩ cũng biết, Diệp Bành Đào chắc chắn không đồng ý, không nói sau này gặp nhau ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa nguy hiểm cao đến tới hạn, Diệp Bành Đào bá đạo như thế một cửa cũng không có đâu. Hà Hiếu Vân cũng có chút trầm mặc, phút kích động ngăn ngủi qua đi, lý trí tự hỏi, đúng thế, sinh mệnh các cô không phải chỉ thuộc

về các cô, còn có cha mẹ ban cho, hi vọng của cha mẹ, nếu thật sự bất hạnh hi sinh, làm cho người đầu bạc tiễn người đầu xanh thì còn gì khổ bằng. Ba người đi ra Trương Lệ Hồng mới trịnh trọng lạ kì nói: “Mình không có gánh nặng gì lớn, ba mẹ mình còn cả em trai em gái, cho dù mình hi sinh cũng có người khác chăm sóc cho gia đình mình, chỉ là Lăng Vi, Hiểu Vân, hai người đều là con gai một, cho nên hai người phải cẩn thận suy nghĩ, còn Lăng Vi, cậu còn có Diệp Bành Đào”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy chuyện vẫn nghĩ là đáng tự hào giờ mới khó giải quyết đến thế, hơn nữa lần đầu tiên giữa sinh mệnh và trúng tuyển, chọn lựa không hề dễ.

Mãi đến khi Vu đội trưởng và cô Lưu ra khỏi đoàn bộ, Ương chính ủy mới nói: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hàn đội trưởng cao cao tại thượng tự mình đến thuyết khách như thế, nói nghe hay chưa, không phải mời, tôi thấy thế nào ba cô nhóc kia cũng không đi, Hàn đội trưởng chưa gì đã gặp trở ngại”.

Chu đội trưởng bật cười, sau đó lại thở dài: “Mẹ nó, đội đặc công thì giỏi à, chúng ta vất vả lựa chọn huấn luyện ra quân, người ta hai ba câu liền ôm đi, nói chung cảm giác như là chúng ta trồng cây còn mấy cô đó lấy lương thực vậy, đúng là buồn bực”.

Ương chính ủy cười ha hả nói: “Coi như hết, ngay khi lập đội điều tra đặc biệt tôi đã biết chính là quân dự bị cho đội đặc công rồi, ba đứa Cố Lăng Vi chẳng qua là nhóm đầu tiên thôi, ông không nghĩ thoáng sau này chỉ có ông khổ sở”.

Chu đội trưởng lắc đầu nói: “Không phải là không nghĩ thoáng, mà là tôi mang binh nhiều năm như vậy, nói thật giống như Cố Lăng Vi trời sinh đã là quân chủ lực, đây là lần đầu tiên thấy được, hơn nữa còn là nữ binh, nếu là nam tôi có chết cũng không cho đi”.

Ương chính ủy không chút khách khí nói: “Nếu là nam càng nguy, không chừng không đến được đoàn chúng ta đã bị người ta lấy rồi, nhưng mà tôi thấy cô bé Cố Lăng Vi kia muốn đến đội đặc công cũng không phải chuyện dễ”.

Chu đội trưởng nhìn ông một cái, gật gật đầu: “Đúng thế, Diệp tham mưu làm sao gật đầu được, tên Diệp Bành Đào làm sao trở mặt nhìn vợ mình đi làm chuyện nguy hiểm như thế, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cô nhóc Cố Lăng Vi này, ngay cả việc khiến cho cô ấy kết hôn không thôi cũng đã phải giậm chân giậm dừ rồi, hơn nữa chỉ mới mấy tháng qua đi đã được chọn đi tập huấn đặc công, không phải là vinh dự của đoàn 358 chúng ta sao, dù sao tôi cũng tự hào về ba cô nhóc đó”.

Hàn đội trưởng bước đi rất lâu cũng không có tin tức, nghe nói sắp tới tập huấn cho nên giờ không xuất hiện, cho nên Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân càng rối rắm, tiếp tục tiến hành huấn luyện tóm lại, hai người đều có tinh thần làm đà điệu, dù sao chuyện chưa tới mắt, hai người trốn một ngày thì tốt.

Mà Diệp Bành Đào phải làm sao, Cố Lăng Vi càng nghĩ, quyết định tạm thời không nói, nếu không cãi nhau một hồi lại không yên, với tính cách của Diệp Bành Đào làm sao đồng ý cho cô đi đội đặc công được, còn ba mẹ cũng sẽ phản đối, gần đây Diệp Bành Đào và mấy doanh trưởng đến quân khu bên cạnh học tập, đi hơn một tháng, trở về cũng là lễ mừng năm mới, Cố Lăng Vi cân nhắc, đến lúc này phải tìm một cơ hội thương lượng với anh. Cố Lăng Vi nhìn bề cá tiếp tục suy nghĩ, Diệp Bành Đào đi công tác nên lúc nghỉ cô sẽ không có việc gì, đến chỗ của Chu Tử Phong, nhìn đồng cá đáng yêu hoạt bát, xem ra mấy nhóc này cũng được chăm sóc tốt lắm. Trong sân vang lên tiếng xe, Cố Lăng Vi quay thắt lưng vừa lúc thấy Chu Tử Phong lái xe việt dã vào sân, nhìn đồng hồ mới là 10h sáng, chắc anh còn nhiều việc phải đi. Chu Tử Phong xuyên qua bóng cây vào đại sảnh, trên người là tây trang may thủ công màu sậm, cà vạt màu lam trên cổ nhìn rất nhàn nhã, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Lăng Vi, anh nhíu mi nói: “Sao, cô bé thấy anh đến lạ lắm sao?”

Cố Lăng Vi cười thè lưỡi: “Em bắt đầu hoài nghi có phải kinh tế đất nước trì trệ rồi, trực tiếp ảnh hưởng đến công ty anh không, người luôn bận rộn mà giờ lại có thời gian về nhà”.

Chu Tử Phong nở nụ cười, tùy tay kéo cà vạt ra, chiều chuộng nói: “Thật là miệng như quạ đen, yên tâm, công ty anh hiệu quả và có lời, ít nhất cam đoan mấy con cá trong này vẫn có thể sống nhàn nhã thêm mấy trăm năm nữa không thành vấn đề”

Cố Lăng Vi bị anh chọc cười, Chu Tử Phong đến nhìn bề cá, sờ sờ đầu cô: “Thật ra em ấy, luôn bận rộn hơn anh, hôm nay sao lại có thời gian thế, nếu đến đây thì giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi, tối anh đưa em

đến Thịnh thể hoa đình xem, Tiểu Ngụy nói em có hứng thú với nơi đó”.

Nói xong ánh mắt chợt lóe lên, trêu chọc nói: “Anh đoán có phải gần đây lại có khóa học ngụy trang không?”

Cố Lăng Vi thoáng ngẩn ra, nói thật, nơi như Thịnh thể hoa đình cô không thích, nhưng chuyện lần trước làm cô có ấn tượng quá sâu, hơn nữa chuyện là mờ ảo làm cô xấu hổ không biết có nên hỏi Chu Tử Phong không, vài năm nay quan hệ với Chu Tử Phong như không có khoảng cách, cho nên cũng biết ít nhiều chuyện của anh, xí nghiệp nhiều, anh từ thiện cũng không thiếu.

Cô chính mắt nhìn thấy anh vùng tiền như rác giúp xây trường học cho trẻ em nghèo trên núi, anh quyên tiền cho các hoạt động từ thiện, cho nên cô tin Chu Tử Phong kinh doanh cũng sẽ không có gì bất hợp pháp, đánh chết cô cũng không tin. Cố Lăng Vi này, nói thể nào nhỉ, thiện ác luôn rõ ràng, cho nên có lúc quá chủ quan, nhận định anh là xấu sẽ phòng bị, nhưng một khi nghĩ là người tốt thì phải có bằng chứng như núi bày trước mắt, nếu không cô vĩnh viễn tin là người tốt, không hoài nghi, mù quáng đến cổ chấp.

63. Chương 63: Công Chúa Của Thịnh Thể Hoa Đình

Lần thứ hai đứng trước cửa lớn của Thịnh thể hoa đình, so với tâm tình lần đầu tiên của Cố Lăng Vi khác nhau rất nhiều, đi theo bên cạnh Chu Tử Phong được tiếp đãi cực kì cao quý và tôn kính, thậm chí phục vụ ngay cả liếc mắt cũng không dám, sự cung kính này khiến Cố Lăng Vi nhớ tới câu chuyện ngụ ngôn cáo mượn oai hùm thời xưa. Có lẽ thời gian vẫn còn sớm, trong đại sảnh không nhiều khách lắm, chỉ có tốp ba tốp năm người, Chu Tử Phong đi qua chào hỏi vài câu, Cố Lăng Vi theo quản lý trực tiếp vào khu vực vip, ngang qua hành lang lần trước, ánh mắt cô không khống chế lại nhìn về cánh cửa xa hoa phía cuối kia. Quản lý có vài phần kinh hãi, cô nữ sinh xinh đẹp này cô vẫn còn nhớ rõ, dù sao bị dận dỏ cần thận như thế ở Thịnh thể hoa đình cũng không nhiều trường hợp, không biết cô ấy đến đây là vì cái gì, nhưng lần này lại đến cùng ông chủ, điều này càng không rõ ràng. Ông chủ là một người đàn ông lạnh lùng tao nhã, nhưng thủ đoạn lại không tao nhã chút nào, các cô đều biết chuyện, cô thường xuyên báo cho nhóm nữ tiếp viên, đừng bao giờ có tư tưởng ngu xuẩn bay lên làm phượng hoàng, bởi vì đã có những tiền lệ thất bại thảm hại trước mặt, ông chủ đối với cô gái đẹp tuy cho tới bây giờ chưa từng cự tuyệt, một đêm phong lưu cũng không là cái gì, nhưng chỉ là thêm vài con số thôi, cho dù có là người tình cố định, trước mặt cũng chỉ có Đường Nhị được vài ngày ngắn ngủi, sau cũng không rõ có chuyện gì.

Đường Nhị kết thúc cũng đủ cho những cô gái khác dè chừng, nhưng ông chủ đẹp trai lắm tiền, còn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái chính thức, đúng là một hấp dẫn quá lớn, đủ để dù cho rất nhiều người ngã xuống trước đó, người sau vẫn như thiêu thân lao vào lửa, trong đó có một người là tiếp viên đứng đầu bảng xếp hạng của Thịnh thể hoa đình Sở Huyền.

Mỹ nữ này vốn từ ngành người mẫu, không chỉ cần tư sắc, phần đông cô gái ở đây phải phô diễn hết tài năng, không chỉ bằng vẻ ngoài, cô ta còn rất thông minh và khôn khéo, quản lý thậm chí còn thấy được chính mình năm đó, Sở Huyền bây giờ đều đạt được. Ông chủ lạnh lùng nhưng vẫn là đàn ông, vẫn cần sinh lý, đối mặt với một báu vật sắc hương chủ động đưa lên cửa, tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Bởi vậy hầu như mỗi lần Chu Tử Phong tới, đều là Sở Huyền đến bê hầu hạ, đây đã là quy định bất thành văn ở Thịnh thể hoa đình, khác với tiếp viên khác, mặc kệ là xuất phát từ ghen tị hay hâm mộ, cũng không ai dám dị nghị gì, dù sao tự hỏi mình cũng không có tư sắc và thủ đoạn như Sở Huyền, đối mặt với người luôn thờ ơ lạnh nhạt, cũng chỉ có Đường Nhị chịu được thôi.

Đường Nhị chỉ sau một đêm đã hiểu sự thay đổi giữa thiên đường và địa ngục, nguyên nhân đúng là buồn cười, chỉ ám chỉ mình là người phụ nữ của Chu Tử Phong trước mặt Cố Lăng Vi thôi mà, Đường Nhị cũng muốn mình có thể trở lại cuộc sống vô ưu như trước kia, sống sướng thì dễ, từ sướng muốn đi mới khó, người luôn thích tiêu phí ham hưởng thụ như Đường Nhị thì không thể quay về. Dù sao bán một lần cũng là bán, bán trăm lần cũng không khác gì nhau, nhưng người đàn ông cực phẩm anh tuần khó gặp được như Chu Tử Phong, chỉ là Chu Tử Phong hóa ra cũng không phải như cô nghĩ, một người tao nhã thành công, hóa ra lại không kém ma quỷ là mấy, đối với người phản kháng hay không thuận phục hẳn, thủ đoạn đó đủ để cho người đó đời này cũng không muốn nếm thử lần hai.

Trong từ điển của hắn không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc, không, có lẽ không hẳn, có lẽ chỉ có một người khiến cho hắn có nhân tính, chính là trước mặt Cố Lăng Vi kia, thậm chí chỉ nhắc tên Cố Lăng Vi,

hắn sẽ trở nên dịu dàng, tất cả dịu dàng nhân tính đó, giống như đều trút xuống trên người Cố Lăng Vi, người khác mơ một ít cũng không có. Đường Nhị vừa hận vừa sợ, cuối cùng sa đọa thành rối gỗ trong tay Chu Tử Phong, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà thôi, nhưng ít nhất Chu Tử Phong đối với cô còn có chút nhân từ, có lẽ cô còn giá trị lợi dụng, ít nhất không bắt cô đi phục vụ đàn ông khác, tuy Sở Huyền ở Thịnh thế hoa đình cũng không kém nhưng Đường Nhị vẫn không muốn, ít nhất hoa y mỹ thực giờ là do cô bán thân thể đổi về, chỉ là anh Ngụy có nói, ở nơi khác chỉ sợ cô bán không được giá cao đến thế. Không gian lớn với màn lấp lánh, nhìn thấy Cố Lăng Vi nhẹ nhàng đơn giản trong quần bò áo phông đi qua sảnh, Đường Nhị cười khổ, cho dù nhìn qua quần áo đó có vẻ nghèo nàn nhưng cô biết người này và cô khác nhau một trời một vực, trong lòng Chu Tử Phong mình so với quần áo của Cố Lăng Vi chắc còn kém hơn, tay lại bắt đầu run rẩy, nắm chặt quay túi xách, ba bước vọt vào toilet.

Lúc bước ra Sở Huyền đã đến đây, quản lý Vương Tả đẩy cửa nhìn qua mấy cô vài lần nói: “Hôm nay ông chủ tới, mấy người chú ý cho tôi, đừng gây chuyện, nếu ai gặp phải phiền phức tôi cũng không cứu nổi, lo mà chạy lấy người đi”.

Mấy tiếp viên thưa dạ, mọi người đều thức thời, ở Thịnh thế hoa đình được đãi ngộ cao, phần trăm cao, phục vụ khách cũng tốt, ở đây không phải người giàu thì cũng là nhiều tiền, là cơ hội biến thành phượng hoàng của rất nhiều người, đối với họ chính là hấp dẫn trí mạng.

Sở Huyền cười sáng lạn đứng lên nói: “Vương Tả, tôi trang điểm xong sẽ qua”.

Quản lý nhìn cô một cái: “Sở Huyền, hôm nay không được, Chu tổng ở đó có việc, không được quấy rầy”.

Nói xong rầm một tiếng đóng cửa, tiếp viên đang trang điểm bên cạnh liếc nhìn Sở Huyền một cái, sợ thiên hạ không đủ loạn nói: “Tiểu Huyền cô không biết sao, hôm nay ông chủ dẫn một cô gái xinh đẹp đến, tuổi không lớn, đẹp động lòng người, nhìn rất giống học sinh trung học, đây là lần đầu ông chủ mang phụ nữ đến, cô tới chậm không thấy đó thôi, tôi nhìn bộ dạng che chở của Chu tổng đúng là sợ cầm trên tay rơi mất đưa vào miệng rơi hư mà, trên mặt còn tươi cười vui sướng nữa, đúng là lần đầu thấy được, phải hay không Đường Tả?”

Mái tóc ngắn của Cố Lăng Vi luôn khiến người ta nghĩ cô tuổi nhỏ, bị hiểu lầm thế này cũng không phải lần đầu tiên. Đường Nhị phức tạp nhìn Sở Huyền nháy mắt ghen tị, không chịu thua, chắc muốn tranh cao thấp, giống như cô tháng trước, đột nhiên có ý tốt nhắc nhở: “Cô ta là em gái Chu tổng, cô tốt nhất đừng trêu chọc, cô ta là người ai cũng không thể trêu vào”.

Sở Huyền khinh miệt liếc cô rồi hừ một cái, mấy tiếp viên bên cạnh lại muốn Sở Huyền làm gì đó, người một câu tôi một câu châm ngòi: “Xì, em gái cái gì, không ngờ Chu tổng thế mà cũng thích trò này, tôi thấy còn kém xa Tiểu Huyền của chúng ta, ai chẳng biết Tiểu Huyền là đại mỹ nữ đứng đầu ở Thịnh thế hoa đình, em gái đã là gì, chỉ là tên lính quèn...”

Sở Huyền cũng là một cô gái thông minh nhưng đôi khi càng thông minh một khi ghen tị lại càng dễ sai lầm. Cho nên Sở Huyền càng nghĩ càng thấy tức hơn nữa cô cũng không muốn mất đi sự ưu ái của Chu Tử Phong. Soi gương coi lại gương mặt mình, trang điểm càng thêm động lòng người, thay một bộ sườn xám xẻ cao ôm lấy dáng, xoay người ra khỏi khu thay đồ. Đường Nhị không khỏi cúi đầu thở dài, cô có thể đoán được kết cục của cô ấy rồi, có lẽ còn không bằng mình, dù sao cô ta cả giá trị lợi dụng cũng không có.

Lúc Chu Tử Phong tới vừa lúc thấy Cố Lăng Vi chăm chú nhìn về phía cuối hành lang, ánh mắt chột lóe lên bước tới xoa đầu cô: “Sao, muốn vào xem à, đi thôi, có gì mà do dự”.

Nói xong kéo tay cô vào, trực tiếp mở cửa, khi hai cánh cửa lớn bị đẩy ra, Chu Tử Phong nắm tay cô đi vào, cũng bật hết các đèn lên, Cố Lăng Vi lần này mới thấy rõ bố cục của căn phòng này, trang trí cực kì cách điệu, thanh lịch lại xa hoa bên cạnh là cửa sổ sát đất, rất có phong cách. Cố Lăng Vi đánh giá một lát đi qua kéo bức màn ra, nhìn thấy được ánh đèn neon bên ngoài sống động quanh tượng thần Hy Lạp, Cố Lăng Vi không khỏi vài phần xấu hổ, nói thật, trước đó cô nghĩ nơi này phải có đường ngầm nào đó, lần trước có người vào trước để che mắt cô, giờ mới biết mình đúng là bị bệnh nghề nghiệp rồi. Ánh mắt Chu Tử Phong rất sâu, ánh đèn ngoài cửa sổ không ngừng chớp nháy, Cố Lăng Vi xấu hổ nói tránh đi: “Em không hiểu vì sao anh lại xây nơi này giống như trong thần thoại Hy Lạp thế?”

Chu Tử Phong tới nắm vai cô nhìn, hỏi một đàng: “Có thể nói cho anh biết em thích nhất là vị nào trong 12 người này?”

Cố Lăng Vi thoải mái nở nụ cười, chỉ pho tượng bên trái: “Em thích Athena nữ thần trí tuệ chính nghĩa chiến tranh, bởi vì cô ấy dũng cảm, mạnh mẽ lại thiện lương”.

Chu Tử Phong gật đầu: “Ừ, rất giống em”.

Cố Lăng Vi bật cười: “Anh, đừng có làm xấu thần trí tuệ vĩ đại nữa, em chỉ là một người nhỏ bé bình thường trong xã hội, không phải thần, cũng không làm được thần, bởi vì em có tham dục, có vui buồn, nói trắng ra là em chỉ là một nữ binh ôm mộng quân nhân mà thôi”.

Chu Tử Phong không lên tiếng nhìn cô, cô lúc này vô cùng chân thực lại động lòng người, chỉ là cô không biết mà thôi.

“Anh thì sao?”

Cố Lăng Vi mắt lấp lánh: “A, em biết, nhất định anh thích Zeus, chủ quản tối cao”.

Chu Tử Phong ngăn ra: “Không, anh không thích chủ thần gì cả, họ chẳng qua chỉ đem ý chí của mình lên người khác, tự cho là người bá quyền chúa tể hết thấy mà thôi có điều anh thường thích Ares, mang theo tai họa rải xuống trần gian, hủy diệt hết thấy”.

Cố Lăng Vi ngó người, giọng nói trầm thấp của Chu Tử Phong quanh quẩn quanh phòng, khiến cho người ta sởn gai ốc. Cố Lăng Vi theo bản năng nắm chặt tay mình, Chu Tử Phong bật cười: “Nhóc con tin anh à, đùa em thôi, đi nào, ở đây làm gì, mang em đến chỗ khác xem”.

Nói xong nắm cánh tay cô kéo ra ngoài, đi ra thăm thật dày trên hành lang, cô không khỏi theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại bị một giọng nói hấp dẫn: “Anh Ngụy, nói cho em đi, em tìm Chu tổng có việc gấp, thật...”

Giọng nói thanh thúy ngọt ngào, rất là dễ nghe, Cố Lăng Vi nhìn theo hướng giọng nói, góc bên cạnh, một cô gái mặc áo sườn xám màu xanh đang cùng thư kí Ngụy không biết bàn chuyện gì, sườn xám màu xanh là áo làm việc ở Thịnh thế hoa đình, ở đây làm việc có cả nam và nữ, nam nơ màu đen, âu phục, nữ chính là loại sườn xám mà xanh bó sát xẻ cụt cao này.

Cố Lăng Vi ngẫm lại, mới hiểu rõ, có lẽ nam nữ làm việc khác nhau, nam thường là tiếp đãi, nữ còn phải bồi rượu nói chuyện, dù sao quán làm việc về đêm giờ cũng đều có loại phục vụ đặc thù này, nhưng mà loại công việc này lại mang một cái tên cực kì cao quý, công chúa. Thật không biết công chúa cổ đại mà biết sẽ có cảm tượng thế nào, thời đại phát triển theo hướng hoàn toàn tương phản. Cố Lăng Vi quay về phía xa, bắt đầu đánh giá cô gái đó, vóc dáng rất cao, nhìn chắc trên dưới 170cm, dáng người rất tốt, da trắng nõn, ánh đèn trên trần chiếu xuống trên khuôn mặt, hoàn mỹ không tì vết, một loại xinh đẹp kinh động tâm phách, đúng là mỹ nữ.

Cố Lăng Vi thậm chí cảm thấy được so với mấy ngôi sao bây giờ cô ta còn đẹp hơn vài phần. Nhìn đến Chu Tử Phong và Cố Lăng Vi, mục đích của Sở Huyền ban đầu đã đạt được, làm cho Chu tổng thấy mình, cô cũng thấy giai nhân bên cạnh, ánh mắt lướt lướt trên người Cố Lăng Vi, thần nhiên khinh miệt rời đi, cô có đủ tự tin, mình so với cô nhóc ngây ngô này tốt hơn nhiều lần, chỉ chờ Chu tổng nhận ra thôi.

Tiểu Ngụy có chút buồn bực, không thể tưởng tượng được có người không sợ chết, sau khi nhận được tin anh Phong tới nay dẫn Cố Lăng Vi đến Tiểu Ngụy liền nói với quản lý mấy lần, phải cẩn thận, phải chú ý, so với nhân vật lớn còn phải chú ý hơn, bởi vì Tiểu Ngụy biết Cố Lăng Vi trong lòng Chu Tử Phong là gì. Quan trọng là cho dù Cố Lăng Vi không để ý thì chính là anh Phong không chịu nổi, có lẽ Cố Lăng Vi khi còn chưa ý thức được gì thì anh Phong đã điên lên rồi, cho nên nhiều lần kinh nghiệm cho anh biết, phạm là anh Phong xuất hiện cùng Cố Lăng Vi, mọi thứ phải cực kì cẩn thận. Có đôi khi Tiểu Ngụy thấy anh Phong có chút trông gà hóa cuốc, để ý Cố Lăng Vi đến độ biến thái, chỉ là tính cách của anh Phong không muốn để cô nghi ngờ, có lẽ tục ngữ nói đúng, vô quýt dày có móng tay nhọn, mỗi người đều có một khắc tinh, và khắc tinh của anh Phong chính là Cố Lăng Vi.

Không lâu sau việc Đường Nhị, giờ lại có một Sở Huyền, ngày thường anh quan sát thấy Sở Huyền cũng thông minh, không tranh không nhường, không biết hôm nay sao lại trở nên ngu xuẩn như thế, ghen tị

đúng là thiên địch của đàn bà, nhưng sao mấy thứ anh chưa bao giờ anh thấy trên người Cố Lăng Vi, có lẽ Cố Lăng Vi quá may mắn, dễ dàng đạt được khát vọng của người khác, cả đời cũng không có được, nhưng Tiểu Ngụy cảm thấy được, bị Chu Tử Phong coi trọng đối với cô mà nói, còn chưa biết là phúc hay họa đâu. Chu Tử Phong lạnh lùng đảo mắt qua Sở Huyền âm trầm nói: “Tiểu Ngụy, tôi có việc, không được để phục vụ quý rầy, đây là chuyện gì?”

Sở Huyền ngăn ra, bị ánh mắt lạnh lẽo của anh làm cho rùng mình, nhớ tới mấy lần mình lui tới tuy Chu tổng không hòa nhã nhưng ít nhất lúc lên giường cũng có lúc ôn tồn, đêm khuya dây dưa, Sở Huyền không tin anh không nhớ chút nào, ít nhất cô là người có mị lực, cô cực kì tin tưởng. Nghĩ tới đây, cô khẽ cười đủ để diên đảo chúng sinh, đáng tiếc chưa kịp nói lời trong lòng Chu Tử Phong đã không kiên nhẫn phất tay một cái, Tiểu Ngụy không nói nhiều cưỡng chế bắt lấy tay Sở Huyền đưa ra khỏi tầm mắt của Chu Tử Phong. Cố Lăng Vi nhú mày, anh nghiêng đầu thấp giọng nói: “Sao, không thích ở đây sao?”

Cô lắc đầu nói: “Không, không phải, trong đại sảnh có mấy tiết mục, lần trước có xem qua một lần”.

Chu Tử Phong nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa như nước: “Được, chúng ta đi xem”.

64. Chương 64: Em Gái Phiền Toái Của Trương Lệ Hồng

Dưới cây dương lớn bên trái sân huấn luyện, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân bên trái bên phải ngồi cạnh Trương Lệ Hồng, vào mùa đông cũng qua mùa huấn luyện gay gắt, gần đây các cô ngoại trừ huấn luyện trong đội điều tra, mỗi ngày một lần cố định vượt dã 5km và huấn luyện đánh nhau kịch liệt, còn lại đều rảnh rỗi, cho nên cũng là thời gian tương đối thoải mái nhất, ít nhất là so với trước kia đã tốt hơn nhiều lắm.

Nhóm nữ binh có lẽ đã quen với huấn luyện khắc nghiệt như thế. Quanh sân huấn luyện đoàn bộ, có một vòng cây dương trắng cao lớn, giống như trường quân đội ở thành phố C, tuy hiện giờ cây dương đã trút hết lá, chỉ còn cành khô, nhưng khi muốn nhớ lại chuyện xưa, ba người vẫn thích ngồi nghỉ ngơi ở đây nói chuyện, tới đây ngồi một lát để trò chuyện thôi, dù sao giờ kí túc xá có hơn 10 người, còn trước kia phòng 308 chỉ có 4 người, Hà Hiểu Vân và Cố Lăng Vi liếc nhìn Trương Lệ Hồng, gần đây Trương Lệ Hồng có vẻ không yên lòng, mày luôn nhăn chặt, huấn luyện cũng hay mắc lỗi, tình huống này trước kia ở trường quân đội cũng xảy ra một lần, cho nên Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân đoán chắc là chuyện khó giải quyết.

Chỉ là tính cách Trương Lệ Hồng hết sức miễn cưỡng, nếu giúp cô ấy phải thật cẩn thận, để tránh chạm vào tự tôn, cho dù là bạn bè thân thiết, đôi khi cũng phải bận tâm một chút về cảm nhận của người kia.

Mấy ngày nay chuyện cũng không có chuyển biến tốt đẹp, còn có xu hướng nghiêm trọng hơn, bởi vậy Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân nghĩ, quyết định trực tiếp hỏi thì hơn, tính ra dù cho Lệ Hồng có khó giải quyết nhưng có thêm hai người các cô có lẽ sẽ dễ dàng hơn, Cố Lăng Vi cũng thở dài, bất giác nhớ tới mình luôn dựa vào sự che chở của Diệp Bành Đào, hóa ra cũng thành đặc quyền rồi.

Hà Hiểu Vân lặng lẽ chạm cô một chút, Cố Lăng Vi mới hồi phục tinh thần, suy nghĩ rồi khoát tay lên vai Trương Lệ Hồng, nói: “Lệ Hồng, chúng ta là bạn phải không?”

Trương Lệ Hồng ngăn ra, mày giãn ra, liếc nhìn cô một cái nói: “Đương nhiên, còn hỏi, năm đó bốn người chúng ta đã thề rồi, có phúc cùng hưởng”.

Hà Hiểu Vân gật gật đầu: “Vậy cậu gần đây bị làm sao, có thể nói với bọn mình được không, cho dù giải quyết không được ít nhất so với mình cậu ngồi buồn thì cũng tốt hơn mà”.

Trương Lệ Hồng suy sụp cúi đầu, lúc lâu mới ngẩng lên nói: “Cái kia Lăng Vi, Diệp Bành Đào không nói gì với cậu sao?”

Cố Lăng Vi lắc đầu: “Nói cái gì?”

Trương Lệ Hồng áy náy: “Chính là em gái mình, chuyện của Lệ Na”. Nói xong trên mặt có chút tức giận: “Mình nhiều năm không về nhà, không ngờ Lệ Na lại biến thành cái dạng này, trước kia mình nhớ rõ nó hiền lành lắm, giờ học hư, hám giàu, trèo cao”.

Nói xong lại thở dài: “Lăng Vi, mình xin lỗi cậu, Diệp Bành Đào đã giúp nó làm tiếp tân, việc rất tốt, sạch sẽ, thoải mái, thu nhập tốt lại ổn định, cơ hội như thế nó không thể nào tìm được, thế mà đi theo cái đứa bạn trung học tên là Hoàng Khiết gì đó, hỗn độn, giờ mình cũng không quản được nữa rồi”.

Hà Hiếu Vân nhú mày: “Vấn phải quản, Lệ Na tuổi nhỏ, lớn lên ở nông thôn rất dễ bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng, cậu nếu không quản sau này càng phiền đó”.

Trương Lệ Hồng gõ lên đầu mình vài cái: “Con nhóc này đúng là không bớt lo được, không phải vì ba mẹ thân thể không tốt mình đã sớm đưa nó lên xe lửa gửi về rồi, làm tiếp tân không làm lại đến làm phục vụ Thịnh thể hoa đình nói gì mà lương tháng hơn vạn, mình cũng không tin, bưng trà rót nước mà được 1 vạn, người ta cũng không phải ngốc, nếu kiếm tiền dễ thế mình còn làm lính làm gì, đi bưng trà rót nước cho rồi, chỉ là mình nói, nó không nghe”.

Trương Lệ Hồng cực kì lo lắng nói tiếp: “Lăng Vi, còn phải phiền toái Diệp liên đoàn trưởng nhà cậu, giúp mình hỏi thăm xem, chỗ Thịnh thể hoa đình kia rốt cục là làm cái gì, phục vụ có thể kiếm nhiều tiền vậy sao, mình nghe sao giống như nói hươu nói vượn thế”.

Cố Lăng Vi nhú mày cùng nhìn Hà Hiếu Vân, hai người rất ăn ý, không nói ngay cho Lệ Hồng biết Thịnh thể hoa đình là nơi ra sao.

“Trương Lệ Hồng có điện thoại, là ba cậu gọi tới”.

Trần Thụ Hoa lớn tiếng gọi Trương Lệ Hồng cùng đi, Hà Hiếu Vân thấp giọng: “Lăng Vi, mình thấy không tốt rồi, Thịnh thể hoa đình của anh cậu, chúng ta cũng qua xem rồi, nào có phục vụ gì, ngoại trừ nam phục vụ bưng trà rót nước thật, còn lại chính là công chúa tiếp viên, em Lệ Hồng không hay rồi”.

Nói xong ném cành cây trong tay: “Cậu nói xem Lệ Na thông minh như thế sao lại không phân biệt được tốt xấu vậy chứ?”

Hà Hiếu Vân dứ dứ đứng lên: “Lăng Vi, không được, mai chúng ta ra ngoài một chuyến, trước tìm cô bé đó nói chuyện, đừng để Lệ Hồng biết lại khổ, ngoại trừ ba mẹ, Lệ Hồng chỉ có em gái này là thân thiết nhất, mình sợ cô ấy không chịu nổi”.

Cố Lăng Vi gật gật đầu.

Ngày hôm sau cơm chiều xong hai người liền tới cửa lớn Thịnh thể hoa đình, cách đó không xa là em gái Lệ Hồng, qua tám giờ, từ rất xa có hai cô gái ăn mặc hở hang đi tới, lúc cách các cô càng gần, Cố Lăng Vi và Hà Hiếu Vân há hốc mồm kinh ngạc. Chỉ một thoáng ngẩn ngui, cô nữ sinh trước kia có vài phần quê mùa giờ đã là một phụ nữ đô thị xinh đẹp, tóc dài uốn lượn sóng, thả sau lưng, ăn mặc cực kì ít vải, lộ ra đùi dài và phần ngực cổ, vừa nhìn đã thấy không phải con gái làng nhàng, trên mặt trang điểm đậm, làm gương mặt thanh tú của cô bé càng thêm hoàn mỹ mà diêm dúa, nhưng lại nồng đậm hương vị phong trần. Nhìn thấy Cố Lăng Vi và Hiếu Vân, Trương Lệ Na hoảng sợ, đây là bạn tốt của chị, cô chỉ gặp qua một lần nhưng ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì nữ sinh xinh đẹp như thế cô chưa từng gặp qua, hơn nữa hai người này thực lòng đối tốt với họ, điều này cô dù không có kinh nghiệm trong xã hội cũng có thể cảm nhận được. Cô biết công việc của mình là chị Cố tìm giúp, hoàn cảnh làm việc đúng là không tệ, nhưng một tháng chỉ được một ngàn, trừ tiền thuê nhà, muốn mua thêm áo quần thời trang hay đồ trang điểm cũng không đủ, còn Hoàng Khiết học cùng trung học lại ra trường sớm một năm so với cô, tủ quần áo đầy đồ mới, trang sức tinh xảo và cả đồ trang điểm đắt tiền, rõ ràng bộ dạng còn kém hơn cô nhưng người ta giờ lại đẹp hơn cô nữa. Bởi vậy Trương Lệ Na lung lay, hơn nữa Hoàng Khiết cũng nói thêm vào, vì thế cô dứt khoát kiên quyết đến chỗ đó làm, còn cùng chị mình cãi nhau một trận, chỉ nói cô hư vinh, học không giỏi, nhưng mà cô thích cuộc sống như thế, cô không muốn suốt ngày dầy dụa ở tầng lớp thấp nhất xã hội chỉ lo âm nọ, mỗi ngày vì chút củi gạo mà chi li tính toán, cô nghĩ Hoàng Khiết như thế, muốn ăn gì, muốn mua áo quần đẹp đều được, vì thế Lệ Na nghĩ trao đổi như thế cũng đáng lắm. Chỉ là chỗ sâu nhất trong lòng cũng có phần kiêng kị chị, dù cho lúc nhà cực kì khó khăn, cũng là chị chống đỡ, cho nên trong cảm nhận của cô Trương Lệ Hồng vẫn rất có địa vị, có khi còn lớn hơn cả ba và mẹ, nhưng lúc này đây cô không muốn nghe theo chị khoa tay múa chân, dù sao đó là cuộc đời của cô, dù thế nào cũng là cô tự mình quyết định.

Cố Lăng Vi đánh giá cô một lát rồi nói: “Lệ Na, bọn chị muốn nói chuyện với em được không?”

Trương Lệ Na cắn môi nói: “Em biết các chị muốn nói gì, nhưng em thích công việc bây giờ”.

Hà Hiếu Vân có phần giận: “Cái này là công việc gì, Lệ Na em còn nhỏ, không hiểu chuyện, với con gái mà nói, tự tôn tự ái là cái quan trọng quý giá hơn cả tiền tài, mất đi thì vĩnh viễn không tìm lại được, em biết không?”

Lệ Na ngẩng đầu nhìn cô một cái, tia đối nghịch hiện ra trong đáy mắt: “Chị Hà, em biết chị xem thường công việc của em, nhưng mà em tự lao động kiếm tiền, so với việc các chị kiếm cho em thì tốt hơn nhiều lắm, ít nhất em không lo chuyện tiền thuê nhà, cũng có thể mua quần áo mình thích, trước kia nhìn còn không dám, hơn nữa đây là chuyện của em, các chị không biết là các chị nhiều chuyện lắm sao?”

Cố Lăng Vi và Hà Hiếu Vân không ngờ Lệ Na lại không hiểu chuyện như thế, cho dù tình tình Cố Lăng Vi không tồi mà cũng bị chọc tức: “Lệ Na, em nếu là em gái Lệ Hồng thì cũng là em bọn chị, bọn chị sao có thể trơ mắt nhìn em sa đoạ như thế...”

Lời Cố Lăng Vi còn chưa nói xong đã bị Hoàng Khiết bên cạnh cười lời: “Sa đoạ, cái gì sa đoạ, tôi thấy hai người không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh, chúng tôi ở Thịnh thế hoa đình cũng không phải người bình thường là vào được, không xinh đẹp không khí chất muốn vào cũng không có cửa đâu.”

Cố Lăng Vi lúc này mới để ý đến người bên cạnh, ánh đèn đường chiếu trên gương mặt có vài phần quen thuộc, Cố Lăng Vi bình tĩnh nhìn cô ta, cân nhắc đã gặp qua người này ở đâu rồi.Đột nhiên nhớ ra, là cô ta, cô gái buổi tối đó bị rượt đuổi, cô ngăn ra: “Là cô sao?”

Hoàng Khiết không nghĩ là Cố Lăng Vi biết cô ta, hoài nghi nói: “Chị biết tôi?”

Cố Lăng Vi chau mày lắc đầu, vừa muốn khuyên Lệ Na vài câu nữa, chiếc xe dài bóng loáng xa hòa đã dừng lại bên cạnh các cô, cửa kính xe phía sau hạ xuống, lộ ra gương mặt góc cạnh của Chu Tử Phong, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng vẫy tay nói: “Vi Vi, là em à, anh còn tưởng mắt bị viễn thị rồi, không ngờ lại gặp em ở đây”.

Cố Lăng Vi sửng sốt một chút, đi qua mới phát hiện ghế sau còn có một người đàn ông khác, cũng có vẻ rấy danh giá, nhưng trong mắt lại khiến cho người ta không thoải mái. Nhìn thấy Cố Lăng Vi, trên mặt nở nụ cười không có ý tốt, nói: “Anh, em không biết anh lại thích mặt hàng nhỏ tuổi như thế, nhưng mà cũng có hương vị đó”.

Chu Tử Phong lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái, đối phương lập tức liền ngậm miệng, nhưng ánh mắt vẫn làm càn như trước đánh giá chằm chằm Cố Lăng Vi, cô nhíu mày nói: “Em đến tìm người thôi, anh vội thì đi đi, lát em còn về chỗ đóng quân nữa”.

Chu Tử Phong gật đầu, lướt mắt qua vài người nơi đường đi bộ, thản nhiên nói: “Về đừng quên gọi điện cho anh, Tiểu Ngụ lái xe”.

Xe từ từ trượt qua người Cố Lăng Vi, Trương Lệ Na và Hoàng Khiết kinh ngạc khi nhìn hết thấy, mãi đến khi xe đi rồi Hoàng Khiết mới nịnh nọt hỏi thăm Hiếu Vân: “Chị này, cái kia, có quen với ông chủ bọn em sao?”

Hà Hiếu Vân có chút khinh bỉ nhìn cô ta: “Ông chủ của các cô nhận Lăng Vi làm em gái”.

Trương Lệ Na không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Chị nói chị Cố là em gái nổi danh của ông chủ sao?”

“Nổi danh, nổi danh cái gì?”

Hà Hiếu Vân không rõ nói: “Lệ Na, em đừng nói bọn chị xen vào việc người khác, có nhiều thứ em còn nhỏ không hiểu được, chị là Lăng Vi không muốn tương lai em hối hận, hơn nữa chị của em cũng lo lắng, hiểu không?”

Trương Lệ Na trầm lặng hồi lâu không nói, nhìn thấy Cố Lăng Vi đến đây mới thân thiết đến bên giữ lấy tay Cố Lăng Vi ngọt ngào nói: “Chị Cố, em không biết ông chủ là anh chị, cái kia, chị có thể nói tốt cho em vài câu, em muốn đến khu vực vip làm, dù sao ở đó đều là nhân vật lớn, tiền boia cũng cao hơn”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiếu Vân liếc nhìn nhau, càng thất vọng, hai người tận tình khuyên bảo như thế mà hoàn toàn là đàn gảy tai trâu, Cố Lăng Vi đẩy cô ra, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi em chuyện này chị không quản, Hiếu Vân chúng ta về”.

Đi vài bước Hà Hiểu Vân quay đầu lại nói: “Lệ Na, em nghỉ lại đi, có một số việc khi làm đủ hồi hận cũng không kịp nữa”.

Bóng dáng hai người đi xa, Hoàng Khiết bên cạnh mới than thở: “Nói thì đường hoàng lắm, mình còn không minh bạch với ông chủ nữa mà”.

Trương Lệ Na ngẩn ra: “Nói bậy gì đó, mình thấy bạn trai chị Cố rồi, rất tuần tú, là liên đoàn trưởng kia”.

Hoàng Khiết cười khanh khách: “Thực nhìn không ra, bên ngoài thì thanh cao, đúng là thủ đoạn, Lệ na, chị này thủ đoạn không kém chúng ta đâu, đi thôi, lần này cơ hội của cậu tới rồi đó Lệ Na, không phải muốn đến khu vực vip làm sao, chỉ cần nói với quản lý là cậu quen với em gái ông chủ, đảm bảo sau này có gì tốt họ cũng nghĩ tới cậu trước”.

Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân trên đường về đều trầm mặc, ai cũng không biết nên xử lý thế nào, Lệ Na đúng là cứng đầu chín trâu không kéo được, chẳng lẽ sức hấp dẫn của cuộc sống vàng son lớn thế sao, đáng để hi sinh hết thảy

Hiểu Vân không hiểu đứng lại thở dài: “Lăng Vi, nếu không thì gọi cho anh cậu, đuổi Lệ Na đi, chúng ta thì bảo Lệ Hồng đóng gói đuổi nó về nhà”.

Cố Lăng Vi nghĩ đến Lệ Na vừa rồi ham hư vinh như thế, không khỏi lắc đầu thở dài: “Cũng chỉ có cách đó đúng rồi, về đừng nói với Lệ Hồng chuyện này...”

Một tiếng còi chói tai cắt ngang lời Cố Lăng Vi, hai người ngẩng đầu lên nhìn qua ngoài nơi đóng quân có một chiếc xe jeep quân dụng dừng lại, Diệp Bành Đào hơn một tháng không gặp đang dựa vào cửa xe, cửa mở tay vịn vào bóp còi, ánh đèn đường mở nhạt, ánh mắt anh sáng rực như núi lửa sắp phun trào, cách một khoảng cũng cảm giác được đốm lửa văng khắp nơi. Hà Hiểu Vân nở nụ cười: “Chà, oán phu nhà cậu tới kìa, xem ra mai không có thời gian rồi”.

Nói xong còn mờ ám tiến sát tai Lăng Vi nói: “Hai người kiếm chế một chút, tuy là tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng đừng kịch liệt quá”.

Cố Lăng Vi mặt đỏ hồng đập một phát: “Cút đi, chết tiệt”.

Hà Hiểu Vân cười ha hả phát tay với Diệp Bành Đào, nhanh chóng chạy vào, Cố Lăng Vi bước qua, vừa mới tới gần Diệp Bành Đào đã nhanh chóng bắt lấy bả vai cô áp vào cửa xe, cúi đầu hôn mãnh liệt, Cố Lăng Vi mặt đỏ bừng, đây là trước cửa nơi đóng quân mà, nếu bị lãnh đạo nhìn thấy hậu quả không tưởng nổi đâu. Nhưng là hai tay định đẩy ra, Diệp Bành Đào lại sớm tính trước, một tay nắm chặt gáy cô, không động đậy nổi, nhưng người này vẫn còn tia lý trí, chỉ một lát sau đã thả cô ra, thân thể vẫn dán chặt vào nhau, không một khe hở, giống như muốn khảm cô vào người mới vừa lòng, hơi thở nóng rực bên tai Cố Lăng Vi, bởi vì khát vọng mà có chút khàn khàn: “Hơn một tháng mới gặp, Vi Vi, em nghỉ đi, lát bồi thường thế nào cho anh, hả?”

65. Chương 65: Diệp Bành Đào, Em Yêu Anh

Mặt trời lên cao, ánh nắng vàng rực rỡ lay động trong phòng, phẳng phất sự ấm áp của mùa xuân, Cố Lăng Vi nằm vùi trên giường, lấy tay che mặt, cảm giác cả người xương cốt đều ê ẩm khổ sở, tự nhiên lại nhớ trước kia Nghiêm Thuận Thuận nói qua cái gì mà đàn ông một đêm bảy lần, có phải Diệp Bành Đào cũng thế không...

Diệp Bành Đào trở mình, tay khoát lên lưng cô, mơ hồ chớp mắt: “Nghĩ cái gì đấy, chào buổi sáng”.

Giọng nói khàn khàn đậm.

“Đàn ông một đêm bảy lần...”

Cố Lăng Vi như theo bản năng, nói mà không hề suy nghĩ.

“Xi...”

Diệp Bành Đào thấp giọng cười, tay chống hai bên đặt Cổ Lăng Vi dưới thân, gian xảo nói: “Nói như thế thì tiếp tục nào, chúng ta còn thiếu vài lần nữa, hữu danh vô thực...”

Cổ Lăng Vi hoảng sợ, vội đẩy anh ra: “Tránh ra đi, tình trùng lên não à, anh chẳng lẽ không có cái gì khác phải theo đuổi hết sao?”

“Đi ngủ, ôm ấp vợ chồng, chồng em theo đuổi mấy cái này còn chưa đủ vĩ đại à?”

Diệp Bành Đào không biết xấu hổ còn nói đầy hùng hồn lý lẽ. Cổ Lăng Vi liếc anh một cái, ngồi xuống kéo chăn che người, đi vào toilet, để lại Diệp Bành Đào trần truồng trên giường lớn, cho dù ở hệ thống sưởi nhưng Diệp Bành Đào cũng phải thấy lạnh lạnh, không nói đến lạnh, cứ thế mà khóa thân giữa giường cũng chẳng tai gai mắt quá.

Vội vàng lăn lóc ngồi dậy, lấy một cái gối dài ôm vào trong ngực che đầy, ánh mắt đáng thương nhìn về phía vợ mình: “Vi Vi, anh lạnh...”

Cổ Lăng Vi quay đầu tùm tùm đánh giá anh một lát: “Như thế tốt mà, đẹp tự nhiên, anh không thấy mấy bức tranh trong giáo đường sao, đều giống anh bây giờ đó, rất tốt, anh xem như mình là Adam đi, còn nữa, Diệp Bành Đào theo em biết ấy, đi ngủ rồi ôm ấp vợ chồng, hẳn là vợ chồng trong lúc đó mới có thể nói chuyện đó được, chúng ta cùng lắm cũng xem như là thế! Cho nên cái mà anh theo đuổi còn cách không xa đâu”.

Nói xong quay người buông tay vèo vào toilet, để lại tấm chăn trên thảm, bóng dáng trần trụi thoáng qua mà Diệp Bành Đào cũng thiếu chút là phun máu mũi”Đúng là yêu nghiệt mà....”

Diệp Bành Đào vỗ vỗ trán cúi đầu cười, dừng thấy vợ anh bình thường nghiêm trang như thế, lúc máu chột luôn là người gây tai họa đó. Nhưng mà Adam cũng không sao, vừa lúc tìm Eva ăn trái cấm, cấm động không bằng hành động. Kết quả chính là từ miệng lưỡi lợi hại của Cổ Lăng Vi gây ra, nhận được sự giáo huấn cực kì bi thảm, mãi đến buổi chiều hai người mới chính thức ra khỏi phòng, quá là sa đọa! Cả người Diệp Bành Đào như dã thú được thỏa mãn, vẻ mặt đầy ý thoải mái, Cổ Lăng Vi thì ngược lại, tinh thần có chút không được phấn chấn, bộ dạng miệt mài quá độ, cho nên nói nam nữ phải có điểm dừng mà.

Hai người đói quá nên lược mấy bao mì ăn liền đơn giản, ngồi trên bàn ăn rộng lớn, một người cầm một chén húp húp cho đỡ đói, Diệp Bành Đào ăn xong đặt chén xuống, quét mắt nhìn Cổ Lăng Vi phía đối diện: “Anh nghe nói có tập huấn nữ đặc công, năm sau định thành lập, các quân khu cũng chọn người rồi, quân khu mình là em Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng nhất định phải đi...”

Cổ Lăng Vi hơi nhú mi, kinh ngạc nhìn anh, Diệp Bành Đào cười nói: “Sao nào, thấy chồng em suy nghĩ thấu đáo mà cảm động hả?”

Cổ Lăng Vi đặt bát xuống, nâng khóe miệng, gật đầu nói: “Có chút”.

Diệp Bành Đào cười ha hả, đứng lên rót hai ly nước ấm mang tới, đưa một ly cho cô: “Không suy nghĩ thấu đáo mà được à, ai bảo vợ anh có thể chứ, còn nữa, anh đã sớm nghĩ tới rồi, vợ anh như thế Diệp Bành Đào cũng chỉ có thể cam tâm làm người đàn ông đứng sau một người phụ nữ thành công thôi”.

Nói xong ngẩng đầu nháy mắt mấy cái với Cổ Lăng Vi, nói: “Sao nào, vợ cảm động hả, lại đây, cổ vũ cho chồng em chút”.

Mặt còn nghiêm lại nhìn sang, Cổ Lăng Vi bật cười hai tiếng, không keo kiệt hôn lên mặt anh chụt chụt, khen ngợi: “Diệp Bành Đào, anh càng ngày càng đáng yêu”.

Diệp Bành Đào không khỏi cười khổ, không đáng yêu thì sao bây giờ, nhìn cô làm chuyện nguy hiểm, anh đương nhiên cực kì không muốn, nhưng còn hơn là mất đi cô, điều đó trở nên bé nhỏ như không đáng kể, nếu có thể lựa chọn, anh nguyện ý khóa cô bên cạnh mình, không rời một chút, chỉ là như vậy, cũng không phải là thứ mình thích, anh yên Cổ Lăng Vi, Trịnh Viễn nói đúng, yêu một cô gái như Cổ Lăng Vi, chỉ có thể cam tâm tình nguyện lùi từng bước, yên lặng chờ đợi phía sau cô, chờ mong để lùi từng bước, cũng có thể nhìn rõ hơn. Diệp Bành Đào nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt đó, đầy mắt thâm trầm, anh thấy được ở nơi sâu nhất trong lòng Cổ Lăng Vi, thân thiết như thế, xuyên thấu như thế: “Nhưng anh có điều kiện, em nhất định phải đáp ứng với anh”.

Cố Lăng Vi không tự chủ gật đầu nhẹ nhàng: “Tất cả phải cam đoan lấy an toàn của mình làm điều kiện đầu tiên, bởi vì em không phải chỉ là của một mình em, em là của Diệp Bành Đào anh nữa, anh không chịu nổi việc mất đi em đâu, hiểu không?”

Cố Lăng Vi thực sự bị cảm động, nói một mạch, lời của Diệp Bành Đào quá bá đạo, nhưng mà thực sự chân thành, giờ phút này, cô đột nhiên hiểu ra, Diệp Bành Đào thực sự yêu cô, hơn nữa còn là rất yêu rất yêu. Cô chớp mắt vài cái, hốc mắt cứ thế ẩm ướt hơn, tay vòng qua cô anh, kéo anh lại thật gần, nhỏ nhẹ nói: “Diệp Bành Đào, em yêu anh”

Lúc kiên định hôn anh, triền miên trần trở. Anh từng nghĩ có lẽ còn cần rất lâu, với tính cách của Cố Lăng Vi, anh nghĩ có lẽ không thể nghe được những lời này, chỉ nghĩ là, cần mình yêu cô thôi, cô ở bên cạnh để mình yêu thương thôi, là đủ, nhưng lúc này đây, Diệp Bành Đào mới biết hóa ra toàn là lừa mình dối người cả, hóa ra trong lòng anh từ lâu đã sớm hi vọng, hóa ra khi mình nghe được câu nói đó, mới biết hạnh phúc viên mãn thực sự là gì. Giống như trong nháy mắt, tất cả ngõ ngách trong lòng được ba chữ đó lấp đầy, hạnh phúc ngập tràn, như chỉ một khoảnh khắc sẽ phá mà bung ra, tay Diệp Bành Đào không tự chủ đưa ra sau đầu cô, giữ chặt, nụ hôn sâu mà đầy hạnh phúc, thật sâu, hôn cô thật sâu, như muốn hôn tận đến nơi sâu nhất của linh hồn anh. Lời lẽ yêu thương, giúp nhau khi hoạn nạn, kì thực tình yêu đôi khi rất đơn giản.

Nói thật, Cố Lăng Vi không nghĩ Diệp Bành Đào lần này lại nghe theo dễ dàng đến thế, không chỉ vậy, còn đáp ứng giúp cô giấu cha mẹ, đó là chuyện cô không hề nghĩ tới, cô lo cho gia đình ba mẹ, nhưng không thể nói rõ, ba mẹ làm sao có thể trở mặt nhìn con gái đi làm việc có phần trăm nguy hiểm cao đến thế, ngay cả sinh mạng cũng không bảo đảm. Mà ba Cố mẹ Cố, nói trắng ra, đối với danh sách biên chế trong quân đội hay những thứ khác, thực sự là không hề am hiểu, hơn nữa giờ là lúc hòa bình, ba Cố mẹ Cố chẳng cần biết con ở quân khu xa xôi nào, chỉ nghĩ tham gia quân đội là rất tốt, cực kì ổn thỏa mà thôi, lại còn cùng với con rể tương lai ở một khu nữa, có khi so với lúc Cố Lăng Vi ở trường quân đội còn an tâm hơn nhiều. Cho nên chỉ cần Cố Lăng Vi không nói, Diệp Bành Đào hỗ trợ, cha mẹ ở đây sẽ hoàn toàn không phải vấn đề, vốn Cố Lăng Vi lo nhất là thái độ của Diệp Bành Đào mà thôi, giờ anh đứng cùng với cô, mọi thứ liền giải quyết dễ dàng, vứt bỏ hết những gánh nặng đã lâu, Cố Lăng Vi cực kì thoải mái. Đối với anh cũng dịu dàng nghe theo hơn rất nhiều, chỉ cần không phải là yêu cầu quá phận, bình thường Cố Lăng Vi đều nghe theo anh, cho nên trong thời gian nghỉ đông này, chính là thời gian vui sướng nhất của Diệp Bành Đào trong vài năm nay, cái gọi là tái ông mất ngựa mới biết có phúc, từng bước, đổi lấy hạnh phúc và vui sướng cả thể xác lẫn tâm hồn, mỗi đêm ôm vợ, khỏe miệng Diệp Bành Đào kéo dài đến tận mang tai.

“Chú!Bùm bùm...”

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ, bên ngoài rực rỡ pháo hoa, Cố Lăng Vi đứng trước cửa sổ, ở quân khu so với nơi khác còn náo nhiệt hơn, cô nghĩ tới lệnh cấm sau này, tuy là xuất phát từ an toàn cũng không có gì đáng trách nhưng vô hình lại khiến cho năm mới nhạt đi rất nhiều. Nhìn pháo hoa vút lên cao, Cố Lăng Vi chợt cảm thấy hoảng hốt, giống như phút náo nhiệt quá, so với kiếp trước thanh tịnh cô tịch thì hoàn toàn tương phản, kiểm trước lúc này cô đang làm gì nhỉ, nghe mấy cô dì thân thích nói chuyện, cha mẹ giúp cô kết giao bạn trai, giống như cô hai bốn tuổi chưa có người yêu đã là muộn lắm.

“Vi Vi...Vi Vi...”

Tiểu Kiều Kiều một tuổi nhanh nhẹn chạy tới ôm đùi cô: “Vi Vi, Vi Vi, ăn sủi cảo”.

Giọng nói ngọt ngào, trong trẻo dễ nghe, Cố Lăng Vi xoay người ôm lấy cô bé, cô nhóc kia càng lớn càng xinh, càng lúc càng giống dì út, cho nên cũng có vài phần tương tự Cố Lăng Vi, hơn nữa giọng rất ngọt, dễ dàng mang đến niềm vui cho hai nhà Cố Diệp, ngay cả người luôn không có kiên nhẫn như Diệp Bành Đào cũng yêu thương cô nhóc này. Cố Lăng Vi ôm cô bé đặt lên bàn ăn, nhìn Lưu Thiếu Quân cẩn thận giúp dì út, không khỏi mỉm cười, luôn có một vật khắc lại vật kia, Nghiêm Thuận Thuận thông minh khôn khéo, gặp được dưỡng Lưu Thiếu Quân, lại không đùa giỡn được, an tâm ở nhà làm vợ hiền mẹ tốt, giúp chồng dạy con. Nhưng mà dưỡng cũng rất khó có được, người đàn ông thành công hấp dẫn, bên ngoài được người người hoan nghênh chào đón, dùng gót chân cũng hiểu được, nhưng mà kết hôn xong, dưỡng lại là người cực kì lưu luyến gia đình, Cố Lăng Vi đôi khi nghĩ, có lẽ không thể nói là lưu luyến gia đình, mà chính là lưu luyến người ở trong ngôi nhà đó.

Nghiêm Thuận Thuận lần mang thai này cực kì không thuận lợi, đang khôi phục được dáng người lạ bị biến dạng, nhanh chóng béo lên, khuôn mặt cũng tối hơn khi mang thai, khiến cho người phụ nữ yếu đuối xinh đẹp trước kia hoàn toàn biến mất sau vài tháng, mỗi khi nhìn mình trong gương, Nghiêm Thuận Thuận lại bực tức không có chỗ mà đánh. Cho nên Lưu Thiếu Quân gần đây hoàn toàn ngược lại với Diệp Bành Đào, có chút sứt đầu mẻ trán, nhưng mà cũng là mình sai trước, hơn nữa cũng thương vợ lắm, cho nên bị đánh bị mắng cũng im, vợ là cao nhất, giờ đã bay đến độ cao nhất của Lưu gia rồi, ở Lưu gia, đàn ông luôn là trụ cột, giờ lại thay đổi hoàn toàn. Nhưng mà khi nhìn thấu vẻ chế giễu của Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào, đôi khi vẫn quay lại đáp trả vài lời, Nghiêm Thuận Thuận liếc nhìn Cố Lăng Vi đầy tức giận: “Cười cái gì, sớm muộn cháu cũng có ngày này”.

Lưu Thiếu Quân giúp vợ ngồi xuống đệm: “Đúng thế đúng thế”.

Tiểu Kiều Kiều ngồi trên đùi Lưu bộ trưởng, vỗ vỗ tay trắng nõn nhỏ bé của mình, giọng nói tức giận học theo: “Đúng thế đúng thế”.

Lưu bộ trưởng và Diệp tham mưu không hẹn mà cùng phá lên cười, Diệp tham mưu kì vọng nhìn qua Cố Lăng Vi và Diệp Bành Đào một cái, sờ đầu Tiểu Kiều Kiều nói: “Đúng, Tiểu Kiều Kiều nhà chúng ta miệng vàng lời ngọc, vài năm nữa mừng năm mới ở nhà mình sẽ càng náo nhiệt rồi, Tiểu Trương mang bình Mao dài ba mươi năm lên đây cho tôi, hôm nay phải uống với nó một ly, haha...”.

66. Chương 66: Rắc Rối Của Diệp Bành Đào

Diệp Bành Đào đau đầu đến muốn vỡ ra, chống tay lên trán mở to mắt, hoảng hốt nhìn thân thể nữ tính dính sát bên người, hương nước hoa ngập tràn trong không khí, điều đó đã thể hiện rõ ràng, Lăng Vi không thích sử dụng các loại nước hoa hay đồ trang điểm, cho nên trên người luôn là mùi xà phòng sạch sẽ sau khi tắm, Diệp Bành Đào rất thích. Đầu óc dần phản ứng lại, Diệp Bành Đào nhanh chóng nhảy xuống giường, lấy áo quần vung vãi trên mặt đất mặc vào, nhìn xung quanh, là phòng khách sạn, mà người phụ nữ bên cạnh...

Diệp Bành Đào ngồi trên ghế bành phía xa cau mày nhớ lại, đêm qua là sinh nhật Hồ Tiến Bắc, Trịnh Viễn đi họp xa không về, nếu anh không đi thì không chống đối nổi, dù sao cũng là bạn thân từ nhỏ, đồng thời cũng đang là sáu ngày nghỉ phép, gần đây Lăng Vi cực kì bận rộn, sắp tới sẽ bước vào tập huấn cho nên có rất nhiều chuyện trong đội cần xử lí, vì vậy hai người mới gặp hai ngày lại phải về.

Nguyên nhân chính là như thế, Diệp Bành Đào chán quá mới đi giải sầu cho hết thời gian, Hồ Tiến Bắc sau khi về cũng gây sức ép đòi làm kinh doanh, ông hẳn cũng là người buôn bán, nhưng chỉ trong nửa năm gần gũi đã nổi lên, công ty cũng rất có mô có dạng. Nói trắng ra thì bọn họ có làm gì, ở đây chỉ cần là không phạm pháp, muốn không thành công cũng không được, đây là đặc quyền, đồng thời cũng là hưởng xái từ bậc cha chú, Diệp Bành Đào cũng tính toán thế mới đi, nếu không phải gặp Lăng Vi thì anh cũng chính là một trong số những người tham gia, may mà anh gặp cô, khiến cho anh hiểu được, cuộc đời con người phải sống làm sao cho có ý nghĩa.

Cho nên luôn cố gắng hết mình, anh thừa nhận mình không thể sống nổi nếu mất Lăng Vi, nghĩ đến đây, gân xanh trên trán nẩy lên đến phát đau, cùng hội ăn cơm sau đó đến Thịnh thể hoa đình uống rượu, bọn họ không ai mang bạn gái, cho nên tìm mấy tiếp viên đến bồi rượu. Hơn nữa Hồ Tiến Bắc kia hảo sảng bao toàn bộ nên bọn họ đại gì không high. Dù gì cũng chỉ xã giao, Diệp Bành Đào đương nhiên hiểu được, mấy người bên cạnh cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, cho nên anh cũng không phản đối, mặc kệ một tiếp viên ngồi bên cạnh mình, lúc đó mới thấy người này cực kì quen mắt, chắc đã gặp qua nhưng lại không nhớ ra.

Chuyện sau đó... làm sao có thể hoang đường tới mức chạy tới khách sạn, Diệp Bành Đào cực kì tin tưởng vào ý chí của mình, hơn nữa được Lăng Vi nuôi dưỡng ăn uống, bên cạnh người đàn bà khác nếu anh có đụng chạm chắc chắn cũng phải mơ hồ nhớ được gì, cho dù là vậy cũng không dễ gì giải thích rõ được với Lăng Vi. Diệp Bành Đào nhớ rõ mình chỉ uống hai chén rượu, sự việc sau đó một chút ấn tượng cũng không có, anh thật muốn phá đầu mình ra nhưng vẫn không nhớ ra, không xong rồi, ngẩng đầu nhìn người đang ở trên giường. Cô ta cũng tỉnh dậy, ôm chần ngồi xuống, hai vai trắng nõn trong không khí, phía trên còn dày đặc dấu hôn, dấu vết này, Diệp Bành Đào muốn chối cũng không chối được, dù sao anh cũng không phải loại đàn ông đó, dám làm dám chịu mới là đàn ông.

Chuyển tầm mắt đi, tay cầm quần áo trên đất đưa qua, nói: “Trước mặc quần áo đi”.

Nói xong tự mình xoay người đến bên cửa sổ, roẹt một tiếng, màn được kéo ra, ánh mặt trời dằng dầy phòng, phút chốc xóa tan vẻ u tối lo lắng, Diệp Bành Đào đẩy cửa sổ ra, trời tháng hai, thành phố B cũng bước vào đầu xuân, gió phảng phất như mang theo hơi thở mùa xuân, ấm áp, nhưng Diệp Bành Đào lại cảm giác trong lòng mình như núi băng tuyết đổ, khiến anh rét run không ngừng. Trong đầu thoáng nghĩ, hàng trăm ý định vụt qua, Diệp Bành Đào trước kia chuyện này cũng không tính là gì, tình một đêm thôi, cô tình tội nguyện giải quyết nhu cầu sinh lý, không có cảm tình, cũng không phiền toái, chỉ là hiện tại không phải thế, anh không thể không bận tâm đến Lăng Vi, với tính của cô, nếu biết anh bên ngoài... cho dù là lúc lý trí không rõ ràng, cũng sẽ không hề do dự chia tay với anh, thậm chí cả đời không gặp, đây là điều Diệp Bành Đào có mơ cũng không muốn xảy ra.

Vì vậy chuyện này tuy giấu diếm không phải giải pháp tốt nhất, nhưng đây là cách duy nhất trước mắt anh nghĩ tới, mà cô gái này...

“Diệp thiếu...”

Giọng nói sợ hãi của cô gái từ phía sau truyền tới, mang theo vẻ yếu đuối khiến người ta thương tiếc, Diệp Bành Đào nhú mào, xoay người lại, cô gái đã ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi quần bộ, rất đơn giản nhẹ nhàng, nói thật không hề giống những cô gái bán hoa, rất xinh đẹp mà sạch sẽ. Diệp Bành Đào đánh giá cô ta một vòng, rốt cục cũng cảm thấy vì sao nhìn quen mắt, thậm chí ở lúc mơ hồ còn có thể hồ đồ lên giường với cô ta, vì cách ăn mặc lẫn diện mạo này có đến vài phần tương tự Lăng Vi, hơn nữa góc độ này. Diệp Bành Đào hít sâu một hơi, phải đưa ra cách giải quyết ngay lúc này, nhưng đối với gương mặt có vài phần giống với Lăng Vi, Diệp Bành Đào phát hiện mình cũng không lạnh lùng nổi: “Cô... Cô là ai?”

“Đường Nhị, tôi tên là Đường Nhị, là sinh viên năm bốn học viện ngoại thương, làm việc ở Thịnh thế hoa đình, hôm qua...”

Diệp Bành Đào đưa tay ngăn cô ta tiếp tục nói: “Xin lỗi cô, hôm qua tôi uống nhiều, nói thẳng đi, một lần bao nhiêu tiền?”

Đường Nhị khẽ run lên, nhỏ giọng: “Tôi... Tôi không biết, cho tới bây giờ tôi chưa phục vụ ai”.

Diệp Bành Đào ngẩn ra, đảo mắt qua tấm drap giường, trên đó có một chấm màu đỏ sẫm chói mắt, lộ ra ngoài không khí, muốn không nhìn thấy cũng không được.

Ánh mắt Diệp Bành Đào chợt lóe lên: “Được rồi, cô nói giá đi, bao nhiêu tiền, chỉ cần trong phạm vi có thể, tôi sẽ trả”.

Đường Nhị sợ hãi ngẩng đầu nhìn Diệp Bành Đào rồi rất nhanh cúi xuống, quả nhiên Chu Tử Phong nói không sai, Diệp Bành Đào không nhớ rõ, thậm chí một chút ấn tượng cũng không có. Diệp Bành Đào thấy cô không nói gì, biết ngay là phiền toái rồi, nếu có thể dùng tiền giải quyết thì dễ hơn nhiều, anh từ từ nói: “Nếu chọn đi làm ở Thịnh thế hoa đình, đối với chuyện đó cô cũng đã sớm chuẩn bị rồi, cô nói đi, bao nhiêu, không sao cả”.

“Không, tôi không cần tiền... Tôi không phải kĩ nữ”.

Đường Nhị ngẩng đầu sợ hãi nhìn Diệp Bành Đào, đôi mắt lóe lên, anh nháy mắt liên hồi được, cao giọng: “Xin lỗi tôi có bạn gái rồi, có thể nói là vị hôn thê, mà cho dù không có bạn gái, cô và tôi cũng không thể, huống hồ lần này tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cuộc đời tôi vĩnh viễn chỉ có một người phụ nữ thôi, cô hiểu chưa?”

Đường Nhị âm thầm cười khổ, đúng thế, Cố Lăng Vi cực kì may mắn, dễ dàng có được cái người khác cả đời không chiếm được, như lời nói của Diệp Bành Đào, như ánh mắt nóng ai cũng có thể nhìn ra, anh ta để ý cô đến mức nào, hơn nữa anh ta cực kì sợ hãi chuyện hôm nay sẽ bị Cố Lăng Vi biết, một người đàn ông sợ hãi, cho thấy người đó thực sự yêu một người phụ nữ, rất yêu, yêu đến mức không thể đánh mất. Đường Nhị một lần nữa bội phục Chu Tử Phong, anh ta tính toán hoàn mỹ không hề sai sót, thậm chí tâm lý của Diệp Bành Đào cũng nắm chắc hoàn toàn ăn khớp, bố trí thiên la địa võng, chỉ chờ Diệp Bành Đào sập vào thôi, mà mục tiêu cũng chỉ vì Cố Lăng Vi, tâm cơ đó khiến người ta sợ, nhưng cũng làm cho người ta hâm mộ.

Người đàn ông trước mặt rốt cuộc cũng không cao tay bằng Chu Tử Phong, đây chính là tranh đoạt tình yêu, anh ta sẽ thất bại thảm hại không có phần chiến thắng, tuy rằng cũng là người đàn ông xuất sắc thật đấy.

Diệp Bành Đào đứng lên, rút ví đặt chi phiếu lên đầu giường: “Ở đây có 5 vạn, nếu không đủ có thể liên lạc cho tôi”.

Nói xong cầm bút đầu giường viết số điện thoại, sau đó cũng không nhìn cô một cái, xoay người đi ra ngoài, Đường Nhị nhìn chằm chằm chi phiếu trên giường, so với Cố Lăng Vi kia, mình đúng là loại rẻ mạt nhất.

Diệp Bành Đào rút di động ra gọi, điện thoại vừa mới vang hai tiếng Hồ Tiến Bắc đã nhắc máy: “Thế nào, bạn thân hôm qua không tôi phải không?”

“Mẹ nó Hồ Tiến Bắc mày muốn giết tao phải không, mẹ nó mày không phải không biết tao có bạn gái rồi”.

Hồ Tiến Bắc cười ha hả: “Thôi đi Đào, mày mà ba trịnh chín liệt à, chỉ cần trong nhà không biết, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, mà mày còn chưa kết hôn, sao để vợ quản được, bạn tốt còn chia ày một em, mày thế mà còn quay lại cắn người”.

“Mẹ nó cái tốt của mày, đừng có sử dụng trên người tao, biết chưa?”

Tức giận tắt điện thoại, bên kia Hồ Tiến Bắc thầm nghĩ, ta đây là vì ai làm cho ai chứ.

Diệp Bành Đào tính tiền khách sạn rồi đi ra ngoài, cúi đầu nhìn điện thoại, do dự một lát rồi bấm dãy số. Thực ra bây giờ cũng là thời gian nghỉ phép của Cố Lăng Vi, Diệp Bành Đào vẫn luôn oán thán cô quên người bạn trai này, dù có bạn huấn luyện đặc công Hà Hiểu Vân cũng xin phép về nhà kia, trong đội trước kia là có Lệ Hồng rồi, nhưng em gái cô ta không biết xảy ra việc gì, cho nên Cố Lăng Vi phải ở lại thay.

Điện thoại reo vài tiếng Cố Lăng Vi mới ý thức được là vật trong túi mình, khi đó cô chợt nhớ ra, lẽ mừng năm mới vừa rồi đi út và Diệp Bành Đào cũng đưa cho cô hai cái di động, loại 3310 khiến cho người ta hoa mắt về các tính năng của nó, còn có thể so sánh với máy tính, nhưng mà hiện tại giá nó cao tới mức không phải tiền lương bình thường mà mua được. Biết số điện thoại này ngoài đi út ra cũng chỉ có Diệp Bành Đào thôi, nhìn lướt qua dãy số, Cố Lăng Vi khẽ cười: “Diệp Bành Đào hôm nay mặt trời mọc đằng tây à, anh sớm thế đã dậy...”

Cố Lăng Vi trêu chọc vài câu, bên kia lại im lặng lạ kì. Cô giật mình chần chờ nói: “Diệp Bành Đào...”

“Vi Vi em phải nhớ kĩ, anh yêu em, rất rất yêu...”

Diệp Bành Đào ghen rất lâu mới nói ra một câu không đầu không đuôi như thế, Cố Lăng Vi đỏ mặt, cầm điện thoại hồi lâu mới nói: “Vâng....em cũng thế”.

67. Chương 67: Bốn Người Gặp Lại

Sắp chia tay đội trinh sát, tâm tình Cố Lăng Vi rất khó có thể hình dung, tuy thời gian ngắn ngủn không đến một năm, nhưng đội điều tra lại khiến cho cô có cảm giác thân thiết, không hề giống với khi ở trường quân đội, nơi này có các chiến hữu cùng nhau cố gắng, có đội trưởng dốc lòng thao luyện. Vu đội trưởng, cô Lưu, ra khỏi trường đến đội điều tra, Cố Lăng Vi biết rõ, các chị đều cho cô rất nhiều cơ hội và sự quan tâm, cô có ngày hôm nay cũng là nhờ đó. Đội trưởng Vu luôn lạnh lùng nghiêm khắc nay cũng có vẻ thân thiết nhìn cô Hà Hiểu Vân, và Trương Lệ Hồng, anh mất có những ý nghĩa phức tạp mà sâu xa, có tự hào, cũng có tiếc nuối không nói được.

Về Hà Hiểu Vân, Cố Lăng Vi bắt đầu bội phục ba cô ấy, là một quân nhân, là một người cha, ông cực kì đáng kính nể, cho dù biết con gái mình vào nơi nguy hiểm, nhưng vẫn dứt khoát tôn trọng ý kiến của cô, còn hỗ trợ thuyết phục mẹ, tuy mất hơn 10 ngày nhưng cuối cùng Hà Hiểu Vân cũng có thể cùng các cô đi tập huấn. Kết quả này thực ngoài sự mong đợi của Cố Lăng Vi và Trương Lệ Hồng, nhưng cũng hết sức vui sướng, dù sao ba người cùng nhau đi tới bước đường này, trải qua những thăng trầm, tôi luyện, qua bao gió lửa, các cô muốn cùng nắm tay nhau bước đi, vượt qua đỉnh núi, đi thi tài cùng các nữ binh khác nhau giữa trời cao biển rộng.

Nhóm chiến hữu hâm mộ nhiều, nhưng cũng có phần ảm đạm, hơn nữa ban tăng cường đi một lúc những ba người chủ chốt, Trần Thụ Hoa tuy đảm nhận chức đội trưởng nhưng cũng không hào hứng nổi, không khí u sầu quá mức, cô Lưu dành ho khan hai tiếng nói: “Dù là thế nào, ba người cũng phải nhớ rõ, các cô là lính của đội điều tra đặc biệt, có thể đi tập huấn là niềm kiêu ngạo của chúng tôi, cho nên tôi hi vọng các cô nếu đi, sẽ không phải trở về, không cần quay đầu nhìn lại, chỉ cần hướng tới trước, vì tổ quốc, vì nhân dân, làm một người lính tốt”

“Rõ”

Cổ Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng đồng thanh hô to mạnh mẽ. Vu đội trưởng đi tới, sửa lại mũ trên đầu Trương Lệ Hồng, vuốt vết nhăn trên cổ áo Hà Hiểu Vân, đi đến trước mặt Cổ Lăng Vi, cô đánh giá một lượt rồi nói: “Nhớ kỹ lời cô Lưu nói, đi thì không được về, biết chưa?”

Ba người chào theo nghi thức quân đội: “Rõ, đội trưởng”

Ba người thẳng tắp bước lên xe jeep, Trần Thụ Hoa phía sau lớn tiếng hét: “Đội tăng cường cúi chào, tạm biệt cựu phân đội trưởng”.

Bịch một tiếng, mười người đội tăng cười nhất loại cúi chào, tiếng nói trong trẻo vang vọng khắp đoàn bộ: “Chào cựu phân đội trưởng...”

Cổ Lăng Vi xoay người, chào theo nghi thức quân đội rồi nói to: “Tôi ở đội đặc công chờ các bạn”.

Nói xong ba người lên xe jeep nhanh chóng rời đi. Ra khỏi khu đóng giữ, tất cả không hẹn mà cùng quay lại nhìn, Ông chính ủy phía trước nói: “Nhớ kỹ đội điều tra, nhớ kỹ đoàn 358 chúng ta, đi đến đâu cũng không được quên mọi người cũng là lính đoàn 358”.

Ba người Cổ Lăng Vi nghiêm túc gật đầu, Ông chính ủy thản nhiên nở nụ cười, đoàn 358 bọn họ bởi vì ba cô gái này bây giờ đã có tiếng trong quân khu, ông chợt nhớ tới lời hùng hồn của Chu đội trưởng: “Lính đội điều tra được tôi luyện tốt rồi lại giao cho đội đặc công, tương lai không xa đội đặc công chính là người dưới trướng đoàn 358 chúng ta thôi”.

Nghĩ đến đây Ông chính ủy không khỏi bật cười, điều đó cũng đáng chờ mong không phải sao.

Tới sư bộ rồi đổi xe, ba người được đưa đến khu đóng quân bí mật trong núi, xuất phát từ vùng ngoại thành của thành phố B, ba người Cổ Lăng Vi nhìn thoáng qua, không ngờ mình lại bị đưa đến vùng tân cương Tây Tạng, dù sao các đội đặc chủng đều từ nơi này mà ra cả. Tham mưu đưa các cô đến đại viện rồi đi, trong đó đã có mấy chục ba lô của nữ binh, chắc là người được quân khu khác cử đến, ai cũng đầy khí thế, nhưng mà giờ cũng chưa biết nhau cho nên không ai hỏi thăm nói chuyện gì cả. Hà Hiểu Vân thấp giọng nói: “Lăng Vi, thấy không, một đám nữ binh này không biết làm sao mà sống cùng, cừ thật, mắt trên đỉnh đầu, kiêu ngạo quá thể”.

Trương Lệ Hồng gật đầu: “Ai cũng từ nơi khác đến, nhìn thấy chúng ta cũng giống như chiến hữu thôi, sao không thân thiết chút nào”.

Cổ Lăng Vi mỉm cười: “Cậu cũng không quản được việc ở cùng với ai đâu, đội trưởng Vu không phải nói rồi à, ai đến đây cũng là người xuất sắc nhất, cho nên kiêu ngạo cũng đúng thôi”.

Hà Hiểu Vân bật cười đầy đắc ý: “Thôi đi, mình đây khiêm tốn”

Cổ Lăng Vi và Trương Lệ Hồng đồng thời bật cười, đột nhiên có một giọng nói yếu ớt nhưng cực kỳ hưng phấn: “Lăng VI, Lệ Hồng, Hiểu Vân, các cậu đến đây sao...”

Ba người ngơ ngác, từ trong đám người một thân ảnh yếu điệu nhỏ nhắn, bước vài bước chạy tới ôm cổ Lăng Vi: “Lăng VI, là cậu à?”

Rồi quay sang ôm lấy Hà Hiểu Vân và Trương Lệ Hồng, cười to: “Haha, cuối cùng cũng gặp được ba cậu, thật tốt quá...”

Ba người đều trong trạng thái ngây ngốc, nhìn Lý Dĩnh cười đến mức điên cuồng, đúng là chuyện quá sức vui mừng, đến khi ba người lấy lại tinh thần, Hà Hiểu Vân nhéo tay Trương Lệ Hồng một cái.

“A...”

Trương Lệ Hồng thảm thiết kêu một tiếng, cảm tức nhìn Hà Hiểu Vân: “Cậu nhéo mình làm gì?”

Hà Hiểu Vân nháy mắt vài cái: “Lệ Hồng, đau không?”

“Vô lý, đương nhiên là đau, cậu mạnh tay như thế...”

Nói xong vén tay áo lên: “Cậu xem đi, đỏ hết ...”

Hà Hiểu Vân vô tội nói: “Mình muốn nhìn xem, có phải đang mơ không thôi mà”.

Trương Lệ Hồng tức giận nhéo mặt cô: “Cậu âm hiểm vừa thôi Hà Hiểu Vân, cậu sao không tự nhéo cậu ấy”.

Hà Hiểu Vân cười hắc hắc nói: “Thì đau...”

Trương Lệ Hồng tức đến đỏ mặt, Cố Lăng Vi và Lý Dĩnh cười đến không thẳng được thắt lưng, Cố Lăng Vi đánh giá Lý Dĩnh một lát, thay đổi không nhiều, nhưng mà trưởng thành không ít, vẫn còn mang nét non nớt trẻ con, hai má thon gầy làm tăng thêm phần thanh tú, da trắng nõn hồng hào khỏe mạnh. Cố Lăng Vi cười nói: “Lúc cậu gọi điện thoại ỉnh không phải nói đi đến quân báo sao, giờ lại chạy tới đây?”

Lý Dĩnh nhức đầu nói: “Thực ra mình cũng mơ hồ lắm, cậu gọi điện thoại ỉnh khi đó mình còn không lấy đợt tập huấn này làm mục tiêu, mình nghĩ kĩ năng quân sự của mình bình thường như thế, làm sao có tư cách vào đội đặc công, nhưng mà được gửi đi, kì lạ là lúc gần đến thời điểm, mình hỏi liên đoàn trưởng của mình, cô ấy mới nói vì biểu hiện lúc diễn tập quân khu tốt nên mình được chọn, mình còn buồn bực, có biểu hiện gì đâu”.

Cô ngừng một chút, Hà Hiểu Vân thúc giục: “Nói mau, đừng thừa nước đục thả câu nữa”.

Lý Dĩnh cười ha hả: “”Sau đó mình nghĩ lại, lúc diễn tập mình có ném lựu đạn một lần cách mấy mét ném thẳng vào cửa sổ nhỏ, lúc ấy mình nghĩ nó như cái bao cát thôi, hồi nhỏ mình hay nghịch ném bao cát, toàn bách phát bách trúng hết, không ngờ kĩ thuật này lại được đánh giá là khó làm, cho nên được đi tập huấn, lúc ấy mình vừa nghe đã rất vui, ba người vài năm nay chạy biến hết bỏ mình bên kia chiến đấu một mình, vất vả lắm mới có cơ hội này, đương nhiên mình sẽ không bỏ qua, thế nào, vui không. Haha...”

Trương Lệ Hồng buồn bực nói: “Ba mẹ cậu mà cũng cho đi à?”

Lý Dĩnh quệt miệng: “Họ đương nhiên không đồng ý rồi, nhưng mình làm nũng, cuối cùng còn tuyệt thực, sau cũng thành công, mình thông minh mà ...”

Ba người nhìn nhau không khỏi lắc đầu, vừa rồi còn tưởng cô trưởng thành hơn, hóa ra lại thế. Tào Tú Hà vừa tới, thấy bốn người Cố Lăng Vi đang nói chuyện cười đùa vui vẻ, cực kì sung sướng thì ánh mắt lóe lên, đảo qua ba người Cố Lăng Vi, sắc mặt nghiêm lại lớn tiếng: “Tất cả đứng lại cho tôi, không hiểu đội ngũ của mấy người huấn luyện thế nào mà hỗn loạn đến thế hả, hàng không ra hàng, chen chen chúc chúc giống lính sao, bốn người kia, đây không phải đoàn văn công, xứng tuồng cái gì hả?”

Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân Trương Lệ Hồng, ba người nhìn nhau một cái, âm thầm cười khở, đúng là oan gia không nên kết, xem đi, báo ứng tới rồi, Lý Dĩnh vẫn vui vẻ đến mức hồ đồ, nhìn mặt huấn luyện viên không biết có phải nói mình hay không, nhìn vẻ nghiêm túc của người này đang nhìn các cô có vẻ không tầm thường. Tào Tú Hà lúc này đang vui vẻ khỏi phải nói, ngày này cô đợi lâu rồi, trong lòng thầm nghĩ, ba người các cô tưởng trở mình lên tiên được sao, đến đây rồi thì phải nghe lời ngoan ngoãn cho tôi, haha!

Theo sau Tào Tú Hà cũng là một oan gia, chính là Lưu Ngọc Linh đã từng đánh nhau với Cố Lăng Vi trong rừng, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Xong rồi, Lăng Vi, chúng ta chắc chắn không được ăn ngon rồi”.

Lý Dĩnh nghi hoặc nói: “Sao vậy, các cậu biết huấn luyện viên à...”

“Không được châu đầu ghé tai, kỷ luật tổ chức mà cũng không có sao?”

Tào Tú Hà lớn tiếng quát, Trương Lệ Hồng bắt mồm hừ một tiếng, chị ta nở nụ cười: “Cô hừ cái gì, chú ý hình tượng của mình đi, đừng bôi đen mặt bộ đội các cô”.

Trương Lệ Hồng tức đến mức muốn cãi tay đội, bị Cố Lăng Vi giữ lại, nhỏ giọng nói: “Lệ Hồng, bình tĩnh”. Mặt Trương Lệ Hồng méo mó, không cam tâm gặt đầu.

Tào Tú Hà nhìn chăm chăm thẳng tắp vào Cổ Lăng Vi, cô cũng không thoái hui cùng chị ta đối diện, qua một lúc lâu Tào Tú Hà nở nụ cười, ánh mắt lóe lên cầm danh sách điểm danh. Điểm danh xong chị ta đưa danh sách cho Lưu Ngọc Linh phía sau: “Tôi không quan tâm các cô trước kia xuất sắc như thế nào, hay là có chiến công vĩ đại nhường nào, tới đây tất cả chỉ là tân binh không hơn không kém, đừng có vờ lão làng, muốn có một suất ở đây thì tốt nhất yên tĩnh cho tôi, hiểu chưa?”

Hà Hiểu Vân trắng mắt thấp giọng: “Rõ ràng là chỉ bọn mình”.

Tào Tú Hà nghiêm khắc đảo mắt qua, Hà Hiểu Vân vội ngậm miệng, có câu hảo hán không chịu thua trước mắt, cô không phải hảo hán, nhưng cũng không muốn chịu tổn hại. Tào Tú Hà cúi đầu nhìn đồng hồ, trên mặt lộ ra vẻ thân thiết cười nói: “Đã đến giờ ăn cơm, để hoan nghênh các vị tân binh chúng ta sẽ có một hoạt động nhỏ, chạy 5km hoạt động gân cốt, ăn cơm sẽ ngon hơn”

68. Chương 68: Ra Oai Phủ Đầu Đội Tập Huấn

“Cô ta muốn giết chết chúng ta chắc, vận động mạnh như thế trước khi ăn dễ gây sốc, đây là điều cơ bản, mình không tin cô ta không biết”.

Hà Hiểu Vân oán giận nói thầm, Cổ Lăng Vi vài phần lo lắng nhìn Lý Dĩnh một cái, Lý Dĩnh cười ha hả, như biết trước nói: “Không cần lo cho mình, yên tâm đi, lần này mình không kéo các cậu đâu, rèn luyện lâu 5km không còn là vấn đề nữa”.

“Bên phải... Chạy.... Bắt đầu”.

Tào Tú Hà ra lệnh, một đám hơn ba mươi nữ binh nhanh chóng ra khỏi đại viện, Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh chạy phía trước, thỉnh thoảng quay lại miệt thị mấy cô vài lần, ý kiêu như, trình độ gì mà... ,mấy cô đều là xuất sắc nhất của quân khu, không ai chịu nổi, bán sống bán chết chạy về phía trước, từ xa nhìn lại cứ như một đội diện, người nào tranh về trước, bạn đuổi tôi chạy, hoàn toàn không có hình thù gì, Cổ Lăng Vi cũng không ngốc, biết chạy bầy thế không tốt, thấp giọng nói: “Lệ Hồng, Hiểu Vân, Lý Dĩnh, chú ý điều chỉnh hô hấp, chúng ta chạy chậm một chút”

Ba người luôn xem Cổ Lăng Vi là người cầm đầu, nghe lời điều chỉnh hô hấp, phân phối thể lực, không tranh nhau thi chạy nữa. Phía trước Lưu Ngọc Linh quay đầu liếc bốn người một cái, nhún mi: “Cổ Lăng Vi kia đúng là rất khôn khéo”.

Tào Tú Hà cũng quay lại nhìn thoáng qua, phía sau là bốn người chạy không nhanh không chậm, vui vẻ gật đầu: “Đúng là hiếm có, trách không được đội trưởng tự hạ lệnh, tôi thấy lần này phải thao luyện cô ta cho tốt, haha”.

Hơn ba mươi người như ong vỡ tổ chạy vòng vèo, còn hơn một nửa lộ trình nhưng mấy người chạy phía trước đã mặt mày trắng bệch hô hấp dồn dập, chịu không nổi nữa, đội ngũ dần chậm lại, dần dần tạo thành khoảng cách, Cổ Lăng Vi vừa chạy vừa chú ý Lý Dĩnh, mấy năm nay không gặp đúng là có tiến bộ vượt bậc.

Cô còn nhớ khi ở trường quân đội, mỗi lần 5km cô và Hà Hiểu Vân về cuối, giờ sắc mặt tuy có trắng nhưng chân vẫn vững vàng, không hề hỗn loạn, quả nhiên luyện tập không ít. Bốn người vì phân phối thể lực hợp lý, cho nên khi tới điểm kết thúc cũng không chật vật lắm, nhưng người khác thì có cảm giác như sắp quăng mũ cối giáp hết, Cổ Lăng Vi và Hà Hiểu Vân giúp Lý Dĩnh bước thông thả vài bước, Hà Hiểu Vân cười nói: “Được lắm, Lý Dĩnh, thể lực của cậu tăng nhanh quá, luyện tập cách nào vậy, truyền thụ ít kinh nghiệm đi”.

Lý Dĩnh trắng mắt liếc cô một cái: “mình mỗi ngày đều sáng sớm chạy bộ, kiên trì vài năm sao lại không tiến bộ được”.

Nói xong hất hai người ra: “Không cần dìu mình, mình không vô dụng như vậy”.

Cổ Lăng Vi vui mừng cảm thán: “Lý Dĩnh trưởng thành thật rồi”.

Lý Dĩnh cũng cười: “Tách ra khỏi các cậu, mình không muốn cũng phải lớn lên, trước kia ở cùng các cậu, mình luôn dựa dẫm, rồi đi mới biết, chỉ có mình phải mạnh mẽ thực sự mới có thể ở cùng các cậu, đúng không?”

Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng đồng thời gật đầu, Lý Dĩnh, cậu tuyệt lắm.

Hơn ba mươi người oán thầm các cô im im ghê gớm, Tào Tú Hà hơi quét mắt sang mấy người, nói: “Thế nào, biết lợi hại chưa, muốn chạy xa phải phân phối thể lực, điều chỉnh hô hấp, 5km việt dã chứ không phải chạy ngắn 100m, phải có sự chịu đựng và tốc độ, theo đuổi tốc độ sẽ không kiên trì tới cùng được, đây là bài học cho các cô, hiểu chưa?”

“Hiểu”

Nhóm nữ binh trả lời đầy mạnh mẽ. Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh cũng không làm khó họ nữa, trực tiếp dẫn họ đến căn tin, xếp thành hàng xong, Tào Tú Hà lúc này mới chính thức đọc diễn văn: “Tôi đại diện cho đội huấn luyện hoan nghênh các cô đã đến, lần tập huấn này mục đích là gì, tôi tin các cô trong lòng đã sớm biết rõ”.

Nói tới đây nhìn đội ngũ rồi tiếp tục: “Đội tập huấn tuy là biên chế tạm thời nhưng vẫn có những quy định quan trọng, trước hết, thành viên đội tập huấn không cho phép đeo quân hàm, nói với nhau cũng là số thứ tự để xưng, tiếp theo, vật phẩm mang theo đều phải gửi tập trung, chỉ giữ bên người các đồ quý giá, còn nữa, tập huấn luôn ở trạng thái cô lập, từ giờ trở đi, cấm dùng các phương thức liên lạc với người ngoài, huấn luyện viên giao nhiệm vụ thì không được tự tiện hỏi đúng sai, phải dùng toàn bộ năng lực hoàn thành, cuối cùng, tập huấn này thực sự rất khổ liệt, nhưng hoàn toàn tự nguyện, không miễn cưỡng, nếu không muốn tham gia thì có thể rời khỏi, lập tức sẽ có xe đưa các cô về bộ đội, không có ghi chép không tốt nào, tôi cam đoan, giờ cho các cô 5 phút suy nghĩ, nếu do dự có thể đi ngay”.

Hơn ba mươi người không ai hé răng, 5 phút trôi qua rất nhanh, Tào Tú Hà có vài phần tiếc nuối cười: “Nhìn qua các cô đều chuẩn bị tâm lý rồi, được thôi, nếu không đi thì cùng thử sức, xem nhiệm vụ của đội đặc công chúng ta thế nào”.

Nói không hề khách khí, nhưng mà là địa bàn của người ta, ai cũng không có cách trách cứ, bốn bàn lớn dọn cơm trưa rất phong phú, hương thơm nghi ngút, Hà Hiểu Vân nuốt nước bọt thấp giọng: “Đừng nói nữa, xem đãi ngộ tốt chưa kia, đầu bếp ở đây với chỗ mình đứng là một trời một vực”.

Tào Tú Hà không có ý tốt nói: “Đúng rồi, chút nữa quên không nói với các cô, đặc công chúng tôi có quy định giờ ăn, 5 phút...”

Nói xong cúi đầu bắt đầu ăn, đừng nói là lễ nghi gì, cứ như hổ như sói không có chút nhã nhặn, hơn ba mươi người trải qua chuyện vô nhân đạo vừa rồi, sau 5 phút một đám người nửa bụng cũng không lấp được, chuông tập hợp vang lên, nhóm người lại ra ngoài tập hợp. Thời gian ngắn ngủi vừa rồi các cô liền hiểu, nơi này không hề có chủ nghĩa nhân đạo, nếu sau này nữa chắc không có gì mà ăn, nhanh chóng cả đội được đưa lên lầu kí túc xá, điểm danh phân đội, báo số thứ tự, đáng mừng là bốn người các cô cùng một đội 1, hơn ba mươi người chia làm 3 đội, Cố Lăng Vi số thứ tự 21, Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân và Lý Dĩnh là 23, 27, 29, người to cao đầu hàng được chọn là đội trưởng tạm thời, tên cũng không rõ, số 20. Người cuối hàng là đội phó tạm thời, rơi vào người Lý Dĩnh, được làm sếp khiến cô nghiêng không chịu được. So với tân binh đúng là không có gì khác nhau, đội tập huấn tuần đầu cực kì bận rộn, sửa sang nội vụ, nhận trang phục vũ khí và đồ dùng hằng ngày, nằm trên giường cũng có mấy người cũng không ngủ nổi.

Cố Lăng Vi trần trọc, cô nhớ trước khi có báo cáo đi huấn luyện, nghỉ năm ngày phép, Diệp Bành Đào luôn quần lấy cô, năm ngày, hai người hầu như không ra khỏi nhà, ở trong phòng hết triển miên lại triển miên, cực kì sa đoạn, không biết có phải do Cố Lăng Vi có vấn đề không, gần đây cô thấy Diệp Bành Đào muốn nhiều hơn, chắc do lần này ly biệt,, ít nhất phải mấy tháng không thấy mặt.

Thực ra cô cực kì áy náy với Diệp Bành Đào, mọi chuyện luôn là anh nhường nhịn cô, người như anh luôn đứng đầu người khác, giờ lại ở phía sau một người phụ nữ đợi chờ, không hề phù hợp với tính cách của anh, chỉ là vì cô, anh lại cam tâm tình nguyện làm thế, có lúc Cố Lăng Vi nghĩ mình thực sự không hề đáng giá, một người bạn gái không biết điều như thế, cuộc sống bên nhau thì ít, xa cách thì nhiều.

“Lăng Vi, cậu ngủ chưa?”

Hà Hiểu Vân từ giường dưới vọng lên. Cố Lăng Vi nở nụ cười, bướng bỉnh nói: “Sai rồi, phải gọi mình là 21”.

Cô nói xong không chỉ Hà Hiểu Vân, những người khác trong phòng đều bật cười, Lưu Ngọc Linh đẩy cửa vào lớn tiếng: “Sao, không ngủ được phải không, có muốn tôi cho các cô ra ngoài vận động một chút không?”

Kí túc xá lập tức im lặng, Lưu Ngọc Linh tuần tra một vòng rồi hừ hai tiếng, xoay người bước ra, Cố Lăng Vi nhợt nhạt thở dài, không biết có phải là lần đầu xa Diệp Bành Đào mà không có cách liên lạc không, cô phát hiện, mình nhớ anh kinh khủng, nhớ bộ dạng ti bỉ xấu xí, nhớ ánh mắt anh chuyên chú nhìn cô, bộ dạng giảo hoạt không chịu nổi, đúng thế, anh yêu mình, Cố Lăng Vi cực kì xác định được điều này, hơn nữa, là rất yêu, rất yêu...

Diệp Bành Đào lúc này cũng đang sốt đầu mề trán, Lăng Vi đi rồi, đội tập huấn có quy củ anh cũng biết một chút, mấy tháng không gặp không nói làm gì, còn không được gọi điện thoại, đối với Diệp Bành Đào mà nói đúng là tra tấn không nhỏ, nhưng rất nhanh, anh đã bắt đầu chịu sự tra tấn này hành hạ.

Lăng VI đi rồi, cũng đã là giữa tháng tư, Diệp Bành Đào hôm nay dậy sớm đột nhiên nhận được điện thoại, một dãy số lạ, Diệp Bành Đào nhận máy, cả buổi đối phương cũng không trả lời, anh đang nghĩ chắc người ta nhầm số định tắt thì từ ống nghe truyền tới một giọng nữ đầy sợ hãi: “Diệp Thiệu,...em là Đường Nhị...”

Diệp Bành Đào nhíu mày: “Đường Nhị? Đường Nhị là ai?”

Hơn nửa ngày anh cũng không nhớ được cái tên có chút quen này là người nào, câu tiếp theo của đối phương suýt nữa làm anh ném luôn điện thoại, rốt cục cũng nhớ được Đường Nhị nào.

“Em...em mang thai...”

Sắc mặt Diệp Bành Đào thay đổi, Trịnh Viễn bên cạnh thấy có vẻ không ổn, tò mò hỏi: “Sao vậy Bành Đào, có chuyện gì sao?”

Diệp Bành Đào lắc đầu, cầm điện thoại bước ra khỏi đoàn bộ, tới một góc sân huấn luyện nói chuyện, Trịnh Viễn ngăn người, nhìn qua cửa sổ đánh giá sắc mặt Diệp Bành Đào, hôm nay cậu ta lạ quá. Diệp Bành Đào không ngờ, chỉ là một lần... thế nhưng lại mang tới phiền toái lớn như thế, lúc anh đã quên việc kia, nó lại ném đến một cú nổ mạnh đến thế, còn uy lực hơn cả bom. Ngồi trong phòng cà phê, Diệp Bành Đào lo lắng, không rõ chuyện này cứ thế rồi sẽ đi đến đâu, đến tình trạng ngày hôm nay đúng là không ai ngờ tới. Đường Nhị vừa vào đã thấy Diệp Bành Đào, ánh nắng ngày xuân rực rỡ xuyên qua cửa sổ, chiếu lên sườn mặt anh tuấn, như một vầng sáng mơ hồ, khiến cho hình dáng anh nhu hòa hơn trước, cực kì cuốn hút, nhưng thoát cái mày nhăn chặt, khuôn mặt cũng lạnh lùng và nghiêm túc hơn, không bao giờ.. có thể gặp lại vẻ dịu dàng đó.

Đúng vậy, Đường Nhị âm thầm cười khổ, lần này chạm đến điều anh ta để ý nhất, anh ta đương nhiên không thể thanh thản mà nhìn người đem lại phiền toái được. Đường Nhị ngồi xuống chỗ đối diện, cúi đầu không nói gì, Diệp Bành Đào nhìn kĩ, đánh giá cô ta một lần nữa, vẫn áo sơ mi quần bò, mái tóc đen dày vì buông thõng mà rơi xuống che khuất vẻ mặt lúc này, khiến cho Diệp Bành Đào cũng không đoán được lòng cô ta. Nhưng anh biết mình sai lầm rồi, cô ta so với người khác tâm cơ thâm trầm hơn nhiều, anh không tin, nữ sinh có thể đến Thịnh thế hoa đình làm việc mà vẫn còn tự ái, cho dù lúc trước mình bị lừa bởi vẻ ngoài thanh thuần thì giờ nghĩ lại, cô ta nếu vì mang thai mà tìm mình, tuyệt đối không phải vai diễn bình thường. Diệp Bành Đào hạ mi mắt, thần nhiên nói: “Nói đi, muốn bao nhiêu?”

69. Chương 69: Diệp Bành Đào Cũng Không Dễ Chọn

Đường Nhị nhanh chóng ngẩng đầu, trong ánh mắt lấp lánh nước, sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt một cái: “Không...em không cần tiền..”

Đối với màn nước mắt lâm li này người khác nhìn sẽ phải thương tiếc, Diệp Bành Đào ngược lại cười nhẹ vài tiếng, chậm rãi nói: “Đường tiểu thư, cô thấy Diệp Bành Đào tôi là loại đàn ông ngu xuẩn dễ lừa phải không?”

Đường Nhị hốt hoảng, áp lực càng lúc càng lớn, khiến cô đứng ngồi không yên, Chu Tử Phong là ma quỷ, mà Diệp Bành Đào trước mặt cũng không phải hạng người thiện lương, phút bối rối ngẩn ngui trôi qua, cô ngẫm nghĩ cho rõ ràng, vai diễn này cũng không phải là không có dấu vết.

Diệp Bành Đào là ai, Đường Nhị cũng không phải quá rõ ràng, nhưng ngày đó cô thấy tên công tử con cục trưởng cục văn hóa tôn sùng Diệp Bành Đào như vậy, cũng có thể nhìn ra anh ta không phải vô danh tiểu tốt, hơn nữa cậu út hẳn là Lưu Thiếu Quân cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, có thủ đoạn, có quan hệ rộng, không phải người hời hợt gì, so với Chu Tử Phong cũng tính là tương xứng, hơn nữa phía sau còn có bối cảnh quân đội chống lưng.

Trên đất nước này, quân đội so với tập đoàn tài chính luôn mạnh hơn, ai cũng hiểu, Đường Nhị đột nhiên có ảo giác, Diệp Bành Đào cũng không phải loại người dễ chọc. Nắm chặt túi xách trên đùi, Đường Nhị thấy mình như rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, Diệp Bành Đào yên lặng nghiên cứu cô kĩ càng, tuy bề ngoài trấn định nhưng ngón tay nắm mạnh quai xách cũng có thể nhìn ra, bởi vì dùng sức mà đầu ngón trắng bệch, cô ta đang lo, cực kì lo lắng.

Thấy điều này tâm trạng Diệp Bành Đào mới thoáng thả lỏng, điều này cho thấy cái gì, rõ ràng việc này có điều khuất tất, hơn nữa Diệp Bành Đào cẩn thận nhớ lại chuyện hôm đó, nghĩ sao cũng thấy chuyện kia không hợp lí, mình tửu lượng không tồi, hôm đó chỉ uống cùng lắm hai bình, không có khả năng bất tỉnh nhân sự không nhớ gì như thế. Huống chi khi tỉnh lại một chút cũng không nhớ, chuyện phát sinh tới mức này chẳng qua vì lúc đó anh sợ Vi Vi biết, cho nên quá bối rối, giờ không còn trở ngại nữa anh mới cẩn thận nghĩ lại, hôm nay qua phép thử này, Diệp Bành Đào càng đoán chắc đây chính là một âm mưu nhằm vào anh, người dựng ra nó là ai anh vẫn chưa đoán ra. Nghĩ đến đây Diệp Bành Đào thản nhiên mở miệng: “Đường tiểu thư, nếu cô xác định đứa bé trong bụng là của Diệp Bành Đào tôi vậy tôi đề nghị cô sinh ra, sau đó kiểm tra ADN, nếu đúng là của tôi, tôi cam đoan sẽ cho cô sắp xếp hợp lí, nhưng nếu...”

Nói ngang đây đột nhiên cơ thể nghiêng người tới, Đường Nhị bất giác run lên, thân thể cũng không tự chủ được lui về sau, ngẩng đầu sợ hãi nhìn khoảng cách cực ngắn giữa cô và người đàn ông kia, hơi thở nguy hiểm đập vào mặt, Đường Nhị phát hiện, mình thế mà một chữ cũng không nói được. Diệp Bành Đào nhìn cô ta thật sau, thâm nghĩ, mình sao lúc trước lại thấy người này giống Vi Vi chứ, đúng là đáng trách, ánh mắt lóe lên sự khinh miệt, nhẹ nhàng nhả từng chữ rõ ràng: “Nếu không phải của tôi, vậy Đường tiểu thư, tin tôi đi, hậu quả này cô không nhận nổi đâu”.

Nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại cực kì tàn nhẫn, vẻ uy hiếp không thể bỏ qua. Cô rốt cực gặp phải là ai vậy, Đường Nhị sợ hãi mở to mắt, đồng tử cũng vì không khống chế được sợ hãi mà mở rộng, Diệp Bành Đào quét mắt nhìn cô một cái: “Đường tiểu thư, cần phải suy nghĩ cho rõ”

Nói xong bước nhanh ra khỏi quán cà phê, tiếng chuông gió trên cửa lanh lảnh vang lên, Đường Nhị cảm nhận từng đợt rét run không ngừng được, Chu Tử Phong, Diệp Bành Đào, những người đàn ông uy hiếp cô, nhưng bây giờ cô còn có thể lựa chọn được sao.

Diệp Bành Đào đi ra khỏi quán, bước chân ngừng lại một chút, lấy di động ra nhấn dãy số quen thuộc: “Cậu út, cháu Diệp Bành Đào...”

Lưu Thiếu Quân đặt điện thoại xuống, sắc mặt âm trầm như mây đen, vẻ đen tối này khiến cho thư kí Tiểu Vương vừa vào không khỏi bị dọa, ông chủ từ khi kết hôn xong có vợ có con, vẻ mặt này đã lâu không thấy rồi mà. Đi theo anh nhiều năm, Tiểu Vương cực kì hiểu rõ, trong khi nói cười mà làm quân dịch tro tiêu khói diệt, Tiểu Vương thấy câu này có đôi khi rất đúng trên người ông chủ. Lưu Thiếu Quân ngẩng đầu nhìn anh một cái, lấy ra tờ giấy viết hai chữ rồi đưa cho anh: “Tiểu Vương, tìm hiểu cô gái này cho tôi, sinh viên năm 4 học viện ngoại thương, từ nhỏ đến lớn, không được bỏ qua chuyện gì, tôi muốn xem thử là yêu ma quỷ quái phương nào”.

Tiểu Vương nhận lấy rồi cúi đầu nhìn qua, tên tờ giấy trắng có hai chữ rồng bay phượng múa: “Đường Nhị”.

Tiểu Vương quay người ra ngoài làm việc, Lưu Thiếu Quân ngón tay nhẹ nhàng vuốt mặt bàn, cầm điện thoại đi ra ngoài: “Vâng, chú Triệu, là cháu Thiếu Quân, phiền chú giúp cháu tìm hồ sơ một sinh viên, dạ, vâng, sinh viên năm 4 học viện ngoại thương, vâng, cảm ơn chú TRIệu, cuối tuần cháu mời chú đi chơi bóng,...vâng...”.

Đặt điện thoại xuống, Lưu Thiếu Quân suy nghĩ, ba tháng, cô nhóc Vi Vi kia tập huấn ba tháng, nói cách khác, chuyện này trong vòng ba tháng phải giải quyết xong, dám động vào chuyện của Bành Đào và Vi Vi, đúng là không biết trời cao đất dày, hừ, phải qua được cửa của tôi rồi nói sau.

Thực ra Lưu Thiếu Quân thấy Đường Nhị này đúng là không thông minh, chuyện như thế cầm tiền không phải là xong sao, không nên có suy nghĩ này, nếu không phải anh, để lão gia biết, không chỉ Đường Nhị, ngay cả anh và Diệp Bành Đào cũng không tốt đẹp gì. Lão gia đối với cô nhóc Vi Vi kia không bình thường, hơn nữa, nói thật, với chuyện Bành Đào yêu Vi Vi như thế, anh cũng tin Bành Đào bên ngoài...không dễ dàng như thế. Nhưng mà việc này cũng nên giấu vợ mình, Thuận Thuận yêu thương cháu ngoại như thế, mạng nhỏ của Bành Đào chắc không sống nổi, Lưu Thiếu Quân thấy mình mấy ngày này cũng không yên ổn gì nữa rồi.

Diệp Bành Đào bị cậu út quở trách đến không còn mặt mũi, cũng không thể phản bác, ai bảo anh đuổi lý trước, Diệp Bành Đào biết cậu út trách vẫn tốt, để cho ba biết chắc ông mang súng ra bắn chết anh cũng có thể nữa là. Tuy Diệp Bành Đào cảm thấy 8 phần là bị hãm hại, bị oan uổng, nhưng mình ngay từ đầu đáng lẽ phải cực tuyệt cô gái do tên Hồ Tiến Bắc kia đưa tới, mới có cơ hội cho người ta lợi dụng, cho nên đều là tại tên Hồ Tiến Bắc cá thối đó, quấy rối lung tung.

Nghĩ nghĩ Diệp Bành Đào giận không để đâu cho hết, lấy điện thoại ra mắng: “Hồ Tiến Bắc, về sau mày ít tìm ông đi, mẹ nó, thấy mày là phiền..”

Mắng xong cũng không chờ bên kia đáp lại, tạch một tiếng tắt máy, Hồ Tiến Bắc bên kia đang họp ở công ty, hoàn toàn không ngờ vừa gọi tới đã thế, anh còn để âm lượng to, phòng họp yên ắng nên hầu như mỗi câu mỗi chữ Diệp Bành Đào mắng đều rõ ràng vô cùng, giám đốc trong phòng không ai không nghe thấy, mỗi người mặt mày xấu hổ đến cứng người. Hồ Tiến Bắc thấp giọng mắng hai câu, thầm nghĩ là ai chọc ai chứ, Diệp Bành Đào không lẽ bị chó dại cắn, cắn ai cắn ai, bà nó...

Người của Lưu Thiếu Quân đúng là quan hệ rất rộng, chỉ thời gian ngắn ngủi từ trưa đến lúc tan tầm đã đưa tư liệu đến, Lưu Thiếu Quân rút ra, đập vào mắt đầu tiên là bức ảnh bán thân, anh cầm nhìn kĩ vài lần, nhíu mi, quả nhiên là cô ta. Sợ dĩ anh nhớ kĩ khuôn mặt này hoàn toàn bởi vì Chu Tử Phong, dù sao đàn bà bên người Chu Tử Phong từ trước đến nay hoàn toàn không nhiều lắm, chuyện này như dần hé lộ. Đỉnh vào Chu Tử Phong, chuyện cũng không phải khó giải thích nữa, tên này mấy năm nay luôn ở gần Vi Vi, chuyện này mọi người đều biết, nhưng lại luôn cùng Diệp Bành Đào như nước với lửa, đàn ông và đàn ông có sự đối kháng rõ rệt, nếu không phải vì người trong lòng thì còn vì sao nữa.

Chu Tử Phong chọn làm anh để tiếp cận Vi Vi, Lưu Thiếu Quân ngay từ đầu thấy đã không thỏa đáng, nhưng cũng không thể không nói Chu Tử Phong kia quá tài ba, đặc biệt là từ xuất thân trinh sát, điều này đã hấp dẫn Vi Vi, hơn nữa theo Lưu Thiếu Quân biết, Chu Tử Phong đối với Vi Vi luôn khác người khác, không chỉ tung tiền hay chăm sóc, mà còn dẫn bạn mình đến dạy Vi Vi. Vi Vi ở quân khu biểu hiện xuất sắc như vậy mọi người đều biết, hơn nữa lão gia mỗi lần nhắc đến miệng vẫn cong lên nào là cơ trí dũng cảm xông vào quân địch, nào là đánh nhau với đặc công, kĩ xảo trốn thoát, hay cả bách phát bách trúng, hết thấy đều là công lao của Chu Tử Phong, bởi vậy, rõ ràng biết Chu Tử Phong không phải người tốt lành gì, cảm giác không ổn, nhưng Lưu Thiếu Quân vẫn không can thiệp. Bởi vì tình cảm thấy trò lẫn bạn bè, hình như đã chiếm phần lớn trong lòng Vi Vi, xử lí không tốt có lẽ hoàn toàn ngược lại, hơn nữa Lưu Thiếu Quân nhìn được, Chu Tử Phong thủ đoạn tàn nhẫn, âm hiểm, nhưng đối với Vi Vi lại quang minh hiếm thấy, trước mặt Vi Vi, Chu Tử Phong như thành người khác. Cho nên Lưu Thiếu Quân tin tưởng, dù là thế nào Chu Tử Phong cũng không gây bất lợi cho Vi Vi, xuất phát từ trực giác đàn ông Lưu Thiếu Quân biết Chu Tử Phong thích VI VI, cực kì thích, loại thích này, thậm chí có phần cẩn thận, không bám biểu hiện ra, che giấu dưới mác anh trai, cũng có điểm đáng tiếc.

Ánh mắt Lưu Thiếu Quân chớp vài cái, đưa bức ảnh ra xa, đánh giá vài lần nữa, bỗng nhiên hiểu được vài phần.

70. Chương 70: Huấn Luyện Ma Quỷ

Diệp Bành Đào ở đây không tốt đẹp gì, Cổ Lăng Vi cũng không bắt đầu huấn luyện bình thường ấy, không có khởi động, hôm sau cứ thế mà tiến nhập huấn luyện cường độ cao.

Sáng sớm là việt dã 5km, hơn nữa còn là chạy dốc, so với chạy trên đất bằng phẳng 10km thì còn khó hơn nhiều, hơn nữa lần này cũng không phải quần áo nhẹ, mỗi người đeo trên lưng vũ khí nặng tầm 50kg, tương

đương với khối lượng một bao gạo cái này còn chưa tính gì, thời gian đến được đích phải nằm trong quy định.

Bởi vì huấn luyện viên là người đội đặc công, lính đặc công chỉ có một tiêu chuẩn, cũng là tiêu chuẩn quan trọng nhất, không phải là đạt yêu cầu hay không mà là phải tốt nhất, không được trở thành đồ vô dụng, câu nói mang ý sát thương làm cho ba mươi nữ binh không mở miệng được câu nào, chỉ có thể âm thầm hít vào một hơi.

Ngoan ngoãn mang 50kg trên vai, liều mạng chạy về phía trước, qua điểm vòng vèo, Lý Dĩnh là người đầu tiên ngừng lại thở hổn hển: “Không được, huấn luyện kiểu gì vậy, đúng là muốn lấy mạng mình mà, mình thà chết cũng không muốn chạy nữa, tùy đi, ba cậu nhìn mình làm gì, chạy nhanh đi, không cần lo ình, đừng làm ình kéo chân các cậu”.

Cố Lăng Vi nghiêm khắc liếc cô một cái: “Cậu đừng lên ình, không có tiền đồ gì cả, hóa ra chí khí của cậu chỉ tới đó thôi à, thế thì đừng có vào, làm đào binh so với tù binh còn đáng khinh thường hơn”.

Nói xong đem súng trên lưng cô mang vào túi mình: “Giờ chỉ là quần áo nhẹ 5km vượt dã, không thành vấn đề phải không, chạy đi ình”.

Hà Hiểu Vân lôi kéo tay cô: “Nào Lý Dĩnh, đến đây rồi cậu cũng leo lên thuyền giặc rồi, đừng tụt về phía sau, bốn chúng ta khó lắm mới gặp lại, mình không muốn nhanh như thế đã giải tán đâu, đi mau”.

Trương Lệ Hồng cũng san bớt ít sức nặng trên lưng Lăng Vi, bốn người nhanh chóng chạy về phía trước.

Tào Tú Hà thả kính viễn vọng xuống: “Sao Lý Dĩnh có vẻ như quen thuốc ba cô nhóc đó quá vậy nhỉ, tôi thấy ăn ý kia không giống như mới quen chút nào”.

Lưu Ngọc Linh bĩu môi: “Các cô đó là cùng một nhóm, tôi xem tư liệu của Lý Dĩnh rồi, cũng là sinh viên hệ tin tức 94 trường quân đội, cùng kí túc xá với ba cô nhóc kia, năm đó còn là ba đóa hoa hệ tin tức, cũng nổi tiếng ở trường quân đội thành phố C lắm”.

“Ba đóa hoa?”

Tào Tú Hà không khỏi bật cười, dùng kính viễn vọng nhìn, gật gật đầu nói: “Đúng thế thật, bốn người này đừng nhìn thực lực có phần cao thấp, thể năng cũng không giống nhau nhưng lại cực kì ăn ý khó có được, cô nói xem Hàn đội trưởng có phải cho Lý Dĩnh vào là vì coi trọng sự ăn ý của bốn người này không?”

Lưu Ngọc Linh gật đầu: “Tôi thấy rất có thể, ở đợt quân diễn vừa rồi, mấy cô nhóc này quả nhiên thông minh sắc sảo, không cần phải nói gì, hành động tự giác phối hợp với nhau, về năng lực tác chiến thì Cố Lăng Vi là cao nhất, Lý Dĩnh thì thấp nhất, nhưng bốn người phối hợp lại thì thành một khối mạnh mẽ, không chừng còn vượt qua được cả một đội, cho nên không thể khinh thường, hơn nữa cực kì thích hợp với hình thức tác chiến của đội đặc công chúng ta, ít người, linh hoạt, bí mật, ngoại trừ kĩ năng và tố chất bên ngoài, ăn ý là điều rất khó có được, bốn người này chính là trọng điểm yêu cầu của Hàn đội trưởng, cũng là thể hệ tiếp theo của đặc công chúng ta đây sức mạnh”.

Tào Tú Hà thở dài: “Cố Lăng Vi trời sinh là lính rồi, kĩ năng đơn độc tác chiến hơn người, năng lực lãnh đạo xuất sắc, tác phong bình tĩnh coi trọng đại cục, tôi thấy không hợp với tuổi của cô ta tí nào, đúng là kì thích, mặc dù cô nhóc này luyện tập nhiều nhưng không thể nói trong lòng tôi rất ngưỡng mộ, trời sinh đã là lính ưu tú đủ tiêu chuẩn nhất”.

Bốn người Cố Lăng Vi bằng sự ăn ý thuần thục vẫn là người về đích đầu tiên, Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh nhìn thoáng nhau, không cho bốn người nghỉ ngơi, tiếp tục hạ lệnh: “Mang súng bước tới 50 mét”.

Bốn người Cố Lăng Vi thở dồn dập, đỡ túi trên lưng kéo lê trên đất đi về phía trước, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Định đùa chết chúng ta à, mẹ nó, toàn thân mình sắp rã ra rồi..”

Quýnh lên thì lời thô tục đều nói ra, Lưu Ngọc Linh cười âm hiểm: “21, cô đi ra đây, ngông quá nhỉ, bốn người các cô còn có thái độ đó tôi cho chạy thêm vòng nữa, bắt đầu”.

Lý Dĩnh nén giận liếc Hà Hiểu Vân một cái, Hà Hiểu Vân tức giận đấy nhưng vẫn biết hai huấn luyện viên đặc công này là to nhất, hơn nữa còn có ân oán với người ta, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với mình đâu, cô nếu cầu nhàu nữa lại chạy thêm một vòng, có khi chết người luôn đó.

Hầm hừ ngậm chặt miệng oán giận đi về phía trước, tới đích, bốn người vừa mới đứng thẳng Tào Tú Hà bên cạnh nói: “Qua đây, trong thời gian quy định vượt 400m ngại vật”.

Bốn người không kịp hít một hơi trực tiếp lao chạy, 400 mét ngại vật chính là khảo nghiệm cuối cùng, hơn nữa đối với con gái thích sạch sẽ mà nói đứng là không có tính nhân đạo.

Cọc hoa mai, chiến hào sâu, lưới sắt thì không tính làm gì, còn cả bùn thối giả đầm lầy nữa, thối đến mức làm người ta ghê tởm không vượt qua nổi nhìn thấy bốn khuôn mặt vắn vẹo, Tào Tú Hà khinh miệt nở nụ cười dương dương tự đắc: “Sao nào, bản à, nói cho các cô biết, lúc truy nã tội phạm ở rừng nhiệt đới, so với ở đây còn ghê tởm hơn”.

Cô đưa tay lên chỉ: “Giới lớn như vậy, chui vào ủng cấn, đội chúng tôi vẫn phải đi suốt đêm, nếu không chuẩn bị tâm lý từ bây giờ thì quay về bộ đội cho tôi, làm đặc công cái gì”.

Mặt Cố Lăng Vi biến đổi, dẫn đầu bùm một tiếng nhảy vào vũng bùn, cố sức đi về phía trước, phía sau Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân, và Hạ Giáo Tử cũng nhắm mắt nhảy xuống, khoe miệng Tào Tú Hà nâng lên, kê gậy đầu, mấy cô nhóc này cũng có chí khí đấy.

Sau 400m vượt chướng ngại vật là huấn luyện đánh nhau kịch liệt, mặt trời đi tới khoảng không, khi Cố Lăng Vi cảm thấy thân thể mình đạt tới giới hạn cực đại rồi, huấn luyện mới xong, đội đặc công cũng có một số ưu đãi, ví dụ như phương tiện tắm rửa hiện đại, phòng tắm hoa sen rộng rãi, nước ấm 24/24, tuyệt đối cao cấp hơn nhà tắm bộ đội rất nhiều, giặt sạch sẽ xong, ngồi trước bàn đồ ăn thơm ngào ngạt, ăn cơm vẫn phải bằng tốc độ nhanh như cũ, nếu muốn nhắm nháp hương vị thì chờ chết đói cho khỏe.

Hơn nữa tiếp theo cũng không biết có huấn luyện khắc nghiệt gì chờ đợi các cô đâu, phải ăn nhanh một chút mà chống đỡ thể lực, cho nên dù có là mỹ vị để trước mặt cũng không ăn ra cái mùi vị gì, lúc này Cố Lăng Vi đột nhiên nhớ tới ẩn ý trong lời Chu Tử Phong nói: “Đúng, thức ăn của bộ đội đặc chủng đúng là không tồi, nhưng mà khi đó chỉ sợ em không có thời gian mà ăn thôi”.

Quả nhiên! Cô thấy anh cô đúng là truyền đạt kinh nghiệm mà, ăn như hổ như sói như quỷ đầu thai giải quyết bữa trưa, một tiếng chuông tập trung vang lên, nhóm nữ binh mệt mỏi bước ra khỏi quán, xếp hàng trước sân, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lăng Vi thấy không, hình như thiếu vài người”.

Cố Lăng Vi nghiêng đầu quét mắt nhìn, đội ngũ đúng là ít đi, có mấy người quen mặt giờ cũng không thấy, Trương Lệ Hồng quay sang: “Hai cậu không biết à, vừa rồi không đạt tiêu chuẩn, ngay cả cơm cũng không được ăn bị đuổi về rồi”.

Lý Đình Bưu môi: “Đúng là, mình đột nhiên cảm thấy bị đưa về cũng chính là giải thoát đó, các cậu nghĩ xem, giờ mới là ngày đầu tiên, sau này còn không biết có biện pháp gì hành hạ chúng ta đâu, à, mình leo lên thuyền giặc thật rồi, hôm đó đừng đồng ý thì tốt quá”.

Ánh mắt Tào Tú Hà đảo qua, không có ý tốt cười vài tiếng nói: “Xem ra các cô còn sức lực nhỉ, có sức mà ghé tai vào nhau cầu nhau nữa, được, không tồi, tinh thần rất tốt, vậy đi, tiếp theo chúng ta sẽ có cách để tiêu hao thể lực, 10km hành quân gấp, Lưu Ngọc Linh cô mang đội xuất phát”.

Nhóm nữ binh há miệng thở, lúc trưa mới ăn cơm, chân giờ còn chuột rút nữa, thể mà còn hành quân gấp 10km, các cô không phải bắt tử thì cũng phải lột da mà, nhưng mà quân lệnh như núi, không phụ thì chỉ có các rời đi thôi, không còn lựa chọn.

“Bên trái,... chạy... bắt đầu”.

Khẩu lệnh vang dội, nhóm nữ binh nhanh chóng hành quân, đi theo phía trước là Lưu Ngọc Linh chạy ra ngoài, nhóm nữ binh như dùng toàn bộ thể lực mà chạy về phía trước, thể mà vẫn không đạt yêu cầu, hai huấn luyện viên không ngừng thúc giục: “Nhanh, các cô không phải đi dạo, một đám chậm rì rì, đây là hành quân gấp, cái gì là hành quân gấp, không biết có phải không, tốc độ nhanh lên cho tôi, nhanh, đừng như ốc sên thể...”

Đúng là khó nghe mà, nói cái gì mà như đuổi một đám gia súc thể, đuổi các cô chạy về phía trước, Lý Đình Bưu hỗn hển nói: “Hiểu Vân nói rất đúng, đúng là tra tấn nghiêm trọng, trại tập trung còn có nhân tính hơn đây, về mình phải nói cấp trên viết cái thư trách cứ mấy người này, tàn phá thân thể người ta, còn là tra tấn tàn bạo, mẹ nó, mình điên rồi, giờ inh cây dao mình sẽ giết người”.

Người đến cực hạn, Lý Dĩnh luôn văn nhả cũng bắt đầu nói tục, Cổ Lăng Vi trừng mắt nhìn cô một cái: “Có sức mà la thì không bằng giữ thể lực đi, nếu cậu không giữ thì cũng không chạy đến hết đường được đâu”.

Lời nói của Cổ Lăng Vi mạnh mẽ làm mọi người xung quanh cũng chấn động tinh thần, điều chỉnh lại trạng thái, tiếp tục chạy như điên, mắt thấy điểm đích, Lý Dĩnh không nhịn được khóc rống lên: “Oa... mình muốn chết... mình muốn chết quá... a. mình không sống nữa...”

Miệng thì la chân vẫn không hề thả lỏng, theo Hà Hiểu Vân về đích, ôm lấy cây dương bên cạnh mà khóc thê thảm vô cùng, người không biết còn tưởng cô chết cha không bằng, Lưu Ngọc Linh và Tào Tú Hà nhìn thấy không khỏi dở khóc dở cười.

Lý Dĩnh này như là một thể của những mâu thuẫn, so với người khác thì yếu ớt, nhưng lúc nào cũng kiên trì đến cùng, khóc thảm như thế, nhưng vẫn đạt tiêu chuẩn, hai người nhìn bốn người về đầu tiên, ai cũng mặt trắng bệch, Hà Hiểu Vân thì vịn vào Trương Lệ Hồng nôn khan, thân thể đã tới cực hạn rồi. Cổ Lăng Vi thông thả đi về phía trước, sắc mặt nhợt nhạt nhưng cũng còn chút sức, hai người nhìn nhau, ngoài trừ ý chí, bốn cô nhóc này thể lực cũng xuất sắc tương đương.

71. Chương 71: Hai Cậu Cháu Bàn Kế

Diệp Bành Đào ngồi trong văn phòng rộng rãi xa hoa đầy ánh sáng của Lưu Thiếu Quân, tâm tình buồn bực không nói nổi, cho dù tất cả đều là âm mưu, nhưng nếu Cổ Lăng Vi biết anh cũng không tốt đẹp gì cho cam, chắc chắn cũng sẽ không còn như trước, nếu như mình không đi với tên Hồ Tiến Bắc kia đến Thịnh thể hoa đình, hay là khiên quyết cự tuyệt thì chuyện đó cũng không thể xảy ra, cho nên giữ mình trong sạch tránh xa mọi âm mưu mới là cách bảo vệ tốt nhất.

Anh cũng không muốn mất Vi Vi, lại còn là vì cái lí do kì quặc này nữa.

Lưu Thiếu Quân ngẩng đầu nhìn Diệp Bành Đào một cái, cười nhẹ, chuyện này cũng dạy cho Bành Đào một bài học không nhỏ rồi, cũng không tính là chuyện quá xấu, bởi vì để ý, đàn ông đôi khi do dự đến yếu đuối, cũng như thế, vì không cần, đàn ông sẽ trở nên cực kì tàn khốc, ánh mắt Lưu Thiếu Quân hiện lên tia lạnh lùng, nói: “Cháu nói, lúc Đường Nhị phát sinh quan hệ với cháu vẫn là xử nữ?”

Diệp Bành Đào gật rồi lại lắc đầu: “Thật ra cháu không có ấn tượng chút nào, nhưng sáng sớm trên giường lại có dấu vết đó”.

Lưu Thiếu Quân nhíu mi: “Đây chính là lỗ hổng lớn nhất”.

Đưa tư liệu trong tay cho anh: “Theo điều tra, người đàn ông thứ nhất của Đường Nhị hình như là bạn cùng lớp thời trung học của cô ta, tên là Tần Hoa, giờ đang làm ở bộ phận công trình công ty cậu”.

Nói đến đây anh trêu tức nói: “Bành Đào, cậu không biết cháu còn thích việc đi chịu tiếng xấu cho người ta nữa đó”.

Diệp Bành Đào ngẩn ngơ, nhận tư liệu xem cẩn thận, chuyện Đường Nhị đúng là cực kì phong phú, bạn trai thay đổi cũng không ít, hơn nữa còn từng là tình nhân của Chu Tử Phong, là một nữ sinh hám giàu ham hư vinh, Diệp Bành Đào không khỏi lấp bắp kinh hãi: “Chu Tử Phong? Cậu nói Đường Nhị từng là tình nhân của Chu Tử Phong...”

Lưu Thiếu Quân gật đầu: “Không biết trí nhớ của cháu kiểu gì, cháu quên à, năm ngoái chúng ta đến ăn cơm ở Thụy Cảnh, có một người đàn bà xông tới tìm Chu Tử Phong, không phải Đường Nhị thì ai?”

Diệp Bành Đào cẩn thận nghĩ, hèn gì, anh thấy Đường Nhị rất quen, vốn tưởng là vì hơi giống Cổ Lăng Vi, giờ mới nhớ, năm trước đúng là đã gặp qua người này, nhưng mà Chu Tử Phong...

Diệp Bành Đào cân nhắc lần nữa thì chợt hiểu ra, giận dữ đứng dậy nói: “Hóa ra là Chu Tử Phong giả trò, mẹ nó cháu tìm hấn, dám lập mưu tính kế với cháu, xem cháu đánh cho hấn tàn phế đi”.

“Ngồi xuống cho cậu”.

Lưu Thiếu Quân lớn tiếng hét, đối với lời nói của cậu út Diệp Bành Đào không dám không nghe, tức giận nén xuống rồi ngồi, Lưu Thiếu Quân thở dài: “Lỡ mạng thì giải quyết được gì, dù là thân thủ, hay là âm mưu, cậu cháu ta cũng không phải đối thủ của Chu Tử Phong, cho nên, giờ càng phải bàn lại cho kĩ”.

“Bàn kĩ thì sao, Chu Tử Phong âm mưu với cháu mục đích quá rõ rồi, hắn muốn cháu và Vi Vi chia tay, sau đó thừa dịp nhảy vào, anh cái gì, chỉ có Vi Vi ngốc mới tin hắn là anh thật, Chu Tử Phong nghĩ gì ai mà không biết”.

Diệp Bành Đào hàm hồ nói. Lưu Thiếu Quân cúi đầu cân nhắc một lát: “Nếu như thế thì chúng ta càng không phải đối thủ của hắn”.

Diệp Bành Đào sững sốt; “Cha hắn không phải chỉ là tỉnh trưởng thôi sao, bối cảnh cháu đâu có thua”.

Lưu Thiếu Quân lắc đầu nói: “Cha hắn làm phó tỉnh trưởng thì không sai, nhưng thế lực của Chu Tử Phong kìa, không phải chỉ đơn giản như chúng ta, cháu không biết, lợi nhuận mấy năm gần đây của hắn rất lớn, cả nước có cả trăm doanh nghiệp lớn, là đối tượng trọng điểm đóng góp ngân sách quốc gia, không chỉ trong nước, còn cả nước ngoài, Chu Tử Phong cũng có ảnh hưởng, nói trắng ra, hắn có thể đưa lợi nhuận lên cao như thế, dính đến hắn đương nhiên không tốt, cho nên muốn đúng tới hắn, cũng không phải dễ dàng”.

Nói tới đây anh ngừng đầu nhìn Diệp Bành Đào một cái, nói tiếp: “Hơn nữa, nếu đối tượng của hắn không phải là Diệp Bành Đào cháu, hắn tốn công sức như thế làm gì, làm thẳng không phải tốt sao, trực tiếp xử cháu, cần gì mượn một người đàn bà mà chia rẽ cháu và Vi Vi, nhưng mà ở góc độ này mà nói, Chu Tử Phong thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, theo cậu thấy, cho dù chuyện này có thành, cháu và Vi Vi chia tay hắn cũng không có cơ hội, với tính cách của Vi Vi ai chẳng biết thả làm ngọc vỡ chứ không thiết ngôi lành, anh là anh, vợ là vợ, phải rõ ràng, đó là điều không thể thay đổi, cô nhóc đó đáng yêu nhất ở điểm đó, không phải sao?”

Sắc mặt Diệp Bành Đào dịu đi, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc quật cường đó, khẽ cười nói: “Cũng không biết Vi Vi giờ sao rồi, huấn luyện gì mà, nghe lão gia nói tàn khốc vô nhân đạo lắm, không biết gây bao nhiêu sức ép nữa”.

Lưu Thiếu Quân nói: “Vi Vi không kém nữ anh hùng đâu, hơn nữa cháu không thấy may sao, nhờ có ba tháng này mới có cơ hội cho chúng ta tính cách ứng phó với Chu Tử Phong, cuối cùng cậu cũng thấy hắn thâm trầm như thế nào, sau này chắc còn chiêu nữa”.

Ở đây điều tra manh mối, Cổ Lăng Vi ở đó lại bắt đầu huấn luyện, một ngày huấn luyện xong, ba mươi người chỉ còn lại hai mươi, cực kì khiến chiến thân thể và tinh thần của họ, từ bỏ như trở thành con đường duy nhất.

Mà đối với điều này đội tập huấn lại cực kì dân chủ, chỉ cần cô không đi, sẽ tiếp tục huấn luyện, nhưng mà khi đi, thì lập tức chuẩn bị xe, không chút gây khó dễ, cho nên đối với loại huấn luyện cao độ này số người từ bỏ càng nhiều.

Đến ngày thứ tư chỉ còn 16 nữ binh, ngay cả như thế huấn luyện vẫn không hề thả lỏng.

Còn lại 16 người, điểm số cũng rất nhanh, Tào Tú hà đứng trước mặt, nghiêm túc nói, hầu như mỗi ngày đều nói cho rõ một lần: “Các cô cũng thấy, 33 người giờ đã đi 17, các cô đó đã chân chính thoát khỏi rồi, nhưng các cô ở đây vẫn phải tiếp tục huấn luyện gian khổ, nếu muốn đi, giờ xoay người qua bên kia, ngủ một giấc rồi về bộ đội.”

Nói xong không khỏi có vài phần khinh miệt nói: “Thực ra đi về cũng không sao, đội đặc công chúng tôi vẫn đủ số biên chế, trước mắt cũng chưa có ai xuất ngũ, người mới tới cũng phiền toái lắm”.

Ý tứ kia như chỉ, tốt nhất các cô nên bỏ cuộc hết đi, đỡ phiền ấy người.

Lý Đình bĩu môi: “Đúng là, mỗi lần đều nói khó nghe, mình cũng không tin, nếu những người cuối cùng chúng ta đều đi, đến khi đó xem họ đến nói với cấp trên thế nào...”

Lưu Ngọc Linh nghiêm khắc nhìn cô một cái, đi tới vài bước: “29, tôi có thể nói nghiêm túc cho cô, dù các cô không còn lại một ai, toàn bộ đi về cũng không là gì cả, điều đó cho thấy các cô không đủ tư cách,

đặc công chúng tôi thà thiếu cũng không ầu, thà tương lai hủy biên chế cũng không cần lính không đạt, rõ chưa?”

Lý Dĩnh lớn tiếng nói: “Hiểu, tôi sẽ cố gắng tới cùng, tới lúc đó phải xem đội đặc công rốt cục là đầm rồng hang hổ gì?”

Những người khác bật cười, không khí khó khăn cũng thoải mái hơn, Tào Tú Hà nhếch miệng cười vài tiếng: “Toàn thể nghiêm, giờ cho các cô cơ hội cuối cùng, bỏ cuộc không?”

“Không”.

Mười sáu người đồng thanh một lời, thanh âm to mạnh mẽ, Tào Tú Hà gật đầu: “Được lắm, giờ toàn thể lùi về sau, chia làm hai đội lên xe”.

Các cô giờ mới nhìn thấy phía sau có 2 chiếc xe giải phóng lớn hở mui, 16 người nhanh chóng lên xe, mui xe liền đóng lại, hoàn toàn không nhìn thấy bên ngoài, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lăng Vi, cậu nói hôm nay lại định làm gì, có cách gì ép chúng ta nữa đây”.

Lý Dĩnh ha hả cười: “Có phải vừa rồi thấy chúng ta quyết tâm quá, huấn luyện viên cảm động nêu cho chúng ta đi dã ngoại nấu cơm không?”

Cô nói xong làm mọi người không nhịn được cười to, Trương Lệ Hồng vỗ vỗ mắt cô nói: “Cậu chỉ biết ăn thôi, mình thấy lát tới nơi đó người đầu tiên được nướng chính là cậu đó, an ủi mọi người có bữa cơm no đi”.

Nói tới đây, Hà Hiểu Vân thở dài, ủy khuất nói: “Lăng Vi, mình cảm giác đã lâu không được ăn no rồi, cậu nói xem nếu chúng ta được vào đội đặc công, có phải cả đời không được ăn no không, giờ mới phát hiện ra đó, cậu nhớ không, hồi quân diễn chúng ta thấy mấy đội viên đội đặc công ai cũng gầy như khỉ, chắc là đói quá”.

Các cô nói giọng dù không lớn, nhưng vì trong xe yên lặng nên vẫn có thể nghe rõ ràng, Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh ngồi trước mặt cũng không ngoại lệ, vốn không nghĩ để ý đến các cô nói chuyện, nhưng mà vừa nghe được đến đây hai người thiếu chút sắc nước miếng, trong lòng thầm nói, mấy đứa này chẳng để ý gì, là do đội đặc công các cô đáng người tốt, còn dám nói là do đói, quát lớn: “Không cho nói chuyện, im lặng”.

Hà Hiểu Vân le lưỡi làm mặt quỷ, xe quay trái quay phải, mở mui ra, Tào Tú Hà đột nhiên nói: “21, 23 xuống xe”.

Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân không hiểu gì vội nhảy xuống, Lưu Ngọc Linh cũng đi theo, mỗi người một khối lương khô to, thêm một tấm bản đồ, hạ lệnh: “Trong vòng 24 giờ tìm được mấy điểm xác định trên, tập hợp ở điểm D, qua 24 giờ không đủ tiêu chuẩn”.

Nói xong không đợi hai người phản ứng lại lưu loát lên xe, nhanh chóng rời đi, để hai cô lại rồi chuồn như thỏ, hai người ngơ ngẩn, Hà Hiểu Vân mở bản đồ ra, nhìn kĩ xem, không khỏi kêu to: “Đùa gì thế, 24 tiếng mà bắt chúng ta giữa vùng núi xa lạ còn hành quân trăm dặm, đúng là giết người mà, còn nữa, hai miếng lương khô với một bình nước, đúng là không có nhân đạo, này, tôi nói các người đó, tôi phải kiện...”

Hà Hiểu Vân hét nửa ngày, khát nước miệng khô, chỉ có giọng vang vọng từ trong núi truyền về, còn một hình bóng cũng không có

Cố Lăng Vi lắc đầu đưa bình nước cho cô: “Được rồi, Hiểu Vân, cậu yên tĩnh chút nào, bảo tồn thể lực tốt hơn các cô đó chắc đang tránh ở đây giám thị chúng ta rồi, cậu càng sốt ruột họ càng vui đó, mình không thể đâu”.

Hà Hiểu Vân ủ rũ nói: “Lăng Vi, giờ mới ngày thứ 4, mình đang hoài nghi nghiêm trọng, mình có thể kiên trì đến cùng được không này”.

Cố Lăng Vi vỗ vỗ vai cô: “Oán trời trách đất cũng không phải tác phong Hiểu Vân nhà mình, còn nhớ câu cửa miệng của cô Lưu không?”

Hà Hiểu Vân nghiêng đầu nghĩ: “Không khó khăn phải vượt lên, có khó khăn thì giải quyết khó khăn rồi tiến lên”.

Cố Lăng Vi nở nụ cười: “Đúng thế, chỉ cần làm hết sức là được, kinh nghiệm vô số lần ỉnh biết, chỉ cần hết sức, tất nhiên sẽ có kết quả không ngờ tới”.

72. Chương 72: Chính Nghĩa Có Thắng Được Tà Ác?

Diệp Bành Đào vừa rảo bước đến nơi đóng quân đã thấy Trịnh Viễn vội vã đi tới, vừa thấy anh đã túm lấy tay: “Mau, đi tới Quân y”.

Diệp Bành Đào ngăn ra: “Làm sao, ai nằm viện thế?”

Trịnh Viễn: “Mập mạp...”.

Diệp Bành Đào vừa nghe, không nói nhiều hai người chạy ra khỏi khu: “Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Diệp Bành Đào hỏi, Trịnh Viễn lắc đầu nói: “Mình cũng không biết, là em hấn gọi điện thoại ỉnh, không biết ra sao rồi”.

Lúc hai người người đến hành lang khu cấp cứu quân y, không khỏi hoảng sợ, hành lang cấp cứu có một giường, em trai Mập mạp đang lo lắng ở bên, nhìn thì có vẻ đã được xử lý qua, nhưng người vẫn hôn mê bất tỉnh, chân màu trắng có một mảng máu lớn đã khô, thấy ghê người.

Diệp Bành Đào, Trịnh Viễn và em Mập mạp cũng biết nhau, nó giờ vẫn là học sinh trung học, trên mặt đầy lo lắng sợ hãi, nhìn thấy hai người tới, em Mập mạp lễ phép đứng lên nói: “Anh Diệp, anh Trịnh đến rồi”.

Trịnh Viễn thấp giọng: “Sao lại ở đây, sao chưa đưa đến phòng bệnh?”

Thằng bé mặt mày trắng trợt, trầm mặc nhìn bên trong phòng một lát, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn cũng đi qua xem, bên trong phòng có hai cảnh sát mặc đồng phục và một nữ bác sĩ, giọng nói rất lớn.

“Nhờ cô giúp đỡ, đây là đồng ý cục công an chúng tôi, khi làm nhiệm vụ thì bị thương, nếu cả giường bệnh mà cũng không có thì làm sao mà đồng chí chúng tôi ở ngoài hiến phẫu thuật được, tuy là chúng tôi không cùng hệ với ở đây nhưng đều phải vì nhân dân phục vụ cả chứ, phiền cô, xem có biện pháp nào không...”.

Nữ bác sĩ kia còn trẻ tuổi, hình như là người có trách nhiệm ở đây, giọng nói sắc bén bức tức: “Được rồi, đừng có ở đây lôi kéo tôi, không phải các anh là được, giường bệnh đều thuộc quyền chủ nhiệm, tôi chỉ là bác sĩ phụ trách, không quản lý giường, nếu các anh sốt ruột thì gọi cho lãnh đạo mà tìm quan hệ thử, lãnh đạo bọn họ nói chuyện với nhau, so với cấp dưới chúng ta nói cả trăm câu cũng không bằng được, các anh nhanh đi, nếu không lấy viên đạn trong ngực anh ta ra mất máu nhiều quá làm suy tim thì khi đó nguy hiểm tính mạng”.

Người cảnh sát nóng nảy, vỗ bàn nói: “Không có chúng tôi hi sinh giữ gìn an toàn cho nhân dân, cô có thể ở đây sao, lấy cái viên đạn kia tôi sẽ tặng cô đi gặp Diêm vương”.

Cô bác sĩ nghe xong cũng tức giận đứng lên: “Đồng chí cảnh sát, đừng nói với tôi kiểu đó, đây là bệnh viện, cấm ồn ào, anh có bản lĩnh thì tìm viện trưởng đi, các anh hi sinh à, thôi đi, anh không thấy ở đây còn sáu bệnh nhân chờ tôi sao, đi ra ngoài, tôi không muốn nói chuyện vô nghĩa với các anh”.

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn bước vào, chào theo nghi thức quân đội với hai anh cảnh sát kia, nói: “Chào đồng chí cảnh sát, chúng tôi là bạn của Mập Mạp ở trường quân đội, có chuyện gì khó khăn sao?”

Hai cảnh sát nhìn qua quân hàm của họ, ánh mắt sáng ngời nói: “Chào hai đồng chí giải phóng, tôi nghe nói qua về hai vị rồi, đây chắc là Diệp liên đoàn trưởng và Trịnh chỉ đạo viên phải không?”

Bác sĩ không kiên nhẫn cắt lời: “Nói chuyện thì đi ra ngoài, đây là phòng bệnh, nơi xem bệnh, không phải quán cà phê”.

Diệp Bành Đào đã tức đến mức không nén được, vừa nghe xong đã xoay người trừng mắt nhìn cô ta nói: “Nữ đồng chí này, cứu sống người là thiên chức của cô, tôi thấy cô mặc áo trắng cũng không xứng đâu”.

Nói xong không thèm để ý cô ta, rút di động ra gọi điện: “Dạ... Bác Trịnh, cháu là Diệp Bành Đào... dạ... vâng, quân y.. dạ... bị bắn, gãy xương, cần phẫu thuật ngay... dạ.. cảm ơn bác Trịnh giúp cháu..”.

Anh nhìn nữ bác sĩ kia nhếch miệng một cái, thầm nghĩ, ở đây mà lộng hành cái gì, có biết người họ Trịnh kia là ai không, đang định châm chọc cô ta vài câu, Diệp Bành Đào nhìn thoáng qua bảng tên trên bàn, bước tới đặt rầm một phát rồi xoay người bước ra.

Nữ bác sĩ tức đến mặt đỏ bừng, tên lính này kì quái quá.

Hơn 10 phút sau, cả hành lang cấp cứu náo loạn cả lên, cô ta không hiểu nhìn ra, thấy viện trưởng và mấy chủ nhiệm chuyên khoa cùng lao tới khu cấp cứu. Nữ bác sĩ hoảng sợ vội vàng đi ra xem chuyện gì, viện trưởng dúi cao vọng trọng bước vội đến trước mặt tên lính kia, nói: “Chào đồng chí, tôi là viện trưởng quân y, thật có lỗi, bệnh viên chúng tôi chưa chu toàn, giờ lập tức sẽ phẫu thuật cho đồng chí công an kia ngay...”.

Nữ bác sĩ ngây ra như phỗng, nửa tiếng sau, Mập mạp đã được đưa vào phòng phẫu thuật, do chính trưởng khoa ngoại tự mình mổ chính, cam đoan sẽ cho kết quả tốt nhất. Ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn giờ mới hỏi chuyện tại sao Mập mạp lại bị thương, một cảnh sát kể lại.

Hóa ra gần đây thành phố B phát triển hơn, có xuất hiện buôn lậu thuốc phiện từ nước ngoài vào, chỉ mới một năm, lượng thuốc phiện ở thành phố B đã lên tới lượng tấn, tính chất cực kì nghiêm trọng, ảnh hưởng nguy hiểm, tổ chức quốc tế cũng rất quan tâm, bởi vậy cục công an thành phố B điều động thành lập một tổ chuyên án điều tra.

Mập mạp năm gần đây biểu hiện cũng rất xuất sắc, được tuyển vào tổ chuyên án, hôm qua dưới báo cáo của cấp dưới, nghe nói ở ngoại ô có một kho hàng thuốc giảm đau chuẩn bị vận chuyển đi, vội vàng đến, Mập mạp gọi điện báo cáo sơ qua rồi tự mình đi trước, chắc là định xem tin tức này là thật hay giả.

Diệp Bành Đào không khỏi nhú mày, người cảnh sát nói tiếp: “Chuyện phía sau thế nào chúng tôi cũng không biết, nhưng khi lực lượng đến kho hàng số 1 phát hiện cậu ấy ở trên một đồng bao xi măng, ngực bị bắn, toàn thân có nhiều chỗ gãy, chắc là bị người ta đánh nặng, hơn nữa đối phương cũng không định đánh chết, chỉ là cho tàn phế thôi, bác sĩ nói nếu cậu ấy có tỉnh, cả đời sợ cũng là người tàn phế”.

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn đồng thời hít một hơi, thủ đoạn đúng là không phải ngoan độc bình thường, chuyện tàn nhẫn đến thế làm người ta nghe mà giận sôi người. Diệp Bành Đào hít sâu một hơi, nói: “Các cậu điều tra lâu như thế chẳng nhẽ không tìm ra chút manh mối hay mục tiêu nào sao?”

Hai cảnh sát nhìn nhau, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Xin lỗi, đây là cơ mật, không thể tiết lộ được”.

Diệp Bành Đào và Trịnh Viễn hiểu ý gật đầu, hai cảnh sát đó còn có nhiệm vụ, không thể chờ đến khi phẫu thuật xong, đi trước, em Mập mạp ngồi bên hơi ngẩn người, Diệp Bành Đào suy nghĩ nói: “Ba mẹ em biết chưa?”

Cậu nhóc lắc đầu: “Tim ba em không tốt, em sợ nói cho họ rồi không chịu nổi cú sốc, cho nên chỉ lừa họ, nói anh đi công tác, nhưng mà sợ lừa không được lâu, nếu anh không tỉnh rồi cục cũng phải nói, anh Diệp, anh có biết ai nhấn tâm như vậy không, anh em không phải là cảnh sát sao, quốc gia chúng ta có pháp chế mà, sao lại xảy ra chuyện đó được?”

Diệp Bành Đào im lặng, an ủi vỗ vai cậu: “Em yên tâm, lưới pháp luật tuy thưa mà khó lọt, phần tử tội phạm rồi cũng bị báo ứng”.

Nói điều này chính Diệp Bành Đào cũng không tin tưởng, sự thật tàn khốc trước mắt, dám đánh cảnh sát, lại còn tàn nhẫn như thế, hoàn toàn có thể nhìn ra, sau lưng nếu không phải là một lực lượng mạnh chống đỡ, bọn họ mới không cần sợ hãi như vậy, đặc quyền giai cấp, dù ở đâu cũng có, pháp luật hoặc nhân tình, trước mặt nó luôn lực bất tòng tâm.

Chính nghĩa chiến thắng tà ác, cho tới bây giờ cũng chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của mọi người mà thôi, là mong muốn trăm ngàn năm qua.

Lúc thư kí Ngụy vào phòng khách, Chu Tử Phong đang kiên nhẫn đổi nước cho bể cá, về mặt chuyên chú, giống như đám cá đó là trân bảo quý giá vô cùng, Chu Tử Phong buông tay ra, ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Sao, xảy ra chuyện gì?”

Thư kí Ngụy nói: “Chu phó tổng để cho thủ hạ đánh cảnh sát tàn phế”.

Ánh mắt Chu Tử Phong lóe lên: “Hả? Vì cái gì?”

“Chu phó tổng nói đang chuyển thuốc thì bị cảnh sát kia theo dõi, nếu không đi thì tiền không thu lại được, mà thời điểm quay vòng sắp tới cho nên chắc là nóng nảy”.

Chu Tử Phong nở nụ cười: “Đúng là ngu xuẩn, trước mắt chúng ta không cần động tĩnh, công an đã lập tổ chuyên án rồi, làm không tốt, có khi lật thuyền, phải cẩn thận, không được để vì chuyện nhỏ mà mất chuyện lớn, nếu xảy ra chuyện thì phải đổ hết lên người Chu Tử Nhạc, không được hấn lòi chúng ta theo, đó là tốt nhất”.

Thư kí Ngụy âm thầm nói trong lòng, rõ ràng là quan hệ anh em ruột thịt, thế mà khác nhau một trời một vực, trước kia anh Phong tự nhiên cho người em cùng cha khác mẹ Chu Tử Nhạc đến thành phố B, hơn nữa còn cho hắn cầm quyền mấy công ty kinh doanh, anh còn buồn bực, giờ mới hiểu được, hóa ra anh Phong tìm một người thế tội, chắc anh Phong đang định bứt ra cho trong sạch, thảo nào ngoại trừ lợi nhuận của công ty được, gần đây anh lại bắt đầu giao thiệp với các doanh nghiệp chế biến, thành lập cả công ty, còn tự mình chỉ đạo kinh doanh, đây chính là đường lui.

Tiểu Ngụy theo Chu Tử Phong mấy năm nay, đối với tâm tư của Chu Tử Phong anh nắm bắt không được mười thì cũng tám phần, dù sao anh cũng định rồi, anh Phong dù là làm bậy hay buôn bán sạch, anh cũng đi theo anh Phong, năm đó nếu không phải anh Phong ra tay vào lúc mấu chốt, anh đã sớm chết rồi, tri ân báo đáp, chính là điều mẹ đã mất của anh dạy, đạo lý cơ bản của con người.

“Đường Nhị tiến hành sao rồi?” Chu Tử Phong thản nhiên nói.

“Hình như Diệp Bành Đào đoán ra rồi, ngày đó chỉ là thủ thuật che mắt thôi, anh ta bảo để Đường Nhị sinh đứa bé ra, nếu là con thật thì sẽ giải quyết”.

Chu Tử Phong nhíu mi: “Tôi xem nhẹ Diệp Bành Đào rồi, cũng có chút đầu óc, nhưng mà mục đích của tôi không phải là để cho hắn ta và Đường Nhị, dù sao Đường Nhị có mang con của Diệp Bành Đào thật thì Diệp gia cũng không cho cô ta vào, cho nên chẳng qua là gây phiền toái cho hắn thôi, suốt ngày quần lầy Vi Vi, nhưng mà gần đây cô nhóc một cuộc điện thoại cũng không có, Vi Vi giờ đang huấn luyện ở đâu?”

Tiểu Ngụy lắc đầu: “Rất kì lạ, gần đây hỏi thăm vẫn không ra hành tung của Cố tiểu thư, hình như là huấn luyện bí mật, địa điểm thời gian cũng không rõ, trước mắt không về lại khu đóng quân ở ngoại ô”.

Chu Tử Phong nghĩ nghĩ, đoán được vài phần, cô bé này chắc bị tuyển đi tập huấn rồi, đúng là chịu khổ.

73. Chương 73: Nhiệm Vụ Thực Chiến Của Đội Đặc Công

Một ngày qua đi, số người tham gia tập huấn lại giảm xuống, bắt đầu là hơn ba mươi nữ binh, giờ chỉ còn mười người, đúng là tàn khốc khôn sống mong chết, huấn luyện thể năng, bắn súng, ẩn nấp, dã ngoại sinh tồn... Đây đặc các loại huấn luyện quỷ quái, khiến cho các cô mỗi ngày như sống trong địa ngục.

Rèn luyện như nước với lửa, mỗi ngày trước khi đi ngủ các cô lại nghĩ, mai là ngày cuối rồi, kiên trì thêm chút nữa, rồi sẽ thành công, giờ nếu từ bỏ thì trở về biết làm sao, cho nên vẫn phải kiên trì.

Thấy sắp hết ba tháng, hôm nay Tào Tú Hà đưa mười người còn lại từ bãi bắn bia trở về, sau khi về văn phòng của mình, Tào Tú Hà ngồi lên ghế rồi thở hắt ra, mười nữ binh trẻ tuổi này dù không bộc lộ ra, nhưng điều đó vẫn hiện trên gò má.

Đúng là tuổi không buông tha ai, cho dù mình không muốn thừa nhận thì điều này vẫn không thể thay đổi, 10 nữ binh hào hoa phong nhã, nhớ tới mình năm đó, bản thân cũng cất giấu một nguồn năng lượng vô tận, càng huấn luyện càng tăng lên, các cô đã ngày càng thành thực, giờ hành quân gấp, mình muốn đuổi theo họ còn phải dùng toàn lực, để tránh bị tụt phía sau ấy cô nhóc đó nhạo báng.

Nhưng mà về các phương diện khác Tào Tú Hà cũng âm thầm kêu ngạo, mười người này đúng là hi vọng của đội đặc công trong tương lai, các cô có thành tích rất tốt, mỗi khi hoàn thành mệnh lệnh, mình đều phải giật mình, thậm chí là hăm mộ, mỗi người trời sinh đã là một người lính,

Như Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, như Trương Lệ Hồng, hay thậm chí là Lý Đình yếu đuối hay tức giận, tất cả đều có năng lực và cá tính của mình, trong đó Cố Lăng Vi luôn xuất sắc nhất, Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh đều bị lay động rồi, thể năng thì khỏi nói, huấn luyện bắn súng cũng là sở trường, đối với các loại súng

cũng đầy hiểu biết, năng lực tháo dỡ thuần thục, căn bản không cần các cô lên lớp dạy, bởi vì cô đã là cao thủ súng ống của đội đặc công rồi, tất cả đều am hiểu và thuần thục.

Mỗi loại súng ống, đều có thể vận dụng nhuần nhuyễn và tháo dỡ tổ hợp, hơn nữa động tác lại rất lưu loát đẹp mắt, mỗi lần xem cô nhóc kia tháo dỡ súng, nói thật mắt mình cũng được mở mang, đánh nhau kịch liệt cũng khỏi phải nói, có thể đánh ngã cao thủ đội đặc công Lưu Ngọc Linh thì thực lực của cô đã chứng minh đầy đủ rồi.

Quan trọng nhất là cô không vì xuất sắc mà kiêu ngạo, cô luôn thành thực, chừng chạc, giống như có chuyện gì cũng không hỗn loạn liều lĩnh được, ở giữa lúc nguy nan nhất cũng chưa từng bối rối, Lưu Ngọc Linh từng cảm thán, cô nhóc Cố Lăng Vi kia tu luyện thành tài rồi, hoàn toàn có thể thấy núi Thái Sơn sụp ngay trước mắt mà mặt vẫn không đổi sắc, thêm thời gian nữa không biết còn làm ra thành tựu gì.

Tào Tú Hà lại cảm thấy cô rất có phong độ của một đại tướng, Cố Lăng Vi trời sinh đã có rồi.

Tiếng điện thoại chói tai kéo tinh thần của Tào Tú Hà về hiện tại, vội nhận điện thoại, từ ống nghe là tiếng của Hàn đội trưởng: “Tào Tú Hà, cô mang binh thể nào rồi?”

Tào Tú Hà báo cáo: “Trước mắt còn lại mười người, Cố Lăng Vi, Trương Lệ Hồng, Hà Hiểu Vân và Lý Đình là bốn người xuất sắc nhất, còn hai người huấn luyện nữa là xong, đội trưởng cô đến...”

“Tôi có một câu, giờ đã có thể nhận nhiệm vụ chưa?”

Tào Tú Hà sững sốt: “Nhiệm vụ, nhiệm vụ gì?”

“Nhiệm vụ ở địa phương, cảnh sát vây bắt hai tên cướp mang súng không thành công, đối phương bắt cóc con tin vào một toà nhà đổ nát ở Thành Đông, hai tên cướp này từng là lính trinh sát, kỹ năng bắn súng hay các kỹ xảo trốn thoát đều cực kỳ hiểu rõ, giờ tình hình ở khu đó đang rất phức tạp, cảnh sát không có cách, thủ trưởng địa phương gọi tới cho tôi, đội viên chúng ta hiện đang làm nhiệm vụ ở rừng nhiệt đới, trong khoảng thời gian ngắn không về kịp, vậy cô mang người qua đó một chuyến, thuận tiện huấn luyện luôn, hiểu chưa?”

“Rõ, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Tào Tú Hà đặt điện thoại xuống, ra ngoài hô to: “Toàn thể chú ý, quần áo nhẹ tập hợp”.

Các cô vừa mới tắm xong, chưa kịp nằm xuống đã vội vàng xông ra ngoài, xếp hàng dưới lầu, Tào Tú Hà quét mắt nhìn mấy người một cái, trực tiếp hạ mệnh lệnh: “Hiện tại cấp trên có nhiệm vụ khẩn cấp, các cô theo tôi xuất phát”.

Mười đội viên và hai huấn luyện viên đặc công chia làm 3 xe jeep ra khỏi đại viện, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lăng Vi, lần này cậu nói xem là chuyện gì, không phải lại làm diễn tập giả chứ?”

Cố Lăng Vi nhếch miệng, trong lòng cũng bất ổn, nhiệm vụ như thế này đã từng làm bảy tám lần rồi, nhưng cô không nghĩ lần này là giả, sờ sờ đồ vừa nhận được, bắn thử một phát rồi cẩn thận quan sát ánh sáng, cô ngần ra, là đạn thật.

Điều này cho thấy lần này không phải là diễn tập rồi, Cố Lăng Vi nạp đạn lại, trước kia mỗi khi huấn luyện giáo viên cũng nói là thực chiến, không phải diễn tập, nhưng luôn là giả, trước kia đồ được đưa cũng không phải đạn thật, Cố Lăng Vi sát bên tai Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lát cậu phải chú ý, mình đoán lần này là thực chiến đấy”.

Hà Hiểu Vân khiếp sợ nhìn Cố Lăng Vi, ngoài cửa sổ xe lấp lánh ánh đèn đường, chiếu lên mặt cô rõ ràng, như những lớp ánh sáng không ngừng chuyển động, chuyện này là lần đầu tiên, làm cho Hà Hiểu Vân cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Lại nói tiếp, ở trường quân đội mấy năm nay tuy đã qua không ít huấn luyện, cũng quân diễn khói lửa vài lần, nhưng đều là giả cả, chưa bao giờ làm thật

Cố Lăng Vi nhìn biểu tình trên mặt Hà Hiểu Vân, biết mình dọa bạn rồi, tự nhiên có chút hối hận cô nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, thoải mái nói: “Lâu rồi không về lại thành phố B, mình suýt nữa còn nghĩ rằng

chúng ta chỉ mới vào huấn luyện ở vùng thâm sơn rừng già thôi, giờ ra tới đây, lại thấy như đã mấy đời trôi qua rồi”.

Hà Hiểu Vân theo mắt cô nhìn ra ngoài, thả lỏng không ít: “Đây không phải trong sách hay viết sao, ở trong núi 60 năm cũng không biết tháng ngày, chúng ta giống người tu hành rồi, không biết cuối cùng có đắc đạo thành tiên được không thôi...”

Khi nói chuyện, xe dừng lại, trời đêm ở thành phố còn huyền ảo hơn ban ngày, hơn nữa ở khu vực phần vịnh này, không ít chỗ ăn chơi buôn bán, giờ lại giữa tiết hạ, cho nên người cũng kín hết chỗ.

Hà Hiểu Vân tay lạnh lạnh nắm lấy Cổ Lăng Vi: “Lăng Vi, là thật rồi...”

Giọng nói cực kì lo lắng, Cổ Lăng Vi nhìn ra bên ngoài, khung cảnh đầy hỗn loạn, mấy chục xe cảnh sát bao quanh một khu nhà đổ nát, cách ly bên trong, vô số cảnh sát đang làm nhiệm vụ sơ tán người dân, dàn dựng trận địa sẵn sàng chiến đấu, mấy cột ánh sáng chiếu thẳng vào cửa sổ tầng 4 nhà lầu. giằng co cũng đã nhiều giờ.

Tào Tú Hà mở bản vẽ khu nhà ra, Cổ Lăng Vi nhìn qua, hai tên cướp này đúng là đã chuẩn bị trước, hai bên là hai cầu thang, bọn họ chiếm khu giữa, dễ thủ khó công, ngay cả đột phá vào cũng là khó khăn rất lớn, bọn họ chiếm phòng đối diện cũng cửa đột phá tốt nhất, nhưng nếu vào mà không bắt mây động rừng đúng là chuyện khó.

Lý Dĩnh thấp giọng: “Sao không có tay súng bắn tỉa nào, trực tiếp bắn không phải được sao?”

Lưu Ngọc Linh liếc cô một cái: “Bình thường huấn luyện thế nào hử, vùng phụ cận cô thấy có địa điểm nào bí mật không, tay súng bắn tỉa cũng phải có chỗ ẩn thân”.

Lý Dĩnh hổ thẹn cúi đầu dù sao, cũng là lần đầu tiên thực chiến mà, cho nên so với huấn luyện bình thường cũng không hề giống nhau, Tào Tú Hà ngắc đầu, trực tiếp ra lệnh: “Lưu Ngọc Linh, cô mang theo Cổ Lăng Vi Hà Hiểu Vân làm đội 1 đột kích, theo đường mái nhà phá cửa, Trương Lệ Hồng Lý Dĩnh là đội hai vào theo, yểm trợ đội 1, còn lại chia làm hai đội theo sườn cầu thang tiến vào, hai cánh phải thu gọn không gian của đối phương, che giấu cho đội 1 và 2, hiểu chưa?”

“Hiểu”.

Tào Tú Hà nhìn Cổ Lăng Vi một cái, nói đầy thâm thúy: “Bình tĩnh, phải bình tĩnh, còn nữa, phải nhớ, bảo vệ người an toàn, tuy các cô giờ chưa phải lính đặc công chính thức nhưng cũng là đội dự bị của chúng tôi, nếu làm sai chúng tôi cũng không sửa được đâu, hành động ngay lập tức”.

Tào Tú Hà khoát tay, cảnh sát bắt đầu kêu gọi đầu hàng lần nữa, tiến hành trao đội với tên cướp, vừa kéo dài vừa che giấu cho đội tập huấn hành động, Lưu Ngọc Linh mang theo bốn người Cổ Lăng Vi giống như đu dây, dọc theo nhà đối diện.

Trương Lệ Hồng và Lý Dĩnh đu nửa người qua cửa sổ thủy tinh vào tầng 4, hai tên cướp đang ở phòng đối diện, bí mật trốn ở một nơi chờ lệnh, Cổ Lăng Vi từ bên hông trượt vào, Lưu Ngọc Linh vỗ vai cô: “Cứ làm như diễn tập là được, phát huy toàn bộ thực lực của cô, tôi tin cô có thể làm tốt, nhớ kĩ, việc áp đảo được tên cướp không dễ dàng như dân thường đâu, chúng còn có uy hiếp con tin.

Cổ Lăng Vi không khỏi chấn động, biết Lưu Ngọc Linh nhìn ra tâm tư của mình, tội phạm chuyện ác nào là không làm, nhưng cũng là một sinh mệnh chân chính, Cổ Lăng Vi tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới sẽ có ngày vận mệnh của một người nằm trong tay mình, lúc này cô vừa bối rối vừa sợ hãi.

Đột nhiên bùm bùm vài tiếng súng vang lên, tiếng hai tên cuwosp vang to:

“Này ta thấy một tổ rồi, đánh chết nó đi”.

Ba tiếng súng vang lên, ngay sau đó là tiếng hét thảm thiết, nhìn thấy ghê người, bên tai là tiếng Tào Tú Hà qua microphone ;“Chú ý, cướp phát hiện hai tổ hai bên rồi, vào trong giải thoát con tin, nhưng con tin bị thương trên đùi, trước mắt không nguy hiểm tính mạng, nhưng chưa thể cam đoan, tên cướp đang nổi điên”.

Cố Lăng Vi không khỏi kinh ngạc, đúng là tên cướp kì lạ, xem mạng sống như trò đùa, bọn họ không phải dân chúng hay sao, đúng là con sâu làm rầu nồi canh.

“Để bọn ta ra khỏi đây, một người cũng không để lại, nếu không ông giết hết hai đứa kia, mau”.

Loa phát ra tiếng nói tàn nhẫn mà lạnh lùng, Tào Tú hà trịnh trọng hạ mệnh lệnh: ” Cố Lăng Vi cô lên trước cho tôi, hạ gục hai tên đó, che giấu những người khác, trong vòng 5 phút hoàn thành nhiệm vụ, bằng không cô cũng đừng về đội đặc công nữa”.

74. Chương 74: Coi Tiền Như Rác

Cố Lăng Vi dùng dây thừng cố định cơ thể mình, trong bóng đêm dọc theo bức tường lầu bí mật thả xuống, khu này hình chữ L, bên cạnh còn có căn nhà khác đã cũ, đây đây trường xuân mọc tươi tốt, vừa lúc che giấu cho Cố Lăng Vi, cô bám lên cửa sổ lầu 4, trốn sau đám lá cây trường xuân, nếu không nhìn kĩ cũng không thể nào nhận ra.

Ở đây cách chỗ của bọn cướp khoảng 30m Cố Lăng Vi ẩn mình ở nơi bí mật, có thể nhìn rõ tình huống trong phòng, phòng 20m vuông hỗn độn vô cùng, quần áo, chăn đệm rồi cả thùng cơm hỗn loạn, có rất nhiều bình rượu rỗng, giống như thùng rác nhỏ.

Từ góc độ của Cố Lăng Vi nhìn qua chỉ thấy được một tên cướp canh cạnh cửa, một tay chìa súng vào một đứa bé hơn mười tuổi ngồi dưới, đứa nhỏ trên đùi có vết máu loang lổ, chắc là lần đầu ném phải nguy hiểm, trên mặt đã trắng bệch không còn máu.

Theo cách tên cướp tìm ra căn phòng này cũng có thể thấy đây là người lành nghề, cho dù bốn phía có thể che giấu được tay súng bắn tỉa thì chỉ là một bãi đất, từ góc độ này, muốn bắn ở vị trí chí mạng cũng không thể, Cố Lăng Vi đưa súng lên, kéo chốt bảo hiểm, nhắm đối phương, nhưng mà tay lại không khống chế được run lên. Nhắm mắt lại, để cho lòng mình kiên cường lên, đây là tên cướp, giết người, cô đây không phải giết người, mà là cứu người, bên tai đột nhiên vang lên tiếng Hiểu Vân;” Lăng Vi, chỗ mình có thể thấy được tên cướp mặc áo trắng và hai con tin bên hành lang, con tin trước mắt an toàn nhưng mà tinh thần của tên cướp hình như không được, có phần luống cuống rồi”.

Cố Lăng Vi lòng trầm xuống, đúng vậy, nếu cô sợ hãi thì hai người đó cũng không sống nổi, không chừng hai tên cướp chó cùng rứt giậu, cầm súng mà bắn, có khi còn thương tổn sinh mệnh vô tội, nghĩ đến đây cô nhắm mắt, đặt tay lên cò, nhắm một lần nữa, thấp giọng: “Hiểu Vân, mình ở đây thấy được tên cướp mặc áo lam, mình đếm đến 5, chúng ta cùng nhau nổ súng, tránh bắn một người khiến tên kia có cơ hội gây hại cho con tin, hiểu không?”

Hà Hiểu Vân trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Hiểu”.

“Năm, bốn, ba, hai...”Giọng cô trầm ổn rõ ràng, Tào Tú Hà nhìn chằm chằm cửa sổ lầu 4, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

” Một”

”Đoàng...đoàng...

Hai tiếng súng đồng loạt vang lên, tên bắt cóc bên cửa sổ bị bắn chết, Cố Lăng Vi nhanh chóng nhảy lên đến phòng tên cướp, Hà Hiểu Vân mặt đã trắng bệch, đứng bên thi thể tên cướp ngẩn người hồi lâu, hai tên đều bị bắn chết, không có thời gian giãy dụa. máu nhuộm đầy, cực kì kinh khủng.

Cây súng trong tay Hà Hiểu Vân run lên, như choáng váng, Lưu Ngọc Linh, Tào Tú Hà và các đội viên khác cũng nhanh chóng đi vào, Lưu Ngọc Linh, Tào Tú Hà đã quen phối hợp với cảnh sát sau đó dọn dẹp, chỉ là những người khác, như mười đội viên đội tập huấn Cố Lăng Vi thì không, một nam cảnh sát lúc này giới thiệu tình huống đến cười nói: “ Tào đội trưởng, cảm ơn các cô giúp chúng tôi”.

Nhìn hai tên cướp trên mặt đất, anh có phần bội phục nhìn Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân nói :Đúng là thiện xạ, đúng thẳng mi tâm, so với tay súng bắn tỉa còn chuẩn hơn.

Tào Tú Hà hàn luyện với anh vài câu, sau đó đưa đội về căn cứ, lần đầu tiên giết người, Cổ Lăng Vi, Hà Hiểu Vân thậm chí những đội viên trong đội tập huấn đều trần trọc cả đêm, nhắm mắt lại đều là hình ảnh đó, tối ngủ không đủ, ngày còn luyện tập cao độ thì khó mà chịu nổi, một ngày trôi qua, một đám người mặt như màu đất, không còn chút tinh thần.

Tào Tú Hà đẩy cửa ra ban công, cúi đầu thở dài, Lưu Ngọc Linh đưa ly nước cho cô nói : “Yên tâm đi, các cô gái sẽ hiểu được thôi, cô quên à, trước kia chúng ta không phải cũng thế sao, tin tưởng các cô gái đó, cuối cùng cũng sẽ hiểu, các cô chỉ giết người xấu, là phần tử tội phạm, sau này sớm hay muộn khi làm nhiệm vụ đội đặc công, đa số đều dùng súng thật với các tên cướp liều chết, giết người cũng thành cơm bữa.

Qua một ngày, các cô mới nghĩ được thông suốt, sắc mặt cũng hồng hào hơn, tinh thần diện mạo cũng trở lại như thường, toàn bộ các hạng mục huấn luyện đã hoàn thành, Hàn đội trưởng mang theo đội đặc công về căn cứ.

Được nghỉ ngơi hai ngày, mười người đội tập huấn lại sắp bắt đầu đợt khảo hạch cuối cùng, cũng là mục đích trở về của Hàn đội trưởng, tối hôm nay nằm trên giường, Hà Hiểu Vân đột nhiên thở dài Lăng Vi, cậu thấy mình có chán không, hai ngày không huấn luyện mình lại thấy người không thoải mái, giống như sắt vụn ấy.

Cổ Lăng Vi còn chưa trả lời những người khác trong kí túc xá đã cười khanh khách, lọt vào lỗ tai của Tào Tú Hà và Lưu Ngọc Linh đang đi tuần tra, hai người không khỏi lắc đầu cười, cũng không đẩy cửa ra mà quay người trở về.

Lý Dĩnh tủm tỉm cười : “Hiểu Vân, cậu tự mình hiểu lấy đi, nhưng mà cậu cũng đừng có phúc mà không biết hưởng, mai không chừng khảo hạch đó, không nhớ kinh nghiệm trước kia à, hạng mục cuối cùng, đương nhiên không dễ bỏ qua đâu, cậu chờ đi.

Trương Lệ Hồng gật đầu: “ Đúng, mình thấy Hàn đội trưởng đừng thấy tủm tỉm cười, mình nhìn toàn ra nham hiểm, không dễ đối phó đâu, nhớ quân diễn lần trước, Lăng Vi và Hiểu Vân cuối cùng cũng chết trong tay cô ta kìa, với thân thủ của Lăng Vi chỉ hai chiêu cô ta đã bắt được, thực lực khủng bố cỡ nào, đúng không Lăng Vi.

Cổ Lăng Vi nghĩ nghĩ rồi nói : “Mình thấy đội đặc công tuy mỗi người đều cần vượt qua mỗi kĩ năng nhưng hạng mục khảo hạch có lẽ sẽ tổng hợp lại, như vậy mới kiểm tra được thực lực chúng ta, không phải sao?”

Lý Dĩnh lấy bộ dạng thuyền đến cầu tự nhiên thản nhiên, phát tay : “Coi như hết, dù sao cứ bình đến tướng chặn đã, nước đến đất đổ, mình chỉ hi vọng mau qua khảo hạch, chúng ta được nghỉ ngơi, lần này Lăng Vi, Lệ Hồng ,Hiểu Vân các cậu không được bỏ mình, phải nhìn xem cuộc sống phóng túng ở thành phố B đó.

Hà Hiểu Vân hắc hắc cười : thành phố B tiêu tiền cũng không ít đâu, Lý Dĩnh cậu nếu muốn vui sướng phải coi tiền như rác, cam tâm tình nguyện bỏ ra mới được.

Cô nói đầy gian xảo, người khác nghe được đều bật cười, mấy người bắt đầu nhớ lại, sao có thể như Diệp Bành Đào coi tiền như rác được đây, Cổ Lăng Vi khẽ cười.

Qua ba tháng, điện thoại không gọi, từ khi xác định quan hệ với Diệp Bành Đào đến nay chính là lần đầu tiên, không biết người như anh ba tháng này sẽ hỗn loạn đến mức nào đây, Cổ Lăng Vi bất giác cảm thấy mình có điểm vướng bận, cô như một con diều bay lượn, dù cô đi tới đâu đầu kia của con diều vẫn nằm trong tay Diệp Bành Đào, dù có xa ngàn dặm, chỉ cần buông lỏng dây sẽ ở ngay trước mặt.

Diệp Bành Đào cũng không hề thoải mái, hằng ngày ngoài việc ở quán doanh còn chuyện của Mập mạp ở viện, cả chuyện Đường Nhị đáng ghê tởm nữa, cậu út Lưu Thiếu Quân cũng bắt đầu dĩ dụng quan hệ của ba điều tra về khách sạn nơi anh qua đêm, đây là khách sạn tư năm sao, không dễ xâm nhập.

Lưu Thiếu Quân âm thầm bội phục Chu Tử Phong, dù cho quan hệ của Diệp gia không nhỏ nhưng đối với các doanh nghiệp nước ngoài vẫn có chút kiêng dè, người nước ngoài rất chú ý đến chuyện riêng tư, kiên quyết không tiết lộ, nhưng dù cao cấp tới đâu ở đất nước này cũng phải chú ý đến người trên, tuy mất chút công sức nhưng vẫn làm xong.

Không lâu sau, băng ghi hình được đưa đến tay Lưu Thiếu Quân, chuyện trong phòng khách sạn không xem được nhưng ngoài hành lang thì có thể, Diệp Bành Đào bị Đường Nhị và một người phục vụ đỡ vào, rõ ràng

là không phải say rượu, nhìn lực kéo có khác gì tha người chết, chuyện này sao có năng lực mà mây mưa nữa, ai mà tin được.

Nhìn bộ dạng của Diệp Bành Đào lúc đó như người bị bỏ thuốc ngủ, hơn nữa phòng bên cạnh còn có một người đàn ông cầm camera đi ra, bước vào cùng với Đường Nhị và Diệp Bành Đào và Đường Nhị, lâu sau người đàn ông đó mới đi ra, Lưu Thiệu Quân không khỏi vui mừng, nhìn Diệp Bành Đào mặt đen thui bên cạnh, trêu ghẹo nói : “Đúng là lợi hại, cậu không biết cháu trong trạng thái đó còn có khẩu vị mà chơi trò đó...”

Diệp Bành Đào thấp giọng quát: “Cậu nói bậy gì đó? ”

Lưu Thiệu Quân biết cháu mình bất mãn, âm dương mất cân đối nghiêm trọng lâu nay, lại gặp chuyện này cho nên chắc sắp điên rồi, khoát tay nói

“Được rồi, cậu không nói được chưa, nhưng mà lần này tra ra manh mối, vẫn là tiết mục cũ, chụp ảnh hai người, đương nhiên không phải để vợ vét tài sản mà là chia rẽ cháu và Vi Vi, có thể thấy Chu Tử Phong đối với Vi Vi rất hiểu, mới cẩn thận tỉ mỉ đến thế, cho dù cháu và Đường Nhị không xảy ra chuyện đó nhưng nếu Vi Vi thấy ảnh chụp này thì cháu có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa được...”

Diệp Bành Đào vội đứng lên, gân xanh nổi lên, không nói hai lời lao ra ngoài, Lưu Thiệu Quân biết, thằng này sẽ đi tìm Chu Tử Phong cho coi, giờ nào lên có khi Vi Vi cũng hiểu được thái độ làm người của Chu Tử Phong, không phải là thầy tốt bạn hiền gì, nhưng mà Diệp Bành Đào sẽ chịu chút khổ sở rồi, nhưng còn hơn là không động tới.

Con người Chu Tử Phong kia, tốt nhất là cách xa, trực giác của anh cho thấy, người này cực kỳ nguy hiểm.

75. Chương 75: Khảo Hạch Tổng Hợp Cuối Cùng

Thư kí Ngụy vội vàng đi vào văn phòng tổng tài ở tầng cao nhất: “Anh Phong, Diệp Bành Đào xông vào”.

Ánh mắt Chu Tử Phong lóe lên, phát tay nói: “Ừ, đã biết, cậu đi xuống đi”.

Lời Chu Tử Phong vừa nói xong, rầm một tiếng, Diệp Bành Đào đã đá văng cửa phòng xa hoa, tiến vào, thư kí Ngụy nhìn anh một cái rồi xoay người đi ra, cơ thể Chu Tử Phong hơi ngả ra sau, xoay xoay cây bút ngòi vàng trong tay: “Diệp liên đoàn trưởng đến nhằm nơi rồi, đây không phải sự bộ của cậu đâu”.

Diệp Bành Đào châm chọc cười: “Chu Tử Phong anh đang tính toán cái gì bụng dạ khó lường hãm hại tôi, hôm nay tôi tới đây là để hỏi anh, làm như vậy mục đích là gì, nói trắng ra đi, che giấu làm gì nữa, đó không phải tác phong của Diệp Bành Đào tôi”.

Khóe miệng Chu Tử Phong nhếch lên nụ cười âm hiểm, đứng lên trước mặt Diệp Bành Đào, thấp giọng, từng chữ một nói: “Mục đích tôi làm như vậy, cậu không phải sớm biết rồi sao, có gì phải nói rõ đâu”.

Tuy Chu Tử Phong vẫn mơ ước về Vi Vi, nhưng anh vẫn giấu tận sâu kín, chưa bao giờ nói thẳng ra, Diệp Bành Đào càng giận tím mặt, vung tay đánh một phát, Chu Tử Phong hơi nghiêng người, lùi về sau từng bước, ánh mắt nguy hiểm: “Diệp Bành Đào, cậu nên biết, cậu không phải đối thủ của tôi đâu, cho nên tôi khuyên cậu nên suy nghĩ cho kĩ rồi đi ra cho lành”.

Diệp Bành Đào biết anh ta nói đúng, nhưng điều này lại càng thổi bùng lửa giận, anh như không khống chế nổi nữa, đột nhiên nhớ đến một câu danh ngôn mà cậu út rất tôn sùng, không đánh mà thắng mới là thượng sách, hít thật sâu vài hơi, anh nói: “Chu Tử Phong, dù cho anh tính toán hết thảy, tôi cũng có thể khẳng định một điều, cho dù Vi Vi biết, anh cũng không có hi vọng nào đâu, anh không phải muốn ở vị trí anh trai sao, vậy thì nên biết, Vi Vi tính tình phân biệt rõ ràng, tất cả đàn ông trên đời này cô ấy không xem là gì cả, anh cũng chỉ là anh trai mà thôi, đừng nên hi vọng”.

Chu Tử Phong cười ha hả, nhíu mi nói: “Tôi cũng không muốn điều gì khác, chỉ cần cô ấy là em gái tôi, vậy là anh trai cả đời tôi cũng sẽ ở mình bên cạnh cô ấy, còn Diệp Bành Đào cậu đã muốn lật tẩy tất cả, thì tôi sẽ giúp”.

Nói xong ánh mắt đó trở nên kiên quyết hơn: “Vi Vi dù là em gái cũng được, cái gì cũng được, cô ấy chỉ có thể là của tôi”.

Diệp Bành Đào không khỏi bật cười : “Chu Tử Phong anh buồn cười lắm biết không, anh có nghĩ, nếu Vi Vi biết toàn bộ chuyện này là anh làm thì hậu quả thế nào không, tôi thừa nhận anh thủ đoạn, nhưng thủ đoạn của anh chưa từng dùng trước mặt Vi Vi, anh cũng không phải không biết tính Vi Vi, thiện ác phân minh, công bằng, cô nhận anh là anh trai, đó là bởi vì cô ấy không biết mặt thật của anh, nếu có một ngày chuyện đen tối của anh bị phơi bày, anh đoán Vi Vi có nhận một người anh như thế không?”

Mắt Chu Tử Phong khó lường nhìn chằm chằm Diệp Bành Đào, sắc mặt thâm trầm khó đoán, Diệp Bành Đào liếc anh ta một cái rồi xoay người đi, ra tới cửa, anh ngừng một lát mới nói: “ Vi Vi thực rất coi trọng người anh trai này, tôi thậm chí hi vọng cô ấy đừng bao giờ biết mặt thật của anh, tự giải quyết cho tốt đi, đôi khi quá phận thì điều hiển tại đang có cũng sẽ vĩnh viễn mất đi”

Rầm một tiếng, cửa lớn bị đóng sầm, Chu Tử Phong chậm rãi ngồi xuống, đầu đột nhiên đau lạ, nhấn vào phím nội bộ: “Tiểu Ngụy, mang cho tôi ly cà phê”.

Đưa tay bắt lấy mi tâm, xoa dịu đau đớn, Chu Tử Phong hiểu được, Diệp Bành Đào nói không sai, mình chỉ thể hiện vẻ quang minh chính đại trước mặt Vi Vi, đó chỉ là giả tạo, không hề thật, mà anh thì có cái gì nữa, từ rất lâu trước kia, anh đã mục ruỗng lắm rồi, tối tăm như sa vào địa ngục, phật nói biển khổ khôn cùng, quay đầu là bờ, anh đã ở giữa mù mịt biển khổ rồi, tìm mãi cũng không thấy đường, cho dù nhiều lần quay đầu, nhưng vẫn không tìm thấy, đó mới là điều đau khổ nhất.

Tiểu Ngụy đưa cà phê nhẹ nhàng đặt trên bàn, âm thầm nhìn Chu Tử Phong một cái, không biết tên Diệp Bành Đào kia nói gì, người anh phong giờ mệt mỏi như thế, như chịu một gánh nặng không tầm thường, nhìn không được nói : “Anh Phong, anh khỏe không?”

Chu Tử Phong ngẩng đầu lên: “Ừ, không có gì, chỉ mệt thôi, Cổ Tư Mạn rửa tiền khoản tiền đó đến rồi sao?”

Tiểu Ngụy gật đầu : “tới rồi, Chu Tử Nhạc nói chuyện rửa tiền không sao, tên Cổ Tư Mạn đòi vài thứ, khi nào đưa tiền đi?”

Chu Tử Phong nói : “Gần đây trong nước gió lớn, Chu Tử Nhạc quá ngu ngốc, thiếu chút đã xuống tay giết tên cảnh sát tổ chuyên án kia, người ta không nhìn vào tập đoàn này không được, được việc thì không có thất bại thì có thừa, đúng rồi, hần lần này đi đâu?”

Ánh mắt Tiểu Ngụy lóe lên không biết có nên nói thật hay không, Chu Tử Phong ngẩng đầu nhìn: “Nói đi, hần lần làm gì?”

Tiểu Ngụy lúc này mới nói: “ Thực ra cũng không có gì, chỉ là có quan hệ ới người quen của Cổ tiểu thư, chính là Trương Lệ Na ở câu lạc bộ đêm chúng ta, giờ ở cùng một chỗ với Chu Tử Nhạc, trước mặt Trương Lệ Na đã dọn đến ở chung nhà trọ với Chu Tử Nhạc”.

“Trương Lệ Na?”

Chu Tử Phong nhú mày: “À, là em gái Trương Lệ Hồng, được rồi, đi xuống đi, phái người theo dõi thẳng ngu đó đi, nói với hần hiện tại không được hành động thiếu suy nghĩ, hần ra đi không nói, chỉ sợ kéo công an theo, tra ra được chúng ta, nhưng mà cùng lắm chỉ tra ra đứa ở trên thôi, rồi sẽ thả ra, đây là cách công tác của bọn họ trước giờ mà”.

Tiểu Ngụy gật đầu, đi xuống.

Chu Tử Phong nhìn qua lịch trên bàn, đã ba tháng rồi, chắc cô nhóc Vi Vi kia cũng tới giai đoạn khảo hạch cuối cùng rồi. nghĩ đến Vi Vi không còn chút sức lực nào vẫn miễn cưỡng cười, trong lòng Chu Tử Phong lại ảm áp hơn, như ánh nắng mặt trời bị ngăn cản lâu nay giờ chiếu tới nơi đen tối, cả người đầy thoải mái.

Thực ra Cổ Lăng Vi lúc này lại không hề thoải mái chút nào, khảo hạch cuối cùng chia 1 người làm hai đội, đội thứ nhất là Vi Vi làm đội trưởng, ngoài các cô là bốn người, còn 1 người nữa là chiến hữu Quảng Đông, các cô ở tổ 1 nhận nhiệm vụ diệt kích khu chỉ huy quân xanh ở rừng núi bí mật, khó khăn không nhiều.

Trực tiếp đưa các cô đến vùng quê núi rừng không quen, chỉ đưa một bản đồ rất đơn giản, để cho các cô tự lần mò, đúng là không có gì là dễ dàng cả, hơn nữa từ giờ đến hừng đông phải hoàn thành, trong lúc vùng núi phải hành quân hơn 30km, xuyên qua phòng tuyến nghiêm ngặt của quân xanh với các trạm canh gác và phong tỏa, đúng là hạng mục khảo hạch tổng hợp quá lạ kì.

Cổ Lăng Vi đưa bản đồ cho Lý Dĩnh, người rất giỏi đọc bản đồ, Lý Dĩnh nghiên cứu rồi đánh dấu hai đường bộ, bóng đêm bao phủ bốn phía, ngay cả cây cối xung quanh và bóng đêm như muốn cắn nuốt tất cả, nhìn càng rừng rợn, năm người dùng đèn pin chiếu xuống cỏ dài bên đường, cẩn thận nghiên cứu bản đồ, Lý Dĩnh chỉ vào một đường, nói: “Nếu đi theo con đường này để thoát qua canh gác của quân xanh nhưng đường này là đường núi hình cánh cung, phải đi nhiều hơn một nửa đoạn đường thì địa hình đơn giản, nếu đi theo đường dây cung thì tuy gần không ít nhưng lại phức tạp, giữa còn có một vách núi sâu, không biết có qua được hay không?”

Cổ Lăng Vi tính toán một chút, nếu đi theo đường cánh cung, hành quân gấp 60km đúng là các cô có thể lo được, nhưng tốn nhiều thời gian quá, lúc đó thể lực cũng cạn rồi, lúc giao chiến với quân xanh chỉ còn đường chết, nếu đi theo đường dây cung thì bảo tồn thể lực.

Nghĩ đến đây cô kiên quyết chỉ con đường phía dưới: “Chúng ta đi đường dây cung, toàn thể chú ý, theo tôi”.

Nói xong dọc theo phương hướng trên bản đồ để đi, phía sau bốn người cũng đuổi kịp, hai giờ hành quân gấp, năm người cuối cùng cũng đến vách núi đen trên bản đồ, giống như rãnh trời thời chiến tranh cổ đại, phía đối diện khá xa, có thể nhìn thấy nhiều ánh đèn dầu, Hà Hiểu Vân dùng kính viễn vọng, nói: “Con đường này đúng là gần, qua vách núi này đối diện là bộ chỉ huy quân xanh không xa”.

Trương Lệ Hồng nói: “gần thì có tác dụng gì, nhìn vách núi này đi, không có cáp treo đó, chúng ta thành bướm mà bay qua sao?”

Hà Hiểu Vân cúi đầu, hôm nay trời đầy sao, nên có thể nhìn rõ vách núi đen trước mặt, vách núi trước mặt không tính là sâu nhưng lại hoàn toàn không có cáp treo, hai bên đến sợi dây cũng không có, cô nhú mi nhìn Cổ Lăng Vi, rút dây từ bên hông ra sức khoát tay ném về hướng đối diện, neo bám vào một tảng đá bên kia nhưng không giữ được, cạ vào tóe lửa rồi rớt xuống.

Cổ Lăng Vi ném ba lượt, neo cuối cùng cũng bám được một rãnh bên kia, Lý Dĩnh lắp bắp nói: “Cái kia,... Lăng Vi, cậu không phải nghĩ chúng ta giống hiệp khách cổ đại chứ, võ nghệ cao cường, kéo cái dây này mà qua, nguy hiểm quá, nếu ngã xuống là chết đó, mình không muốn làm liệt sĩ đâu, huống hồ cái này có khác gì diễn tập đâu, chỉ là một khảo hạch thôi mà, không cần liều mạng chứ”.

Cô bé Quảng Đông bên cạnh giọng lạ là cũng phụ họa: “Đúng thế, đúng thế..”

Cổ Lăng Vi liếc cô một cái: “Cậu thế mà sợ chết còn làm đặc công là gì, không nghe Hàn đội trưởng nói sao, vào đội đặc công mỗi ngày đều có thể hi sinh vì tổ quốc”.

Hà Hiểu Vân nói: “Trước mà chúng ta vẫn chưa phải đội viên đội đặc công, hơn nữa khảo hạch mà mất mạng chẳng phải oan uổng quá sao?”

Cổ Lăng Vi nghiêm mặt: “Khảo hạch nếu không qua chúng ta cũng bị trả về, không được, mình thà chết ở đây cũng không về, mình thấy mạng mình lớn lắm, vách núi này không lấy được mạng mình đâu, được rồi, các cậu ném neo qua đi, chúng ta làm nhiều dây bảo hiểm chút là được, buộc vào cây lớn bên này, bên kia neo không rơi bên này không rớt, xem như bảo đảm rồi chứ”.

Bốn người khác cũng hiểu được, qua ba tháng huấn luyện nếu bị đưa về không chỉ là mất mặt, mà chủ yếu là không đáng giá, nghĩ đến đây ai cũng ném neo qua, chốc lát sau cáp treo tạo thành bởi năm sợi dây thào thành, Cổ Lăng Vi thử thử sợi dây thừng ngang đầu nói: “Ai đi trước?”

Bốn người cậu xem tôi tôi nhìn cậu, nói thật trong lòng ai cũng lo, Hà Hiểu Vân nhìn trái nhìn phải rồi đứng ra: “Mình đi trước, cùng lắm hai mươi năm sau vẫn lưu truyền một mỹ nữ”.

Cô cố tình bóp méo câu nói, không khí nặng nề nháy mắt vỡ tan, mọi người cũng thoải mái hơn, Cổ Lăng Vi buộc đầu dây bên hông cô, lấy thêm một sợi dây thừng vây quanh hai vòng nữa, chặt chẽ trên người cô: “Nếu dây cáp không giữ được thì còn mấy sợi dây này trong tay, cậu cũng không ngã được”.

Hà Hiểu Vân cười hắc hắc: “Được rồi, không thành vấn đề, đi đây, vì cách mạng thắng lợi, chị em hôm nay liều mạng nào”.

Cố Lăng Vi gõ đầu cô một cái: “Ba hoa”.

Nói xong cầm lấy dây kéo cùng Trương Lệ Hồng dùng sức đẩy Hà Hiểu Vân qua, bên này cao, bên đối diện lại thấp, độ chênh lệch này giống như trượt cáp treo trên cao, không cần cố sức leo, Hà Hiểu Vân còn chưa kịp mạo hiểm đã đến phía đối diện rồi, cô nhúc nhích đầu, cúi đầu nói qua microphone: “Lăng Vi, cái kia có thể làm lại lần nữa không, thích lắm a”.

Cố Lăng Vi và mấy người khác đều bật cười, nghiêm túc nói: “Không được, đây không phải xe chở cho cậu đâu”.

Kế tiếp là Lý Đình, Trương Lệ Hồng và cô bé Quảng Đông kia, cuối cùng là Cố Lăng Vi, sau khi đến phía đối diện, Cố Lăng Vi dặn dò những người khác, đến địa bàn quân xanh rồi, phải cảnh giác với đội tuần tra và trạm canh gác của đối phương.

Các cô bắt đầu tiến hành, nhanh chóng biến mất vào bụi gai bên đường, theo sau các cô giám thị chính là Tào Tú Hà và đội viên đội đặc công Vương Yến, Vương Yến tới nhìn cáp treo bên kia núi, không thể không nói: “Cố Lăng Vi này, lúc đầu tôi nghĩ đến đây các cô nhóc sẽ quay về lần nữa, không ngờ lại linh động như thế, nghĩ tới biện pháp này nữa”.

Nói xong rút quyển vở bên hông ra chấm điểm, đây là khảo hạch, không coi trọng kết quả, nhưng mà cũng phải cho điểm trong quá trình biểu hiện, nếu điểm đạt tiêu chuẩn mới vào đội đặc công.

Tào Tú Hà nói: “Nói thật, tôi thay mấy chiến hữu sắp giao chiến với mấy đứa này đổ mồ hôi mất”.

Wương Yến nghi hoặc nói: “Đội phó cô lo vô cơ rồi, người đón đầu mấy cô này là cao thủ đánh nhau đội đặc nhiệm chúng tôi, Trương Đình, cũng tương đương Lưu Ngọc Linh đó”.

Tào Tú Hà lắc đầu “Cô lần trước đi sa mạc nhận nhiệm vụ, chúng tôi đưa đội đi hỗ trợ quân khu thành phố B diễn tập, Lưu Ngọc Linh khi đó còn bị bại dưới tay cô nhóc kia, nếu không phải đích thân Hàn đội trưởng ra tay tôi không biết ai mới chế ngự được cô nhóc đó đâu”.

Wương Yến sững sốt, không tin nổi: “Lợi hại như thế sao, chờ cô ấy đến đội đặc công tôi phải cùng bàn luận với cô ấy đã”.

Tào Tú Hà vỗ vai cô: “Thôi đi, nếu thua lại mất mặt mũi lão binh”.

Wương Yến bĩu môi không cho là đúng, trong lòng hạ quyết tâm phải đánh với Cố Lăng Vi.

Cố Lăng Vi giờ đang mang người hành quân mấy km, thế nhưng một người cũng không thấy dừng nói là đội tuần tra, ngay cả bóng cũng không thấy, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Mình thấy không đúng, hay là bị lừa rồi, thực ra không phải để chúng ta đánh bất ngờ bộ chỉ huy quân xanh mà là để chúng ta bị lừa đến đây, chờ bị bắt, sau đó trực tiếp tiêu diệt?”

Lý Đình chu miệng: “Không thể đâu, đội tập huấn còn 10 người chúng ta thôi, nếu khắt nghiệt như thế thì ai cũng không đạt tiêu chuẩn, chẳng phải uống phí mấy tháng luyện sao?”

Trương Lệ Hồng thở dài: “Nói thật mình thấy đội đặc công giờ không thiếu người, thực tế họ mượn chúng ta tới luyện tập thì có”.

Nghe trộm các cô nói chuyện Tào Tú Hà và Vương Yến suýt nữa phun nước miếng, thầm nghĩ mấy đứa này sớm bắt mất rồi, Cố Lăng Vi cầm kính viễn vọng nhìn ra xa, phía trước 5km có 1 bãi đất trống, có thể nhìn thấy có ánh đèn lóe, đó là mục tiêu đánh dấu trên bản đồ, nhưng một đội tuần tra cũng không thấy, đúng là rất lạ, cô phát tay nói: “Đừng nói nữa, dù sao cũng tới đây rồi, sống chết cũng trận này thôi, trước khi quân diễn mình và Hiểu Vân một viên đạn cũng không có cơ hội bắn ra, vẫn làm họ náo loạn cả thôi, nhưng vẫn là thua, mình cũng không thể để họ tiện nghi thế được, phạt chần giết phạt, cùng lắm thì đồng quy vu tận, ai cũng đừng nghĩ thoát”.

Lý Đình cười hắc hắc: “Lăng Vi nói rất đúng, lần trước mình không trải qua, lần này phải làm chuyện lớn”.

Vài người nói lầm bầm rồi cười vui vẻ, Vương Yến không khỏi chán nản nói: “Tào đội phó, tôi nói này, các cô lần trước không để là sĩ diện cho đội đặc công sao, mấy cô nhóc thôi mà, để cho họ náo thế, cô xem bọn chúng cuồng chưa kia”.

Tào Tú Hà liếc cô một cái: “ Tôi không cần cô chờ mấy cô nhóc kia vào đội đặc công rồi so chiêu đâu, đánh nhau kịch liệt cũng được, bắn cũng được, nếu cô thắng được tôi cho cô một tháng tiền trợ cấp, sao nào?”

Mắt Vương Yến sáng lên: “Cô nói phải giữ lời”.

Tào Tú Hà tức giận: “Tôi sợ cô đến lúc đó tiền không lấy được còn thể diện cũng mất luôn, trộm gà không được còn mất gạo”.

Vừa nói xong đã nghe tiếng súng vang lên, trong đêm tối cực kì rõ ràng, hai người vội qua theo.

Các cô Cố Lăng Vi vừa đến bãi đất, từ sau tảng đá đối diện xuất hiện nòng súng nhắm đến, trực tiếp bắn, may mà mọi người đề phòng, phát hiện không ổn nên nhanh chóng tránh vào lùm cây, mất dạng. Vương Yến và Tào Tú Hà vừa đến đã sớm không thấy người, Tào Tú Hà nhăn mặt: “Toàn là mũi nhọn quân tập huấn, hành quân vùng núi như đi đường bằng, còn có cả Cố Lăng Vi dẫn đầu, không biết làm chuyện gì rồi, nhanh, thông báo bên chiến hữu, vậy mấy cô nhóc lại, không để ấy đưa này nhanh thế đã làm loạn được, người ta chỉ có 5 tân binh, nếu mà họ thành công đội đặc công chúng ta mặt cũng xám như tro”.

76. Chương 76

Núi rừng cây cối rậm rạp, đây là mảnh đất nguyên thủy chưa từng khai khẩn, cây cối che lấp bầu trời làm cho nơi này vào đêm càng sâu và đen, đến mức không nhìn thấy được năm ngón tay.

Năm người mang mắt nhìn ban đêm, đi qua cây cối rất nhanh, đi nửa giờ phát hiện phía sau không có truy binh, phía trước không có động tĩnh, Cố Lăng Vi dừng lại, ra lệnh nghỉ ngơi, mở bản đồ ra nhìn, xác định vị trí cụ thể, Lý Đình nói: “lăng Vi mình thấy nhiệm vụ lần này không phải là đánh bắt người bộ chỉ huy quân xanh, cậu không thấy sao, các cô ấy đều được trang bị tiêu chuẩn của lính đặc công, điều này cho thấy gì?”

“Cho thấy các cô ấy là lính đặc công nguy trang, quân xanh gì chứ, bộ chỉ huy gì chứ, mẹ nó không thể nào”. Hà Hiểu Vân lầm bầm tiếp lời.

Trương Lệ Hồng nói: “Cậu nói các cô ấy có phải lần diễn tập trước nên nhân cơ hội trả đũa chúng ta không?”

Nói xong vỗ vỗ vai cô bé Quảng Đông: “Bé Quảng Đông, lần này em xui rồi, đi theo chúng tôi thật là hỏng”.

Bé Quảng Đông cũng nóng nảy, quên mất phải dùng tiếng phổ thông, huyên thuyên một hồi không ai hiểu, Lý Đình bật cười vui vẻ: “ Bé Quảng Đông đất nước chúng ta rộng lớn, em nói giọng Quảng Đông nghe còn khó hơn cả tiếng Anh”.

Những người khác lại được trận cười, Cố Lăng Vi đứng lên nói: “Như vậy đi, chúng ta đi xuyên qua phòng tuyến phía đông, kẻ có phải là bộ chỉ huy không, dù sao cũng tới đây rồi, phải bắn đạn ra chứ, hoàn thành nhiệm vụ”.

Hà Hiểu Vân bật cười: “Mình nói Lăng Vi này, bình thường lúc nào cũng đĩnh đạc, lúc mẩu chốt chủ ý của cậu đúng lại hại não quá, đi thôi, dù sao vẫn là nguyên tắc kia, cùng lắm phải huề nhau, giết được 2 người thì tốt, mình buồn bán có lời haha”.

Vương Yến thấp giọng mắng: “Mấy đứa này vô lại quá, quân mũi nhọn gì chứ?”

Tào Tú Hà cười: “Cũng không trách chúng nó được, ở bộ đội cũ luôn là nhân vật đáng kiêu ngạo, tới chỗ chúng ta bị khổ luyện ba tháng, không được ăn đủ mặc không đủ ấm, khảo hạch cuối cùng còn bị Hàn đội trưởng bẫy, giấu địa điểm đi, nhưng mà tôi tin tác phong của họ, đội trưởng chúng ta không phải đã nói rồi sao, lính không gây sự không phải lính tốt, thế mới đúng”.

Cố Lăng Vi tránh các trạm canh gác, xuyên qua tuyến phòng thủ, trực tiếp đến bên cạnh bãi đất, bí mật từ đám cỏ đại nhìn, mấy người dùng mắt kính ban đêm nhìn phía ngoài, bãi đất đúng là có lều trại, bên trong có ánh đèn, tới gần thì đúng là nơi chỉ huy.

Hà Hiểu Vân xì một tiếng: “Lăng Vi, chúng ta hiểu nhầm họ rồi, đúng là có bộ chỉ huy”.

Trương Lệ Hồng thấp giọng mắng: “Cậu ngốc à, nơi này là diễn cho chúng ta xem, chờ chúng ta xông vào sẽ tiêu diệt”.

Cổ Lăng Vi nhìn bốn phía, hai sườn dốc thoải không có cây, nói chi là lá, ánh trăng bị che khuất, kính trong đêm cũng không nhìn rõ lắm, có mai phục thật hay không địa hình phức tạp như vậy đúng là có nhiều nơi bí mật, phía trước là bộ chỉ huy đóng quân, nhìn khoảng cách ít nhất là 100 m, vượt qua khoảng cách có thể ném lựu đạn, Cổ Lăng Vi suy nghĩ cả buổi, nghiêng đầu nói: “Lý Dĩnh, mình nhớ cậu từng nói, cậu ném lựu đạn rất chuẩn, nên mới được đi tập huấn”.

Lý Dĩnh gật đầu: “Đúng thế, sao, ỉnh phát huy sở trường một lần sao?”

Nói xong rút lựu đạn ra, Cổ Lăng Vi vội hỏi: “Không, khoảng cách hiện tại thì không được, ở đây quá xa, không thể chuẩn xác được”.

Lý Dĩnh nhúc đầu: “Không sao, 50 60m không có vấn đề”.

Cổ Lăng Vi gật đầu: “Lát như vậy....”

Nói xong mọi người vội lắng nghe, bên kia Tào Tú Hà và Vương Yến ở sau cái gì cũng không nghe thấy, Vương Yến ngạc nhiên: “Cổ Lăng Vi này quỷ quái quá”.

Tào Tú Hà nở nụ cười: “Nhìn có vẻ mấy đứa này liều mạng rồi, muốn lấy cứng chọi cứng à”.

Cổ Lăng Vi nói nhỏ kế hoạch của mình, bốn người khác đều gật đầu, thấy trời đã gần sáng, chậm nữa thì xong rồi, vì thế thả làm ngựa chết còn hơn sống, năm người chuẩn bị xong, Cổ Lăng Vi thấp giọng: “10,9,8,7...1 hành động”.

Trừ Lý Dĩnh ra, bốn người nhảy ra, hai người một hướng hai bên sườn đánh tới, đồng thời các đội viên đội đặc công cũng xuất hiện, khoảng cách quá gần, súng cũng không dùng trực tiếp vật lộn nhau, may mà nơi này trạm gác không nhiều, bên kia cũng chỉ có hai người, hai đối hai, không mệt. Cổ Lăng Vi nhanh chóng ra tay, nâng tay phải lên làm thành quyền, đánh vào mặt đội viên đội đặc công, đồng thời chân trái cũng đưa về trước, tay trái từ eo móc lên đánh vào đầu đối phương, đối phương đương nhiên cũng là cao thủ đánh nhau, phản ứng rất nhanh, đầu né đi, Cổ Lăng Vi đã nhanh chóng ra chân, đá mạnh vào bên trái gối, tay hướng ra bên ngoài vòng qua đầu đối phương, tay trái nắm lấy tay đề người đó xuống dưới: “Đừng nhúc nhích, đừng nữa tôi sẽ đánh gãy”.

Đối phương cũng không ngờ chỉ một cô nhóc chưa được vào đặc công mà thân thủ lại tốt như vậy, hơn nữa ra tay nhanh mà chuẩn, khi bị đặt trên đất còn bị cô nhóc uy hiếp, đúng là mắt mặt không chịu nổi, đánh nhau cũng chỉ mới vài giây ngắn ngủi mà thôi.

Cổ Lăng Vi ở đây thành công, còn những người khác Hà Hiểu Vân, Trương Lệ Hồng và bé Quảng Đông đều bị bắt giữ, cùng lúc đó, mấy quả lựu đạn được ném vào nơi đóng quân, bùng bùng bùng liên tiếp vang lên, khói dày đặc, Cổ Lăng Vi thở nhẹ, thầm nghĩ, Lý Dĩnh đúng là có điểm hơn người mà.

Cô buông tay thả đội viên đội đặc công ra, ngồi xuống thở, giơ tay lên: “Được rồi, chúng ta đầu hàng, dù sao nhiệm vụ cũng hoàn thành, các cô nhiều người tôi đánh không lại”

Lưu Ngọc Linh bật cười, đến bên đội viên đặc công đang thở hổn hển nói: “Cô bé này còn giỏi hoạt hơn quỷ, chúng ta điệu hổ ly sơn thế mà vẫn kiên trì đến cùng được, cô không biết tôi chỉ cần giết mà không cần tù binh sao?”

Hà Hiểu Vân cười ha hả: “Lão binh à, tôi nhớ chủ tịch Mao có nói, chiến lược lấy yếu mà lui, bảo tồn lực lượng, chúng tôi giờ là đang kêu gọi mà”.

Lưu Ngọc Linh trừng mắt liếc: “Cô còn nói hùng hồn thế hả, là tù binh còn quang vinh nhỉ, chủ tịch Mao nói cũng không phải giải thích như thế, về học lại cho tôi”.

Trương Lệ Hồng bĩu môi: “Đừng nói vô dụng nữa, dù sao bộ chỉ huy cũng ra đi rồi, khẩu hịch này chúng tôi qua phải không?”

Lưu Ngọc Linh cười: “Khảo hạch để qua một bên, chúng ta giải quyết ân oán cá nhân đã, nhân dịp này chấm dứt luôn, các cô thấy thế nào?”

Nói xong đã kéo miếng vải đen trên mặt trực tiếp xông lên: “Cô Lưu”.

Đồng loạt mở miệng. Lưu Ngọc Linh khoát tay: “Ở đây không có giao viên của các cô, các cô cũng không tình nguyện kêu, tôi không muốn nghe tới đây, Cổ Lăng Vi lần trước tôi khinh địch, lần này đánh lại”.

Cổ Lăng Vi vội hỏi: “hình như không hợp quy định?”

Vừa rồi nữ đặc công bị cô giữ hừ một tiếng: “Sợ à, cô không phải vừa mới làm sao?”

Cổ Lăng Vi cười hắc hắc: “Xin lỗi, vừa rồi ra tay hơi nặng, ngài là lão binh, đại nhân đại lượng, không so đo với tân binh chúng tôi”.

Đội viên bên cạnh Lưu Ngọc Linh nói: “Lưu Ngọc Linh, cô tránh ra, để tôi lên”.

Cổ Lăng Vi đầu đầy vạch đen, cũng không phải thi võ, đúng là, Lý Dĩnh đã nhanh tới quẹt miệng: “Này các cô xấu lắm, định lấy đông hiếp yếu mà, không có đạo nghĩa”. nói xong rút lựu đạn bên hông bé Quảng Đông, “muốn đồng quy vu tội không?”

Lưu Ngọc Linh biết mấy đứa này rất đoàn kết, chắc trong mắt Lý Dĩnh các cô đang lấy ít hiếp nhiều, ăn hiếp Lăng Vi, thực tế thì hơi giống thế thật, vội đẩy chiến hữu bên cạnh nói: “Được rồi, tốt lắm, tôi sợ các cô đúng là lợi hại hơn phần tử khủng bố rồi, Cổ Lăng Vi, các cô đi cả đêm rồi, thể lực tiêu hao giờ nếu thua trong tay thủ hạ tôi cô cũng không phục, vậy đi, chờ cô vào đội chúng ta cùng nhau đánh giá”.

Vừa dứt lời Hàn đội trưởng cùng mấy đội viên đội đặc công đi từ nói đóng quân ra, nhìn năm cô nhóc chật vật, không khỏi cười: “Chúc mừng, các cô đủ tư cách”.

Niềm vui tới quá nhanh, năm người đại ra một lát, nhưng vài giây sao, Lý Dĩnh mở đầu nhảy dựng lên, bổ nhào vào người Cổ Lăng Vi: “Lăng Vi chúng ta thành công rồi, chúng ta sẽ là đội viên đội đặc công...”

Kích động quá nên lực cũng mạnh, Cổ Lăng Vi không ngại, lúc bị đè xuống dưới cô còn không kịp giãy, Hà Hiểu Vân Trương Lệ Hồng và cả bé Quảng Đông cùng đè lên, cô suýt nữa thì tức giận, Tào Tú Hà đỡ khóc dở cười tới kéo cô ra: “Tôi hiểu mấy cô sung sướng nhưng cứ thế Cổ Lăng Vi thành liệt sĩ mất”.

Bốn người lúc này mới đứng lên, Cổ Lăng Vi chật vật ho khan vài tiếng, thầm nghĩ, đúng là chiến tranh thì không bỏ mình, lúc ăn mừng thắng lợi thì hi sinh, không hay ho gì cả, chắc cô là người duy nhất.

Hàn đội trưởng và mấy đội viên xung quanh lộ ra ý cười, như khơi gợi thời thanh xuân trong họ, lúc đó các cô chưa từng có.

Đao thương nhập khổ, mã phóng nam sơn, lần này cuối cùng cũng xong, nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, thông qua khảo hạch có 7 người, thẳng tắp đứng trước Hàn Vệ Hồng, 3 người cuối cùng bị loại, nói thật cô càng mừng, lúc thời đại chiến tranh thay đổi không ngừng, mỗi năm đều phải huấn luyện nghiêm khắc hơn, chọn ra người ưu tú nhất.

Đối với nhóm nữ binh chưa nhập đội đặc công này, Hàn Vệ Hồng cảm thấy tiếc nuối, đồng thời cũng thấy may, bởi vì đặc công, nói thật không phải là nơi thoải mái, tuy đãi ngộ cao nhưng lại không an toàn, hơn nữa công tác phải bí mật, nửa năm một năm không về nhà, cũng là cơm bữa, đối với những cô gái trẻ này, đúng là tàn khốc.

Không có bao thời gian mà yêu đương, dù kết hôn thì sợ thời gian làm nhiệm vụ thì nhiều, ở bên thì ít, cuộc sống xa cách, dù có thể xuất ngũ sau này cũng là thân thương bình, cho nên cô cho các cô một lần lựa chọn cuối cùng. Hàn Vệ Hồng nhìn 7 người:

“Các cô rất xuất sắc, nhưng giờ tốt không phải khi vào đội đặc công cũng tốt, có lẽ ở bộ đội các cô là nổi bật nhưng ở bộ đội đặc chủng, các cô chỉ mới khởi đầu, về sau còn những huấn luyện nghiêm khắc hơn trăm ngàn lần, hơn nữa nhiệm vụ càng nguy hiểm, chờ các cô hoàn thành, bảo vệ quốc gia, với chúng ta không phải là khẩu hiệu mà là sứ mệnh duy nhất, cho nên tôi cho các cô cơ hội cuối cùng”.

Nói tới đây giọng điệu cực kì ôn hòa: “Ngày mai có hai mươi ngày nghỉ, các cô có thể suy nghĩ, nếu 20 ngày sau các cô không trở lại vậy thì không sao, tôi sẽ một lần nữa để các cô quay về bộ đội, điểm này các cô cứ

yên tâm, làm đội trưởng đội đặc công, tôi hi vọng 20 ngày sao sẽ không phải đưa một ai về đơn vị, nhưng tôi tôn trọng các cô, giải tán”.

Bảy người xúc động vô cùng, nghe xong Hàn đội trưởng nói, tâm tình càng dâng lên, Trương Lệ Hồng, Lý Dĩnh, Hà Hiểu Vân tận dụng ngày nghỉ về thăm ba mẹ người nhà, dù sao không biết khi nào mới về lại được, nhưng vẫn hẹn với Cố Lăng Vi 1 ngày sao ở thành phố B, bé Quảng Đông cũng đi rồi, những người khác cũng về, Cố Lăng Vi vì bản thân ở thành phố B nên cũng không sốt ruột, bởi vậy cô đi qua khu đóng quân trước đã.

Ngồi trên xe jeep quay đầu nhìn doanh trại huấn luyện dần biến mất giữa núi rừng, cô có chút mờ mịt, đưa cô đi là đội phó Tào Tú Hà, nghiêng đầu nhìn cô cười nói: “Sao, giờ bắt đầu do dự”.

Cố Lăng Vi lắc đầu: “Không biết, chỉ là đột nhiên không tìm thấy phương hướng, ban đầu chỉ là muốn làm lính, sau đó thi trường quân đội, giờ lại thấy làm một nữ binh thông thường thì không có ý nghĩa, lại đi làm trinh sát, rồi từng bước vào đặc công, vậy sau này không biết phương hướng tiếp theo của tôi là gì nữa?”

Sắc mặt Tào Tú Hà nghiêm túc: “ Bước tiếp theo là gì, có gì phải nghĩ, cô có kĩ năng, có thể bắt tội phạm, bảo vệ tính mạng và tài sản nhân dân, nếu xảy ra chiến tranh, chúng ta là đội tiên phong, hỗ trợ bộ đội tác chiến, là chức trách của đội đặc công.

Cố Lăng Vi như bưng tỉnh: “Đúng thế, nơi nào chỉ là chuyện nhỏ, cuộc sống là lính chỉ mới bắt đầu, mặc áo màu lục, cũng không phải vì đẹp, vì uy phong, mà vì sứ mệnh thần thánh của nó, để không thẹn khi mặc quân trang, thì phải đảm đương tư cách của người lính.

Tào Tú Hà biết cô đã nghĩ cẩn thận, cười tủm tỉm nói: “Đến khu đóng giữ thành phố B cô làm gì, sao không về nhà, lâu thế rồi”.

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Lăng Vi lập tức ửng đỏ, Tào Tú Hà hiểu được một phần, nhú mi hưng thú: “A về xem đối tượng, ở quân khu thành phố B, tên gì nhỉ, xứng với cô nhóc thì chắc không phải người hời hợt”.

Cố Lăng Vi không thể không xấu hổ nói: “Là liên đoàn trưởng Hồng Liên đoàn 358 Diệp Bành Đào”.

Tào Tú Hà sững sốt: “Diệp Bành Đào, nghe quen thế?”

Khi nói chuyện thì đã tới khu đóng giữ, Cố Lăng Vi xuống xe, đưa tay chào theo nghi thức quân đội: “Cảm ơn đội phó” .

Tào Tú Hà nhô đầu ra khỏi cửa xe: ” Cố Lăng Vi, tôi rất hi vọng chúng ta sẽ trở thành chiến hữu”.

Nói xong khoát tay rời đi, Cố Lăng Vi sững sốt, cúi đầu cười.

Cô bước vào khu đóng quân, cảm giác như đã xa rất lâu rồi, giữ cửa nơi Hồng Liên đóng quân có hai người mới tới, từ xa nhìn thấy một cô gái xinh đẹp xách bao hành lí tới, nhìn qua quân hàm đối phương, vội cúi chào: “Chào đồng chí”.

Cố Lăng Vi cười sáng lạn, chào theo nghi thức quân đội: “Chào các đồng chí” .

Hai tân binh nhiệt huyết sôi trào, nhập ngũ hơn 1 năm nay còn chưa gặp qua nữ binh nào đẹp như vậy, cười mà người người nở hoa, hai người định tiến lên xum xoe thì nhìn thấy liên đài trưởng lạnh lùng thường ngày giờ miệng cười như hoa bay nhanh tới, đập hai người một phát: “Tránh ra, các cậu không biết lớn nhỏ, muốn đánh à”.

Hai tân binh giờ mới hiểu được, nữ binh xinh đẹp trước mặt này không ai khác chính là chị đây trong truyền thuyết, nữ anh hùng nổi danh đoàn 358, Cố Lăng Vi, sự tích ở lần diễn tập họ đã nghe kể qua, dù sao xinh đẹp như thế, kĩ năng quân sự thần thánh, đúng là ít như lông phượng sừng lân, là quang vinh của đoàn 358, nghe nói, nghe nói, trong lòng họ thật ra vẫn hoài nghi, xinh đẹp nho nhã như học sinh, sao có thể...

Khi hai tân binh ngây người, Diệp Bành Đào và Cố Lăng Vi đã vào trong, Cố Lăng Vi quay đầu lại nhìn, khẽ cười: “Tân binh năm nay thật đáng yêu”.

Diệp Bành Đào nhú mi: “Đáng yêu cái rắm, không quy củ, phải thao luyện thêm, Vi Vi, chờ anh xử lý mọi chuyện xong chúng ta về nhà nhé”.

ánh mắt đầy gian xảo, lập lòe sắc xanh, nóng bỏng nhìn Cố Lăng Vi, cô đỏ mặt liếc anh một cái, thấp giọng: “Ồ đây toàn là lính, chú ý ảnh hưởng”,

Có hai lính đi tới, vội cúi chào: “Chào liên đoàn trưởng, chào chị dâu”.

Diệp Bành Đào phát tay: “Được rồi, chạy nhanh đi cho ông nói chuyện”.

Hai người nhìn qua Cố Lăng Vi một cái rồi nhếch môi chạy xa, Diệp Bành Đào nhìn cô một lát, đau lòng: “Huấn luyện khổ lắm phải không, anh xem, mặt em gầy hết rồi”.

Cố Lăng Vi ngẩng đầu lên, đồng tử màu đen giờ như ánh mặt trời rực rỡ: “Tốt lắm, anh quên à, thức ăn ở đó nổi tiếng toàn quân, mỗi ngày đều có thịt cá, em còn sợ béo phì”.

Diệp Bành Đào hừ một tiếng: “Cậy mạnh, em lừa ai chứ, em quên thái hậu của chúng ta trước kia làm gì à, còn cả lão gia nữa”.

Cố Lăng Vi ngẩn ra, khẽ cười, đúng vậy, mình không muốn làm anh lo lắng, nhưng quên mất các vị tiền nhiệm ở nhà, làm sao không biết được, cô vui vẻ thẳng thắn: “Thực ra đúng là như anh nói, tàn khốc lắm, nhưng mà em kiên trì tới cùng, 20 ngày sau em sẽ là đội viên đặc công, đúng là luyện mãi thành thép, em thấy chỉ khí thành tài mới là một người lính chân chính, cho nên em rất kiêu ngạo, cũng rất tự hào”.

Diệp Bành Đào khẽ cười, xoa xoa gáy cô: “Được, không cần em giảng đạo cho anh, chỉ cần em nhớ phía sau có một oán phu là anh thỏa mãn rồi”

77. Chương 77: Chúng Ta Làm Báo Cáo Kết Hôn Đi

Cục công an thành phố B, văn phòng cục trưởng, cục trưởng Vương cầm hồ sơ ném lên bàn rầm một tiếng, lông mày dựng thẳng: “Tiểu Điền, đây là kết quả nửa năm qua của cậu điều tra cho tôi hả, tổ chuyên án của cậu bắt tài à, đây là cái gì hả, cơ bản là chưa điều tra được cái gì, còn để người của ta giờ trong trạng thái thực vật ở bệnh viện, quan trọng hơn là thuốc phiện đã tuồn ra ngoài, vẫn chưa ngăn chặn được...”

Tổ trưởng Điền Hải Tân đứng nghiêm người, như học sinh tiểu học nghe giáo viên dạy dỗ, một câu cũng không dám phản bác, cục trưởng Vương lửa giận bùng bùng cũng dần tỉnh táo lại, phát tay nói: “Được rồi, đừng ở đây làm cái bộ cha chết mẹ chết nữa, nói cho cậu biết, cháu bảo bối của ông cậu được tôi dạy bảo thành, thủ trưởng không lấy gậy đánh vào đầu tôi là không xong đâu”.

Điền Hải Tân nở nụ cười, ông nội anh hơn 90 tuổi, giờ vẫn đi như bay, mắng người đầy khí thế, cục trưởng Vương khoát tay: “Ngồi đi, cậu cẩn thận nói cho tôi, rốt cuộc là sai lầm chỗ nào, tiến triển điều tra sao lại chậm như thế?”

Điền Hải Tân khó xử: “Trước mắt mục tiêu điều tra của chúng ta là Chu Tử Nhạc, theo tin tức gần đây, hắn vừa chuyển hàng vài lần, nhưng khi chúng ta nhận tin chạy đến thì lại không tìm ra dấu vết, trước mắt còn xác định hắn hít thuốc ở nhà trọ, nhưng nếu bắt ngay thì tội sợ đánh rần động cỏ, tôi đoán hắn ta chỉ là cấp nhỏ, sau lưng chắc chắn có nhân vật lớn hơn, mà trước mắt hắn đang giữ chức ở tập đoàn Tử Phong, tôi thấy Chu Tử Phong là nghi phạm rất lớn”.

Wương cục trưởng sừng sốt. ngẩng đầu nhìn anh: “Tiểu Điền, cậu đối với chuyện năm đó vẫn không quên sao?”

Điền Hải Tân lắc đầu: “Hải Vân dù sao cũng đi rồi, lúc trước cả nhà chúng tôi đều biết, Chu Tử Phong sở dĩ đính hôn với Hải Vân chỉ là coi trọng bối cảnh nhà chúng tôi, thái độ làm người của Chu Tử Phong rất thâm trầm, nhưng chuyện tình yêu người làm anh như tôi cũng không có quyền can thiệp, tôi chỉ suy đoán, Chu Tử Phong cũng rất khó bắt, phía sau có Chu phó tỉnh trưởng, hưởng hồ còn là mười doanh nghiệp lớn nhất nước, nếu chứng cứ không rõ ràng xác định, chúng ta tùy tiện hành động có khi sẽ phản tác dụng, hơn nữa người như Chu Tử Phong cục kì khó đối phó”.

Wương cục trưởng nhíu mi: “Tôi cũng có suy nghĩ đến vì sao, một người quân nhân nghiêm cẩn lại trở thành thương nhân đưa đẩy như vậy”.

Điền Hải Tân lắc đầu: “Hắn không phải lính bình thường, trước là trinh sát đặc chủng quân khu Tây Tạng, hơn nữa lại là người nổi bật”.

“Quân khu Tây Tạng, à, cậu nói là biên chế bộ đội đặc chủng đã bị hủy kia?” Vương cục trưởng kinh ngạc hỏi lại.

Điền Hải Tân gật đầu: “ Cho nên nói, đấu với hắn toàn bộ cục công an chúng ta hợp lại cũng không thể, nói sau, trước mắt điều chúng ta hoài nghi cũng chưa có căn cứ chính xác mà”.

Vương cục trưởng nhìn sâu vào mắt anh: “Tiểu Điền, tôi là nhìn cậu lớn lên, tính cậu tôi cực kì hiểu, nếu cậu đã hoài nghi, vậy khả năng nắm chắc đã là tương đối lớn”.

“Tôi sợ dĩ hoài nghi hắn bởi vì theo tin tức quốc tế đưa đến, hai năm liền nước ta tuần hàng ra nước ngoài từ thành phố C, nơi đó là đại bản doanh của tập đoàn Tử Phong, sau này Chu Tử Phong không biết nguyên nhân gì lại tới thành phố B phát triển, từ khi đó thuốc phiện lại đi ra từ nơi này, không phải trùng hợp sao, tôi không tin, cho nên Chu Tử Phong mới đáng tình nghi”.

Điền Hải Tân bình tĩnh phân tích căn cứ của mình.

Vương cục trưởng trầm mặc cả buổi: “Động vào Chu Tử Phong phải cực kì thận trọng, không chỉ ba hắn là phó tỉnh trưởng, địa vị của hắn trong xã hội cũng rất cao, làm không tốt thì phiền lớn”.

Điền Hải Tân gật đầu: “Thực ra tôi có một biện pháp có thể thử”.

Vương cục trưởng liếc anh một cái: “Khi nào thì cậu còn thừa nước đục thả câu hử, nói mau”.

“Chu Tử Phong này tuy là người lạnh lùng nhưng lại đối với một người là ngoại lệ, chính là em gái hắn”.

Vương cục trưởng bật cười vui vẻ: “Vô lú, người ta là em thì đương nhiên ngoại lệ rồi”.

Điền Hải Tân lắc đầu: “Không, không phải em ruột, mà là em kết nghĩa, đáng tiếc tư liệu về em gái hắn chúng ta lại không có quyền tìm đọc”.

“Hử, vì sao?”

Vương cục trưởng nghi hoặc.

“Em gái Chu Tử Phong là Cố Lăng Vi, là nữ binh ở quân khu thành phố B, hơn nữa không phải một người lính bình thường, tư liệu thuộc loại hồ sơ tuyệt mật, ngài cũng biết, hồ sơ tuyệt mật trong quân đội bình thường đều là bộ đội đặc chủng, cho nên cho dù biết Cố Lăng Vi là điểm mấu chốt nhưng cũng rất khó tiếp cận”.

Vương cục trưởng đứng lên: “Mẹ nó, khó cái gì, khó thì càng khiến cho thuốc phiện hết tấn này đến tấn khác từ trong tay chúng ta chảy ra ngoài, bộ đội đặc chủng thì sao, làm bộ đội phải phục vụ nhân dân không phải sao, chuyện này cậu không cần quản, tôi và lãnh đạo quân khu có quen biết, phối hợp với cơ quan địa phương cũng là trách nhiệm của bộ đội”.

Cố Lăng Vi cũng không biết mình đã bị người ta theo dõi, mấy ngày nay cô đều bị sắc ma Diệp Bành Đào tra tấn, Cố Lăng Vi nằm trên giường lớn mềm mại khẽ rên rỉ, cảm giác như gân cốt đều đau, so với huấn luyện tàn khốc kia đây chính là một loại vận động yêu cầu thể lực và kĩ xảo cực hạn.

Diệp Bành Đào ăn mặc chỉnh tề, mặt mày hớn hở thông dong bước vào, xoa đầu cô: “Hôm nay đội có việc, anh phải qua xem, anh chuẩn bị bữa sáng rồi, đặt trên bàn, là bánh quẩy em thích, nước đậu xanh, có cả hai cái trứng luộc, em đừng quên ăn, anh đi trước”.

Nói xong cúi đầu hôn cô một lát, mùi thơm nhẹ thoảng qua mũi, Cố Lăng Vi nhắm mắt chôn đầu vào gối, không để ý đến anh nữa, cũng không thèm nhúc nhích, Diệp Bành Đào cười ha hả, xoa xoa mái tóc ngắn của cô, rồi mới xoay người đi.

Cố Lăng Vi ngồi trên giường một lát mới đứng lên, ăn xong bữa sáng di động đã vang lên, Cố Lăng Vi nhìn qua, khẽ cười rồi nhanh tay nhấc máy: “Anh, không phải anh ra nước ngoài công tác sao, nhanh vậy đã về?”

Bên kia Chu Tử Phong thấp giọng cười vài tiếng: “Sao nào, anh lo anh vĩnh viễn không về à, nếu Vi Vi theo anh đi nước ngoài định cư anh thật ra cũng lo đến điều đó đó”. Chu Tử Phong nửa thật nửa giả nói.

Cố Lăng Vi nhăn nhó: “Tiếc là nước ngoài không có giải phóng quân”.

Chu Tử Phong nở nụ cười: “Gặp đi, anh mời em ăn cơm”.

“A anh muốn tự xuống bếp hả?”

Chu Tử Phong nhắc mi tự đắc: “Có gì là không thể, anh xuất thân là lính trinh sát, rau dại cũng làm ra tiệc lớn đó”.

Cố Lăng Vi nhìn qua tấm thủy tinh lấp lánh, nhìn cá đùa nghịch giữa hang, nâng thắt lưng lên đánh giá xung quanh một vòng, không có một hạt bụi, sạch sẽ cực kì, hơn nữa cũng không có hơi người, khoảng không rộng rãi làm người ta cảm giác có phần tĩnh mịch, giờ cô mới nhớ, căn nhà của Chu Tử Phong cũng giống thế này, thiếu không khí ấm áp, cửa sổ sát đất bên ngoài là vườn hoa và cây cảnh, gió thu phất qua, lá rơi xào xạc càng khiến tăng thêm phần hiu quạnh thê lương.

“Vi Vi đến giúp, mang cái này ra đi”.

Cố Lăng Vi hoàn hồn xoay người vào bếp, Chu Tử Phong đang nhặt rau, lẩu cũng đang nấu, cô bĩu môi bất mãn nói: “Anh, anh nói tiệc lớn là cái lẩu này à?”

Chu Tử Phong ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc và tạp dề đáng yêu cực kì không thích hợp, Cố Lăng Vi không nhịn được bật cười, Chu Tử Phong bắt lực nói: “Được rồi, gọi em tới giúp, không phải tới cười, lẩu thì đơn giản, nhưng mà qua tay anh cũng thành một nồi tuyệt hảo, lát em thử sẽ biết”.

Cố Lăng Vi giúp đỡ nên rất nhanh hai người đã ngồi trên bàn gần cửa sổ, Chu Tử Phong đun nước dùng, vị cay tươi sống đã ngấm. cô thấy mình giống như ăn vĩnh viễn cũng không đủ vậy, trong lòng nghĩ, nếu Hiểu Vân mà đến đây chắc nói thích đến hết lên mất.

Cố Lăng Vi ăn uống no nê, bụng đưa cảm thán: “Ăn ngon quá, anh, nếu có một ngày công ty sụp đổ bằng tay nghề này cũng kiếm cơm được, có khi còn giàu to”.

Chu Tử Phong dở khóc dở cười: “Miệng quạ đen, công ty anh nào có dễ sụp thế, nhưng mà trước đó vài ngày sang Thụy Sĩ công tác đó đúng là một quốc gia đẹp, nếu có cơ hội định cư ở đó cũng không tồi đâu, hoàn cảnh không khí đều tốt hơn chỗ chúng ta nhiều”.

Cố Lăng Vi không đồng ý: “Quốc gia chúng ta còn phát triển mà, em không sinh ngoại, em yêu nước mình, em kiên quyết ủng hộ Đảng lãnh đạo”.

Chu Tử Phong bật cười, đưa tay xoa đầu cô: “Đừng đùa nữa, anh biết tư tưởng của em rất tốt rồi...”

Cố Lăng Vi lần này mới được tự mình lái xe, cho nên không cần Chu Tử Phong đưa cô về, xe là của dì út, loại xe bọ hung nổi tiếng, Lưu Thiếu Quaan vì lấy lòng người vợ vất vả sinh đứa nhỏ nên cố ý đặt hàng từ nước ngoài, từ khi mới mua dì út còn chưa đi thử, vì khi ấy đi bụng lớn, Lưu Thiếu QUân không cho phép dì đi, tháng trước mới sinh cô nhóc thứ hai, vừa lúc ở cũ, cho nên tiện nghi cho Cố Lăng Vi thôi, dùng để đi tạm.

Thực ra Cố Lăng Vi cũng không quen, bởi vì chiếc xe màu đỏ chói, lại là hãng danh tiếng, đi trên đường cảm giác mắt người ta đều nhìn cô, hơn nữa cô mặc quân trang, nhìn cách nào cũng thấy quái dị, nhưng mà dì út này là ý tốt hay là đùa nữa kìa.

Cố Lăng Vi đóng cửa xe, từ cửa kính nhô đầu ra, cực kì trịnh trọng nói: “Anh, anh nên tìm chị dâu cho em đi”.

Ánh mắt Chu Tử Phong chợt lóe lên, nhẹ nhàng xoa gáy cô: “Được rồi, quan tâm mình đi, chuyện của anh em đừng quan”.

Nhìn chiếc xe màu đỏ biến mất trong tầm mắt, Chu Tử Phong bắt giác cười khổ, Diệp Bành Đào nói đúng, mình cũng không có dũng khí thổ lộ, bởi vì sợ thổ lộ, vĩnh viễn sẽ mất đi, đúng là chuyện châm chọc cực kì, mình thì ghen tị, nhưng vẫn không làm gì được.

Ánh mắt lạnh lùng đi, cầm điện thoại gọi.

Sau 12h ngày mùa thu, nơi nơi tràn đầy cảm giác thanh thản, Cố Lăng Vi lái xe ngnang qua nơi bán đồ cho trẻ em, cô dừng xe bên lề, đi vào bên trong, mua một bộ đồ cho bé trai và một chiếc váy công chúa, áo cho bé trai này đúng là không rẻ, hai bộ đồ đi tong nửa tháng tiền trợ cấp của cô.

Mới ra khỏi quầy hàng, di động liên vang lên, Cố Lăng Vi lấy ra nhìn lướt qua, dãy số xa lạ, cô nghi hoặc nhắc máy, giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: “Cố tiểu thư, tôi là Đường Nhị, không biết có thể nói chuyện với cô không”.

Ngồi ở quán cà phê yên tĩnh, Cố Lăng Vi yên lặng đánh giá cô gái đối diện, xinh đẹp lại rất mỹ lệ, thể nhưng lại có phần tiêu tụy, đôi mắt thâm đen do ngủ không đủ giấc, tay lại hơi run, từ trong túi rút ra một điều thuốc châm lên, hít vài hơi mới nói: “Cố tiểu thư, chắc không biết tôi, chúng ta từng gặp một lần rồi”.

Cố Lăng Vi lắc đầu: “xin lỗi, tôi không nhớ”.

Đường Nhị tự giễu khẽ cười: “Không sao, quý nhân trước nay vẫn nhiều việc”.

Nói xong cô rút trong túi một phong bì đặt trên bàn, Cố Lăng Vi sững sốt một lát, từ bên trong mở ra một xấp ảnh chụp, nhìn qua thân thể không khỏi cứng đờ, mỗi bức nhìn kĩ một lần rồi trả lại.

Ánh mắt Đường Nhị một phút cũng không rời nhìn chăm chăm cô, Cố Lăng Vi trấn định như vậy làm cô cực kì kinh ngạc, không phải khoảng khắc đầu tiên hơi bối rối, cô còn nghĩ cô gái này không yêu Diệp Bành Đào nữa kìa, nhìn bạn trai mình và người con gái khác lên giường lại có thể bình thản như thế, đúng là không nhiều lắm.

Cố Lăng Vi ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Đường Nhị: “Cô muốn nói chính là chuyện này?”

Đường Nhị hơi run, vội lấy lại tinh thần: “Cố tiểu thư, chẳng lẽ cô không buồn , không giận sao?”

“Buồn cái gì?”

Cố Lăng Vi nhíu mi: “ảnh chụp này nhìn góc độ chắc chắn là có người thứ ba chụp, đây rõ ràng là âm mưu dựng sẵn, hơn nữa về mặt Diệp Bành Đào không phải trạng thái bình thường, quên không nói với cô, tôi là lính trinh sát, tiểu xảo này tôi vẫn rèn luyện hằng ngày, vẫn nhìn ra được, mục đích cô tìm tôi là gì, cô muốn lấy gì từ tôi, hay là muốn tôi và Diệp Bành Đào chia tay, hay là cần tiền tài để cứu rỗi cô?”

Sắc mặt Đường Nhị thoáng trắng bệch, cắn chặt môi, cô cúi đầu thật lâu như quyết tâm mới nói: “Cố tiểu thư, tôi có thể nói mọi chuyện với cô, nhưng phải trao đổi, tôi muốn cô nghĩ cách giúp tôi thoát khỏi cảnh này...”

Lúc Diệp Bành Đào trở về, trời đã tối, mở cửa lớn ra thì trong phòng vẫn không sáng đèn, Diệp Bành Đào nhăn mày, nhấn công tắc, khi đó mới thấy cô nhóc Cố Lăng Vi đang ôm gối ngẩn ngơ trên cửa sổ sát đất, về mặt cực kì phức tạp. Diệp Bành Đào đi qua, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy cô trong ngực, thấp giọng: “Sao thế, không thoải mái à?”

Cố Lăng Vi ngẩng đầu lên, nhìn anh hồi lâu, người đàn ông này yêu cô đến mức nào, thậm chí vì cô bị người đề tiện hãm hại cũng không nói với cô nữa câu oán giận, giấu diếm hết thấy, tuy hay phê bình kín đáo về Chu Tử Phong nhưng chưa từng nói một câu ác độc nào, mình huấn luyện ba tháng, anh phải thế nào mà trải qua, chắc là ngày ngày lo lắng, ngày ngày tự trách.

Dưới ánh đèn, ánh mắt anh trong suốt như bọc lộ hết tâm tình, cho tới bây giờ chưa từng giảm bớt, Cố Lăng Vi ôm lấy cổ anh, dựa vào thân mình ấm áp, kích động hôn anh, Diệp Bành Đào càng không hiểu tự nhiên về nhà lại có phúc lợi hương diễm như thế, lập tức phản công, ép chặt gáy cô, hôn sâu.

Bàn tay to trượt vào quần áo, vuốt ve thắt lưng trắng mịn, tình cảm mãnh liệt như môi lửa, nháy mắt lan khắp đồng cỏ, ngoài cửa sổ tí tách mưa, trong nhà là là một mảnh cảm tình mãnh liệt, nhiệt liệt như giữa hè.

Cố Lăng Vi từ phòng tắm đi ra đỡ đỡ thắt lưng, thăm mắng mình, tự làm vậy không thể sống mà, nhất thời xúc động câu dẫn ác ma, chút nữa là bỏ mình rồi.

Diệp Bành Đào miệng không khép được, càng giống như con mèo được cá, tùm tùm từ phòng bếp bưng ra hai chén nóng hầm hập đặt trên bàn cơm:

“Vợ đến ném thử tay nghề chồng thế nào?”

Cố Lăng Vi kinh ngạc nhìn bát lớn trên bàn, nâng mày: “Tay nghề gì chứ, là đồ đông lạnh mà, anh tưởng em không biết à?”

Diệp Bành Đào cười ha hả: “Thì là đồ đông lạnh, nhưng mà anh tự mình hâm lại mà”.

Cố Lăng Vi xì cười, kéo mặt anh lại hôn một cái cổ vũ: “Vất vả rồi, lần sau tiếp tục cố gắng”.

Diệp Bành Đào ăn xong bắt đầu loay hoay, ngẩng đầu có chút không yên lòng nói: “Vi Vi, hôm nay sao em lại đáng yêu thế, anh thấy chột dạ quá”.

Cố Lăng Vi liếc anh một cái: “Có phải anh làm chuyện gì xấu mới chột dạ không?”

Diệp Bành Đào hoảng sợ: “Không, không có chuyện xấu”.

Cố Lăng Vi không thèm để ý anh đang ấp úng: “cái kia, đồng chí Diệp Bành Đào, em muốn nói chuyện chính sự với anh”.

Diệp Bành Đào ngẩn ra: “Chính sự gì?”

Cố Lăng Vi nghiêm túc nói: “Biên chế đội đặc công anh cũng biết, nguy hiểm hơn bộ đội bình thường, hơn nữa dù kết hôn bên nhau thì ít xa cách thì nhiều, hơn nữa nếu chúng ta kết hôn chính là quân hôn, được pháp luật bảo hộ, chuyện này anh biết không?”

Diệp Bành Đào có phần không phản ứng kịp, ngây ngốc gật đầu.

Cố Lăng Vi hít một hơi thật sâu: “nếu, anh thấy có thể chịu được cuộc sống như thế, chúng ta làm báo cáo kết hôn đi”.

78. Chương 78: Vi Vi Bị Che Mắt

Đường Nhị cũng không ngốc, cho dù muốn lợi dụng Cố Lăng Vi để thoát khỏi khổ cảnh trước mắt cô cũng không dám vạch trần con bài của Chu Tử Phong, con bài Chu Tử Phong chưa lật, cô cũng không rõ lắm, nhưng cô hiểu hơn ai hết, Chu Tử Phong ngoan hiểm đến độ nào, về ngoài thiện lương đó chỉ thuộc về một người mà thôi, người khác mơ tưởng đều không thể.

Cho nên cô ôm hết trách nhiệm, nói về mình cũng không để lộ Chu Tử Phong phía sau, Đường Nhị có chút thông minh, biết Cố Lăng Vi là người trọng chính nghĩa, cho dù khinh thường cô cũng sẽ không bỏ mặc, Đường Nhị mấy tháng gần đây đã sớm hiểu rõ, hư vinh hưởng thụ dù khó dứt ra nhưng khi sinh mệnh không còn, điều đó chẳng là gì cả, mấy tháng sống không bằng chết đó khiến cô hiểu ra triệt để, đời người không dài, phải bình thản sống cũng là hạnh phúc.

Cô có tay, có chân, có bằng cấp, cô muốn cai nghiện, xa rời nơi này, đến thành phố khác bắt đầu lần nữa, cô rất rõ ràng, chỉ cần Cố Lăng Vi giúp, nguyện vọng này không khó, mà Cố Lăng Vi cũng biết, chuyện này tuyệt đối không chỉ đơn giản như Đường Nhị nói, Đường Nhị nói đầy chỗ sơ hở, nhưng cô biết mình không muốn hay đúng hơn là sợ hãi, đi tìm đáp án thật sự.

Cố Lăng Vi đột nhiên cảm giác chuyện gì đó đã thay đổi, có lẽ vốn là cô bị che mắt đi, nhưng cô lại nuôi hi vọng, vĩnh viễn không nhìn ra điều đó.

Đối với yêu cầu của Đường Nhị Cố Lăng Vi không nhờ Diệp Bành Đào, có lẽ Diệp Bành Đào bụng dạ hẹp hòi, cũng sẽ không giúp vội, cô trực tiếp tìm đến đội trưởng Vu, đội trưởng Vu có một chiến hữu, giờ là chính ủy sở cai nghiện Nghiêm Châu, cho nên cũng không phiền lắm.

Hai ngày sau Đường Nhị lên máy bay, bí mật bay đến Nghiêm Châu, ở thành phố xa lạ đó bắt đầu cuộc sống của mình, Cố Lăng Vi tin tưởng chỉ cần cô ấy quyết tâm, nhất định sẽ cai nghiện thành công, tuy không thích Đường Nhị nhưng Cố Lăng Vi vẫn muốn cô ấy có tương lai tương sáng.

Mà giờ cô và Diệp Bành Đào làm báo cáo kết hôn cũng thuận lợi trình lên, chờ thẩm tra chính trị, liên quan đến việc của cô hiện nay, nằm trong danh sách biên chế đặc thù, cho nên trình tự phức tạp hơn, dù Diệp Bành Đào hận không thể tự chứng nhận, nhưng mà vẫn phải kiên nhẫn chờ cấp trên phê chuẩn, anh chờ lâu

như vậy, giờ cuối cùng cũng đạt được, tuy không biết vì sao Cổ Lăng Vi đột nhiên thay đổi như thế, hơn nữa tuy cô lại sắp vào đội đặc công, nhưng Diệp Bành Đào vẫn mừng rỡ như điên vậy đó

Cùng lúc đó bộ công an trung ương trực tiếp yêu cầu xuống, vụ án buôn lậu thuốc phiện hàng loạt quốc tế lần này, trong một tháng phải hoàn toàn ngăn chặn việc chảy hàng ra ngoài nước, cấp trên duy trì, tổ chuyển án cũng nắm chắc đầu mối trong tay, từng bước điều tra, xác định tập đoàn Tử Phong là tình nghi lớn nhất, mục tiêu đầu tiên tập trung là Chu Tử Nhạc.

Không theo Cổ Lăng Vi nữa là bởi vì Vương cục trưởng sau khi bàn bạc với lãnh đạo quân đội mới biết được, cô bé Cổ Lăng Vi này không thể đụng vào, cô là em gái Chu Tử Phong, nhưng cũng là con dâu Diệp tham mưu, lại là nữ anh hùng nổi danh quân khu, muốn nói cô có quan hệ với tập đoàn buôn lậu thuốc phiện quốc tế, đúng là chuyện cười thiên hạ.

Cơ quan công an nâng cao báo động, nghiêm ngặt kiểm tra thuốc hiện, làm thành phố B một phen sợ bóng sợ gió.

Biệt thự lưng chừng núi của Chu Tử Phong, Chu Tử Phong thay nước cho bể cá xong, cầm khăn lau tay, anh quay đầu nhìn về mặt sót ruột của Tiểu Ngụy: “Sao lại kích động như vậy?”

Tiểu Ngụy thấp giọng: “anh Phong, vừa rồi mười điểm bán hàng đột nhiên bị cảnh sát xông vào, Thịnh thế hoa đình của ta, mấy khác vip đang hít cũng bị đánh K, bắt cả vớ, hơn nữa ở bồn cầu cũng tìm ra 500 ký thuốc giảm đau, không ít bằng phiến, giờ Lão Nghiêm bị đưa đến cục thẩm vấn rồi.”

Chu Tử Phong ngẩng đầu lên: “không phải tôi đã nói giờ ai tới cũng không được giao dịch ở Thịnh thế hoa đình sao?”

“Là, là Chu Tử Nhạc...”

Tiểu Ngụy ập ứng nói: “Giờ hẳn cũng bị gọi vào cục công an, còn cả Trương Lệ na...”

Ánh mắt Chu Tử Phong hiện lên nét lạnh lùng, khóe miệng nâng lên, cười ma quái, làm cho Tiểu Ngụy càng sợ hãi: “Cậu lập tức đi, chuyển hàng ở kho được liệu đến kho hàng số 1 thành đông, mặt khác tự mình đến cục công an một chuyến, hiểu chưa?”

Mắt tiểu Ngụy sáng lên, gật đầu rồi vội đi ra ngoài.

Trời đêm, gió thổi qua đám lá rụng trên sân, xào xạc, sắc mặt Chu Tử Phong thâm trầm đen tối, nhìn chăm chăm vào bể cá, trong đầu như có gió bão đang chuyển động, chuyện gần đây rất không tốt, đầu tiên là Đường Nhị biến mất thần bí, lấy người của anh yên lặng như thế, một chút dấu vết cũng không để lại, chứng tỏ có lực lượng ra tay giúp đỡ.

Đường Nhị lần cuối lộ diện chính là theo mưu kế của anh đi gặp Vi Vi, chẳng lẽ Vi Vi giúp, không, Chu Tử Phong âm thầm lắc đầu, điều này không thể, Vi Vi giúp thì càng không hợp lý, nhưng lại không còn ai, anh cũng không hiểu nổi, cảm giác Vi Vi vẫn thản nhiên nhưng lại xa lánh anh, cảm giác này rất không chân thật, Chu Tử Phong khẳng định không phải mình nhạy cảm, hết thấy điều này và chuyện Đường Nhị mất tích có liên quan.

Nghĩ đến đây con người Chu Tử Phong càng sâu hơn, càng lạnh.

Kế tiếp, sự tình đột nhiên chuyển hướng đột ngột, tổ điều tra chuyên án cục công an tra được thuốc hiện ở Thịnh thế hoa đình, mọi chuyện khó đã dần giải quyết hết, đầu tiên, Chu Tử Phong tập đoàn Tử Phong tổ về tích cực phối hợp điều tra, tất cả kho hàng nhà xưởng đều mở nhận điều tra, mà Chu Tử Nhạc quản lý kho hàng số 1 thành đông lại phát hiện hàng tấn thành phẩm, các bằng chứng chính xác đều hướng về Chu Tử Nhạc, Chu Tử Nhạc cũng hết đường chối cãi, mà Chu Tử Phong vì đại nghĩa không quản người thân, lại khiến cho chuyện này càng lúc càng sáng rõ.

Văn phòng tổ chuyên án, Điền Hải Tân lật xem tư liệu mới nhất, mặt nhăn chặt, Tiểu Lưu đẩy cửa vào hưng phấn cực kỳ nói: “Rốt cục cũng thấy ánh rạng đông rồi, vụ án này sắp kết thúc rồi, sao lại còn cau mày?”

Điền Hải Tân thả hồ sơ trong tay, ngẩng đầu hỏi: “Chu Tử Nhạc có sao không?”

Tiểu Lưu gật đầu; “Tên kia kêu gào rất ghê, mới hai ngày đã im rồi, giờ tỏ ra bất lực, còn là một con nghiện nặng nữa, đúng là, Chu tỉnh phó sao lại để ra đứa con thế chứ, nhưng mà hắn lại không chịu chết một mình, kho hàng số 1 là hắn dựa vào Chu Tử Phong, còn không ngừng mắng Chu Tử Phong, anh nói bằng chứng như núi rồi hắn còn cãi cớ làm gì, đúng là có phần kiên cường, nếu dùng vào việc khác có khi còn thành tài”.

Điền Hải Tân cầm bút nhẹ gõ lên bàn: “Trương Lệ Na thì sao?”

Tiểu Lưu thở dài: “Là một cô bé xinh đẹp, sao lại đi đến tình trạng này, hít thuốc phiện không lâu, hơn nữa thái độ rất tốt, tôi đã thông báo cho chị gái cô ta ở thành phố B, lát sẽ đến”.

Tiểu Lưu vừa nói xong, cảnh sát chịu trách nhiệm bên ngoài đẩy cửa ra nói: “Anh Điền, bên ngoài có 4 người lính nữ, ghê thật, trong đó ba người xinh đẹp cực kì, chúng tôi nhìn mà còn choáng váng, dạo này không ngờ nữ binh lại đẹp như vậy, quân hàm cũng không thấp đâu, nói là đến thăm Trương Lệ Na, là cô gái hôm trước bị bắt vì hút thuốc phiện đó phải không?”

Điền Hải Tân sững sốt, trong đầu thoáng qua hồ sơ Trương Lệ Na, có một chị gái tham gia quân khu thành phố B, hình như tên là Trương Lệ Hồng.

Trương Lệ Hồng đầu đầy mồ hôi, cô vừa mới quay về thành phố B chưa kịp thở đã được gọi đến cục cảnh sát, mấy tháng huấn luyện cô không để ý đến Lệ Na, trước khi huấn luyện cũng không gặp được, nghe nói quen bạn trai, cùng nhau ở chung, vốn Trương Lệ Hồng cũng yên tâm hơn, mình không quản được nó thì có bạn trai không chừng nó sẽ yên hơn, không miên man suy nghĩ mãi nữa, nhưng ai ngờ, lần này nguy thật rồi, vào luôn cục cảnh sát, nói là hút thuốc phiện, Trương Lệ Hồng nhận được tin thiếu chút ngắt xiu.

Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Lý Dĩnh sợ cô sốt ruột nên đến cùng, thực ra là sợ cô ấy xúc động quá làm chuyện quá kích, dù sao là quân nhân thực hiện nghĩa vụ, khuôn sáo nhiều, Cố Lăng Vi và Hà Hiểu Vân cũng áy náy lắm, lần trước thấy Trương Lệ Na vào Thịnh thế hoa đình mà không ngăn cản kiên quyết, không ngờ Lệ Na cuối cùng cũng sa đoạ đến mức hít thuốc phiện.

Điền Hải Tân vào phòng khách, mắt sáng lên, trong lòng thầm nói, khó trách mấy học viên thực tập vào báo mất cứ bốc lên, đẹp như thế mà, hơn nữa, Điền Hải Tân đảo mắt qua Cố Lăng Vi, không khỏi ngẩn ra, hóa ra là cô, từng là mục tiêu số 1 của đội.

Như ngay lập tức, Điền Hải Tân hiểu ra, chị Trương Lệ Na, Trương Lệ Hồng cũng là lính như Cố Lăng Vi, là nữ đặc công, là nữ binh đứng đầu bộ đội đặc chủng, nhìn mấy cô anh lại nhớ tới Hải vân năm đó, dù làm gì, đuôi lông mày, khóe mắt đều có hơi thở quân nhân như thế, quen thuộc.

Trương Lệ Hồng mặt đã trắng bệch, chào theo nghi thức quân đội nói: “Chào đồng chí cảnh sát, tôi là Trương Lệ Hồng, là chị gái Trương Lệ Na, em gái tôi thế nào rồi?”

Điền Hải Tân khách khí nói: “Không cần khách khí, chúng ta ngồi xuống nói, chuyện Trương Lệ Na không phải đặc biệt nghiêm trọng, chúng tôi có ý tìm đồng chí Trương Lệ Hồng đến, ngoại trừ cho phép thăm hỏi còn muốn hỏi một số tình huống khác, các vị đây là...”

Ba người Cố Lăng Vi tự giới thiệu xong, sắc mặt Điền Hải Tân nghiêm túc lên: “Chuyện quan trọng, tôi sẽ không quanh co, đồng chí Trương Lệ Hồng, bạn trai Trương Lệ Na là Chu Tử Nhạc cô có biết gì không?”

Trương Lệ Hồng còn không biết Chu Tử Nhạc là ai, Cố Lăng Vi đã ngăn ra, ngắt lời: “Ngài nói bạn trai Lệ Na là Chu Tử Nhạc? Chu Tử Nhạc nào?”

Ánh mắt Điền Hải Tân lóe lên, khó lường nhìn chằm chằm Cố Lăng Vi: “phó tổng Chu Tử Nhạc tập đoàn Tử Phong, Cố đồng chí biết sao?”

Hà Hiểu Vân cúi đầu nói thăm: “Chu Tử Nhạc, Chu Tử Phong, xin hỏi, Chu Tử Nhạc có phải có quan hệ với Chu Tử Phong tập đoàn Tử Phong không?”

Điền Hải Tân gật đầu: “Chu Tử Nhạc là em trai cùng cha khác mẹ của Chu Tử Phong, trước mắt Chu Tử Nhạc là kẻ khả nghi buôn bán số lượng ma túy khổng lồ, đang giữ lại điều tra”.

Trương Lệ Hồng choáng váng, không tưởng tượng nổi nghiêm túc nhìn cảnh sát Điền: “Ý ngài là bạn trai Lệ Na là em trai Chu Tử Phong, sao có thể, còn có, Chu Tử Phong không phải là xí nghiệp nổi tiếng sao, là xuất thân quân nhân, sao em trai lại buôn ma túy”.

Điền Hải Tân nói: “Nghiêm túc mà nói, buôn ma túy thì không đúng, phải nói là trùm buôn ma túy lớn, vài năm gần đây hàng tấn thuốc phiện đưa ra ngoài, theo bằng chứng chúng tôi tìm được Chu Tử Nhạc là tình nghi lớn nhất, nhưng chưa xác định được, nếu các cô có manh mối có thể cung cấp cho cảnh sát, giúp phá án”.

Nói xong cố ý liếc qua Cố Lăng Vi, Cố Lăng Vi có chút thất thần, hầu như không chú ý đến hàm ý trong ánh mắt Điền Hải Tân, trong đầu vô cùng rối loạn, đắm chìm trong đó thật lâu cô mới dần tỉnh táo, cô nhớ có một lần gặp em Chu Tử Phong, khi đó còn ở thành phố C, rất nhiều chuyện xâu chuỗi lại, khiến ọi thứ trở nên rõ ràng.

Ba người cùng với Trương Lệ Hồng nộp tiền phạt, Trương Lệ Hồng đi thăm Lệ Na, ba người không thích hợp nên chỉ đứng ở ngoài chờ, tâm lý của ai cũng có phần nghiêm trọng, Cố Lăng Vi thậm chí còn nhớ Lệ Na lúc mới đến thành phố B, vẻ mặt tràn ngập khát khao và hi vọng về tương lai, chỉ một thời gian ngắn ngủi đã thành như thế.

Lý Đình thở dài nói: “May mà Lệ Na còn trẻ, hơn nữa nghiện không nặng, cai nghiện rồi sẽ bắt đầu lại cuộc đời, hi vọng từ nay về sau cô bé sẽ sống tốt, coi như là trong rủi có may”.

Cố Lăng Vi không khỏi nhớ tới Đường Nhị, Đường Nhị nghiện nặng hơn nhiều, nhưng mà cô ta hình như không có quan hệ với Chu Tử Nhạc, đột nhiên giờ cô mới nhớ ra, Đường Nhị chính là người lần trước đến Thụy Cảnh tìm Chu Tử Phong, có thời gian quan hệ với Chu Tử Phong, sau không biết vì sao lại vào Thịnh thế hoa đình làm tiếp viên.

Mà Cố Lăng Vi rõ ràng hơn ai hết, Chu Tử Phong đối với Chu Tử Nhạc có oán hận rất lớn, chuyện này càng lúc càng lộn xộn, cẩn thận nghĩ, có lẽ sẽ phát hiện, tất cả đều liên quan đến Chu Tử Phong.

Di động đột nhiên vang lên, Cố Lăng Vi nhìn thoáng qua dãy số, trong đầu xoay quanh mấy ý nghĩ, đến một bên rồi nhấc máy, bên tai vang lên giọng Chu Tử Phong: “Tiểu Vi Vi, nghỉ ngơi chưa, có thời gian thì đến giúp anh ăn bữa cơm...”

Cố Lăng Vi còn chưa kịp nói từ xa đã có tiếng còi cảnh sát chói tai, một chiếc xe vừa vào sân cục cảnh sát, Chu Tử Phong bên kia trầm mặc; “ViVi em ở cục công an sao?”

“Dạ, tìm bạn bàn chuyện”

Cố Lăng Vi trả lời bừa một câu, nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh hôm nay chắc không được, mai được không, đến Thụy Cảnh đi, lâu không ăn hải sản”.

Chu Tử Phong cười trầm: “ừ”

Cố Lăng Vi tắt điện thoại, không biết Hà Hiểu Vân từ lúc nào đã đứng bên cạnh cô, Cố Lăng Vi quay đầu nhìn, Lý Đình đang cùng một cảnh sát nói chuyện cười đùa, không biết nói gì, Hà Hiểu Vân thấp giọng: “Lăng Vi, cậu không phát hiện sao, cảnh sát Điền kia mắt như cố tình nhìn cậu, còn nữa, anh cậu ở tập đoàn Tử Phong xảy ra chuyện lớn vậy mà anh cậu lại làm như không có gì, Thịnh thế hoa đình không phải anh cậu mở sao, mình thấy rất lạ, tên họ Điền kia rõ ràng nghi ngờ Chu Tử Phong, hơn nữa biết cậu có quan hệ với Chu Tử Phong. Mình thấy tốt nhất khoan gặp anh cậu đã, đỡ phiền toái, có khi còn chọc Diệp liên đoàn trưởng ghen”.

Mắt Cố Lăng Vi thoáng buồn: “Lệ Hồng ra rồi”.

Sáng sớm hôm sau, phòng họp cục cảnh sát. Vương cục trưởng nhìn qua những người đặc lực tổ chuyên án bên dưới nói: “Thế nào, vụ án này kết thúc hay không?”

Điền Hải Tân nói: “Vương cục trưởng, tuy toàn bộ chứng cứ đều quy về Chu Tử Nhạc nhưng tôi thấy hẳn không phải người đứng sau bức màn buôn ma túy kia”.

Vương cục trưởng day day huyết thái dương: Tiểu Điền, chúng ta là cảnh sát, phải dùng chứng cứ mà nói, cảm giác không có tác dụng”.

Điền Hải Tân đứng lên: “Xin cục trưởng cho tôi 3 ngày, 3 ngày nữa nếu tôi không tìm được bằng chứng tôi sẽ cõng bộ cảnh phục này”.

Vương cục trưởng lắc đầu: “Cậu này, từ nhỏ đã tính tình như thế, tôi chịu không nổi, cho cậu 3 ngày nữa, 3 ngày sau nếu không tìm được manh mối thì lập tức kết thúc vụ án đi”.

Diễn Hải Tân gật đầu, anh biết Vương cục trưởng chịu nhiều áp lực, dù sao tập đoàn Tử Phong đóng thuế rất lớn cho nhà nước, hơn nữa Chu Tử Phong danh tiếng như vậy, anh nghĩ là hẳn cũng không có căn cứ gì, bên trên chắc chắn có tầng tầng áp lực.

Chỉ là trực giác cho anh biết, Chu Tử Nhạc tuyệt đối không thể là trùm buôn thuốc phiện, vận chuyển âm thầm một lượng lớn như thế ra nước ngoài, lại kéo dài tới vài năm, người sau bức màn này tâm cơ rất thâm trầm, năng lực cũng phải phi phàm, Chu Tử Nhạc chả biết gì, không phải anh khinh thường hắn mà hắn chỉ là một tên ăn chơi trác táng, không làm nên chuyện lớn thế được, anh vĩnh viễn không thể quên Hải Văn đã hi sinh như thế nào, mà Chu Tử Phong nếu thực sự là tên trùm buôn ma túy sau bức màn lớn đó, đem hắn ra công lý, cũng chính là trách nhiệm anh không thể trốn tránh.

79. Chương 79: Chương Cuối

Kết thúc cuối cùng

Ngồi ở Thụy Cảnh, đối mặt với một bàn sơn hào hải vị, cho dù trước mắt đều là món Cổ Lăng Vi thích nhất nhưng lúc này cô lại không cảm giác được vị gì, Cổ Lăng Vi buông chiếc đũa, ngẩng đầu lên, phát hiện Chu Tử Phong đang nhìn mình, đôi mắt đầy chiều chuộng, giống như có một đồ vật sắp mất đi.

Cổ Lăng Vi tưởng mình mất mờ rồi, nếu cô giờ vẫn không hiểu được suy nghĩ của Chu Tử Phong thì đúng là quá trì độn, mấy ngày nay, Cổ Lăng Vi đã nghĩ rất rõ ràng, không trách Bành Đào thích ăn giấm chua của Chu Tử Phong, hơn nữa lúc nào cũng sẵn sàng đề phòng hắn, cảm tình của Chu Tử Phong đối với cô, từ lúc nào đã lặng lẽ thay đổi, cho dù chính cô cũng không biết là bắt đầu từ đâu.

Nói thật đây là chuyện Cổ Lăng Vi không bao giờ ngờ được nhất, không phải cô xem nhẹ mình, cô cô lẽ chỉ hấp dẫn được Diệp Bành Đào mà thôi, nhưng Chu Tử Phong, người thành thực, trải qua bao chuyện phức tạp, sự nghiệp thành công, lại đi yêu thích cô, đúng là không tưởng tượng nổi.

Lúc đầu cô cuống quýt trốn tránh, nhưng rồi cô cẩn thận nghĩ, nếu cô đã biết cảm tình của Chu Tử Phong, thì làm sao có thể gặp mặt vô tư như trước, đây là nguyên tắc của cô, bởi vậy, cô từ chối vài lần Chu Tử Phong mời, lúc này cô lại phải tới.

Nghĩ tới đây Cổ Lăng Vi nói: “Anh, Chu Tử Nhạc là kẻ tình nghi buôn lậu thuốc phiện của cục điều tra thành phố”

Ánh mắt Chu Tử Phong chợt lóe lên, nhíu mi cười: “Sao, Vi Vi nghi ngờ anh cũng là trùm buôn ma túy à”

Cổ Lăng Vi không tránh né, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Vậy anh có thể nói cho em biết không, anh có không”

Chu Tử Phong thoáng run lên, thấp giọng: “Nếu anh là trùm ma túy, Vi Vi em sẽ làm sao”

Giọng nói trầm thấp, như có một vẻ dụ hoặc khó nói, Cổ Lăng Vi trầm mặc cả buổi, kiên định nói: “Em sẽ tự bắt anh quy án, bởi vì phải trái rõ ràng, anh không muốn làm em của anh”

“Em gái”

Chu Tử Phong ngửa đầu, ly rượu đỏ một hơi uống cạn: “Vi Vi em làm sao có thể làm em gái anh”

Ánh mắt Chu Tử Phong thoáng biến đổi, tình cảm như ở nơi sâu nhất bùng lên, mạnh mẽ mà cô đọc: “Anh thích em, không, anh yêu em, từ lâu trước kia, anh đã yêu em, trong lòng anh em cho tới bây giờ và sẽ không bao giờ là em gái, nhưng mà anh phải lấy vai trò anh trai để tiếp cận em, anh cẩn thận để em không phát hiện, nhưng cho tới cuối cùng, anh phát hiện mình lại bện một cái lưới lớn, không bắt được em mà lại trói chính anh trong đó, đây cũng là chuyện buồn nhất trong cuộc đời Chu Tử Phong anh, em mãi mãi không hiểu được, ý nghĩa của em đối với anh, cuộc sống của anh vốn không có chút hi vọng nào, chỉ tới tầm, em lại đột nhiên xông vào, làm cho anh thấy ánh mặt trời sáng lạn, Vi Vi, anh là yêu em như thế, anh có thể cho em một thế giới vô ưu, anh không cần em yêu anh, nhưng em ở lại bên cạnh anh thôi được không...”

Lời thổ lộ của Chu Tử Phong làm rung động Vi Vi, một người đàn ông cao cao tại thượng như thế, lại khẩn cầu cô, dù là người không biết cảm động là gì cũng phải cảm động thôi, đây không phải yêu, ít nhất Cố Lăng Vi rõ ràng, mình yêu ai, Cố Lăng Vi đứng lên, kiên quyết nói: “Xin lỗi, từ đầu đến cuối anh luôn là anh trai em, điểm này vĩnh viễn không thay đổi được, em về trước”

Nói xong cô không dừng lại, xoay người ra cửa, tay nắm cửa thì dừng lại một chút, thấp giọng: ” Anh, trong khoảng thời gian ngắn chúng ta không cần gặp lại, như vậy với anh và em đều tốt, cảm ơn anh, nhiều năm qua chăm sóc dạy dỗ em, gặp lại ”

Cánh cửa phòng từ từ đóng lại, lòng Chu Tử Phong cũng như cánh cửa lên, rầm một tiếng, thế giới lại một nữa quay về tăm tối, Chu Tử Phong cầm bình rượu trên bàn, ném thẳng ra ngoài, bình rượu chạm vào bức tường, vỡ thành nhiều mảnh, cuộc đời của anh hóa ra lại đáng buồn như thế, một chút hi vọng cũng không có được, Chu Tử Phong không khỏi phá lên cười.

Hai ngày sau chuyên án rốt cục cũng có đột phá mới, Điền Hải Tân đứng trước phòng họp cục cảnh sát thành phố, chỉ vào màn hình chiếu nói : “Người này tên là Ngụy Kim Đồng, là thư kí hành chính của Chu Tử Phong, ba mươi tuổi, mười năm trước Chu Tử Phong ở vùng biên giới cứu hãn một mạng, từ đó hãn liền đi theo bên người Chu Tử Phong, mười giờ tối ngày 11 chính là đêm chúng ta bắt Chu Tử Nhạc, đêm khuya có người thấy hãn mang theo người mang hàng đến kho số 1, tôi đề nghị lập tức bắt người này thẩm vấn, mặt khác đưa Chu Tử Phong thành đối tượng tình nghi quan trọng. ”

Biểu tình Vương cục trưởng nghiêm túc vỗ bàn đứng lên : “Lập tức bắt Ngụy Kim Đồng cho tôi, đồng thời hạn chế Chu Tử Phong xuất cảnh, các kho hàng của tập đoàn Tử phong lập tức niêm phong kiểm tra.”

Vương cục trưởng tuyên bố mệnh lệnh, cùng ngày đó Tiểu Ngụy bị bắt vào cục cảnh sát, Chu Tử Phong lại như bốc hơi khỏi thế giới, không có thông tin xuất cảnh, nhưng tìm không thấy, đồng thời trùm ma túy lớn Cổ Tư Mạn sa lưới ở nước ngoài, khai ra Chu Tử Phong, thư kí Ngụy biết chuyện thế là xong, cũng khai hết mọi chuyện.

Cục công an phát lệnh truy nã khẩn cấp với Chu Tử Phong, sau vài ngày, tập đoàn xí nghiệp kiệt xuất lại là trùm buôn ma túy lớn, ai cũng phải khiếp đảm, Cố Lăng Vi quay về đội đặc công thì được đưa tin, nhiệm vụ đầu tiên là hỗ trợ cảnh sát đến vùng rừng nhiệt đới bắt trùm ma túy lớn Chu Tử Phong.

Vùng biên giới cây cối rất nhiều, cho dù giờ tháng 11 cây cối vẫn rậm rạp như trước, cành lá chằng chịt xanh biếc, như một bức tranh trù tượng chân thật, tự nhiên lại đầy sắc thái diễm lệ.

Cố Lăng Vi, Hà Hiểu Vân, Lý Đình và Trương Lệ Hồng, bốn người hợp tác cùng mấy đội viên lão thành đi theo phó đội trưởng Tào Tú Hà chấp hành nhiệm vụ, cùng Điền Hải Tân và đội cảnh sát hợp thành đội truy bắt ma túy, xâm nhập vào rừng lũng theo dấu vết của Chu Tử Phong.

Bởi vì quan hệ đặc thù của Cố Lăng Vi và Chu Tử Phong, Cố Lăng Vi được lãnh đạo trực tiếp đội công an, từ biên giới bắt đầu phát hiện dấu tích của Chu Tử Phong, cảnh sát tinh nhuệ xuất ra hết cũng không tìm được Chu Tử Phong, không chỉ thế, còn hi sinh liên tiếp mấy cảnh sát, hơn nữa vùng này cây cối nhiều, địa hình phức tạp, cho dù chỉ một mình Chu Tử Phong nhưng lại là người có tố chất, quen thuộc chiến đấu vùng rừng cây cũng khiến cho việc truy bắt càng gian nan.

Bởi vậy Vương cục trưởng cực lực tiến cử, Cố Lăng Vi mới nhận nhiệm vụ lâm thời, lần gặp mặt cuối cùng của cô và Chu Tử Phong cô có nói, nếu hãn là trùm buôn thuốc phiện, cô sẽ tự mình truy bắt, nhưng giờ phút này tâm tình cô lại khổ sở và phức tạp cực kì.

Sau ba ngày hoạt động trong rừng nhiệt đới, khiến ười mấy linh trinh sát và cảnh sát đều mệt, nhưng nhìn mấy nữ binh đầy tinh thần đi phía trước, họ vẫn phải cẩn rắng duy trì, Tào Tú Hà nhìn một nửa nhánh cây bên cạnh, dấu cắt đứt rất mới, còn chưa bị úa, điều này cho thấy có người qua đây không lâu.

Tào Tú Hà nhắc tay, tổ truy tìm ngừng lại, Cố Lăng Vi vươn tay, mở tàng cây, dưới bãi cỏ xanh là một dấu chân to, sắc mặt buồn bã, cho dù có vòng quanh đây ba ngày nhưng cô vẫn sợ thời khắc này xảy ra.

Cố Lăng Vi giữ chặt Tào Tú Hà phía trước, tìm một tảng đá lớn lăn trên đất, bất ngờ rầm một tiếng, mìn được chôn bí mật phát nổ, Tào Tú Hà không khỏi hít một hơi, không phải Cố Lăng Vi thì cô không chết cũng bị thương rồi, cô nhìn Cố Lăng Vi một cái, không biết nói gì, sau khi nhận nhiệm vụ, Tào Tú Hà mới

hiếu được, các kĩ năng của Cố Lăng Vi lại tốt đến như thế, ngoài trừ tiềm lực bên ngoài, cô còn được dạy dỗ từ nhóm bộ đội thần bí ở quân khu Tây Tạng trước kia, Tào Tú Hà nghe nói qua, đó là truyền kì của bộ đội đặc chủng.

Nói thật, đuổi bắt một bộ đội đặc chủng như vậy, Tào Tú Hà trong lòng cũng thầm kêu khổ, may mà có Cố Lăng Vi, đối với suy nghĩ trong lòng Cố Lăng Vi, Tào Tú Hà có thể lý giải đôi chút, cùng bắt tay truy lùng thầy của mình, hơn nữa còn là mệnh lệnh cấp trên, không bắt được trực tiếp giết, có thể nghĩ, trong lòng Cố Lăng Vi có bao nhiêu đau khổ.

Tào Tú Hà thở dài, ngoài cô ra, Hà Hiếu Vân, Trương Lệ Hồng, Lý Đình đều lo lắng cho Cố Lăng Vi, hai ngày nay cô ấy luôn ở trong trạng thái lo âu, nhưng cho dù đó là người thân thuộc nhất cũng không thể làm gì lúc này

Con đường kế tiếp, không ngừng có hàng loạt bắt được thiết lập, bí mật đến mức Tào Tú Hà và Điền Hải Tân âm thầm sợ hãi, cho dù bên người có nhiều người như vậy họ cũng không chắc chắn đầu được với Chu Tử Phong, qua một khe núi sâu thì bóng đêm cũng sập xuống, rừng nhiệt đới ban đêm đầy nguy hiểm.

Họ nghỉ ngơi tại chỗ 5 phút, tổ tiếp tục đi, trong tầm mắt xuất hiện một cây gỗ lớn, thân cây lớn mấy mét, gốc cây tỏa ra chỉ chít lá, từ xa nhìn lại có cảm giác dữ tợn lạ kì, các cô vừa đi vào cánh rừng có tiếng súng nổ đoàng một phát, một viên đạn, bí mật sắc bén xuyên qua mũ giáp của Tào Tú Hà, vài người vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Tào Tú Hà nâng kính viễn vọng lên, từ phía rừng cây, cây cối che, cơ bản không nhìn được bóng dáng Chu Tử Phong, Cố Lăng Vi giờ mới quan sát đến cây gỗ lớn này, là một lá chắn thiên nhiên, nhưng rừng cây diện tích lớn thế này cũng thuận lợi cho tấn công hơn là phòng thủ, người tinh thông tác chiến như Chu Tử Phong sao lại chọn nơi này.

Điền Hải Tân và Tào Tú Hà bàn bạc nhanh chóng đứng lên chia 24 người làm bốn tổ nhỏ, theo hai hướng, Điền Hải Tân lấy loa kêu gọi đầu hàng: “Chu Tử Phong, chúng tôi đã vây quanh rừng, anh chấp cánh cũng không thoát được, chống cự vô ích...”

Vừa nói xong rừng cây bốn phía vang lên liên tiếp đoàng đoàng đoàng, trong đêm tối đến ghê người, tiếp theo là một chuỗi tiếng súng, Tào Tú Hà lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng nhảy lên vọt thẳng vào rừng cây bên kia, trong rừng cây cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, hai đội đi theo hướng này ngoại trừ 2 người không sao còn lại đều bị Chu Tử Phong dùng súng làm bị thương, nặng nhẹ không giống nhau, may mà không bị quá nguy hiểm.

Tào Tú Hà để Điền Hải Tân ở lại xử lý, mình mang theo Cố Lăng Vi và các cô nhanh chóng ra cánh rừng, cấp tốc đi qua vách núi đen thì lại mất tung tích Chu Tử Phong lần nữa, Hà Hiếu Vân đến bên Cố Lăng Vi thấp giọng: “Bên kia là biên giới Myanmar, Chu Tử Phong không phải muốn trốn sang Myanmar chứ”

Cố Lăng Vi không nói gì, Myanmar, không phải là nơi Chu Tử Phong muốn dừng lại, nhưng hẳn kinh doanh thuốc phiện nhiều năm như thế chắc ở Myanmar cũng rành đường, đến Myanmar là hoàn toàn có thể, tuy không hẳn là như thế nhưng Cố Lăng Vi vẫn nhẹ nhàng thở ra, dù cho anh tội ác tày trời, nhưng cô vẫn không muốn tận mắt nhìn thấy Chu Tử Phong bị bắt hay giết, điều đó cô không làm được.

Trời dần sáng, ba ngày ba đêm truy đuổi cuối cùng không thu hoạch được gì, Chu Tử Phong lại mất tích, mười ngày sau theo tin tức chính xác Chu Tử Phong thế nhưng lại không đi Myanmar, mà là quay về thành phố B, ở lại biệt thự lưng chừng núi của hắn, hành tung bị phát hiện nhưng cảnh sát lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì biệt thự này xung quanh được Chu Tử Phong chôn một lượng thuốc nổ lớn, đừng nói biệt thự mà cả lưng chừng núi cũng không tránh khỏi.

Cảnh sát đã sơ tán người dân xung quanh, lúc Cố Lăng Vi đến, biệt thự bốn phía bị che phủ bởi súng, lên nòng, trập địa sẵn sàng, Điền Hải Tân lo lắng xoa tay, nhìn các cô tới thì vội vàng đi lên, thấp giọng trình bày: “Biệt thự được chôn lượng thuốc nổ lớn, cụ thể bao nhiêu chúng tôi không rõ cho nên đành phải yên lặng chờ, nhưng tôi nghĩ người duy nhất có thể đến đó là đồng chí Cố Lăng Vi, tuy nguy hiểm nhưng vì nhân dân phục vụ, tôi hi vọng đồng chí có thể thuyết phục Chu Tử Phong đầu hàng, như vậy có ý nghĩa hơn, dù sao chúng ta cũng rõ ràng, vốn trước ngày trước Chu Tử Phong không đi Myanmar mà trở về thành phố B cho thấy ở đây hẳn còn vướng bận.”

Nói tới đây anh ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cố Lăng Vi, mặt cô biến sắc, ngẩng đầu lên nói: “Được, tôi đi, nhưng các anh phải đồng ý, nếu tôi không đáp ứng các anh không được tự ý hành động.”

Diễn Hải Tân gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đồng chí Cố Lăng Vi, có lẽ đối với cô Chu Tử Phong là thầy, là anh, nhưng cô phải biết hành vi của hấn khiến rất nhiều người mất đi sinh mệnh quý giá, mất đi bao gia đình tốt đẹp, tôi tin cô là một giải phóng quân, cô hiểu được rõ ràng. ”

Cố Lăng Vi gật đầu, từ từ đi vào, phòng khách rộng lớn đầy ánh sáng không một bóng người, bề ca lớn dưới ánh đèn càng thêm lấp lánh xinh đẹp, bên trong vẫn là những đàn cá đùa nghịch, vui vẻ vô cùng, phía sau sân, bóng dáng Chu Tử Phong vẫn cao thẳng, giữa trời chiều, có một vẻ hiu quạnh không nói nên lời.

Cố Lăng Vi đẩy cửa, Chu Tử Phong phía sau quay người lại, tuy vừa trải qua cuộc truy đuổi nhưng không hề chật vật, áo gió vàng nhạt vẫn mặc trên người, anh tuần lịch lăm, ánh mắt như tham lam nhìn cô, tình cảm trước kia luôn giấu kín giờ bộc lộ không hề che giấu.

Anh nâng khóe miệng, lạnh nhạt cười, nụ cười này lại cực kì dịu dàng, như không hề quan tâm đến hoàn cảnh lúc này, trong đầu cô rối loạn cực điểm, cô không biết mình phải nói gì, bởi vì Cố Lăng Vi hiểu, cho dù Chu Tử Phong không chống cự, thì tội chết cũng không thể miễn, cô không muốn nói những điều vô nghĩa đó.

Trời đầu đông, phía sau biệt thự, vách núi đá đen thăm thẳm, một trận gió thoáng qua, Cố Lăng Vi bỗng nhiên cảm thấy lạnh thấu xương.

“Vi sao lại về, em biết với năng lực của anh không có nơi nào là không sống tốt. ”

Chu Tử Phong nở nụ cười: “Cho dù thế giới rộng lớn, nhưng anh một mình thì có ý nghĩa gì, Vi Vi, có thể lại gặp em, anh thật sự rất vui.”

Cố Lăng Vi bình tĩnh nhìn anh: “Ở vùng rừng núi anh nương tay, vì sao?”

Chu Tử Phong gật đầu: “Tuy anh dạy em rất nhiều nhưng chúng ta vẫn chưa luyện cùng nhau, lần này thầy làm khảo hạch cuối cùng cho học trò, Vi VI, em đủ tư cách, em hoàn thành giấc mộng của em, em giờ đã trở thành một người lính chân chính, mà anh người thầy này cũng nên lui về rồi. ”

Nói xong ánh mắt anh dịu dàng đi: “Còn nhớ không, lần trước ở Thịnh thế hoa đình chúng ta đã nói, em thích nhất là Athena, thực ra trong lòng anh em vẫn luôn là hóa thân của Athena, Ares mở hòm, sự hắc ám và hủy diệt bay ra, nhưng cuối cùng, nhờ có em, vẫn luôn đốt lên ánh sáng trong thế giới của anh. ”

Nói xong anh chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Gặp lại, Athena của anh...”

Cố Lăng Vi chưa kịp hồi phục tinh thần, đã nghe một tiếng súng nặng nề vang lên, dòng máu ấm áp phun trào, Chu Tử Phong lao nhanh về sau hai ước, dùng sức lực cuối cùng thả người xuống vách núi đen, lúc Cố Lăng Vi phản ứng lại đã chậm một bước

“Anh...”

Cố Lăng Vi hét lớn, đáp lại cô chỉ có tiếng gió thổi vù, hóa ra đều là kế hoạch của anh, hóa ra anh về là để chết trước mặt cô, nước mắt ghen ngào, một vòng ôm ấm áp ôm cô vào ngực, hơi thở quen thuộc nhảy mắt vây quanh

“Vi Vi chúng ta về nhà.... ”

__Toàn văn hoàn__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-quan-doanh>